STEPHEN KING

J.F.K. 11.22.63

„Mintea noastră nu poate concepe cum un om micuț și singur poate doborî un colos în mijlocul limuzinelor sale, legiunilor sale, mulțimilor sale, agenților săi de pază. Dacă o asemenea nonentitate a distrus conducătorul celei mai puternice națiuni de pe fața pământului, înseamnă că ne-a înghițit o lume a disproporțiilor și că trăim într-un univers absurd."

Norman Mailer

„Dacă există dragoste, semnele de vărsat de vânt sunt frumoase ca niște gropițe în obraji."

Proverb japonez

22.11.1963

STEPHEN KING

J.F.K. 11.22.63

„Mintea noastră nu poate concepe cum un om micuţ şi singur poate doborî un colos în mijlocul limuzinelor sale, legiunilor sale, mulţimilor sale, agenţilor săi de pază. Dacă o asemenea nonentitate a distrus conducătorul celei mai puternice naţiuni de pe faţa pământului, înseamnă că ne-a înghiţit o lume a disproporţiilor şi că trăim într-un univers absurd.”

Norman Mailer

„Dacă există dragoste, semnele de vărsat de vânt sunt frumoase ca nişte gropiţe în obraji.”

Proverb japonez

22.11.1963

Niciodată n-am fost ceea ce se cheamă un plângăcios.

Fosta mea soţie mi-a spus că principalul motiv pentru care mă părăseşte e lipsa mea de „dispoziţie emoţională” (de parcă individul pe care îl cunoscuse la întrunirile Alcoolicilor Anonimi n-ar fi avut nicio legătură). Christy zicea că m-ar fi putut ierta că nu am plâns la înmormântarea tatălui ei; îl cunoşteam doar de şase ani şi nu aveam cum să înţeleg ce om minunat şi generos fusese (şi îmi dădea drept exemplu Mustangul decapotabil pe care i-l dăruise când a absolvit liceul). Dar, apoi, când nu am plâns nici la înmormântarea propriilor mei părinţi – care au murit la distanţă de doi ani unul de celălalt, tata de cancer la stomac, iar mama secerată de infarct când se plimba pe o plajă din Florida – a început să înţeleagă chestia cu „lipsa mea de dispoziţie afectivă”. Eram „incapabil să-mi simt emoţiile”, cum se spune în limbaj AA.

– Nu ţi-am văzut niciodată nicio lacrimă, mi-a spus pe tonul rece pe care oamenii îl folosesc atunci când enunţă motivul categoric şi final al „rezilierii” unei relaţii. Nici măcar atunci când mi-ai zis că ori mă duc la dezalcoolizare, ori mă părăseşti.

Discuţia asta a avut loc cu vreo şase săptămâni înainte să-şi facă bagajele şi să se mute cu Mel Thompson în capătul celălalt al oraşului. „Love story în campusul AA” – asta e altă expresie pe care o folosesc la întrunirile alea.

N-am plâns când a plecat. N-am plâns nici când m-am întors în casa micuţă cu ipotecă uriaşă. Casa în care nu se născuse niciun copil şi nici că se va naşte vreunul de-acum încolo. M-am întins pe patul care rămăsese doar al meu, mi-am acoperit ochii cu braţul şi am jelit.

Fără lacrimi.

Însă nu sufăr de vreun blocaj emoţional. Christy n-a avut dreptate. Pe la nouă ani, într-o zi când am venit de la şcoală, mama mă aştepta în pragul uşii. Mi-a spus că Rags, câinele meu, fusese izbit şi omorât de un camion care nici măcar nu

a oprit. N-am plâns când l-am îngropat, deşi tata mi-a zis că nimeni n-o să aibă o părere proastă despre mine, dar am plâns când am aflat. Pe de-o parte pentru că era prima mea întâlnire cu moartea, iar pe de altă parte pentru că era treaba mea să-l îngrop bine în curtea noastră din spatele casei.

Şi am plâns când m-a sunat doctorul mamei şi mi-a spus ce se întâmplase în ziua aceea pe plajă.

– Îmi pare rău, dar nu s-a mai putut face nimic. Uneori totul se întâmplă brusc şi noi credem că asta e o binecuvântare pentru persoana suferindă.

Atunci Christy nu era acasă – fusese nevoită să rămână la şcoală pentru o întrevedere cu mama unui elev care avea oarece nelămuriri referitoare la notele copilului ei – şi nu m-a văzut cât am plâns. Căci am plâns. M-am dus în micuţa spălătorie din casa noastră, am scos un cearşaf murdar din coşul cu rufe, mi-am îngropat faţa în el şi am plâns. Nu mult, dar au fost lacrimi. I-aş fi putut povesti mai târziu, dar n-am crezut că ar fi avut vreun rost, pe de-o parte pentru că ar fi zis că cerşesc milă (ăsta nu e un termen AA, dar ar trebui să fie), iar, pe de altă parte, pentru că nu cred că talentul de a hohoti la comandă este una dintre condiţiile unei căsătorii reuşite.

Acum, că mă gândesc, nici pe tatăl meu nu l-am văzut niciodată plângând; în stare de maximă emoţie doar i se întâmpla să scoată câte un oftat prelung sau câteva gemete-gâgâieli şovăielnice – căci William Epping nu ştia ce înseamnă să te baţi în piept sau să te zgudui de râs. Era genul puternic şi tăcut, iar, în cele mai multe cazuri, mama mea avea aceeaşi atitudine. Aşa că, poate chestia asta cu zgârcenia la plâns e ceva genetic. Dar blocat? Incapabil să-mi simt emoţiile? Nu, niciodată n-am fost aşa.

În afară de ziua când am primit veştile despre mama, mi-amintesc doar de o singură altă ocazie din viaţa mea de adult când am plâns; şi asta s-a întâmplat când am citit povestirea despre tatăl omului de serviciu. Eram singur în

cancelaria de la liceul din Lisbon Falls şi corectam eseurile clasei unde predam „engleza pentru adulţi”. Auzeam dinspre coridor bufniturile mingilor de baschet, trâmbiţa anunţând time-out şi urletele galeriilor de la meciul dintre fiarele echipelor Greyhounds, de la liceul Lisbon, şi Tigers, de la Jay.

Cine poate şti când sau de ce viaţa îi va atârna de un fir de păr?

Tema pe care o dădusem era „Ziua care mi-a schimbat viaţa”. Majoritatea compunerilor erau sincere, dar oribile: poveşti siropoase despre o mătuşă cumsecade care a luat în gazdă o adolescentă gravidă, un camarad de armată care a dat sens cuvântului „curaj”, o întâlnire întâmplătoare cu o vedetă (cred că era vorba despre Alex Trebek de la *Rişti şi câştigi*, sau, poate, Karl Malden). Cei dintre voi care sunt profesori şi au făcut rost de vreo trei-patru mii de dolari în plus pe an predând la o clasă de adulţi care vor să-şi ia diploma de absolvire a liceului vor înţelege cu siguranţă ce vreau să spun când afirm că lecturarea unor asemenea eseuri este o treabă a dracului de demoralizatoare. Notele nu au nicio legătură cu asta sau, cel puţin, pentru mine n-au nicio legătură. Îi treceam pe toţi, pentru că niciodată n-am avut vreun elev trecut de majorat care să nu se dea cu fundul de toţi pereţii doar ca să iasă bine. Dacă scriai ceva, Jack Epping, de la Catedra de engleză a liceului Lisbon, îţi garanta colacul de salvare. Iar dacă lucrarea mai era şi structurată pe paragrafe, primeai cel puţin un 8.

*

Greu era, însă, că acum pixul cel roşu, nu cuvintele, devenise principala mea unealtă şi îl secătuiam de puteri la propriu. Toată afacerea cu corectura eseurilor era al naibii de plictisitoare şi îmi reclama întreaga atenţie. Dacă ajungi la douăzeci şi cinci, treizeci de ani fără să ai idee de ortografie (*noştri* nu *noştrii*), sau fără să ai habar când trebuie să scrii cu majuscule (*Casa Albă*, nu *casa albă*), sau să alcătuieşti o propoziţie şi cu subiect, *şi* cu predicat,

atunci, fără doar şi poate, n-ai să ştii niciodată toate astea. Şi totuşi, mergem mai departe, încercuind vitejeşte cuvintele scrise greşit din propoziţii ca *Soţul meu ma bătut*, sau tăind formele de perfect simplu ale verbelor şi înlocuindu-le cu mai mult ca perfectul.

Cu treburi din astea, imposibile şi obositoare, mă ocupam în seara aceea, nu departe de locul unde un alt meci de baschet între licee se îndrepta spre sirena de final, lume fără de sfârşit, amin. Nu la multă vreme după ce Christy ieşise de la dezalcoolizare, mă îndreptam spre casă după ore doar cu speranţa că o voi găsi trează (şi aşa se şi întâmpla; începuse să ţină la luciditate mai mult decât ţinea la propriul bărbat). Îmi amintesc că mă sâcâia o durere de cap, mai mult o jenă, şi îmi frecam tâmplele ca să o împiedic să se transforme într-o adevărată migrenă. Îmi mai aduc aminte şi că mă gândeam: încă trei lucrări, doar trei, şi o să pot pleca acasă, unde o să-mi fac o cană cu ciocolată fierbinte şi o să mă cufund în romanul lui John Irving, fără să mă mai gândesc nici măcar o clipă la eseurile astea sincere, dar scrise ca vai de steaua lor.

Nici viori n-au susurat, nici sonerii de alarmă nu mi-au perforat timpanele când am luat lucrarea omului de serviciu din teancul de eseuri şi am aşezat-o pe birou, în faţa mea; niciun semn că viaţa mea neînsemnată avea să se schimbe. Dar nu avem de unde şti, nu? Viaţa ţi se poate schimba cât ai bate din palme.

Scrisese cu un pix cu gel ieftin care pătase cele cinci pagini. Caligrafia era un fel de mâzgălitură ondulată, dar lizibilă, şi probabil că apăsase foarte tare, căci cuvintele parcă erau gravate pe foile rupte; dacă mi-aş fi închis ochii şi mi-aş fi trecut vârful degetelor pe spatele paginilor, ar fi fost ca şi cum aş fi citit în Braille. Şi la capătul fiecărui *g* mic făcuse câte un cârlionţ. Toate aceste detalii îmi revin în memorie cu o claritate aparte.

Mi-amintesc şi cum începea compunerea. Cuvânt cu cuvânt.

Na fost o zi a fost o noapte. Noaptea care mia schimbat viaţa a fost noaptea cânt taica a omorâto pe mama şi doi fraţi şi mia făcut rău tare mie. Ia făcut rău şi lu sora mea, rău că a fost în comă. După trei ani a murit fără să se mai trezească. O chiema Ellen şi io o iubeam tare mult. Îi place să culeagă flori şi să le pună în veze.

Deja de la jumătatea primei pagini, am început să simt înţepături în ochi şi am lăsat din mână loialul meu pix roşu. Când am ajuns la partea unde povestea cum s-a târât sub pat, cu sângele curgându-i în ochi (*aveam sânge şi în gât şi era foarte rău la gust*) am început să plâng – ce mândră ar fi fost Christy. Am citit până la capăt, fără să fac o singură corectură, ştergându-mi, în tot acest timp, ochii pentru ca lacrimile să nu păteze paginile care, în mod evident, îl costaseră atât de mult efort. Crezusem oare că era mai încet decât ceilalţi din clasă, poate doar un pic peste ceea ce numim „retardat educabil”? Păi, pentru Dumnezeu, chiar exista un motiv, nu? Şi mersul şchiopătat putea fi explicat. Era o minune că încă mai trăia. Un bărbat blând, care surâdea în permanenţă şi nu ridica niciodată vocea la copii. Un bărbat blând care a trecut prin iad şi se străduia – cu umilinţă şi cu speranţă – să obţină diploma de absolvire a liceului. Chiar dacă va rămâne om de serviciu tot restul vieţii, un om cu pantaloni militari verzi sau maro care dă cu mătura sau care râcâie guma de mestecat de pe jos cu briceagul păstrat mereu în buzunarul de la spate.

Odinioară poate că ar fi putut să ajungă altceva, dar o singură clipă, dintr-o singură noapte, îi schimbase radical viaţa, iar acum nu era decât un bărbat blând, în pantaloni de camuflaj, pe care copiii îl porecliseră Harry Săltăreţul.

Aşa că am plâns. Cu lacrimi adevărate, lacrimi care vin din adâncul sufletului. Dincolo de coridor, orchestra liceului începuse să intoneze cântecul victoriei – deci gazdele câştigaseră, bravo lor. Mai târziu, Harry şi câţiva colegi de-ai lui vor ridica rândurile de bănci şi vor curăţa mizeriile de sub ele.

Am desenat un 10 mare şi roşu pe prima pagină a eseului. L-am privit o clipă sau două şi am adăugat şi un „+” mare şi roşu. Pentru că lucrarea era bună, pentru că durerea lui stârnise o reacţie emoţională în mine, cititorul. Şi nu asta trebuie să facă un eseu de nota 10+? Să provoace un răspuns?

În ceea ce mă priveşte, îmi doresc doar ca fosta doamnă Christy Epping să fi avut dreptate. Îmi doresc să fi avut un blocaj emoţional. Pentru că toate cele care au urmat – toate lucrurile oribile – au venit din aceste lacrimi.

Partea I
Momentul de cumpănă

Capitolul 1

1

Harry Dunning absolvise cu succes. La invitaţia lui, m-am dus la ceremonia de înmânare a diplomelor, desfăşurată în sala de sport a liceului Lisbon. Nu avea pe nimeni altcineva pe lume, iar mie mi-a făcut plăcere.

După rugăciune (dirijată de părintele Bandy, care nu rata nicio sărbătoare a liceului), m-am strecurat, prin forfota de prieteni şi rude ale absolvenţilor, până la locul unde stătea Harry, singur, îmbrăcat cu o robă prea largă, cu diploma într-o mână şi cu toca închiriată în cealaltă. I-am luat tichia ca să ne putem strânge mâinile. Mi-a zâmbit cu gura până la urechi, descoperind o dantură cu multe lipsuri şi dinţi strâmbi. Zâmbet luminos şi fermecător, cu toate acestea.

– Mulţam că aţi venit, domnu' Epping. Vă mulţumesc foarte mult.

– Cu multă plăcere. Şi poţi să-mi spui Jack. Asta e o favoare pe care o acord elevilor suficient de bătrâni ca să-mi poată fi taţi.

Păru nedumerit, apoi izbucni în râs:

– Că cam aşa îs eu, nu? Doamne!

Am râs şi eu. Mai toţi râdeau în jurul nostru. Şi, bineînţeles, mai erau şi lacrimi. Ceea ce mie mi se pare

dificil nu prezintă nicio problemă pentru alţii.

– Şi un 10+! Doamne! N-am luat niciodată un 10+ în toată viaţa! Şi nici n-am crezut că o să iau!

– L-ai meritat, Harry. Spune-mi care-i primul lucru pe care ai să-l faci în calitate de absolvent de liceu?

Surâsul i-a pălit preţ de o clipă – era o chestie la care nu se gândise.

– Păi, zic c-o să mă duc acasă. Ştiţi, am o căsuţă închiriată pe Goddard Street.

Îşi ridică diploma, ţinând-o cu vârful degetelor de parcă i-ar fi fost teamă să nu întindă cerneala.

– O s-o pun în ramă şi o s-o atârn pe perete. După aia, zic c-o să-mi pun un pahar cu vin şi o să mă tot uit la ea până diseară.

– Sună bine, am spus, dar n-ai vrea, mai întâi, să mâncăm împreună câte un burger şi nişte cartofi prăjiţi? Am putea merge la cârciuma lui Al.

Mă aşteptam la o reacţie negativă din partea lui Harry, dar doar pentru că ştiam ce părere au despre bodega lui Al toţi colegii mei. Ca să nu mai pomenesc de majoritatea elevilor noştri; îl evitau pe Al de parcă era ciumat şi se declarau clienţi regulaţi fie ai restaurantului din lanţul Dairy Queen, de vizavi de şcoală, fie ai cafenelei Hi-Hat, de pe Route 196, lângă locul unde fusese vechiul Drive-In din Lisbon.

– Nemaipomenit, domnu’ Epping. Mulţam!

– Jake.

– Jake, sigur.

Aşa că l-am dus pe Harry la cârciuma lui Al, unde eram singurul client de-al casei provenit din mediul academic şi, cu toate că în vara aceea angajase o ospătăriţă, Al a vrut să ne servească personal. Ca de obicei, o ţigară (ilegală în stabilimente de alimentaţie publică, dar lui Al nici că-i păsa) îi fumega în colţul gurii şi îşi ţinea ochiul pe jumătate închis din cauza fumului. Când a dat cu ochii de roba frumos împăturită a lui Harry, şi-a dat seama ce anume

sărbătoream şi a insistat să facă cinste (nu că ar fi rămas în pagubă, căci mâncarea lui era întotdeauna inexplicabil de ieftină, fapt care dăduse naştere unor zvonuri despre soarta animalelor fără stăpân din apropiere). Ne-a făcut şi o poză pe care a atârnat-o mai târziu pe ceea ce el numea Peretele Celebrităţilor Oraşului. Printre alte „celebrităţi” se mai numărau răposatul Albert Dunton, fost proprietar al magazinului de bijuterii Dunton; Earl Higgins, fost director al liceului din Lisbon; John Crafts, proprietar al John Crafts Vânzări Auto; şi, bineînţeles, părintele Bandy, de la biserica Sfântul Cyril. (Lângă fotografia părintelui se afla cea a Papei Ioan al XXIII-lea – care, deşi nu era localnic, era adulat de Al Templeton, căruia îi plăcea să se numească „bun catolic”.) În fotografia pe care ne-a făcut-o în acea zi, Harry Dunning râde cu toată gura.

Eu stau lângă el şi amândoi ţinem diploma. Cravata îi era niţeluş cam strâmbă, îmi amintesc acest amănunt pentru că m-a dus cu gândul la buclele pe care le desena la capătul fiecărui *g* mic. Îmi amintesc tot. Îmi amintesc foarte bine.

2

Doi ani mai târziu, în ultima zi de şcoală, mă aflam în aceeaşi cancelarie şi corectam un vraf de eseuri scrise de elevii mei de la cursul intensiv de poezie americană. Copiii plecaseră deja să se bucure de libertatea unei alte veri şi, nu peste multă vreme, şi eu urma să fac acelaşi lucru. Dar deocamdată eram mulţumit să fiu acolo şi să mă bucur de liniştea neobişnuită. Mă gândeam chiar că ar trebui să golesc automatul cu sendvişuri înainte de plecare. *Cineva* trebuia s-o facă.

Cu puţin timp în urmă, după curs (oră deosebit de gălăgioasă, ca mai toate la sfârşit de şcoală), Harry Dunning şchiopătase către mine şi îmi întinsese mâna.

– Vreau să-ţi mulţumesc pentru tot, mi-a zis.

Am rânjit:

– Păi, mi-ai mulţumit deja, din câte îmi amintesc.

– Mda, da’ asta-i ultima mea zi aici. Ies la pensie. Aşa că vreau să-ţi mulţumesc iar.

Când ne strângeam mâinile, pe lângă noi a trecut un elev – nu mai mare de clasa a X-a, după cultura de coşuri de pe obraji şi ţepii răzleţi de pe bărbie care aspirau la statutul de ţăcălie – şi a bolborosit:

– Harry Săltăreţul ţopăie în sus şi-n jo…o…oos.

M-am repezit la el, cu intenţia de a-l face să-şi ceară scuze, dar Harry m-a oprit. Zâmbetul lui era blând şi deloc jignit.

– Nu, nu te necăji. Îs obişnuit. Îs copii.

– Aşa e, am răspuns. Şi e treaba noastră să-i educăm.

– Ştiu că eşti bun. Da’ nu-i treaba mea să fiu… cum ziceţi voi?… material didactic. Mai ales azi. Să ai grijă de mata, domnu’ Epping.

Chiar dacă era destul de bătrân ca să-mi fie tată, să-mi spună Jake tot părea a fi ceva peste măsură.

– Şi tu, Harry.

– N-o să uit niciodată nota aia de 10+. Am pus-o şi pe ea în ramă. Am atârnat-o lângă diplomă.

– Bravo ţie.

Bravo lui. Totul era în regulă. Eseul lui fusese o lucrare de artă naivă, dar fiecare rând, tot atât de puternic şi real ca un tablou de Grandma Moses. În mod cert, mult mai bun decât lucrările pe care le citeam acum. Ortografia celor de la cursul intensiv era, în cea mai mare parte, corectă, iar vocabularul era curat (chiar dacă abuzarea diatezei pasive mă agasa la culme), dar stilul era leşinat. Plictisitor. Elevii mei erau juniori – şeful Catedrei, Mac Steadman, îşi adjudeca seniorii – însă scriau de parcă ar fi fost nişte bătrânei şi bătrânele, toţi cu buzele pungă, *să nu aluneci pe gheaţă, Mildred.* În ciuda greşelilor sale gramaticale şi a caligrafiei migăloase, Harry Dunning scrisese ca un erou. Cel puţin, cu un anumit prilej.

În vreme ce meditam la diferenţele dintre scrierea ofensivă şi cea defensivă, interfonul de pe perete îşi drese vocea:

– Este domnul Epping în cancelaria din aripa de vest? Jake, eşti acolo?

M-am ridicat, am apăsat butonul şi am răspuns:

– Aici sunt, Gloria. Îmi ispăşesc păcatele. Ce este?

– Te caută cineva. Un tip, Al Templeton? Dacă vrei, îţi fac legătura. Sau îi spun că ai plecat deja.

Al Templeton, proprietar şi administrator al bodegii „La Al", unde nu mergea niciun cadru didactic cu excepţia mea. Până şi mult stimatul meu şef de Catedră – care se străduia să rostogolească cuvintele de parcă ar fi fost profesor la Cambridge şi care se apropia şi el de vârsta pensionării – botezase specialitatea casei „Pisico-burgerul renumit al lui Al".

Sigur că nu e făcut chiar din carne de pisică, spuneau oamenii, sau poate nu e deloc pisică, dar precis nu e vită, nu la un dolar şi nouăşpe.

– Jake? Ai adormit?

– Nu, sunt cât se poate de treaz.

Şi mirat că Al mă suna la şcoală. Mirat că mă suna, la drept vorbind.

Relaţia noastră fusese mereu una dintre un bucătar şi un client. Îi apreciam haleala, iar el se bucura că îi calc pragul.

– Fă-mi legătura.

– Da' de ce n-ai plecat, încă?

– Mă autoflagelez.

– Oooo! exclamă Gloria şi o şi vedeam cum bate des din genele lungi. Mă termini când spui obscenităţi. Aşteaptă să ţârâie telefonul.

Închise. Începu să sune derivaţia şi am răspuns.

– Jake? Tu eşti, prietene?

La început, am crezut că Gloria nu înţelesese bine numele. Vocea aia nu putea fi a lui Al. Nici cea mai oribilă răceală din lume nu putea provoca o asemenea răguşeală.

– Cine e la telefon?

– Al Templeton, nu ţi-a zis? Iisuse, muzica aia de aşteptare e nasoală rău! Unde-i Connie Francis?

Începu să tuşească atât de tare, că am fost nevoit să îndepărtez receptorul de ureche.

– Parcă ai gripă, aşa te aud.

Izbucni în râs. Tuşind, în acelaşi timp. Combinaţia era cam înspăimântătoare.

– Să ştii că am ceva.

– Cred că te-a luat cam repede.

Doar cu o zi în urmă fusesem la el la cină. Un „Burger Dodoloţ”, cartofi prăjiţi şi un milkshake de căpşuni. Consider cu tărie că un tip care stă singur trebuie să mănânce câte puţin din fiecare grupă de alimente.

– Se poate spune şi aşa. Sau se poate spune că a durat ceva vreme. Oricare variantă e corectă.

N-am ştiut ce să răspund la chestia asta. Avusesem multe discuţii cu Al în toţi cei şase sau şapte ani de când mă tot duceam la bodega lui şi ştiam că are anumite ciudăţenii – insista, de exemplu, să spună Boston Patriots echipei New England Patriots şi vorbea despre Ted Williams de parcă ar fi fost fraţi – însă niciodată nu mai zisese ceva aşa de aiurea.

– Jake, trebuie să ne vedem. E important.

– Pot să întreb…

– Mă aştept să-mi pui o sumedenie de întrebări şi o să-ţi răspund, dar nu la telefon.

Nu eram sigur că îmi va da prea multe răspunsuri înainte să-şi piardă vocea de tot, dar i-am promis că o să ajung cam într-o oră.

– Mulţumesc. Încearcă să vii chiar mai repede. Timpul e esenţial, cum se zice.

Şi, uite aşa, mi-a închis fără măcar să-şi ia rămas-bun.

M-am chinuit să mai corectez încă două eseuri, şi mai aveam încă patru, dar nu mai eram bun de nimic. Îmi pierdusem tot zvâcul. Aşa că am aruncat maldărul de lucrări în servietă şi am plecat. Mi-a trecut prin cap să urc

în birou şi să-i urez Gloriei o vară frumoasă, dar nu m-am ostenit. O să fie la liceu toată săptămâna următoare ca să încheie situaţiile şcolare, iar eu aveam de gând să vin luni şi să curăţ automatul cu sendvişuri – asta era o promisiune făcută mie însumi. Dacă nu mă sacrificam eu, profesorii din sesiunea de vară ar fi găsit cancelaria din aripa de vest colcăind de gândaci.

Dacă aş fi ştiut ce mă aşteaptă, cu siguranţă că aş fi urcat s-o văd. Poate chiar i-aş fi dat sărutul care plutea în aer între noi de câteva luni. Dar bineînţeles că nu am ştiut. Viaţa ţi se poate schimba cât ai bate din palme.

3

Bodega lui Al se afla într-un trailer argintiu, peste drum de Main Street, la umbra vechii fabrici Worumbo. Locuri de genul acesta pot avea un aspect cam jalnic, însă Al mascase blocurile de beton pe care stătea trailerul cu straturi drăgălaşe de flori. Pusese şi un pătrăţel de gazon în faţă, pe care-l bărbierea el însuşi cu o maşină veche de tuns iarba, la fel de îngrijită ca şi gazonul. Nici măcar un pistrui de rugină nu avea pe lamele zbârnâitoare, vopsite în culori vii. Ca şi cum şi-ar fi cumpărat-o doar săptămâna trecută de la magazinul Western Auto… dacă ar mai fi existat vreun Western Auto în Lisbon Falls. Odinioară fusese unul, dar, la începutul noului secol, căzuse victimă marilor lanţuri de depozite/magazine.

Am înaintat pe aleea pavată, am urcat treptele şi m-am oprit încruntându-mă.

Dispăruse semnul pe care scria BUN VENIT LA BODEGA LUI AL, PATRIA BURGERULUI DODOLOŢ. În locul lui, stătea atârnat un carton care spunea ÎNCHIS & NU SE VA REDESCHIDE PE CAZ DE BOALĂ. MULŢUMESC PENTRU CĂ AŢI VENIT AICI ANI LA RÂNDUL & DUMNEZEU SĂ VĂ BINECUVÂNTEZE.

Încă nu pătrunsesem în ceaţa irealităţii ce avea să mă înghită în curând, însă primele ei tentacule se furişau deja spre mine şi le simţeam. Răguşeala croncănitoare din vocea lui Al nu fusese provocată de vreun guturai de vară. Nici de vreo gripă. Dacă era să mă iau după semnul acesta, trebuia să fie vorba despre ceva cu mult mai serios. Dar ce boală gravă este aceea care te doboară în douăzeci şi patru de ore? Mai puţin, chiar. Era două şi jumătate.

Plecasem de la cârciumă aseară la şase fără un sfert şi îl lăsasem bine pe Al. Chiar prea plin de viaţă. Mi-aduc aminte că îl întrebasem dacă nu care cumva băuse prea multe cafele şi mi-a zis că nu, dar se gândeşte să-şi ia vacanţă. Vorbesc despre vacanţe oamenii care sunt bolnavi – atât de bolnavi că-şi închid afacerea pe care au condus-o singuri peste douăzeci de ani? Poate că unii da; dar sigur că majorităţii nici nu le trece aşa ceva prin minte.

Uşa se deschise înainte să întind mâna spre clanţă şi l-am văzut pe Al în prag, privindu-mă fix, fără să zâmbească. M-am uitat şi eu la el, simţind cum ceaţa irealităţii mă cuprinde şi mai abitir. Era o zi călduroasă, dar ceaţa era rece. În momentul acela încă aş mai fi putut să mă răsucesc pe călcâie şi să plec de acolo, înapoi în soarele de iunie, şi o parte din mine chiar a vrut s-o facă. Dar rămăsesem împietrit mai cu seamă din cauza uluirii şi a panicii. Şi a groazei, recunosc. Pentru că o boală gravă ne îngrozeşte, nu? Iar Al era grav bolnav.

Observasem din prima secundă. Probabil era chiar pe moarte.

Nu numai că obrajii lui, de obicei foarte rumeni şi rotunjori, deveniseră supţi şi pământii. Nu numai că o pojghiţă îi acoperise ochii albaştri, care acum păreau decoloraţi şi înfruntând o miopie încordată. Nici că părul, aproape în întregime negru doar cu o zi în urmă, era acum aproape alb – în fond, poate că folosise nişte cosmetice mai şmechere şi, apoi, sub impulsul momentului, se hotărâse să se spele pe cap şi să se poarte natural.

Chestia absolut incredibilă era că, în cele douăzeci şi două de ore de când nu-l mai văzusem, Al Templeton părea să fi slăbit cel puţin cincisprezece kilograme, dacă nu chiar douăzeci, ceea ce ar fi însemnat un sfert din greutatea lui anterioară.

Nimeni nu slăbeşte cincisprezece sau douăzeci de kilograme în mai puţin de o zi. Nimeni. Dar eu asta vedeam. Şi atunci cred că ceaţa irealităţii m-a înghiţit cu totul.

Al a zâmbit şi am observat că-şi pierduse şi nişte dinţi, nu doar nişte – mai multe – kilograme. Avea gingiile palide şi nesănătoase.

– Cum îţi place de noul Al, Jake?

Şi a început să tuşească, iar sunetele înlănţuite, consistente, coapte, veneau din adâncurile lui.

Am deschis gura să-i răspund. Dar n-am reuşit să articulez niciun cuvânt.

Într-un locşor laş şi scârbit al minţii mele a apărut iarăşi ideea fugii de acolo, dar chiar dacă partea aceea mi-ar fi putut controla acţiunile, tot n-aş fi putut s-o fac. Parcă prinsesem rădăcini.

Al reuşi să-şi stăpânească tusea şi scoase o batistă din buzunarul de la spatele pantalonilor. Mai întâi se şterse la gură, apoi îşi şterse palma. Înainte s-o pună la loc, am văzut că batista avea nişte pete roşii.

– Intră, mi-a zis. Avem o mulţime de lucruri de vorbit şi cred că eşti singurul care m-ai putea asculta. O să mă asculţi?

– Al, am spus cu o voce atât de slabă şi de neputincioasă încât abia mi-o puteam auzi eu însumi. Ce-ai păţit?

– O să mă asculţi?

– Sigur că da.

– O să ai întrebări şi o să-ţi răspund la câte pot, dar încearcă să-mi pui mai puţine. Nu prea mai am voce. Pe dracu’, nu prea mai am putere. Haide, intră.

Şi am intrat. Bodega era întunecată, friguroasă şi goală. Tejgheaua era ştearsă şi fără firimituri; cromul scaunelor

sclipea; cana mare pentru cafea era lustruită; semnul pe care scria DACĂ NU ÎŢI PLACE ORAŞUL NOSTRU, CAUTĂ MERSUL TRENURILOR era la locul lui, lângă casa de marcat. Nu lipseau decât clienţii.

Şi bucătarul-proprietar, bineînţeles. Al Templeton fusese înlocuit de fantoma aceasta bătrână şi suferindă. Când a pus zăvorul la uşă, încuind-o, zgomotul făcut a fost foarte puternic.

4

– Cancer pulmonar, mi-a spus cu indiferenţă, după ce ne aşezaserăm într-un separeu aflat în spatele restaurantului.

Îşi lovi uşor cu degetele buzunarul de la pieptul cămăşii şi am fost surprins să îmi dau seama că e gol, fără omniprezentul pachet de Camel.

– Nu-i de mirare. M-am apucat la unşpe ani şi am tot fumat până în ziua când am aflat diagnosticul. Peste cincizeci de ani. Trei pachete pe zi până în 2007 când s-au scumpit. Atunci m-am sacrificat şi le-am redus la două.

Râse hârâit.

M-am gândit că ar trebui să-i spun că nu le prea are cu aritmetica, pentru că îi ştiam vârsta adevărată. Odată, pe la sfârşitul iernii, când îl găsisem lângă grătarul cu fripturi cu un coif colorat pe cap, aşa cum au copiii când îşi serbează ziua de naştere, mi-a zis: „Păi azi fac cincizeci şi şapte de ani, prietene.” Însă mă rugase să nu-i pun nicio întrebare decât dacă este absolut necesar şi bănuiam că orice fel de întrerupere pentru a-l corecta ar fi făcut parte din aceeaşi categorie.

– Dacă aş fi în locul tău – şi mi-aş dori asta, deşi n-aş vrea să fii tu în locul meu, mai ales acum – mi-aş spune: „Ceva nu se-nvârte rotund aici, nimeni nu capătă cancer în fază avansată peste noapte.” Aşa-i?

Am dat din cap. Aşa era.

– Răspunsul e simplu. N-a fost peste noapte. Am început să-mi scuip maţele de atâta tuse cam acum vreo şapte luni, prin mai.

Şi asta era ceva nou pentru mine, căci nu-l văzusem niciodată tuşind. Şi iarăşi se încurcase la aritmetică.

– Al? Alo? Suntem în iunie. Acum şapte luni era decembrie.

Îmi făcu un semn cu o mână atât de emaciată, încât inelul primit în armată juca pe degetul pe care stătuse strâns înainte, de parcă ar fi vrut să-mi spună: *Las-o baltă, deocamdată, las-o baltă*.

– La început am crezut că-i vorba doar de o răceală mai rea. Da’ n-am avut febră şi, în loc să treacă, tusea se făcea şi mai nasoală. După aia am început să slăbesc. Că nu-s tâmpit, prietene, şi am ştiut tot timpul că s-ar putea să mă pândească marele C… chiar dacă şi mama, şi tata au fumat bine mersi ca şerpii până la optzeci de ani. Cred că încercăm mereu să ne găsim tot felul de scuze ca să nu renunţăm la obiceiurile proaste, nu ţi se pare?

Îl apucă iarăşi tusea şi îşi scoase batista. Când se mai linişti, îmi spuse:

– Nu pot să nu divaghez. Asta am făcut toată viaţa şi e greu să mă opresc acum. Chiar mai greu decât a fost să mă las de fumat. Fă-mi un semn să încetez, data viitoare când o mai iau pe arătură.

– Bine, l-am aprobat eu cu amabilitate.

Deja îmi trecuse prin minte că toată povestea asta nu era decât un vis. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, visul părea al naibii de real, pornind de la umbrele aruncate de ventilatorul din tavan şi până la preşul de la intrare pe care scria TU EŞTI CEL MAI PREŢIOS BUN AL NOSTRU!

– Ca să nu mai lungesc vorba, m-am dus la doctor şi mi-am făcut o radiografie şi le-am văzut cât de mari sunt. Două tumori. Necroză avansată. Inoperabile.

Radiografie, mi-am spus – încă se mai foloseşte aşa ceva în diagnosticarea cancerului?

– Am mai stat acolo puţin, da’ în cele din urmă a trebuit să mă întorc.

– De unde? Din Lewinston? De la Spitalul Central Maine General?

– Din vacanţă, mă fixă el cu ochi ce dispăreau în cearcănele negre. Doar că nu a prea fost o vacanţă.

– Al, nimic din ce-mi spui n-are niciun sens. Ieri ai fost aici şi erai bine.

– Uită-te bine la faţa mea. De la păr în jos. Încearcă să nu iei în seamă cancerul – că te urâţeşte ca dracu’ – şi după aia spune-mi dacă sunt tot acela pe care l-ai văzut ieri.

– Păi, e clar că ţi-ai spălat vopseaua de păr…

– N-am folosit niciodată aşa ceva. N-o să mă obosesc să te pun să te uiţi la dinţii pe care i-am pierdut cât am fost… plecat. Ştiu că i-ai văzut. Crezi că i-am pierdut de la radiografie? De la stronţiul-90 din lapte? Nici măcar nu beau lapte, decât o picătură în ultima cafea din zi.

– Stronţiu şi mai cum?

– Nu contează. Încearcă să intri în contact cu latura ta feminină. Uită-te la mine cum se uită o femeie la alta când vrea să-şi dea seama câţi ani are.

Am încercat să fac ce mi-a cerut şi, deşi ce am observat nu ar fi trecut niciodată de un complet de judecată, pe mine m-a convins. Reţele de riduri se întindeau din colţurile ochilor, iar pleoapele erau acoperite cu acele încreţituri minuscule şi delicate pe care le vezi la oamenii care nu mai sunt nevoiţi să îşi prezinte cardurile de reduceri pentru pensionari ca să poată intra la film. Şanţuri care nu existaseră cu o seară înainte brăzdau acum fruntea lui Al. Alte două riduri – mult mai adânci – îi puneau gura în paranteze. Bărbia îi era mai ascuţită, iar pielea gâtului i se lăbărţase. Şi bărbia şi gâtul puteau fi explicate prin pierderea bruscă şi masivă de greutate, dar ridurile alea… şi dacă spunea adevărul despre păr…

Zâmbea un pic. Zâmbet sumbru, dar nu lipsit de umor. Care cumva înrăutăţea situaţia.

– Mai ţii minte ziua mea de anul trecut? „Nu-ţi face griji, Al”, mi-ai zis, „dacă îţi ia foc tichia de la grătar, iau extinctorul şi te sting”. Ţii minte?

Îmi aminteam.

– Şi acum am şaizeci şi doi de ani. Ştiu că par mai bătrân din cauza cancerului, dar astea… şi astea… îşi atinse ridurile de pe frunte şi din colţul ochilor. Astea sunt tatuaje autentice făcute de vârstă. Ca nişte medalii de onoare.

– Al… îmi dai, te rog, un pahar cu apă?

– Sigur. Eşti şocat, nu? mă privi el cu înţelegere. Îţi zici „ori eu sunt nebun, ori el e nebun, ori amândoi suntem”. Ştiu. Am trecut şi eu prin asta.

Se ridică cu greutate, cu mâna dreaptă sub braţul stâng, de parcă ar fi vrut să nu se dezmembreze. Mă conduse în spatele tejghelei. Şi atunci mi-am mai dat seama de încă un aspect al acestei întâlniri neobişnuite: în afară de ocaziile când stăteam în aceeaşi stranăla biserica Sfântul Cyril (ocazii foarte rare, căci, deşi crescusem într-o familie credincioasă, nu prea pot spune că sunt „un bun catolic”) sau când se întâmpla să-l întâlnesc pe stradă, nu-l mai văzusem niciodată pe Al fără şorţul de bucătar.

Luă un pahar care sclipea de curat ce era şi îmi puse apă de la robinetul la fel de sclipitor. I-am mulţumit şi am dat să mă întorc la masa noastră, dar m-a oprit punându-mi mâna pe umăr. Îmi doresc să n-o fi făcut. Era ca şi cum aş fi fost atins de Bătrânul Marinar al lui Coleridge, care-l oprea „pe fiecare al treilea”.

– Vreau să vezi ceva înainte să ne aşezăm la loc. O să înţelegi mai repede aşa. Doar că *să vezi* nu e cuvântul potrivit. Cred că mai bun e *să experimentezi*. Bea-ţi apa, prietene.

Am băut jumătate de pahar. Era rece şi bună, dar nu mi-am putut lua ochii de la el în tot acest timp. Partea aceea laşă din mine se aştepta acum să fie atacată pe nepusă masă ca una din victimele neavizate ale vreunui criminal în serie dintr-unul din filmele de groază care au şi multe

numere în titluri. Al mă aştepta, sprijinit de tejghea. Mâna-i era zbârcită, articulaţiile proeminente. Nu părea mâna unui om de cincizeci şi ceva de ani, nici măcar a unuia bolnav de cancer, şi…

– Asta e de la iradiere? l-am întrebat pe neaşteptate.

– Ce anume?

– Eşti bronzat. Ca să nu mai zic de petele alea întunecate de pe mâini. Astea le capeţi ori de la iradiere, ori de la prea mult soare.

– Păi, de vreme ce nu am făcut niciun tratament cu radiaţii, înseamnă că le am de la soare. Am stat mult la soare în ultimii patru ani.

Din câte ştiam, Al îşi petrecuse ultimii patru ani întorcând burgeri pe grătar şi făcând milkshake-uri sub becurile fluorescente, dar n-am spus nimic.

Mi-am băut restul de apă şi când am pus paharul jos, pe tejghea, am observat că mâna îmi tremură uşor.

– Gata. Ce vrei să văd? Sau să experimentez?

– Vino cu mine.

M-a condus prin bucătăria îngustă şi lungă, pe lângă grătarul dublu, prăjitoare, chiuvetă, frigiderul Frostking şi pe lângă congelatorul zumzăitor, înalt până la brâu. Se opri în faţa maşinii de spălat vase, tăcută acum, şi îmi arătă uşa din capătul celălalt. Era o uşă scundă; până şi Al ar fi fost nevoit să se aplece ca să treacă prin ea, şi nu avea decât vreun metru şaptezeci. Eu am unu nouăzeci şi cinci – şi de aia unii copii îmi spun „Elicopterul Epping”.

– Acolo, mi-a spus. Prin uşa aia.

– Dar acolo nu-i cămara?

Întrebare pur retorică; îl văzusem de destule ori de-a lungul anilor aducând de acolo conserve, saci cu cartofi şi pungi cu legume uscate ca să ştiu foarte bine ce era.

Al păru să nu mă audă.

– Ştii că prima speluncă din asta pe care am deschis-o a fost în Auburn?

– Nu.

Îmi confirmă cu o mişcare a capului, suficient efort cât să declanşeze un alt acces de tuse. Şi-l înăbuşi cu batista tot mai murdară. Când ultimul atac se mai domoli, o aruncă într-un coş de gunoi aflat la îndemână şi scoase un teanc de şerveţele dintr-unul din recipientele de pe tejghea.

– Ăsta-i un trailer marca Aluminaire, făcut prin anii treizeci, în stil Art Deco. Mi-am dorit unul de mic copil, de când tata m-a dus la bodega Chat 'N Chew din Bloomington. L-am cumpărat complet utilat şi am deschis cârciuma pe Pine Street. Am stat acolo cam un an şi mi-am dat seama că dacă mai rămân încă unul, o să dau faliment. Erau mult prea multe bombe din astea cu gustări rapide prin zonă; unele erau bune, altele nu chiar atât de bune, dar toate aveau clienţii lor. Eram ca un mucos care tocmai a terminat dreptul şi vrea să profeseze într-un oraş plin de avocaţi maturi, unşi cu toate alifiile. Pe vremea aia „Burgerul Dodoloţ al lui Al" se vindea cu doi cincizeci. Chiar şi în 1990 asta era tot ce puteam să fac, doar doi jumate.

– Păi, cum mama dracului de-l vinzi acum cu jumătate din preţul ăsta? Doar dacă nu cumva chiar e carne de pisică.

Scoase un sunet fornăit care îi reverberă flegmos din adâncul pieptului.

– Prietene, eu vând carne de vită americană pură sută la sută, cea mai bună din lume. Crezi că nu ştiu ce vorbeşte lumea? Sigur că ştiu, dar nu bag în seamă. Ce să-i faci? Să bagi oamenilor pumnul în gură? La fel de bine ai putea să încerci să opreşti vântul să nu mai bată.

I-am făcut semn să se oprească. Al surâse.

– Mda, ştiu, iar bat câmpii, dar măcar ce zic are legătură cu povestea. Puteam să rămân pe Pine Street şi să mă dau cu capul de toţi pereţii, dar mama mea, Yvonne Templeton, n-a crescut copii proşti. „Mai bine scapă cu fuga, ca să ajungi să mai dai o bătălie", ne spunea ea. Mi-am luat banii care îmi mai rămăseseră, am pupat banca în cur ca s-o conving să-mi mai împrumute încă cinci mii – nu mă întreba

cum – şi m-am mutat aici, în Falls. Treaba tot n-a mers nemaipomenit, nici n-avea cum, cu situaţia economică aşa cum e, şi cu toată vorbăria asta cretină despre burgeri din pisică, din câine, din sconcs sau din alte cărnuri care excită imaginaţia oamenilor, dar chestia e că nu depind de economie ca alţii. Şi asta din cauza a ceea ce este în spatele uşii de la cămară. Nu era pe vremea când lucram în Auburn. Pot să jur pe un teanc de Biblii de zece metri. Aici a apărut.

– Despre ce vorbeşti?

Ochii apoşi şi îmbătrâniţi mă fixară preţ de câteva clipe.

– Nu mai avem ce să vorbim acum. Trebuie să descoperi singur. Haide, deschide uşa.

L-am privit cu îndoială.

– Consideră că-i ultima rugăminte a unui muribund, îmi spuse. Hai, prietene. Adică, dacă îmi eşti prieten. Deschide uşa.

5

Aş minţi dacă aş spune că inima nu mi-a sărit în gât atunci când am apăsat clanţa şi am deschis uşa cămării. Habar nu aveam cu ce anume urma să mă confrunt (deşi îmi amintesc cum prin faţa ochilor minţii îmi treceau pâlpâiri de scene cu pisici moarte şi jupuite şi pregătite pentru maşina electrică de tocat), dar când Al s-a întins peste umărul meu şi a aprins lumina, am văzut…

O cămară.

Mică şi tot la fel de curată ca restul restaurantului. Pe toate rafturile erau îngrămădite conserve mari. În capătul celălalt al încăperii, unde tavanul se curba, se aflau şi nişte produse de curăţat, dar mătura şi mopul erau întinse pe jos, pentru că ungherul acela nu era mai înalt de un metru. Duşumeaua era acoperită cu acelaşi linoleum cenuşiu închis pe care îl găseai şi în cârciumă. Însă, în locul mirosului slab de mâncare, aici erau mai pregnante aromele de cafea, de

legume, de mirodenii. Şi mai era încă un miros, nu tot atât de plăcut.

– Bine, am spus. Asta e cămara. E curată şi foarte bine aprovizionată. Nota zece la managementul resurselor.

– A ce-ţi miroase?

– A condimente. Cafea. Poate şi un dezodorizant de cameră, dar nu sunt sigur.

– Ba da, folosesc Glade. Din cauza celuilalt miros. Vrei să spui că nu mai simţi nimic altceva?

– Mai e ceva. Parcă ceva sulfuros. Mă duce cu gândul la chibrituri arse.

Mă mai ducea cu gândul şi la vânturile pe care le trăgeam, toată familia, după mâncarea de fasole a mamei din serile de sâmbătă, dar n-am vrut să-i spun aşa ceva. Oare tratamentele împotriva cancerului te fac să te pârţâi?

– E sulf. Şi încă ceva, dar precis nu-i Channel No. 5. E mirosul fabricii, prietene.

Altă dementă, dar cu politeţe absurdă de salon nu am spus decât:

– Pe bune?

Zâmbi din nou, dezvelind găurile unde până doar cu o zi în urmă fuseseră dinţi sănătoşi:

– Eşti prea politicos ca să spui că fabrica Worumbo e închisă de pe vremea când Hector era puiuţ. Că, de fapt, s-a făcut scrum de la incendiul de la sfârşitul anilor optzeci şi că ce a mai rămas acolo – arătă cu degetul peste umăr – nu e decât punctul de vânzare. Atracţie turistică, aşa cum erau şi standurile Kennebec Fruit Company în zilele Moxie. Şi te mai gândeşti că ar fi cazul să pui mâna pe telefon şi să-i chemi pe oamenii în halate albe. Cam asta îţi trece prin cap, prietene, nu-i aşa?

– Nu chem pe nimeni pentru că nu eşti nebun.

Chestie de care nu eram absolut deloc sigur.

– Dar asta nu-i decât o cămară şi e drept că fabrica de ţesături Worumbo n-a mai scos un balot de stofă de un sfert de secol.

– Ai dreptate când zici că n-ai să chemi pe nimeni, pentru că o să te rog să-mi dai telefonul, portofelul şi toţi banii pe care îi ai prin buzunare, inclusiv monedele. Nu-i vorba de un jaf, că o să ţi le dau înapoi. Vrei?

– Cât o să dureze toată povestea, Al? Că mai am nişte lucrări de la seminar pe care trebuie să le corectez ca să pot să închei mediile.

– O să dureze cât vrei, îmi răspunse, pentru că nu durează decât două minute. Întotdeauna durează doar două minute. Stai o oră şi uită-te pe unde vrei, dar eu n-aş face asta în locul tău, nu de prima dată, pentru că şocul resimţit de organism e cam puternic. O să vezi. Mă crezi pe cuvânt?

Descifră ceva în expresia mea şi îşi strânse buzele peste dinţii împuţinaţi.

– Te rog. *Te rog*, Jake. Te roagă un om pe moarte.

Eram convins că înnebunise, dar la fel de sigur eram că îmi spunea adevărul despre boala lui. În cele câteva minute de când stăteam de vorbă ochii i se afundaseră şi mai adânc în orbite. Şi era epuizat. Se clătina pe picioare de la efortul făcut ca să parcurgă cei vreo douăzeci de paşi câţi erau de la masa din capătul restaurantului până la cămară. Şi batista plină de sânge, mi-am reamintit. Nu uita afurisita aia de batistă cu sânge.

– Şi câteodată e mai lesne să laşi de la tine, nu ţi se pare?

„Relaxează-te şi pune-te în mâinile lui Dumnezeu”, cum se spunea în întrunirile la care obişnuia să meargă fosta mea nevastă, însă mi-am dat seama că, de această dată, era vorba despre „relaxează-te şi lasă-te în mâinile lui Al”.

Cel puţin, până la un punct. Şi, în fond, mi-am spus eu, ca să te urci într-un avion, în zilele astea, trebuie să treci prin proceduri mult mai elucubrante ca astea. Măcar nu-mi cere să-mi scot pantofii.

Mi-am desfăcut telefonul de la curea şi l-am pus pe o cutie cu conserve de ton. Am adăugat portofelul, câteva bancnote, nişte mărunţiş, cam un dolar şi ceva, şi cheile.

– Păstrează cheile, că nu contează.

Ei bine, pentru mine contau, dar tot n-am spus nimic.

Al a scos din buzunar un teanc de bancnote mult mai gros decât cel pe care îl pusesem eu pe cutie şi mi-l întinse:

– Bani nebuni. În caz că vrei să-ţi cumperi vreun suvenir, sau altceva. Ia-i.

– Dar de ce să nu folosesc banii mei?

Tonul îmi era încă destul de rezonabil, de parcă toată conversaţia asta smintită ar fi avut vreun înţeles.

– Nu-ţi bate capul cu asta, mi-a răspuns Al. Experienţa îţi va răspunde la întrebări mult mai bine decât aş fi putut s-o fac eu chiar dacă aş fi fost în formă excelentă, ceea ce nu este cazul deloc. Dimpotrivă. Ia banii.

Am luat hârtiile şi le-am numărat. La început au fost bancnote de un dolar, care păreau în regulă. Apoi am ajuns la una de cinci care părea şi nu părea în regulă. Deasupra pozei lui Abe Lincoln scria SILVER CERTIFICATE şi la stânga era un 5 mare şi albastru. Am ridicat-o în lumină.

– Nu e falsă, dacă la asta te gândeşti.

Cu toată epuizarea, Al părea destul de amuzat.

Poate că nu – părea adevărată şi la pipăit – dar fără hologramele obişnuite.

– Dacă e bună, înseamnă că e foarte veche, am zis.

– Pune-ţi banii în buzunar, Jake.

L-am ascultat.

– Ai vreun calculator de buzunar? Sau vreo altă chestie electronică?

– Nu.

– Atunci, cred că poţi să pleci. Întoarce-te, ca să stai cu faţa la capătul celălalt al cămării.

Dar înainte să apuc să fac ce îmi spusese, s-a plesnit peste frunte şi a exclamat:

– Doamne, unde mi-e capul? Am uitat de „Omul cu biletul galben”.

– Cine? Cu ce?

– „Omul cu biletul galben”. Aşa îi zic eu, că nu ştiu cum îl cheamă. Uite, ţine asta.

S-a scotocit în buzunar şi mi-a dat o monedă de cincizeci de cenţi. Nu mai văzusem una de ani buni. Poate chiar din copilărie.

Am cântărit-o în mână.

– N-ar trebui să mi-o dai. Probabil că-i foarte valoroasă.

– Sigur că-i valoroasă. E juma’ de dolar.

Îl apucă tusea, care acum îl zgudui ca suflul taifunului, dar, când am dat să mă apropii de el, mi-a făcut semn să-l las în pace. Se sprijini de cutiile pe care îmi pusesem lucrurile, scuipă în teancul de şerveţele, se uită, se strâmbă şi le strânse în pumn. Dâre de transpiraţie îi brăzdau obrajii supţi.

– Am bufeuri, sau cam aşa ceva. Al dracu’ cancer îmi fute şi termostatul pe lângă toate alelalte. Să-ţi zic de Omul cu biletul galben. E un boschetar inofensiv, dar are ceva special. Parcă ar şti ceva. Cred că-i doar o coincidenţă – pentru că se întâmplă să stea pe jos foarte aproape de locul pe unde o să ieşi tu – dar am vrut să te previn asupra lui.

– Să ştii că nu-ţi iese, i-am mărturisit. Nu înţeleg o iotă din ce zici.

– O să-ţi zică „Am un bilet galben de la casa verde, aşa că dă-mi un dolar că e ziua plăţii duble”. Înţelegi?

– Înţeleg.

Rahatul se împuţea tot mai tare.

– Chiar *are* un bilet galben, înfipt în borul pălăriei. Poate că nu-i decât un bilet de la o firmă de taxiuri sau un cupon de la Red & White pe care l-a găsit în şanţ, da’ creierii îi sunt atât de înecaţi în poşircă ieftină că i se pare că-i biletul de intrare în Fabrica de Ciocolată a lui Willy Wonka. Şi tu o să zici: „N-am un dolar, uite jumate” şi îi dai banul. Atunci el s-ar putea să spună… Al îşi ridică un deget scheletic, s-ar putea să spună ceva de genul: „De ce ai venit”, sau „De unde ai venit”. S-ar putea chiar să zică „Nu eşti tot tipul ăla”. Nu cred, dar este posibil. Sunt atât de multe lucruri pe

care nu le ştiu. Indiferent ce zice, lasă-l acolo, lângă uscătorie – că acolo stă mereu – şi du-te la poartă. Când o să pleci, s-ar putea să mai spună „Ştiu că ai un dolar, ticălos zgârcit”, dar nu-l băga în seamă. Nu te uita înapoi. Traversează şinele şi ai să ajungi la intersecţia dintre Main şi Lisbon.

Îmi aruncă un surâs ironic:

– După aceea, prietene, lumea îţi aparţine.

– Uscătorie?

Parcă îmi aminteam că fusese *ceva* lângă locul unde azi era bodega lui Al şi se poate să fi fost chiar uscătoria fabricii Worumbo, dar indiferent ce ar fi fost, acum nu mai era. Dacă această cămară drăgălaşă a lui Al ar fi avut o ferestruică, aceasta ar fi dat într-o curte de cărămidă şi înspre un magazin cu articole de iarnă numit „Your Maine Snuggery”. După Crăciun îmi cumpărasem de acolo un hanorac făcut de firma North Face. Un adevărat chilipir.

– Las-o naibii de uscătorie, bagă la cap ce ţi-am spus. Acum întoarce-te – aşa, bravo – şi fă doi sau trei paşi în faţă. Paşi mici. De copil. Ca şi cum ai vrea să găseşti o treaptă cu lumina stinsă – cu grijă.

Am făcut ce mi-a cerut, simţindu-mă drept cel mai mare gogoman din lume.

Un pas… mi-am aplecat capul ca să nu mă lovesc de tavanul din aluminiu… al doilea pas… mai ghemuit puţin. Încă nişte paşi şi o să fiu nevoit să mă pun în genunchi. Or, n-aveam nici cea mai mică intenţie să fac aşa ceva. Rugăminte a unui muribund sau nu.

– Al, asta-i o tâmpenie. În cazul în care nu vrei să-ţi aduc o cutie cu cocktail de fructe sau vreun pacheţel cu jeleu, n-am ce face a…

În acel moment mi s-a cufundat piciorul, aşa cum se întâmplă când cobori nişte trepte. Doar că piciorul meu era pe duşumeaua acoperită cu linoleumul cenuşiu. Îl vedeam foarte bine.

– Aşa. Bravo, a spus Al.

Nu mai era răguşit, cel puţin deocamdată; satisfacţia îi înmuiase cuvintele.

– Ai găsit-o, prietene.

Ce am găsit? Ce anume se întâmpla? Cel mai probabil răspuns era puterea sugestiei, de vreme ce indiferent ce mi se părea că simt, îmi vedeam piciorul pe duşumeaua cămării. Doar că…

Ştiţi cum, într-o zi cu mult soare, dacă închideţi ochii puteţi vedea o imagine remanentă a lucrului la care vă uitaţi înainte? Aşa era acum. Când îmi priveam piciorul, îl vedeam pe duşumea. Dar când clipeam – o milisecundă înainte sau o milisecundă după ce închideam ochii, nu-mi dădeam seama când – îmi zăream piciorul pe o treaptă. Şi nu în lumina slabă a unui bec de şaizeci de waţi. Îl vedeam în lumina strălucitoare a soarelui.

Am înţepenit.

– Du-te, m-a îndemnat Al. N-o să păţeşti nimic, prietene. Du-te.

Îl cuprinse un acces crâncen de tuse şi apoi spuse cu un soi de geamăt disperat:

– *Trebuie s-o faci*.

Şi am făcut-o.

Dumnezeu să mă ajute, am făcut-o.

Capitolul 2

1

Am mai înaintat un pas şi am mai coborât o treaptă. Ochii încă îmi mai spuneau că sunt tot pe duşumeaua cămării din bodega lui Al, însă acum stăteam drept, iar creştetul capului meu nu mai răzuia tavanul. Ceea ce, bineînţeles, era imposibil. Stomacul mi-a gâlgâit nefericit în semn de răspuns la confuzia mea senzorială şi simţeam cum salata cu ou şi plăcinta cu mere pe care le mâncasem se pregăteau să apese butonul de ejecţie.

Din spate – dar parcă mai de la depărtare, ca şi cum ar fi fost la cincisprezece, nu doar la doi metri distanţă – l-am auzit pe Al:

– Închide ochii, prietene, e mai uşor aşa.

Când i-am închis, tulburarea senzorială mi-a dispărut pe dată. Era ca atunci când te prosteşti şi încerci să te uiţi saşiu, iar apoi priveşti normal. Sau ca atunci când îţi pui ochelarii speciali la un film tridimensional, mai degrabă. Mi-am mişcat piciorul drept şi am mai coborât o treaptă. Căci despre trepte era vorba. Acum, că nu mai vedeam, trupul meu nu mai avea nici cea mai mică îndoială.

– Încă două şi după aia poţi să-i deschizi, a zis Al.

Îi auzeam glasul îndepărtându-se. Ca şi cum ar fi fost în celălalt capăt al restaurantului, nu în pragul cămării.

Am coborât cu stângul. Am coborât cu dreptul şi, dintr-odată, am simţit o explozie mică în cap, ca atunci când eşti în avion şi valoarea presiunii se modifică brusc. Căptuşeala întunecată a pleoapelor a devenit roşie şi simţeam o căldură pe piele. Razele soarelui. Nicio îndoială. Iar izul acela slab, sulfuros, devenise mai dens, urcând pe scara olfactivă de la valoarea de „abia perceput”, la „al naibii de neplăcut”. Nici în privinţa asta nu aveam nicio îndoială.

Am deschis ochii.

Nu mai eram în cămară. Nici măcar nu mai eram în bodega lui Al. Cu toate că nu exista nicio uşă care să dea din cămară în lumea de afară, eu *eram* acum afară. În curte. Dar nu mai era curtea de cărămidă pe care o ştiam şi nu mai erau puncte de vânzare în jurul ei. Stăteam pe ciment spart şi murdar.

Câteva recipiente mari din metal erau stivuite, unul peste celălalt, lângă zidul alb şi gol unde ar fi trebuit să se afle magazinul Your Maine Snuggery. Erau sprijinite cumva şi acoperite cu bucăţi mari de pânză aspră de sac, de mărimea pânzelor de corăbii.

M-am întors să mă uit la trailerul mare şi argintiu unde era bodega lui Al, dar acesta dispăruse.

2

Clădirea masivă a fabricii de ţesături Worumbo se afla la locul ei şi îmi puteam da seama că funcţionează. Se auzeau bufniturile utilajelor de vopsire şi de uscare, se auzea şaaa-ŞUUUUŞ-ul făcut de războaiele uriaşe de ţesut care odinioară ocupaseră tot etajul al doilea (văzusem fotografii cu maşinăriile astea operate de muncitoare îmbrăcate în salopete şi cu basmale pe cap la expoziţia Societăţii Istorice din Lisbon, din clădirea micuţă de pe Main Street). Fum gri-albicios vălurea din cele trei coşuri care fuseseră dărâmate de o furtună prin anii optzeci.

Mă aflam în apropierea unei clădiri cubice, vopsite în verde – probabil uscătoria. Ocupa jumătate din curte şi avea vreo şase metri înălţime. Coborâsem nişte trepte ca să ajung aici, dar nu se vedeau trepte nicăieri. Nicio cale de întoarcere. M-a inundat panica.

– Jake? vocea lui Al ca de la mare depărtare părea a-mi ajunge la urechi printr-un act de magie acustică, precum ecourile dintr-un canion lung şi îngust. Te întorci la fel cum ai plecat. Caută treptele cu piciorul.

Am ridicat piciorul stâng şi apoi l-am pus jos. Am simţit o treaptă. Panica mi-a mai cedat.

– Haide, voce slabă, acţionată parcă de propriul ecou. Uită-te puţin prin jur şi după aia întoarce-te.

Am rămas nemişcat, ştergându-mi gura cu dosul palmei. Ochii voiau să-mi sară din orbite. Mi se făcuse pielea de găină pe scalp şi de-a lungul coloanei.

Eram speriat – îngrozit, aproape – dar, în contrapondere, curiozitatea foarte puternică îmi ţinea panica în frâu. Îmi vedeam umbra desenată clar pe ciment, ca decupată din pânză neagră. Vedeam petele de rugină de pe lanţul care separa uscătoria de restul curţii. Simţeam mirosul apelor reziduale, atât de tare că-mi lăcrimau ochii. Un inspector de mediu doar ce-ar fi adulmecat o dată mizeria asta şi ar fi închis într-o secundă toată fabrica. Numai că… Nu cred că era vreun inspector de mediu prin apropiere. Nu eram nici măcar sigur că Agenţia pentru Protecţia Mediului fusese inventată. Ştiam unde mă aflu: Lisbon Falls, statul Maine, în inima districtului Androscoggin.

Întrebarea era *când* anume.

3

De lanţ atârna o plăcuţă pe care nu reuşeam s-o citesc pentru că era cu spatele la mine. Am pornit spre ea, apoi m-am întors. Am închis ochii şi am înaintat târşâit, amintindu-mi să fac paşi mici, de copil. Când piciorul stâng s-a lovit de prima treaptă care ducea înapoi în cămara lui Al (aşa speram din tot sufletul să fie), am scos o foaie împăturită de hârtie din buzunarul de la spate, o notă din partea exaltatului meu şef de Catedră: „Îţi doresc o vară plăcută şi nu uita că eşti de serviciu în iulie.” M-am întrebat într-o doară ce ar zice dacă Jake Epping anunţă că anul viitor va preda un curs de şase săptămâni intitulat Literatura Călătoriilor în Timp. Am rupt o bucăţică de hârtie, am mototolit-o şi am aruncat-o pe prima treaptă a scării

invizibile. Aşa am marcat locul. După-amiaza era caldă şi liniştită şi nu credeam că o s-o ia vântul, dar, pentru mai multă siguranţă, am pus peste ea o bucată de beton ca prespapier. A aterizat pe treaptă, dar a aterizat şi pe bucăţica de hârtie. Pentru că acolo nu era nicio treaptă. Mi-a zbârnâit în minte un fragment dintr-un cântec vechi:

Mai întâi e un munte, apoi nu e niciun munte, apoi iar este.

Uită-te un pic în jur, spusese Al, şi am decis că asta o să fac. Mi-am închipuit că, dacă nu înnebunisem deja, probabil că nu mi se va întâmpla nimic rău în următoarele clipe. Adică în cazul în care nu voi vedea o paradă de elefanţi roz sau un OZN deasupra magazinului John Crafts Auto. Tot încercam să-mi spun că *nu* e adevărat, că nu se putea să fie adevărat, dar nu reuşeam să mă conving.

Şi filosofii şi psihologii se pot lansa în discuţii lungi despre ce anume este sau nu real, dar noi, cei cu vieţi obişnuite, ştim şi acceptăm textura lumii din jurul nostru. Era adevărat. Făcând abstracţie de tot restul, canalizarea puţea mult prea tare ca să fie o halucinaţie.

M-am îndreptat spre lanţul întins la nivelul şoldului şi am trecut pe dedesubt.

Pe partea cealaltă era o plăcuţă pe care scria cu vopsea neagră: TRECEREA INTERZISĂ PÂNĂ LA REPARAREA CONDUCTEI. M-am uitat în urmă, nu am văzut niciun indiciu că s-ar fi desfăşurat vreo reparaţie în imediata apropiere, am trecut de colţul uscătoriei şi aproape m-am împiedicat de bărbatul care stătea la soare. Nu că ar fi avut pe unde să se bronzeze. Purta un parpalac vechi şi negru care băltea în jurul lui ca o umbră murdară şi amorfă.

Cruste uscate de muci se întindeau pe ambele mâneci. Trupul din haină era scheletic. Părul de culoarea metalului atârna în şuviţe împuţite de-a lungul obrajilor jegoşi şi nebărbieriţi. Era un prototip al boschetarilor.

Dată spre ceafă, pălăria din fetru părea desprinsă dintr-un *film noir* din anii cincizeci, unde toate femeile au ţâţe mari, iar toţi bărbaţii vorbesc foarte repede cu ţigara înfiptă în colţul gurii. Şi, da, din panglica pălăriei ieşea un bilet galben, ca un permis de liberă trecere al unui reporter de demult. Probabil că o fi fost cândva galben strălucitor, dar acum era palid şi mânjit de degete murdare.

Când umbra mea îi atinse genunchii, Omul cu biletul galben se întoarse şi mă cercetă cu ochi spălăciţi.

– Cine pula mea eşti? mă întrebă; dar, de fapt, pronunţase: Ci-e pu-a mea e-şi?

Al nu-mi dăduse instrucţiuni detaliate despre maniera în care trebuia să răspund, aşa că am dat ceea ce mi se părea a fi cel mai sigur răspuns:

– Nu-i treaba ta.

– Să te fut, atunci.

– Bine, am zis. Suntem de acord.

– Îh?

– O zi bună îţi doresc.

Am pornit către poarta deschisă pe şina ei metalică. Dincolo de ea, la stânga, era o parcare care nu fusese niciodată acolo. Şi era plină de maşini, majoritatea ponosite şi cu caroseria ondulată şi îndoită, dar toate suficient de vechi pentru a deveni exponate de muzeu. Am văzut Buick-uri cu ferestre de aerisire şi Ford-uri cu nasuri de peşte-torpilă. *Sunt ale muncitorilor de la fabrică*, a fost gândul meu. *Muncitori adevăraţi care acum sunt acolo, înăuntru şi sunt plătiţi cu ora.*

– Am un bilet galben de la casa verde, a zis boschetarul pe un ton deopotrivă agresiv şi tulburat. Aşa că dă-mi un dolar că-i ziua plăţii duble.

I-am întins moneda de cincizeci de cenţi. Şi am răspuns, simţindu-mă ca un figurant care n-are de spus decât o replică:

– N-am un dolar, uite jumate.

Şi îi dai banul, îmi spusese Al, dar n-a fost nevoie. Omul cu biletul galben mi l-a smuls din mână şi l-a ţinut în dreptul ochilor. O clipă am crezut că o să-l încerce cu dinţii, însă doar a strâns pumnul cu degete lungi în jurul lui, făcându-l să dispară. Mă privi iarăşi pieziş, cu trăsăturile strâmbate într-o mască aproape comică a neîncrederii.

– Cine eşti? Ce cauţi aici?

– Al naibii să fiu dacă ştiu, am spus şi m-am dus la poartă.

Mă aşteptam să mai latre nişte întrebări în spatele meu, dar n-am auzit decât tăcere. Am ieşit din curte.

4

Cea mai nouă maşină din parcare era un Plymouth Fury, mi se pare de la jumătatea sau sfârşitul anilor cincizeci. Plăcuţa de înmatriculare părea o rudă foarte bătrână a celei pe care o aveam la Subarul meu; soţia mea făcuse o comandă specială şi lângă număr fusese desenată funduliţa roz a luptei împotriva cancerului de sân. Pe cea la care mă uitam acum scria de asemenea VACATIONLAND, însă era portocalie, nu albă. Ca în majoritatea statelor, şi în Maine plăcuţele de înmatriculare au şi cifre, şi litere – plăcuţa de pe maşina mea este 23383 IY – însă pe cea de pe Plymouthul alb cu roşu, aproape nou, scria doar 90-811. Fără litere.

Am atins portbagajul. Era cald de la soare. Era adevărat.

Traversează şinele şi ai să ajungi la intersecţia dintre Main şi Lisbon. După aia, prietene, lumea îţi aparţine.

Nu treceau şine prin faţa fabricii vechi – nu pe vremea mea – dar uită-le acum. Adevărate, solide, nu rămăşiţe. Lustruite, sclipitoare. De undeva se auzea şi pufăitul astmatic al unui tren adevărat. Când trecuse ultima oară vreun tren prin Lisbon Falls? Probabil că nu mai trecuse niciunul de când se închisese fabrica de ţesături, iar cea de materiale de construcţii, US Gypsum, căreia localnicii îi spuneau US Gyp’Em – funcţiona zi şi noapte.

Numai că funcţionează zi şi noapte acum, mi-am spus. *Pariez pe oricât că aşa e. Şi funcţionează şi fabrica. Pentru că nu mai suntem în al doilea deceniu al secolului douăzeci şi unu.*

Am pornit din loc fără să-mi dau seama, ca un somnambul. Acum ajunsesem în colţul dintre Main Street şi Route 196, cunoscută şi sub numele de „Vechiul Drum Lewiston”. Doar că acum nu era deloc vechi. Şi peste intersecţie, pe colţul opus… se află…

Se află standul Kennebec Fruit Company, nume mult prea pompos pentru un magazinaş care cochetează cu dispariţia – sau cel puţin aşa mi se pare mie – de vreo zece ani buni, de când predau la liceul din Lisbon. Incredibilul motiv pentru care încă mai trăieşte, şi unicul mijloc de subzistenţă este Moxie, cel mai neobişnuit suc pe care l-am băut vreodată. Proprietarul Fruit Company, un bătrânel blând pe nume Frank Anicetti, îmi spusese odată că populaţia lumii se împarte în mod natural (şi, poate, şi prin moştenire genetică) în două grupe: elita minoritară însă binecuvântată, care preţuia Moxie mai mult decât orice altă băutură… şi toţi ceilalţi. Pe aceştia Frank îi numea „majoritatea handicapată”.

Standul Kennebec Fruit Company din vremea mea era o boxă galben cu verde, cu vopseaua scorojită şi aproape ştearsă, cu vitrina murdară şi goală… doar dacă nu e cumva de vânzare pisica ce doarme acolo uneori. Acoperişul este teşit de zăpada prea multor ierni. Oferta dinăuntru este extrem de săracă şi nu găseşti decât câteva suveniruri Moxie: tricouri de un portocaliu aprins pe care scrie AM MOXIE!, pălării de culoare portocaliu aprins, almanahuri de colecţie, semne din tinichea care *par* vintage, dar care probabil au fost fabricate anul trecut în China. Mare parte a anului locul este pustiu, iar rafturile goale… deşi se poate întâmpla să mai găseşti vreo napolitană sau vreo pungă cu chipsuri (asta în cazul în care îţi plac cei cu sare şi oţet). Răcitorul de sucuri e plin de Moxie. Răcitorul de bere e gol.

În fiecare iulie, Lisbon Falls găzduieşte Festivalul Moxie din statul Maine. Cu orchestre, artificii şi o paradă în care apar – şi mă jur că spun adevărul – care alegorice Moxie şi regine ale frumuseţii din localitate în costume de baie de culoarea Moxie, adică portocaliu atât de intens, că ţi-ar putea arde retina. Maestrul de ceremonii se costumează întotdeauna în Doctorul Moxie, adică are halat alb, stetoscop şi o bentiţă din aceea caraghioasă cu o oglindă pe frunte. Acum doi ani Stella Langley, directoarea liceului, a fost maestru de ceremonii, experienţă peste care nu cred că va trece prea curând.

Pe perioada festivalului, Kennebec Fruit Company revine la viaţă şi dă semne de prosperitate, mai ales din cauza turiştilor năuci aflaţi pe drumul spre staţiunile din vestul statului Maine. Tot restul anului, însă, seamănă cu pieliţa de pe coaja unui fruct ce încă mai poartă vagul miros de Moxie – care mi-a amintit întotdeauna, poate pentru că aparţin „majorităţii handicapate”, de Musterole, o soluţie incredibil de puturoasă cu care mă fricţiona mama pe gât şi pe piept când eram răcit.

Din locul meu de pe Old Lewiston Road mă uitam la o afacere prosperă, aflată în floarea tinereţii. Plăcuţa de deasupra intrării (RĂCORIŢI-VĂ CU 7-UP deasupra, şi BINE AŢI VENIT LA KENNEBEC FRUIT CO. dedesubt) îmi săgeta ochii, atât era de strălucitoare. Vopseaua proaspătă, acoperişul încă semeţ în faţa intemperiilor. Oameni intrau şi ieşeau. Şi în vitrină, în locul pisicii…

Portocale, pentru numele lui Dumnezeu. Kennebec Fruit Company a vândut odinioară fructe adevărate. Cine ar fi crezut?

Am început să traversez, dar m-am retras când o cursă interurbană a mugit către mine. Pe plăcuţa cu traseul aflată deasupra parbrizului scria EXPRESUL LEWISTON. Când autobuzul a frânat înaintea trecerii peste calea ferată, am reuşit să observ că aproape toţi pasagerii aveau ţigările

aprinse. Trebuie că aerul dinăuntru semăna destul de mult cu atmosfera de pe Saturn.

După ce autobuzul şi-a văzut de drum (lăsând în urmă-i parfum de motorină pe jumătate arsă ce se va combina cu duhoarea de râgâială de ouă stricate emanată de coşurile de la Worumbo), am traversat, întrebându-mă ce s-ar întâmpla dacă m-ar lovi o maşină. Aş dispărea în nefiinţă cât ai clipi din ochi? M-aş trezi prăbuşit pe podeaua din cămara lui Al? Probabil că nici una, nici alta. Probabil că aş muri aici, într-un trecut căruia mulţi oameni poate încă îi duc dorul. Pentru că au uitat cât de urât mirosea trecutul, de-aia le e dor de el.

Un puşti stătea în faţa standului Fruit Company, cu o gheată neagră sprijinită de peretele din lemn. Avea gulerul cămăşii ridicat la ceafă, iar părul îi era pieptănat într-un stil pe care l-am recunoscut (din filmele vechi) ca fiind un „Elvis timpuriu”. Spre deosebire de băieţii din clasele mele, acesta nu-şi etala nicio ţăcălie, ba chiar nu avea nici măcar un fir de păr deasupra buzei sau pe bărbie. Şi am înţeles că în lumea pe care o vizitam acum (pe care *speram* că o vizitam doar), ar fi fost dat afară din liceul Lisbon dacă ar fi apărut la ore cu un singur fir de păr facial. Ar fi fost exmatriculat numaidecât.

L-am salutat cu un semn al capului. James Dean răspunse tot cu un semn şi zise:

– Hi-ho, Daddy-O.

Am intrat în magazin. Clopoţelul zdrăngăni argintiu deasupra uşii. În loc de miasma de praf şi lemn putrezit, am simţit parfum de portocale, mere, cafea şi aromă puternică de tutun. La dreapta mea era un rastel cu multe cărţi de benzi desenate cu copertele franjurate – *Archie, Batman, Căpitanul Marvel, Omul din plastic, Povestiri din criptă.* Semnul scris de mână de deasupra lor ar fi putut provoca o criză de nervi unui împătimit al ebayului: COMICSURI 5¢ TREI LA 10¢ NOUĂ LA UN SFERT *ROG NU ATINGEŢI DACĂ NU INTENŢIONAŢI SĂ CUMPĂRAŢI.*

La stânga era un rastel cu ziare. N-am văzut niciun *New York Times*, în schimb erau ediţii din *Portland Press Herald* şi chiar una din *Boston Globe*.

Titlul de pe prima pagină din *Globe* răcnea cu litere mari, de tipar: DULLES SUGEREAZĂ CONCESII DACĂ CHINA ROŞIE RENUNŢĂ LA FORŢĂ ÎN FORMOSA. Datele de pe ambele ziare erau Marţi, 9 septembrie, 1958.

5

Am luat exemplarul din *Globe*, care costa opt cenţi, şi m-am îndreptat spre barul de sucuri placat cu marmură, care nu exista în timpul meu. În spatele tejghelei stătea Frank Anicetti. Sigur el era, sigur, sigur, până la zulufii cărunţi de deasupra urechilor care îi dădeau un aer distins. Doar că această variantă a lui – îl voi numi Frank nr. 1 – nu era dolofan, ci slab, şi purta ochelari bifocali cu rame pe şurub. Parcă era şi un pic mai înalt. Simţindu-mă străin în propriul meu trup, m-am strecurat pe un scaun din faţa barului.

Indică ziarul cu un semn din cap:

– Te saturi cu ăla sau să-ţi aduc şi ceva din frigider?

– Orice nu e Moxie şi e rece, m-am auzit spunând.

Frank nr. 1 zâmbi la replica mea:

– N-avem aşa ceva, fiule. Ce zici de o bere de ghimbir?

– Sună bine.

Şi spuneam adevărul. Mi se uscase gâtul şi mi se încinsese capul. Parcă făcusem febră.

– Cinci sau zece?

– Poftim?

– Bere de cinci sau de zece? repetă, cu un pronunţat accent de Maine: *be-ie*.

– Aha. Păi, cred că de zece.

– Păi, şi eu cred că crezi bine.

A deschis un congelator de îngheţată şi a scos o cană, cam de mărimea unei carafe de limonadă, acoperită bine cu chiciură. A umplut-o de la un robinet şi am simţit aroma

intensă şi bogată de bere de ghimbir. A îndepărtat spuma cu o lingură de lemn, a umplut-o iarăşi până la vârf şi a pus-o pe tejghea.

– Poftim. Cu ziarul face optşpe cenţi. Plus TVA-ul.

I-am dat unul dintre dolarii vechi ai lui Al, iar Frank nr. 1 mi-a dat restul.

Am sorbit din spumă şi am rămas uimit. Era… *săţioasă*. Nemaipomenit de gustoasă. Nu ştiu cum să exprim mai bine ce am simţit atunci. Această lume dispărută de cincizeci de ani mirosea mult mai rău decât mi-aş fi putut închipui vreodată, dar avea un gust al dracului de bun.

– Excelent, am exclamat.

– Ce zici? Mă bucur că-ţi place. Nu eşti de pe-aici, nu?

– Nu.

– Din alt stat?

– Din Wisconsin, am răspuns, fără să mint pe de-a-ntregul; până la unsprezece ani locuisem cu ai mei în Milwaukee, după care tata a început să predea engleza la University of Southern Maine. De atunci am tot colindat încolo şi încoace prin tot statul.

– Ţi-ai ales momentul potrivit, mi-a zis Anicetti. Că preţurile scad imediat ce pleacă majoritatea turiştilor de vară. Ce bei tu acum, de exemplu. După Ziua Muncii, o bere de zece cenţi constă doar de două ori cinci cenţi.

Am auzit glasul zglobiu al clopoţelului de la intrare, apoi scârţâitul prietenos al parchetului. Ultima dată când mă aventurasem în Kennebec Fruit, sperând să găsesc un tub de pastile de stomac (însă speranţa îmi fusese înşelată), duşumeaua gemuse amarnic.

Un puşti cam de şaptesprezece ani se strecură în spatele tejghelei. Avea părul negru tuns scurt, dar nu chiar milităreşte. Asemănarea cu cel care mă servise era evidentă şi mi-am dat seama că acesta era Frank Anicetti al meu.

Tipul care îmi curăţase gulerul de spumă de la cana cu bere era tatăl lui.

Frank nr. 2 nu m-a învrednicit nici măcar cu o privire; pentru el eram doar un client ca oricare altul.

– Titus a urcat camionul pe elevator, îi spuse tatălui său, şi zice că o să fie gata cam pe la cinci.

– E bine, se declară mulţumit Anicetti Senior şi îşi aprinse o ţigară.

Abia acum am văzut că pe tejgheaua din marmură a barului erau aliniate o mulţime de scrumiere micuţe, din ceramică, inscripţionate cu GUSTUL EXTREM DE BUN AL ŢIGARETELOR WINSTON. Se uită iarăşi la mine şi mă întrebă:

– Vrei şi o cupă de vanilie? Din partea casei. Ne place să ne purtăm frumos cu turiştii, mai ales când vin mai târziu.

– Mulţumesc, dar mi-e de ajuns.

Şi chiar aşa era. Credeam că o să-mi explodeze capul de la atâta dulce. În plus, berea era şi foarte tare. Parcă beam espresso acidulat.

Puştiul mi-a aruncat un zâmbet la fel de dulce ca lichidul din cana mea îngheţată – nici urmă de dispreţul amuzat pe care l-am simţit venind dinspre aspirantul la numele de Elvis de afară.

– Am citit o poveste la şcoală, a zis el, cu nişte localnici care îi mănâncă pe turiştii care vin după ce se termină sezonul.

– Frankie, e foarte urât să spui chestia asta de faţă cu un client, a zis domnul Anicetti, surâzând.

– Nicio problemă, am spus. Şi eu am predat povestea asta. E de Shirley Jackson, nu? „Oamenii verii”.

– Asta e, confirmă Frank. N-am prea înţeles-o, dar mi-a plăcut.

Am mai luat o înghiţitură din bere şi, când am lăsat cana din mână pe tejgheaua marmorată cu un gest plin de satisfacţie, nu am fost deloc uimit să văd că era aproape goală. *Aş putea să devin dependent de chestia asta*, mi-am spus. *Nici nu se compară cu Moxie.*

Anicetti cel bătrân suflă un norişor de fum înspre tavanul unde ventilatorul cu palete îl destrămă în firişoare albăstrii.

– Sunteţi profesor în Wisconsin, domnule…?

– Epping, m-am prezentat eu.

Fusesem luat prin surprindere, aşa că nici nu m-am gândit să-i dau un nume fals.

– Da. Dar acum sunt într-un an de studiu.

– Înseamnă că şi-a luat liber, a zis Frank.

– Ştiu ce înseamnă, s-a răţoit Anicetti, încercând să pară iritat, dar fără să-i iasă.

Mi-am dat seama că îi plac pe cei doi la fel de mult cât îmi plăcea berea de ghimbir. Îmi plăcea chiar şi huliganul adolescent de afară, fie şi pentru că habar nu avea că devenise un clişeu. Plutea în aer un sentiment de siguranţă, o senzaţie de… nu ştiu… de predestinare. Desigur că nu era aşa în realitate, căci şi lumea aceasta era tot atât de periculoasă ca oricare alta, însă eu personal ştiam un lucru pe care, până în după-amiaza aceea, îl crezusem a fi doar apanajul lui Dumnezeu: ştiam că tânărul acesta surâzător, căruia îi plăcea povestea scrisă de Shirley Jackson (chiar dacă „n-a prea înţeles-o”) va supravieţui acestei zile şi încă cincizeci de ani de acum înainte. N-o să moară în vreun accident de maşină, n-o să facă infarct şi nici cancer pulmonar din cauză că inspira fumul de la ţigările tatălui său. Pe Frank Anicetti îl aştepta o viaţă lungă.

M-am uitat la ceasul de pe perete (ÎNCEPE-ŢI ZIUA CU UN ZÂMBET, spunea chipul desenat pe el, BEA-ŢI CAFEAUA SĂ PRINZI INIMĂ). 12:22. Ora nu-mi spunea nimic, dar m-am prefăcut mirat. Mi-am terminat *be-ia* şi m-am ridicat de pe scaun.

– Trebuie să plec, ca să nu întârzii la întâlnirea cu prietenii în Castle Rock.

– Mergi uşurel pe Route 117, m-a sfătuit Anicetti. Şoseaua aia e o *cu-u-rrvă*.

De ani de zile nu mai auzisem un accent atât de pronunţat. Şi, brusc, mi-am dat seama că toate mi se

întâmplă aievea. Că nu visez. Abia mi-am înfrânat hohotele de râs.

– Aşa am să fac, am spus. Mulţumesc. Şi, băiete? Povestea aia scrisă de Shirley Jackson.

– Da, domnule?

Încă *domnule*. Fără niciun strop de sarcasm. Mi-am zis că anul 1958 a fost unul destul de bun. Dacă lăsam la o parte duhoarea de la fabrică şi fumul de la ţigări.

– Nu-i nimic de înţeles.

– Nu? Păi, domnul Marchant zice altceva.

– Cu tot respectul pentru domnul Marchant, să-i spui că Jack Epping zice că uneori un trabuc nu e nimic altceva decât fum, iar o poveste nu-i nimic altceva decât o poveste.

Izbucni în râs:

– O să-i spun! Mâine dimineaţă, la ora a treia!

– Bravo.

I-am făcut un semn din cap tatălui său, dorind să-i pot mărturisi că, datorită sucului Moxie (pe care nu-l vindea… deocamdată), afacerea lui va rămâne la colţul dintre Main Street şi Old Lewiston Road încă multă vreme după ce el nu va mai fi.

– Mulţumesc pentru berea de ghimbir.

– Te aştept oricând, fiule. Mă gândesc să ieftinesc toată marfa.

– La două de cinci cenţi?

Gura i se întinse până la urechi. Zâmbetul, ca şi cel al fiului său, îi era voios şi deschis.

– Acum te joci cu focul.

Clopoţelul anunţă iarăşi deschiderea uşii. Intrară trei doamne. În rochii lungi până la mijlocul gambei. Şi cu pălării! Două dintre ele aveau şi voalete albe.

Au început să cotrobăiască prin coşurile mari cu fructe, căutând perfecţiunea.

Mă îndepărtasem de bar când un gând m-a întors din drum:

– Îmi puteţi spune ce este casa verde?

Tatăl şi fiul schimbară o privire amuzată, care mi-a adus aminte de un banc vechi. Un turist din Chicago la volanul unei maşini sport luxoase se opreşte în faţa unei ferme, undeva la ţară. Un fermier bătrân stă pe prispă şi pufăie dintr-o pipă făcută dintr-un cocean de porumb. Turistul se apleacă pe geamul Jaguarului şi întreabă: „Spune-mi, bătrâne, cum ajung la East Machias?” Fermierul mai trage câteva fumuri din pipă, apoi răspunde: „Nu te mişca din loc.”

– Chiar că nu eşti de pe-aici, a zis Frank.

Accentul lui nu era chiar atât de pronunţat ca al tatălui său. *Probabil că se uită mai mult la televizor*, mi-am spus. *Televizorul este recunoscut pentru spălarea dialectelor.*

– Păi, nu sunt.

– Ciudat, pen’că mi s-a părut că simt un accent din nord.

– Nu. E dialectul yooper, l-am contrazis.

Dar – zdrang! – dialectul yooper se vorbeşte în Michigan, nu în Wisconsin.

Din fericire, niciunul nu şi-a dat seama. Ba, tânărul Frank chiar s-a întors cu spatele la mine şi s-a apucat să spele vasele. Cu mâna!

– Casa verde e magazinul cu băuturi, a spus Anicetti. Imediat peste drum, în caz că vrei să-ţi iei o sticlă de ceva.

– Cred că mi-a ajuns berea de ghimbir, i-am răspuns. Mă întrebam, doar. O zi bună.

– Şi ţie, prietene. Să mai vii pe la noi.

Trecând pe lângă cele trei femei care examinau fructele, am murmurat:

– Doamnelor.

Şi mi-am dorit să am şi o pălărie pe care s-o ridic în semn de salut. Poate chiar una din fetru.

Asemenea celor pe care le vezi în filmele vechi.

6

Mardeiaşul aspirant îşi părăsise postul şi mi-a trecut prin minte, o clipă doar, să merg mai departe pe Main Street, să văd ce altceva se schimbase.

Dar n-avea niciun rost să-mi forţez norocul. Dacă avea cineva vreo problemă cu hainele mele? Mi se părea că pantalonii şi sacoul sport erau acceptabile, dar puteam fi sigur de asta? Şi mai era şi părul lung până la guler. În era mea ar fi fost în regulă pentru un profesor de liceu – chiar şi pentru unul mai conservator – însă ar fi putut să atragă priviri într-o perioadă când rasul cefei făcea parte din serviciile obligatorii ale frizerului, iar favoriţii se asortau cu atitudinea de rocker, ca a aceluia care îmi spusese „Daddy-O”. Sigur că aş fi putut să spun că sunt turist, că toţi bărbaţii din Wisconsin purtau părul puţin mai lung, că aşa era moda. Dar şi părul, şi hainele – senzaţia că ies în evidenţă ca un extraterestru într-o deghizare umană imperfectă – nu erau decât o parte din ce simţeam.

Adevărul e că eram de-a dreptul îngrozit. Nu pe cale de a-mi pierde minţile.

Cred că o minte omenească bine adaptată poate absorbi multe ciudăţenii înainte de a-şi da duhul. Însă, da, eram îngrozit. Mă tot gândeam la cucoanele cu pălării şi rochii lungi, cucoane care s-ar fi ruşinat la maxim dacă li s-ar fi văzut chiar şi o bucăţică din breteaua sutienului. Şi mă mai gândeam şi la gustul berii de ghimbir. La cât de *săţios* mi se păruse.

Chiar peste drum am văzut o clădire modestă, pe a cărei firmă atârnată deasupra vitrinei micuţe scria cu litere în relief MAGAZINUL DE BĂUTURI AL STATULUI MAINE. Şi, da, faţada era vopsită în verde deschis. L-am zărit înăuntru pe amicul meu de lângă uscătorie. Parpalacul negru îi atârna pe oasele ca nişte umeraşe; îşi scosese pălăria, iar părul îi era vâlvoi, aidoma unui biet personaj de desen animat, care îşi vâră Degetul A în Priza Electrică B.

Îi vorbea vânzătorului cu ambele mâini şi mi s-a părut că desluşesc preţiosul bilet galben într-una din ele. Eram

aproape convins şi că în cealaltă ţinea moneda lui Al Templeton. Vânzătorul, îmbrăcat cu un halat alb, destul de asemănător cu cel al Doctorului Moxie din parada anuală, nu părea absolut deloc impresionat.

M-am dus la intersecţie, am aşteptat să treacă maşinile şi am traversat Old Lewiston Road înapoi la trotuarul de lângă fabrica Worumbo. Doi bărbaţi, fumând şi râzând, au traversat curtea împingând un cărucior cu baloţi de stofă.

M-am întrebat dacă au cumva habar cât de mult le dăunează la maţe fumul şi poluarea de la fabrică. Dar, nu. Nu cred că ştiau. Probabil că, pe undeva, acesta era un noroc; deşi dezbaterea acestei probleme ar fi fost, mai degrabă, atributul unui filosof, iar nu al unui tip care îşi câştigă pâinea expunând adolescenţi de şaisprezece ani minunilor lui Shakespeare, Steinbeck şi Shirley Jackson.

După ce au intrat în fabrică prin fălcile din metal ruginit ale porţii înalte cât trei etaje, m-am îndreptat spre lanţul cu semnul TRECEREA INTERZISĂ. Îmi tot spuneam că nu trebuie să merg prea repede, că nu trebuie să mă uit în toate părţile – că nu trebuie să fac niciun gest care ar putea atrage atenţia – dar mi-era tare greu. Acum, că eram aproape de locul pe unde ieşisem, impulsul de a alerga era aproape de neînfrânt. Mi se uscase gura, iar berea de ghimbir îmi bolborosea în stomac. Dacă nu puteam să mă întorc? Dacă dispăruse semnul pe care l-am pus? Dacă semnul încă mai era acolo, dar dispăruseră treptele?

Uşor, mi-am zis. *Uşurel*.

N-am putut să mă abţin să nu mai arunc o ultimă privire în jur, înainte să trec pe sub lanţ. Curtea era pustie. Din depărtare se auzea pufăitul locomotivei Diesel, aşa cum se aud sunetele în somn, aducându-mi în minte alt vers dintr-un cântec: „Tristeţi de tren jelind moartea drumului de fier”.

Cu inima zvâcnind puternic în gât, am trecut de latura uscătoriei. Ghemotocul de hârtie cu bucata de ciment deasupra erau acolo unde le lăsasem; toate bune până aici.

Le-am lovit uşor cu piciorul, murmurând: *Te rog, Doamne, fă să fie bine, te rog, Doamne, ajută-mă să mă întorc*.

Am lovit cu vârful pantofului bucata de ciment – am văzut-o cum se rostogoleşte, dar şi cum este oprită de treaptă. Cele două lucruri se excludeau reciproc şi, totuşi, le-am văzut pe amândouă petrecându-se. Am mai aruncat o privire în jur, chiar dacă nu mă putea vedea nimeni pe această alee îngustă, decât dacă ar fi fost cineva care să treacă pe la un cap sau altul al ei. Însă nu era absolut nimeni.

Am urcat o treaptă. Piciorul meu o simţea, chiar dacă ochii îmi explicau că încă mă mai aflu pe asfaltul crăpat al curţii. Berea mi-a mai făcut un salt mortal în stomac. Am închis ochii şi parcă m-am simţit un pic mai bine. A doua treaptă. Apoi a treia. Deloc înalte, treptele astea. După ce am urcat-o pe a patra, ceafa mea nu a mai simţit fierbinţeala verii, iar întunericul din spatele pleoapelor a devenit mai adânc. Am încercat s-o urc şi pe a cincea, doar că nu exista o a cincea treaptă. În loc de asta, am dat cu capul de tavanul scund al cămării. O mână m-a prins de braţ şi aproape că am scos un ţipăt de spaimă.

– Linişteşte-te, mi-a spus Al. Linişteşte-te, Jack. Te-ai întors.

7

A vrut să-mi facă o cafea, dar am clătinat din cap. Încă îmi mai bolborosea stomacul. Şi-a turnat o ceaşcă pentru el şi ne-am întors în separeul din care începuse această călătorie nebunească. În mijlocul mesei erau puse la grămadă cheile mele, portofelul, telefonul şi banii. Al s-a aşezat cu un icnet de durere, dar şi de uşurare. Părea mai puţin tras la faţă şi mult mai relaxat.

– Aşa deci, mi-a spus. Te-ai dus şi te-ai întors. Ce părere ai?

– Al, nu ştiu ce părere am. Mă simt zguduit până-n străfunduri. Ai descoperit chestia asta din întâmplare?

– Absolut. La mai puţin de o lună după ce am venit în oraş. Nici nu-mi spălasem încă pantofii de noroiul de pe Pine Street. De fapt, prima dată, am *căzut* pe treptele alea, aşa cum a căzut Alice prin vizuina de iepure. Am zis că am înnebunit, îţi dai seama.

Îmi puteam da seama. Măcar pe mine mă pregătise puţin, chiar dacă nu cine ştie ce. Dar, pe bune, există vreo metodă adecvată prin care să te pregăteşti pentru o călătorie în timp?

– Cât timp am lipsit?

– Două minute. Ţi-am zis că mereu durează doar două minute. Indiferent cât lipseşti.

Tuşi, scuipă într-un teanc proaspăt de şerveţele, le împături şi le puse înapoi în buzunar.

– Şi când ai coborât acolo, era ora 11:58 în dimineaţa zilei de nouă septembrie, 1958. Fiecare călătorie este prima călătorie. Unde te-ai dus?

– La Kennebec Fruit. Am băut o bere de ghimbir. Fantastică!

– Mda, acolo toate au un gust mai bun. Cred că au mai puţini conservanţi, sau cam aşa ceva.

– Îl ştii pe Frank Anicetti? L-am văzut. E un puşti de şaptesprezece ani.

Cumva, în ciuda tuturor lucrurilor care se petreceau, mă aşteptam ca Al să izbucnească în râs, însă el tratã subiectul ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles.

– Sigur, m-am întâlnit cu Frank de multe ori. Doar că el se întâlneşte cu mine o singură dată – adică, acolo, în trecut. Pentru Frank fiecare dată este prima dată. Intră în magazin, aşa-i? De la Chevron. Şi-i spune lui taică-său: „Titus a urcat camionul pe elevator. Zice că o să fie gata cam pe la cinci.” Am auzit replica asta de cel puţin cincizeci de ori. Dar nu intru în magazinul lor de fiecare dată când mă duc acolo. Însă atunci când o fac, îl aud spunând exact

aceleaşi cuvinte. Şi mai sunt şi cucoanele care intră să-şi aleagă nişte fructe. Doamna Symonds şi prietenele ei. E ca şi cum vezi acelaşi film iar şi iar.

– Fiecare dată este prima dată, am rostit rar, cu pauze lungi între cuvinte, încercând să le prind sensul.

– Aşa e.

– Şi fiecare om cu care te întâlneşti te întâlneşte pentru prima dată, indiferent de câte ori v-aţi mai văzut înainte.

– Aşa e.

– Aş putea să mă întorc şi să port aceeaşi conversaţie cu Frank şi cu tatăl lui şi ei să nu aibă habar de chestia asta.

– Ai înţeles. Sau ai putea să schimbi ceva – să comanzi o banana split, în loc de o bere de ghimbir, să zicem – iar restul discuţiei o să ia altă direcţie. Singurul care pare să aibă ceva idee despre ce se petrece este Omul cu biletul galben, iar el e atât de beat că nu cred că e conştient de asta. În cazul în care am dreptate şi chiar intuieşte ceva. Şi dacă aşa stau lucrurile, asta poate că se întâmplă pentru că stă lângă vizuina de iepure. Sau ce, Doamne iartă-mă, o mai fi chestia aia. Poate că emană un soi de câmp energetic. Şi el…

Tusea l-a încovoiat şi l-a împiedicat să continue. Era dureros să-l privesc cum se cutremură, apăsându-şi pieptul, nedorind să-mi arate cât de rău se simţea, cum îl sfâşia pe dinăuntru. *Nu se poate să continue aşa*, mi-am zis. *E musai să se interneze în spital. N-o mai duce nici o săptămână*. Şi nu din cauza asta mă chemase? Pentru că trebuia să împărtăşească cuiva secretul ăsta incredibil, înainte ca boala să-i pecetluiască buzele pe vecie?

– Am crezut că o să fiu în stare să-ţi spun totul în după-amiaza asta, dar nu pot, mi-a spus Al când l-a mai lăsat tusea. Trebuie să mă duc acasă, să-mi iau medicamentele şi să mă întind. N-am luat niciodată ceva mai tare ca aspirina şi tâmpenia asta de Oxy mă adoarme pe loc. O să dorm cam şase ore şi după aia o să mă simt niţel mai bine. Niţel mai în putere. Poţi să treci pe la mine pe la nouă jumate?

– Aş trece dacă aş şti unde stai.

– Într-o căsuţă mică pe Vining Street. La numărul nouăşpe. O recunoşti după piticul de grădină de lângă terasă. N-ai cum să nu-l vezi. Are un steag.

– Dar despre ce mai trebuie să vorbim, Al? Adică… mi-ai *arătat*. Acum te cred.

Şi chiar îl credeam… dar câtă vreme? Deja scurta mea vizită în anul 1958 începuse să capete senzaţia aceea de imaterial din care sunt croite visele. Doar câteva ore să mai treacă (sau câteva zile) şi probabil că voi fi în stare să mă conving că totul nu fusese nimic altceva decât un vis.

– Avem multe de vorbit, prietene. O să vii?

Nu a mai repetat chestia cu *rugămintea unui muribund*, dar i-am citit-o în priviri.

– Bine. Vrei să te duc acasă?

O scânteie i s-a aprins în ochi.

– Am camioneta afară şi pot să mă duc singur. Nu-s decât cinci străzi.

– Sigur că poţi, am răspuns, sperând că par mai convins decât mă simţeam.

M-am ridicat şi am început să-mi îndes lucrurile prin buzunare. Am nimerit peste teancul de bancnote pe care mi le dăduse şi l-am scos. Acum pricepusem schimbările de pe hârtia de cinci dolari. Probabil că şi celelalte erau un pic diferite de cele din zilele noastre.

I-am întins bancnotele, dar Al a clătinat din cap.

– Nu, ţine-le. Am o mulţime.

Le-am pus pe masă.

– Dacă de fiecare dată e prima dată, atunci cum de mai ai banii pe care-i aduci de dincolo? Cum de nu se şterg când te duci iar?

– Habar nu am, prietene. Ţi-am zis că sunt multe chestii pe care nu le pricep. M-am prins de nişte reguli care există, dar nu de prea multe.

Un surâs slab, dar amuzat îi luminează chipul.

– Tu ai adus berea de ghimbir, nu? Încă îţi mai bolboroseşte în burtă, nu-i aşa?

Chiar aşa era.

– Păi, asta e. Ne vedem diseară, Jake. O să fiu mai odihnit şi o să vorbim pe îndelete.

– O ultimă întrebare.

Mă invită să vorbesc cu un gest al mâinii. Atunci am observat că avea unghiile crăpate şi galbene, deşi, de obicei, şi le îngrijea cu meticulozitate. Alt semn rău. Nu tot atât de elocvent ca pierderea celor cincisprezece kilograme, dar rău.

Tatăl meu spunea că îţi poţi da seama de starea de sănătate a unui om doar uitându-te la unghiile lui.

– Celebrul tău burger Dodoloţ.

– Ce-i cu el?

Dar un zâmbet şmecheresc începuse să-i încolţească pe la colţurile gurii.

– Îl vinzi ieftin pentru că îl cumperi ieftin, nu-i aşa?

– Antricot tocat de vită de la Red & White, mi-a răspuns. Cincizeci şi patru de cenţi sfertul de kilogram. Cumpăr în fiecare săptămână. Mă rog, cumpăram în fiecare săptămână până la ultima aventură care m-a dus departe de oraş. De la domnul Warren, măcelarul. Dacă-i cer două kile jumate de carne tocată, îmi zice „Vineeee!” Dacă-i cer trei, trei şi jumătate, îmi spune: „Lasă-mă un pic ca să-ţi toc carne proaspătă. Ai o reuniune de familie?”

– Mereu acelaşi lucru.

– Da.

– Pentru că mereu e prima oară.

– Corect. Dacă te gândeşti mai bine e cam ca povestea din Biblie cu pâinile şi cu peştii. Cumpăr acelaşi antricot săptămână după săptămână. Am hrănit sute, mii de oameni cu el, în ciuda zvonurilor alea tâmpite cu carnea de pisică. Şi mereu se înnoieşte.

– Cumperi aceeaşi carne iar şi iar, încercam să pricep eu.

– Aceeaşi carne, aceeaşi zi, acelaşi măcelar. Care zice mereu aceleaşi lucruri, dacă eu nu spun altceva. Îţi mărturisesc cinstit, prietene, că uneori mi-a trecut prin cap să mă duc la el şi să-i zic „Ce faci, domnu' Warren, ticălos bătrân şi chel? Ai mai futut vreo găină în ultima vreme?" Că n-o să-şi amintească niciodată. Dar n-am făcut-o. Că e un om cumsecade. Majoritatea celor pe care i-am întâlnit acolo sunt oameni cumsecade.

Tonul îi devenise melancolic.

– Nu pricep cum poţi să cumperi carne acolo… să o serveşti aici… şi, după aia, s-o cumperi din nou.

– Bun venit în lumea mea, prietene. Nici nu-ţi dai seama cât de mult mă bucur că încă mai eşti aici – că nu m-ai lăsat de izbelişte. În fond, nici nu trebuia să-mi răspunzi când te-am sunat la şcoală.

O parte din mine chiar îşi dorea să nu-i fi răspuns, dar nu i-am mărturisit. Probabil că nici nu trebuia s-o fac. Era bolnav, nu orb.

– Vino diseară la mine. O să-ţi spun ce am în minte şi tu o să faci ce crezi că e mai bine. Dar trebuie să te hotărăşti repede, că nu prea mai e timp. Ironic, nu, dacă te gândeşti la locul unde duc treptele invizibile din cămară?

Mai rar ca oricând, am repetat:

– Fiecare… dată… este… prima… dată.

Surâse din nou:

– Hai, că partea asta ai înţeles-o. Ne vedem diseară, bine? Vining Street, nouăşpe. Uită-te după piticul cu steag.

8

Am plecat de la bodega lui Al pe la trei şi jumătate. Cele şase ore până la nouă şi jumătate nu au fost tot atât de bizare ca vizita mea în Lisbon Falls din urmă cu cincizeci şi trei de ani, dar pe aproape. Parcă timpul se grăbea, dar se şi târa cu mers de melc totodată. M-am dus la casa pe care o aveam în Sabattus (pe cea din Falls o vândusem împreună

cu Christy şi împărţiserăm câştigul când dizolvasem corporaţia noastră maritală). M-am gândit să trag un pui de somn, dar bineînţeles că nu am putut să adorm. După ce am stat ţeapăn în pat vreo douăzeci de minute, cu ochii lipiţi de tavan, m-am dus la baie să fac pipi. Pe când mă uitam la urina care împroşca vasul de toaletă, mi-am zis: *Asta-i bere procesată din 1958*. Dar în acelaşi timp mă gândeam că toată povestea era complet ridicolă. Trebuie că Al mă hipnotizase cumva.

Făcuse el o şmecherie, înţelegi?

Am încercat să termin de corectat lucrările şi nu m-am mirat câtuşi de puţin când am văzut că nu sunt în stare. Unde era înspăimântătorul condei roşu al domnului Epping? Ce comentarii critice să fac? Ce glumă bună! Nici măcar nu eram în stare să leg cuvintele între ele. Aşa că am dat drumul la „tub” (cuvânt revenit la modă din slangul anilor cincizeci; televizoarele de acum nu mai aveau tuburi) şi am zapat o vreme printre canale. Pe TMC am dat peste un film vechi care se chema *Dragstrip Girl*. M-am pomenit că mă uit atât de concentrat la maşini vechi şi la adolescenţi măcinaţi de angoase, că m-a luat durerea de cap. L-am închis. Mi-am făcut ceva de mâncare, dar n-am fost capabil să înghit niciun dumicat, deşi îmi era foame. Am stat la masă şi m-am uitat la mâncarea neatinsă din farfurie şi m-am gândit la Al Templeton care a servit iar şi iar, an după an, aceleaşi două sau trei kilograme de hamburgeri.

La fel ca minunea cu pâinile şi peştii. Şi ce dacă din cauza preţurilor mici apăruseră zvonuri cum că ar fi fost vorba de carne de pisică sau de câine? Având în vedere cât dădea pe carne, fără doar şi poate că avea un profit uriaş la fiecare burger Dodoloţ pe care-l vindea.

Când mi-am dat seama că mă învârteam de colo-acolo prin bucătărie – incapabil să dorm, incapabil să citesc, incapabil să mă uit la televizor, cu o cină delicioasă aruncată la gunoi – m-am urcat în maşină şi m-am întors în oraş.

Se făcuse şapte fără un sfert şi pe Main Street se eliberaseră o mulţime de locuri de parcare. Am oprit vizavi de Kennebec Fruit şi am rămas în maşină, privind fix relicva cu vopseaua scorojită care fusese odinioară o afacere prosperă a acestui orăşel de provincie. Magazinul era închis, în aşteptarea bombei de demolare. Unicul semn că ar mai fi avut ceva viaţă în el erau cele câteva afişe Moxie vechi din vitrinele pline de praf (BEŢI MOXIE PENTRU SĂNĂTATEA DUMNEAVOSTRĂ! ne sfătuia cel mai mare), galbene şi teribil de mâncate de timp.

Umbra lui se întindea peste stradă, aproape atingându-mi maşina. La dreapta, pe locul unde fusese magazinul cu băuturi, era acum o clădire ferchezuită din cărămidă unde se afla o sucursală a băncii Key. Şi, în fond, cine mai avea acum nevoie de o vitrină verde când puteai să intri – ţop! – în orice băcănie din stat şi să ieşi – ţop, ţop! – cu un sfert de whisky sau cu un litru de lichior de cafea? Şi nu ambalate într-o pungă subţirică din hârtie; în aceste vremuri moderne folosim plastic, băiete. Te ţine o mie de ani. Şi, că tot veni vorba de băcănii, nici măcar n-am auzit de vreuna care să se cheme Red & White. Dacă voiai să-ţi cumperi de-ale gurii în Lisbon Falls, te duceai frumuşel la IGA, un cvartal mai jos de Route 196. Chiar vizavi de gara veche. Care era acum o combinaţie de magazin de tricouri şi salon de tatuaje.

Şi tot atunci, cumva, trecutul mi-a părut foarte aproape – poate doar din cauza aurului roşu al amurgului de vară, despre care am crezut mereu că ar avea ceva de-a face cu supranaturalul. De parcă anul 1958 era chiar atunci şi acolo, doar că uşor mascat sub membrana subţire a anilor trecuţi. Şi în cazul în care nu-mi închipuisem toate cele petrecute în după-amiaza aceea, bineînţeles.

Vrea să fac ceva. Ceva ce ar fi făcut el însuşi, dar l-a împiedicat cancerul. Mi-a zis că s-a întors şi a rămas patru ani acolo (cel puţin, aşa înţelesesem eu), *dar patru ani nu sunt suficienţi.*

Voiam eu să cobor iarăşi treptele acelea şi să stau acolo patru ani, poate chiar mai mulţi? Să mă mut acolo la propriu? Şi să mă întorc după numai două minute… la patruzeci de ani, cu fire cărunte în păr? Nu mă puteam vedea făcând toate astea, dar, în primul şi în primul rând, nici nu-mi puteam imagina ce anume descoperise Al în locul acela, ce anume era atât de important. Singura mea certitudine era că nimeni nu-mi poate cere să renunţ la patru, sau la şase, sau la opt ani din viaţa mea. Nici măcar un om aflat pe patul de moarte.

Mai aveam vreo două ore până să mă duc la Al. Aşa că m-am hotărât să mă întorc acasă, să-mi pregătesc iarăşi ceva de mâncare, dar, de această dată, să mă forţez să mănânc. După aceea, să mai încerc să termin de corectat lucrările. Se prea poate să fiu unul dintre cei foarte puţinii norocoşi care au călătorit vreodată în timp – de fapt, s-ar putea ca Al şi cu mine să fim singurii care am făcut vreodată aşa ceva – dar tot trebuia să închei mediile elevilor mei din grupa de poezie.

Pe drumul spre oraş nu dădusem drumul la radioul din maşină, dar acum m-am gândit să-l deschid. Ca şi televizorul, este programat de un computer acţionat de sateliţii care se rotesc în jurul pământului, la o înălţime de treizeci şi două de mii de kilometri, chestie care, fără doar şi poate, l-ar fi lăsat cu gura căscată (chiar dacă n-ar fi crezut nicio iotă) pe adolescentul Frank Anicetti pe care îl întâlnisem mai devreme. Am dat de postul Sixties on Six, unde Danny & the Juniors făceau exerciţii de înviorare pe cântecul „Rock and Roll Is Here to Stay” – trei sau patru voci armonice şi insistente şi un pian cu veleităţi de ciocan pneumatic. A urmat Little Richard care urla „Lucille” din toţi rărunchii, apoi Ernie K-Doe, mai mult sau mai puţin gemând „Mother-in-Law”: *Crede că sfatul ei ne-ajută, dar soluţia ar fi să ne lase-n pace.*

Şi toate cântecele acestea mi s-au părut proaspete şi dulci ca portocalele pe care le cumpăraseră doamna

Symonds şi prietenele ei.

Mi s-au părut *noi*.

Voiam, oare, să-mi petrec nişte ani în trecut? Nu. Dar *voiam* să mă întorc acolo. Fie şi numai pentru a-l asculta pe Little Richard în vremea când se afla în fruntea clasamentelor de muzică pop. Sau să mă urc într-un avion al companiei Trans World fără să mai fiu obligat să-mi scot pantofii, să mă supun unei scanări corporale şi să trec prin detectorul de metale.

Şi voiam să mai beau o bere de ghimbir.

Capitolul 3

1

Piticul de grădină chiar avea un steag, dar nu unul american. Nu era nici măcar steagul statului Maine, cu celebrul elan pe el. Acesta avea o dungă albastră verticală şi două dungi groase orizontale, cea de sus albă, iar cea de jos roşie. Mai avea şi o singură stea. L-am mângâiat pe pitic pe pălăria lui ţuguiată şi am urcat treptele căsuţei lui Al de pe Vining Street, amintindu-mi de cântecul nostim al lui Ray Wylie Hubbard: „Screw You, We’re From Texas”.

Uşa s-a deschis înainte să apuc să ating soneria. Al îşi pusese un halat peste pijama, iar părul, alb acum, îi stătea ridicat în vârful capului – cea mai reuşită pieptănătură realizată la coaforul somnului pe care o văzusem vreodată. Dar era evident că şi analgezicele şi odihna îl ajutaseră cât de cât. Încă părea bolnav, dar ridurile din jurul gurii nu mai erau atât de adânci, iar pasul i-a fost mai sigur când m-a condus prin holişor înspre living. Nici nu se mai ţinea de subsuoara dreaptă ca să nu se dezmembreze.

– Acum parcă mai semăn cu mine, ce zici? m-a întrebat cu vocea nisipoasă pe când se aşeza în fotoliul din faţa televizorului.

Doar că nu s-a aşezat la propriu, ci, mai degrabă, s-a poziţionat cumva şi apoi s-a prăbuşit.

– Aşa e. Ce ţi-au spus doctorii?

– Cel din Portland mi-a zis că n-am nicio şansă, nici dacă fac chimioterapie şi radiaţii. La fel mi-a spus şi doctorul din Dallas. În 1962. E plăcut să ştii că anumite lucruri rămân neschimbate, ce crezi?

Am deschis gura şi am închis-o la loc. Uneori nu este nimic de spus. Uneori eşti, pur şi simplu, năucit.

– N-are niciun rost să o iau pe ocolite, a continuat Al. Ştiu că oamenii se simt stânjeniţi în faţa morţii, mai ales atunci când ăl de o să moară şi-a făcut-o cu mâna lui, dar nu vreau să pierdem timp purtându-mă cu mănuşi. O să mă duc destul de curând la spital, fie şi numai pentru că n-o să mai reuşesc să ajung singur la budă. Şi al naibii să fiu dacă o să zac aici scuipându-mi plămânii în căcat până-n gât.

– Ce o să se întâmple cu bodega?

– Bodega e dusă, prietene. Chiar dacă ţi s-a părut sănătoasă tun, îţi zic eu că s-ar fi terminat până la sfârşitul lunii ăsteia. Ştii că spaţiul e închiriat, nu?

Nu ştiam, dar avea sens. Chiar dacă Worumbo îşi păstrase numele, acum era un centru comercial de fiţe, ceea ce însemna că Al plătise chiria pentru spaţiu unei corporaţii.

– Ar trebui să-mi prelungesc contractul, dar Mill Associates vrea să pună în locul meu ceva… şi o să-ţi placă asta… ceva numit L.L. Bean Express. În plus, se tot vaită că trailerul meu Aluminaire nu se pupă deloc cu peisajul.

– Da'-i ridicol! am exclamat cu indignare autentică, făcându-l pe Al să chicotească.

Chicotelile au încercat, apoi, să se contopească într-un acces de tuse şi a reuşit să şi le înăbuşe. Aici, în intimitatea căminului său, nu mai folosea batiste din cârpă, batiste din hârtie sau şerveţele. Nu se mai fandosea. Pe masa de lângă fotoliul lui era o cutie cu tampoane maxi la care îmi poposea mult prea des privirea. Încercam să mă forţez să mă uit la altceva, poate la fotografia de pe perete care îl înfăţişa pe Al ţinând de umeri o femeie frumoasă, dar nu prea reuşeam. Şi iată unul dintre marile adevăruri despre condiţia umană: când ai nevoie de tampoane Stayfree Maxi ca să-ţi depozitezi flegmele secretate de trupul mult prea chinuit, înseamnă că eşti într-un rahat cât casa.

– Mulţumesc pentru vorba bună, prietene. Ar trebui să bem în cinstea ta. Nu mai am voie alcool, dar am pus nişte ceai la rece în frigider. Poate te ocupi tu de asta.

2

La restaurant folosea veselă universală, rezistentă, dar carafa în care pusese ceaiul mi se părea a fi un Waterford. La suprafaţă plutea tacticos o lămâie întreagă, cu coaja crestată pentru a elibera aroma. Am umplut două pahare cu gheaţă, am turnat ceaiul şi m-am întors în living. Al a luat o înghiţitură mare şi şi-a închis recunoscător ochii.

– Măi, da' bun mai e. Chiar acum totul e perfect în Lumea lui Al. Pilulele alea sunt nemaipomenite. Dau dependenţă din prima, da' tot sunt nemaipomenite. Îmi domolesc şi tusea. Sigur că durerea o să revină mai pe la miezul nopţii, dar, până atunci, avem suficient timp ca să discutăm tot ce e de discutat.

A sorbit din nou din pahar şi mi-a aruncat o privire plină de amuzament amestecat cu autocompătimire:

– Se pare că oamenii sunt minunaţi până la capăt. N-aş fi crezut niciodată.

– Al, ce o să se întâmple cu… cu gaura aia înspre trecut dacă îţi ridică trailerul şi construiesc acolo un magazin?

– Habar n-am, aşa cum n-am habar cum de pot să cumpăr iar şi iar aceeaşi carne. *Cred*, însă, că va dispărea. Cred că e o ciudăţenie a naturii, aşa cum e gheizerul ăla, Old Faithful, din Yellowstone, sau stânca aia în echilibru din vestul Australiei, sau un râu care începe să curgă invers la anumite faze ale lunii. Lucrurile de genul ăsta sunt gingaşe, prietene. Cea mai mică schimbare a scoarţei terestre, scăderea sau creşterea temperaturii sau câteva batoane de dinamită şi gata.

– Deci nu crezi că se va întâmpla ceva… nu ştiu… un soi de cataclism?

În minte mi se formase imaginea unei breşe în cabina unui avion, aflat la peste zece mii de metri în aer, iar absolut tot, inclusiv pasagerii, sunt aspiraţi în atmosferă. Văzusem scena asta într-un film.

– Nu cred, dar, cine ştie? Tot ce ştiu e că nu pot să fac nimic. Doar dacă nu vrei să-ţi concesionez ţie locul. Asta aş putea s-o fac. Şi atunci o să poţi să te duci la Societatea Naţională de Conservare a Istoriei şi să zici: „Băieţi, nu se poate să-i lăsaţi să construiască un magazin în curtea vechii fabrici Worumbo. Acolo e un tunel al timpului. Ştiu că-i greu de crezut, dar haideţi să vă arăt.”

O clipă chiar m-am gândit serios la varianta asta, pentru că probabil că Al avea dreptate: crăpătura care ducea în trecut era cu siguranţă un fenomen delicat. Din câte puteam spune (sau din câte putea *el* spune), putea să se spargă, pur şi simplu, ca un balon de săpun la cea mai mică zgâlţâitură a trailerului Aluminaire. Dar mi-am imaginat ce ar face guvernul federal dacă ar afla că poate trimite în trecut agenţi speciali care să schimbe anumite evenimente după bunul lor plac. Nu ştiam dacă era posibil, dar, şi aşa, ultimii oameni pe care i-aş lăsa să-şi ducă planurile în istoria vie, dar lipsită de apărare, ar fi exact aceia care ne-au dat tot felul de jucărioare nostime, ca armele biologice, sau bombele deştepte, teleghidate prin computer.

Chiar în momentul când mi-a venit ideea asta în minte – nu, chiar în fracţiunea de *secundă* când chestia asta mi-a trecut prin cap – am ştiut ce vrea Al de la mine. Doar detaliile îmi lipseau. Mi-am pus paharul cu ceai pe masă şi m-am ridicat.

– Nu. Categoric nu. Nici vorbă.

A primit reacţia mea cu calm. Aş fi putut crede că era toropit de Oxy-Contin, dar nu sunt chiar atât de prost. Şi ştia că n-o să plec, indiferent ce spuneam. Curiozitatea care mă măcina (ca să nu mai vorbesc de fascinaţia care mă copleşise) era tot atât de evidentă precum ghimpii porcului spinos. Pentru că o parte din mine *voia* să afle detaliile.

– Văd că pot să trec peste introducere şi să intru în fondul problemei, mi-a spus Al. E bine. Stai jos, Jake, şi o să-ţi împărtăşesc unicul motiv care mă împiedică să iau toate pastiluţele astea roz dintr-odată şi să termin cu toate.

Când a văzut că tot nu mă aşez, a continuat:

– Ştii că vrei să auzi ce am să-ţi spun. Şi ce rău ar fi? Chiar dacă aş fi în stare să te determin să faci ceva aici, în 2011 – dar nu sunt – nici vorbă că n-aş putea să te conving să faci ceva atunci. Acolo Al Templeton nu e decât un puşti de patru ani din Bloomington, Indiana, care aleargă încolo şi-ncoace prin curtea din spatele casei, mascat asemeni Călăreţului Singuratic. Ca să nu mai zic că încă mai are probleme cu mersul la budă. Aşa că, stai la loc. Cum se spune în reclame, povestea mea nu te obligă cu nimic.

Era adevărat. Pe de altă parte, mama ar fi zis: *Diavolul are limbă de miere.*

Dar m-am aşezat la loc.

3

– Ştii expresia *moment de cumpănă*?

Am dat din cap. Nu trebuia să fii profesor de engleză ca să o cunoşti; nici măcar nu trebuia să ai prea multă carte. Era una din scurtăturile acelea lingvistice care apar când ţi-e lumea mai dragă în programele de ştiri de la televizor. Mai erau şi altele: *conectaţi punctele* şi *în epocă*. Dar sintagmele cele mai enervante (împotriva cărora tunam şi fulgeram neîncetat în faţa elevilor mei) erau *se zice* şi *se crede*.

– Ştii de unde vine? Ce origine are?

– Nu.

– Vine din cartografie. Cumpăna este o bucată de uscat, de obicei cu munţi şi păduri, prin care trece un râu. Şi istoria e un râu, nu crezi?

– Ba da. Poţi să-i zici şi aşa.

– Uneori evenimentele care schimbă istoria sunt vaste, ca nişte ploi abundente care pot scoate râul din matcă. Dar apele se pot revărsa şi pe cer senin. Nu e nevoie decât de o aversă sănătoasă pe un segment mic al bazinului. Şi în istorie există inundaţii bruşte. Să-ţi dau exemple? Nouă

septembrie. Sau victoria lui Bush împotriva lui Gore din 2000.

– Al, nu poţi compara alegerile cu o inundaţie.

– Poate nu pe toate, dar cele din 2000 au fost deosebite. Să zicem că ai putea ajunge în Florida în toamna acelui an şi ai putea să dai vreo două sute de mii de dolari ca să iasă Al Gore?

– Ar fi niscaiva probleme, am răspuns eu. În primul rând, nu am două sute de mii de dolari. În al doilea rând, sunt profesor de liceu. Pot să-ţi povestesc absolut tot ce vrei despre ideile fixe ale mamei lui Thomas Wolfe, dar când vine vorba de politică, sunt complet pe dinafară.

A făcut un semn iritat cu mâna, inelul din armată aproape zburându-i de pe degetul subţiat.

– Banii nu sunt o problemă. Crede-mă pe cuvânt, deocamdată. Iar faptul că ştii deja ce se va întâmpla este mult mai important decât experienţa. Se spune că diferenţa de voturi din Florida a fost de mai puţin de şase sute. Nu crezi că ai putea să cumperi şase sute de voturi în ziua alegerilor, dacă doar de atât ar fi nevoie?

– Poate, am zis. Probabil. Cred că aş izola nişte comunităţi unde există multă apatie, iar rezultatul votului este de obicei neînsemnat – şi nici n-ar trebui să caut prea mult – apoi aş sări cu mălaiul.

Al a rânjit, dezvelindu-şi gingiile bolnave şi craterele dintre dinţi.

– Şi de ce nu? A mers ani de zile în Chicago.

Ideea de a cumpăra preşedinţia Statelor Unite la preţul a două limuzine Mercedes mă adusese la tăcere.

– Dar, când vine vorba de fluviul istoriei, momentele de cumpănă care pot duce la schimbări sunt mai ales asasinatele – şi cele care reuşesc şi cele care eşuează. Uite, arhiducele Franz Ferdinand al Austriei e împuşcat de un oarecare nebun pe nume Gavrilo Princip şi peste noapte începe Primul Război Mondial. Pe de altă parte, după ce Claus von Stauffenberg n-a reuşit să-l omoare pe Hitler – a

fost pe aproape, dar n-a simţit parfumul succesului – războiul a continuat şi au mai murit milioane de oameni.

Văzusem şi filmul ăsta.

A continuat:

– N-avem ce face în privinţa arhiducelui Ferdinand şi a lui Adolf Hitler. Nu putem să ajungem la ei.

Mi-a trecut prin cap să-i spun că nu trebuie să facă presupuneri şi în numele meu, dar mi-am ţinut gura. Parcă citeam un roman macabru. Unul de Thomas Hardy. Ştiu cum se termină, dar, în loc să-mi strice plăcerea lecturii, îmi intensifică fascinaţia. Ca şi cum aş urmări un copil care îşi pune trenuleţul electric să meargă mai repede, şi mai repede, şi mai repede, iar eu aştept să-l văd cum deraiază la una dintre curbe.

– Dar dacă vrei să îndrepţi povestea cu atentatele din nouă septembrie 2001, trebuie să aştepţi încă patruzeci şi trei de ani. Dacă ai să mai trăieşti până atunci, o să ai cam vreo optzeci de ani.

Acum am înţeles de unde venise steagul cu o singură stea pe care îl ţinea piticul de grădină. Un suvenir pe care îl adusese Al de la ultima sa incursiune în trecut.

– Tu n-ai putut să ajungi în 1963, nu-i aşa?

Nu mi-a răspuns, ci s-a mulţumit să mă privească intens. Ochii îi străluceau. Aceiaşi ochi care mi se păruseră urduroşi şi tulburi când îi intrasem în cârciumă în după-amiaza aceea. Acum erau aproape tineri.

– Pentru că despre asta vorbeşti, nu? Despre Dallas în anul 1963?

– Aşa este, a spus. Aş fi preferat să nu fiu nevoit să aleg. Dar tu nu eşti *bolnav*, prietene. Eşti sănătos şi în floarea vârstei. Poţi să te întorci acolo şi poţi să împiedici tragedia.

Se aplecă înspre mine. Iar ochii îi ardeau.

– Poţi să schimbi istoria, Jake. Înţelegi ce-ţi spun? *John Kennedy poate să trăiască.*

4

Cunosc elementele de bază ale ficţiunii de groază – e şi normal, căci am citit o mulţime de romane de acest gen la viaţa mea – şi ştiu că regula cea mai importantă este să-ţi ţii cititorul în suspans. Dar, dacă ai vreun pic de înţelegere pentru personajul meu, în lumina evenimentelor extraordinare din acea zi, ştii deja că voiam să fiu convins. Christy Epping devenise Christy Thomson (love story în campusul AA, mai ţii minte?), iar eu rămăsesem pe cont propriu.

Nici măcar nu avuseserăm copii pentru care să ne fi luptat. Îmi făceam bine meseria, dar aş minţi dacă ţi-aş spune că mi se părea incitantă. Cea mai mare aventură din viaţa mea fusese o vacanţă pe care mi-o petrecusem împreună cu un coleg, după ultimul an de colegiu, făcând autostopul în Canada; şi, luând în considerare firea veselă şi extrem de serviabilă a canadienilor, îţi închipui ce fel de aventură a fost. Iar acum, pe nepusă masă, mi se oferise şansa de a deveni un jucător important nu doar în istoria Americii, ci în istoria *lumii*.

Aşa că da, da, da, voiam să fiu convins.

Însă îmi era şi teamă.

– Dar dacă ceva nu merge cum trebuie?

Mi-am băut restul de ceai din patru înghiţituri lungi, înclinând paharul până când cuburile de gheaţă mi s-au ciocnit de dinţi.

– Dacă reuşesc cumva, numai Dumnezeu ştie cum anume, să împiedic asasinarea, dar, în loc să îndrept lucrurile, le înrăutăţesc încă şi mai mult? Dacă mă întorc şi descopăr că în America s-a instaurat un regim fascist? Sau că poluarea e atât de nasoală că toţi oamenii poartă măşti de gaze?

– Atunci ar trebui să te întorci, mi-a răspuns. Înapoi la ora douăsprezece şi două minute, în ziua de nouă

septembrie 1958. Să anulezi totul. Fiecare călătorie acolo este prima, ţii minte?

– Sună bine, dar dacă schimbările vor fi atât de radicale, că restaurantul tău n-o să mai fie aici?

Rânji larg:

– Atunci va trebui să-ţi trăieşti viaţa în trecut. Oare ar fi chiar atât de rău? Ca profesor de engleză, ai o calificare cerută, deşi nici n-ar trebui să ai nevoie de ea. Am stat acolo patru ani, Jake, şi am strâns o mică avere. Vrei să ştii cum?

Aş fi putut să-mi dau cu părerea, dar m-am mulţumit doar să clatin din cap.

– Din pariuri. Am fost prudent, însă – că nu voiam să dau naştere la bănuieli şi să mă aleg cu picioarele rupte de bătăuşii vreunui agent. Dar atunci când studiezi temeinic toate evenimentele sportive petrecute între vara lui 1958 şi toamna lui 1963, îţi poţi permite să dai dovadă de prudenţă. Nu zic că o să trăieşti regeşte, că asta ar însemna să trăieşti periculos. Dar nu există niciun motiv pentru care să nu trăieşti bine. Şi cred că bodega o să fie tot aici când ai să te întorci. Eu am găsit-o la locul ei şi, sincer, am schimbat ceva lucruri pe acolo. Toată lumea face asta. Şi dacă dai colţul străzii ca să-ţi cumperi o pâine şi un sfert de lapte şi tot se cheamă că schimbi viitorul. Ai auzit vreodată de efectul fluture? E o teorie ştiinţifică fantasmagorică ce se reduce esenţialmente la ideea că…

L-a întrerupt primul acces mai lung de tuse pe care-l avusese de când îi intrasem pe uşă. A bâjbâit pe masă după cutia cu tampoane, a luat unul, şi l-a lipit de gură ca pe un căluş, apoi durerea l-a încovoiat. Icnete înfiorătoare îi ieşeau din piept. Parcă i se dezmembraseră instalaţiile interioare şi acum se izbeau una de alta ca maşinuţele în parcurile de distracţii. În cele din urmă, s-a mai liniştit puţin. Aruncă o privire la tampon, se strâmbă, îl împături şi-l aruncă.

– Scuze, prietene. Menstruaţia asta orală mă rupe.

– Dumnezeule, Al!

A ridicat din umeri:

– Dacă nu poţi glumi pe chestia asta, ce rost mai are? Unde rămăsesem?

– La efectul fluture.

– Aşa. Teoria spune că evenimentele mici pot avea ramificaţii uriaşe. Adică, dacă cineva omoară un fluture în China, patruzeci de ani mai târziu – sau patru sute de ani mai târziu – are loc un cutremur în Peru. Şi ţie ţi se pare la fel de aiurea cum mi se pare şi mie?

Mi se părea, dar mi-am adus aminte de un paradox vechi referitor la călătoriile în timp şi l-am scos la iveală:

– Mă rog. Dar dacă te duci în trecut şi îl omori pe bunicu-tău?

S-a holbat la mine, nedumerit:

– De ce dracu’ să faci una ca asta?

Întrebarea era pertinentă, aşa că l-am rugat să continue.

– În după-amiaza asta ai modificat trecutul într-o mulţime de moduri mărunte, doar când ai intrat în Kennebec Fruit… dar treptele care te-au adus înapoi în cămară şi înapoi în 2011 au fost la locul lor, nu? Şi Lisbon Falls e la fel ca înainte.

– Da, aşa se pare. Dar acum e vorba de ceva puţin mai important. Adică de salvarea vieţii lui J.F.K.

– A, nu! E vorba de ceva infinit mai mult decât asta. Pentru că J.F.K. nu-i un simplu fluture din China, prietene. Vorbesc şi de salvarea lui R.F.K., pentru că, dacă John nu moare în Dallas, înseamnă că Robert s-ar putea să nu mai candideze pentru funcţia de preşedinte în 1968. Ţara nu ar mai fi fost atât de nerăbdătoare să înlocuiască un Kennedy cu un altul.

– N-ai de unde să ştii asta.

– Nu, dar ascultă-mă cu atenţie. Crezi că dacă îi salvezi viaţa lui John Kennedy, fratele lui, Robert, o să mai fie la hotelul Ambassador la ora douăsprezece şi cincisprezece minute în ziua de cinci iunie 1968? Şi chiar dacă aşa ar fi,

crezi că Sirhan Sirhan ar mai fi angajat la bucătăria hotelului?

Poate că da, însă şansele erau îngrozitor de mici. Dacă introduci un milion de variabile într-o ecuaţie, sigur că rezultatul se va schimba.

– Şi cum rămâne cu Martin Luther King? Mai e în Memphis în aprilie ’68? Şi chiar dacă e tot acolo, mai iese pe balconul de la motelul Lorraine tocmai la timp ca să fie împuşcat de James Earl Ray? Ce părere ai?

– Probabil că nu, dacă teoria fluturelui e corectă.

– Şi eu cred la fel. Şi, dacă Martin Luther King trăieşte, atunci nu mai au loc tulburările rasiale de după moartea lui. Şi poate că Fred Hampton nu mai e împuşcat în Chicago.

– Cine?

Nu m-a băgat în seamă şi a mers mai departe:

– În fond, poate că n-o să mai fie nicio Armată Simbionează a Eliberării. Şi dacă asta nu mai există, atunci poate că Patty Hearst n-o să mai fie răpită. Şi dacă Patty Hearst n-o să mai fie răpită, atunci s-ar putea să asistăm la o mică, dar semnificativă diminuare a sentimentelor negative faţă de negri în rândurile clasei mijlocii albe.

– Am pierdut firul. Sunt doar un absolvent de engleză.

– L-ai pierdut pentru că ştii mai multe despre Războiul Civil din secolul al nouăsprezecelea, decât despre cel care ne-a sfâşiat naţiunea imediat după asasinarea lui Kennedy în Dallas. Dacă te-aş întreba cine a jucat în *Absolventul* sunt convins că ai şti să-mi spui. Dar, dacă te-aş întreba pe cine a încercat să-l asasineze Lee Oswald doar cu câteva luni înainte de Kennedy, mi-ai răspunde „Îh?”. Pentru că toată povestea aia s-a pierdut cumva.

– Oswald a încercat să omoare pe cineva *înainte* de Kennedy?

Nu ştiusem asta, dar, de fapt, cea mai mare parte din informaţiile despre asasinarea lui Kennedy le aveam dintr-un film al lui Oliver Stone. În orice caz, Al nu mi-a răspuns. Al nu mai putea fi oprit.

– Şi cum rămâne cu Vietnamul? Johnson a pornit toată escaladarea aia dementă. Nici vorbă că J.F.K. a fost un războinic excelent, dar Johnson a dus toată povestea la un nivel superior. Avea acelaşi complex „coaiele mele sunt mai mari decât ale tale” ca acela cu care s-a făli Bush junior – ştii că era poreclit „Dubya”? — în faţa camerelor de luat vederi când a zis: „Haide, bagă!” Kennedy s-ar fi putut răzgândi. Johnson şi Nixon erau incapabili de aşa ceva. Din cauza lor am pierdut aproape şaizeci de mii de soldaţi americani în Nam. Iar vietnamezii, din nord şi din sud împreună, au pierdut *milioane*. Gândeşte-te: ar mai fi factura tot atât de mare, dacă J.F.K. n-ar muri în Dallas?

– N-am nici cea mai mică idee. Şi nici tu n-ai de unde să ştii.

– Corect, dar, de nevoie, am studiat istoria americană recentă şi cred că sunt şanse bune să schimbăm toată povestea în sens pozitiv dacă îl salvăm. Pe bune că nu există niciun pericol. Dacă se va dovedi că treaba se împute, poţi să faci lucrurile la loc cum au fost. La fel de uşor cum ştergi o obscenitate de pe tabla din liceul tău.

– Sau nu mai pot să mă întorc şi atunci n-o să ştiu niciodată.

– Asta-i acum! Eşti tânăr. Cât timp nu te calcă vreun taxi, sau nu faci un infarct, o să trăieşti suficient de mult ca să vezi cum au ieşit lucrurile.

Am tăcut, cu ochii în jos, şi m-am gândit la toate cele auzite. Al a avut răbdare. În cele din urmă, am ridicat iarăşi privirea.

– Trebuie că ai citit o grămadă despre asasinare şi despre Oswald.

– Tot ce mi-a căzut în mână, prietene.

– Cât de sigur eşti că el e autorul? Că circulă o mulţime de teorii ale conspiraţiei. Până şi eu ştiu asta. Dacă mă duc înapoi şi îl opresc, dar pe Kennedy îl trosneşte alt tip de pe Grassy Hill?

– De pe Grassy Knoll. Şi sunt aproape sută la sută sigur că a fost Oswald. În primul rând, teoriile conspiraţiei sunt toate foarte aiurea şi multe dintre ele au fost demolate de-a lungul anilor. De pildă, ideea că ucigaşul n-a fost Oswald, ci altul care semăna cu el. Au exhumat cadavrul în 1981 şi au făcut testul A.D.N. şi s-au convins că el a fost. Pulărăul ăla cretin.

A adăugat după o pauză mică:

– L-am cunoscut.

M-am holbat la el:

– Pe naiba!

– Ba da! A vorbit cu mine. Asta s-a întâmplat în Fort Worth. Venise în vizită la fra-su în Fort Worth, împreună cu Marina – nevastă-sa care era rusoaică. Dacă Lee a iubit vreodată în viaţa lui pe cineva, atunci acel cineva a fost Bobby, frate-său. Stăteam lângă gardul de la curtea casei lui Bobby Oswald, sprijinit de un stâlp de telegraf, fumând şi prefăcându-mă că citesc ziarul. Cred că pulsul mi se ridicase la două sute pe minut. Lee şi Marina au ieşit împreună. Femeia o ducea în braţe pe fetiţa lor, June, o fărâmă de copil, de nici un an. Dormea. Ozzie era îmbrăcat cu pantaloni kaki şi o bluză Ivy League cu nasturi şi roasă la guler. Pantalonii erau călcaţi cu dungă, dar erau al naibii de jegoşi. Renunţase la tunsoarea de armată, dar tot avea părul foarte scurt. Iar Marina – măiculiţă, ce mai femeie! Păr negru, ochi albaştri, ten fără cusur. Arăta ca o vedetă de cinema. O s-o vezi cu ochii tăi, dacă faci chestia asta. Când au ieşit de pe alee, i-a zis ceva pe ruseşte. El i-a răspuns. Zâmbea, da’ după aia a îmbrâncit-o. Aproape că a căzut. Fetiţa s-a trezit şi a început să plângă. Şi în tot timpul ăsta Oswald zâmbea.

– Ai văzut toate astea. Chiar le-ai văzut. L-ai văzut pe *el*.

În pofida călătoriei mele în timp, tot mai eram cel puţin pe jumătate convins că toată povestea nu era decât o halucinaţie sau o minciună sfruntată.

– L-am văzut. Ea a ieşit pe poartă şi a trecut pe lângă mine cu capul în pământ, ţinând copilul strâns la piept. De parcă nici nu eram acolo. Dar el a venit drept la mine şi s-a apropiat atât de mult, că-i puteam simţi colonia Old Spice pe care o folosea ca să acopere duhoarea de transpiraţie. Avea nasul plin de puncte negre. Şi îţi puteai da seama, numai uitându-te la hainele lui – la pantofii lui care erau scâlciaţi şi tociţi la spate – că n-avea nici măcar un ţucal de noapte şi nicio fereastră pe care să-l arunce. Dar când îl priveai în ochi, înţelegeai că toate astea nu contează. Nu contează pentru el. Credea că e mare şmecher.

Al căzu pe gânduri, apoi clătină din cap:

– Nu, retrag ce am spus. *Ştia* că e mare şmecher. Doar că trebuia să aştepte puţin până ce restul lumii va ajunge la aceeaşi concluzie. Şi uite-l chiar în faţa mea, atât de aproape că mă îneca răsuflarea lui puturoasă – şi să nu crezi că nu m-am gândit să…

– De ce n-ai făcut-o? De ce nu l-ai împuşcat?

– În faţa nevestei şi a copilului? Tu ai putea face asta, Jake?

N-a fost nevoie să mă gândesc:

– Cred că nu.

– Nici eu. Am mai avut şi alte motive. Unul dintre ele e aversiunea mea faţă de închisori şi de scaunul electric. Ştii, eram în mijlocul străzii.

– Aha.

– „Aha” e un răspuns bun. Încă mai zâmbea când a venit spre mine. Şi arogant, şi afectat. Ştii, e zâmbetul ăla care-i e lipit pe faţă în toate pozele care i-au fost făcute vreodată. Zâmbeşte chiar şi în aia din secţia de poliţie după ce fusese arestat pentru că îl omorâse pe preşedinte, unde e lângă un poliţist de patrulă care s-a întâmplat să-i taie calea când încercase să fugă. Şi atunci îmi zice: „La ce te uiţi, domnule?” Şi eu îi zic: „La nimic, prietene.” Şi el: „Atunci vezi-ţi de treabă.” Marina îl aştepta la vreo cinci, şase metri mai departe pe trotuar, încercând să adoarmă copilul la loc.

Era al dracu’ de cald în ziua aia, dar ea avea un batic pe cap aşa cum purtau europencele atunci. El s-a dus la ea şi a apucat-o de cot – a apucat-o ca un poliţai, nu ca un soţ – şi-i zice: *Paboda! Paboda!* Adică: „Mergi, mergi!” I-a răspuns ceva, poate l-a rugat să ţină şi el puţin copilul. În orice caz, asta e bănuiala mea. Dar el a îmbrâncit-o iar şi i-a zis: *Paboda, cika!* „Mişcă-te, căţea!” Şi ea s-a mişcat. S-au dus la staţia de autobuz. Şi asta a fost.

– Vorbeşti ruseşte?

– Nu, dar am ureche bună şi mai am şi un computer, aici, în timpul nostru.

– L-ai mai văzut şi altă dată?

– Doar de la depărtare. Eram deja foarte bolnav, rânji el. Ştii că nicio friptură din toată lumea asta nu-i mai bună decât cea din Fort Worth? Ei, eu n-am putut s-o mănânc. Uneori lumea asta e al naibii de crudă. Am fost la un doctor şi ăsta mi-a pus diagnosticul pe care îl ştiam şi eu, fără să am studii şi, după aia, m-am întors în secolul douăzeci şi unu. Oricum nu prea mai aveam ce să văd. Doar un tip costeliv care-şi maltratează nevasta şi care aşteaptă să devină celebru.

Se aplecă spre mine.

– Ştii cum era individul care a schimbat soarta Americii? Ca puştii ăia răi şi laşi care aruncă pietre în alţi copii şi după aia o iau la goană. Până când s-a înrolat la puşcaşii marini – ca să fie ca frate-său, Bobby, pe care îl idolatriza – locuise în vreo douăzeci de locuri, de la New Orleans la New York. Avea idei măreţe şi nu reuşea să înţeleagă de ce oamenii nu voiau să-l asculte. Era tare supărat pe chestia asta, era furios, dar niciodată nu şi-a pierdut expresia aia de superioritate, expresia aia dispreţuitoare de tot căcatul. Ştii cum i-a zis William Manchester?

– Nu.

Nici măcar nu ştiam cine era William Manchester.

– Animal amărât fără stăpân. Manchester a discutat despre toate teoriile conspiraţiei care au înflorit după

asasinat… şi după ce Oswald însuşi a fost împuşcat şi a murit. Ştii că aşa a fost, nu?

– Desigur, am răspuns uşor iritat. L-a omorât un individ pe nume Jack Ruby.

Având însă în vedere carenţele cunoştinţelor mele, cred că avea tot dreptul să-mi pună întrebarea asta.

– Manchester a spus că dacă-l pui pe preşedintele asasinat pe un taler al balanţei, iar pe celălalt îl pui pe Oswald – pe animalul amărât fără stăpân – nu se echilibrează. Nu se echilibrează pentru nimic în lume. Dacă voiai să dai un sens morţii lui Kennedy, trebuia să adaugi ceva mai solid. Chestie care explică proliferarea teoriilor conspiraţiei. Că l-a omorât Mafia – Carlos Marcello ar fi ordonat asasinatul. Sau K.G.B.-ul. Sau Castro, ca să se răzbune pe C.I.A. pentru trabucurile otrăvite. Până şi azi mai sunt oameni care cred că Lyndon Johnson a făcut-o ca să ajungă preşedinte. Dar, până la urmă… Al clătină din cap. Aproape sigur a fost Oswald. Ai auzit de Briciul lui Occam?

Ce bine era să ştiu ceva sigur!

– E o axiomă fundamentală, cunoscută uneori sub numele de „Legea parcimoniei”. Adică: „Dacă toate lucrurile au semnificaţie egală, explicaţia corectă este, de obicei, cea mai simplă.” Dar de ce nu l-ai omorât atunci când nu era pe stradă cu nevastă-sa şi cu fetiţa? Şi tu ai fost puşcaş marin. De ce nu l-ai omorât singur pe cretinul ăla atunci când ţi-ai dat seama cât de bolnav eşti?

– Pentru că a fi nouăzeci şi cinci la sută sigur nu-i totuna cu sută la sută. Pentru că, ticălos, sau nu, avea o familie. Pentru că, după ce a fost arestat, Oswald a spus că plăteşte vasele sparte de alţii şi voiam să fiu sigur că minte. Nu cred că poate cineva să fie sută la sută sigur de ceva în lumea asta păcătoasă, da’ voiam să ajung măcar până la nouăzeci şi opt. N-aveam nici cea mai mică intenţie să stau şi să aştept până pe douăj’doi noiembrie şi să încerc să-l opresc la Texas School Book Depository – asta ar fi însemnat să-mi

asum mult prea multe riscuri dintr-un anume motiv foarte important despre care va trebui să-ţi povestesc.

Îi dispăruse strălucirea din ochi, iar ridurile de pe obraji i se adânciseră din nou. Mă înspăimânta să văd cât de sărace îi deveniseră rezervele de energie.

– Am notat totul. Şi vreau să citeşti. Mai bine zis, vreau să înveţi totul pe de rost, cuvânt cu cuvânt, ca un tocilar afurisit. Uită-te pe televizor, prietene. Vrei?

Surâse obosit şi adăugă:

– Mi-e greu să mă ridic.

Era un caiet gros, albastru. Preţul de pe copertă era de douăzeci şi cinci de cenţi. Nu cunoşteam firma producătoare.

– Ce firmă e Kresge’s?

– Lanţul de magazine pe care tu îl ştii acum sub numele Kmart. Dar, lasă ce scrie pe copertă, fii atent la ce e înăuntru. E o cronologie a faptelor lui Oswald, plus toate probele împotriva lui pe care le-am putut aduna… pe care nu mai trebuie să le citeşti dacă mă crezi pe cuvânt, pentru că o să-l opreşti pe nenorocit în aprilie 1963, cu mai bine de jumătate de an înainte ca preşedintele să vină în Dallas.

– De ce tocmai în aprilie?

– Pentru că atunci a încercat cineva să-l asasineze pe generalul Edwin Walker… Numai că pe vremea aia nu mai era general. Îl dăduse chiar Kennedy afară în 1961 pentru că generalul Eddie dădea subordonaţilor literatură segregaţionistă şi-i obliga s-o citească.

– Oswald a încercat să-l împuşte?

– Asta trebuie să verifici. Analiza balistică a demonstrat fără posibilitate de tăgadă că a fost aceeaşi puşcă. Îl pândeam să-l văd când trage. Îmi puteam permite să nu mă bag, pentru că, de data asta, Oswald a ratat. Glonţul a ricoşat din rama de lemn de la geamul bucătăriei lui Walker. Nu prea mult, dar suficient cât să-i salveze viaţa. Glonţul i-a făcut literalmente o cărare în păr şi aşchiile lemnului i-au rănit niţeluş braţul. Atâta tot. Nu zic că individul îşi merita

moartea – puţini oameni sunt atât de haini încât să merite să fie ucişi într-un asemenea atac –, dar oricând l-aş da pe Walker în schimbul lui Kennedy.

Nu mai eram foarte atent la ce-mi spunea, pentru că începusem să răsfoiesc Cartea lui Al despre Oswald, pagină după pagină cu însemnări mărunte. La început erau foarte citeţe, mai puţin, însă, pe măsură ce te îndreptai spre sfârşit.

Ultimele câteva pagini erau acoperite cu mâzgălelile chinuite ale unui om foarte bolnav. Am închis caietul şi am spus:

– Şi dacă ajungi la concluzia că Oswald a fost cel care l-a împuşcat pe generalul Walker, asta o să-ţi înlăture îndoielile?

– Da. Trebuia să mă conving că e în stare să facă aşa ceva. Jake, ascultă-mă, Ozzie e un om rău – e ceea ce oamenii numeau „păduche” în ’58 – dar nu înseamnă că eşti un asasin dacă îţi baţi nevasta şi o ţii prizonieră pentru că nu ştie englezeşte. Şi încă ceva. Chiar dacă marele C nu m-ar fi doborât, ştiam că nu voi mai avea o altă şansă să îndrept lucrurile dacă îl omor pe Oswald şi altcineva îl împuşcă pe preşedinte. Când ajungi la şaizeci de ani ai cam ieşit din garanţia fabricii, dacă mă-nţelegi.

– Dar de ce să-l omori? N-ai fi putut doar… nu ştiu… să-i înscenezi ceva?

– Poate, dar eram deja bolnav. Şi nici nu ştiu dacă aş fi făcut-o chiar sănătos fiind. La urma urmei mi se părea mult mai simplu să-l termin o dată pentru totdeauna în momentul în care eram convins că el e autorul. Aşa cum omori o viespe înainte să apuce să te înţepe.

Am căzut pe gânduri. Ceasul de pe perete anunţa ora zece şi jumătate. La începutul discuţiei noastre, Al spusese că o să aibă destulă forţă cât să reziste până la miezul nopţii, dar acum era suficient doar să mă uit la el ca să-mi dau seama că fusese exagerat de optimist.

Am dus cele două pahare la bucătărie, le-am clătit şi le-am pus în scurgător.

Aveam senzaţia că în spatele frunţii mele se învolbura pâlnia unei tornade. Doar că nu aspira şi nu rotea în aer vaci şi garduri şi bucăţi de hârtie, ci nume de oameni: Lee Oswald, Marina Oswald, Edwin Walker, Fred Hampton, Patty Hearst. Mai erau şi acronime în vârtejul acela, ca nişte ornamente cromate smulse de pe capota maşinilor de lux: J.F.K., R.F.K., M.L.K., S.L.A. Şi ciclonul avea glas şi repeta aceleaşi două cuvinte, cu tărăgănare sudică, inexpresivă: *paboda*, *cika*.

Mişcă-te, căţea.

5

– Cât timp de gândire am? l-am întrebat.

– Nu prea mult. La sfârşitul lunii o să-mi ridice restaurantul. Am vorbit cu un avocat despre cum am putea face să mai câştigăm ceva timp – să-i dau în judecată, să-i încurc cumva – dar nu mi-a dat speranţe. Ai văzut vreodată un afiş în vitrina unui magazin de mobilă pe care să scrie TREBUIE SĂ DISPARĂ TOTUL DACĂ NI S-A TERMINAT CONTRACTUL?

– Sigur.

– În nouă cazuri din zece e doar o promoţie de tot căcatul, dar ăsta e al zecelea caz. Şi nu e vorba despre un magazin cu bunuri la mâna a doua care abia aşteaptă să-mi ia locul. E vorba de firma L.L. Bean’s care e mama tuturor firmelor comerciale din statul Maine. La întâi iulie bodega mea o să dispară aşa cum a dispărut Enron. Dar nu asta-i important. La întâi iulie eu s-ar putea să nu mai fiu. S-ar putea să răcesc şi să mor de pneumonie în trei zile. Aş putea să fac infarct sau să mă pocnească un atac cerebral. Sau s-ar putea să mă omor din greşeală cu idioatele astea de pastile de Oxycontin. Asistenta care are grijă de mine mă întreabă în fiecare zi dacă am grijă să nu depăşesc dozajul,

şi chiar *sunt* foarte atent la asta, dar îmi dau seama că femeia se teme să nu intre în casă într-o bună dimineaţă şi să mă găsească mort pentru că m-am ameţit şi am pierdut socoteala. Unde mai pui şi că am slăbit foarte mult.

– Pe bune? Nici n-am observat.

– Nimănui nu-i plac măgarii impertinenţi, prietene – o să afli când o să ai anii mei. În orice caz, vreau să iei şi asta împreună cu caietul.

Îmi întinse o cheie.

– E de la trailer. Dacă mâine, când vii la mine, o să-ţi spună asistenta că m-am dus în timpul nopţii, înseamnă că va trebui să te mişti repede. Asta în cazul că te hotărăşti să faci ceva.

– Al, nu te gândeşti…

– Sunt prevăzător, nimic mai mult. Pentru că vorbim despre ceva foarte important, Jake. Din punctul meu de vedere, este mai important decât orice altceva. Dacă ai visat vreodată să schimbi lumea, asta e şansa ta. Salvează-l pe Kennedy, salvează-i fratele. Salvează-l pe Martin Luther King. Împiedică tulburările rasiale. Opreşte războiul din Vietnam, poate.

Se înclină spre mine.

– Scapă-ne de un singur animal fără stăpân, prietene, şi s-ar putea să salvezi milioane de vieţi.

– E o promoţie dată naibii, am zis, dar nu-i nevoie să iau cheia. Că mâine dimineaţă o să fii tot în trailerul albastru.

– Există o probabilitate de nouăzeci şi şapte la sută să ai dreptate. Dar nu-i suficient. Ia cheia asta blestemată.

Am luat cheia aia blestemată şi mi-am pus-o în buzunar.

– Te las să te odihneşti.

– Încă ceva înainte să pleci. Trebuie să-ţi povestesc despre Carolyn Poulin şi Andy Cullum. Aşază-te la loc, Jake. N-o să dureze mult.

Am rămas în picioare:

– Nici vorbă. Eşti epuizat. Trebuie să dormi.

– O să dorm când o să fiu mort. Stai jos.

6

După ce a descoperit ceea ce îi plăcea să numească „vizuina de iepure”, mi-a povestit Al, s-a mulţumit, la început, s-o folosească doar ca să se aprovizioneze, să facă nişte pariuri la un agent pe care îl găsise în Lewiston şi să-şi îngroaşe teancul de bancnote de cincizeci. Uneori, în mijlocul săptămânii, se ducea într-o mică vacanţă la Lacul Sebago, în care mişunau peşti gustoşi pe care puteai să-i mănânci fără grijă. Oamenilor le era teamă de efectele negative ale testelor nucleare, zicea el, dar spaima de a te otrăvi cu mercur din cauza peştilor hrăniţi aiurea era, deocamdată, de domeniul viitorului. Spunea că aceste călătorii scurte (făcute, de obicei, în zilele de marţi şi miercuri, deşi se întâmpla uneori să rămână până vineri) erau mini-vacanţele lui. Vremea era în permanenţă bună (pentru că în permanenţă era aceeaşi vreme) iar pescuitul era extraordinar (pentru că probabil prindea iar şi iar aceiaşi peşti).

– Ştiu exact ce simţi, Jake, pentru că şi eu am fost cam şocat în primii câţiva ani. Dar, vrei să-ţi spun ce-ţi pune creierii pe bigudiuri mai abitir decât orice altceva? Senzaţia pe care o ai când cobori treptele alea în toiul geros al lui ianuarie şi te pomeneşti în soarele cald de septembrie. Pe vreme de mâneci scurte, aşa-i?

Am dat din cap şi l-am îndemnat să continue. Dispăruse până şi puţina culoare pe care o avusese în obraji când venisem la el şi tirul acceselor de tuse nu-l mai slăbea, acum, aproape deloc.

– Dar un om se poate obişnui aproape cu orice, dacă are timp. Şi, când şocul a început să se mai diminueze, am început să-mi spun că descoperisem vizuina de iepure dintr-un motiv anume. Şi atunci m-am gândit la Kennedy. Dar întrebarea ta şi-a şi ridicat capul hidos: poţi schimba trecutul? Nu mă interesau consecinţele – cel puţin, nu la început – ci doar voiam să ştiu dacă se poate face sau nu.

Într-una din excursiile la Sebago, am cioplit AL T. DIN 2007 în scoarţa unui copac de lângă cabana unde am stat. Când m-am întors aici, am sărit în maşină şi m-am repezit la Lacul Sebago. Nu mai există cabanele unde am stat; acum e un hotel în locul lor. Dar copacul încă mai e acolo. Şi semnele pe care le-am cioplit sunt acolo. Sunt vechi şi netezite de timp, dar sunt tot acolo: AL T. DIN 2007. Aşa mi-am dat seama că se poate. Atunci am început să mă gândesc la efectul de fluture. Pe vremea aia în Lisbon Falls era un ziar, *Lisbon Weekly Enterprise*, care, din 2005, e trecut pe microfilme la bibliotecă. Chestia asta îţi accelerează căutările, înţelegi? Voiam să găsesc un accident din toamna sau de la începutul iernii lui 1958. Poate că aş fi intrat şi în 1959 dacă ar fi fost cazul, dar am descoperit ce căutam la ştirile din data de cincisprezece noiembrie 1958. O fată de doisprezece ani, pe nume Carolyn Poulin, era la vânătoare cu tatăl ei dincolo de râu, în acea zonă din Durham căreia i se spune Bowie Hill. Pe la ora două în după-amiaza acelei zile – era într-o sâmbătă – un vânător din Durham, Andrew Cullum, a tras cu puşca într-o căprioară în aceeaşi parte de pădure. A ratat căprioara, dar a nimerit fata. A nimerit-o, deşi se afla la mai mult de patru sute de metri depărtare. Şi m-am gândit. Când Oswald a tras în generalul Walker, distanţa era mai mică de o sută de metri. Dar glonţul a ciupit cadrul ferestrei şi a ratat. Glonţul care a paralizat-o pe fetiţa lui Poulin a parcurs peste patru sute de metri – *mult* mai mult decât glonţul care l-a omorât pe Kennedy – şi nu s-a lovit de niciun copac şi de nicio creangă de pe drum. Şi o rămurică dacă lovea, aproape sigur că nu ar mai fi atins-o pe copilă. Sunt foarte sigur de asta. Atunci a fost prima dată, dar nu şi ultima, când mi-a trecut prin minte expresia *viaţa ţi se poate schimba cât ai bate din palme*.

Al a luat alt tampon, a tuşit, a scuipat, l-a aruncat la coş. Apoi a încercat din răsputeri să tragă aer în piept şi a continuat cu greutate. N-am mai încercat să-l întrerupt. Eram fascinat.

– Am introdus numele fetei în baza de date a gazetei *Enterprise* şi am dat şi de alte articole despre ea. A absolvit liceul din Lisbon Falls în 1965 – la un an după foştii ei colegi, dar a reuşit, totuşi – şi a intrat la universitatea statului Maine. Facultatea de Management. S-a făcut contabilă. Locuieşte în Gray, la mai puţin de cincisprezece kilometri de Lacul Sebago şi lucrează pe cont propriu şi în ziua de azi. Ghiceşti cine e cel mai important client al ei?

Am clătinat din cap.

– John Crafts, chiar de aici, de la noi, din Lisbon Falls. Unul din vânzătorii lui, Squiggy Wheaton, vine des la mine la cârciumă şi, când mi-a spus, într-o zi, că îşi fac inventarul anual şi că „doamna cu cifrele” a venit să îi ajute cu registrele, am socotit că-i de datoria mea să trec pe acolo şi s-o văd cu ochii mei. Are şaizeci şi cinci de ani acum şi… ştii că există femei care sunt extraordinar de frumoase la vârsta asta?

– Da, i-am răspuns şi m-am gândit la mama lui Christy care atinsese apogeul frumuseţii pe la cincizeci de ani.

– Aşa e Carolyn Poulin. Are un chip de o frumuseţe clasică, de care s-ar fi putut îndrăgosti un pictor de acum două, trei sute de ani. Părul îi e alb ca zăpada şi îl poartă lung, până aproape de talie.

– Vorbeşti ca şi cum te-ai fi îndrăgostit, Al.

Mai avea forţă în el ca să-mi facă semnul cu degetul mijlociu ridicat.

– Şi e şi într-o formă fizică excelentă – de fapt, e de aşteptat la o femeie singură care se ridică şi se aşază zi de zi în căruciorul cu rotile, care se urcă şi coboară zi de zi din dubiţa specială pe care o conduce. Fără să mai punem la socoteală că trebuie să se urce şi să coboare din pat, să intre şi să iasă de la duş, şi toate alea. Şi se descurcă – Squiggy zice că-i complet independentă. M-a impresionat teribil de tare.

– Şi te-ai hotărât s-o salvezi. Ca să-ţi probezi teoria.

– Am ieşit iarăşi prin vizuina de iepure, doar că, de această dată, am rămas în căbănuţa de pe malul lacului Sebago mai mult de două luni. I-am îndrugat proprietarului o poveste despre nişte bani pe care îi primisem după ce mi-a murit un unchi. Să ţii minte asta, prietene – povestea cu unchiul bogat este verificată. Toţi o cred pentru că toţi îşi doresc un unchi ca ăsta. Şi vine ziua cea mare: cincisprezece noiembrie 1958. N-am nicio treabă cu familia Poulin. Mă interesa mai mult Cullum, vânătorul, dată fiind ideea mea de a-i strica planurile lui Oswald. Am făcut investigaţii şi în privinţa lui şi am aflat că locuia cam la un kilometru jumate depărtare de Bowie Hill, lângă vechea asociaţie a fermierilor din Durham. M-am gândit să ajung acolo înainte ca el să plece la vânătoare. Doar că lucrurile n-au ieşit aşa cum mi-am propus. Am plecat devreme din cabana mea de lângă Lacul Sebago, şi bine am făcut, pentru că nici după doi kilometri maşina pe care o închiriasem de la Hertz a făcut pană. Am scos roata de rezervă, am schimbat-o, şi, cu toate că mi se părea că totul e în regulă, a făcut şi asta pană după doar un alt kilometru. Am făcut autostopul până la benzinăria Esso din Naples, unde băiatul de la reparaţii mi-a spus că are prea multă treabă şi nu poate să bată atâta drum ca să pună roată nouă la un Chevrolet închiriat de la Hertz. Cred că mai degrabă era ofticat că pierduse partida de vânătoare de sâmbătă. L-am convins să se răzgândească cu un bacşiş de douăzeci de dolari, dar n-am ajuns în Durham decât după prânz. Am mers pe vechiul Runaround Pond Road, pentru că pe acolo se ajunge cel mai repede şi ghici ce? Podul de pe Chuckle Brook se dărâmase şi căzuse în apă. Am dat de multe capre din alea vopsite în roşu şi alb, multă murdărie şi un semn mare şi portocaliu pe care scria DRUM ÎNCHIS. Deja începusem să-mi cam dau seama ce se întâmplă şi mă lua cu leşin când mă gândeam că n-o să reuşesc să fac ce mi-am propus. Nu uita că plecasem la opt dimineaţa, pentru mai multă siguranţă, şi parcursesem douăzeci şi un pic de

kilometri în mai mult de patru ore. Dar n-am renunţat. Am apucat-o pe Methodist Church Road, scoţând şi untul din rabla aia închiriată şi lăsând în urmă nori mari de praf – că toate drumurile de care îţi zic nu erau asfaltate pe vremea aia. Aşa, şi văd ici şi colo maşini şi camionete parcate pe marginea drumului sau la intrarea în pădure şi văd şi vânători ţinându-şi puştile descărcate pe braţ. Absolut toţi mi-au făcut cu mâna – nici vorbă că oamenii sunt mai prietenoşi în ’58. Le-am răspuns la salut, dar, în sinea mea, mă aşteptam, din clipă în clipă, să fac o altă pană. Sau să-mi explodeze motorul. Probabil că asta m-ar fi scos de pe drum şi m-ar fi aruncat în şanţ, pentru că aveam cel puţin optzeci de kilometri la oră. Mi-aduc aminte că unul dintre vânători îmi făcea semne disperate, de parcă m-ar fi avertizat să încetinesc, dar nu i-am dat importanţă. Am zburat pe Bowie Hill, şi aproape de vechea Friends’ Meeting House am observat o camionetă parcată lângă cimitir. Pe portieră scria POULIN CONSTRUCŢII ŞI TÂMPLĂRIE. Nimeni înăuntru. Poulin era cu fata în pădure, poate într-o poiană, pe undeva, poate îşi mâncau gustarea şi povesteau aşa cum fac taţii cu fiicele. Sau, cel puţin, aşa cum îmi imaginez că povestesc, pentru că eu n-am copii…

Altă criză prelungită de tuse, care sfârşi înăbuşită într-un sunet icnit şi umed.

– *Dumnezeule*, ce mai doare, a gemut el.

– Al, trebuie să încetezi.

Scutură din cap şi îşi şterse cu podul palmei o şuviţă subţire de sânge care i se prelingea de pe buza inferioară.

– Ce trebuie să fac e să-ţi spun toată povestea, aşa că tacă-ţi gura şi lasă-mă în pace. M-am uitat lung la camionetă, fără să micşorez viteza, aşa că, atunci când am privit iar la drumul din faţă, am văzut un copac de-a curmezişul lui. Am frânat exact la vreme ca să nu mă ciocnesc de el. Nu era un pom mult prea mare, şi înainte să mă macine cancerul aveam ceva forţă. Şi mai eram şi al dracului de nervos. M-am dat jos şi m-am apucat să mă lupt

cu el. Şi în timpul ăsta – când încercam să-l dau la o parte şi înjuram de mama focului – a trecut o maşină din direcţie opusă. Un bărbat se dă jos din ea, cu o vestă portocalie de vânătoare pe el. Nu ştiu sigur dacă-i omul *meu* sau nu – că nu i-a fost niciodată publicată poza în *Enterprise* – dar pare a avea vârsta potrivită.

Zice: „Să te ajut, bătrâne”.

„Mulţumesc mult”, zic şi întind mâna. „Bill Laidlaw.”

Mi-o strânge şi se prezintă: „Andy Cullum”.

Deci el era. Aproape că nu-mi venea să cred după toate necazurile pe care le avusesem încercând să ajung la Durham. Mă simţeam de parcă aş fi câştigat la loterie. Am apucat amândoi copacul şi am reuşit să-l mutăm din drum. Când am isprăvit, m-am aşezat pe margine şi mi-am apucat pieptul în mâini. M-a întrebat dacă mă simt bine.

„Nu ştiu”, zic eu. „N-am avut niciodată un infarct, dar cred că acum mă paşte unul.”

Şi, Jake, aşa s-a făcut că domnul Andy Cullum n-a vânat nimic în după-amiaza aceea de noiembrie şi n-a împuşcat nicio fetiţă. Că era mult prea ocupat să-l ducă pe bietul şi bătrânul Bill Laidlaw la spitalul Central Maine General din Lewiston.

– Deci ai reuşit? Pe bune, chiar ai reuşit?

– Pe cinstea mea că da. La spital am spus că am mâncat un „erou” – aşa se chema atunci sendvişul italienesc cu de toate – şi am primit diagnosticul de „indigestie acută”. Am plătit douăzeci şi cinci de dolari şi m-au externat. Cullum m-a aşteptat şi m-a dus înapoi la maşina mea de la Hertz. Ce zici de chestia asta? Şi chiar în noaptea aia m-am întors acasă în 2011… numai că am revenit doar la două minute după ce plecasem. Un rahat ca ăsta îţi dă dureri de cap la fel ca schimbarea de fus orar fără să mai fie nevoie să te urci în avion. Primul drum pe care l-am făcut a fost la biblioteca publică, unde am căutat din nou articolul despre ceremonia de absolvire din 1965. Înainte fusese şi fotografia lui Carolyn Poulin acolo. Directorul din vremea

aceea – Earl Higgins, l-a chemat de mult Dumnezeu la El – se apleca să-i înmâneze diploma, căci ea şedea în scaunul de handicapat, îmbrăcată aşa cum se cuvine, cu robă şi tocă pe cap. Şi sub poză scria, *Carolyn Poulin atinge un ţel important în lungul ei drum înspre însănătoşire.*

– Şi mai era acolo?

– Povestea despre absolvire era, sigur că da. Ştii foarte bine, prietene, că ceremonii de astea sunt pe prima pagină ale tuturor ziarelor din oraşele de provincie. Dar după ce mă întorsesem din călătoria în ’58, în poză era un băiat cu o tunsoare tâmpită de imitaţie de Beatles care stătea pe podium, iar titlul zicea *Şeful de promoţie Trevor „Buddy” Briggs ia cuvântul la ceremonia de absolvire a liceului.* Toţi absolvenţii erau înşiraţi acolo – cred că mai mult de o sută –, dar Carolyn Poulin nu se afla printre ei. Aşa că am verificat articolul despre absolvirea din ’64 – adică din anul în care ar fi fost normal să termine liceul, dacă nu ar fi fost mult prea ocupată să se facă bine după ce fusese împuşcată în coloană. Şi, bingo! Fără poză, fără vreo menţiune specială, dar numele ei era trecut între David Platt şi Stephanie Routhier.

– Doar un copil obişnuit care ascultă marşul absolvenţilor, nu-i aşa?

– Aşa e. Atunci i-am introdus numele în motorul de căutare pentru gazeta *Enterprise*, ca să văd dacă apare în vreun articol după 1964. Şi apare. În vreo trei sau patru. Aşa cum te aştepţi din partea unei femei obişnuite care duce o viaţă obişnuită. A intrat la Universitatea statului Maine, a absolvit Managementul afacerilor, a studiat pentru masterat şi doctorat în New Hampshire. Şi am mai găsit un articol din 1979, cu puţin timp înainte ca ziarul să dea faliment. FOSTĂ ELEVĂ DIN LISBON FALLS CÂŞTIGĂ CONCURSUL NAŢIONAL DE CRINI GALBENI, scria acolo. Şi era şi o poză cu ea. Stătea pe cele două picioare bune, cu crinul câştigător în mână. Locuieşte… Locuia… habar n-am

cum e corect să spun, poate şi într-un fel şi într-altul… Într-un orăşel de lângă Albany, New York.

– Căsătorită? Copii?

– Nu cred. În fotografie i se văd mâinile în care ţine floarea şi nu are nicio verighetă pe stânga. Ştiu la ce te gândeşti. Îţi spui că, în afară de faptul că poate să meargă, nu s-a prea schimbat nimic. Dar cine poate spune asta cu adevărat? A trăit într-un alt loc şi a influenţat vieţile a Dumnezeu ştie câţi oameni diferiţi. Oameni pe care nu i-ar fi cunoscut niciodată dacă Andy Cullum ar fi împuşcat-o şi ar fi rămas în Lisbon Falls. Înţelegi ce vreau să spun?

Înţelegeam că era imposibil de ştiut şi într-o situaţie, şi în cealaltă, dar l-am aprobat, pentru că voiam să îşi termine povestea înainte să i se facă rău. Şi intenţionam să-l bag eu însumi în pat înainte de plecare.

– Ce îţi spun, Jake, este că poţi schimba trecutul, dar că nu este atât de uşor pe cât îţi închipui. În dimineaţa aceea m-am simţit ca un om care se zbate să iasă dintr-un ciorap de nailon. Ciorapul pare să cedeze câte un pic, dar apoi se strânge în jurul tău parcă mai tare decât înainte. Cu toate astea, am reuşit să-l sfâşii.

– De ce să nu fie uşor? Pentru că trecutul nu vrea să fie schimbat?

– Este ceva ce nu vrea să fie schimbat. Sunt aproape convins. Dar, totuşi, se poate. Dacă iei în calcul şi rezistenţa, poţi să schimbi trecutul.

Mă privea fix, cu ochii arzându-i în fundul capului.

– Una peste alta, povestea lui Carolyn Poulin se termină cu „Şi a trăit fericită până la adânci bătrâneţi”. Nu crezi?

– Ba da.

– Uită-te în caietul pe care ţi l-am dat, prietene, şi s-ar putea să te răzgândeşti. Am scos azi ceva la imprimantă.

Am făcut ce mi-a cerut şi am descoperit un buzunar cartonat. Bănuiesc că folosea pentru diferite notiţe şi cărţi de vizită. În el, o singură foaie de hârtie.

Am scos-o, am despăturit-o şi am privit-o mult timp. Era o copie a primei pagini din *Weekly Lisbon Enterprise*. 18 iunie 1965. Titlul spunea: PROMOŢIA DIN ’65 A LICEULUI LISBON FALLS SE DESPARTE ÎN LACRIMI ŞI HOHOTE DE RÂS. În fotografie, un individ chel (cu toca sub braţ, ca să nu i se rostogolească de pe cap) se apleca spre o fată surâzătoare dintr-un scaun cu rotile. Ţinea diploma de un colţ, iar tânăra o apucase de celălalt. *Carolyn Poulin atinge un ţel important în lungul ei drum spre însănătoşire*, scria dedesubt.

L-am privit nedumerit pe Al:

– Păi, dacă ai schimbat viitorul şi ai salvat-o, cum de a apărut asta?

– Fiecare călătorie acolo este o resetare, prietene.

– Dumnezeule! Când te-ai dus să-l opreşti pe Oswald, s-a şters tot ce ai făcut ca s-o salvezi pe fată.

– Da… şi nu.

– Cum adică, da *şi* nu?

– Călătoria pentru salvarea lui Kennedy urma să fie ultima, dar n-aveam nicio grabă să ajung în Texas. Şi pentru ce să am? În septembrie 1958, Ozzie Rabbit – că aşa-i spuneau camarazii lui de la puşcaşii marini – nici măcar nu-i în America. Face clăbuci la greu în Pacificul de Sud unde se află împreună cu unitatea sa ca să păzească Japonia şi Formosa până la instaurarea democraţiei. Aşa că m-am întors la cabanele Shadyside din Sebago şi am stat acolo până pe cinşpe noiembrie. Din nou. Doar că, de data asta, am plecat încă şi mai de dimineaţă, chestie foarte isteaţă din partea mea, pentru că acum n-a mai fost vorba doar de două pene de cauciuc. Acum mi s-a rupt axul roţii de la nemernicul acela de Chevrolet închiriat. Aşa am ajuns să-i dau şaizeci de dolari băiatului de la staţia de benzină din Naples ca să-mi împrumute maşina lui în ziua respectivă. A trebuit să-i las şi inelul meu din armată drept garanţie suplimentară. Am mai avut şi alte aventuri pe care n-o să mă obosesc să le recapitulez…

– Podul era tot dărâmat în Durham?

– Nu ştiu, prietene. Nici măcar n-am încercat să merg pe drumul acela. E un idiot ăla care nu învaţă din trecut, eu aşa cred. Chestia pe care am aflat-o eu din experienţa trecută a fost pe care drum o să vină Andrew Cullum şi m-am dus într-acolo fără să mai pierd vremea. Copacul era prăbuşit de-a curmezişul drumului, exact ca înainte, şi când tipul a apărut, eu mă luptam să-l dau la o parte, exact ca înainte. Curând, a început să mă doară pieptul, exact ca înainte. Şi aşa am jucat toată comedia, iar Carolyn Poulin s-a bucurat de o zi petrecută în natură cu tatăl ei şi, după vreo două săptămâni, am zis „sal'tare!" şi m-am urcat într-un tren cu destinaţia Texas.

– Şi atunci cum de mai există fotografia asta cu ea în scaun cu rotile la ceremonia de absolvire?

– Pentru că fiecare călătorie prin vizuina de iepure este o resetare a trecutului, a răspuns Al privindu-mă lung ca să vadă dacă înţeleg.

După un minut, m-am dumirit.

– *Eu*...?

– Întocmai, prietene. În după-amiaza asta ţi-ai cumpărat o bere de ghimbir de zece cenţi. Şi, totodată, ai pus-o pe Carolyn Poulin înapoi în scaunul cu rotile.

Capitolul 4

1

Al mi-a dat voie să-l ajut să ajungă în dormitor şi chiar a bolborosit „Mulţam, prietene”, când m-am aplecat să-i dezleg şireturile şi să-i scot pantofii. S-a împotrivit doar atunci când am vrut să-l duc la baie.

– E important să-ţi doreşti să faci o lume mai bună, dar la fel de important este să fii în stare să ajungi singur la closet.

– Atât vreme cât eşti sigur că *poţi* s-o faci.

– În seara asta sunt sigur şi o să-mi fac probleme despre ce-o să fie mâine, mâine. Du-te acasă, Jake. Citeşte caietul – ai multe de aflat de acolo. Gândeşte-te bine. Şi vino mâine dimineaţă ca să-mi spui ce hotărâre ai luat. Tot aici o să mă găseşti.

– Cu o probabilitate de nouăzeci şi cinci la sută?

– Cel puţin nouăzeci şi şapte. În mare, mă simt destul de bine. Nu eram sigur nici măcar că o să ajungem până aici. Şi simplul fapt că ţi-am spus – şi că tu m-ai crezut – mi-a luat o piatră de pe inimă.

Nu eram prea convins că îl crezusem, nici măcar după aventura mea din acea după-amiază, dar nu i-am spus. I-am urat noapte bună, i-am amintit să nu piardă socoteala pastilelor pe care le lua („Mda, bine”) şi am plecat. În faţa casei lui Al, înainte să mă duc la maşină, am stat şi m-am uitat o vreme la piticul de grădină care ţinea un steag cu o singură stea.

Nu-ţi pune mintea cu statul Texas, mi-am zis… dar poate că exact asta urma să fac. Şi, dacă mă gândeam la toate greutăţile pe care le întâmpinase Al când încercase să schimbe trecutul – penele de cauciuc, motorul ars, podul prăbuşit – aveam, cumva, senzaţia că statul Texas o să-şi pună mintea cu mine.

2

După toate cele petrecute, nu credeam că voi reuşi să adorm înainte de două, trei dimineaţa, deşi exista şi posibilitatea că nu voi putea să dorm absolut deloc. Dar sunt momente în care corpul omului găseşte o cale prin care să-şi impună propriile urgenţe. Doar ce ajunsesem acasă şi îmi pregătisem o băutură slabă (unul din măruntele avantaje ale întoarcerii la statutul de celibatar era faptul că puteam să ţin alcool în casă), şi îmi simţeam deja pleoapele grele. Iar după ce am terminat paharul cu scotch şi am citit primele nouă sau zece pagini din Cartea despre Oswald, abia îmi mai puteam ţine ochii deschişi.

Mi-am spălat paharul în chiuvetă, m-am dus în dormitor (dezbrăcându-mă din mers şi lăsând hainele pe jos prin casă, chestie pentru care Christy mi-ar fi făcut un tămbălău de zile mari) şi m-am prăbuşit pe patul dublu, unde acum dormeam singur. M-am gândit să mă întind şi să sting veioza, dar îmi simţeam braţul greu, greu. Parcă trecuseră secole de când corectasem eseurile în cancelaria tăcută. Dar nu mi se părea deloc ceva ieşit din comun; cu toţii ştim că, deşi necruţător, timpul este ciudat de maleabil.

Am schilodit copila aceea. Am pus-o la loc în scaunul cu rotile.

Când ai coborât treptele de la cămară, în după-amiaza asta, habar n-aveai cine era Carolyn Poulin, aşa că nu fi idiot. În plus, probabil că pe undeva, pe acolo, încă mai poate merge. Probabil că acea gaură înspre trecut creează realităţi alternative, sau fluxuri temporale, sau ceva.

Carolyn Poulin în scaunul ei cu rotile şi primind diploma de absolvire. În anul când „Hang On, Sloppy” al celor de la McCoys era în fruntea topurilor de muzică pop.

Carolyn Poulin, mergând prin grădina ei cu crini galbeni în 1979, când „YMCA” al celor de la Village People era în fruntea topurilor; aşezându-se, din când în când, în

genunchi ca să smulgă nişte buruieni, apoi ridicându-se, vioaie, şi mergând mai departe.

Carolyn Poulin în pădure cu tatăl ei, urmând să fie schilodită în curând.

Carolyn Poulin în pădure cu tatăl ei, urmând să intre curând într-o adolescenţă obişnuită de orăşel de provincie. Şi m-am întrebat unde fusese ea, în acel flux temporal, când buletinele de ştiri de la radio şi televizor au anunţat că al treizeci şi cincilea preşedinte al Statelor Unite fusese împuşcat în Dallas?

John Kennedy poate să trăiască. Tu poţi să-l salvezi, Jake.

Şi lucrurile ar fi fost mai bune? Nu exista nicio garanţie în acest sens.

Am închis ochii şi am văzut, ca într-o scenă banală de film vechi, pagini de calendar care se desprind cu repeziciune şi zboară ca nişte păsări pe fereastra dormitorului meu.

Şi m-am mai gândit la ceva înainte să cad într-un somn adânc: la elevul tâmpiţel cu ţepii de pe barbă într-o încercare de ţăcălie încă şi mai tâmpiţică, rânjind şi mormăind, *Harry Săltăreţul ţopăie în sus şi-n jo… o… os.* Şi la Harry care mă opreşte când vreau să-l cert. *Nu, nu te necăji,* îmi spusese. *Îs obişnuit.*

Şi atunci arbitrul somnului a început să mă numere la podea.

3

M-am trezit cu faţa scăldată în lumina dimineţii şi cu sporovăiala păsărilor în urechi, convins că plânsesem în somn. Visasem ceva şi, chiar dacă nu-mi puteam aminti ce anume, trebuie că fusese ceva foarte trist, pentru că niciodată n-am fost ceea ce se cheamă un plângăcios.

Obraji uscaţi. Nici urmă de lacrimi.

Am întors capul ca să mă uit la ceasul de pe noptieră şi am văzut că mai erau două minute până la ora şase. După calitatea luminii, îmi puteam da seama că dimineaţa de iunie avea să fie splendidă. Şi şcoala se terminase. De obicei, profesorii, ca şi elevii, se simt fericiţi în prima zi a vacanţei de vară. Dar eu eram trist. Şi nu doar din cauza deciziei dificile pe care trebuia s-o iau.

Pe drumul spre baie, mi-au păcănit trei cuvinte în minte: *Kowabunga, Buffalo Bob!*

M-am oprit şi mi-am privit imaginea nedumerită din oglinda măsuţei de toaletă. Acum îmi aduceam aminte visul. Nicio mirare că mă trezisem simţindu-mă trist. Visasem că mă aflam în cancelarie, corectând lucrările clasei mele de „engleză pentru adulţi”, în vreme ce peste coridor, în sala de sport, un alt meci de baschet între licee se îndrepta spre fluierul de final. Soţia mea tocmai ieşise de la dezalcoolizare şi speram din tot sufletul să o găsesc acasă când ajung, ca să nu stau cu orele pe telefon ca s-o localizez şi s-o adun apoi de prin vreuna din adăpătorile din oraş.

În vis, eseul lui Harry Dunning era primul şi am început să citesc: *Na fost o zi a fost o noapte. Noaptea care mia schimbat viaţa a fost noaptea cânt taica a omorâto pe mama şi doi fraţi…*

Îmi captase de îndată întreaga atenţie. Oricui i s-ar fi întâmplat asta, nu? Dar ochii începuseră să mă înţepe abia când am ajuns la partea în care povestea cu ce era îmbrăcat. Întotdeauna costumele copiilor care ies în seara aceea specială de toamnă, cu traistele goale pe care speră să le aducă înapoi pline cu bogăţii dulci, reflectă moda timpului. Acum cinci ani mi se părea că fiecare al doilea băieţel care mi se înfiinţa în pragul uşii purta ochelari tip Harry Potter şi desenul unei cicatrice în formă de fulger pe frunte. Chiar şi eu, la primul meu drum ca cerşetor de dulciuri, cu un triliard de ani în urmă, tropăisem pe trotuar (cu mama mergând încet la trei metri în spate, în urma rugăminţilor mele stăruitoare) în costumul unui războinic

din *Imperiul contraatacă*. Aşa că, de ce m-aş mira că Harry Dunning purtase costumul din piele de căprioară specific indienilor?

„Kowabunga, Buffalo Bob”, am spus imaginii mele din oglindă şi m-am repezit în birou. Nu păstrez toate lucrările elevilor, niciun profesor nu le păstrează – că ne-am îneca în ele! — dar am obiceiul să fotocopiez cele mai bune eseuri. Pentru că s-au dovedit a fi nişte instrumente didactice admirabile. Nu aş fi folosit niciodată compunerea lui Harry Dunning în acest scop, pentru că era mult prea personală, dar îmi aminteam că o copiasem totuşi datorită reacţiei emoţionale pe care mi-o provocase. Am tras ultimul sertar de jos şi am început să răscolesc prin neorânduiala de dosare şi foi libere. După cincisprezece minute asudate, am găsit-o. M-am aşezat la birou şi am început să citesc.

4

Na fost o zi a fost o noapte. Noaptea care mia schimbat viaţa a fost noaptea cânt taica a omorâto pe mama şi doi fraţi şi mia făcut rău tare mie. Ia făcut rău şi lu sora mea, rău că a fost în comă. După trei ani a murit fără să se mai trezească. O chiema Ellen şi io o iubeam tare mult. Îi place să culeagă flori şi să le pună în veze. Ce sa întâmplat a fost ca întrun film de groază. Nu mă duc la filme de groază pencă în seara de Halloween 1958 am trăit unu.

Fratele meu Troy era prea mare ca să meargă la ne daţi ori nu ne daţi (15). Se uită la TV cu mama şi zice că o să ne ajute să mâncăm bobo când venim înapoi şi Ellen zice nu, no să mănânci îmbracăte şi iaţile pe ale tele şi toţi a râs pencă toţi o iubeam pe Ellen, avea 7 ani da semăna bine cu Lucille Ball că ne făcea pe toţi să ne râdem, şi pe taica (dacă e treaz, că dacă e beat e nebun). Sa îmbrăcat ca Prinţesa Varătoamnă Iarnă Primăvară (mam uitat în dicţionar şi ştiu că am scris bine) şi io eram Buffalo Bob care ei doi era din emisiunea THE HOWDY DOODY care ne

plăcea la amândoi. „Ia, copi, cât ie ceasu?” şi „Ce zice Galeria de alună” şi „Kowabunga, Buffalo Bob!!!” Şi lu Ellen şi mie ne plăcea emisiunea asta. Ei îi place Prinţesa şi mie Buffalo Bob şi la amândoi ne place Howdy! Am vrut ca fratele nostru Tugga (îl chiamă Arthur, dar toţi îi ziceam Tugga nu mai ştiu de ce) să fie „Maiorul Fineus T. Bluster”, da el na vrut că a zis că Howdy Doody e pentru copi şi e „Frankinstine” chear dacă Ellen ia zis că masca e prea urâtă. Şi Tugga ma fu…t la cap că miam luat puşca cu aer Daisy că zice că Buffalo Bob nare puşcă la TV şi mama zice „Iao dacă vrei Harry că nu e adevărată şi nu are nici gloanţe închipuite şi Buffalo Bob no să se supere”. Asta a fost ultimul lucru care mia zis şi mă bucur că a fost drăguţ, că era foarte aspră.

Aşa că eram gata să plecăm şi io zic staţi aşa că trebuie să merg la budă că eram emoţionat. Ei toţi râde, chiar şi mama şi Troy de pe canapea da pişu mia salvat viaţa că atunci veni taica cu un ciocan. Taica era rău când bea şi o bătea mereu pe mama. Odată când Troy a încercat săi oprească cu vorba ia rupt mâna lu Troy. Atunci aproape că sa dus la puşcărie (taica). Oricum mama şi taica erau „separaţi” când a fost ce scriu acum şi ea se gândea să divorţeze da nu era uşor în ’58 cum e acum.

Oricum a intrat şi eu făceam pişu în baie şi am auzito pe mama că zice „Ieşi de aici cu lucru acela nu trebuie să vi aici”. După aia a început să ţipe. După aia toţi ţipau.

Mai era… mai erau încă trei pagini înfiorătoare… dar nu eu trebuia să le citesc.

5

Încă nu se făcuse şase şi jumătate când am căutat numărul lui Al în cartea de telefon şi l-am format fără ezitare. Şi el se trezise deja. Mi-a răspuns la primul tril al telefonului cu o voce ce aducea cu lătratul unui câine.

– Ei, prietene, ce matinal eşti!

– Am ceva să-ţi arăt. Tema unui elev de-al meu. Îl cunoşti. Cel puţin, aşa ar trebui; i-ai pus fotografia pe Peretele Celebrităţilor.

A tuşit, apoi mi-a răspuns:

– Am o droaie de poze pe Peretele Celebrităţilor, prietene. Cred chiar că am şi una cu Frank Anicetti din vremea primului festival Moxie. Trebuie să mă ajuţi, că nu-mi aduc aminte de cine vorbeşti.

– Mai bine îţi arăt. Pot să trec pe la tine?

– Poţi, dacă nu te deranjează că sunt în halat. Dar trebuie să te întreb acum, pentru că ai avut la dispoziţie toată noaptea să te gândeşti. Te-ai hotărât?

– Cred că mai întâi mai trebuie să mă duc acolo o dată.

Şi am închis, înainte să apuce să mă mai întrebe ceva.

6

Niciodată nu-l mai văzusem arătând aşa de rău ca în dimineaţa aceea, când lumina albă a zilei inunda camera. Halatul alb îi atârna pe lângă corpul subţiat ca o paraşută dezumflată. Pentru că nu făcuse citostatice, nu-şi pierduse părul, dar i se rărise şi căpătase consistenţa părului de bebeluş. Şi parcă ochii i se adânciseră şi mai mult în orbite. A citit de două ori compunerea lui Harry Dunning, a vrut să pună foile pe masă, apoi le-a citit încă o dată. La sfârşit şi-a ridicat ochii la mine şi a exclamat:

– Iisuse Hristoase, pupa-Ţi-aş tălpile Tale!

– Am plâns când am citit-o prima dată.

– Nici nu-i de mirare. Pe mine m-a atins cel mai tare partea cu puşca cu aer Daisy. Prin anii cincizeci pe spatele tuturor cărticelelor cu benzi desenate care existau pe piaţă erau reclame la puştile Daisy. Toţi copiii de pe strada mea – mă rog, toţi băieţii – nu voiau decât două lucruri mari şi late pe lumea asta: o puşcă cu aer Daisy şi o căciulă din blană de raton cum avea Davy Crockett. Şi are dreptate, nu avea

gloanţe, nici măcar unele false, dar noi obişnuiam să turnăm pe ţeavă puţin ulei Johnson pentru bebeluşi. După aia, dacă pompai niţel aer înăuntru şi apăsai pe trăgaci, ieşea un norişor de fum albastru.

Se uită iarăşi la foile de pe masă.

– Ticălosul acela nenorocit şi-a omorât nevasta şi trei dintre copii cu un *ciocan*? Iisusee!

A început să dea cu el, scrisese Harry. *Am fugit înapoi în living şi era sânge pe pereţi şi o chestie albă pe canapea. Aia era creeri lu mama mea. Ellen era pe jos cu balansorul peste iea şi cu sânge din urechi şi păr. TVul mergea şi iera emisiunea care plăcea lu mama cu Elerie Queen care rezolvă crime.*

Însă crimele din noaptea aceea n-au avut nimic din eleganţa lipsită de sânge din misterele pe care le descâlcea Ellery Queen; în noaptea aceea se petrecuse un măcel. Băieţelul de zece ani care se oprise să facă pipi înainte de a pleca la colindat a ieşit din baie la timp ca să vadă cum tatăl cel beat urlă şi despică ţeasta lui Arthur „Tugga” Dunning când Tugga încearcă să se refugieze în bucătărie. Apoi s-a întors şi l-a văzut pe Harry care luase în mâini puşca cu aer Daisy spunându-i „Lasă-mă-n pace, tăicuţule, sau te împuşc”.

Dunning s-a repezit la băiat, agitând ciocanul însângerat. Harry a tras în el cu puşca de jucărie (puteam chiar să aud foşnetul pe care l-a făcut, chit că eu însumi n-am avut niciodată o puşcă din asta), apoi a aruncat-o şi a fugit spre dormitorul pe care îl împărţea cu fratele său Tugga, trecut, de-acum, în lumea morţilor. Taică-său uitase să închidă uşa de la intrare, iar acum se auzeau de undeva – „ca de la 1000 km distanţă”, scrisese omul de serviciu – strigătele vecinelor şi ţipetele copiilor plecaţi cu colindul.

Cu siguranţă că Dunning ar fi omorât şi ultimul dintre copii dacă nu s-ar fi împiedicat de „balansorul” răsturnat. S-a întins pe jos cât era de lung, s-a ridicat, s-a năpustit în camera băiatului. Harry încerca să se strecoare sub pat.

Tatăl l-a tras înapoi şi l-a izbit în cap, lovitură care fără îndoială că ar fi ucis băiatul dacă mâna nu i-ar fi alunecat pe mânerul plin de sânge al ciocanului. Aşa că, în loc să-i despice capul lui Harry, ciocanul doar îl sparse deasupra urechii drepte.

Nam leşinat dar aproape. Mam tot târât sub pat şi nici că lam simţit că mă loveşte peste picior da aşa a făcut şi la spart în 4 locuri.

În momentul acela, în casă intră în fugă un bărbat din vecini care ieşise cu fetiţa lui la colindat. Deşi şocat să vadă scena de măcel, omul a avut suficientă prezenţă de spirit încât să apuce o lopată din găleata cu unelte de lângă maşina de gătit cu lemne din bucătărie. L-a pălit pe Dunning în moalele capului chiar atunci când acesta încerca să răstoarne patul ca să ajungă la fiul său plin de sânge şi pe jumătate conştient.

După aia am leşinat ca Ellen da io am avut noroc şi mam deşteptat. Doctori a zis că tre sămi abuteze picioru da na mai făcuto.

Nu. Şi-a păstrat piciorul şi, în cele din urmă, a ajuns om de serviciu la liceul din Lisbon Falls, cunoscut de generaţii de elevi sub numele de Harry Săltăreţul. S-ar fi purtat copiii mai frumos cu el dacă ar fi ştiut din ce cauză şchiopătează? Probabil că nu. Deşi sunt extrem de delicaţi din punct de vedere emoţional şi extrem de uşor de rănit, adolescenţilor le lipseşte empatia. Ea vine mai târziu în viaţă. Dacă se întâmplă să vină.

– Luna octombrie a anului 1958, a lătrat răguşit Al. Şi vrei să cred că-i vorba de o coincidenţă?

Mi-am amintit ce-i spusesem adolescentului Frank Anicetti în legătură cu nuvela scrisă de Shirley Jackson şi am zis:

– Uneori o ţigară este doar fum, iar o coincidenţă e doar o coincidenţă. Tot ce ştiu este că vorbim despre un alt moment de cumpănă.

– Şi de ce, mă rog, n-am găsit povestea asta în *Enterprise*?

– Pentru că nu s-a petrecut aici. S-a petrecut în zona rurală de lângă Derry. Când Harry s-a mai înzdrăvenit şi a fost externat, s-a dus să locuiască cu mătuşa şi unchiul lui în Haven, la vreo treizeci şi cinci de kilometri la sud de Derry. Oamenii ăia l-au adoptat şi l-au pus să lucreze la ferma familiei atunci când a devenit clar că nu poate să se ţină de carte.

– Parcă-mi povesteşti *Oliver Twist*.

– Nici vorbă. S-au purtat frumos cu el. Gândeşte-te că pe vremea aia nu existau clase speciale pentru copii cu handicap intelectual, iar expresia „retard mintal” încă nu fusese inventată…

– Ştiu, mi-a răspuns Al pe un ton sec. Pe atunci, dacă aveai „retard mintal” însemna că eşti nătâng, imbecil, sau ţicnit de-a binelea.

– Dar nu a fost aşa nici atunci, nici acum, am spus eu. Nu în adevăratul sens al termenului. Cred că de vină a fost şocul, înţelegi? Trauma. A avut nevoie de ani lungi să-şi revină de pe urma celor întâmplate în noaptea aia şi când şi-a revenit, era prea bătrân pentru şcoală.

– Dar s-a întors şi a absolvit liceul, dar şi atunci era un bărbat de vârstă mijlocie, îndreptându-se cu paşi repezi spre bătrâneţe, clătină Al din cap. Ce pierdere!

– Rahat, am exclamat eu. O viaţă bună nu-i niciodată pierdută. Ar fi putut să trăiască mai bine? Da. Pot eu să-l ajut? Poate, dacă iau în calcul ce s-a întâmplat ieri. Dar nu despre asta e vorba.

– Dar despre ce? Pentru că mie mi se pare că povestea asta e identică cu cea a lui Carolyn Poulin şi am dovedit tot ce era de dovedit în cazul ei. Da, poţi schimba trecutul. Şi nu, lumea nu se sparge ca un balon de săpun când o faci. Fii bun, Jake, şi toarnă-mi o cană cu cafea. Şi pune-ţi şi ţie una. E fierbinte şi mi se pare că ţi-ar prinde bine.

Când mă ocupam de cafea, am văzut şi nişte gogoşele dulci. I-am oferit una, dar a clătinat din cap:

– Mă doare când alimentele solide încearcă să iasă pe partea cealaltă. Dar dacă tot eşti hotărât să-mi dai nişte calorii, vezi că e Ensure în frigider. Mi se pare că are gust de muci congelaţi, dar măcar reuşesc să înghit mehlemul ăsta.

A izbucnit în râs când i-am adus jeleul cu vitamine într-una din cupele de vin pe care le descoperisem în bufetul din bucătărie.

– Şi crezi că aşa o să aibă gust mai bun?

– Poate, dacă îţi închipui că-i pinot noir.

A băut jumătate, făcând eforturi evidente să înghită. Câştigă bătălia asta, dar împinse la o parte paharul şi îşi luă cana cu cafea. Nu sorbi din ea, ci doar o prinse între palme, ca şi cum ar fi vrut să absoarbă ceva din căldura ei. Urmărindu-l, am recalculat timpul pe care poate îl mai avea la dispoziţie.

– Deci, a reluat el discuţia, de ce zici că povestea asta e diferită?

Dacă nu ar fi fost atât de bolnav, şi-ar fi dat seama şi singur. Era un tip inteligent.

– Pentru că întâmplarea cu Carolyn Poulin nu este o speţă bună. Nu i-ai salvat viaţa, Al, i-ai salvat doar picioarele. Ar fi avut un trai bun şi normal în ambele situaţii – şi în cea în care a împuşcat-o Cullum, şi în cea în care ai intervenit tu. Nu s-a căsătorit în niciuna din situaţii. N-a avut copii în niciuna din situaţii. Parcă… am bâjbâit după cuvinte. Nu te supăra, Al, dar parcă ai fost un doctor care salvează un apendice infectat. Ne bucurăm pentru apendice, dar n-are nicio treabă esenţială de îndeplinit, chiar dacă e sănătos. Înţelegi ce vreau să spun?

– Mda, a răspuns, dar mie mi s-a părut puţin scos din sărite. Carolyn Poulin mi s-a părut cel mai bun lucru pe care-l puteam face, prietene. Timpul e limitat la vârsta mea, chiar sănătos fiind. Urmăream prada mai mare.

– Nu te critic. Dar familia Dunning reprezintă un experiment mai bun, pentru că nu vorbim doar de o fetiţă paralizată, indiferent cât de tragică a fost toată povestea pentru ea şi familia ei. Vorbim despre patru oameni ucişi şi de al cincilea schilodit pe viaţă. În plus, îl cunoaştem. După ce a absolvit, l-am adus la cârciuma ta şi ai făcut tu cinste când i-ai văzut roba şi toca. Mai ţii minte?

– Da. Şi atunci i-am făcut poza pentru Peretele meu.

– Dacă pot să fac asta – dacă-l pot opri pe taică-su să nu-i mai nenorocească – crezi că poza o să mai fie tot acolo?

– Nu ştiu, mi-a răspuns Al. Poate că nu. S-ar putea nici să nu-mi mai aduc aminte că a fost vreodată acolo.

Era puţin cam prea speculativ pentru gustul meu, aşa că n-am comentat şi am mers mai departe:

– Şi gândeşte-te şi la ceilalţi trei copii – Troy, Ellen şi Tugga. Cu siguranţă că unii dintre *ei* se vor căsători dacă nu mor acum. Şi poate că Ellen o să devină actriţă şi o să fie celebră. Nu zice el acolo că era la fel de nostimă ca Lucille Ball?

M-am aplecat spre el:

– Nu vreau nimic altceva decât un exemplu mai bun cu ce se întâmplă atunci când schimbi un moment de cumpănă. Trebuie să ştiu asta înainte să mă bag într-o chestie aşa de importantă cum e asasinarea lui Kennedy. Ce zici, Al?

– Zic că-ţi înţeleg punctul de vedere.

Se ridică în picioare cu efort. Mă durea să-l văd cum se chinuieşte, dar când am vrut să-l ajut, mi-a făcut semn să stau la locul meu.

– Nu, rămâi acolo. Am ceva pentru tine. Dincolo. Mă duc s-o aduc.

7

Era o cutie din cositor. Mi-a dat-o şi m-a îndemnat să mergem în bucătărie. A spus că ne va fi mai uşor dacă o

golim pe masă. După ce ne-am aşezat, a descuiat-o cu o cheie pe care o purta pe un lanţ în jurul gâtului. Primul lucru pe care l-a scos a fost un plic voluminos din hârtie galbenă, groasă. L-a deschis şi a răsturnat din el o grămadă de bancnote. Am luat una şi am privit-o uimit. Era o hârtie de douăzeci, dar pe faţă, în loc să fie chipul lui Andrew Jackson, l-am văzut pe Grover Cleveland, nu tocmai unul dintre cei mai apreciaţi preşedinţi americani. Pe spate erau desenate o locomotivă şi un vapor cu aburi care dădeau toate semnele că aveau să se ciocnească chiar sub cuvintele BANCNOTĂ A REZERVEI FEDERALE.

– Parcă ar fi bani de jucărie. De la Monopoly.

– Dar nu sunt. Iar maldărul ăsta nu e chiar atât de valoros cum pare, pentru că nu există bancnote mai mari de douăzeci. În zilele noastre, când doar plinul la benzină te poate costa treizeci, treizeci şi cinci de dolari, o bancnotă de cincizeci nu miră pe absolut nimeni, nici măcar la un magazinaş de cartier. Dar în trecut lucrurile stăteau altfel, şi nu ai deloc nevoie să atragi privirile.

– Banii ăştia i-ai câştigat din pariuri?

– Nu pe toţi. Am lucrat ca bucătar între ’58 şi ’62, ca şi aici, iar un bărbat care trăieşte singur poate economisi o grămadă, mai ales dacă nu se însoţeşte cu femei costisitoare. Ceea ce nu am făcut. De fapt, nu m-am încurcat nici cu femei ieftine. M-am avut bine cu toată lumea, dar nu am lăsat pe nimeni să se apropie prea mult de mine. Şi te sfătuiesc să faci la fel. Şi în Derry, şi în Dallas, dacă ajungi acolo.

Răsfoi banii cu un deget subţiat.

– Aici ai ceva mai mult de nouă mii, din câte îmi amintesc. Echivalentul a şaizeci de mii astăzi.

M-am holbat la bancnote.

– Banii se întorc. Şi rămân, indiferent de câte ori foloseşti vizuina de iepure.

Mai vorbisem despre asta, dar tot nu reuşeam să înţeleg.

– Aşa e, chiar dacă sunt şi acolo în acelaşi timp – resetare completă, ţi-am spus.

– Dar acesta nu-i un paradox?

M-a privit lung, cu o expresie de nerăbdare pe trăsăturile descompuse.

– Habar n-am. Şi e o pierdere de timp să pui întrebări care nu au răspuns. Iar eu nu prea mai am timp.

– Scuze, scuze. Ce mai ai acolo?

– Nu prea multe. Dar tot hazul e că nici nu ai nevoie de multe. Erau alte timpuri, Jake. Poţi să citeşti în cărţile de istorie, dar nu le poţi înţelege deplin până nu trăieşti o vreme acolo.

Mi-a dat apoi un card de Asigurări Sociale. Numărul era 005-52-0223. Numele, George T. Amberson. Al a scos un pix din cutie şi mi-a spus:

– Semnează.

Am luat pixul pe care era inscripţionat ÎNCREDINŢEAZĂ-ŢI MAŞINA OMULUI CARE POARTĂ STEAUA TEXACO. Am semnat, simţindu-mă oarecum asemenea lui Daniel Webster când a făcut pactul cu diavolul.

A urmat permisul de conducere al lui George T. Amberson din statul Maine, care spunea că am un metru nouăzeci şi cinci, ochi albaştri, păr şaten, nouăzeci de kilograme. Mă născusem la 22 aprilie 1923 şi locuiam pe Bluebird Lane, numărul 19, în Sabattus, care era chiar adresa mea din 2011.

– E bine unu nouăzeci şi cinci? m-a întrebat Al. A trebuit să ghicesc.

– E destul de aproape.

Am semnat permisul de conducere, confecţionat din carton bej.

– Fără fotografie?

– Statul Maine mai are până acolo, prietene. La fel şi celelalte patruzeci şi opt.

– Patruzeci şi *opt?*

– Hawaii devine stat anul următor.

– Aha, aveam respiraţia tăiată, de parcă tocmai primisem un pumn în plex. Adică… dacă te opreşte un poliţist pentru că ai depăşit viteza legală, trebuie să te creadă pe cuvânt că eşti cine zice cartonul ăsta că eşti?

– De ce nu? Dacă pomeneşti ceva despre atentate teroriste, oamenii din 1958 o să creadă că vorbeşti despre adolescenţi care atacă vacile. Semnează-le şi pe astea.

Mi-a înmânat un card Hertz, unul emis de benzinăria Cities Service, unul pentru Diners Club şi un American Express. Amex-ul era din celuloid, cel de la Diners Club din carton. Numele George Amberson era pe toate. Dactilografiat, nu tipărit.

– La anul poţi să-ţi iei un Amex din plastic, dacă vrei.

Am zâmbit.

– N-am şi carnet de cecuri?

– Aş fi putut să-ţi fac unul, dar la ce ţi-ar fi folosit? Toate documentele pe care le-am completat în numele lui George Amberson se vor pierde la următoarea resetare. La fel şi banii pe care i-aş fi pus în cont.

– Aha! Mă simţeam ca un idiot. Aşa e.

– Nu te necăji. Toate sunt mult prea noi pentru tine. O să fie, totuşi, nevoie să-ţi deschizi un cont. Îţi sugerez să nu depui mai mult de o mie. Păstrează restul în bani lichizi şi la îndemână.

– În eventualitatea că trebuie să mă întorc repede.

– Corect. Iar cardurile de credit nu fac nimic altceva decât să-ţi confirme identitatea. Conturile pe care le-am deschis se vor şterge când te duci acolo. Deşi s-ar putea să-ţi pice bine… n-avem de unde şti.

– Şi George ăsta îşi primeşte corespondenţa la numărul nouăsprezece de pe Bluebird Lane?

– În 1958, Bluebird Lane este doar în fază de proiect, prietene. Încă nu s-a construit ansamblul de locuinţe unde stai tu astăzi. Dacă te întreabă cineva ceva, spune-i că e doar o adresă socială, de firmă, pe care o foloseşti pentru

afacerile tale. O să te creadă toţi. Afacerile sunt ca un zeu în ’58 – toată lumea se închină la el, dar nimeni nu-l înţelege. Ia şi asta.

Mi-a aruncat un portmoneu bărbătesc absolut superb. Am rămas cu gura căscată:

– E din *struţ?*

– Am vrut să ai un aer prosper, mi-a răspuns Al. Să pui înăuntru nişte poze şi toate actele pe care ţi le-am dat. Mai am şi alte mărunţişuri. Uite, alte pixuri, o năzbâtie cu un cuţit de hârtie la un capăt şi cu o riglă la celălalt. Un creion mecanic marca Scripto. Un apărător de buzunare. În ’58 erau considerate o necesitate, nu o fiţă. Un ceas Bulova, cu brăţară elastică din crom marca Speidel – toate gagicile o să se dea în vânt după asta, bibicule. Vezi tu ce-a mai rămas în cutie.

Tusea l-a cutremurat şi s-a strâmbat de durere. Când s-a oprit, avea faţa acoperită cu stropi mari de transpiraţie.

– Al, când ai strâns toate astea?

– Când mi-am dat seama că nu o să reuşesc să ajung în 1963. Am plecat din Texas şi m-am întors acasă. Mă gândeam deja la tine. Divorţat, fără copii, deştept şi, mai ales, tânăr. Oh, era să uit. Iată şi sămânţa din care s-au dezvoltat toate celelalte. Numele l-am luat de pe o piatră funerară din cimitirul de la Sfântul Cyril şi tot ce a trebuit să fac a fost să trimit o cerere prefectului statului Maine.

Mi-a înmânat certificatul de naştere. I-am pipăit hârtia filigranată, bucurându-mă de atingerea mătăsoasă şi oficială. Când mi-am ridicat privirea, Al mai pusese o coală de hârtie pe masă. Titlul era SPORT 1958 – 1963.

– Să n-o pierzi. Nu doar pentru că depinzi de hârtia asta ca să ai cu ce să-ţi duci zilele, dar şi pentru că ar trebui să răspunzi la multe întrebări nasoale dacă ajunge pe mâini nepotrivite. Mai ales din momentul în care vei începe să câştigi la pariuri.

Am început să pun toate obiectele înapoi în cutie, dar Al clătină din cap.

– Am în dulap o servietă Lord Buxton pentru tine. E frumoasă şi puţin roasă pe la colţuri.

– N-am nevoie – am rucsacul. E în portbagaj.

Mi-a părut că se distra de minune:

– Acolo unde te duci, nu poartă nimeni rucsacuri, în afară de micii cercetaşi şi doar atunci când se duc în drumeţii sau cu cortul. Ai o droaie de lucruri de învăţat, prietene, dar dacă eşti prevăzător şi nu rişti, o să reuşeşti.

Brusc, mi-am dat seama că totul este real, că urma să fac toate astea, chiar atunci, fără nicio altă pregătire. Mă simţeam ca unul care s-a dus să viziteze docurile din Londra în secolul al şaptesprezecelea şi se pomeneşte că e pe punctul de a fi răpit şi expediat în Asia ca sclav.

– Ce fac? aproape am hohotit eu.

A ridicat din sprâncenele stufoase şi aproape la fel de albe ca părul rărit.

– Salvezi familia Dunning. Nu despre asta am vorbit?

– Nu la asta mă refer. Ce fac dacă o să mă întrebe cineva din ce *trăiesc*? Ce spun?

– Ţi-a murit un unchi bogat, ai uitat? Spune că retragi câte puţin din moştenirea neaşteptată ca să te ţină până când reuşeşti să scrii cartea la care ai visat. Nu se ascunde câte un scriitor frustrat în fiecare profesor de engleză? Sau mă înşel?

În realitate, nu se înşela.

A rămas pe scaun, un bătrân tras la faţă, mult prea slab – şi m-a privit lung, cu simpatie. Poate chiar şi cu milă. În cele din urmă, m-a întrebat cu blândeţe:

– E o chestie uriaşă, nu?

– Este, am răspuns. Şi, Al, omule… sunt doar un tip *neînsemnat*.

– La fel se putea spune şi despre Oswald. Un om mărunt care a tras cu puşca dintr-un ascunziş. Şi, din câte mi-am dat seama din compunerea lui Harry Dunning, tatăl lui era doar un bădăran beţiv, înarmat cu un ciocan.

– Nici măcar asta nu mai este. A murit de toxiinfecţie alimentară în puşcăria Shawshank. Harry zicea că o fi fost vorba de o tapiocă stricată. Asta e…

– Ştiu ce-i aia tapiocă. Am văzut o grămadă pe când mă aflam cu trupele în Filipine. Chiar am mâncat, spre marele meu regret. Dar acolo unde te duci, el nu e mort. Nici Oswald.

– Al… ştiu că ţi-e rău şi ştiu că te doare. Dar vrei, te rog, să vii la cârciumă cu mine? Nu… pentru prima şi ultima oară în viaţă am folosit apelativul lui obişnuit. Prietene, nu vreau să fiu singur când plec într-acolo. Mi-e frică.

– N-aş rata asta pentru nimic în lume.

S-a prins cu mâna de partea stângă a pieptului şi s-a ridicat de pe scaun, cu o grimasă care i-a dezvelit gingiile.

– Ia servieta. Eu mă duc să mă îmbrac.

8

Era opt fără un sfert când Al a descuiat uşa trailerului argintiu care fusese patria Faimosului Burger Dodoloţ. Dispozitivele cromate din spatele tejghelei aruncau sclipiri fantomatice. Scaunele păreau să şoptească *nimeni nu va mai sta vreodată pe noi*. Iar recipientele mari şi demodate pentru zahăr le răspundeau *nimeni nu se va mai servi vreodată din noi – petrecerea a luat sfârşit.*

– Faceţi loc pentru L.L. Bean, am spus.

– Aşa e, a fost de acord Al. Afurisitul de marş al progresului.

Gâfâia, dar nu s-a oprit să-şi tragă suflarea. M-a condus în spatele tejghelei, spre uşa de la cămară. L-am urmat, mutând dintr-o mână într-alta servieta în care se afla noua mea viaţă. Era un model demodat, cu catarame. Dacă aş fi intrat cu ea într-una din clasele mele de la liceu, sunt convins că majoritatea elevilor m-ar fi întâmpinat cu hohote de râs. Doar câţiva – cei cu înclinaţii de designeri de modă – ar fi salutat stilul meu retro.

Al a deschis uşa şi iarăşi ne-au năpădit aromele de legume, mirodenii, cafea. Şi din nou s-a întins peste umărul meu ca să aprindă lumina. M-am uitat la linoleumul cenuşiu aşa cum se holbează un om la un bazin plin cu rechini înfometaţi şi am tresărit când Al mi-a pus o mână pe umăr.

– Scuză-mă, mi-a zis, dar trebuie să-ţi dau şi asta.

Mi-a întins o monedă de cincizeci de cenţi. Juma' de dolar.

– Pentru Omul cu biletul galben. Ai uitat?

– Sigur că nu.

De fapt, îl uitasem cu totul. Ochii îmi pulsau în orbite în ritmul bătăilor repezi ale inimii. Aveam un gust atât de rău în gură de parcă mestecasem o bucată dintr-o mochetă veche. Şi aproape am scăpat banul pe jos.

M-a privit cu un ochi critic.

– Blugii merg deocamdată, dar va trebui să te opreşti la Mason's Menswear pe Main Street şi să-ţi cumperi nişte pantaloni înainte să porneşti spre nord. Pentru îmbrăcămintea de fiecare zi ar fi bine să-ţi iei ceva kaki din doc. Şi Ban-Lon pentru hainele de ocazie.

– Ban-Lon?

– Cere, că ştiu ei despre ce e vorba. Mai trebuie să-ţi cumperi şi câteva cămăşi. Poate şi un costum. Şi nişte cravate şi un ac de cravată. Ia-ţi şi o pălărie. *Nu* o şapcă de baseball, ia-ţi o pălărie drăguţă din paie pentru vară.

I se adunaseră lacrimi în colţurile ochilor, iar asta m-a înspăimântat mai tare decât orice îmi spusese înainte.

– Al? Ce s-a întâmplat?

– Sunt speriat, ca şi tine. Dar nu e cazul pentru un rămas-bun sentimental. Dacă te întorci, o să fii aici din nou peste doar două minute, indiferent cât de mult stai în '58. Cât o să dau eu drumul la aparatul de făcut cafea. Dacă toate merg bine, o să bem în tihnă câte o ceaşcă, iar tu o să-mi povesteşti ce ai făcut.

Dacă. Ce cuvânt mare.

– Ai putea şi să spui o rugăciune. E timp, nu?

– Sigur. O să mă rog ca totul să meargă bine şi uşor. Să nu te zăpăceşti foarte tare din cauza celor din jur şi să uiţi că ai de-a face cu un om poarte periculos. Poate chiar mai periculos decât Oswald.

– Voi avea grijă.

– Bine. Nu vorbi prea mult până când nu ajungi să stăpâneşti argoul vremii şi până când nu începi să te simţi mai la largul tău. Nu te pripi. Nu face valuri.

Am încercat să zâmbesc, dar nu sunt sigur că mi-a reuşit. Servieta mi se părea acum foarte grea, de parcă era plină cu bolovani, nu cu bani şi acte false. Am crezut că o să mă ia cu leşin. Şi, totuşi, Dumnezeu să mă ajute, o parte din mine tot voia să se ducă acolo. *Ardea* de nerăbdare să ajungă acolo. Voiam să văd Statele Unite dintr-un Chevrolet. America mă chema în vizită. Al îmi întinse mâna slabă, tremurândă:

– Mult noroc, Jake. Doamne ajută.

– George, vrei să spui.

– George, aşa-i. Du-te, acum. Cum se zicea atunci, e vremea să ieşi din scenă.

M-am întors şi am intrat încet în cămară, mişcându-mă ca şi când aş fi vrut să dau de capătul unei scări pe orbecăite. După al treilea pas, am găsit-o.

Partea a II-a
Tatăl omului de serviciu

Capitolul 5

1

Am mers pe lângă latura uscătoriei, exact ca înainte. Am trecut pe sub lanţul de care era atârnat plăcuţa cu TRECEREA INTERZISĂ, exact ca înainte. Am ocolit clădirea mare şi cubică vopsită în verde, exact ca înainte. Şi atunci ceva s-a izbit de mine. Nu sunt foarte solid pentru înălţimea mea, dar am ceva carne pe oase – „N-o să te ia vântul”, îmi spunea deseori tata – şi totuşi Omul cu biletul galben aproape că m-a dat cu roţile în sus. Era ca şi cum aş fi fost atacat de un parpalac negru plin cu păsări care bat nervos din aripi. Urla ceva, dar am fost prea surprins (nu chiar speriat, căci se întâmplase totul mult prea repede) ca să înţeleg ce spune.

L-am împins şi s-a poticnit sprijinindu-se de uscătorie, cu haina învolburându-i-se în jurul picioarelor. Am auzit un sunet sec atunci când capul i s-a lovit de metal, iar pălăria de fetru a căzut, dându-se de-a dura pe ciment. O urmă şi el, fără să facă vreo tumbă, ci doar înmuindu-se ca un acordeon dezumflat. Mi-a părut rău pentru ce-i făcusem, chiar înainte ca inima mea să-şi recapete ritmul normal; şi mi-a părut încă şi mai rău când l-am văzut că-şi ia pălăria şi începe s-o şteargă cu mişcări ofensate. Dar pălăria aia nu

avea să mai fie niciodată curată, şi nici mâna care o ştergea, şi, după toate probabilităţile, nici el.

– Ai păţit ceva? l-am întrebat, dar când m-am aplecat să-i ating umărul, s-a ferit şi mai mult de mine, împingându-se în mâini şi târându-se pe fund.

Aş fi putut spune că semăna cu un păianjen schilodit, dar n-ar fi fost adevărat. Arăta exact a ce era: un boschetar cu creierul ca un burete umed, pe cale să devină leoarcă. Un om poate tot atât de aproape de moarte ca Al Templeton, deoarece probabil că în această Americă de acum mai bine de cincizeci de ani nu existau adăposturi sponsorizate de fundaţii caritabile şi nici centre de dezintoxicare pentru indivizi ca el. Asociaţia Veteranilor l-ar fi putut accepta, în cazul în care ar fi purtat vreodată uniformă, dar cine să-l ducă acolo? Poate că nimeni, deşi cineva – cel mai probabil un maistru de la fabrică – ar fi putut să cheme poliţia din cauza lui. Şi poliţiştii l-ar fi luat, l-ar fi închis douăzeci şi patru sau patruzeci şi opt de ore în celula destinată beţivilor. Dacă nu murea acolo din cauza spasmelor provocate de delirum tremens, i-ar fi dat drumul pentru a începe, astfel, următorul ciclu. M-am pomenit că-mi doresc ca fosta mea soţie să fi fost aici – Christy ar fi reuşit să găsească o întrunire a Alcoolicilor Anonimi şi l-ar fi dus acolo. Doar că ea se va naşte abia peste douăzeci şi unu de ani.

Mi-am pus servieta pe jos, între genunchi, şi am întins mâinile ca să-i dovedesc că sunt goale, dar s-a dat şi mai mult înapoi pe lângă latura uscătoriei. Avea salivă pe ţepii bărbii. M-am uitat în jur ca să vad dacă ne observă cineva, am constatat că suntem singuri în partea aceasta a curţii şi am încercat din nou:

– Te-am împins pentru că m-ai speriat.

– Cine pula mea *eşti*? m-a întrebat cu o voce care a râgâit prin cinci registre diferite.

Dacă n-aş fi auzit întrebarea şi data trecută, n-aş fi avut nici cea mai mică idee ce anume spune… şi, cu toate că

articula cuvintele la fel de nedesluşit, oare inflexiunile nu erau cumva altele acum? Aşa mi se părea, dar nu eram sigur. *E inofensiv, dar nu seamănă cu nimeni*, îmi spusese Al. *De parcă* ştie *ceva*. Al credea că totul se întâmplă pentru că boschetarul stătea la soare chiar lângă vizuina de iepure, exact la ora 11:58, exact în ziua de 9 septembrie 1958 şi, astfel, ar fi fost influenţat de câmpul energetic al acesteia. Aşa cum se întâmplă cu un televizor în apropierea căruia foloseşti un mixer. Poate că despre asta era vorba. Sau, la naiba, poate că vorbea băutura din el.

– Nimeni important, i-am răspuns pe cel mai mângâietor ton al meu. Nu ai de ce să-ţi faci probleme din cauza mea. Numele meu e George. Tu cine eşti?

– Boule! a mârâit el răspunsul şi s-a târât de-a buşilea şi mai departe de mine. Dacă aşa îl chema, cu siguranţă că avea un nume insolit. Nu trebuie să fii aici!

– Calmează-te. Acum plec, am spus.

Ca să-mi demonstrez sinceritatea, mi-am ridicat servieta şi l-am văzut că-şi vâră capul între umerii aschilambici ridicaţi până în dreptul urechilor. Era ca un câine bătut atât de des încât nu se mai aşteaptă să fie tratat altfel.

– N-am gânduri necurate, înţelegi?

– Pleacă, ochi beliţi! Du-te de unde-ai venit şi *lasă-mă-n* pace!

– În regulă.

Nu-mi revenisem încă din sperietura pe care o trăsesem, iar resturile de adrenalină nu făceau casă prea bună cu mila pe care o simţeam – ca să nu mai zic nimic de exasperare. Aceeaşi exasperare pe care obişnuiam s-o simt faţă de Christy atunci când ajungeam acasă şi o găseam iarăşi mangă, în ciuda tuturor promisiunilor şi jurămintelor ei că se va îndrepta, că va apuca pe calea cea bună şi va renunţa la băutură o dată pentru totdeauna. În combinaţie cu fierbinţeala după-amiezii de vară târzie, toate aceste sentimente îmi dădeau o stare de rău fizic. Poate nu cel mai bun mod de a porni într-o misiune de salvare.

M-am gândit la Kennebec Fruit şi la cât de bună fusese berea de ghimber de acolo; vedeam cu ochii minţii vaporii de gheaţă ieşind în valuri afară din congelatorul pentru îngheţată când îl deschisese Frank Anicetti Senior ca să scoată cana cea mare. În plus, înăuntru era răcoare. O răcoare binecuvântată. Am pornit într-acolo fără să mai stau pe gânduri, iar noua mea servietă (cu migală rotunjită la colţuri) mi se lovea de genunchi.

– Hei! Hei, tu, Cumtecheamă!

M-am întors. Boschetarul încerca să se ridice în picioare, sprijinindu-se de peretele uscătoriei. Îşi recuperase pălăria şi o ţinea lipită de burtă. Acum o pipăia frenetic, căutând ceva.

– Am un bilet galben de la casa verde, aşa că dă-mi un dolar, boule, că-i ziua plăţii duble.

Revenisem la filmul iniţial. Asta m-a liniştit. Totuşi, m-am ferit să mă apropii prea mult de el. Nu voiam să-l sperii iarăşi sau să provoc un alt atac. M-am oprit la o distanţă de doi metri şi am întins mâna. Banul pe care mi-l dăduse Al îmi lucea în palmă.

– N-am un dolar, dar uite jumate.

Ezită, ţinându-şi pălăria cu stânga.

– Sper că nu vrei să mi-o iei în gură.

– Oricât de tentant ar suna, cred că o să mă abţin.

– Hî?

Se uită la monedă, apoi la mine, apoi iar la monedă. Cu mâna dreaptă îşi şterse balele de pe bărbie şi atunci am observat o altă diferenţă. Nimic cutremurător, dar suficient cât să mă facă să pun la îndoială trăinicia spuselor lui Al conform cărora fiecare călătorie era o resetare completă.

– Nu-mi pasă dacă o iei sau nu, dar hotărăşte-te odată, că am treabă, i-am spus.

Smulse moneda, apoi se ghemui înfricoşat la loc lângă zidul uscătoriei.

Avea ochii mari şi umezi. Firicelul de salivă reapăruse pe bărbie. Nimic în lumea asta nu se poate compara cu tabloul

încântător oferit de un alcoolic în ultimă fază. Nu-mi pot da seama de ce imaginea asta nu-i folosită în reclamele de Jim Beam, Seagram's şi Mike's Hard Lemonade.

– Cine eşti? Ce cauţi aici?

– Ceva de lucru, sper. Ascultă, ai încercat să mergi la AA pentru problema asta mică pe care o ai cu bă…

– Cară-te, Jimla!

Habar nu aveam ce anume era jimla, dar partea cu *cară-te* am înţeles-o foarte bine. M-am îndreptat spre poartă, aşteptându-mă să-l aud că mai urlă ceva după mine. Înainte nu o făcuse, însă întâlnirea asta fusese clar diferită.

Pentru că el nu mai era Omul cu biletul galben. Nu şi de această dată. Când şi-a ridicat mâna ca să-şi şteargă balele de pe bărbie, biletul mototolit în pumn nu mai era galben.

Acum era de un portocaliu murdar, dar strălucitor.

2

Am traversat parcarea fabricii, ciocănind din nou în portbagajul maşinii Plymouth Fury roşie cu alb, ca să-mi poarte noroc. Căci cu siguranţă urma să am nevoie de tot norocul din lume. Am traversat şinele, auzind din nou pufăitul astmatic al trenului, doar că, de data aceasta, mi se părea că vine mai de departe, pentru că, de data aceasta, întâlnirea mea cu Omul cu biletul galben – care acum era Omul cu biletul portocaliu – durase puţin mai mult. Aerul era împuţit de aceeaşi duhoare a canalizării fabricii, exact ca înainte, şi aceeaşi cursă interurbană a mugit, depăşindu-mă. Pentru că acum întârziasem puţin, n-am mai putut să descifrez plăcuţa cu traseul, dar mi-am amintit ce scria pe ea: EXPRESUL LEWISTON. M-am întrebat, într-o doară, de câte ori văzuse Al acelaşi autobuz, cu aceiaşi pasageri care se uitau pe geam.

Am grăbit paşii, încercând să dau la o parte norişorii albaştri de gaze de eşapament. Rockerul rebel era la locul lui, lângă uşă, şi m-am gândit ce-ar zice dacă i-aş fura

replica. Dar asta ar fi fost un lucru tot atât de nemilos ca şi terorizarea intenţionată a boschetarului de la uscătorie. Dacă furai acestor copii limbajul lor secret, nu mai rămâneau cu nimic. Iar acest băiat nici măcar nu avea un joc video pe care să-şi verse nervii. Aşa că doar am dat din cap către el.

Mi-a răspuns la salut cu acelaşi semn şi cu:

– Hi-ho, Daddy-O.

Am intrat. Clopoţelul a sunat argintiu. Am trecut pe lângă standul cu cărţi la reducere şi m-am dus direct la barul unde se afla Frank Anicetti.

– Cu ce te pot ajuta, bunul meu prieten?

Am rămas cu gura căscată, pentru că nu asta fusese replica lui de data trecută. Apoi mi-am dat seama că nici nu avea cum să fie. Data trecută luasem un ziar din rastel. De această dată nu luasem. Poate că fiecare călătorie în 1958 era o resetare a contorului înapoi la zero (cu excepţia Omului cu biletul galben), însă, ori de câte ori modificai ceva, restul venea de la sine. Ideea mi s-a părut şi înspăimântătoare şi oarecum liberatoare.

– Mi-ar prinde bine o bere de ghimbir.

– Şi mie mi-ar prinde bine un client, aşa că suntem gând la gând cu bucurie. De cinci sau de zece cenţi?

– Cred că de zece.

– Păi, cred că crezi bine.

Cana aburită a fost scoasă din congelator. A îndepărtat spuma cu o lingură de lemn. A umplut-o iarăşi până la vârf şi mi-a pus-o în faţă. Totul exact ca înainte.

– Zece cenţi plus TVA-ul.

I-am dat unul din dolarii vintage ai lui Al şi, în vreme ce Frank nr. 1 număra restul, m-am uitat peste umăr şi l-am văzut pe fostul Om cu biletul galben clătinându-se încolo şi încoace în faţa magazinului cu băuturi – în faţa *casei verzi*. Imaginea lui m-a dus cu gândul la fachirii indieni din filmele vechi, care cântă din flaut ca să ademenească o cobră afară

din coşul de răchită. Şi, chiar la ţanc, Tânărul Anicetti se îndrepta spre casă.

M-am întors, am sorbit din bere şi am oftat.

– Mă unge exact acolo unde mă doare.

– Aşa-i, nu-i nimic mai bun ca o bere rece într-o zi toridă. Nu-i aşa că nu eşti de prin părţile noastre?

– Aşa e. Sunt din Wisconsin, am răspuns, întinzând mâna. George Amberson.

Mi-a strâns-o, în vreme ce clopoţelul de deasupra intrării se trezise iarăşi.

– Frank Anicetti. Şi uite-l pe fecioru-meu, Frank Junior. Frankie, salută-l pe domnul Amberson din Wisconsin.

– Bună ziua, domnule, mi-a surâs Frankie şi a continuat către tatăl său: Titus a urcat camionul pe elevator şi zice că o să fie gata cam pe la cinci.

– E bine.

Mă aşteptam ca Anicetti să-şi aprindă o ţigară şi nu m-a dezamăgit. A tras fumul adânc în piept şi s-a întors către mine:

– În vacanţă sau cu afaceri?

O clipă am ezitat să-i răspund, dar nu pentru că m-ar fi pus în încurcătură. Ce mă uluia era felul în care scenele deviau şi reveneau la scenariul original. Oricum, Anicetti nu părea să observe.

– Indiferent de ce-ai venit, ţi-ai ales momentul cel mai bun. Au plecat majoritatea oamenilor verii şi putem şi noi să fim mai relaxaţi. Vrei şi o cupă cu îngheţată de vanilie în bere? De obicei ar costa încă cinci cenţi, dar în zilele de marţi avem reducere de preţ: o vindem doar cu cinci cenţi.

– Of, tăicuţule, gluma asta s-a răsuflat de vreo zece ani, a spus cu blândeţe Frank Junior.

– Mulţumesc, dar e bună aşa cum e, am răspuns. Am venit cu afaceri. Cumpăr o proprietate în… Sabattus? Cred că aşa se cheamă. Ştii oraşul?

– De o viaţă, a spus Frank. Expulză fumul pe nări şi îmi aruncă o privire şmecheră: Ai mers cam mult pentru o

simplă vânzare.

I-am întors zâmbetul complice de parcă aş fi vrut să-i comunic *dacă ai şti ce ştiu eu*... Probabil că m-a înţeles, pentru că mi-a făcut cu ochiul. Clopoţelul de deasupra uşii a anunţat sosirea doamnelor-în-căutare-de-fructe-proaspete. Ceasul de pe perete care te îndemna BEA-ŢI CAFEAUA SĂ PRINZI INIMĂ spunea că e 12:28. Se pare că din acest scenariu fusese scoasă partea unde discutam cu Frank Junior despre povestirea scrisă de Shirley Jackson. Mi-am terminat berea din trei înghiţituri lungi şi, imediat, o crampă mi-a încleştat maţele. Rareori în romane personajele au nevoie să meargă la budă, dar în viaţa reală, stresul mental poate provoca o reacţie de natură fizică.

– Spune-mi, te rog, se întâmplă să fie o toaletă pentru bărbaţi pe aici?

– Regret, dar nu avem aşa ceva, mi-a răspuns Frank Senior. Mereu am vrut să facem una. Doar că vara suntem prea aglomeraţi, iar iarna nu prea avem bani de renovare.

– Poţi să mergi după colţ, la Titus, a intervenit Frank Junior.

Era ocupat să pună îngheţată într-un cilindru metalic ca să-şi facă un milk-shake. Înainte nu făcuse asta şi mi-am amintit, cu oarece nelinişte, de efectul de fluture. Mi se părea chiar că văd cum acel fluture îşi desface aripile în faţa ochilor mei. Schimbam lumea. În feluri foarte mărunte – infinitezimale dar, da, o schimbam.

– Domnule?

– Scuză-mă, n-am fost pe fază.

Păru derutat, apoi izbucni în hohote de râs.

– Bună poantă, n-am mai auzit-o!

Şi tocmai pentru că era o poantă bună, o va repeta, la rândul lui, data viitoare când îşi va pierde şirul gândurilor. Şi astfel îşi va face debutul timpuriu o expresie care ar fi intrat în fluxul condimentat al argoului american abia prin anii şaptezeci sau optzeci.

– Titus Chevron e chiar după colţ, pe dreapta, mi-a zis Anicetti Senior. Dacă ai o… hm… treabă urgentă, poţi să foloseşti baia noastră de la etaj.

– Nu, mulţumesc, am spus şi, cu toate că mă uitasem deja la ceasul de pe perete, am aruncat o privire ostentativă ceasului meu Bulova cu brăţară Speidel. Bine că nu-i puteau zări cadranul, pentru că uitasem să-l reglez şi încă indica ora din 2011.

– Dar trebuie să plec. Am o mulţime de treburi. Cu puţin noroc ar dura doar o zi, dar mă îndoiesc. Îmi poţi recomanda un motel bun prin împrejurimi?

– Adică un parc de maşini? a întrebat Anicetti Senior. Îşi strivi ţigara într-una din scrumierele aliniate pe tejghea – GUSTUL EXTREM DE BUN AL ŢIGARETELOR WINSTON.

– Da, şi de această dată zâmbetul meu a fost mai mult ridicol decât atoateştiutor… iar intestinele mi s-au contorsionat iarăşi.

Dacă nu mă ocupam de urgenţă de problema asta, s-ar fi putut să fie nevoie de o ambulanţă.

– Moteluri le spunem noi în Wisconsin.

– Păi, avem parcul de maşini Tamarack, la vreo opt kilometri înspre Lewiston, pe Route 196, mi-a explicat Anicetti Senior. Lângă cinematograful în aer liber.

– Mulţumesc pentru pont, i-am spus, ridicându-mă.

– N-ai de ce. Şi dacă vrei să te tunzi înainte să-ţi vezi de treburi, încearcă frizeria lui Baumer. Face treabă bună.

– Mulţam. Alt pont folositor.

– Ponturile sunt gratis, berea o vând pe dolari. Petrecere frumoasă în statul Maine, domnule Amberson. Frankie? Bea-ţi milkshake-ul şi şterge-o la şcoală.

– Sigur, tăicuţule.

De această dată Juniorul a fost cel care mi-a făcut cu ochiul.

– Fra-ank, îl strigă pe Senior una dintre doamne. Portocalele astea sunt proaspete?

– La fel de proaspete ca zâmbetul tău, Leola, i-a răspuns el şi doamnele au chicotit ca nişte copiliţe.

Nu glumesc şi nici nu sunt drăgălaş, chiar aşa au chicotit.

Am trecut pe lângă ele murmurând: „Doamnelor.” Clopoţelul a sunat, iar eu am ieşit în lumea de dinainte de naşterea mea. Însă acum, în loc să traversez şi să mă îndrept spre curtea unde era vizuina de iepure, m-am afundat şi mai mult în această lume. Peste drum, boschetarul cu parpalacul lung şi negru gesticula în faţa vânzătorului cu halat alb. Chiar dacă biletul pe care îl agita nervos era acum portocaliu şi nu galben, revenise la scenariul iniţial.

Am considerat că-i un semn bun.

3

Titus Chevron era după supermarketul Red & White de unde Al îşi cumpărase iar şi iar proviziile pentru restaurant. Anunţul din vitrină ne înştiinţa că sfertul de kilogram de homari costa şaizeci şi nouă de cenţi. Vizavi de el, într-un loc viran în zilele mele, se ridica o clădire urâtă, maronie, cu uşile larg deschise, etalând tot felul de piese vechi de mobilier – iar pătuţurile de copil, balansoarele şi fotoliile tapiţate de tipul „Pentru relaxarea tăticului nostru” păreau a fi în cantităţi impresionante. THE JOLLY WHITE ELEPHANT spunea firma de deasupra intrării. Un alt afiş, proptit în aşa fel încât să atragă privirile celor care se îndreaptă spre Lewiston avea pretenţia neruşinată DACĂ NOI NU AVEM, ÎNSEAMNĂ CĂ ŢIE NU-ŢI TREBUIE. Un individ, probabil proprietarul, stătea într-unul din balansoare, trăgea dintr-o pipă şi mă cerceta cu privirea. Era în maiou fără mâneci şi pantaloni maro, lăbărţaţi. Avea şi barbişon, gest extrem de îndrăzneţ în această anume insulă de pe fluviul timpului. Iar părul, deşi îl purta pieptănat peste cap şi domolit cu ceva briantină, era lung şi

i se ondula la ceafă, ducându-mă cu gândul la un clip vechi de rock-and-roll pe care îl văzusem odinioară: Jerry Lee Lewis urcat cu picioarele pe pian şi cântând „Great Balls of Fire”. Fără doar şi poate că proprietarul magazinului The Jolly White Elephant era nonconformistul oraşului.

Am ridicat un deget la frunte în semn de salut. Abia dacă a catadicsit să-mi răspundă cu o vagă înclinare a capului şi a continuat să pufăie din pipă.

La benzinăria Chevron a lui Titus (unde galonul de benzină normală se vindea cu 19,9 centi, iar cea „super” costa doar cu un penny mai mult), un bărbat în salopetă albastră şi tunsoare laborioasă meşterea ceva la un camion – bănuiam că al familiei Anicetti – cocoţat pe elevator.

– Domnul Titus?

A întors capul spre mine:

– Îh?

– Domnul Anicetti mi-a spus că aş putea folosi toaleta dumneavoastră.

– Cheia-i înăuntru. *În-iunt-uu*.

– Mulţumesc.

Cheia era prinsă de o aripioară din lemn pe care scria BĂRBAŢI. Pe aripioara celeilalte chei stătea scris FETE. Şi m-am gândit, nu fără satisfacţie, cât de oripilată ar fi fost fosta mea soţie să vadă această discriminare.

Toaleta era curată, dar plină de fum. O scrumieră ca o urnă se afla lângă comodă şi, după numărul de chiştocuri din ea, mi-am dat seama că multora din cei care vizitau această cămăruţă le plăcea să pufăie în timp ce făceau căcălică.

Când am ieşit, am văzut vreo douăzeci de maşini vechi pe o parcelă mică de lângă staţia de benzină. Deasupra lor fluturau în adierea zilei de vară mai multe fanioane colorate. Maşini care în 2011 s-ar fi vândut pe mii de dolari aveau aici preţuri între şaptezeci şi cinci şi o sută. Doar un Caddy care părea în stare perfectă se vindea cu opt sute. Deasupra barăcii unde se perfectau tranzacţiile (unde era o

mimoză cu coadă de cal care mesteca gumă şi răsfoia *Photoplay*) atârna un anunţ care spunea: TOATE MAŞINILE SUNT ÎN PERFECTĂ STARE DE FUNCŢIONARE ŞI AU GARANŢIA LUI BILL TITUS. ÎNTREŢINEM CE VINDEM!

Am pus cheia la locul ei, i-am mulţumit lui Titus (care a mârâit un răspuns fără să se întoarcă de la camionul de pe elevator) şi am pornit pe Main Street, gândindu-mă că ar fi o idee bună să mă tund înainte de a merge la bancă. Asta mi-a adus aminte de nonconformistul cu barbişon şi, mânat de un impuls, am traversat înapoi la magazinul cu mobilă la mâna a doua.

– ’Neaţa, i-am spus.

– E cam după-amiază, da’ dacă aşa-ţi place matale.

A pufăit mai departe din pipă şi boarea verii târzii mi-a adus în nări aromă de Cherry Blend. Şi mi-a amintit şi de bunicul meu care fuma aceeaşi marcă. Uneori îmi sufla fumul în ureche ca să-mi ostoiască durerile copilăriei, metodă evident neaprobată de Asociaţia Medicilor Americani.

– Ai valize de vânzare?

– Oh, am câteva prin spate. Cam vreo două sute, cred. Du-te acolo şi uită-te pe dreapta.

– Dacă am să cumpăr una, pot s-o las aici câteva ore până mai fac ceva cumpărături?

– Ţin deschis până la cinci, mi-a răspuns, întorcându-şi chipul înspre soare. După aia eşti pe cont propriu.

4

Am dat două din bancnotele vintage ale lui Al pe o valiză din piele, am pus-o bine în spatele tejghelei nonconformistului şi am apucat-o pe Main Street, cu servieta lovindu-mi piciorul la fiecare pas. M-am uitat prin vitrina de la „casa verde” şi l-am văzut pe vânzător citind ziarul lângă aparatul de marcat. Nu mai era nici urmă de amicul meu cu parpalacul negru.

Era greu să te rătăceşti în zona comercială; nu era mai mare de un cvartal. La vreo trei sau patru clădiri distanţă de Kennebec Fruit am dat peste Frizeria lui Baumer. În vitrină se spirala un stâlp de bărbier alb cu roşu. Alături era lipit un afiş electoral cu Edmund Muskie. Mi-l aminteam ca fiind un bătrân obosit, cu umerii căzuţi, însă, în această fotografie părea mult prea tânăr ca să voteze, darămite ca să fie ales. Afişul ne îndemna: TRIMITE-L PE ED MUSKIE ÎN SENAT, VOTEAZĂ PARTIDUL DEMOCRAT! Cineva lipise dedesubt o bandă albă de hârtie cu următorul mesaj scris de mână: AU ZIS CĂ ÎN MAINE NU SE POATE, DAR *AM REUŞIT!* URMEAZĂ: HUMPHREY ÎN 1960!

Înăuntru, doi cetăţeni vârstnici erau aşezaţi lângă perete, iar unui al treilea, la fel de bătrân, i se aranja părul ce-i mărginea chelia. Cei care îşi aşteptau rândul pufăiau ca nişte locomotive cu aburi. Pufăia din greu şi frizerul (Baumer, am presupus eu), cu ochiul mijit din cauza fumului în vreme ce ţăcănea din foarfece. Toţi patru m-au studiat din cap până-n picioare într-o manieră care-mi era cunoscută: privirea evaluatoare căreia Christy îi spunea Căutătura Yankeului. Era bine să observ că anumite lucruri nu se schimbaseră.

– Nu sunt din oraş, dar am gânduri bune, le-am spus. I-am votat pe democraţi toată viaţa mea, am ridicat mâna în semn de „aşa să mă ajute Dumnezeu”.

Baumer a grohăit amuzat. Scrumul i s-a rostogolit din ţigară. L-a înlăturat cu un aer absent de pe bluza de lucru, aruncându-l pe podea, unde mucuri strivite se amestecau cu părul tăiat.

– Harold, ăl de acolo-i republican. Ai grijă să nu te muşte.

– Nu mai poate, că şi-a pierdut proteza, a intervenit unul dintre bătrâni, făcându-i pe ceilalţi să cotcodăcească.

– De unde eşti, dom’ne? m-a întrebat republicanul Harold.

– Din Wisconsin.

Şi, ca să previn orice alte discuţii, am luat un exemplar din *Man's Adventure*. Pe copertă, un gorobete asiatic subuman, cu un bici în mâna înmănuşată, se apropia de o frumuseţe blondă legată fedeleş de un stâlp. Povestirea care însoţea poza se intitula SCLAVELE SEXULUI DIN PACIFIC. În frizerie pluteau arome dulci şi minunate de pudră de talc, pomezi pentru păr şi fum de ţigară. Când Baumer mi-a făcut semn să iau loc în faţa oglinzii, eram cufundat în aventurile sclavelor sexului. Doar că erau mult mai puţin captivante decât lăsa să se creadă coperta.

– Eşti de mult pe drum, domnule Wisconsin? m-a întrebat în vreme ce-mi punea o bucată de vâscoză peste haine şi un guler din hârtie.

– De multişor, am răspuns cu sinceritate.

– Ei bine, acum ai ajuns în ţara lui Dumnezeu. Cât de scurt să fie?

– Destul de scurt, ca să nu arăt ca un… şi cuvântul *hipiot* aproape mi-a ieşit din gură, doar că Baumer nu avea de unde să ştie ce înseamnă… ca un tip boem şi nonconformist.

– Mi se pare mie, sau ai cam uitat să te tunzi, a început el să mânuiască foarfecele. Încă puţin şi arătai ca poponarul ăla care are The Jolly White Elephant.

– Nu mi-aş dori aşa ceva, am spus.

– Nu, dom'ne, ăla-i o altă-aia. *Aaa-tâ-aia*.

Când Baumer a isprăvit, mi-a pudrat ceafa, m-a întrebat dacă vreau Vitalis, Brylereem, sau Wildroot Cream Oil şi mi-a spus că mă costă patruzeci de cenţi.

Iar asta este ceea ce numesc eu un chilipir.

5

Nimeni nu a ridicat din sprâncene în faţa depozitului meu de o mie de dolari la Hometown Trust. Probabil că m-a ajutat şi tunsoarea cea nouă, dar cred că mai mult s-a datorat faptului că aveam de-a face cu o societate în care comerţul se făcea, în general, fără intermediari şi unde

cardurile de credit erau în faşă… probabil chiar privite cu oarece suspiciune de yankeii chibzuiţi. O funcţionară de o frumuseţe severă, cu părul strâns în buclişoare mici şi cu o camee la rever, mi-a numărat banii, a notat suma într-un registru, apoi l-a chemat pe directorul-adjunct, care i-a numărat încă o dată, a verificat registrul şi a completat o chitanţă atât cu depozitul cât şi cu totalul sumei din contul meu curent.

– Dacă nu vă supăraţi că vă spun, mi se pare o sumă destul de mare ca s-o ţineţi în contul curent, domnule Amberson. N-aţi dori să deschideţi un cont de economii? Oferim o dobândă de trei la sută, compusă trimestrial, mi-a sugerat el, făcând ochii mari ca pentru a demonstra ce afacere profitabilă aş fi făcut.

Semăna cu un şef de bandă cubanez din vechime, unul pe nume Xavier Cugat.

– Mulţumesc, însă am câteva tranzacţii de perfectat, i-am spus, apoi mi-am coborât vocea. Cumpăr o proprietate. Sau, măcar, aşa sper.

– Mult noroc, mi-a urat cu vocea-i atingând acelaşi ton confidenţial. Lorraine vă va da cecurile. Cincizeci de dolari sunt suficienţi pentru moment?

– Da.

– Mai târziu vom tipări nişte file de cec cu numele şi adresa dumneavoastră.

Îşi ridică, totuşi, sprâncenele a întrebare.

– Bănuiesc că voi fi în Derry. Ţinem legătura.

– Minunat. Mă găsiţi la Drexel opt patru-şapte-şapte-şapte.

N-am avut nici cea mai vagă idee despre ce anume vorbea până când nu mi-a strecurat o carte de vizită prin ferestruica ghişeului. Gregory Dusen, Director-adjunct – pe o parte, DRexel 8-4777 – pe partea cealaltă.

Lorraine mi-a dat cecurile şi un portofel din piele falsă de aligator în care să le pun. I-am mulţumit şi le-am pus în servietă. La uşă m-am oprit şi m-am uitat înapoi. Doi

funcţionari erau la maşina de calculat, dar în rest toate tranzacţiile păreau a fi de tipul contabil cu mânecuţe. Şi mi-a trecut prin cap că, doar cu câteva excepţii, Charles Dickens s-ar fi simţit în largul lui aici. Şi mi-a mai trecut prin cap şi că a trăi în trecut era ca şi cum ai trăi sub apă şi ai respira printr-un tub.

6

Mi-am cumpărat hainele de la Mason’s Menswear, aşa cum îmi recomandase Al, iar vânzătorul de acolo mi-a spus că da, sunt mai mult decât bucuroşi să accepte un cec, cu condiţia să fie întocmit de o bancă din localitate. Mulţumită lui Lorraine, am fost în stare să-i satisfac această dorinţă.

Nonconformistul de la The Jolly White Elephant m-a urmărit în tăcere în timp ce transferam conţinutul celor trei sacoşe în valiza mea cea nouă. Când am terminat şi am închis-o, şi-a dat cu părerea:

– Ciudat mod de a face cumpărături, omule.

– Se prea poate. Dar trăim într-o lume ciudată.

Zâmbi cam fără chef la auzul constatării mele.

– Poţi s-o mai spui o dată. Blană, Jackson.

Şi a întins mâna la nivelul şoldului, cu palma în sus. O clipă am rămas la fel de nedumerit cum fusesem când am încercat să-mi dau seama ce îmi spusese directorul băncii. Apoi mi-am adus aminte de filmul *Dragstrip Girl* şi am înţeles că nonconformistul se referea la varianta din anii cincizeci a ciocnitului de pumni în semn de înţelegere. Mi-am plimbat palma peste a lui, simţindu-i căldura şi transpiraţia şi gândind din nou: *Este real. Mi se întâmplă de-adevăratelea.*

– Blană, omule.

7

Am traversat înapoi la Titus Chevron, cu valiza cea nouă şi plină într-o mână şi cu servieta în cealaltă. În lumea lui 2011 din care venisem nu era mai târziu de zece, unsprezece dimineaţa, însă deja mă simţeam epuizat. Între staţia de benzină şi parcul auto adiacent am observat o cabină telefonică. Am intrat, am închis uşa şi am citit semnul scris de mână ce atârna deasupra demodatului telefon public: ATENŢIE CONVORBIRI TELEFONICE ACUM LA ZECE CENŢI PRIN BUNĂVOINŢA COMPANIEI DE TELEFOANE.

Am răsfoit secţiunea cu servicii din cartea de telefon şi am găsit Lisbon Taxi. În reclamă era caricatura unui taximetru cu ochi în loc de faruri şi un zâmbet larg pe masca motorului. Promitea SERVICII RAPIDE ŞI AMABILE, îmi plăcea cum sună. M-am scotocit prin buzunar după mărunţiş, dar primul lucru pe care am pus mâna a fost ceva ce ar fi trebuit să las în urmă: mobilul meu Nokia. Era depăşit după toate standardele anului din care venisem – chiar intenţionasem să-l schimb pe un iPhone – dar n-avea niciun drept să fie aici. Dacă l-ar fi văzut cineva, m-aş fi confruntat cu o sută de întrebări la care nu aveam răspuns. L-am ascuns repede în servietă. Pentru moment era în regulă, dar trebuia, în cele din urmă, să mă descotorosesc de el. Dacă-l păstram era ca şi cum aş fi umblat cu o bombă amorsată asupra mea.

Am găsit o monedă, am introdus-o în fantă şi a ieşit imediat pe jgheabul de evacuare. Am luat-o de acolo şi o singură privire a fost suficientă ca să înţeleg ce se întâmplase. Ca şi telefonul Nokia, banul acela venise din viitor; era o monedă sendviş din aramă, pretenţioasă ca aspect, dar nu mai valoroasă de un penny. Mi-am scos toate monedele din buzunare, am căutat prin ele şi am găsit una de zece cenţi din 1953. Probabil că o primisem ca rest de la Kennebec Fruit când îmi plătisem berea de ghimbir. Am dat s-o pun în aparat, dar am înţepenit în faţa unui gând iţit din senin. Ce s-ar fi întâmplat dacă moneda mea din 2002 s-ar fi

blocat în telefon, în loc să cadă în tăviţă? Şi cum ar fi fost dacă ar fi găsit-o omul de la AT&T care se ocupa de întreţinerea telefoanelor publice din Lisbon Falls?

Ar fi crezut că-i un banc, nimic mai mult. O farsă mai sofisticată.

Dar mă cam îndoiam – moneda era mult prea perfectă. Ar fi arătat-o tuturor cunoscuţilor; poate chiar s-ar fi scris în ziarul local despre povestea lui. De data asta avusesem noroc, dar s-ar putea să nu-mi mai meargă tot atât de bine data viitoare. Trebuia să fiu prudent. Cu îngrijorare crescândă m-am gândit iarăşi la mobilul meu. Apoi am pus moneda din 1953 în telefon şi am fost recompensat de sunetul tonului. Am format numărul încet şi atent, încercând să-mi aduc aminte dacă mai folosisem vreodată un telefon cu disc. Nu, parcă nu. De fiecare dată când îi dădeam drumul, revenea la loc cu un gâlgâit ciudat, ca de curcan furios.

– Lisbon Taxi, mi-a răspuns o voce de femeie, împreună cu noi parcurgeţi distanţele cu zâmbetul pe buze. Cu ce vă putem fi de folos?

8

În aşteptarea taxiul, m-am învârtit prin parcarea lui Titus, căscând gura la maşinile de vânzare. Cel mai mult mi-a plăcut un Ford roşu, decapotabil, din 1954 – un Sunliner, după cum scria pe fiţuica de sub farul din dreptul şoferului. Avea anvelope cu flancuri albe şi o capotă din pânză veritabilă pe care mâţele interesate din *Dragstrip Girl* ar fi numit-o „acoperiş din cârpă”.

– Nu-i rea, dom’ne, a spus Bill Titus din spatele meu. Demarează ca un glonţ din puşcă, crede-mă când îţi spun.

M-am întors. Se ştergea cu o cârpă roşie la fel de soioasă ca şi mâinile.

– Are ceva rugină pe bielă, am comentat eu.

– Mda, ce să-i faci, asta-i din cauza climei de pe la noi, a ridicat el din umeri în semn de „n-ai ce-i face”. Chestia e că motorul e clasa întâi şi roţile sunt aproape noi.

– V-8?

– Adaptor de transmisie în i-grec, mi-a răspuns el iar eu am dat din cap de parcă toată viaţa numai cu motoare m-aş fi ocupat. Am cumpărat-o de la Ariene Hadley din Durham după ce i-a murit bărbatul. Şi dacă Bill Hadley se pricepea la ceva, atunci se pricepea să îngrijească cum trebuie o maşină… Da’ n-ai de unde să-i ştii, că nu eşti de prin părţile noastre.

– Nu. Sunt din Wisconsin. George Amberson, am întins mâna spre el.

Dar Titus a clătinat din cap surâzând uşor.

– Îmi pare bine, domnu’ Amberson, da’ o să te umpli de unsoare. Spune că ne-am dat mâna şi gata. Cumperi sau doar te uiţi?

– Nu ştiu încă, am spus, dar nu era adevărat.

Mi se părea că Sunlinerul era cea mai mişto maşină pe care o văzusem vreodată. Am deschis gura să-l întreb despre kilometraj, dar mi-am dat seama că, într-o lume în care îţi umpleai rezervorul doar cu doi dolari, întrebarea asta aproape n-avea nicio noimă. În schimb, l-am întrebat dacă e standard.

– Îhî, este. Şi când dai într-a doua, tre’ să fii cu ochii-n patru după poliţişti. Porneşte ca săgeata într-o secundă, ticăloasa asta mică. Vrei să faci o tură?

– Nu pot, i-am răspuns. Tocmai ce am chemat un taxi.

– Nu aşa se circulă, m-a sfătuit Titus. Dacă ai cumpăra bijuteria asta, ai putea să te întorci în Wisconsin ca un boier şi să te doară-n spate de mersul trenurilor.

– Cât ceri? Văd că nu i-ai pus preţul la parbriz.

– Păi, nu i l-am pus, că abia am luat-o alaltăieri. N-am apucat.

Şi-a scos pachetul cu ţigări şi a continuat:

– Mă gândesc la trei sute cincizeci, da’ sunt gata să mă târguiesc.

Mi-am încleştat maxilarele ca să nu-mi cadă falca de uimire şi i-am spus că o să mă gândesc. Şi, dacă îmi ies socotelile, mă întorc mâine.

– Să vii devreme, domnu’ Amberson, că păpuşica asta n-o să facă mulţi purici pe-aici.

Şi iarăşi m-am simţit mai liniştit. Aveam monede care nu mergeau în telefoanele publice, tranzacţiile bancare erau încheiate de mână, iar telefoanele scoteau sunete de curcani supăraţi în urechea ta când formai un număr, dar anumite lucruri nu se schimbaseră.

9

Taximetristul era un ins gras cu o pălărie boţită. Pe insigna de pe borul acesteia se puteau desluşi cuvintele FIRMĂ AUTORIZATĂ. Fuma ţigări Lucky Strike una după alta şi la radio răcnea muzica postului WJAB. Am ascultat „Sugartime” cu The McGuire Sisters, „Bird Dog” cu The Everly Brothers şi „Purple People Eater”, cântat de o creatură pe nume Sheb Wooley. M-aş fi putut lipsi de cântecul ăsta fără regrete. După fiecare două melodii, un trio de voci feminine intonau îngrozitor de fals: *„Uuuunuuu-patru patru-zeeeerooo*, WJA-*beee*… Marea *Lovituuuură!*” Şi aşa am aflat că la magazinul Romanow începeau reducerile de vară şi că F.W. Woolworth tocmai ce primise o comandă suplimentară de cercuri pentru dansuri hawaiene, adevărat chilipir la doar 1,39 dolari.

– Păcătoasele alea de cercuri nu-s bune de nimic decât să-i lovească pe copii peste şolduri, a remarcat taximetristul, scuturându-şi ţigara pe geam.

A fost singura lui tentativă de conversaţie între Titus Chevron şi motelul Tamarack.

Am deschis geamul din dreptul meu ca să mai scap de fumul gros şi am privit uluit la lumea necunoscută de afară.

Nu apăruse încă dezvoltarea urbană dintre Lisbon Falls şi graniţa oraşului Lewiston. În afară de câteva benzinării, cafeneaua Hi-Hat şi cinematograful în aer liber (al cărui panou publicitar anunţa o proiecţie dublă, cu *Vertigo* şi *Lunga vară fierbinte*, ambele în Cinemascope şi Technicolor) nu mai era nimic altceva. În faţa ochilor mei se desfăşura un peisaj rural veritabil. Chiar am văzut mai multe vaci decât oameni.

Motelul, aflat la distanţă rezonabilă de şosea, nu era umbrit de conifere, cum ar fi lăsat să se înţeleagă denumirea lui, ci de nişte ulmi gigantici, impunători. Nu era ca şi cum m-aş fi pomenit faţă în faţă cu o turmă de dinozauri, dar nici departe nu eram. Am căscat gura ca prostul la ei, în vreme ce domnul Firmă Autorizată îşi aprindea altă ţigară.

– Să te ajut la bagaje, şefu'?

– Nu, mă descurc.

Cursa nu a costat exagerat de mult, după standardele mele, dar cred că pentru taximetrist însemna o pradă consistentă. I-am dat doi dolari şi am cerut cincizeci de cenţi rest. A părut foarte mulţumit; cu bacşişul pe care i-l lăsasem îşi putea cumpăra un pachet de Lucky Strike.

10

M-am cazat (fără probleme; am pus banii pe tejghea şi nu mi s-a cerut niciun act) şi am tras un pui de somn într-o cameră unde aerul condiţionat era reprezentat de ventilatorul de pe pervazul ferestrei. M-am trezit odihnit (ceea ce era bine), dar apoi mi-a fost imposibil să mai adorm noaptea (ceea ce nu mai era atât de bine). După apus, traficul se diminuase, iar liniştea adâncă îmi dădea frisoane. Televizorul era un Zenith de sufragerie care trebuie să fi cântărit vreo cincizeci de kilograme. Deasupra lui era antena de cameră şi un mesaj care spunea: REGLAŢI

ANTENA CU MÂNA. *NU FOLOSIŢI POLEIALĂ!* CU MULŢUMIRI DIN PARTEA CONDUCERII.

Erau trei programe. NBC-ul avea atâţia purici că era imposibil de urmărit, indiferent cât aş fi aranjat antena. Pe CBS imaginea se dădea peste cap, iar reglarea sincronizării pe verticală n-a folosit la nimic. ABC-ul se vedea limpede ca lacrima şi acolo rula *Viaţa şi legenda lui Wyatt Earp*, cu Hugh O'Brian în rolul principal. A împuşcat nişte criminali, apoi a intrat o reclamă la ţigările Viceroy. Steve McQueen ne explica faptul că aceste ţigări au filtrul potrivit înţeleptului şi gustul potrivit fumătorului. Când se pregătea să-şi aprindă una, m-am dat jos din pat şi am închis televizorul.

Şi, brusc, n-a mai fost nimic altceva decât cântecul greierilor.

Am rămas în chiloţi, m-am întins în pat şi am încercat să adorm. M-am dus cu gândul la mama şi la tata. În acest prezent, tatăl meu avea şase ani şi locuia în Eau Claire. Mama, avea cinci şi stătea la o fermă din Iowa care urma să ardă din temelii peste vreo trei sau patru ani. Atunci familia ei avea să se mute în Wisconsin, mai aproape de răscrucea de vieţi de unde, la un moment dat în viitor, voi răsări… eu.

Am înnebunit, mi-am spus. *Am înnebunit şi delirez pe undeva, într-un spital de boli mintale. Poate că un doctor va scrie despre cazul meu într-o revistă de psihiatrie. Doar că, în loc să fiu „Bărbatul care şi-a confundat nevasta cu o pălărie", voi fi „Bărbatul care a crezut că a ajuns în 1958".*

Dar mi-am trecut palma peste ţesătura aspră a cuverturii rămase pe pat şi am ştiut că totul este adevărat. M-am gândit la Lee Harvey Oswald, dar Oswald era încă în viitor şi nu din cauza lui nu aveam acum linişte în această cameră de motel ca un exponat de muzeu.

M-am aşezat pe marginea patului, am deschis servieta şi am scos telefonul mobil, dispozitiv absolut inutil aici. Şi totuşi, n-am putut să mă abţin şi l-am deschis. Pe ecran au apărut imediat cuvintele FĂRĂ SEMNAL – normal, la ce m-

am aşteptat? Cinci dunguliţe? O voce plângăcioasă care să-mi miorlăie în urechi *Întoarce-te acasă, Jake, înainte să faci un rău pe care să nu-l mai poţi repara?* Tâmpit gând, superstiţioasă idee. Chiar dacă făceam ceva rău, *puteam* să-l repar, pentru că fiecare călătorie în lumea aceasta era o resetare. Chiar puteai spune că drumurile înapoi în timp erau livrate cu un buton de siguranţă.

Asta mă liniştea. Ce mă tulbura, însă, era acest telefon într-o lume unde cea mai revoluţionară descoperire a tehnologiei era televizorul color. Sigur că nu aş fi spânzurat dacă l-ar găsi cineva asupra mea, aşa cum păţiseră vrăjitoarele în vremuri încă şi mai de demult, dar probabil că aş fi arestat şi azvârlit intr-o celulă până când ar veni nişte băieţei de-ai lui J. Edgar Hoover să mă ia la întrebări.

L-am pus pe pat, apoi am scos tot mărunţişul din buzunarul drept al pantalonilor. Am împărţit monedele în două grămăjoare. Cele din 1958 şi de dinainte s-au întors în buzunar. Cele din viitor au intrat într-unul din plicurile pe care le găsisem în sertarul biroului (alături de o Biblie şi un meniu de livrări de la Hi-Hat). M-am îmbrăcat, am luat cheia şi am ieşit.

Afară greierii se auzeau mult mai tare. O frântură de lună atârna de un colţ al cerului. Niciodată în toată viaţa mea stelele nu mi se păruseră atât de strălucitoare şi atât de aproape. Un camion a bâzâit pe Route 196. Apoi drumul a rămas nemişcat şi tăcut. Eram la ţară, unde totul dormea. În depărtare, chiuitul unui tren de marfă a sfredelit noaptea.

În curte nu erau decât două maşini. Ferestrele camerelor din dreptul lor erau întunecate. Întunecată era şi recepţia. Simţindu-mă ca un infractor, am ieşit în câmpul din spatele motelului. Iarba înaltă îmi şfichiuia jeanşii, pe care aveam de gând să-i înlocuiesc a doua zi cu pantalonii noi Ban-Lon.

Graniţa proprietăţii Tamarack era marcată cu un gard din plasă de sârmă. Dincolo de el era un eleşteu micuţ, pe

care oamenii de la ţară îl numesc iaz. În apropiere, vreo cinci, şase vaci dormeau în noaptea caldă. Una şi-a ridicat capul să se uite la mine atunci când m-am strecurat pe sub gard şi m-am îndreptat spre iaz. Apoi şi-a pierdut interesul şi s-a culcat la loc. N-a fost atrasă de clipocitul apei când mi-am aruncat mobilul cât mai departe în eleşteu. Am lipit plicul cu monede şi l-am expediat după telefon. Apoi m-am întors pe acelaşi drum, oprindu-mă în spatele motelului ca să mă conving că nu era nimeni în curte. Nu era.

M-am strecurat în cameră, m-am dezbrăcat şi am adormit instantaneu.

Capitolul 6

1

Taxiul condus de acelaşi fumător înrăit m-a luat în dimineaţa următoare şi, când am coborât la Titus Chevron, am văzut că decapotabila era tot acolo.

M-am simţit uşurat, chiar dacă mă aşteptasem la aşa ceva. Îmbrăcasem sacoul sport de culoare gri, care nu bătea absolut deloc la ochi, pe care-l cumpărasem de la Mason’s Menswear. În buzunarul interior se odihnea cuminte portofelul cel nou din piele de struţ, căptuşit cu cinci sute de dolari din banii lui Al. Mă oprisem să mai admir o dată Fordul, când Titus s-a îndreptat către mine ştergându-şi mâinile cu ceea ce mie mi se părea a fi fost aceeaşi cârpă din ziua precedentă.

– M-am gândit bine şi vreau maşina, i-am zis.

– Asta-i bine, mi-a răspuns, şi a abordat o mină de părere de rău. Da’ şi eu m-am gândit, domnu’ Amberson şi mi se pare că te-am minţit când ţi-am zis că putem să ne târguim. Ştii ce mi-a spus doamna mea de dimineaţă când ne mâncam clătitele cu şuncă? Zice: „Bill, ai fi un prost dacă ai da Sunlineru’ acela pe mai puţin de trei cincizeci”. De fapt, mi-a zis că am fost un prost şi mai mare pentru că l-am preţăluit aşa de puţin de la început.

Am dat din cap, ca şi cum m-aş fi aşteptat la asta.

– În regulă, i-am spus.

Păru surprins.

– Uite cum putem face, domnule Titus. Ori îţi scriu un cec de trei sute cincizeci – cec bun, Hometown Trust, poţi să le dai telefon să-ţi confirme. Ori îţi dau trei sute bani gheaţă chiar acum. Ar fi mai puţină hârţogăraie aşa. Ce zici?

Mi-a rânjit, dezvelind o dantură uimitor de albă.

– Zic că ştiţi să vă tocmiţi în Wisconsin. Dacă spui trei douăzeci, îţi pun şi-un abţibild şi o plăcuţă cu care să mergi paişpe zile şi pe-aici ţi-e drumul.

– Trei zece.

– Oleu, nu mă chinui, a exclamat Titus, dar nu dădea semne că s-ar fi chinuit. Din contră, chiar se amuza şi se simţea bine. Mai pune un cinci şi batem palma.

I-am întins mâna.

– Trei sute cincisprezece e bine.

– Doamne-ajută.

De data aceasta mi-a strâns mâna, fără să-i mai pese de unsoare. Apoi arătă înspre baracă. Astăzi, frumuseţea cu coadă de cal citea *Confidenţial*.

– Plăteşti la don'şoara, care se întâmplă să fie fiică-mea. O să-ţi întocmească actele. Când termini, treci pe la mine să-ţi pun abţibildul. Şi să-ţi fac şi plinul.

Patruzeci de minute mai târziu mă îndreptam spre Derry, într-un Ford decapotabil din 1954 care acum îmi aparţinea. Am învăţat să conduc pe o maşină standard, iar asta a fost prima maşină din viaţa mea cu schimbătorul de viteze pus la volan. Mi s-a părut mai ciudat la început, dar după ce m-am obişnuit cu el (şi cu luminile de poziţie care se controlau cu piciorul stâng), a început să-mi placă. Şi Bill Titus avusese dreptate; ticăloasa mică zbura ca săgeata. În Augusta, am oprit ca să cobor pânza capotei. În Watterville, am înfulecat o porţie nemaipomenită de chiftele cu doar nouăzeci şi cinci de cenţi, cu plăcinta de mere *à la mode* inclusă în preţ. Acum Burgerul Dodoloţ mi se părea prea scump. Am fredonat pe drum alături de tot felul de grupuri în vogă, Skyliners, Coasters, Del Vikings, Elegants. Soarele era fierbinte, briza uşoară mi se juca prin părul cel proaspăt tuns, iar autostrada (poreclită „Şoseaua unde faci doi kilometri pe minut" – după spusele panourilor publicitare) era aproape în întregime a mea. Simţeam că îmi abandonasem îndoielile de cu o noapte înainte în iazul

cu vaci, laolaltă cu mobilul şi cu mărunţişul din viitor. Mă simţeam bine.

Până când am văzut oraşul Derry.

2

Cred că de la bun început am simţit că era ceva în neregulă cu oraşul acesta.

Am apucat-o pe Route 7 când „Şoseaua unde faci doi kilometri pe minut” a început să se stingă într-un drum cu două benzi, peticit cu asfalt şi, după vreo treizeci de kilometri la nord de Newport am ajuns pe o colină, iar de pe malul vestic al râului Kenduskeag, înaintea ochilor mi s-a desfăşurat silueta mătăhăloasă a oraşului Derry, învăluită în norul gros al poluării de la Dumnezeu ştie câte fabrici de hârtie şi de ţesături, toate operând la turaţie maximă. O arteră de vegetaţie străbătea centrul oraşului. Din depărtare semăna cu o cicatrice verde. Iar învălmăşirea urbană din jurul acestei centuri zig-zagate părea a consta doar din tonuri murdare de gri şi negru, sub un cer mânjit într-un galben ca de urină provenit de la chestiile care ieşeau în valuri din toate acele coşuri industriale.

Am trecut pe lângă câteva standuri cu fructe şi legume, iar oamenii care aveau grijă de ele (sau care doar stăteau pe marginea drumului şi căscau gura) mi s-a părut că aduc mai mult cu provincialii pur sânge din *Deliverance* decât cu fermieri adevăraţi. După ce l-am depăşit pe ultimul, FRUCTE ŞI LEGUME DE LA BOWERS, o potaie destul de mare a ţâşnit de sub nişte lădiţe cu roşii şi a început să fugă după mine, împroşcând bale şi încercând să muşte roţile din spate ale Sunlinerului. Era o corcitură de buldog sau, cel puţin, aşa mi s-a părut mie. Încă mă mai fugărea, când o femeie uscăţivă, îmbrăcată în salopetă, s-a repezit la el şi a început să-l bată cu o bucată de lemn.

Acesta era oraşul în care crescuse Harry Dunning, iar eu l-am urât de la bun început. Fără vreun motiv anume. Pur şi

simplu. Centrul comercial, situat la poala a trei dealuri abrupte, îmi dădea senzaţia de groapă şi mă făcea să mă sufoc. Din câte mi-am putut da seama, Fordul meu roşu ca cireşele coapte era cel mai strălucitor lucru de pe stradă, pată de culoare veselă (şi nepoftită, judecând după privirile pe care le atrăgea) printre Plymouthuri negre, Chevrolete maronii şi camioane de marfă murdare. Prin centrul oraşului trecea un canal cu pereţii din beton acoperiţi de muşchi şi plin aproape până sus cu apă murdară.

Am găsit un loc de parcare pe Canal Street. Am pus în aparat o monedă de cinci cenţi pentru o oră de petrecut prin zonă, la cumpărături. Uitasem să-mi iau o pălărie în Lisbon Falls şi zărisem aici un magazin care se numea HAINE DE ZI ŞI DE GALĂ, GALANTERIA CEA MAI VESELĂ DIN CENTRUL STATULUI MAINE. Şi mă îndoiesc că avea concurenţă în privinţa aceasta.

Parcasem în faţa unei drogherii şi m-am oprit să citesc anunţul din vitrină. Mi se părea că reuşea mai bine decât orice altceva să sintetizeze sentimentele mele faţă de Derry – neîncrederea dezagreabilă, senzaţia de violenţă abia reţinută. Şi chiar dacă am stat aici aproape două luni, mi-a displăcut absolut totul, cu excepţia câtorva oameni pe care i-am cunoscut. Anunţul spunea:

FURTUL DIN MAGAZINE NU E CEVA LA MODĂ, NU E CEVA OBIŞNUIT, NU E CEVA VECHI!
FURTUL DIN MAGAZINE ESTE UN *DELICT* ŞI VOM ACŢIONA ÎN CONSECINŢĂ!
NORBERT KEENE PROPRIETAR & DIRECTOR

Iar omuleţul slab, cu ochelari, îmbrăcat în halat alb de lucru, care se uita dinăuntru la mine probabil că era domnul Keene. Chipul său nu zicea:

– Intră, străinule, uită-te pe aici şi cumpără ceva. Gustă şi o îngheţată. Nici vorbă. Ochii duri şi colţurile căzute ale

gurii păreau să-mi spună: Pleacă, nu-i nimic aici pentru cineva de teapa ta.

O parte din mine credea că totul nu este decât o invenţie a imaginaţiei mele; dar ştiam că nu era aşa. Ca probă, am ridicat mâna în semn de salut.

Bărbatul cu tunică albă nu mi-a răspuns.

Mi-am dat seama că pe sub această zonă afundată a oraşului trecea canalul şi că eu stăteam chiar deasupra lui. Simţeam sub tălpi clocotul apei ascunse vederii care se izbea de pereţii din beton. Era o senzaţie neplăcută, de parcă această micuţă bucată de lume s-ar fi transformat în gelatină.

În vitrina magazinului de HAINE DE ZI ŞI DE GALĂ era un manechin în smoching, cu monoclu, ţinând într-o mână un fanion pe care scria: TIGRII DIN DERRY ÎI VOR MĂCELĂRI PE BERBECII DIN BANGOR! Eram, într-adevăr, un admirator al spiritului competitiv, însă mesajul mi s-a părut nelalocul lui. Îi vor bate pe Berbecii din Bangor, sigur că da – dar să-i măcelărească?

O simplă figură de stil, mi-am spus şi am intrat.

De mine s-a apropiat un vânzător cu panglica de măsurat atârnată în jurul gâtului. Era înţolit mult mai bine decât mine, dar chipul îi era galben sub lumina slabă a becurilor atârnate de tavan. Din senin, am simţit un impuls absurd să-l întreb: *Ai să-mi vinzi o pălărie drăguţă de vară, sau ai să-mi zici să mă duc naibii?* Dar atunci a zâmbit, m-a întrebat cu ce-mi poate fi de folos şi totul a părut aproape normal. Avea ceea ce-mi trebuia şi am intrat în posesia pălăriei în schimbul sumei ridicol de mici de trei dolari şi şaptezeci de cenţi.

– Ce păcat că nu mai aveţi prea mult timp s-o purtaţi până se răceşte, mi-a zis.

Mi-am potrivit pălăria în oglinda de lângă tejghea:

– Poate o să avem parte de o toamnă târzie.

Cu mişcări uşoare, de parcă şi-ar fi cerut scuze, mi-a aranjat puţin pălăria. O înclinase doar cu vreo doi

centimetri în cealaltă direcţie, dar brusc m-a făcut să nu mai arăt ca un gherţoi abia ajuns în marele oraş, ci, mai degrabă, ca… ei bine, cel mai la modă călător în timp din centrul statului Maine. I-am mulţumit.

– Pentru puţin, domnule…

– Amberson, am spus şi i-am întins mâna.

Strângerea a fost scurtă, fără vlagă şi mi-a dat senzaţia că era mânjit cu talc. M-am abţinut să nu-mi şterg palma de sacou.

– Cu treburi în Derry?

– Da. Sunteţi de aici?

– Aici m-am născut, mi-a răspuns şi a oftat ca sub apăsarea unei poveri.

Pe seama primelor mele impresii, am ajuns la concluzia că era foarte posibil să nu fie doar o părere.

– Cu ce vă ocupaţi, domnule Amberson, dacă nu vă deranjează?

– Imobiliare. Dar, dacă tot sunt aici, m-am gândit să-mi caut un camarad din armată. Îl cheamă Dunning. Nu-mi aduc aminte primul nume, pentru că toţi îi spuneam Skip.

Partea cu Skip era o invenţie, dar era adevărat că nu ştiam prenumele tatălui lui Harry Dunning. În eseu Harry scrisese cum se numeau fraţii şi sora lui, dar omului cu ciocanul i-a spus mereu „tata” sau „taica”.

– Mă tem că nu vă pot fi de folos, domnule.

Acum suna distant. Îmi terminasem treaba aici şi, deşi nu mai era niciun alt client în magazin, era evident că dorea să scape de mine.

– Mă rog. Atunci poate că mă puteţi ajuta în altă privinţă. Care e cel mai bun hotel din oraş?

– Derry Town House. Înapoi pe Kenduskeag Avenue, apoi la dreapta şi în sus pe Up-Mile Hill până la Maine Street. Clădirea cu felinare de trăsură la intrare.

– Up-Mile Hill?

– Aşa-i zicem noi, da, domnule. Dacă nu mai este altceva, aş avea nişte modificări de făcut în camera cealaltă, aşa

că…

Când am ieşit din magazin, lumina începuse deja să se scurgă din cer. Unul dintre lucrurile pe care mi le amintesc cu extremă claritate despre perioada petrecută în Derry, în septembrie şi octombrie, era felul în care înserarea părea mereu a veni prea devreme.

Lângă „Haine de zi şi de gală” era magazinul de articole sportive al lui Machen, unde se desfăşura acum LICITAŢIA DE ARME. Înăuntru am văzut doi oameni care admirau puştile de vânătoare sub privirile aprobatoare ale unui vânzător cu un şiret în loc de cravată la care asortase un gât la fel de deşirat. Pe cealaltă parte a Canalului se întindea un rând de baruri pentru muncitori, genul de bombe unde cu cincizeci de centi bei o bere şi un ţoi cu tărie şi asculţi doar Country&Western la tonomatul marca Rock-Ola. Denumirile erau care mai de care mai amuzante: Colţul Fericit, Fântâna Dorinţelor (căreia obişnuiţii locului îi spuneau Găleata cu Sânge, aveam să aflu mai târziu), Cei Doi Fraţi, Spiţa Aurie şi Dolarul Somnoros.

În faţa acestuia din urmă, patru cetăţeni cu aspect de lucrători cu ora se bucurau de aerul după-amiezii şi se holbau la decapotabila mea. Erau bine echipaţi cu halbe cu bere şi cu ţigări. Chipurile le erau umbrite de şepci turtite din tweed şi bumbac. În picioare aveau bocanci de lucru uriaşi, fără o culoare certă, pe care elevii mei din lumea lui 2011 îi numeau „caca-galoşi”. Trei dintre ei aveau bretele. Expresiile lor erau impenetrabile, ducându-mă o clipă cu gândul la potaia care fugise lătrând şi bălind după maşină. Apoi am traversat înspre ei.

– Domnilor, i-am salutat. Ce bere curge de la butoi?

Câteva secunde, nu mi-a răspuns nimeni. Şi chiar când mă gândeam că nici nu o să-mi răspundă cineva, cel fără bretele a catadicsit să zică:

– Bud şi Mick, ce altceva? Eşti din altă parte?

– Din Wisconsin, am spus.

– Bravo ţie, a bombănit unul dintre ceilalţi trei.

– Cam târziu pentru turişti, a comentat altul.

– Am venit cu treburi, dar m-am gândit şi să-mi caut un vechi camarad din armată dacă tot sunt aici.

Tăcere, doar dacă nu ar fi putut fi considerat vreun răspuns flegma vâscoasă, cam cât o scoică de mare, cu care unul dintre ei şi-a stins mucul de ţigară aruncat pe jos. Dar am insistat:

– Îl cheamă Skip Dunning. Ştiţi pe cineva cu numele de Dunning?

– Ai, zi să-nnebuneşti tu! m-a invitat Fără Bretele.

– Poftim?

Şi-a dat ochii peste cap şi s-a strâmbat cu grimasa inconfundabilă a celui care a dat nas în nas cu un tâmpit iremediabil.

– Derry e plin de Dunningi. Uită-te în afurisita aia de carte de telefon.

S-a întors spre bar. Ceilalţi l-au urmat. Fără Bretele i-a lăsat să treacă înainte şi s-a întors iarăşi către mine.

– Ce are Fordu' tău? *Fo--o-du'* în loc de *Fordul*. V-8?

– Transmisie în i-grec, am răspuns sperând că par a şti despre ce vorbesc.

– Merge bine?

– Nu e rău.

– Atunci poate că ar trebui să te sui mătăluţă înapoi şi să o iei pe deal în sus. Acolo îs nişte bombe mai acătării. Astea-s pentru muncitori, m-a sfătuit Fără Bretele, cântărindu-mă din ochi într-o manieră pe care am ajuns s-o cunosc în Derry, dar cu care nu m-am obişnuit niciodată. O să se uite toată lumea la tine. Poate chiar şi mai multă lume după ce iese schimbul doi de la Striar's şi Boutillier's.

– Mulţumesc, eşti foarte amabil.

A continuat să mă inventarieze cu aceeaşi privire rece:

– Nu prea ai minte, nu? a sunat ultima lui remarcă, după care a intrat în bar.

M-am înapoiat la maşină. Pe strada cenuşie, învăluit în miasma fumului industrial şi în însângerarea crepusculului,

Derry părea doar o idee ceva mai încântător decât o curvă moartă într-o stranã de biserică. M-am urcat, am ambreiat, am pornit motorul şi am simţit un imbold neînchipuit de puternic să plec. Să plec de acolo. Să mă întorc în Lisbon Falls, să urc prin vizuina de iepure şi să-i spun lui Al Templeton să-şi găsească pe altcineva. Doar că nu putea, aşa e? Nu mai avea putere şi aproape că nu mai avea nici timp. Eu eram, aşa cum se spune în New England, ultimul cartuş al vânătorului.

M-am dus spre Maine Street, am depistat felinarele de trăsură (tocmai ce se aprindeau) şi am oprit în parcarea din faţa hotelului Derry Town House. Cinci minute mai târziu eram cazat. Timpul meu în Derry începuse.

3

Când am terminat de despachetat (o parte din banii rămaşi au intrat în portofel, restul în buzunarul din căptuşeala servietei), mi-era teribil de foame, dar m-am uitat în cartea de telefon înainte să cobor la masă. Ce am văzut acolo a făcut să mi se strângă inima. N-o fi fost domnul Fără Bretele prea amabil, însă avusese dreptate când îmi spusese că numele Dunning creşte pe toate drumurile în Derry şi în cele patru sau cinci cătune învecinate. Se întindea pe o pagină întreagă. Deloc surprinzător, totuşi, pentru că în oraşele mici anumite nume par să încolţească aidoma păpădiilor în iunie. În ultimii cinci ani avusesem la liceul din Lisbon Falls vreo douăzeci de elevi care se numeau Starbird şi Lemke. Unii erau fraţi, alţii doar veri de gradul unu, doi sau trei. Se căsătoreau între ei şi astfel apăreau şi mai mulţi.

Înainte să pornesc în trecut ar fi trebuit să-mi fac timp să-l sun pe Harry Dunning şi să-l întreb care era prenumele tatălui său – ar fi fost mult mai uşor! Şi cu siguranţă că aş fi făcut-o dacă nu aş fi fost din cale-afară de şocat de ce îmi arătase Al şi de ce îmi cerea să fac. *Dar cât de greu poate*

să fie? Nu trebuie să fii Sherlock Holmes ca să descoperi o familie pe ai cărei copii îi cheamă Troy, Arthur (alias Tugga), Ellen şi Harry.

Îmbărbătat de acest gând, am coborât în hotelul restaurantului unde am comandat un meniu pescăresc şi m-am trezit în faţă cu o mulţime de moluşte şi un homar de mărimea unui motor de barcă. Am renunţat la desert în favoarea unei beri pe care aveam de gând s-o beau la bar. Din romanele poliţiste pe care le citisem ştiam că, adesea, barmanii sunt surse excelente de informaţii. Bineînţeles că nu aveam să ajung prea departe dacă şi cel de la Town House semăna cu cei pe care-i întâlnisem deja în burgul acela fioros.

Dar nu semăna. Bărbatul care a abandonat paharele pe care le lustruia cu atâta stăruinţă ca să mă servească era tânăr şi îndesat, cu faţa ca o lună plină sub părul tuns milităreşte.

– Ce să fie, prietene?

Mi-a plăcut cuvântul acesta şi i-am răspuns entuziasmat la surâs.

– Miller Lite?

A părut încurcat:

– N-am auzit de asta, da’ avem High Life.

Bineînţeles că nu avea cum să fi auzit de Miller Lite. Nu se inventase încă.

– Minunat. Am uitat o clipă că suntem pe coasta de est.

– De unde eşti?

A desfăcut sticla de bere şi mi-a pus în faţă un pahar rece.

– Din Wisconsin, dar am să stau o perioadă aici.

Cu toate că nu mai era nimeni în jur, mi-am coborât vocea. Gestul acesta părea să inspire încredere.

– Mă ocup de imobiliare. Trebuie să prospectez locul.

A încuviinţat plin de respect şi mi-a turnat în pahar înainte ca să apuc să pun eu mâna pe sticlă.

– Succes. Dumnezeu ştie că sunt multe proprietăţi de vânzare şi chiar se dau foarte ieftin. Şi eu am de gând s-o tai de aici. La sfârşitul lunii. Mă duc într-un loc mai puţin aspru.

– Nu *pare* prea primitor, am fost de acord eu. Dar m-am gândit că aşa-i felul oamenilor de prin părţile astea. În Wisconsin suntem mai prietenoşi. Ca să-ţi dovedesc, îţi fac cinste cu o bere.

– Nu beau când sunt de serviciu, dar poţi să-mi iei o Coca.

– Toarnă-ţi.

– Mulţumesc foarte mult. E bine să am un domn adevărat la bar într-o seară aşa de plictisitoare.

L-am urmărit cum făcea sucul din mult sirop, ceva sifon pe care le-a amestecat bine. A luat o înghiţitură şi a plescăit din buze.

– Îmi place să fie dulce.

Judecând după abdomenul lui protuberant, nu eram deloc surprins.

– Chestia aia cu oamenii de prin partea locului care ar fi neprimitori e o vorbă goală, să ştii de la mine, mi-a zis apoi. Am crescut în Fort Kent şi acela e cel mai prietenos orăşel în care ai vrea să te afli. Păi, când vin turiştii din Boston şi din Maine aproape că-i pupăm de bucurie. Am făcut acolo şcoala de barmani şi după aia am plecat să-mi caut norocul. Locul acesta mi s-a părut bun pentru început şi leafa nu-i rea, dar…

S-a uitat în jur, n-a văzut pe nimeni, dar tot îşi coborî vocea aproape de şoaptă:

– Vrei să-ţi zic adevărul? Oraşul ăsta pute.

– Înţeleg ce spui. De la fabrici.

– E mai mult decât asta. Uită-te în jur. Ce vezi?

Am făcut ce mi-a cerut. Un individ care părea a fi comis-voiajor era într-un colţ şi sorbea îngândurat dintr-un pahar cu whisky. Cu excepţia lui, barul era pustiu.

– Mai nimic, i-am răspuns.

– Aşa a fost toată săptămâna. Leafa-i bună pen’că nu-s bacşişuri. Bombele de mai jos înfloresc, iar la noi vin doar câţiva clienţi în serile de vineri şi sâmbătă şi cam atât. Cred că toţi patronii ăştia de magazine beau acasă.

Îşi coborî vocea şi mai mult. În curând avea să şoptească.

– Vara a fost foarte rea aici, amice. Localnicii nu prea vorbesc despre asta – nici măcar ziarele nu fac tămbălău – da’ a fost o treabă tare urâtă. Crime. Pe puţin vreo cinci. Copii. Tocmai ce l-au găsit pe unul în Barrens. Patrick Hockstetter îl chema. Putrezit din cap până-n picioare.

– Barrens?

– Bucata aia de mlaştină care trece chiar prin mijlocul oraşului. Probabil că ai văzut-o din avion.

Venisem cu maşina, dar ştiam despre ce vorbeşte.

Ochii barmanului s-au mărit brusc.

– Da’ nu te interesează doar proprietăţile, nu-i aşa?

– Nu ştiu, i-am răspuns. Aş vrea şi să-mi găsesc ceva de lucru.

– Înţeleg, înţeleg.

A luat câteva înghiţituri de suc şi şi-a înăbuşit râgâitul cu dosul palmei.

– Sper să reuşeşti. Ar trebui să asfalteze drăcia aia. Nu-i decât apă puturoasă şi ţânţari. I-ai face un bine oraşului acesta. L-ai mai îndulci un pic.

– Au mai fost găsiţi şi alţi copii acolo? l-am întrebat.

Un ucigaş de copii ar fi explicat tristeţea pe care o simţisem încă de când intrasem în oraş.

– Eu n-am auzit, da’ lumea zice că acolo au ajuns unii din cei care au dispărut, pentru că acolo sunt staţiile de pompare. Am auzit că sunt atât de multe conducte pe sub Derry – majoritatea au fost făcute în timpul Marii Crize – că nimeni nu ştie unde duc toate. Şi ştii cum sunt copiii.

– Aventuroşi.

A dat din cap ca şi când ar fi vrut să-mi accentueze spusele.

– Pe bune. Unii zic că a fost vorba de un vagabond care a plecat, între timp, din oraş. Alţii, că ucigaşul a fost un localnic care se îmbrăca în clovn ca să nu fie recunoscut. Pe prima dintre victime – asta a fost anul trecut, înainte să vin eu aici – au găsit-o la intersecţia dintre Witcham şi Jackson, cu braţul smuls. Îl chema Denbrough, George Denbrough. Bietul copilaş.

M-a privit cu înţeles şi a continuat:

– Şi l-au găsit chiar lângă unul din canalele de scurgere. Unul din alea care se varsă în Barrens.

– Iisuse.

– Aşa e.

– Observ că vorbeşti despre criminal la trecut.

Mă pregăteam să-i explic ce anume am vrut să spun, dar se părea că tipul fusese atent şi la orele de engleză, nu doar la cele de servit la bar.

– Păi, se pare că s-a terminat, să batem în lemn, a ciocănit el în tejgheaua barului. Poate că ăla care a făcut toate nenorocirile astea şi-a împachetat catrafusele şi s-a cărat. Sau poate că ticălosul s-a omorât, că se mai întâmplă în cazuri de-astea. Ar fi un lucru bun. Dar nu un criminal nebun în costum de clovn l-a omorât pe puştiul Corcoran. Clovnul care a făcut crima *aia* a fost chiar tatăl copilului, dacă-ţi poţi imagina una ca asta.

Povestea semăna atât de mult cu motivul pentru care venisem aici, încât mi s-a părut mai degrabă un semn al destinului decât o simplă coincidenţă. Am sorbit din pahar, încercând să-mi stăpânesc emoţia.

– Nu mai spune?

– Pe bune. Dorsey Corcoran îl chema pe micuţ. Patru ani. Şi ştii ce-a făcut nemernicul de tac-su? L-a omorât în bătaie cu un ciocan.

Cu un ciocan. L-a omorât cu un ciocan. Mi-am păstrat mina de interes politicos – cel puţin, aşa cred – dar am simţit cum pielea braţelor mi se face ca de găină.

– Oribil.

– Da, dar cel mai că… s-a întrerupt şi a privit peste mine. Să vă mai dau unul, domnule?

Era comis-voiajorul.

– Nu, mersi, a răspuns şi i-a dat o hârtie de un dolar. Mă duc la culcare şi mâine o tai de-aici. Sper că ăia din Waterville şi din Augusta mai ştiu cum să comande articole de uz casnic, pentru că ăştia de aici habar n-au. Păstrează restul, fiule, ia-ţi un DeSoto.

Şi s-a îndepărtat greoi, cu capul în pământ.

– Vezi? Cel mai bun exemplu cu ce ni se întâmplă în oaza asta.

Şi-a urmărit clientul cu privirea.

– Un pahar, ţop la culcare şi mâine pa şi pusi la toată lumea. Dacă mai ţine mult, burgul acesta nenorocit o să ajungă un oraş fantomă.

Se ridică şi încercă să-şi îndrepte umerii, misiune imposibilă pentru că erau la fel de rotunzi ca restul corpului.

– Mi se rupe. La întâi octombrie m-am dus. Călătorie sprâncenată.

– Şi tatăl copilului ăsta, Dorsey… nu i-a omorât şi pe ceilalţi?

– Neee. A avut alibi. Acum, că stau să mă gândesc, mi se pare că era tatăl vitreg al copilului. Dicky Macklin. Johnny Keeson de la recepţie – probabil că el ţi-a dat camera – mi-a povestit că era un client obişnuit de-al nostru, până când i s-a interzis să mai vină pentru că a încercat să agaţe o chelneriţă şi a luat-o razna când fata i-a zis să plimbe ursul. După aia cred că a început să se ducă la Spiţă sau la Găleată.

Se aplecă spre mine, atât de mult încât îi simţeam aftershave-ul Aqua Velva de pe obraji.

– Şi vrei să ştii ce-i mai rău?

Nu voiam, dar mi s-a părut că trebuie. Aşa că am dat din cap.

– În familia aia cu curu-n sus mai era şi un frate *mai mare*. Eddie. A dispărut în iunie trecut. Puf! Dus. Fără adresă, pricepi? Unii cred că a fugit ca să scape de Macklin, dar oricine are minte-n cap ştie că ar fi apărut în Portland, sau în Castle Rock, sau în Portsmouth – că niciun copil de zece ani nu poate să stea ascuns multă vreme. Ascultă la mine, Eddie Corcoran a fost omorât cu ciocanul exact ca şi fra-su, doar că Macklin nu vrea să recunoască.

Zâmbetul lui larg îi luminã chipul, făcându-l aproape frumos.

– Ce zici, domnule, am reuşit să te conving să nu mai cumperi nicio proprietate în Derry?

– Nu depinde de mine, i-am răspuns.

Eram deja pe pilot automat. Oare nu auzisem sau citisem ceva despre mai mulţi copii ucişi în această parte a statului Maine? Sau poate văzusem o ştire la televizor, dar fusesem atent la ea doar cu un sfert din minte, în vreme ce restul aştepta încordată ca soţia mea cu probleme să intre – să se împleticească – în casă după o altă „seară petrecută cu fetele în oraş”? Parcă aşa fusese, însă singurul lucru despre Derry pe care mi-l aminteam cu exactitate era inundaţia de la mijlocul anilor optzeci care avea să distrugă jumătate de oraş.

– Nu?

– Nu. Eu sunt doar un intermediar.

– Atunci, mult succes. Oraşul nu mai e la fel de rău ca înainte – anul trecut, în iulie, toată lumea era încordată asemenea centurii de castitate a lui Doris Day –, dar încă nu s-a refăcut deplin. Eu sunt un tip prietenos şi îmi plac oamenii prietenoşi. Aşa că o tai de-aici.

– Atunci, mult succes şi ţie, i-am urat şi am pus doi dolari pe bar.

– Phii! E prea mult, domnule!

– Întotdeauna plătesc în plus pentru o conversaţie plăcută.

De fapt, banii erau pentru chipul lui prietenos. Căci conversaţia nu făcuse altceva decât să mă neliniştească şi mai tare.

– Mulţumesc!

A surâs cu toată faţa şi mi-a întins mâna:

– Nici nu m-am prezentat. Fred Toomey.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, Fred. Sunt George Amberson.

Strângerea de mână a fost plăcută. Fără pudră de talc.

– Vrei un sfat?

– Sigur.

– Cât stai în oraş, ai grijă să nu te apuci să stai de vorbă cu copiii. După ce s-a întâmplat vara trecută, un străin care vorbeşte cu copiii va fi sigur vizitat de poliţie, dacă-l vede cineva. Sau ia o mamă de bătaie. Nu-i deloc exclus.

– Chiar şi fără costumul de clovn?

– Păi, asta-i chestia cu costumul.

Dar zâmbetul îi dispăruse. Acum chipul său era palid şi încrâncenat. Ca al tuturor oamenilor din Derry.

– Când îţi pui un costum de clovn şi un nas din cauciuc, nimeni nu are de unde să ştie cum arăţi în realitate.

4

M-am gândit la spusele lui în vreme ce liftul scârţâia pe drumul spre etajul al treilea al hotelului. Avea dreptate. Şi dacă şi restul era adevărat, ar mai fi surprins pe cineva că un alt tată s-ar pune pe ciomăgit familia cu ciocanul? Nu credeam. Bănuiam că oamenii ar zice doar că Derry nu-şi dezminte reputaţia. Şi s-ar fi putut să aibă dreptate.

Când am intrat în cameră, m-a lovit o idee absolut îngrozitoare: dar dacă aş fi schimbat lucrurile de aşa manieră în următoarele şapte săptămâni, încât tatăl lui Harry să-l omoare şi pe Harry, nu doar să-l lase şchiop şi cu creierii parţial în ceaţă?

Dar asta n-o să se întâmple, mi-am spus. *N-o să permit eu să se întâmple. Aşa cum a spus Hillary Clinton în 2008, am intrat în joc ca să câştig.*

Numai că, evident, ea a pierdut.

5

Dimineaţa următoare am luat micul dejun la restaurantul Riverview al hotelului, unde singurul client în afară de mine era vânzătorul de aparate de uz casnic pe care îl întâlnisem cu o seară înainte. Citea ziarul local. Când a plecat, l-a lăsat pe masă, iar eu l-am şterpelit. Nu m-a interesat prima pagină, dedicată conflictelor din Filipine (deşi m-am întrebat în treacăt dacă Lee Oswald era pe undeva, prin apropiere). Eu voiam secţiunea cu ştiri locale. În 2011 eram cititor constant al gazetei *Sun Journal* din Lewiston, iar ultima pagină purta titlul „Evenimente şcolare”. Aici, spre marea mândrie a părinţilor, se publicau numele copiilor care au câştigat vreun premiu, au fost în excursie cu clasa sau au participat la o acţiune de curăţenie organizată de comunitate. Dacă vreun asemenea articol se găsea în *Derry Daily News*, era imposibil să nu găsesc acolo numele unuia dintre copiii familiei Dunning.

Dar pe ultima pagină nu erau decât necrologuri.

Mi-am încercat norocul la pagina sportivă şi am citit despre meciul de fotbal care urma să aibă loc în weekend: Tigrii din Derry contra Berbecii din Bangor. Din eseul omului de serviciu aflasem că Troy Dunning avea cincisprezece ani. Iar un băiat de cincisprezece ani ar fi putut să facă parte din echipa de fotbal, chiar şi ca rezervă.

Nu i-am găsit numele şi m-am întors în cameră cu ziarul sub braţ, gândindu-mă că aş fi un detectiv incapabil. După ce i-am numărat pe Dunning-ii din cartea de telefon (nouăzeci şi şase), mi-am dat seama de altceva: fusesem împiedicat, schilodit de o societate bazată pe internet de care ajunsesem să depind într-o foarte mare măsură. Cât de

greu ar fi fost în 2011 să dau de familia Dunning? Nu ar fi trebuit decât să introduc *Tugga Dunning* şi *Derry* în motorul meu favorit de căutare, să apăs „enter” şi să-l las pe Google, acest Big Brother al secolului al douăzeci şi unulea să se ocupe de asta.

Dar în oraşul Derry al anului 1958, cele mai moderne computere erau de dimensiunile unei camere, iar ziarul local nu-mi era de niciun folos. Ce-mi mai rămânea de făcut? Mi-am adus aminte de un profesor de sociologie pe care îl avusesem în colegiu – un ticălos bătrân şi sarcastic – care obişnuia să spună: *Când nu-ţi iese nimic, renunţă şi du-te la bibliotecă.*

Şi m-am dus.

6

În după-amiaza aceea, însă, toate speranţele mi s-au spulberat (cel puţin pentru moment). Am urcat încet Up-Mile Hill, oprindu-mă o clipă la intersecţia dintre Jackson şi Witcham ca să mă uit la canalul unde un băieţel pe nume George Denbrough îşi pierduse braţul şi viaţa (cel puţin, aşa îmi spusese Fred Toomey). Când am ajuns în vârful dealului, inima îmi bătea cu putere şi gâfâiam fără suflare. Nu din cauză că nu aş fi fost în bună formă fizică. Din cauza duhorii de la fabrici.

Eram neliniştit şi un pic speriat. Sigur că mai aveam suficient timp ca să dau de acea familie Dunning pe care o căutam – şi dacă pentru asta ar fi însemnat să-i sun pe toţi Dunning-ii din cartea de telefon, asta aş fi făcut, chiar cu riscul de-al alerta pe tatăl-bombă-cu-ceas al lui Harry – doar că începusem să simt ce simţise şi Al: ceva lucra împotriva mea.

Am mers mai departe pe Kansas Street, atât de cufundat în gânduri, încât nici nu mi-am dat seama când au dispărut casele de pe partea dreaptă. Acum, terenul cobora abrupt în grămada verde de buruieni încâlcite pe care Toomey o

numise „Barrens”. Doar un gard alb din nuiele separa trotuarul de ea. M-am ţinut de el şi m-am uitat în jos, la gălăgia de vegetaţie de acolo. Am zărit sclipiri de apă stătută şi mâloasă, pâlcuri de trestii atât de înalte că păreau preistorice şi talazuri de rugi. Locul împiedica dezvoltarea armonioasă a copacilor, care se luptau din greu să ajungă la lumină. Probabil că pe acolo erau şi oţetari, grămezi de gunoaie şi câte un culcuş al vreunui om al străzii. Trebuie că mai erau şi cărări pe care doar copiii le ştiau. Cei cu spirit aventuros.

M-am oprit şi am privit în gol, auzind ca prin vis ritmurile melodiei care-mi ajungea la urechi, dar fără să-i dau atenţie – era ceva cu multe trompete şi saxofoane. Mă tot gândeam la cât de puţine victorii înregistrasem în dimineaţa aceea. *Poţi să schimbi trecutul*, îmi spusese Al, *însă nu-i atât de simplu pe cât crezi.*

Ce muzică *era* aia? Ceva vesel, uşor săltăreţ. M-a făcut să mă gândesc la Christy şi la vremurile de demult, când fusesem nebun după ea. Când fusesem nebuni unul după celălalt. *Da-di-daaam*… *Da-di-da-da-da*… Glenn Miller să fie?

Mă dusesem la bibliotecă sperând să pot să pot trage cu ochiul peste rezultatele recensământului. Ultimul recensământ la nivel naţional avusese loc cu opt ani în urmă, în 1950 şi trebuie să fi înregistrat trei dintre cei patru copii ai familiei Dunning: Troy, Arthur şi Harold. Doar Ellen, care avea şapte ani când s-au petrecut crimele, nu avusese cum să fi fost recenzată în 1950. Acolo ar fi trebuit să găsesc şi o adresă. Sigur că familia s-ar fi putut muta în cei opt ani care trecuseră de atunci, dar, chiar şi aşa, unul dintre vecini ar fi ştiut să-mi spună unde anume s-au dus. La urma urmelor, era un oraş mic.

Numai că rezultatele recensământului nu se aflau acolo. Bibliotecara, o femeie plăcută, doamna Starrett, mi-a mărturisit că, în opinia ei personală, locul acelor documente era la bibliotecă, dar, dintr-un motiv anume, consiliul

orăşenesc hotărâse să le mute la primărie. Şi acolo sunt încă din 1954, mi-a mai zis ea.

– Nu-mi sună bine, i-am surâs eu. Ştiţi cum se spune – nu te poţi lupta cu primăria.

Doamna Starrett nu mi-a întors zâmbetul. Era îndatoritoare, încântătoare chiar, dar dădea dovadă de aceeaşi reţinere prudentă ca toţi cei pe care-i cunoscusem în locul acesta ciudat – Fred Toomey fiind excepţia care a confirmat regula.

– Nu fiţi absurd, domnule Amberson. Nu-i niciun secret în Recensământul Statelor Unite. Duceţi-vă acolo şi spuneţi-i funcţionarei că v-a trimis Regina Starrett. Pe ea o cheamă Marcia Guay. O să vă ajute. Deşi cred că au depozitat dosarele la subsol, loc total nepotrivit. E umezeală acolo şi n-aş fi deloc surprinsă să aflu că sunt şi şoareci. Căutaţi-mă dacă aveţi vreo problemă – orice fel de problemă.

Aşa că m-am dus la primărie, unde un afiş din holul central avertiza: PĂRINŢI, AMINTIŢI COPIILOR DUMNEAVOASTRĂ SĂ NU STEA DE VORBĂ CU STRĂINII ŞI SĂ SE JOACE NUMAI CU PRIETENII. Erau câţiva oameni la coadă în faţa diferitelor ghişee. (Majoritatea fumau. Bineînţeles.) Marcia Guay m-a întâmpinat cu un zâmbet stânjenit. Doamna Starrett o sunase să-i spună de mine şi fusese oripilată când a auzit ceea ce auzeam şi eu acum: documentele recensământului din 1950 dispăruseră, împreună cu celelalte acte depozitate în subsolul primăriei.

– A plouat îngrozitor anul trecut, mi-a zis. O săptămână întreagă. Canalul s-a revărsat şi a inundat tot din Low Town – aşa îi spun localnicii centrului oraşului, domnule Amberson. Pivniţa noastră a semănat aproape o lună cu Canal Grande din Veneţia. Doamna Starrett avea dreptate, documentele acelea nu ar fi trebuit niciodată să fie mutate şi nimeni nu pare să ştie de ce s-a făcut treaba asta şi cine a autorizat-o. Îmi pare extrem de rău.

Era imposibil să nu simt ce simţise Al când încercase s-o salveze pe Carolyn Poulin: că mă aflam într-o închisoare cu

pereţi flexibili. Trebuia acum să pândesc pe lângă şcolile din oraş, sperând să zăresc un băieţel care să aducă oarecum cu omul de serviciu sărit acum de şaizeci de ani, tocmai ieşit la pensie? Să caut o fetiţă de şapte ani căreia îi place să-şi înţepe colegii? Să aştept până aud cum un copil strigă: *Hei, Tugga, aşteaptă-mă!*

Sigur. Un bărbat abia venit în oraş care stă pe lângă şcoli, când la primărie e un afiş care îi pune în gardă pe părinţi cu privire la potenţialul pericol pe care l-ar reprezenta unul ca mine. Dacă aş fi vrut să intru direct în radar, atunci asta era calea.

Un lucru însă era sigur – trebuia să plec de la Derry Town House. La preţurile din 1958 puteam să-mi permit să stau acolo mult şi bine, dar asta ar fi dat naştere la comentarii. M-am hotărât să îmi caut la mica publicitate o cameră pe care s-o pot închiria cu luna. M-am întors să pornesc către Low Town, dar m-am oprit.

Di-da-daaam… Da-di-da-da-da…

Chiar Glenn Miller era. „In the Mood”, o melodie pe care aveam toate motivele să o ştiu foarte bine. Curios, m-am îndreptat spre locul de unde venea muzica.

7

La capătul gardului de nuiele, între Kansas Street şi panta spre Barrens am văzut o zonă mică de picnic. Cu un grătar sprijinit pe nişte dale de piatră şi două mese, cu un butoiaş ruginit pentru gunoi între ele. Pe una din mese era un patefon portabil, pe platanul căruia se învârtea un disc mare şi negru de 78 de rpm.

Pe iarbă, un băiat cam greoi, cu ochelari lipiţi cu leucoplast, dansa cu o fată roşcată, absolut superbă. La liceul din Lisbon Falls obişnuiam să-i numim pe boboci „elevi între două vârste” şi asta erau şi aceşti doi copii. Dar dansau cu graţie de adulţi. Nu la mare artă şi nu se zbânţâiau pe acorduri de jazz. Dansau swing. Eram

fascinat, dar mai eram şi… cum? Speriat? Poate puţin. Am rămas cu spaima în suflet mai tot timpul petrecut în Derry. Dar mai era ceva, ceva mai mult. Un soi de înfiorare, de parcă apucasem să desluşesc un sens mult prea profund. Sau de parcă m-aş fi uitat printr-un ochean la adevăratul mecanism al universului.

Vedeţi dumneavoastră, o cunoscusem pe Christy la un curs de swing în Lewiston, iar aceasta a fost una dintre melodiile pe care am exersat mişcările. Apoi – în anul nostru cel mai bun: şase luni înainte de căsătorie şi şase luni după – am participat la concursuri de dans şi chiar am ocupat o dată locul patru (căruia Christy îi spunea „premiul întâi dintre eliminaţi”) la concursul de swing din New England. Melodia pe care dansam noi era o variantă mixată şi mai înceată a cântecului „Boogie Shoes” a grupului Sunshine.

Asta nu e o coincidenţă, mi-am zis urmărindu-i. Băiatul purta blugi şi un tricou cu guler; fata avea o cămaşă albă, cu poalele scoase din pantalonii trei sferturi de un roşu decolorat. Părul acela uluitor era strâns într-o coadă de cal impertinentă, tot aşa cum obişnuia să şi-l prindă şi Christy atunci când mergeam la competiţii. Tot atunci îşi mai punea şi ciorapii răsfrânţi pe gleznă şi fusta largă şi viu colorată, desigur.

Asta nu poate să fie o coincidenţă.

Dansau o variantă pe care eu o cunoşteam sub numele de Helizapoppin. Dansul ar trebui să fie unul rapid – ca fulgerul, presupunând că ai rezistenţa fizică şi graţia necesară să-l duci la bun sfârşit – însă ei îl dansau lent pentru că abia învăţau paşii. Ştiam fiecare mişcare, chiar dacă nu mai dansasem de vreo cinci ani sau chiar mai mult. Se apropie, îşi prind mâinile. Băiatul se apleacă uşor şi loveşte în aer cu piciorul stâng, iar fata face la fel în acelaşi timp, amândoi răsucindu-se din talie, ca şi cum ar vrea să meargă în direcţie opusă. Se depărtează, mâinile rămân încleştate, iar fata se roteşte, mai întâi la stânga, apoi la dreapta…

Doar că au greşit la învârtirea de revenire şi ea s-a dus de-a rostogolul în iarbă.

– Iisuse, Richie, n-o să-ţi iasă niciodată! Daaa, eşti un caz disperat!

Dar râdea cu poftă. S-a răsucit pe spate să se uite la cer.

– ’mi pa’e ’ăăău, don’şoa’ă Sca’let! a strigat băiatul cu o voce scârţâită de negrişor, care ar fi fost considerată un fiasco în nediscriminatoriul secol douăzeci şi unu. Decât că-s un ţărănoi, da’ vreau să-nvăţ chiar de-o fi să mor!

– Mai degrabă eu am să mor, a exclamat fata. Pune discul iar, înainte să-mi pierd…

Şi atunci m-au observat amândoi.

A fost un moment straniu. În Derry era un paravan – pe care am ajuns, în timp, să-l cunosc atât de bine, încât aproape că-l vedeam. Localnicii de-o parte a lui; cei din afara oraşului (Fred Toomey şi cu mine) de cealaltă parte. Uneori localnicii ieşeau de după el, aşa cum făcuse doamna Starrett, bibliotecara, când îşi manifestase faţă de mine indignarea faţă de proasta administrare a documentelor recensământului; dar dacă puneai prea multe întrebări – şi, mai ales, dacă îi luai prin surprindere – se retrăgeau iarăşi înapoia lui.

Şi totuşi îi luasem prin surprindere pe copiii aceştia, dar ei nu s-au retras după paravan. Iar chipurile lor, în loc să manifeste neîncredere şi prudenţă, rămăseseră deschise, pline de curiozitate şi interes.

– Scuze, scuze, le-am spus. N-am vrut să vă sperii. Am auzit muzică şi v-am văzut dansând.

– *Încercând* să dansăm, vrei să zici, a spus băiatul, ajutând-o pe fată să se ridice.

Apoi făcu o plecăciune.

– Richie Tozier, la dispoziţia dumneavoastră. Prietenii îmi zic „Richie-Richie, ce-ţi mai plac aricii”, dar ce ştiu ei?

– Încântat de cunoştinţă, i-am răspuns. Sunt George Amberson.

Şi, fără să mă gândesc, m-am pomenit că zic:

– Şi prietenii mei îmi zic „Georgie-Georgie, se spală cu Norgie”, dar nici ei nu ştiu prea multe.

Fata s-a prăbuşit chicotind pe una din băncile de picnic. Băiatul şi-a ridicat mâinile şi a imitat sunetul unui claxon:

– Oaca-oaca-oaca-oaca! Omul mare şi străin a scos una bună! Spleeendiiid! Ed McMahon, ce avem noi pentru acest minunat domn? Păi, Johnny, premiile de azi de la concursul *În cine ai încredere* sunt un set complet de volume *Enciclopedia Britannica* şi un aspirator marca Electrolux, care suge…

– Biip-biip, Richie, l-a oprit fata, ştergându-şi lacrimile de râs din colţurile ochilor şi provocând, astfel, nefericita revenire a scârţâitului de negru mititel:

– ’m pa’eee ăăăăăuuu, don’şoaă Sca’let, nu mă bate cu biciu! Mai am semne de data trecută!

– Şi tu, domnişoară? am întrebat-o.

– Bewie-Bewie şi-mi plac blugii Levie, mi-a răspuns şi a început iar să chicotească. Scuze – Richie face pe nebunul, dar eu n-am nicio scuză. Mă cheamă Beverly March. Nu eşti de pe-aici, nu-i aşa?

Toată lumea părea să-şi dea seama de asta instantaneu.

– Nu. Dar nici voi nu păreţi de prin părţile astea. Sunteţi primii localnici cu care mă întâlnesc care nu sunt… morocănoşi.

– Oaleu, oraşu-i futut în cur, bine zici, a fost de acord Richie şi s-a îndreptat spre patefon să-i ridice braţul care se învârtea în gol.

– Am înţeles că oamenilor le e teamă pentru copiii lor, am continuat. Observaţi că păstrez distanţa. Voi pe iarbă şi eu pe trotuar.

– Da’ nu erau chiar aşa preocupaţi atunci când au avut loc crimele, a mormăit Richie. Ai auzit de crime?

Am confirmat cu o mişcare a capului:

– Stau la Town House. Mi-a povestit cineva care lucrează acolo.

– Mda, şi acum că s-a terminat, toţi mor de grija copiilor, a comentat aşezându-se lângă Bewie, căreia îi plăceau blugii Levie. Da’ i-a durut în cur şi după urechea dreaptă când se întâmplau toate alea.

– Richie, a exclamat fata. Bip-bip!

De această dată băiatul a imitat vocea fioroasă a lui Humphrey Bogart:

– Dar aşa e, iubiţico. Şi tu ştii că aşa e.

– S-au terminat toate, mi-a spus Bewie pe un ton foarte serios. Doar că ei încă n-au aflat.

– *Ei* adică localnicii sau adulţii în general?

A ridicat din umeri ca şi când ar fi vrut să spună *Care-i diferenţa?*

– Dar voi ştiţi.

– Chiar ştim, a zis Richie.

Mă privea cumva sfidător, dar licărirea de umor nebunesc nu-i părăsise ochii din spatele ochelarilor lipiţi. Şi simţeam că niciodată nu-i va părăsi.

Am păşit pe iarbă. Niciunul dintre copii nu o luă, urlând, la fugă. Dimpotrivă, Beverly s-a dat mai la o parte pe băncuţă (înghiontindu-l pe Richie) ca să-mi facă şi mie loc. Ori erau foarte curajoşi, ori foarte proşti. Şi nu păreau proşti deloc.

Atunci fata a spus ceva ce m-a dat pe spate:

– Te cunosc, cumva? Te cunoaştem?

Înainte să apuc să-i răspund, a intervenit Richie:

– Nu, nu-i asta. E… nu ştiu. Vrei ceva, domnule Amberson, nu-i aşa?

– Da. Nişte informaţii. Dar de unde ştii? Şi de unde ştiţi că nu sunt periculos?

S-au privit şi ceva a părut că trece printre ei. Nu-mi puteam da seama despre ce a fost vorba, dar de două lucruri eram sigur: simţiseră ceva diferit la mine, mai mult decât faptul că nu eram din oraş… dar, spre deosebire de Omul cu biletul galben, această neasemănare pe ei nu-i speriase. Dimpotrivă: erau fascinaţi de ea. Mi-am zis că

aceşti doi copii frumoşi şi neînfricaţi au multe poveşti de spus, dacă vor. Şi de-atunci încoace mă tot întreb despre ce oare era vorba în poveştile acelea.

– Nu eşti. Pur şi simplu, mi-a răspuns Richie, iar fata l-a aprobat energic din cap.

– Şi sunteţi siguri că… au trecut… vremurile rele?

– În mare parte, a spus Beverly. Lucrurile o să se îndrepte. Cred că vremurile rele s-au isprăvit în Derry, domnule Amberson – locul ăsta e dur din multe puncte de vedere.

– Şi dacă v-aş spune – să presupunem – că o să se mai întâmple în curând un lucru rău? Cam tot la fel cu ceea ce a păţit băieţelul Dorsey Corcoran.

Au tresărit de parcă îi ciupisem de un loc unde terminaţiile nervoase se aflau foarte aproape de piele. Beverly s-a întors spre Richie şi i-a şoptit ceva la ureche. Nu sunt sigur că am înţeles foarte bine ce i-a spus, căci a vorbit foarte repede şi pe un ton foarte scăzut, dar mi s-a părut că a spus *Ăla nu a fost clovnul.* Apoi s-a uitat la mine.

– Ce lucru rău? Ca atunci când tatăl lui Dorsey…

– Nu contează. Nu trebuie să ştiţi.

Venise momentul să trec la subiect. Întâlnirea mea cu cei doi puşti era providenţială. Habar n-am cum de ştiam, dar eram sigur.

– Cunoaşteţi nişte copii pe care-i cheamă Dunning? i-am numărat pe degetele răsfirate: Troy, Arthur, Harry şi Ellen. Iar lui Arthur i se spune…

– Tugga, m-a întrerupt Beverly pe o voce indiferentă. Sigur că-l ştim. Merge cu noi la şcoală. Exersăm dansul pentru concursul de talente, care o să fie chiar înainte de Thanksgiving…

– Lu’ don’şoaa Sca’let, ei îi place să exe… seze din timp, a comentat Richie.

Dar Beverly Marsh nu-l luă în seamă.

– Şi Tugga s-a înscris la concurs. O să dea din gură prefăcându-se că ar cânta „Splish Splash”.

Şi-a dat ochii peste cap. Şi i-a ieşit de minune.

– Ştiţi unde stă?

Ştiau. Sigur că ştiau, dar niciunul dintre ei n-a vrut să-mi spună. Şi nici nu aveau de gând, dacă nu le povesteam mai multe. Li se citea pe chipuri.

– Şi dacă vă spun că există posibilitatea ca Tugga să nu mai participe la concursul de talente dacă nu are cineva grijă de el? Şi de fraţii şi sora lui? Aţi putea să credeţi aşa ceva?

Cei doi s-au privit lung, vorbind din ochi timp îndelungat – poate zece secunde. Era genul de privire adâncă, pătrunzătoare, pe care o folosesc cei îndrăgostiţi, dar aceşti copii-aproape-adolescenţi nu erau iubiţi. Dar sigur erau prieteni. Prieteni buni care au trecut împreună printr-o încercare.

– Tugga şi familia lui stau pe strada Coşut, a spus Richie în cele din urmă, sau aşa mi s-a părut că spune.

– Coşut?

– Aşa îi zic cei de pe-aici, m-a lămurit Beverly. K-O-S-S-U-T-H. Coşut.

– Am priceput.

Acum, singura întrebare era cât de mult aveau să povestească despre discuţia noastră bizară de pe marginea locului numit Barrens.

Beverly m-a privit cu ochi sinceri, însă tulburaţi.

– Dar, domnule Amberson, l-am cunoscut pe tatăl lui Tugga. Lucrează la Center Street Market. E un om drăguţ. Râde tot timpul. E…

– Omul ăsta drăguţ nu mai locuieşte acasă, a întrerupt-o Richie. L-a dat afară soţia.

S-a întors la el cu ochii mari:

– Tugga ţi-a zis?

– Nu. Ben Hanscom. Tugga i-a zis *lui*.

– Dar tot e un om drăguţ, a insistat Beverly cu o voce mică. Glumeşte mereu, da’ nu pune mâna unde nu trebuie.

– Şi clovnii glumesc, am spus.

Amândoi au tresărit puternic, de parcă aş fi atins iarăşi ghemul acela vulnerabil de terminaţii nervoase.

– Asta nu-i face drăguţi.

– Ştim, a şoptit Beverly.

Îşi studia mâinile. Apoi şi-a ridicat ochii la mine:

– Ştii despre ţestoasă?

A rostit cuvântul *ţestoasă* de parcă ar fi fost un substantiv propriu. Şi m-am gândit să-i răspund: Ştiu *Ţestoasele Ninja*, dar n-am făcut-o. Era mult prea devreme pentru Leonardo, Donatello, Raphael şi Michelangelo. Aşa că am clătinat din cap.

L-a privit şovăielnic pe Richie. El s-a uitat la mine, apoi din nou la fată.

– Dar e bun. Sunt aproape sigură că e bun.

Mi-a atins mâna cu degete reci.

– Domnul Dunning e un om *drăguţ*. Şi nu înseamnă că nu mai e doar pentru că nu mai locuieşte acasă.

Vorbele astea mi-au atins un punct sensibil. Soţia mea mă părăsise, dar nu din cauză că nu aş fi fost drăguţ.

– Ştiu asta, am spus ridicându-mă. Mai stau ceva vreme în Derry şi ar fi bine să nu atrag prea multă atenţie. Puteţi să nu vorbiţi cu nimeni despre întâlnirea noastră? Ştiu că vă cer mult, dar…

S-au uitat unul la celălalt şi au izbucnit în hohote de râs. Când s-a mai liniştit, Beverly mi-a zis:

– Putem să ţinem un secret.

– Sunt sigur că puteţi. Pun pariu că aţi avut nişte secrete vara asta.

Nu mi-au răspuns.

Am arătat cu degetul la Barrens.

– Vă jucaţi acolo?

– Ne-am jucat pe vremuri, a zis Richie. Dar acum nu.

S-a ridicat şi s-a scuturat pe fund.

– Mi-a părut bine, domnule Amberson. Nu te băga în seamă cu toţi nătăfleţii, m-a sfătuit şi a ezitat puţin. Şi ai

grijă cât eşti în Derry. Acum e mai bine, dar nu cred că o să fie vreodată bine de tot.

– Mulţumesc. Vă mulţumesc amândurora. Poate într-o bună zi şi familia Dunning o să aibă de ce să vă mulţumească, dar dacă lucrurile merg aşa cum sper eu…

– … n-o să ştie nimic, mi-a terminat Beverly fraza.

– Exact, pe bune, am spus amintindu-mi expresia folosită de Fred Toomey. Aveţi grijă de voi.

– Avem, a spus Beverly, apoi a început iarăşi să chicotească: Spală-te mai departe cu Norgie, Georgie.

Am schiţat un salut cu degetul la borul noii mele pălării de vară şi am dat să plec. Atunci mi-a venit o idee şi m-am întors:

– Patefonul ăsta merge şi pe treizeci şi trei şi un sfert?

– Ca la El-Pi-uri? m-a întrebat Richie. Nee. Ăla bun de-l am acasă merge. Da’ bebeluşul ăsta al lui Bewie e pe baterii şi nu poate.

– Vezi cum vorbeşti de pick-up-ul meu, Tozier, l-a atenţionat Beverly. L-am luat din economiile mele.

Apoi către mine:

– Merge doar pe şaptezeci şi opt şi pe patruzeci şi cinci de turaţii.

– Pe patruzeci şi cinci e bine, i-am zis. Dă-i iarăşi drumul, dar pune-l la viteza aia.

Învăţasem la cursurile de dans cu Christy că e o metodă bună să încetineşti ritmul melodiei atunci când exersezi mişcările de swing.

– Tăticu’ e nebun, a comentat Richie.

Dar a răsucit maneta pentru viteză de lângă platan şi a pus iarăşi discul. De data aceasta, parcă toţi membrii orchestrei lui Glenn Miller mestecau caramele şi aveau tuse măgărească.

– Bine, am spus şi am întins mâinile spre Beverly. Urmăreşte-ne, Richie.

Mi-a apucat mâinile cu deplină încredere, privindu-mă amuzată cu ochii ei albaştri. M-am întrebat pe unde este

sau cine este în 2011. Dacă mai trăieşte presupunând că da, oare îşi mai aduce aminte că un om ciudat, care i-a pus întrebări ciudate, a dansat cu ea pe o versiune tărăgănată a melodiei „In the Mood” într-o după-amiază însorită de septembrie?

Le-am spus:

– Aţi dansat lent înainte şi acum o să fie încă şi mai lent, dar aşa o să puteţi să ţineţi ritmul. Şi o să aveţi timp suficient pentru fiecare pas.

Timp. Timp suficient. Dă drumul iarăşi la muzică, dar încetineşte-i ritmul.

Am prins-o de mâini şi am tras-o spre mine. Am împins-o. Ca nişte oameni sub apă ne-am aplecat şi am zvâcnit din piciorul stâng, în timp ce orchestra lui Glenn Miller cânta. *Daaaa… diiii… daaaaam… daaa… diiii… daaa… Daaa… daaaa.* La fel de încet, ca o păpuşă mecanică, ea s-a rotit la stânga sub mâinile mele ridicate.

– Stop! am exclamat, iar ea a îngheţat cu spatele la mine, ţinându-mă încă de mâini. Acum, strânge-mă de dreapta, ca şi cum ai vrea să-mi aminteşti ce urmează.

M-a strâns, apoi a făcut o piruetă curată şi s-a întors.

– Grozav! s-a bucurat ea. Acum trebuie să trec pe dedesubt, iar tu să mă aduci înapoi. Şi fac un salt şi mă ridici. Aici ajunseserăm când am căzut, aşa că ai grijă să nu-mi rupi gâtul.

– Asta e treaba ta, i-am răspuns. Sunt mult prea antic ca să mai ridic şi altceva în afară de hamburgeri.

Richie şi-a ridicat iar palmele pe obraji:

– Oaca-oaca-oaca-oaca! Omul mare şi străin scoate *altă*…

– Bip-bip, Richie, am spus eu, iar băiatul a izbucnit în râs. Acum încearcă şi tu. Şi aveţi grijă să vă strângeţi bine mâinile la fiecare mişcare mai complicată. N-o să câştigaţi concursul de talente, dar măcar o să arătaţi bine.

Richie a prins-o pe Beverly de mâini şi a început. Înainte şi înapoi, umăr lângă umăr, rotire la stânga, rotire la dreapta. Perfect. A alunecat agilă ca un ţipar printre

picioarele depărtate ale lui Richie, apoi băiatul a săltat-o şi a pus-o pe sol. A încheiat cu o piruetă de efect. Richie a luat-o iarăşi de mâini şi au repetat toate mişcările. A fost chiar mai bine la a doua încercare.

– Pierdem ritmul când trece pe dedesubt, se plânse Richie.

– N-o să-l mai pierdeţi când o să cânte normal. Crede-mă.

– Îmi place, a exclamat veselă Beverly. Ca şi cum ne-am mişca sub lupă.

Se mai răsuci o dată pe vârfurile pantofiorilor.

– Parcă aş fi Loretta Young la începutul spectacolului, când intră cu rochia aia înfoiată.

– Şi mie mi se zice Arthur Murray şi sunt din Miz-UUUUU-ri, a adăugat Richie, încântat şi el.

– Acum mărim viteza discului, le-am spus. Amintiţi-vă să vă faceţi semne. Şi ţineţi ritmul. Ritmul e totul.

Şi Glenn Miller a cântat iarăşi melodia aceea dulce, iar copiii au dansat. Pe iarbă, umbrele dansau alături de ei. Afară… înăuntru… apleacă… loveşte… la stânga… la dreapta… pe dedesubt… ieşi… şi ridicare. N-a fost perfect şi sigur că aveau să mai greşească paşii de foarte multe ori înainte să-i înveţe (dacă îi vor învăţa vreodată), dar nu dansau rău.

Of, la dracu! Erau frumoşi. Şi, pentru prima dată de când văzusem de pe Route 7 silueta mătăhăloasă a oraşului Derry înălţându-se de pe malul vestic al râului Kenduskeag, eram fericit. Şi acesta era un sentiment bun cu care să pornesc mai departe, aşa că m-am îndepărtat, repetându-mi binecunoscutul sfat: nu te uita înapoi, nu te uita înapoi niciodată. Cât de des îşi spun asta oamenii după câte o experienţă extraordinar de bună (sau extraordinar de proastă)? Cred că foarte des. Şi, de obicei, nimeni nu ascultă de sfatul ăsta. Oamenii sunt făcuţi să se uite înapoi; de aceea gâtul nostru e construit cu un pivot înăuntru.

Parcursesem jumătate de stradă când m-am oprit să privesc înapoi, gândindu-mă că puştii se uitau după mine. Nici vorbă. Tot mai dansau. Şi asta era bine.

8

Vreo două străzi mai în jos, pe Kansas Street, era o staţie de benzină Cities Services, şi am intrat ca să mă interesez cum pot ajunge pe Kossuth Street, pronunţată Coşut. Din zona service-ului auto veneau până la mine zumzetul unui compresor şi larma muzicii pop, dar biroul era gol. Îmi convenea de minune, pentru că descoperisem ceva foarte folositor lângă aparatul de marcat: un rastel din sârmă plin cu hărţi. În buzunarul de sus era o hartă a oraşului, murdară şi cu aspect abandonat. Pe copertă avea o fotografie a unei statui din plastic, incredibil de urâte reprezentându-l pe Paul Bunyan. Paul îşi ţinea toporul pe umăr şi rânjea către soarele de vară. Şi mi-am zis că numai Derry era în stare să adopte ca efigie statuia din plastic a unui legendar tăietor de lemne.

Chiar lângă pompele de benzină am văzut un teanc de ziare. Am luat un *Daily News* de acolo şi am aruncat o monedă de cinci cenţi alături de celelalte monede împrăştiate deasupra. Habar n-am dacă în 1958 oamenii erau mai cinstiţi, dar cu siguranţă că aveau mult mai multă încredere.

Potrivit hărţii, Kossuth Street se afla în aceeaşi zonă a oraşului unde era şi Kansas Street, iar drumul până acolo s-a dovedit a fi o plimbare plăcută de cincisprezece minute. Am mers pe sub ulmii care aveau să fie distruşi de mană în anii şaptezeci. Acum erau verzi şi veseli ca în iulie. Copii treceau în viteză pe lângă mine pe biciclete sau se jucau pe aleile caselor. Pâlcuri de adulţi aşteptau în staţiile de autobuz, marcate cu dungi albe pe stâlpii de telefon. Derry îşi vedea de treburile lui, iar eu îmi vedeam de ale mele – un oarecare individ cu un sacou obişnuit, cu pălăria din pai

dată puţin spre ceafă, un oarecare individ cu un ziar împăturit în mână. Poate caută un talcioc; sau poate examinează proprietăţile mai bunuţe. Un oarecare individ care arăta ca şi cum aici îi era locul.

Cel puţin, aşa speram.

Kossuth era o stradă cu garduri vii de o parte şi de cealaltă şi cu căsuţe demodate, ca nişte solniţe, în stilul New England. Aspersoare se învârteau pe peluze. Doi băieţi m-au depăşit, executând pase de fotbal în fugă. O femeie cu părul strâns cu un batic (şi nelipsita ţigară în colţul gurii) spăla maşina familiei şi stropea, când şi când, cu furtunul câinele familiei care se dădea înapoi lătrând. Kossuth Street mi se părea o scenă exterioară dintr-un serial vechi şi prăfuit.

Două fetiţe învârteau o coardă, iar o a treia o sărea cu îndemânare intonând: „Charlie Chaplin e în Franţa şi ţie nu-ţi tace clanţa! Ambambus, ţine-te de urs, ursul n-are coadă, c-a mâncat o babă!” Coarda pop-poc-pocnea pe asfalt. Am simţit că mă urmăreşte cineva cu privirea. Femeia cu batic se oprise din treabă cu furtunul într-o mână şi cu un burete plin cu spumă în cealaltă. Mă privea fix pe când mă apropiam de fetiţe. Le-am ocolit într-un arc larg de cerc şi am văzut-o că se întoarce la problemele ei.

Ai riscat al dracului de mult când ai stat de vorbă cu copiii ăia de pe Kansas Street, mi-am zis. Doar că nu credeam cu adevărat asta. Dacă m-aş fi apropiat puţintel cam prea mult de fetiţele cu coarda… asta ar fi însemnat să risc al dracului de mult. Richie şi Bev fuseseră două prezenţe providenţiale. Am ştiut-o de cum am dat cu ochii de ei şi ei au ştiut-o, la rândul lor. Eram la fel.

Te cunoaştem? mă întrebase fata. Bewie-Bewie, căreia-i plac blugii Levie.

Strada Kossuth se înfunda într-o clădire mare pe care scria West Side Recreation Hall. Era părăsită, iar pe gazon era pus un anunţ: DE VÂNZARE DE CĂTRE PRIMĂRIE. Evident că ar fi trebuit să constituie un obiect de interes

pentru oricare vânător de proprietăţi care se respectă. Două case mai jos, pe partea dreaptă, o fetiţă cu părul de culoarea morcovului şi cu obrajii acoperiţi cu pistrui mergea încolo şi încoace pe aleea asfaltă pe o bicicletă cu roţi ajutătoare. Cânta variaţiuni melodice ale aceleiaşi fraze: „Goangă, goangă, un' te duci?… Goangă, goangă, un' te duci?…"

M-am îndreptat spre sala de activităţi recreative, ca şi cum nimic în lume nu mă interesa mai mult, dar am continuat s-o urmăresc pe Micuţa Morcoveaţă cu colţul ochiului. Acum se balansa într-o parte şi în alta pe şaua bicicletei, probabil ca să vadă cât de mult se poate înclina înainte să cadă. Iar picioarele ei zgâriate îmi spuneau că nu făcea asta pentru prima oară. Pe cutia poştală din faţa casei nu era niciun nume, doar numărul 379.

M-am dus la semnul cu DE VÂNZARE şi am notat, chipurile, informaţiile care mă interesau pe un colţ al ziarului. Apoi m-am întors pe acelaşi drum pe care venisem. Când am trecut pe lângă Kossuth Street nr 379 (pe celălalt trotuar şi prefăcându-mă absorbit în lectura ziarului), o femeie a ieşit din casă pe verandă. Lângă ea era un băiat care clefăia din ceva învelit într-un şervet, iar în mâna liberă ţinea puşca cu aer Daisy cu care, nu peste mult timp, va încerca să-şi gonească tatăl lovit de turbare.

– Ellen! a strigat femeia. Dă-te jos de pe drăcia aia înainte să cazi! Vino să-ţi dau o prăjitură.

Ellen Dunning s-a dat jos de pe bicicleta care a căzut pe o latură pe asfalt şi a dat fuga în casă urlând cât o ţineau plămânii – şi se pare că o ţineau bine: „Goangă, goangă, un' te duci?" Părul, o nuanţă de roşu mai ghinionistă decât cel al lui Beverly Mash, îi sălta pe spate ca arcurile revoltate ale unui pat.

Băiatul, care va creşte şi va ajunge să scrie un eseu amănunţit care mă va emoţiona până la lacrimi, intră în casă în urma ei. Băiatul care avea să fie unicul supravieţuitor al acestei familii.

Doar dacă nu făceam eu ceva în privinţa asta. Iar acum, că îi văzusem, oameni adevăraţi care duceau vieţi adevărate, părea că nu mai am de ales.

Capitolul 7

1

Cum să-ţi povestesc cele şapte săptămâni pe care le-am petrecut în Derry? Cum să-ţi explic de ce am ajuns să-l urăsc şi să-mi fie teamă de el?

Nu din cauză că ar fi avut secrete (deşi avea) şi nu din cauză că acolo au avut loc nişte crime înfiorătoare, multe dintre ele nerezolvate (deşi avuseseră loc). *Toate s-au terminat,* îmi spusese o fată pe nume Beverly, iar un băiat pe nume Richie fusese de acord cu ea şi ajunsesem şi eu să cred asta… cu toate că am mai ajuns să cred şi că umbra n-a părăsit niciodată complet oraşul acela, cu centrul său scufundat.

Senzaţia de eşec iminent mă făcea să-l urăsc. Şi senzaţia că mă aflu într-o închisoare cu pereţi elastici. Dacă aş fi vrut să plec, m-ar fi lăsat (de bună voie!), dar dacă aş fi rămas, m-ar fi strâns mai tare. M-ar fi strâns până când aş fi rămas fără suflare. Şi – asta era partea rea – plecarea nu era o opţiune, pentru că acum îl văzusem pe Harry aşa cum fusese înainte de şchiopătat şi înainte ca zâmbetul acela încrezător, dar uşor tâmp, să i se încrusteze pe chip. Îl văzusem aşa cum fusese înainte să devină Harry Săltăreţul, ţopăie în sus şi-n jo-o-os.

O văzusem şi pe sora lui. Acum nu mai era doar un nume într-un eseu foarte amănunţit, o fetiţă fără chip, căreia îi plăcea să culeagă flori şi să le pună în vaze. Uneori stăteam noaptea treaz şi mă gândeam cum a vrut ea să se ducă la „ne daţi, ori nu ne daţi” costumată în Prinţesa Varătoamnă Iarnăprimăvară. Dacă nu făceam ceva, asta nu avea să se întâmple niciodată.

O aştepta un coşciug după o lungă şi inutilă luptă pentru viaţă. O aştepta un coşciug şi pe mama ei, al cărei nume nu

îl ştiam încă. Şi pe Troy. Şi pe Arthur, cunoscut sub numele de Tugga.

Nu ştiam cum aş mai fi putut să trăiesc cu mine însumi, dacă aş fi lăsat tragedia să se petreacă. Aşa că am rămas, dar n-a fost uşor. Şi de fiecare dată când mă gândeam că şi în Dallas urma să trec prin aceleaşi chinuri, aveam senzaţia că mi se blochează mintea. Măcar, îmi spuneam, Dallas-ul nu e ca Derry.

Atunci, cum să te fac să înţelegi?

În viaţa mea de profesor, obişnuiam să mă bazez pe ideea simplităţii. Atât în ficţiune, cât şi în non-ficţiune nu există decât o singură întrebare şi un sincer răspuns. *Ce s-a întâmplat?* întreabă cititorul. *Asta s-a întâmplat*, răspunde scriitorul. *Asta… şi asta… şi, de asemenea, şi asta*. Simplu. E singura metodă de a izbândi.

Aşa că am să încerc, deşi trebuie să ţii minte că, în Derry, realitatea este doar o pojghiţă subţire de gheaţă peste un lac cu ape adânci şi întunecate. Dar, totuşi:

Ce s-a întâmplat?

Asta s-a întâmplat. Şi asta. Şi, de asemenea, şi asta.

2

Vineri, a doua zi petrecută în Derry, m-am dus la Center Street Market. Am aşteptat până la cinci după-amiază, pentru că m-am gândit că atunci avea să fie cea mai mare aglomeraţie – căci vineri e zi de leafă şi pentru mulţi oameni (adică pentru soţii, deoarece una dintre regulile vieţii în 1958 este Bărbaţii Nu Cumpără Articole de Băcănie) este şi ziua de cumpărături. Mă puteam pierde mult mai uşor prin mulţimea de clienţi. Tot în acest sens am mers la W.T. Grant’s şi mi-am completat garderoba cu nişte pantaloni şi cămăşi albastre de care poartă muncitorii. Aducându-mi aminte şi de domnul Fără Bretele şi de tovarăşii lui de la Dolarul Somnoros, mi-am luat şi o pereche de bocanci. Pe

drumul spre târg, i-am lovit de bordura trotuarului până am reuşit să-i tocesc la vârfuri.

Aşa cum sperasem, locul era foarte aglomerat: cozi lungi la fiecare dintre cele trei case, intervalele dintre rafturi viermuind cu femei care împingeau cărucioarele de cumpărături. Puţinii bărbaţi pe care i-am văzut aveau doar coşuri, aşa că am luat şi eu unul. Am pus în el o pungă cu mere (ieftine ca braga) şi o pungă cu portocale (aproape la fel de scumpe ca portocalele din 2011). Podeaua unsuroasă din lemn îmi scârţâia sub picioare.

Dar cu ce anume *se ocupa* domnul Dunning la Center Street Market? Bewie-cu-blugii-Levie nu-mi spusese. Nu era şef de magazin. În cabina din sticlă de lângă raionul cu fructe şi legume stătea un domn cu părul alb, care ar fi putut să fie bunicul, dar nu tatăl micuţei Ellen Dunning. Iar pe eticheta de pe biroul lui scria DOMNUL CURRIE.

Când m-am îndreptat spre spatele magazinului, trecând pe lângă rafturile cu produse lactate (m-a amuzat anunţul care spunea AI ÎNCERCAT IAURTUL? O SĂ-ŢI PLACĂ FOARTE MULT), am auzit hohote de râs. Râs de femei, cu tenta aceea de neconfundat care pare să spună „vai, tu, ştrengarule!”. M-am întors spre ultimul culoar şi am văzut un stol de femei, îmbrăcate cam la fel ca doamnele din Kennebec Fruit, înghesuite în jurul raionului de carne. MĂCELĂRIE anunţa plăcuţa confecţionată de mână care atârna de lanţuri decorative cromate. COTLETE CA LA MAMA ACASĂ. Şi, pe ultimul rând, FRANK DUNNING, MĂCELAR-ŞEF.

Uneori viaţa îţi scoate în cale coincidenţe pe care niciun scriitor nu s-ar aventura să le copieze.

Frank Dunning le făcea pe cucoane să râdă. Asemănarea lui cu omul de serviciu care absolvise cursul de engleză pentru adulţi era de-a dreptul sinistră. Era leit Harry, doar că părul îi era aproape în întregime negru, nu în întregime cărunt, iar surâsul dulce, uşor nedumerit fusese înlocuit de un rânjet prefăcut, plin de adulaţie faţă de propria

persoană. Nicio mirare că doamnele erau date peste cap. Chiar şi Bewie-cu-blugii-Levie credea că-i un tip super, şi de ce n-ar fi crezut? Avea ea doisprezece, treisprezece ani, dar tot de sex feminin era, iar Frank Dunning era un cuceritor. Şi el ştia asta. Ce motive ar fi avut crema cuconetului din Derry să cheltuiască toată leafa soţilor lor la târgul din centrul oraşului, când la A&P preţurile erau mai mici? Unul dintre acestea era evident: domnul Dunning era foarte chipeş. Domnul Dunning era îmbrăcat cu haine albe ca zăpada (uşor stropite de sânge la mâneci, dar, la urma urmelor, era măcelar), domnul Dunning purta o tichie albă, foarte elegantă, un melanj între boneta de bucătar şi bereta de pictor, pusă şmechereşte pe o sprânceană. Doamne, cum mai atrăgea atenţia.

Una peste alta, domnul Frank Dunning, cu obrajii lui sănătoşi şi proaspăt bărbieriţi şi cu părul lui cel negru, impecabil tuns, era darul lui Dumnezeu pentru nevesticile din oraş. M-am îndreptat spre el şi l-am văzut cum lega un pachet cu sfoară dintr-o bobină pusă pe ax lângă cântar, scriind apoi preţul pe el cu caligrafie bombastică. A dat pachetul unei doamne cam de vreo cincizeci de primăveri, îmbrăcată într-un capot de casă cu un imprimeu cu trandafiraşi roz, ciorapi din nailon remaiaţi şi îmbujorări de tinerică.

– Poftim, doamnă Levesque, un sfert de salam nemţesc feliat subţire.

S-a aplecat peste tejghea, ca şi când ar fi vrut să-i împărtăşească un secret, apropiindu-se suficient de mult ca doamna Levesque (dimpreună cu toate celelalte cucoane) să-i poată amuşina aroma seducătoare a coloniei. Aqua Velva, marca folosită de Fred Toomey? Nu, nu credeam. După părerea mea, un cuceritor ca Frank Dunning şi-ar fi ales un parfum ceva mai scump.

– Ştii care-i chestia cu salamul nemţesc?

– Nu, a răspuns cucoana, tărăgănând vocala: *Nu-u-uu.*

Celelalte cucoane au fremătat în anticiparea marii dezvăluiri.

Ochii lui Dunning s-au oprit în treacăt asupra mea, dar n-au văzut nimic interesant. Când au revenit la doamna Levesque, şi-au recăpătat sclipirea brevetată.

– La o oră după ce mănânci, ţi se face foame de putere.

Nu sunt convins că doamnele au înţeles, dar toate au chirăit apreciativ. Dunning a expediat-o pe fericita doamnă Levesque şi, când mă îndepărtasem deja şi nu-l mai puteam auzi, s-a îndreptat spre o doamnă Bowie. Care, bineînţeles, a fost mai mult decât fericită să se bucure de întreaga lui atenţie.

E un om drăguţ. Glumeşte mereu.

Dar omul acesta drăguţ avea ochi de gheaţă. Albaştri, atunci când interacţiona cu haremul lui de cucoane fascinate. Dar când se uitase la mine – chiar dacă şi numai pentru o fracţiune de secundă – aş fi putut să jur că deveniseră cenuşii, de aceeaşi nuanţă ca a unei întinderi de apă sub un cer din care va începe curând să cadă zăpada.

3

Piaţa se închidea la şase seara, iar eu am plecat cu puţinele mele cumpărături pe la cinci şi douăzeci. Pe Witcham Street, chiar după colţ, era un restaurant U-Needa-Lunch. Mi-am comandat un hamburger, suc şi o felie de tort de ciocolată. Prăjitura a fost excelentă – ciocolată adevărată, frişcă adevărată. Mi-a mângâiat papilele gustative la fel de tandru cum o făcuse berea de ghimbir a lui Frank Anicetti. Am stat acolo cât de mult am putut, apoi, ca să-mi mai pierd timpul, m-am îndreptat spre canal, unde se găseau nişte băncuţe. De acolo puteam să văd Center Street Market fără să fiu văzut. Eram sătul, dar am mâncat şi o portocală şi am aruncat cojile în vadul din beton privindu-le cum sunt duse de apă.

La şase fix, s-au stins luminile de la vitrinele mari ale magazinului. La şase şi un sfert au ieşit ultimele cucoane ducându-şi sacoşele pline fie în sus, pe Up-Mile Hill, fie îngrămădindu-se în staţia de autobuz de lângă stâlpii de telefon cu dungi albe. A venit un autobuz pe care scria TRASEU COMPLET şi le-a cules de acolo. La şapte fără un sfert, angajaţii pieţei au început să plece. Ultimii doi au fost domnul Currie, şeful de magazin, şi Dunning. Şi-au strâns mâinile şi s-au îndepărtat în direcţii opuse. Currie s-a dus pe aleea dintre piaţă şi magazinul de pantofi de alături, probabil înspre locul unde îşi parcase maşina, iar Dunning a mers în staţia de autobuz.

Acolo nu erau decât două persoane şi nu am vrut să mă alătur lor. Şi mulţumită sensului unic de pe străzile din Low Town, nici nu a fost nevoie. M-am îndreptat spre alt stâlp cu dungi albe, aproape de cinematograful The Strand (unde rulau filmele *Machine-Gun Kelly* şi *Reform School Girl,* amândouă promiţând ACŢIUNE TREPIDANTĂ, după spusele afişului) şi am aşteptat autobuzul alături de nişte indivizi cu aspect de muncitori care discutau despre următoarele meciuri din campionatul de baseball. Le-aş fi putut dezvălui o mulţime de lucruri interesante despre acestea, dar mi-am ţinut gura.

Un autobuz a oprit în faţa Center Street Market. Dunning s-a urcat în el. A coborât colina şi a tras lângă trotuar în staţia de la cinematograf. I-am lăsat pe muncitori să urce înaintea mea, ca să pot să văd câţi bani puneau în automatul de bilete de lângă şofer. Mă simţeam întocmai ca un extraterestru dintr-un film SF care încearcă să imite comportamentul pământenilor. Era complet aiurea – voiam să merg cu autobuzul, nu să arunc în aer Casa Albă cu laserul – dar senzaţia rămânea aceeaşi.

Unul dintre indivizii din faţa mea a scos un permis de călătorie de culoarea canarului, care mi-a amintit în treacăt de Omul cu bilet galben. Ceilalţi au pus câte cincisprezece cenţi în automatul care clinchenea şi cloncănea la fiecare

bilet eliberat. La fel am făcut şi eu, deşi la mine a durat un pic mai mult pentru că moneda mi se lipise de palma transpirată. Mi se părea că toţi ochii erau fixaţi asupra mea, dar când m-am uitat în jur, am văzut că fiecare călător îşi vedea de treabă – fie citea ziarul, fie se uita pe geam, cu gândurile duse. Interiorul autobuzului era îmbâcsit de fum gri-albăstrui.

Frank Dunning stătea pe partea dreaptă, pe la mijlocul autobuzului. Acum purta o pereche de pantaloni evident făcuţi la comandă, după felul cum cădeau pe picior, o cămaşă albă şi o cravată bleumarin. Fercheş tare. Îşi aprindea o ţigară şi nu mi-a dat atenţie când am trecut pe lângă el ca să mă aşez pe unul din scaunele din spate. Autobuzul a gemut mai departe pe străzile cu sens unic din Low Town, apoi a apucat-o pe Witcham şi a urcat Up-Mile Hill. Odată ajunşi în zona rezidenţială din partea de vest a oraşului, călătorii au început să coboare. Numai bărbaţi. Probabil că femeile erau acasă şi îşi despachetau cumpărăturile sau pregăteau cina. Pe măsură ce autobuzul se golea, iar Frank Dunning îşi fuma mai departe ţigara, am început să mă întreb dacă nu cumva aveam să rămânem ultimii.

N-ar fi trebuit să-mi fac griji în privinţa asta. Când autobuzul se apropia de staţia de pe colţul dintre Witcham Street şi Charity Avenue (străzile din Derry aveau tot soiul de nume curioase; am întâlnit mai târziu şi Faith Avenue şi Hope Avenue), Dunning şi-a aruncat chiştocul pe podeaua maşinii, l-a strivit cu călcâiul şi s-a ridicat de pe scaun. Fără să se ţină de bare s-a deplasat cu graţie spre uşa din faţă, ondulându-şi trupul în unison cu mişcările autobuzului care încetinea. Există bărbaţi care îşi păstrează graţia adolescentină până mai târziu în viaţă, iar Dunning părea a fi unul dintre aceştia. Ar fi fost un excelent dansator de swing.

L-a bătut pe umăr pe şofer şi a început să-i spună o glumă. Una scurtă, pe care n-am reuşit s-o aud din cauza

ghiorţăitului frânelor pneumatice, dar am prins cuvintele *trei gagii blocaţi în lift* şi mi-am dat seama că nu era genul de banc pe care să-l împărtăşească Haremului lui în Capoate de Casă.

Şoferul era să explodeze de atâta râs, apoi a tras de maneta din crom care deschidea uşile.

– Pe luni, Frank.

– Doar dacă nu se umflă apele, i-a răspuns Dunning, apoi a coborât cu vioiciune cele două trepte şi a sărit pe bucata de iarbă de lângă trotuar.

Am observat cum i se ondulează muşchii sub materialul subţire al cămăşii. Ce şanse ar avea o femeie şi patru copii împotriva lui? Nu prea multe, a fost primul meu gând, dar greşeam. Răspunsul corect era niciuna.

Când autobuzul se îndepărta, l-am zărit pe Dunning urcând treptele primei clădiri de pe colţul Charity Avenue. Opt sau nouă bărbaţi şi femei stăteau în balansoarele de pe veranda largă. Câţiva dintre aceştia l-au salutat pe măcelar, care a început să le scuture mâinile cu atâta politeţe de credeai că-i un politician în turneu electoral. Casa cu trei etaje era construită în stilul New England Victorian, iar de streaşină era atârnat un anunţ. Abia am avut timp să-l citesc:

PENSIUNEA EDNA PRICE
ÎNCHIRIERI CU SĂPTĂMÂNA SAU CU LUNA
ACCES LA BUCĂTĂRIE
INTERZIS CU ANIMALE!

Sub el era un afiş portocaliu, mai mic, pe care scria, NU AVEM CAMERE LIBERE.

Am coborât după alte două staţii. I-am mulţumit şoferului care mi-a mârâit un răspuns morocănos. Aveam să descopăr că în Derry, Maine, mârâielile morocănoase erau considerate conversaţii civilizate şi pline de bun-simţ. Bineînţeles, doar dacă nu cumva se întâmpla să ştii câteva

bancuri despre nişte gagii blocaţi în lift, sau, poate, despre nişte marinari polonezi.

Am mers cu paşi înceţi înspre oraş, ocolind ca să evit să fiu văzut de cei de la pensiunea Ednei Price, unde chiriaşii se strângeau pe verandă după cină, întocmai ca personajele din povestirile lui Ray Bradbury despre încântătorul orăşel Greentown din Illinois. Şi nu semăna, oare, Frank Dunning cu unul din aceste personaje? Ba da, semăna, semăna. Dar şi în orăşelul lui Bradbury se aflau orori ascunse.

Omul cel drăguţ nu mai locuieşte acasă, spusese Richie-cu-aricii şi avusese dreptate. Omul cel drăguţ locuia la o pensiune unde toţi ceilalţi chiriaşi credeau despre el că e cel mai tare din parcare.

După socotelile mele, pensiunea Price nu se afla mai departe de cinci străzi de casa de la numărul 379 de pe Kossuth Street, poate chiar mai aproape. După ce toţi ceilalţi chiriaşi se duceau la culcare, rămânea oare el cu faţa întoarsă spre est, ca un musulman care caută Mecca? Şi dacă da, mai avea pe buze zâmbetul ce-bine-îmi-pare-că-te-văd? Nu credeam asta. Iar ochii lui erau albaştri şi veseli, sau cenuşii şi preocupaţi? Cum explicase faptul că îşi părăsise căminul şi casa celor care se bucurau de adierea serii pe veranda pensiunii? Inventase o poveste, una în care soţia lui să fie puţin sărită de pe fix sau de-a dreptul ticăloasă? Aşa credeam. Şi era crezut? Răspunsul acesta era foarte uşor. Nu contează dacă vorbim despre anul 1958, sau 1985, sau 2011. În America, unde forma ţine loc de fond, cei ca Frank Dunning sunt întotdeauna crezuţi.

4

Marţi, am închiriat un apartament descris în rubrica de mică publicitate din *Derry News* ca „semimobilat şi în cartier bun”, iar miercuri, pe data de şaptesprezece septembrie, domnul George Amberson s-a mutat acolo. La revedere, Derry Town House, bine te-am găsit, Harris

Avenue. Trăiam în 1958 de mai bine de o săptămână şi începusem să mă simt destul de în largul meu aici, chiar dacă nu ca un localnic get-beget.

Semimobilat însemna că apartamentul avea un pat (cu o saltea puţin cam pătată şi fără aşternuturi), o canapea, o masă de bucătărie cu un picior care trebuia proptit cumva ca să nu se bălăngăne şi un singur scaun cu şezutul din plastic galben care îţi pupa dosul pantalonilor cu un *ţocăit* ciudat când te ridicai de pe el. Mai avea şi o maşină de gătit şi un frigider care huruia. În cămara din bucătărie am dat peste unitatea de aer condiţionat a apartamentului: un ventilator cu cordonul electric atât de franjurat încât părea absolut letal.

Senzaţia mea a fost că acest apartament, situat fix sub culoarul de zbor al avioanelor care aterizau pe aeroportul din Derry, era puţin cam prea scump, dar am fost de acord cu preţul pentru că proprietăreasa, doamna Joplin, s-a declarat doritoare să treacă cu vederea lipsa de referinţe a domnului Amberson. A fost de folos şi faptul că domnul i-a putut oferi chiria pe trei luni înainte în bani gheaţă. Totuşi, a insistat să copieze toate informaţiile de pe permisul meu auto. Şi chiar dacă i s-o fi părut ciudat că un liber profesionist din domeniul imobiliarelor din Wisconsin are permis de Maine, n-a suflat o şoaptă.

M-am bucurat că Al îmi dăduse mulţi bani lichizi. Căci banii au un fel aparte de a calma eventualele temeri ale oamenilor care nu te cunosc.

Iar în 1958 banii făceau mult mai multe. Cu numai trei sute de dolari, am reuşit să-mi mobilez în întregime apartamentul. Din aceşti trei sute, nouăzeci s-au dus pe un televizor de sufragerie la mâna a doua. Iar în seara aceea m-am uitat la *The Steve Allen Show*, într-un superb alb-negru. Apoi l-am stins şi m-am aşezat la masa din bucătărie, ascultând cum, în muget de elice, un avion se îndrepta spre pământ. Din buzunarul de la spate am scos un caiet Blue Horse pe care-l cumpărasem de la drogheria din Low Town

(acolo unde şterpelitul nu era nici la modă, nici ceva obişnuit, nici ceva demodat). L-am deschis şi am apăsat capătul noului pix Parker. Şi aşa am stat vreo cincisprezece minute – până când un alt avion a zăngănit ferestrele, părând a zbura atât de jos, încât aproape că mă aşteptam să simt o bufnitură când roţile urmau să raşcheteze acoperişul casei.

Pagina a rămas goală. Goală era şi mintea mea. De fiecare dată când încercam s-o pun în mişcare, unicul gând coerent pe care mi-l transmitea era *trecutul nu vrea să fie schimbat.*

Nu-mi era de niciun folos.

Într-un final m-am ridicat, am scos ventilatorul din cămară şi l-am pus pe bufet. Eram convins că n-o să funcţioneze, dar a pornit, iar zumzăitul motorului lui era ciudat de mângâietor. În plus, acoperea zăngănitul enervant al frigiderului.

Când m-am aşezat la loc, mintea îmi era mai limpede şi am reuşit să adun câteva cuvinte.

OPŢIUNI

1. Să anunţ poliţia.

2. Să-i dau măcelarului un telefon anonim (să-i zic: „Sunt cu ochii pe tine, ticălosule, dacă faci ceva te dau de gol.”).

3. Să-i întind o cursă.

4. Să-l împiedic cumva.

M-am oprit. S-a oprit şi frigiderul. Nu ateriza niciun avion şi nu trecea nicio maşină pe Harris Avenue. Nu eram acum decât eu, ventilatorul şi lista mea incompletă. Am notat şi ultimul punct.

5. Să-l omor.

După aceea am mototolit foaia, am luat cutia cu chibrituri lungi de lângă maşina de gătit, cu care se aprindeau arzătoarele şi cuptorul, şi am aprins un băţ. Imediat ventilatorul l-a stins şi iarăşi m-am gândit cât de

greu este să schimbi unele lucruri. Am oprit ventilatorul, am aprins alt băţ şi am apropiat flacăra de ghemotocul de hârtie. Când a luat foc, l-am aruncat în chiuvetă, am aşteptat să se stingă de la sine şi am aruncat cenuşa prin canalul de scurgere.

După aceea, domnul George Amberson s-a dus la culcare.

Dar nu a reuşit să adoarmă multă vreme.

5

La douăsprezece şi jumătate, după ce ultimul avion al nopţii şterse acoperişul, încă mai eram treaz şi mă gândeam la listă. Să anunţ poliţia ieşea din discuţie. Ar putea funcţiona în cazul lui Oswald, care urma să-şi declare dragostea nemuritoare pentru Fidel Castro şi în Dallas şi în New Orleans, dar Dunning era o cu totul altă mâncare de peşte. Era un membru îndrăgit şi respectat al comunităţii. Iar eu cine eram? Tipul cel nou dintr-un oraş căruia nu-i plăceau străinii. În după-amiaza aceea, după ce ieşisem din drogherie, îi văzusem iarăşi pe domnul Fără Bretele şi tovarăşii lui în faţa barului Dolarul Somnoros. Eram cu hainele de muncitor pe mine, dar tot m-au fixat cu aceeaşi privire directă ce părea a întreba *cine naiba eşti.*

Şi chiar dacă aş fi fost în Derry de opt ani, nu doar de opt zile, ce aş fi spus la poliţie? Că am avut o viziune în care Frank Dunning îşi ucidea familia în seara de Halloween? Cu siguranţă că aş fi făcut o impresie deosebită.

Un pic mai mult îmi plăcea ideea de a-i da măcelarului un telefon anonim, iar opţiunea aceasta era înspăimântătoare. De îndată ce-l sunam pe Frank Dunning – fie la muncă, fie la pensiune, unde, fără îndoială, că ar fi fost chemat la telefonul comun din salonaş – aş fi schimbat cursul evenimentelor. Un asemenea telefon l-ar fi putut împiedica să-şi mai omoare familia, dar mi se părea la fel de posibil să aibă efectul diametral opus, dându-i brânci peste

muchia periculoasă a echilibrului psihic pe care păşise până atunci, în spatele zâmbetului său cordial de George Clooney. Şi, în loc să previn crimele, s-ar fi putut să le fac să se întâmple mai curând. Aşa cum stăteau lucrurile acum măcar ştiam unde şi când. Dacă îl avertizam, se putea schimba drastic totul.

Să-i întind o cursă? Asta putea funcţiona într-un roman de spionaj, dar eu nu eram agent C.I.A., eram un amărât de profesor de engleză.

Să-l împiedic era punctul următor de pe lista mea. Bine, dar cum? Să-l lovesc cu maşina, poate chiar atunci când avea să se ducă de pe Charity Avenue spre Kossuth Street, cu un ciocan în mână şi crimă în gânduri? Dacă nu eram incredibil de norocos, ar fi urmat să fiu prins şi vârât la închisoare. Şi încă ceva. De obicei, oamenii scoşi din funcţiune se fac bine la un moment dat. Şi atunci ar fi putut încerca din nou. Şi pe măsură ce mă gândeam mai mult la asta, aşa cum stăteam întins în întuneric, mi s-a părut un scenariu foarte plauzibil. Pentru că trecutului nu-i place să fie schimbat. Este mult prea încăpăţânat şi viclean.

Singura metodă sigură era să-l urmăresc, să aştept să fie singur şi să-l omor. Atât de simplu, tâmpitule.

Dar şi aici erau probleme. Cea mai importantă era că nu ştiam dacă eram în stare să duc treaba asta până la capăt. Credeam că aş putea să ucid pe cineva dacă mi-ar fi clocotit sângele – să mă apăr pe mine sau pe altcineva –, dar să ucid cu sânge rece? Chiar dacă ştiam că potenţiala mea victimă ar fi urmat să-şi omoare nevasta şi copiii dacă nu l-aş fi oprit?

Şi… dacă o făceam şi apoi eram prins înainte să apuc să evadez înapoi în viitor, acolo unde eram Jake Epping, iar nu George Amberson? Aş fi fost judecat, condamnat, trimis la închisoarea Shawshank. Şi tot acolo aveam să fiu în ziua când John F. Kennedy era ucis în Dallas.

Dar nici măcar asta nu era adevărata problemă. M-am dat jos din pat, am traversat bucătăria şi m-am dus în baia

de dimensiunile unei cabine telefonice, m-am aşezat pe toaletă şi mi-am sprijinit bărbia în podul palmelor. Presupusesem că eseul lui Harry era purul adevăr. Al fusese de aceeaşi părere. Şi poate că aşa şi era, pentru că Harry era cu două sau trei grade puţin mai încet la minte, iar oamenii de acest fel sunt mai puţin predispuşi să încerce să prezinte drept realitate fantezii cum ar fi asasinarea unei familii întregi. Şi totuşi…

A fi nouăzeci şi cinci la sută sigur nu-i totuna cu sută la sută, spusese Al şi atunci vorbea chiar despre Oswald. Despre singura persoană care ar fi trebuit să fie ucigaşul lui Kennedy odată ce toate flecărelile despre conspiraţii erau înlăturate. Şi totuşi Al mai avea nişte dubii de care nu putuse scăpa încă.

Ar fi fost foarte uşor să verific povestea lui Harry în lumea computerizată din 2011, dar n-o făcusem. Şi chiar dacă ar fi fost în întregime reală, tot s-ar fi putut să greşească anumite detalii esenţiale sau să nu le pomenească deloc. Aş fi putut fi foarte uşor prins pe picior greşit. Cum ar fi fost dacă, în loc să îi salvez pe toţi, ca un Sir Galahad ce mă aflam, eram şi eu ucis laolaltă cu fraţii şi mama lui Harry? Chestia asta ar fi schimbat viitorul într-o infinitate de moduri extrem de interesante, doar că eu nu mai aveam să fiu prin preajmă ca să le descopăr.

Şi m-a trăsnit brusc o altă idee, una chiar nebunească, dar posibilă. Aş fi putut să mă înfiinţez în seara de Halloween vizavi de casa de la numărul 379 de pe Kossuth Street… şi *să privesc.* Să mă conving că totul se întâmplă aievea, sigur, dar şi să observ toate amănuntele care i-ar fi putut scăpa unicului supravieţuitor – un copil traumatizat. Apoi să mă întorc în Lisbon Falls, să urc prin vizuina de iepure, după care să mă întorc imediat la ziua de 9 septembrie, ora 11:58 dimineaţa. Voi cumpăra din nou Sunlinerul, voi ajunge din nou în Derry, dar de data aceasta cu toate informaţiile necesare. Bun, cheltuisem destui bani, dar mai erau suficienţi cât să mă descurc.

Dar şirul gândului s-a poticnit rapid. Scopul acestei călătorii fusese acela de a afla ce efecte asupra viitorului ar fi avut salvarea familiei omului de serviciu, şi n-aveam de unde să mai ştiu, dacă îl lăsam pe Frank Dunning să meargă până la capăt. În plus, trebuia să mai fac o dată totul atunci când (dacă) mă întorceam pentru Oswald – pentru că orice trecere prin vizuina de iepure era o resetare. O dată era suficient de rău. De două ori era îngrozitor de rău. De trei ori ar fi fost inacceptabil.

Şi încă ceva. Familia lui Harry Dunning murise deja o dată. Eram în stare să-i condamn să mai moară şi a doua oară? Chiar dacă de fiecare dată avea loc o resetare şi ei nu ştiau? Dar cine putea spune dacă nu cumva îşi dădeau seama de ceva în străfundurile subconştientului lor?

Durerea. Sângele. Micuţa Morcoveaţă întinsă pe jos cu balansoarul peste ea. Harry încercând să-l sperie pe dement cu o puşcă cu aer: „Lasă-mă-n pace, tăicuţule, sau te împuşc.”

Mi-am târşâit picioarele înapoi prin bucătărie, oprindu-mă să mă uit lung la scaunul cu şezutul din plastic galben.

– Te urăsc, scaun afurisit, i-am spus şi m-am dus iarăşi la culcare.

De data aceasta am adormit aproape imediat. Dimineaţa următoare, când m-am trezit, soarele de ora nouă strălucea prin ferestrele mele încă-fără-perdele, păsările îşi ciripeau părerea bună despre ele însele, iar eu m-am gândit că ştiu ce am de făcut. *E atât de simplu, tâmpitule!*

6

Pe la prânz mi-am pus cravata, mi-am aranjat şmechereşte pălăria de paie, aşa cum cerea moda momentului, şi m-am dus la magazinul de articole sportive a lui Machen, unde LICITAŢIA DE ARME nu se încheiase încă. I-am spus vânzătorului că doresc să-mi cumpăr un pistol deoarece lucrez în domeniul imobiliar şi se întâmplă uneori

să am asupra mea sume mari de bani. Mi-a arătat câteva arme, printre care şi un revolver Colt .38 Police Special. Preţul era 9,99 dolari. Mi s-a părut absurd de ieftin, dar mi-am adus aminte că, în conformitate cu notiţele lui Al, puşca italienească pe care Oswald şi-o comandase prin poştă şi pe care o folosise ca să schimbe istoria costase mai puţin de douăzeci.

– Este o armă perfectă pentru autoapărare, mi-a spus vânzătorul învârtind butoiaşul pistolului: *clic-clic-clic-clic-clic*. Precizie garantată până la cincisprezece metri şi dacă e vreunul aşa de cretin să încerce să te jefuiască o să fie la distanţă mai mică de atât.

– Adjudecat.

M-am pregătit pentru examinarea actelor de identitate, uitând, iarăşi, să iau în considerare atmosfera relaxată şi deloc fricoasă a Americii în care trăiam acum. Afacerea s-a încheiat după cum urmează: am plătit şi am ieşit din magazin cu arma la mine. Fără tot felul de documente de completat şi fără perioadă de aşteptare. Nici măcar n-a trebuit să-i dau adresa curentă.

Oswald îşi învelise puşca într-o pătură şi o ascunsese în garajul casei unde locuia soţia sa împreună cu o femeie pe nume Ruth Paine. Dar când am ieşit din magazinul lui Machen, cu pistolul în servietă, m-am gândit că ştiu cum trebuie să se fi simţit: ca un om care deţine un secret puternic. Un om care are propria sa tornadă.

Un ins, care ar fi trebuit să fie la muncă la ora aceea, stătea lângă intrarea în Dolarul Somnoros, fumând o ţigară şi citind ziarul. Mai degrabă, prefăcându-se că citeşte ziarul. Nu pot să jur că mă urmărea, dar nu pot să jur nici că nu.

Era Fără Bretele.

În seara aceea m-am aşezat iarăşi lângă cinematograful The Strand, al cărui panou publicitar anunţa: PREMIERA MÂINE! *THUNDER ROAD* (MITCHUM) & *THE VIKINGS* (DOUGLAS)! Adică ŞI MAI MULTĂ ACŢIUNE pentru spectatorii din Derry.

Din nou Dunning s-a urcat în autobuz. Dar acum nu l-am mai urmărit. Nu era nevoie; ştiam unde se duce. M-am întors la apartamentul meu, uitându-mă în jur după Fără Bretele. Nici urmă de el şi mi-am spus că fusese o simplă coincidenţă faptul că îl zărisem vizavi de magazinul cu articole sportive. Nu mare lucru. În fond, Dolarul Somnoros era unul din barurile lui preferate. Şi pentru că fabricile funcţionau şase zile pe săptămână, muncitorii îşi luau ziua liberă prin rotaţie. Poate că joi fusese ziua lui liberă. Poate că săptămâna viitoare o să-şi piardă vineri timpul prin faţa barului. Sau marţi.

Seara următoare m-am înfiinţat din nou la The Strand şi am început să citesc cu atenţie afişul pentru *Thunder Road (Robert Mitchum într-o urmărire palpitantă!)* din cauză că nu prea aveam unde să mă duc; mai erau şase săptămâni până la Halloween şi aveam sentimentul că intrasem în etapa în care trebuia să-mi omor cumva timpul. Dar acum, în loc să traverseze înspre staţie, Frank Dunning s-a oprit nehotărât la intersecţia dintre Center, Kansas şi Witcham. Era spilcuit ca de obicei, purtând o pereche de pantaloni negri, cămaşă albă, cravată albastră şi sacou în carouri gri-deschis. Îşi dăduse pălăria spre ceafă. O clipă am crezut că o să se ducă la film, să vadă urmărirea palpitantă, caz în care m-aş fi îndepărtat nonşalant pe Canal Street. Dar a făcut la stânga, pe Witcham. Începuse să fluiere. Şi fluiera bine.

N-aveam de ce să-l urmăresc; nu va ucide pe nimeni cu ciocanul în seara de nouăsprezece septembrie. Dar eram curios şi, oricum, n-aveam nimic mai bun de făcut. S-a îndreptat către un bar, The Lamplighter, care nu părea chiar atât de simandicos precum cel de la hotel, dar nici

şleampăt cum erau cele de pe Canal Street. În fiecare oraş micuţ există unul sau două asemenea stabilimente unde clasele sociale îşi dau mâna, iar The Lamplighter părea a face parte din această categorie. Şi, ca de obicei, specialitatea casei îi făcea pe străini să se scarpine nedumeriţi în cap. În această seară specialitatea era o chestie inspirat numită Bucăţele prăjite de homar.

Am trecut foarte încet prin faţa ferestrelor mari ale localului şi l-am văzut pe Dunning traversând sala. A strâns mâini; a plesnit afectuos obraji; a luat pălăria unui bărbat şi a aruncat-o unui tip de lângă maşina Bowl Mor care a prins-o cu multă îndemânare în hohotele de râs ale publicului larg. Un om drăguţ. Mereu pus pe glume. Tipul descris de cântecul râzi-şi-întreaga-lume-va-râde-cu-tine.

Am văzut că se aşază la una dintre mesele de lângă Bowl Mor şi am dat să plec. Dar mi-era sete. Mi-ar fi prins bine o bere, iar barul din The Lamplighter era despărţit printr-o sală aglomerată de zona unde se afla grupul eminamente masculin al lui Dunning. N-avea cum să mă vadă, iar eu îi puteam urmări mişcările în oglindă. Nu că mi-aş fi făcut iluzii că ar face ceva ieşit din comun.

În plus, dacă aveam de gând să stau aici încă şase săptămâni, ar fi fost cazul să încep să mă integrez cumva. Aşa că m-am întors şi am intrat în atmosfera plină de exclamaţii vesele, hohote ameţite de râs şi Dean Martin cântând „That’s Amore”. Ospătăriţele umblau încolo şi încoace cu halbe de bere şi farfurii vârfuite cu ceea ce părea a fi Bucăţele prăjite de homar. Bineînţeles, toate în valuri uriaşe de fum albastru.

Fumul era omniprezent în 1958.

8

– Am observat că te tot uiţi la masa aia din spate, mi-a spus o voce de alături.

Îmi comandasem deja a doua halbă cu bere şi o farfurie mică cu bucăţele de homar. Ştiam că m-aş fi întrebat mereu ce gust aveau, aşa că trebuia să le încerc.

M-am uitat în jur şi am văzut un bărbat micuţ, cu părul lucios pieptănat pe spate, faţă rotundă şi ochi negri plini de viaţă. Semăna cu o veveriţă fălcoasă. Veselă. Mi-a zâmbit cu gura până la urechi şi mi-a întins o mână ca de copil. Pe antebraţ, o sirenă cu sânii goi plesnea din coada de peşte şi făcea cu ochiul.

– Charles Frati. Dar poţi să-mi spui Chaz. Toţi îmi zic aşa.

I-am strâns mâna.

– George Amberson, dar poţi să-mi spui George. Şi mie îmi zic toţi aşa.

A început să râdă. Am râs şi eu. E dovadă de proastă creştere să râzi la propriile tale bancuri (mai ales dacă sunt proaste), dar unii oameni sunt atât de drăguţi, că e păcat să-i laşi să râdă singuri. Chaz Frati era o asemenea persoană. Chelneriţa i-a adus o halbă, iar el a ridicat-o înspre mine:

– În sănătatea ta, George.

– Noroc şi ţie, am spus şi am ciocnit.

– Vreun cunoscut de-al tău? m-a întrebat uitându-se la masa din spatele localului prin oglinda cea mare a barului.

– Nu, mi-am şters spuma de pe buză. Doar că mi se pare că se distrează al naibii de bine.

Chaz surâse.

– E masa lui Tony Tracker. Ca şi cum ar avea numele gravat pe ea. Tony are o firmă de transporturi cu fratele lui, Phil. Mai au şi multe pogoane din oraşul acesta – şi din oraşele din jur. O grămadă. Phil nu prea vine pe-aici, că-i mai mereu plecat cu treburi, dar Tony nu lipseşte vinerea şi sâmbăta. Are o droaie de prieteni. Şi se distrează mereu, dar niciodată mai bine decât atunci când vine şi Frank Dunning. Tipul ăla care zice bancuri. Toată lumea îl *iubeşte*.

– Vorbeşti ca şi cum i-ai cunoaşte pe toţi.

– De ani de zile. Cunosc aproape pe toată lumea din Derry, dar pe tine, nu.

– Pentru că tocmai ce am ajuns în oraş. Mă ocup cu imobiliarele.

– Afaceri imobiliare, înţeleg.

– Înţelegi bine.

Chelneriţa mi-a pus în faţă homarul şi s-a îndepărtat croindu-şi destul de greu drumul prin îmbulzeala din local. Movila de mâncare de pe farfurie semăna incredibil de bine cu resturile unui animal călcat de o maşină, dar mirosea nemaipomenit şi avea un gust încă şi mai bun. Probabil că erau un miliard de grame de colesterol în fiecare bucăţică, dar în 1958 nimeni nu avea preocupări din astea, chestie chiar foarte plăcută.

– Dă-mi o mână de ajutor, i-am indicat farfuria.

– Nu, e treaba ta. Eşti din Boston? New York?

Am ridicat din umeri, iar el a izbucnit în râs.

– Faci pe prudentul, hî? Nu e rău, frăţioare. Gura slobodă a înecat corăbii. Dar cred că ştiu ce urmăreşti.

M-am oprit cu furculiţa în aer. În bar era foarte cald, dar mi s-a făcut brusc frig.

– Nu mai spune?

S-a apropiat mai mult de mine. Simţeam aroma de Vitalis din păr şi de Sen-Sen din respiraţie.

– Dacă zic „loc pentru mall”, am dreptate?

Am respirat foarte uşurat. Nu-mi trecuse prin cap că aş fi putut veni în Derry ca să găsesc un teren pentru ridicarea unui mall, dar era o idee foarte bună. I-am făcut cu ochiul lui Chaz Frati:

– Nu ştiu.

– Nu, nu. Sigur că nu. Afacerile sunt afaceri, aşa cum zic eu mereu. Nu mai vorbim despre asta. Dar dacă vei dori vreodată să-i faci confidenţe unui ţărănoi de pe aici, mi-ar plăcea să te ascult. Şi ca să-ţi dovedesc că sunt un tip valabil, o să-ţi dau un pont. Dacă nu ai văzut încă turnătoria

Kitchener, ar trebui să te duci s-o vezi. E locul perfect. Mall-uri? Ştii ce-s alea mall-urile, fiul meu?

– Valul viitorului, i-am răspuns.

Şi-a îndreptat un deget spre mine într-o pantomimă de pistol şi mi-a făcut şi el cu ochiul. Am izbucnit iarăşi în râs. Pur şi simplu nu mă puteam abţine. Râdeam şi de uşurare, căci tocmai ce constatasem că nu toţi adulţii din Derry uitaseră cum să se poarte cu străinii.

– Bravo!

– Şi al cui e terenul pe care e turnătoria Kitchener, Chaz? Al fraţilor Tracker, nu?

– Am spus că ei deţin mare parte din terenurile de pe-aici, nu pe toate.

S-a uitat la sirena tatuată pe braţ.

– Ce zici, Milly, să-i spunem lui George a cui e proprietatea aia excelentă situată la doar trei kilometri de centrul acestei metropole?

Milly şi-a ondulat coada cu solzi şi şi-a zgâlţâit ţâţele, fără ca Chaz Frati să fie nevoit să-şi încleşteze pumnul; mi se părea că muşchii braţului său aveau o viaţă proprie. Era o scamatorie foarte bună. M-am întrebat dacă ştia şi cum să scoată iepuri din pălărie.

– Bine, iubito, şi-a ridicat iar ochii la mine. De fapt, terenul ăla e al subsemnatului. Cumpăr tot ce-i mai bun şi-i las pe fraţii Tracker să ia restul. Afacerile sunt afaceri. Vrei cartea mea de vizită, George?

– Neapărat.

Cartea de vizită era simplă: CHARLES „CHAZ” FRATI VÂNZĂRI CUMPĂRĂRI. Am pus-o în buzunarul cămăşii.

– Şi dacă îi cunoşti pe oamenii ăia şi ei te cunosc, de ce nu eşti acolo în loc să stai la bar cu puştiul cel nou? l-am întrebat.

O clipă a părut surprins de mirarea mea, apoi râse din nou.

– Te-ai născut ieri, frăţioare?

– Sunt nou în oraş. N-am învăţat cum merge treaba pe-aici. Nu te supăra.

– Nici prin cap nu-mi trece să mă supăr. Ei fac afaceri cu mine pentru că am jumătate din motelurile din acest oraş, ambele cinematografe – şi cel din centru, şi cel în aer liber una dintre bănci şi toate casele de amanet din estul şi centrul statului Maine. Dar nu stau la masă cu mine şi nici nu mă invită la ei acasă sau în cluburile lor pentru că fac parte din Trib.

– M-ai pierdut.

– Sunt evreu, frăţioare.

Mi-a observat expresia şi a rânjit.

– N-ai ştiut. Nici măcar când n-am vrut să mănânc din homarul tău. Nici măcar atunci n-ai ştiut. Sunt impresionat.

– Încerc să înţeleg de ce ar conta asta.

A râs ca şi cum ar fi fost cea mai bună glumă pe care a auzit-o tot anul.

– Atunci nu te-ai născut ieri. Te-ai născut alaltăieri.

Îl vedeam pe Frank Dunning în oglindă. Vorbea. Tony Tracker şi toţi prietenii lui îl ascultau rânjind cu gurile până la urechi. Când au explodat în mugete de râs, m-am întrebat dacă gluma care îi stârnise fusese cea cu trei gagii blocaţi în lift, sau poate alta, mai amuzantă şi mai obscenă – trei jidani pe un teren de golf, desigur.

Chaz mi-a surprins privirea.

– Frank ştie cum să însufleţească o petrecere, fii fără grijă. Ştii unde lucrează? Nu, n-ai de unde, abia ai venit în oraş, am uitat. Center Street Market. E măcelar-şef. Şi co-patron, deşi nu spune. Şi mai ştii ceva? El e parte din motivul pentru care locul ăla încă mai există şi face profit. Tipul atrage cucoanele cum atrage mierea albinele.

– Nu mai spune?

– Da, şi îl plac şi bărbaţii. Chestie care nu se prea întâmplă. Bărbaţilor nu le plac don juanii.

Asta m-a făcut să mă gândesc la pasiunea obsesivă pe care o avusese fosta mea soţie pentru Johnny Depp.

– Dar nu mai e ca pe vremuri când stătea cu ei şi bea până la închidere şi după aia se duceau şi jucau poker la staţia de mărfuri până la crăpatul zorilor. Acum bea doar o bere – hai, două – şi pa, tuturor. Ai să vezi.

Cunoşteam din proprie experienţă tipul acesta de model comportamental de când urmărisem eforturile sporadice ale lui Christy de a controla cantitatea de băutură consumată, în loc să înceteze de a mai bea pur şi simplu. Mergea o vreme, dar, în cele din urmă, cădea iar în păcat.

– Probleme cu băutura?

– Nu ştiu, dar cu siguranţă are probleme cu accesele de furie, mi-a răspuns Chaz şi s-a uitat la tatuajul de pe braţ. Ai observat, Milly, cât de mulţi indivizi nostimi sunt, de fapt, răi în adâncul sufletului?

Milly şi-a unduit coada de peşte. Chaz m-a privit serios:

– Vezi? Femeile ştiu.

A mai înşfăcat o bucăţică de homar şi şi-a rostogolit ochii. Era un omuleţ tare amuzant, şi nici prin cap nu mi-a trecut că s-ar fi putut să fie altfel decât arăta. Dar, aşa cum Chaz însuşi insinuase, eram un picuţ cam naiv. Mai ales când venea vorba de Derry.

– Să nu mă pârăşti la rabinul Sforăiemult.

– Secretul tău e în siguranţă.

Din felul în care bărbaţii se aplecau înspre Frank, am înţeles că începuse să spună un alt banc. Era tipul de om care vorbeşte foarte mult cu mâinile. Mâini mari. Era uşor să ţi le închipui mânuind profesionist un ciocan.

– Când era la liceu o ţinea numai în petreceri şi în urlete, ceva de groază, a continuat Chaz. Şi ştiu bine pentru că am fost colegi la County Consolidated. Dar m-am ferit din drumul lui. Că lovea în stânga şi-n dreapta. Mereu pus pe harţă. Ar fi trebuit să meargă la Universitatea statului Maine, dar a lăsat gravidă o fată şi a fost obligat să se însoare cu ea. După vreun an sau doi, fata şi-a luat copilul şi a tăiat-o. Şi cred că a făcut bine, dacă stau să mă gândesc cum se purta pe vremea aia. Lui Frankie i-ar fi prins bine să

se bată cu nemţii, sau cu japonezii – înţelegi? Să-i facă praf. Dar a fost declarat inapt pentru serviciul militar. Şi niciodată n-am aflat de ce. Platfus? Murmur cardiac? Tensiune? Nu-mi dau seama. Probabil că n-ai niciun chef să auzi toate bârfele astea vechi.

– Ba da, i-am spus. E captivant.

Sigur că era. Intrasem în The Lamplighter pentru un pahar şi am dat peste o mină de aur.

– Mai ia o bucăţică de homar.

– Ce-mi faci tu mie, a oftat şi şi-a vârât una în gură. Mestecând, a arătat cu degetul înspre oglindă. De ce n-aş mânca şi eu? Uită-te la tipii ăia de acolo – jumătate sunt catolici şi bagă în ei şi hamburgeri şi sendvişuri cu şuncă şi salată şi roşii şi cârnaţi. Vinerea! Cine mai înţelege ceva din religie, frăţioare?

– Nu m-ai nimerit, i-am răspuns. Sunt metodist nepracticant. Înţeleg că domnul Dunning n-a terminat colegiul?

– Nu. Când i-a fugit prima nevastă, tocmai termina un curs intensiv de tăiat carnea şi chiar e talentat la aşa ceva. Şi a mai intrat şi în alte belele – da, sigur, am auzit că şi băutura era de vină. Ce să-i faci, oamenii bârfesc ceva de groază, pricepi, şi unul care are case de amanet aude toate poveştile – aşa că domnul Vollander, care era pe vremuri proprietarul magazinului, l-a luat la rost.

Chaz a clătinat din cap şi a mai luat o bucăţică de homar.

– Dacă ar fi bănuit vreodată Benny Vollander că Frankie Dunning o să deţină jumătate din afacere când o să se termine căcatul din Coreea, probabil că ar fi făcut hemoragie cerebrală. E bine că nu ne putem vedea viitorul, ce zici?

– Da, ne-ar complica viaţa.

Chaz se înflăcărase şi nu m-a refuzat când i-am cerut ospătăriţei să mai aducă două beri.

– Benny Vollander zicea că Frankie a fost cel mai bun ucenic de măcelar pe care-l avusese vreodată, dar dacă mai

are probleme cu poliţia – adică dacă se mai ia la bătaie dacă i se pare că cineva se bese în lateral – o să-l dea afară, aşa i-a spus. Se zice că înţeleptul pricepe fără prea multe vorbe şi aşa a fost că Frankie s-a cuminţit. A divorţat de prima nevastă pe motiv că ea părăsise căminul conjugal. Trecuseră deja vreo doi ani de când fata fugise. Şi nu la multă vreme după asta, s-a recăsătorit. Atunci războiul era în toi şi avea de unde alege – că îl are şi pe vino'ncoa şi, în plus, toată concurenţa era plecată. A ales-o pe Doris McKinney. Ce frumuşică era fata asta!

– Sunt sigur că încă mai e.

– Absolut, frăţioare. Ca o cadră. Au trei sau patru copii. Familie tare frumoasă, mi-a spus Chaz aplecându-se şi mai mult spre mine. Dar Frankie îşi mai pierde cumpătul din când în când şi probabil că asta s-a întâmplat primăvara trecută când nevastă-sa a fost văzută la biserică cu vânătăi pe faţă. După o săptămână l-a dat afară. Acum stă la o pensiune foarte aproape de fosta lui casă. Bănuiesc că tot speră că o să-l primească înapoi. Şi o s-o facă, mai devreme sau mai târziu. Tipul are stilul ăla fermecător de… hopa, uită-te acolo. Ce ţi-am zis? Pleacă.

Dunning se ridicase de la masă. Ceilalţi strigau la el să mai rămână, dar Dunning clătina din cap şi îşi arăta ceasul. A luat ultima înghiţitură de bere din halbă, apoi a depus un ţocăit pe chelia unuia dintre meseni. Şi s-a îndreptat graţios spre uşă în hohotele de râs care umpluseră sala.

Când a trecut pe lângă noi, l-a plesnit pe Chaz pe spinare şi i-a zis:

– Vezi să nu intri în căcat, Chazzy – că te murdăreşti pe năsuc.

Şi dus a fost. Chaz s-a uitat la mine cu aceeaşi expresie de veveriţă veselă. Dar ochii nu-i zâmbeau.

– Nu că-i nostim?

– Sigur, i-am răspuns.

9

Sunt genul de om care înţelege mult mai bine ce gândeşte dacă pune totul pe hârtie, aşa că în weekendul acela mi-am notat ce am văzut în Derry, ce am făcut şi ce intenţionam să fac în continuare. Notiţele s-au dezvoltat, devenind o explicaţie a evenimentelor care m-au adus în oraş, iar până duminică îmi dădusem deja seama că mă apucasem de o treabă prea mare pentru o agendă de buzunar şi un pix. Luni am ieşit să-mi cumpăr o maşină de scris portabilă. Avusesem de gând să mă duc la magazinul cu articole de birotică, dar am dat cu ochii de cartea de vizită a lui Chaz Frati şi m-am îndreptat spre casa lui de amanet de pe East Side Drive, care era mare cât un magazin universal. Cum o cerea tradiţia, deasupra intrării atârnau trei globuri aurii, dar mai era ceva: o sirenă din ghips care plesnea din coada de peşte şi făcea cu ochiul. Pentru că era în văzul lumii, sirena aceasta purta sutien. Frati nu era acolo, dar mi-am luat o Smith-Corona excelentă doar cu doisprezece dolari. L-am rugat pe vânzător să-i spună domnului Frati că George, tipul cu imobiliarele, trecuse pe acolo.

– Cu multă plăcere, domnule. Doriţi să-i lăsaţi cartea dumneavoastră de vizită?

Rahat. Trebuie să-mi fac din astea… ceea ce însemna că tot va trebui să mă duc la magazinul de birotică.

– Le-am uitat în cealaltă haină, am spus. Dar cred că o să-şi aducă aminte de mine. Ne-am cunoscut la The Lamplighter.

În după-amiaza aceea am început să-mi dezvolt notiţele.

10

M-am obişnuit cu avioanele care veneau la aterizare pe deasupra capului meu. Am făcut aranjamentele necesare pentru ca laptele şi ziarul să-mi fie aduse în pragul uşii. Ca

şi berea de ghimbir pe care o băusem la Frank Anicetti în prima mea excursie în 1958, laptele avea un gust incredibil de plin şi bogat. Frişca era încă şi mai bună. Nu ştiam dacă fuseseră inventaţi aditivii alimentari şi nu aveam deloc de gând să aflu. Nu atâta vreme cât mă puteam bucura de toate astea.

Zilele au trecut. Am citit toate notiţele despre Oswald ale lui Al Templeton de atâtea ori încât aş fi putut să redau pasaje întregi pe de rost. Am mers la bibliotecă încercând să găsesc articole despre crimele şi dispariţiile care au întunecat oraşul Derry în 1957 şi 1958. Am căutat articole despre Frank Dunning şi temperamentul lui vulcanic, dar nu am găsit nimic. Dacă fusese arestat, ştirea nu ajunsese în rubrica din ziar destinată activităţilor poliţiei, rubrică destul de mare în timpul săptămânii, dar acoperind o întreagă pagină în zilele de luni când conţinea rezumatul tuturor evenimentelor infracţionale din weekend (majoritatea petrecându-se după ora de închidere a barurilor). Singura menţiune despre tatăl omului de serviciu se referea la o acţiune caritabilă din 1955. Center Street Market a oferit Crucii Roşii zece la sută din profitul din toamna aceea pentru a veni în sprijinul comunităţilor afectate de uraganele Connie şi Diane care uciseseră două sute de persoane de pe Coasta de Est şi provocaseră inundaţii grave. Am găsit şi o fotografie în care tatăl lui Harry înmâna un cec supradimensionat reprezentantului regional al Crucii Roşii. Dunning îşi declanşase iar râjetul strălucitor de vedetă de cinema.

Nu m-am mai dus la Center Street Market, dar în două weekenduri – ultimul din septembrie şi primul din octombrie – l-am urmărit pe cel mai renumit măcelar din Derry la sfârşitul zilei scurte de lucru de sâmbătă. Am închiriat de la punctul Hertz de lângă aeroport maşini care nu atrăgeau atenţia. Pentru că mi se părea că Sunlinerul meu era mult prea ţipător pentru a putea fi folosit în asemenea misiuni.

În prima după-amiază de sâmbătă, s-a dus la un târg de vechituri cu un Pontiac pe care îl ţinea cu chirie într-un garaj din centru şi pe care rareori îl folosea în timpul săptămânii. Duminica următoare s-a dus la fosta lui casă de pe Kossuth Street, şi-a luat copiii şi i-a dus la cinematograful Aladdin unde au văzut două filme Disney. Chiar de departe mi-am putut da seama că Troy, băiatul cel mare, era îngrozitor de plictisit şi la intrare şi la ieşire.

Dunning nu a intrat în casă nici când şi-a luat copiii, nici când i-a adus. La venire i-a claxonat, iar la întoarcere i-a lăsat în faţă şi i-a urmărit cu privirea până ce toţi patru au intrat în casă. Dar nu a plecat imediat după aceea, ci a rămas în maşină, cu motorul mergând, fumând o ţigară. Poate sperând că frumoasa Doris va ieşi să stea de vorbă cu el. Când a înţeles că asta nu avea să se întâmple, a întors călcând aleea din faţa casei unui vecin şi a pornit în trombă cu roţile schelălăind şi ţeava de eşapament împroşcând nori de fum albastru.

M-am lăsat în jos pe scaunul maşinii închiriate, dar n-ar fi trebuit să-mi fac probleme. Nu s-a uitat deloc în direcţia mea când a trecut şi am pornit iar în urmărirea lui după ce se depărtase bine pe Witcham Street. A dus maşina apoi la garaj, a băut o singură bere în The Lamplighter, aproape pustiu la ora aceea şi s-a îndreptat spre pensiunea de pe Charity Avenue cu paşi târşâiţi şi capul plecat.

Următoarea sâmbătă, pe patru octombrie, şi-a luat copiii şi i-a dus la un meci de fotbal la Universitatea din Maine, în Orono, la vreo cincizeci de kilometri distanţă. Am parcat pe Stillwater Avenue şi am aşteptat să se termine partida. La întoarcere, au mâncat ceva la Ninety-Fiver. Am oprit în parcare, pândindu-i să iasă, gândindu-mă în tot acest timp că, indiferent ce vor să ne facă să credem filmele poliţiste, viaţa unui detectiv particular este extrem de plicticoasă.

Când Dunning şi-a adus copiii acasă, crepusculul se furişa deja peste Kossuth Street. Era evident că lui Troy îi plăcuse meciul mai mult decât îi plăcuseră aventurile

Cenuşăresei, pentru că a coborât din maşină fluturând un fanion al echipei Black Bears şi râzând cu gura până la urechi. Şi Tugga şi Harry aveau fanioane şi păreau mai însufleţiţi, ceea ce nu se putea spune şi despre Ellen, care dormea dusă. Dunning a dus-o în braţe până la uşă. Acum doamna Dunning a apărut în prag cât să-şi ia copila adormită.

Dunning i-a spus ceva lui Doris. Se pare că răspunsul ei nu i-a fost pe plac. Distanţa era mult prea mare ca să-i pot desluşi expresia, dar vorbea şi o ameninţa cu degetul. Femeia l-a ascultat, a clătinat din cap, s-a întors şi a intrat în casă. El a rămas acolo câteva clipe, apoi şi-a scos pălăria, lovind-o de picior.

Chestii interesante – care îmi puteau spune multe despre relaţia lor – dar atâta tot. Nu asta căutam.

Ziua următoare a fost însă diferită. Mă hotărâsem să-l mai urmăresc doar de două ori în duminica aceea, deoarece, chiar şi ascuns într-o maşină închisă la culoare care aproape se topea în peisaj, dacă aş fi insistat mai mult ar fi însemnat să-mi asum nişte riscuri inutile. La primul drum nu am observat nimic ieşit din comun şi de ce ar fi fost altfel? Din norii cenuşii cădea o burniţă dezolantă. Mi-am închipuit că se uita probabil la meciurile de la televizor împreună cu ceilalţi chiriaşi ai pensiunii, afumând cu ţigările salonaşul doamnei Edna Price.

Dar m-am înşelat. Tocmai când intrasem pe Witcham Street, l-am văzut că se îndreaptă spre centru, îmbrăcat acum în blugi, cu un hanorac şi o pălărie impermeabilă cu boruri largi. L-am depăşit şi am parcat pe Main Street, la o stradă distanţă de garajul unde îşi ţinea maşina. Douăzeci de minute mai târziu îl urmăream spre vest, spre ieşirea din oraş. Nu era mult trafic, aşa că am avut grijă să rămân mult în urmă.

S-a dovedit că destinaţia lui era cimitirul Longview, la trei kilometri de Derry Drive-In. S-a oprit la o florărie de vizavi şi a cumpărat două coşuri cu flori de toamnă de la o

bătrână care, tot timpul tranzacţiei, le-a ferit de ploaie cu o umbrelă. În oglinda retrovizoare l-am văzut cum pune florile pe locul din dreapta al maşinii, se urcă la volan şi intră pe drumul de acces al cimitirului.

Am întors maşina şi m-am dus şi eu la Longview. Riscam, dar trebuia să-l văd pentru că mi se părea interesant ce face. În parcare nu erau decât două camionete cu ustensile de grădinărit acoperite de prelate şi un încărcător vechi, rămas parcă din timpul războiului. Nici urmă de Pontiacul lui Dunning. Am traversat parcarea înspre aleea pietruită a cimitirului care se întindea pe vreo zece pogoane de coline.

Aleea principală se ramifica în cărări mai mici. O pâclă groasă se ridica de prin văi, iar burniţa se transformase într-o ploaie mohorâtă. Una peste alta, nu era tocmai o zi bună ca să-ţi vizitezi răposaţii. Aşa că Dunning era singur. Parcase Pontiacul la jumătatea dealului, pe una din aleile laterale, şi aşeza coşurile cu flori în faţa a două morminte alăturate. Probabil mormintele părinţilor lui, mi-am spus, dar nu-mi păsa prea mult ale cui erau. Am întors maşina şi l-am lăsat cu treburile lui.

Când am ajuns la apartamentul meu de pe Harris Avenue, prima ploaie serioasă din toamna aceea începuse să cadă peste oraş. Probabil că acum, în centru, canalul mugea, iar zăngănitul acela ciudat reverberat prin pereţii lui din beton era mai distinct ca oricând. Dar nici asta nu mă interesa. Mi-am deschis la repezeală carneţelul, am găsit o foaie albă şi am notat: *5 octombrie, 3:45 după-amiaza, Dunning la cim. Longview pune flori la mormintele părinţilor (?). Ploaie.*

Găsisem ce căutasem.

Capitolul 8

1

În săptămânile dinaintea Halloweenului, domnul George Amberson a examinat aproape toate proprietăţile din zonele cu potenţial comercial din Derry şi din oraşele învecinate.

Ştiam că nu aveam să fiu acceptat peste noapte de localnici ca unul de-ai lor dar voiam să-i obişnuiesc cu imaginea decapotabilei mele roşii încadrate în peisajul lor cotidian. *Ia uite-l pe tipul ăla cu imobiliarele. E aproape de-o lună pe-aici. Dacă-şi ştie meseria, cineva o să se căpătuiască în curând.*

Când mă întrebau ce anume caut, le făceam cu ochiul şi zâmbeam. Când mă întrebau cât am de gând să stau prin oraş, le spuneam că nu ştiu. Am învăţat geografia oraşului şi am început să învăţ geografia lingvistică a anului 1958. De exemplu, am aflat că *războiul* însemna al Doilea Război Mondial; *conflictul* însemna războiul din Coreea. Amândouă se terminaseră, adio şi n-am cuvinte. Oamenii îşi făceau griji din cauza Rusiei şi a aşa-zisei curse a înarmărilor, dar nu prea mult. Oamenii îşi făceau griji din cauza delincvenţei juvenile, dar nu prea mult. Era criză, dar oamenii trecuseră prin altele şi mai rele. Când te tocmeai cu cineva se zicea că *ai sânge de evreu* (sau că *tragi lumea pe sfoară).* Acadelele ieftine se numeau *dots, wax lips* şi *niggerbabies.* Jim Crow era apreciat în sud. La Moscova, Nichita Hruşciov profera ameninţări. La Washington, preşedintele Eisenhower tăia frunză la câini, mânca şi se veselea.

Nu la multă vreme după întâlnirea cu Chaz Frati, m-am dus să inspectez defuncta turnătorie Kitchener. Se afla în nordul oraşului, pe un teren lăsat în paragină, şi da, ar fi fost locul perfect pentru ridicarea unui centru comercial de

îndată ce se construia până aici prelungirea „Şoselei unde faci doi kilometri pe minut”. Când am vizitat locul – lăsând maşina pe margine în momentul când drumul pietruit ameninţa să-mi sfărâme axul motorului – m-am gândit că seamănă cu ruinele unei civilizaţii străvechi: priviţi-mi lucrarea şi plângeţi. În iarba înaltă erau mormane de cărămizi şi bucăţi ruginite de utilaje vechi. În mijloc, coşul industrial, de mult prăbuşit, îşi etala hainele de funingine şi deschidea spre univers un hău întunecat. Era atât de mare, că aş fi putut să intru în el doar dacă mi-aş fi aplecat puţin capul şi umerii, şi nu sunt o persoană scundă.

În săptămânile acestea dinaintea Halloweenului, am văzut mult din Derry şi am *simţit* mult din Derry. Localnicii se purtau civilizat cu mine, dar – cu o singură excepţie – întotdeauna distant. Chaz Frati era excepţia despre care vorbesc şi, privind în urmă, cred că ar fi trebuit să mi se pară ciudate destăinuirile lui spontane, dar aveam atâtea pe cap, iar Frati nu era prea important. Mi-am zis că uneori se întâmplă să dai şi de un tip prietenos, nimic mai mult. Şi am alungat gândul. Nici prin gând nu mi-a trecut că un individ pe nume Bill Turcotte îl pusese pe Frati să se bage în seamă cu mine.

Bill Turcotte, cunoscut şi sub numele Fără Bretele.

2

Bewie-cea-cu-blugii-Levie spusese că s-au terminat vremurile rele în Derry. Dar cu cât vedeam mai multe (şi, mai ales, cu cât simţeam mai multe), cu atât ajungeam să cred că Derry nu era ca alte locuri. Ceva nu era în regulă aici. La început am încercat să îmi spun că eu eram de vină, nu oraşul. Eram un om dislocat, un beduin al timpului şi oriunde m-aş fi dus, tot aş fi avut senzaţia că e ceva în neregulă, că e cam aiurea – ca în oraşele de coşmar din romanele ciudate ale lui Paul Bowels. Argumentul acesta a fost destul de convingător la început, dar, pe măsură ce

treceau zilele, iar eu continuam să explorez acest mediu nou, am devenit tot mai conştient că nu era aşa. Am început să mă îndoiesc de faptul că vremurile rele s-au terminat, aşa cum susţinuse Beverly Marsh, şi îmi închipuiam (în nopţile când nu puteam să dorm – şi au fost destule) că nici ea nu e convinsă de asta. Oare nu zărisem un grăunte de îndoială în ochii ei? Oare nu avusese privirea cuiva care nu crede, dar vrea să creadă? Care simte nevoia să creadă?

Ceva rău. Ceva foarte rău.

Anumite case care păreau a se holba cu expresia celor care suferă de cumplite boli psihice. Un hambar gol de la periferia oraşului a cărui uşă se deschide şi se închide încet pe balamale ruginite, mai întâi dezvăluind întunericul dinăuntru, apoi ascunzându-l. Un gard spart de pe Kossuth Street, la câteva case mai departe de locuinţa doamnei Dunning şi a copiilor ei. Mi se părea că prin acel gard fusese aruncat ceva – sau *cineva* – dedesubt, în Barrens. Un teren de joacă, cu roata care se învârte chiar fără copii sau vânt care s-o împingă. Într-o zi am văzut o sculptură rudimentară, prezentându-l pe Iisus, plutind în canal şi intrând în tunelul care trecea pe sub Canal Street. Avea aproape un metru lungime. Rânjetul îi dezvelea colţii. Coroana de spini îi era şmechereşte pusă pe o sprânceană; sub ochii albi şi bizari ai acestei chestii fuseseră pictate lacrimi de sânge. Părea fetişul unui narcoman. Pe aşa numitul Pod al Săruturilor din parcul Bassey, printre multele inscripţii academice şi declaraţii de dragoste nepieritoare, cineva scrijelise cuvintele: O SO OMOR PE MAMA CURÂND, iar dedesubt, altcineva adăugase: NUI DESTUL DE CURÂND ARE BOALĂ-N EA. Într-o după-amiază, pe când mă plimbam pe lângă Barrens, am auzit un schelălăit cumplit şi am văzut silueta unui om slab pe estacada căii ferate nu departe de locul unde mă aflam eu. Mâna i se ridica şi cobora cu un ciomag. Bătea ceva. Schelălăitul a încetat iar eu mi-am zis: *Era un câine şi l-a dovedit. L-a adus aici cu o frânghie şi l-a omorât în bătaie.*

Bineînţeles că n-aveam de unde să ştiu dacă aşa era… deşi ştiam. Am fost sigur atunci şi sunt sigur şi acum.

Ceva rău.

Ceva foarte rău.

Este oare povestea mea influenţată în vreun fel de toate lucrurile astea? Povestea despre tatăl omului de serviciu şi despre Lee Harvey Oswald (cel cu zâmbetul superior ce pare a spune că deţine un secret şi cu ochii cenuşii care îţi ocolesc mereu privirea)? Nu ştiu sigur, dar pot să-ţi mai spun încă un lucru: era ceva în coşul acela dărâmat de la turnătoria Kitchener. Nu ştiu ce era şi nici nu vreau să ştiu, dar am văzut o grămadă de oase roase la intrare lângă o zgardă micuţă cu un clopoţel, roasă şi ea. Zgardă ce aparţinuse pisicuţei unui copil. Şi din coşul căzut – din adâncurile acelui orificiu supradimensionat – au venit spre mine foşnetele şi trosnetele făcute de ceva care se mişca.

Vino să vezi cu ochii tăi, îmi şoptea acel ceva în minte. *Lasă totul baltă, Jake – intră şi vezi cu ochii tăi. Intră şi vizitează-mă. Timpul nu contează aici. Aici timpul pluteşte. Ştii că vrei, ştii că eşti curios. Poate că-i o altă vizuină de iepure. Un alt portal.*

Poate că aşa era, dar nu prea cred. Cred că acolo, înăuntru, ascunzându-se în tubul acela uriaş al coşului industrial, era *Derry* – cu toate cele care nu erau în regulă în el, cu tot ce era rău. Hiberna. Le dădea oamenilor senzaţia că vremurile rele se terminaseră, îi aştepta să se relaxeze şi să uite că fuseseră vreodată vremuri teribile aici.

Am plecat grăbit de acolo şi nu m-am mai întors niciodată în partea aceea a oraşului.

3

Într-o zi din a doua săptămână a lui octombrie – când stejarii şi ulmii de pe Kossuth Street deveniseră deja o orgie de auriu şi roşu – am mai trecut o dată pe la West Side

Recreation Hall. Niciun vânător de comori imobiliare care se respectă nu ar fi pierdut prilejul să investigheze în amănunt posibilităţile oferite de un asemenea loc de calitate şi, prin urmare, i-am întrebat pe cei de pe stradă cum era înăuntru (căci poarta era ferecată cu un lacăt, desigur) şi când a fost închisă.

Am vorbit şi cu Doris Dunning. *Cadră de frumoasă* spusese Chaz Frati. Clişeu de obicei lipsit de sens, dar purul adevăr în cazul acesta. Anii îi ridaseră fin colţurile ochilor şi mai adânc colţurile gurii, dar avea un ten splendid şi o siluetă nemaipomenită, cu pieptul mare (în 1958, când Jayne Mansfield se afla la apogeul carierei, sânii mari erau consideraţi o calitate, nu un defect ruşinos). Am discutat în prag. Ar fi fost lipsit de cuviinţă să mă invite înăuntru, deoarece copiii erau la şcoală, iar vecinii ar fi avut motive de bârfe serioase, mai ales că soţul ei plecase de acasă. Într-o mână avea o cârpă de praf, în cealaltă o ţigară. Din buzunarul şorţului ieşea un flacon cu lichid pentru lustruit mobila. Ca marea majoritate a locuitorilor din Derry, a fost politicoasă, dar distantă.

Da, mi-a zis, când era deschisă şi funcţiona, West Side Rec fusese un loc nemaipomenit pentru copii. Era tare bine să ai un loc atât de aproape unde să se ducă după cursuri şi să se joace după pofta inimii. De la fereastra bucătăriei vedea şi locul de joacă, şi terenul de baschet, dar acum erau pustii asta era tare trist. A mai zis că i se pare că Rec a fost închisă într-una din rundele de tăieri de costuri bugetare, dar privirea-i care alerga de colo-acolo buzele strângându-se spasmodic păreau a spune că sala fusese închisă într-una din rundele de dispariţii şi asasinate de copii. Preocupările de natură bugetară probabil că fuseseră secundare.

I-am mulţumit şi i-am dat una din noile mele cărţi de vizită. A luat-o, a aruncat un surâs aiurit şi a închis uşa. A închis-o uşor, nu a trântit-o, dar am auzit-o cum pune lanţul pe dinăuntru.

M-am gândit că, atunci când va veni Halloweenul, West Side Rec îmi va fi de folos, deşi nu mă dădeam în vânt după ideea asta. Nu credeam să întâmpin vreo dificultate când va fi să intru, iar una dintre ferestre îmi va oferi o vedere foarte bună asupra străzii. Credeam, de asemenea, că Dunning va veni cu maşina, nu pe jos, şi ştiam cum arată maşina lui. În conformitate cu eseul lui Harry, totul se va întâmpla după căderea întunericului, dar iluminatul stradal era bun.

Desigur că toată povestea asta cu vizibilitatea era ca o sabie cu două tăişuri. Dacă nu care cumva era complet absorbit de ce avea de gând să facă, cu siguranţă că Dunning mă va observa când mă voi îndrepta în goană spre el. Aveam pistolul, dar avea precizie doar la maximum cincisprezece metri. Şi va trebui să fiu mai aproape de atât când voi trage, pentru că în seara de Halloween, Kossuth Street va fi împânzită de fantome şi spiriduşi micuţi. Totuşi nu puteam să îmi permit să aştept până ce va intra în casă şi abia apoi să ies din ascunzătoare, pentru că ştiam din eseu că soţul lui Doris Dunning se va pune pe treabă imediat. Când Harry va ieşi din baie, toţi ceilalţi vor fi fost doborâţi şi, cu excepţia micuţei Ellen, toţi vor fi fost morţi. Dacă aşteptam prea mult, urma să văd ce văzuse şi Harry: creierii mamei sale impregnându-se în husa canapelei.

Şi nu călătorisem mai mult de jumătate de secol doar ca să salvez unul singur. Şi ce dacă mă va vedea repezindu-mă la el? Eu aveam pistolul, el avea doar un ciocan – probabil şterpelit din sertarul cu scule de la pensiune. Ar fi chiar un lucru bun să se dea la mine. Atunci m-aş purta ca un clovn de rodeo care-i distrage atenţia taurului. M-aş agita şi aş ţipa până când l-aş avea în raza armei şi după aia o să-i trag două gloanţe în piept.

Asta în cazul în care voi fi în stare să apăs pe trăgaci.

Şi în cazul în care pistolul va funcţiona. Îl încercasem într-o balastieră de lângă oraş şi mersese… dar trecutul este încăpăţânat şi viclean.

Nu vrea să fie schimbat.

4

Când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că s-ar putea să existe un loc mai bun pentru pânda mea din seara de Halloween. E drept că aş fi avut nevoie de puţin noroc, dar nu prea mult. *Dumnezeu ştie că-i plin de proprietăţi de vânzare prin părţile astea,* îmi spusese Fred Toomey, barmanul, în prima mea seară în Derry. Iar prospecţiunile mele i-au confirmat spusele. Ca rezultat al crimelor (şi al inundaţiei din 1957, să nu uiţi acest aspect), se pare că jumătate din oraş era de vânzare. Într-un burg mai puţin rezervat şi distant, un pretins cumpărător, aşa ca mine, ar fi primit instantaneu cheia oraşului şi un weekend de nebunii cu Miss Derry.

Wyemore Lane era o stradă pe care nu o verificasem încă, la un cvartal distanţă de Kossuth Street. Ceea ce însemna că grădinile din spatele caselor de pe Wyemore erau lipite de curţile din spatele caselor de pe Kossuth.

Clădirea de la numărul 206 de pe Wyemore, spate în spate cu casa familiei Dunning, era locuită, însă cea de alături, de la stânga ei – numărul 202 – părea răspunsul la toate rugăciunile mele. Zugrăveala gri era proaspătă şi ţiglele erau noi, dar obloanele erau trase. Acelaşi anunţ galben cu litere verzi pe care îl mai văzusem prin tot oraşul era pus pe peluza proaspăt greblată: DE VÂNZARE LA SPECIALIŞTII ÎN IMOBILIARE DIN DERRY. Mă invita să iau legătura cu specialistul Keith Haney şi să discutăm preţul. N-aveam de gând să fac asta, dar mi-am parcat Sunlinerul pe aleea asfaltată din faţa casei (precis cineva se dăduse peste cap ca s-o vândă) şi m-am îndreptat spre curtea din spate cu capul sus, umerii drepţi, de parcă aş fi avut tot dreptul din lume să mă aflu acolo. Explorându-mi noul mediu descoperisem o mulţime de lucruri interesante, iar unul din ele era că, dacă te purtai într-un anume loc ca şi

cum ai fi fost de-al casei, oamenii chiar ajungeau să creadă că eşti.

Gazonul curţii din spate era frumos tuns, iar frunzele erau greblate dezvăluind catifeaua verde. O maşină de tuns iarba fusese depozitată lângă garaj, cu lamele rotative bine acoperite cu o bucată de prelată verde. Lângă trapa pivniţei era o cuşcă de câine cu un semn pe care scria AICI E CASA CĂŢELULUI TĂU. Înăuntru, un teanc de saci pentru frunze nefolosiţi era sprijinit de un făraş şi o pereche de cleşti de grădină. În anul 2011 toate aceste scule ar fi fost încuiate undeva; în 1958 cineva doar a avut grijă să nu stea în ploaie şi cu asta basta. Eram convins că locuinţa era încuiată, dar nu m-a deranjat. Nu mă interesa să sparg uşa şi să intru.

În capătul curţii din spatele casei de la numărul 202 de pe Wyemore era un gard viu înalt de vreun metru optzeci. Adică puţin mai scund decât mine şi chiar dacă era foarte bogat, se putea trece prin el pe partea cealaltă, dacă nu te deranjau câteva zgârieturi. Şi mai bine a fost că, atunci când m-am dus în colţul din dreapta, în spatele garajului, am descoperit că pot vedea în diagonală în curtea din spatele casei familiei Dunning. Am văzut două biciclete. O bicicletă de băiat, marca Schwinn, sprijinită de zid. Cealaltă, culcată pe jos, ca un ponei mort, era a micuţei Ellen Dunning. N-aveai cum să n-o recunoşti după roţile ajutătoare.

Mai erau şi o mulţime de jucării împrăştiate. Una dintre ele era puşca cu aer Daisy a lui Harry Dunning.

5

Dacă ai făcut vreodată parte dintr-un grup de actori amatori – sau dacă ai regizat spectacole de teatru cu elevi în distribuţie, ceea ce eu am făcut chiar destul de des în vremurile mele la liceul din Lisbon Falls – cu siguranţă că ştii ce au însemnat pentru mine zilele rămase până la Halloween. La început, repetiţiile se ţin într-o atmosferă de

trândăveală generalizată. Se improvizează, se spun glumiţe, se fac giumbuşlucuri şi se stabilesc multe polarităţi sexuale şi afective. Dacă cineva nu ştie textul sau stâlceşte vreo replică, toată lumea izbucneşte în râs. Dacă unul dintre actori întârzie, este dojenit cu blândeţe şi atâta tot.

Mai târziu, seara premierei începe să aducă tot mai mult cu ceva real, iar nu cu un vis absurd. Improvizaţiile se răresc şi apoi dispar cu totul. La fel şi giumbuşlucurile şi, chiar dacă mai rămân glumiţele, hohotele de râs care le însoţesc capătă un accent nervos. Replicile uitate sau greşit spuse sunt mult mai des exasperante, în loc să fie amuzante cum se întâmplase până de curând. Iar actorul care întârzie la repetiţii din momentul în care au fost montate decorurile are parte de un scandal monstru din partea regizorului.

Şi vine şi seara cea mare. Actorii îşi pun costumele şi se machiază. Unii sunt de-a dreptul îngroziţi; niciunul nu se simte pregătit. În câteva clipe se vor afla în faţa unei săli pline cu oameni care au venit să-i vadă la treabă. Ce păruse îndepărtat în perioada când citeau textul pe scena goală devenise realitate. Şi, înainte de ridicarea cortinei, un Hamlet, sau Willie Loman, sau Blanche DuBois va trebui să se repeadă la cea mai apropiată toaletă ca să vomite. Întotdeauna se întâmplă aşa.

Şi crede-mă pe cuvânt când îţi povestesc despre partea cu voma. Eu ştiu. Ştiu al naibii de bine.

6

În primele ore ale dimineţii zilei de Halloween, m-am pomenit că nu mai sunt în Derry, ci pe ocean. Pe un ocean în plină *furtună*. Mă ţineam cu toate puterile de balustrada unui vas mare – cred că era un yacht – pe punctul de a se duce la fund. Ploaia mânată de urletele rafalelor de vânt mă izbea în faţă. Valuri uriaşe, negre la bază şi cu o spumă verde, coagulată, la vârf, se năpusteau asupra mea. Yachtul

se ridica, se răsucea, apoi plonja iarăşi, cu mişcări sălbatice de burghiu.

M-am trezit din visul acesta cu inima bătând să-mi sară din piept şi cu mâinile încă încleştate de efortul de a mă ţine strâns de balustrada inventată de mintea mea. Doar că nu era doar mintea mea de vină, pentru că patul încă mai mişca în sus şi în jos. Parcă stomacul mi se desprinsese de muşchii ce ar fi trebuit să-l ţină în loc.

În clipe de genul acesta, corpul este aproape mereu mai inteligent decât mintea. Am dat la o parte aşternuturile şi am ţâşnit spre baie, răsturnând în goana prin bucătărie odiosul scaun galben. Sigur că mai târziu aveau să mă doară degetele de la picioare, dar atunci abia dacă am simţit ceva. Am încercat să-mi blochez gâtlejul, însă am reuşit doar în parte. Am auzit un zgomot ciudat care încerca să-şi facă drum prin el şi apoi prin gură. *Blâg-blâg-blâg-blâg.* Aşa suna. Şi yachtul era, de fapt, stomacul meu. Şi se ridica şi apoi se prăbuşea în spiralele alea oribile. M-am prăbuşit în genunchi în faţa vasului de toaletă şi mi-am vomitat cina. Apoi şi prânzul şi micul dejun de cu o zi înainte: o, Dumnezeule, ouă şi şuncă. Şi am vomitat din nou, doar la gândul acelei cantităţi remarcabile de grăsime. A urmat o pauză, după care a ieşit pe poartă ceea ce mi se părea a fi toată mâncarea de o săptămână.

Tocmai când începusem să sper că se terminase, maţele mi s-au răsucit cu un scrâşnet lichid, înfiorător. M-am ridicat clătinându-mă în picioare, am lăsat în jos colacul şi am reuşit să mă aşez înainte ca totul să iasă în salve apoase.

Dar nu. Nu totul. Nu încă. Stomacul mi s-a mai contorsionat o dată în acelaşi timp cu intestinele care s-au apucat iarăşi de treabă. Nu puteam să fac decât un singur lucru şi l-am făcut: m-am aplecat şi am vomitat în chiuvetă.

Şi tot aşa am ţinut-o până la prânz, în ziua de Halloween. Cam pe atunci prin ambele mele orificii de ejectare nu mai ieşea decât un fel de terci apos. Şi de fiecare dată când vomitam, de fiecare dată când crampele îmi săgetau

maţele, n-aveam decât un singur gând: *Trecutul nu vrea să fie schimbat. Trecutul este încăpăţânat şi viclean.*

Dar aveam de gând să fiu la locul meu când Frank Dunning va ajunge acasă în seara aceea. Chiar dacă încă mi-ar mai fi fost rău şi aş fi împroşcat apă cenuşie pe toate părţile, aveam de gând să fiu acolo. Chiar dacă ar fi fost să mor, aveam de gând să fiu acolo.

7

Când am intrat în farmacia de pe Center Street, în acea după-amiază de vineri, domnul Norbert Keene, proprietarul, stătea în spatele tejghelei. Paletele din lemn ale ventilatorului din tavan ridicaseră ceea ce îi mai rămăsese din păr într-o pâlpâire de dans: pânze de păianjeni în adierea verii. Doar uitându-mă la el şi am simţit cum bietul meu stomac asuprit face o tumbă de avertizare. Era numai piele şi os – descărnat aproape – sub halatul alb din bumbac şi, când m-a văzut, buzele palide i s-au boţit într-o încercare de zâmbet.

– Parcă nu prea-ţi sunt boii acasă, prietene.

– Kaopectate, am reuşit să articulez răguşit cu o voce care parcă nu-mi aparţinea. Ai aşa ceva?

De fapt, mă întrebam dacă medicamentul fusese inventat.

– Un virus, ceva?

Lumina din tavan se reflecta în lentilele ochelarilor săi cu rame pe şurub şi patina prin jur atunci când vorbea. *Ca untul într-o tigaie încinsă*, mi-am zis şi imediat stomacul mi-a făcut o altă fandare.

– Circulă prin tot oraşul. Mă cam tem că te aşteaptă douăzeci şi patru de ore destul de neplăcute. Probabil că-i vorba de o bacterie. Probabil că ai folosit un closet public şi nu te-ai spălat pe mâini după aia. Oamenii sunt atât de indolenţi când…

– Ai Kaopectate sau nu?

– Bineînţeles. Raionul al doilea.

– Pamperşi pentru adulţi. Ai?

Rânjetul fără buze se întinse şi mai mult. Pamperşii pentru adulţi sunt caraghioşi, sigur că sunt caraghioşi. Cu condiţia să nu ai tu personal nevoie de ei.

– Raionul cinci. Deşi nu ai nevoie dacă nu ieşi din casă. Şi după paloarea ta… şi după cum transpiri… ar fi mai înţelept să stai în pat.

– Mulţumesc, i-am zis şi mi-am închipuit că-i trag un pumn în bot şi-i vâr proteza pe gât. *Hai, amice, suge niţel Polident.*

Mi-am luat articolele de care aveam nevoie cu mişcări lente, nedorind să-mi zgâlţâi măruntaiele lichefiate mai mult decât ar fi fost necesar. Am luat medicamentul (Pachet Economic? Bifat), apoi pamperşii pentru adulţi (Măsură L? Bifat). Pamperşii se aflau în raionul cu produse pentru cazurile de anus contra naturii, între pungile pentru clismă şi nişte colaci de furtun galben, al căror rol nu-l ştiam, dar nici nu îmi doream să-l aflu. Acolo erau şi scutece pentru adulţi, dar le-am refuzat categoric. Dacă va fi cazul, îmi voi îndesa prosoape de bucătărie în pamperşi. Iar gândul ăsta mi s-a părut nostim şi, în ciuda suferinţei mele, a trebuit să mă abţin să nu râd. În starea aceasta delicată în care mă aflam râsul ar fi putut duce la dezastru.

Ca şi cum mi-ar fi sesizat nefericirea, farmacistul scheletic a înregistrat foarte încet articolele cumpărate. Am plătit, iar mâna cu care i-am întins bancnota de cinci dolari îmi tremura considerabil.

– Altceva?

– Un singur lucru. Mă simt groaznic, vezi bine că mă simt groaznic, aşa că de ce mama dracului rânjeşti la mine?

Domnul Keene a făcut un pas înapoi, zâmbetul ştergându-i-se de pe gura fără buze.

– Vă asigur că nu am *rânjit*. Sper să vă simţiţi mai bine.

Altă crampă. M-am clătinat pe picioare şi m-am sprijinit de tejghea cu mâna în care ţineam punga de hârtie cu

produsele cumpărate.

– Ai o toaletă?

– Nu pentru clienţi. Regret. Încercaţi la unul din… din stabilimentele de peste drum.

– Eşti un ticălos, ştii? Afurisitul de cetăţean perfect din Derry.

S-a crispat, apoi s-a întors şi a coborât cu paşi apăsaţi în magazia unde îşi depozita pilulele şi prafurile şi siropurile.

Am trecut încet pe lângă raionul de răcoritoare şi am ieşit. Parcă eram făcut din sticlă. Era răcoare, nu mai mult de şapte grade Celsius, dar soarele mi se părea fierbinte şi pielea îmi era lipicioasă. O nouă crampă. Am stat nemişcat o clipă, cu un picior pe trotuar şi altul în rigolă. Crampa a trecut. Am traversat fără să mă uit după maşini şi cineva m-a claxonat. Mi-am înfrânat impulsul de a-i arăta degetul, doar pentru că aveam destule pe cap. Nu-mi puteam permite să intru într-un scandal; eram deja într-unul.

Crampa m-a săgetat din nou cu două lovituri de cuţit în burtă. Am luat-o la fugă. Cel mai aproape era Dolarul Somnoros, aşa că am dat buzna înăuntru, târându-mi corpul nefericit în semiîntuneric şi miros de bere stătută.

La tonomat, Conway Twitty gemea ceva despre jocuri ale imaginaţiei. Mi-aş fi dorit să aibă dreptate.

Cu excepţia unui client care stătea la o masă goală şi se uita la mine cu ochii uimiţi şi a barmanului care dezlega cuvinte încrucişate la locul său din spatele barului, localul era pustiu. Barmanul şi-a ridicat privirea spre mine.

– Baia, am gâfâit. Repede.

Mi-a indicat locul din spate şi am sprintat spre uşile marcate cu FICIORI şi FETI. Am intrat la FICIORI ca un fundaş care caută teren pe care să alerge. Locul puţea a căcat, fum de ţigară şi clor care-ţi aducea lacrimi în ochi. Cabina – singura – nu avea uşă, ceea ce cred că a fost un lucru bun. Mi-am desfăcut pantalonii cu mişcări rapide de Superman care a întârziat la împiedicarea unui jaf armat, m-am întors şi m-am aşezat.

La ţanc.

Când a trecut şi ultimul spasm, am scos sticla uriaşă de Kaopectate din pungă şi am luat trei înghiţituri mari. Stomacul mi s-a agitat. M-am luptat să ţin medicamentul înăuntru. Când am fost sigur că prima doză nu o să mă părăsească, am mai luat încă una, am râgâit şi am pus încet dopul înapoi. Pe peretele din stânga mea cineva desenase un penis cu testiculele aferente. Testiculele erau spintecate şi din ele ţâşnea sânge. Sub această imagine încântătoare, artistul scrisese: HENRY CASTONGUAY CÂND O MAI FUŢI PE NEVASTĂ-MEA ASTA O SĂ PĂŢEŞTI.

Am închis ochii şi am văzut chipul clientului uluit care mă urmărise când m-am repezit la budă. Dar chiar era client? Masa lui era goală. Tipul doar stătea acolo. Cu ochii închişi i-am desluşit bine trăsăturile. Îl cunoşteam.

Când m-am întors în bar, Conway Twitty fusese înlocuit de Ferlin Husky şi Fără Bretele dispăruse. M-am dus la barman şi i-am spus:

– Un individ stătea acolo când am intrat. Cine era?

Şi-a ridicat ochii din cuvintele încrucişate.

– N-am văzut pe nimeni.

Mi-am scos portofelul şi am pus o bancnotă de cinci pe bar, lângă un suport de pahar.

– Cum îl cheamă?

A purtat un dialog mut cu el însuşi, s-a uitat la borcanul pentru bacşişuri de lângă cel cu murături, a văzut înăuntru doar o monedă stingheră şi a apucat hârtia de cinci dolari.

– Era Bill Turcotte.

Numele nu-mi spunea nimic. Iar masa cea goală putea să nu aibă nicio semnificaţie, dar, pe de altă parte…

Am pus pe bar sora geamănă a bancnotei.

– A intrat ca să stea cu ochii pe mine?

Dacă răspunsul era da, înseamnă că mă urmărise. Şi poate nu doar astăzi. Dar de ce?

Barmanul a împins bancnota înspre mine.

– Tot ce ştiu e că vine mai mereu să bea bere. Multă bere.

– Atunci de ce a plecat fără să bea?

– Poate că s-a uitat în portofel şi n-a văzut decât abonamentul de autobuz. Ţi se pare că sunt cumva vreun ghicitor? Acu', că mi-ai împuţit buda, comandă în puii mei ceva sau cară-te.

– Buda puţea dinainte, prietene.

N-a fost o replică de Oscar, dar, în situaţia dată, nu m-a dus mintea la mai mult. Am ieşit şi m-am oprit pe trotuar uitându-mă după Turcotte. Nici urmă de el, dar Norbert Keene stătea în spatele vitrinei magazinului său, cu mâinile strânse la spate, privindu-mă fix. Zâmbetul îi dispăruse.

8

În după-amiaza aceea, la cinci şi douăzeci, mi-am oprit Sunlinerul în parcarea de lângă biserica baptistă de pe Witcham Street. Nu eram singuri acolo; pancarta anunţa că în această biserică începuse la ora cinci o întrunire a Alcoolicilor Anonimi. În portbagaj aveam toate lucrurile pe care le adunasem în cele şapte săptămâni cât locuisem în ceea ce ajunsesem să numesc acest Orăşel Ciudat. Singurele articole de care nu mă puteam lipsi se aflau în servieta Lord Buxton pe care mi-o dăduse Al: notiţele lui, notiţele mele şi restul de fonduri. Slavă Domnului că mă gândisem să ţin bani lichizi.

Pe scaunul de lângă mine era punga de hârtie cu sticla de Kaopectate – trei sferturi goală – şi cu pamperşii de adulţi. Din fericire, nu credeam că voi avea nevoie de ei. Parcă şi burta şi stomacul mi se mai liniştiseră, iar mâinile nu-mi mai tremurau. În torpedou, deasupra pistolului, erau câteva acadele. Le-am pus pe toate în pungă. Mai târziu, când voi fi în locul pe care îl descoperisem între garaj şi gardul viu din curtea din spate a casei de la numărul 202 de pe Wyemore Lane, o să-mi încarc arma şi o s-o văr în betelia

pantalonilor. Ca un pungaş de duzină din filmele de categoria B care rulau la The Strand.

Mai era încă ceva în torpedou: un exemplar al *Ghidului TV,* cu Fred Astaire şi Barrie Chase pe copertă. Probabil pentru a zecea oară de când îl cumpărasem de la standul de ziare de pe Main Street, am dat pagina la programul de vineri.

> 8 PM, Canalul 2, *Noile aventuri ale lui Ellery Queen*, George Nader, Les Tremayne. „Atât de bogată, atât de frumoasă, atât de moartă”. Un agent de bursă (Whit Bissell) urmăreşte o moştenitoare bogată (Eva Gabor), în vreme ce Ellery şi tatăl ei investighează.

Am pus ghidul TV în pungă cu restul lucrurilor – mai ales ca să-mi poarte noroc – apoi am coborât din maşină, am încuiat-o şi am pornit spre Wyemore Lane. Am trecut pe lângă câteva mămici şi tătici care colindau împreună cu copii prea micuţi ca să fie lăsaţi singuri. Din faţa caselor zâmbeau larg dovleci sculptaţi şi vreo două sperietori de ciori cu pălării de paie se holbau la mine.

Am mers pe Wyemore Lane pe mijlocul trotuarului de parcă aveam tot dreptul din lume să mă aflu acolo. M-am întâlnit cu un tată, de mână cu o fetiţă cu cercei de ţigancă, buze colorate cu rujul aprins al mamei, urechi mari şi negre din plastic lipite de o perucă cârlionţată şi o pungă din hârtie ca a mea. L-am salutat pe Tati şi m-am aplecat la copil.

– *Tu* cine eşti, iubito?

– Annette Foonijello, mi-a răspuns. Cea mai *frumoaaasă* şoricuţă muşchetar.

– Şi tu eşti frumoasă. Ce-mi spui?

A părut nedumerită, aşa că tatăl ei s-a aplecat şi i-a şoptit ceva la ureche. Feţişoara i s-a luminat în zâmbet:

– Dă-mi sau te-mpuşc!

– Bravo, i-am zis. Dar fără farse astă-seară.

Cu excepţia celei pe care speram să i-o fac omului cu ciocanul.

Am scos o acadea din pungă (am scotocit pe lângă pistol ca să dau de ea) şi i-am întins-o. A deschis punga ei şi am pus-o înăuntru. Eram doar un tip întâlnit pe stradă, străinul perfect într-un oraş copleşit nu de mult de crime oribile dar am observat că şi tatăl mă privea cu aceeaşi încredere inocentă. Zilele în care bomboanele vor fi umplute cu droguri erau mult în viitor – ca şi cele care spuneau NU FOLOSIŢI DACĂ SIGILIUL ESTE DETERIORAT.

Tatăl îi şopti iarăşi ceva.

– Mulţumesc, domnule, mi-a spus Annette Foonijello.

– Să creşti mare, i-am făcut lui Tati cu ochiul. Petrecere frumoasă.

– Probabil că mâine o s-o doară burtica, a zis Tati tot surâzând. Haide, Dovlecel.

– Mă cheamă *Annette!* s-a revoltat copila.

– Scuze, scuze. Haide, Annette.

Mi-a surâs larg, m-a salutat şi au plecat în căutare de alte aventuri.

Am continuat să merg spre numărul 202. Nu prea repede. Aş fi fluierat dacă nu aveam buzele atât de uscate. În dreptul aleii, m-am încumetat să privesc iute în jur. Am văzut vizavi câţiva copii plecaţi la colindat, dar niciunul nu mi-a acordat atenţie. Minunat. Cu pas vioi am urcat pe alee. Odată ajuns în spatele casei, am scos un oftat de uşurare atât de adânc de parcă-mi ieşise ceva din călcâie. Mi-am ocupat postul din colţul drept al curţii, bine ascuns privirii de garaj şi de gardul viu. Sau, cel puţin, aşa credeam.

M-am uitat în curtea familiei Dunning. Bicicletele dispăruseră. Multe din jucării încă mai erau împrăştiate pe acolo – arcul unui copil, cu câteva săgeţi cu ventuze la capăt, o bâtă de baseball cu mânerul învelit cu bandă, un cerc verde – dar puşca cu aer Daisy lipsea. Harry o dusese în casă. Voia s-o ia cu el când va pleca să colinde costumat în Buffalo Bob.

Făcuse deja Tugga mişto de el? Îi spusese deja mama lui *ia-o dacă vrei că nu-i puşcă adevărată?* Dacă nu încă, o vor

face. Replicile le fuseseră scrise. M-a săgetat stomacul, dar, de data aceasta, nu din cauza virusului de douăzeci şi patru de ore care bântuia prin oraş, ci din cauză că deplina conştientizare a faptelor mele – de genul celei pe care o simţi până în măruntaie – sosise în toată gloria ei cheală. Se întâmpla pe bune. De fapt, se întâmpla chiar acum. Spectacolul începuse.

M-am uitat la ceas. Mi se părea că trecuse mai bine de o oră de când îmi lăsasem maşina în parcarea de lângă biserică, dar nu era decât şase fără un sfert. În casă, probabil că familia Dunning se aşeza la masă… deşi, dacă mă pricepeam cât de cât la copii, cei mici erau mult prea surescitaţi ca să mănânce, iar Ellen era deja îmbrăcată cu rochia ei de Prinţesă de Varătoamnă Iarnăprimăvară Probabil că şi-o pusese de îndată ce sosise de la şcoală, iar apoi îşi înnebunise mama tot cerându-i s-o sulemenească.

M-am aşezat cu spatele sprijinit de zidul garajului şi am început să scotocesc prin pungă. Am scos o acadea. Am privit-o, nefiind prea sigur dacă trebuia să mănânc. Pe de altă parte, aveam o mulţime de treburi în următoarele trei ore iar stomacul meu era o gaură ghiorţăindă.

Băga-mi-aş, mi-am zis şi am despachetat acadeaua. Minunat gust – dulce şi sărat şi gumos. Am hăpăit-o aproape pe toată din două îmbucături. Tocmai mă pregăteam să mănânc şi restul (întrebându-mă de ce, în numele lui Dumnezeu, nu-mi adusesem şi un sendviş şi o sticlă cu Cola), când am observat ceva mişcare cu coada ochiului. Am dat să mă întorc, în acelaşi timp intenţionând să-mi scot pistolul din pungă, dar a fost prea târziu. Ceva rece şi ascuţit mi-a înţepat tâmpla stângă.

– Scoate-ţi mâna din pungă.

Am recunoscut imediat vocea. *Ai, zi, să-nnebuneşti tu!* îmi spusese posesorul ei când l-am întrebat dacă el, sau prietenii lui, cunosc un tip pe nume Dunning. Şi mi-a spus că oraşul Derry e plin de Dunningi, informaţie pe care am

verificat-o eu însumi mai târziu, dar ştiuse de la bun început pe cine anume căutam, nu-i aşa? Iată dovada.

Vârful lamei m-a înţepat mai tare şi am simţit că pe obraz mi se scurge un firicel de sânge. Îl simţeam cald pe pielea mea rece. Fierbinte aproape.

– Scoate-o *acum*, amice. Cred că ştiu ce-ai acolo şi dacă mâna nu-ţi iese goală, trataţia ta de Halloween o să fie optâşpe ţoli de oţel japonez. Chestia asta-i destul de ascuţită. O să-ţi iasă pe partea ailaltă a capului.

Mi-am scos mâna din pungă – goală – şi m-am întors să-l privesc pe Fără Bretele. Părul îi cădea peste urechi şi pe frunte în şuviţe slinoase. Ochii întunecaţi înotau pe faţa palidă, nebărbierită. M-a cuprins o exasperare atât de mare, că aproape aducea cu disperarea. Aproape… dar nu tocmai. *Chiar dacă-ar fi să mor*, mi-am zis din nou. *Chiar dacă.*

– N-am nimic în pungă în afară acadele, am spus pe un ton blajin. Dacă doreşti, domnule Turcotte, trebuie doar să ceri. Îţi dau una.

Mi-a smuls punga înainte să mai apuc să fac ceva. A folosit mâna liberă, iar acum am observat că arma lui era o baionetă. Nu ştiu dacă era japoneză sau nu, dar după cum lucea în lumina pală a apusului, eram gata să confirm că trebuie să fi fost destul de ascuţită.

A cotrobăit în pungă şi a scos pistolul Police Special.

– Nimic în afară de acadele, nu-i aşa? Ăsta nu prea arată a acadea, *domnule* Amberson.

– Am nevoie de el.

– Sigur. Şi ăia din iad au nevoie de apă rece, da’ n-o capătă.

– Vorbeşte mai încet, l-am rugat.

Şi-a pus pistolul meu la curea – chiar aşa cum îmi închipuisem că o să mi-l pun eu însumi de îndată ce voi fi trecut prin gardul viu în curtea din spate a reşedinţei Dunning – apoi mi-a apropiat baioneta de ochi. Am avut nevoie de multă stăpânire de sine ca să nu mă feresc.

– Nu-mi spune tu ce să…

S-a clătinat pe picioare. Apoi şi-a frecat mai întâi stomacul, apoi pieptul, apoi gâtul zdravăn şi plin de ţepi, de parcă îi rămăsese ceva înăuntru. A înghiţit cu zgomot.

– Domnule Turcotte? Te simţi bine?

– De unde ştii cum mă cheamă? şi a continuat, fără să-mi aştepte răspunsul: ţi-a zis, nu-i aşa? Barmanul de la Dolarul Somnoros. El ţi-a zis.

– Da. Acum vreau să-ţi pun o întrebare. De cât timp mă urmăreşti. Şi de ce?

A zâmbit fără umor, arătându-mi gingiile rămase fără doi dinţi.

– Astea-s două întrebări.

– Răspunde.

– Te porţi de parcă – s-a strâmbat, a înghiţit iarăşi cu greutate şi s-a sprijinit de zidul garajului – de parcă tu ai fi şeful.

Am estimat paloarea şi durerea lui Turcotte. Poate că domnul Keene era ticălos altoit pe un sadic, dar era bunicel ca diagnostician. Şi, de fapt, cine ar fi mai nimerit să ştie ce viruşi circulă, dacă nu farmacistul din oraş? Eram destul de sigur că nu mai aveam nevoie de restul de Kaopectate, dar lui Bill Turcotte i-ar fi folosit. Ca să nu mai vorbim despre pamperşii pentru adulţi pentru momentul în care virusul se va pune pe treabă ca lumea.

E foarte bine sau foarte rău, m-am gândit. Căcat. Nu era nimic bine.

Nu contează. Îl ţin de vorbă. Şi când începe să borască – presupunând că nu-mi taie gâtul înainte şi nici nu mă împuşcă cu propriul meu pistol – o să sar pe el.

– Spune-mi, am insistat. Cred că am dreptul să ştiu de vreme ce nu ţi-am făcut niciun rău.

– *Lui* vrei să-i faci ceva rău, asta cred eu. Toate pârţurile alea cu cumpăratul de proprietăţi pe care le-ai vânturat prin tot oraşul – doar minciuni. Pe *el* îi căutai şi de aia ai venit aici, a indicat Turcotte cu capul în direcţia casei de pe

partea cealaltă a gardului. Am ştiut chiar din clipa când i-ai rostit numele.

– Cum de-ai ştiut? Oraşul e plin de Dunningi, chiar tu mi-ai spus.

– Mda, dar doar de unul îmi pasă.

Cu mâneca mâinii în care ţinea baioneta şi-a şters transpiraţia de pe frunte. Cred că l-aş fi putut doborî chiar atunci, dar mi-a fost teamă ca nu cumva zgomotul încăierării să atragă atenţia. Şi dacă arma s-ar fi descărcat, probabil că eu aş fi primit glonţul.

În plus, eram curios.

– Probabil că ţi-a făcut o căruţă de bine cândva de ai devenit îngerul lui păzitor.

A scos un hohot scurt de râs, fără umor, ca un lătrat.

– E bună asta, tinere, şi chiar e adevărat, într-un fel. Cred că sunt îngerul lui păzitor. Pentru moment.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că-i al meu, Amberson. Lepădătura aia a omorât-o pe surioara mea cea mică, şi dacă e cineva care să vâre în el un glonţ… sau un tăiş – şi-a fluturat baioneta în dreptul chipului palid şi încrâncenat – eu o să fiu ăla.

9

M-am holbat la el cu gura căscată. De departe s-au auzit pocnete de artificii aprinse de cine ştie ce răufăcător. Glasuri ascuţite de copii umpleau Witcham.

Însă aici nu eram decât noi doi. Christy şi prietenii ei alcoolici îşi spuneau „Prietenii lui Bill”; noi doi eram „Duşmanii lui Frank”. Echipă perfectă, ai zice… doar că Bill Fără Bretele Turcotte nu prea părea jucător de echipă.

– Tu… m-am întrerupt şi am clătinat din cap. Spune-mi.

– Dacă ai fi măcar pe jumătate cât de deştept te pretinzi că eşti, ţi-ai da seama şi singur. Sau nu ţi-a povestit destule Chazzy?

La început nu mi-a picat fisa. Apoi a făcut poc! Omuleţul cu sirena tatuată pe braţ şi cu faţa de veveriţă fălcoasă şi veselă. Doar că faţa asta nu mai păruse veselă când Frank Dunning îl plesnise pe spinare şi îi spusese să nu intre în căcat că-şi murdăreşte năsucul. Înainte de asta, pe când Frank încă mai spunea bancuri la masa de palavre a fraţilor Tracker din spatele localului The Lamplighter, Chaz Frati mă pusese la curent cu firea aprigă a lui Dunning… pe care o cunoscusem deja datorită eseului scris de omul de serviciu de la liceul Lisbon Falls. *A lăsat o fată gravidă. După unul sau doi ani, fata şi-a luat copilul şi a fugit.*

– Auzi vreun mesaj pe unde radio, comandante Cody? Aşa mi se pare.

– Sora ta a fost prima soţie a lui Frank Dunning.

– Aşa, vezi? Omul zice cuvântul secret şi câştigă o sută de dolari, mi-a zis cu accent foarte pronunţat de Maine.

– Domnul Frati a spus doar că şi-a luat copilul şi a fugit de la el. Pentru că se săturase să-l mai rabde când se îmbăta şi făcea urât.

– Mda, asta ţi-a spus şi asta cred mai toţi cei din oraş – şi, din câte ştiu, asta crede şi Chazzy. Doar că eu nu-s aşa de prost. Clara şi cu mine am fost întotdeauna apropiaţi. Am crescut împreună şi eram totul unul pentru celălalt. Ştiu că n-ai cum să înţelegi asta, că îmi pari un tip foarte rece şi retras.

Mi-am adus aminte de anul minunat pe care l-am avut cu Christy – şase luni înainte de căsătorie şi şase luni după.

– Nu sunt chiar atât de rece. Ştiu ce vrei să spui.

Se fricţiona din nou, deşi nu cred că-şi dădea seama: de la burtă la piept, şi de la piept la gât, înapoi la piept. Chipul îi era mai palid ca înainte. M-am întrebat ce mâncase la prânz, dar ştiam că voi afla curând; voi vedea cu ochii mei.

– Da? Atunci poate că ţi se pare nostim că nu mi-a scris niciodată după ce plecat undeva cu Mikey. Nici măcar o vedere. Pentru că ar fi trebuit să-mi scrie. Ştia că ţin la ea. Şi ştia cât de mult îl iubesc pe ăla mic. Avea douăj de ani şi

Mikey şaişpe luni când curvarul ăla jegos bun doar de bancuri le-a declarat dispariţia. În vara lui ’38. Acum ar avea patruj de ani, iar nepotă-meu douăşunu. Destul de mare ca să voteze. Şi vrei să-mi zici că nu i-a scris nici un singur *rând* lu’ fra-su care nu l-a lăsat pe Nosey Royce să-şi vâre în ea cârnatul bătrân când era mică? Sau să-mi ceară nişte bani ca să se stabilească în Boston sau în New Haven sau undeva? Domnule, aş fi…

S-a crispat, a scos un mic *blâg-blâg*, sunet pe care îl cunoşteam atât de bine, şi se împletici până la zidul garajului.

– Trebuie să te aşezi, i-am spus. Eşti bolnav.

– Nu mă-mbolnăvesc niciodată. Nici măcar un guturai n-am avut din clasa a şasea.

Dacă aşa stăteau lucrurile, înseamnă că virusul o să-l bombardeze cum au bombardat nemţii Varşovia.

– Ai un virus la stomac, Turcotte. Eu n-am dormit toată noaptea din cauza asta. Domnul Keene de la farmacie zice că circulă prin tot oraşul.

– Băbăciunea aia fără cur habar n-are de nimic. Mi-e bine, m-a repezit şi şi-a dat cu o mişcare bruscă floacele de păr soios peste cap, doar ca să-mi dovedească cât de bine îi este.

Mâna cu baioneta începuse să-i tremure cam tot la fel cum îmi tremurase şi mie până la amiază.

– Vrei să auzi povestea sau nu?

– Sigur.

Am furişat o privire la ceas. Şase şi zece. Timpul care tândălise mai înainte, o luase acum la fugă. Unde oare era Frank Dunning acum? La magazin? Nu credeam. Credeam că plecase mai devreme azi, poate explicând că îşi va duce copiii la colindat. Doar că nu ăsta era planul. Era pe undeva, într-un bar, dar nu la The Lamplighter. Acolo se ducea doar pentru o halbă cu bere, cel mult două. Cu care se putea descurca, deşi – dacă soţia mea era un exemplu

grăitor, şi cred că era – pleca întotdeauna cu gura uscată şi cu creierii urlând că mai vor.

Nu, când simţea cu adevărat nevoia să se îmbăieze în băutură, avea grijă s-o facă într-un bar de proastă calitate: Spoke, Dolarul Somnoros, Bucket. Poate chiar într-una din speluncile absolute de peste poluatul Kenduskeag – Wally's sau scabrosul Paramount Lounge, unde curve antice cu feţe ca de ceară încă mai populau majoritatea scaunelor înalte de la bar. Şi mai spunea aici bancuri la care să râdă toată lumea? Sau îndrăzneau oamenii să se apropie de el pe când îşi vedea de treabă turnând alcool etilic peste tăciunii furiei care-i mocneau în suflet? Nu, dacă nu aveau nevoie de o lucrare stomatologică improvizată.

– Când a dispărut soră-mea cu nepotu', ei şi Dunning locuiau cu chirie într-o căsuţă la marginea oraşului, pe lângă liniile de telefon de la Cashman. El bea la greu şi când bea la greu îşi antrenează pumnii ăia blestemaţi. I-am văzut vânătăile soră-mii şi o dată l-am văzut şi pe Mikey că era învineţit pe toată mânuţa. Şi zic: „Surioară, te bate pe tine şi pe copil? Că dacă da, atunci îl bat eu pe *el*." Şi ea zice că nu, da' nu se uită în ochii mei. Şi zice: „Fereşte-te de el, Billy. E puternic. Şi tu eşti, ştiu, da' eşti prea slab. Şi o pală de vânt te doboară. O să-ţi facă rău." La numai şase luni după asta, a dispărut. A fugit, aşa e ce zice el. Da' în zona aia sunt multe păduri. La dracu', în Cashman nu-s decât păduri. Păduri şi mlaştini. Ştii ce s-a întâmplat, de fapt, nu?

Ştiam. Poate că alţii n-ar fi putut să creadă aşa ceva, pentru că Dunning era acum un cetăţean respectat care se pare că ieşise învingător din lupta cu băutura. Şi pentru că îi fermeca pe toţi. Dar eu aveam informaţii din interior.

– Cred că şi-a pierdut controlul. Cred că a venit beat acasă şi ea a spus ceva ce n-ar fi trebuit să spună, poate ceva complet inofensiv…

– Ce?

Am aruncat o privire prin gard la curtea din spate. O femeie a trecut prin faţa ferestrei de la bucătărie. Familia

Dunning servea cina. O să aibă şi desert? Jell-O cu frişcă? Plăcintă Ritz? Nu credeam asta. Cui îi trebuie desert în seara de Halloween?

– Vreau să spun că i-a omorât pe amândoi. Nu asta crezi?

– Ba da…

Părea luat prin surprindere de vorbele mele, dar şi bănuitor, în acelaşi timp. Cred că aşa arată obsedaţii când lucrurile care i-au ţinut treji nopţile sunt puse în cuvinte şi coroborate de alţii. *Trebuie să fie un truc la mijloc*, îşi spun ei. Doar că nu este.

Am continuat:

– Cât avea Dunning? Douăzeci şi doi de ani? Avea toată viaţa în faţă. Probabil că s-a gândit: „Am făcut ceva îngrozitor, dar pot să ascund totul. Stăm în pădure, cel mai apropiat vecin e la vreo doi kilometri…” La doi kilometri, Turcotte?

– Cel puţin, a răspuns cam în silă.

Cu o mână îşi masa baza gâtului. Slăbise strânsoarea baionetei. Ar fi fost simplu să i-o smulg cu dreapta şi n-ar fi fost deloc o problemă să-i trag pistolul de la brâu cu cealaltă, dar n-am vrut. M-am gândit că virusul o să aibă grijă de domnul Bill Turcotte. Chiar am crezut că o să fie simplu. Atât de simplu. Vezi cât de uşor e să uiţi că trecutul e încăpăţânat şi viclean?

– Aşa că a dus cadavrele în pădure şi le-a îngropat acolo şi a zis că au fugit. Nu cred că a fost o anchetă prea minuţioasă.

Turcotte şi-a întors capul şi a scuipat.

– E dintr-o familie bună din Derry. A mea a venit din Saint John Valley într-un camion rablagit când io aveam zece ani şi Clara opt. *Tu* ce crezi?

Credeam că era vorba de un alt caz în care Derry nu se dezminţea – asta credeam. Şi, cu toate că-i înţelegeam sentimentele lui Turcotte şi mă înduioşa pierderea lui, toată povestea era despre o crimă veche. Pe mine mă interesa

cea care era programată să se întâmple în mai puţin de două ore.

– Tu ai pus la cale întâlnirea mea cu Frati, nu-i aşa?

Era evident, dar mă simţeam puţin dezamăgit. Crezusem că tipul era sincer prietenos. Că doar pălăvrăgea vrute şi nevrute la un pahar cu bere şi o farfurie cu homar. Greşisem.

– Sunteţi prieteni?

Turcotte a zâmbit, dar nu i-a ieşit decât o grimasă.

– Cum să fiu prieten cu un cămătar jidan bogat? Mă faci să râd. Vrei să auzi o povestioară?

M-am uitat iarăşi la ceas şi am văzut că mai am ceva timp la dispoziţie.

În vreme ce Turcotte îmi spunea povestea, virusul avea să se pună pe treabă. Şi când o să se aplece ca să vomite, o să-l atac.

– De ce nu?

– Io, Dunning şi Chaz Frati avem aceeaşi vârstă – patruj’doi. Îţi vine să crezi?

– Sigur.

Dar Turcotte, care avusese parte de o viaţă grea (şi acum era bolnav, chiar dacă nu voia să recunoască), părea cu zece ani mai bătrân.

– În ultimele clase la liceul Consolidated, am fost asistentul antrenorului echipei de fotbal. Tiger Billy, îmi ziceau – drăguţ, nu? Am încercat să intru în echipă şi în anul întâi şi în anul doi, dar m-au respins de fiecare dată. Prea puternic pentru atac, prea lent pentru apărare. Povestea vieţii mele împuţite, domnule. Dar îmi plăcea jocul şi nu aveam cinşpe centi să-mi iau bilet la meci – că familia mea era *lefteră* – aşa că m-am dus asistent de antrenor. Frumos nume, da’ ştii ce înseamnă?

Sigur că ştiam. În viaţa mea de Jake Epping, nu eram domnul Agent imobiliar, ci domnul Profesor de Liceu. Iar unele lucruri nu se schimbă.

– Erai băiatul cu apa.

– Mda, le duceam apă. Şi le ţineam găleata dacă îl apuca pe vreunu’ să dea la boboci după turele de stadion într-o zi caldă, sau dacă lua o cască în coaie. Eu rămâneam ultimul ca să curăţ toate mizeriile pe care le lăsau pe teren şi să le adun chiloţii plini cu căcat de la duşuri.

S-a strâmbat. Mi-am imaginat cum stomacul lui se transformă într-un yacht pe o mare în plină furtună. Uite-l cum se ridică, mateloţi… Apoi plonjonul cu mişcare de burghiu.

– Şi într-o zi din septembrie sau octombrie ’34, io sunt acolo după antrenament, singur cuc, şi adun perniţele de la umerii echipamentului şi bandajele şi alte chestii pe care le-au lăsat pe teren şi le pun în coşul meu pe rotile, când îl văd pe Chaz Frati că taie stadionul în goană, aruncându-şi toate cărţile în fugă mai repede. Îl alergau nişte băieţi şi – Hristoase, ce-i asta?

S-a uitat speriat în jur, cu ochii ieşindu-i din orbite. Din nou aş fi putut să pun mâna pe pistol şi pe baionetă. Cu siguranţă că aş fi putut, dar n-am făcut-o. Se freca iarăşi pe piept. Nu pe stomac, pe piept. Probabil că chestia asta ar fi trebuit să-mi spună ceva, dar aveam prea multe în minte. Povestea nu se terminase. Acesta-i blestemul lecturii. Poţi fi sedus de o poveste bună chiar în cele mai nepotrivite momente.

– Linişteşte-te, Turcotte. Sunt doar copiii care dau foc la artificii. E Halloween-ul, ai uitat?

– Nu mi-e prea bine. Poate că ai avut dreptate cu virusul ăla.

Dar dacă îşi dădea seama că s-ar putea să-i fie atât de rău încât să devină neputincios, s-ar fi putut să facă ceva nesăbuit, aşa că l-am îndemnat:

– Lasă-l naibii de virus, acum. Spune-mi despre Frati.

A rânjit. Expresia de pe chipul lui palid, transpirat şi nebărbierit era tulburătoare.

– Bătrânu’ Chazzy fugea mâncând pământul, da’ tot l-au prins. La vreo douăj de metri la sud de poartă era o viroagă

şi acolo l-au împins. Şi te-ar mira să afli că Frank Dunning era şi el acolo?

Am clătinat din cap.

– L-au încolţit şi l-au despuiat. Şi după aia au început să-l împingă de la unul la altul şi să-l trosnească. Le-am strigat să-l lase în pace şi unu' se uită la mine şi zbiară: „Vino şi convinge-ne, faţă de pulă! Îţi dăm şi ţie dublu!" Aşa că am fugit la vestiar şi le-am spus fotbaliştilor că nişte ticăloşi băteau un copil şi că poate că vor să-l ajute. Îi durea în cur că era caftit cineva, da' le plăcea să se ia la bătaie. Aşa că au dat fuga acolo, unii doar în chiloţi. Şi vrei să-ţi zic una bună, Amberson?

– Sigur.

M-am uitat iar la ceas. Înăuntru Doris probabil că spăla vasele ascultând la televizor.

– Întârzii undeva? s-a interesat Turcotte. Tre' să prinzi vreun tren?

– Ziceai că-mi spui una bună.

– A, da. Cântau imnul şcolii. Ce părere ai?

Cu ochii minţii am văzut vreo opt sau zece băieţi vânjoşi, pe jumătate îmbrăcaţi, tropăind pe terenul de fotbal, abia aşteptând să ia parte la o rundă de lovituri post-antrenament şi urlând: *Ura, Derry Tigers, vă ţinem sus stindardul*. Chiar că era una bună.

Turcotte mi-a răspuns la zâmbet cu unul de-a lui. Încordat, dar sincer.

– Fotbaliştii au caftit zdravăn vreo doi bătăuşi. Da' nu şi pe Frankie Dunning, că laşul ăla împuţit a văzut că-i în inferioritate şi a fugit în pădure. Chazzy zăcea pe jos şi se ţinea de o mână. Era ruptă. Da' putea să fie mult mai rău. Puteau să-l bage în spital. Şi unul din băieţi se uită la el aşa cum e acolo pe jos şi îl împinge uşor cu piciorul – ştii, aşa cum împingi o balegă în care tocmai ce ai călcat – şi zice: „Adică am alergat până aici ca să scăpăm şoricul unui jidan?" Şi toţi au râs, că era un banc bun. Te-ai prins? Jidan? Şorici?

S-a uitat la mine printre şuviţele unse cu Brylcreem.

– M-am prins.

– „Ce-mi pasă”, zice altul. „Am apucat să caftesc şi asta e bine.” După aia au plecat şi io l-am ajutat pe bătrânu’ Chazzy să iasă din viroagă. Ba chiar l-am dus acasă, că m-am gândit să nu leşine sau să i se facă rău. Mi-era frică să nu se întoarcă Frankie cu prietenii lui – şi lui îi era frică – da’ am rămas cu el. Dracu’ să mă ia nici nu ştiu de ce. Să fi văzut în ce casă stătea – palat, nu alta. Că se scot bani buni din amanet. Când am ajuns, mi-a mulţumit. Din inimă. Aproape că plângea. Şi eu zic: „Nicio chestie, decât că nu-mi place să văd şase contra unu.” Şi aşa era. Ce se zice despre evrei: că nu uită niciodată o datorie sau un serviciu.

– Şi de aia l-ai pus să afle ce am de gând.

– Ştiam ce ai de gând, amice. Doar voiam să fiu sigur. Chaz mi-a zis s-o las baltă – a zis că pari un tip cumsecade – da’ când e vorba de Frank Dunning, n-am vrut s-o las baltă. Că nimeni nu se pune cu Frankie Dunning în afară de mine. Al *meu* e.

S-a strâmbat şi şi-a apăsat iarăşi pieptul. Abia acum mi-a picat fisa.

– Turcotte – *stomacul* te doare?

– Neee, pieptul. Parcă mă strânge.

Nu era bine, iar gândul care mi-a trecut prin cap a fost: *acum şi el e în ciorapul de nailon.*

– Stai jos, să nu cazi.

Am dat să mă îndrept spre el. A scos pistolul. Şi pielea dintre sfârcuri, acolo unde m-ar fi lovit glonţul, a început să mă mănânce îngrozitor de tare. *L-aş fi putut dezarma*, mi-am spus. *Pe bune că aş fi putut. Dar nu, a trebuit să-mi spună povestea. A trebuit să aflu.*

– Tu să stai jos, frate. Nu da în foc.

– Dacă faci o criză de inimă…

– Nu fac nicio criză de inimă, în pula mea. Stai *jos*.

M-am aşezat şi l-am privit cum se sprijină iar de zidul garajului. Buzele îi căpătaseră o nuanţă albăstrie pe care

nu o puteam asocia cu o stare de sănătate optimă.

– Ce vrei cu el? m-a întrebat Turcotte. Asta vreau să ştiu. Asta trebuie să ştiu înainte să mă hotărăsc ce fac cu tine.

M-am gândit ce să-i răspund. Ca şi cum viaţa mi-ar fi depins de acest răspuns. Şi poate chiar aşa era. Nu credeam că Turcotte era în stare să comită o crimă, indiferent care ar fi fost părerea *lui*. Că dacă ar fi fost în stare, acum Frank Dunning era demult plantat lângă părinţii lui. Dar Turcotte avea arma mea şi îi era rău. Ar putea apăsa trăgaciul din greşeală. Şi chiar ar fi putut primi ceva ajutor de la forţa aceea care nu voia ca lucrurile să se schimbe.

Dacă îi spuneam de-a dreptul – cu alte cuvinte lăsând deoparte toată nebunia – poate că m-ar fi crezut. Din cauză că el credea deja. Ştia în adâncul sufletului.

– O s-o facă din nou.

A vrut să mă întrebe ce voiam să spun, dar s-a oprit. A făcut ochii mari:

– Adică… ea?

S-a uitat peste gard. Până atunci nici nu fusesem sigur că ştie unde ne aflăm.

– Nu doar ea.

– Şi un copil?

– Nu doar unul. *Toţi*. Turcotte, acum el e pe undeva şi se îmbată. Intră iar într-una din stările lui de furie oarbă. Ştii despre crizele astea, nu? Numai că de data asta n-o să-şi mai acopere urmele. Nici nu-i mai pasă. Furia asta se adună în el de la ultima beţie, de când Doris s-a săturat să mai fie luată la bătaie. L-a dat afară din casă. Ştiai asta?

– Toată lumea ştie. Stă la o pensiune pe Charity.

– A tot încercat să-i reintre în graţii, dar farmecul lui nu mai ţine cu ea. Femeia vrea să divorţeze. Şi, pentru că a priceput că nu o mai poate convinge să renunţe cu vorba bună, o s-o facă cu un ciocan. Apoi o să divorţeze şi de copii în acelaşi fel.

S-a încruntat la mine. Cu baioneta într-o mână şi pistolul în cealaltă. *Şi o pală de vânt te doboară*, îi spusese sora lui cu mulţi ani în urmă, dar în seara asta n-ar fi fost nevoie decât de o adiere.

– De unde ştii toate astea?

– N-am timp să-ţi explic, dar ştiu sigur. Şi sunt aici ca să-l împiedic. Aşa că dă-mi înapoi pistolul şi lasă-mă s-o fac. Pentru sora ta. Pentru nepotul tău. Şi pentru că, în adâncul sufletului, eşti un tip cumsecade.

Astea nu erau decât vorbe goale, dar, după cum spunea tatăl meu, dacă tot e să lauzi pe cineva, atunci ridică-l în slăvi.

– Altfel de ce l-ai fi salvat pe Chaz Frati de la o bătaie soră cu moartea?

Se gândea. Aproape că auzeam cum i se învârt rotiţele şi clinchetul zimţilor.

Apoi i s-au luminat ochii. Poate că era doar o rămăşiţă a amurgului, dar mie mi se părea că este lumina lumânărilor care pâlpâiau acum în felinarele cioplite din dovleci. A început să zâmbească. Iar ce mi-a spus în continuare nu putea decât să fie ideea unui individ bolnav la cap… sau a unuia care a trăit prea multă vreme în Derry… sau ambele.

– Vine după ei, zici? Bine, lasă-l.

– *Cum?*

M-a ameninţat cu pistolul.

– Stai locului, Amberson. Şezi pe curu’ tău.

M-am aşezat, împotriva voinţei mele. Trecuse deja de ora şapte, iar el se transformase într-o umbră în întunericul serii.

– Domnule Turcotte – Bill – ştiu că nu te simţi bine, aşa că poate că nu înţelegi cum stau lucrurile. Acolo sunt o femeie şi patru copii. Fetiţa n-are decât şapte ani, pentru numele lui Dumnezeu.

– Nepotul meu a fost mult mai mic, a rostit Turcotte cu greutate, un om care pune în cuvinte un adevăr uriaş care explică totul. Şi care justifică totul.

– Mi-e prea rău ca să mă răzbun pe el, iar tu n-ai curaj. Îmi dau seama doar când mă uit la tine.

Nu avea dreptate. Acesta ar fi putut fi adevărul despre Jake Epping din Lisbon Falls, dar bărbatul acela se schimbase.

– De ce nu mă laşi să încerc? Ce ai de pierdut?

– Pentru că chiar dacă îl omori, tot n-ar fi destul. Tocmai ce mi-am dat seama. Mi-a venit – a pocnit din degete – ca din văzduh.

– N-are nicio noimă ce spui.

– Asta pentru că n-ai trăit douăj de ani văzând oameni ca Phil şi Tony Tracker cum se poartă cu el de parcă ar fi Regele Căcat. Şi nu le-ai văzut pe cucoane cum îi aruncă ocheade de parcă-i Frank Sinatra. Şi-a luat un Pontiac, iar eu am muncit pe brânci în şase fabrici pe salariul minim, şi am înghiţit atâtea aţe, că abia dacă mai pot să mă dau jos din pat dimineaţa.

Mâna la piept. Se freacă şi se apasă. Chipul lui, o pată palidă în bezna din curtea din spate de la numărul 202 de pe Wyemore.

– Moartea-i prea bună pentru curvarul ăla împuţit. Trebuie să stea vreo patruj de ani la bulău, unde dacă-i pică săpunul la duş n-o să cuteze să se aplece să-l ridice. Unde singura băutură e zeama de prune. Şi mai ştii ceva? m-a întrebat cu voce mai scăzută.

– Ce? am articulat, simţind că mă ia cu frig.

– Când o să se trezească din beţie, o să-i fie dor de ei. O să-i pară rău de ce-a făcut. O să vrea să dea timpul înapoi, mi-a şoptit Turcotte – dar şoaptele erau răguşite şi flegmoase. Probabil aşa vorbesc singuri nebunii irecuperabili de la Juniper Hill noaptea târziu, după ce dispare efectul medicamentelor. Poate că n-o să-i pară aşa de rău de nevastă, da’ sigur o să-i pară de copii.

A început să râdă şi s-a strâmbat, de parcă râsul îl durea.

– Poate că mănânci căcat, da’ ştii ce? Sper să spui adevărul. Stăm să vedem.

– Turcotte, e vorba de nişte copii nevinovaţi.
– Şi Clara a fost nevinovată. Şi micuţul Mikey.
Umerii lui străvezii s-au ridicat într-un gest de nepăsare.
– Să-i fut.
– Nu vrei a…
– Tacă-ţi gura. Aşteptăm.

10

Limbile ceasului pe care mi-l dăduse Al erau fosforescente şi m-am uitat cu groază şi resemnare cum limba cea mare se mutase deja spre partea de jos a cadranului, iar acum se apuca să urce din nou. Mai erau douăzeci şi cinci de minute până să înceapă *Noile aventuri ale lui Ellery Queen.* După aia o să fie doar douăzeci. Apoi cincisprezece. Am încercat să-i vorbesc, dar mi-a spus să tac. Îşi masa în continuu pieptul, oprindu-se doar ca să-şi scoată câte o ţigară din buzunarul de la piept.

– Asta zic şi eu idee bună, am exclamat. O să-ţi facă tare bine la inimă.

– Trage fermoaru’.

A înfipt baioneta în pietrişul din spatele garajului şi a scăpărat o brichetă Zippo veche. În scânteierea efemeră a flăcării i-am văzut obrajii scăldaţi în transpiraţie, cu toată răcoarea nopţii. Iar ochii i se adânciseră şi mai mult în găvane, făcându-i chipul să semene cu un craniu. A tras fumul în piept şi a început să tuşească. I se cutremura tot corpul, dar arma rămăsese nemişcată. Aţintită asupra pieptului meu. Pe cer răsăriseră stelele. Era opt fără zece. Cât trecuse din Ellery Queen când a ajuns Dunning? Harry nu scrisese în compunere, dar cred că nu mult. Mâine nu era şcoală, însă Doris Dunning nu putea să fie de acord ca Ellen să stea pe afară după ora zece, chiar dacă era cu Tugga şi cu Harry.

Opt fără cinci.

Şi mi-a venit brusc o idee. Limpede ca un adevăr de necontestat şi am deschis gura înainte s-o pierd:

– Căcăciosule.

– *Ce?* şi-a ridicat iute capul de parcă l-ar fi înghiontit cineva.

– M-ai auzit, i-am spus imitându-l: „Nimeni nu se pune cu Frankie Dunning în afară de mine. Al meu e.” Îţi tot spui scuza asta de douăzeci de ani, nu-i aşa? Tot nu te-ai pus cu el.

– Ţi-am zis să taci.

– Pe dracu’, douăzeci şi doi de ani! Nu te-ai pus cu el nici când s-a luat de Chaz Frati, nu? Ai fugit ca o fetiţă şi i-ai chemat pe fotbalişti.

– Erau şase!

– Sigur că da, doar că Dunning a fost de unul singur de o mulţime de ori de atunci încoace şi nici măcar n-ai fost în stare să pui o coajă de banană pe trotuar să-şi rupă gâtul pe ea. Eşti un laş căcăcios, Turcotte. Te ascunzi în gaură de şoarece.

– Gura!

– Te amăgeşti singur cu tot felul de căcaturi despre cât de bine o să fie când o să-l vezi în puşcărie, că asta o să fie cea mai bună răzbunare, astfel încât să nu fie nevoie să te confrunţi cu faptul că…

– *Gura!*

– … că eşti un fricos fără coaie care de mai bine de douăzeci de ani nu i-a făcut nimic ticălosului care a omorât-o pe soră-sa…

– *Te avertizez!* a urlat şi a tras cocoşul armei.

M-am lovit cu pumnul în mijlocul pieptului.

– Haide. Trage. Toată lumea o să audă împuşcătura, o să vină poliţia, Dunning o să vadă tămbălăul şi o să facă stânga-mprejur şi *tu* o să fii ăla care putrezeşte în puşcărie. Şi cred că au şi o fabrică acolo. O să poţi să munceşti pe cinci cenţi ora în loc de un dolar douăzeci. Doar că o să-ţi facă plăcere, pentru că n-o să mai fie nevoie să încerci să-ţi

explici de ce ai stat deoparte toţi anii ăştia. Dacă sora ta ar mai trăi, te-ar *scuipa în*…

A întins pistolul, vrând să-i lipească ţeava de pieptul meu, dar s-a împiedicat de baionetă. L-am dezarmat cu dosul palmei şi arma s-a descărcat. Probabil că glonţul a intrat în pământ la nici doi centimetri de mine, pentru că am simţit cum pietrişul îmi împroaşcă pantalonii. Am apucat pistolul şi l-am aţintit spre el, gata să trag dacă încearcă să-şi recupereze baioneta de pe jos.

Dar n-a făcut asta, ci doar s-a prăvălit lângă zidul garajului. Acum se ţinea de partea stângă a pieptului cu ambele mâini şi scotea nişte sunete înfundate.

De undeva, nu de departe – de pe Kossuth, nu de pe Wyemore – s-a auzi urletul unui bărbat:

– Joaca-i joacă, copii, da’ încă o petardă şi chem poliţia! Aveţi grijă!

Am respirat adânc. A respirat şi Turcotte, dar aerul i-a ieşit în icnete tremurânde. Şi a continuat să icnească alunecând şi mai mult pe lângă peretele garajului şi întinzându-se apoi pe pietriş. Am luat baioneta, m-am gândit dacă să mi-o pun la curea, dar mi-am zis că o să mă spintec când voi trece prin gardul viu: trecutul care se zbate să mă oprească. Aşa că am aruncat-o în bezna din curte şi am auzit pocnetul când a lovit ceva în cădere. Probabil cuşca de câine AICI E CASA CĂŢELULUI TĂU.

– O ambulanţă, a croncănit Turcotte, şi parcă avea lacrimi în ochi. Te rog, Amberson. Mă doare rău.

O ambulanţă. Bună idee. Şi uite o chestie caraghioasă. Eram în Derry – în 1958 – de aproape două luni, dar tot mi-am vârât mâna în buzunarul de la pantaloni unde obişnuiam să-mi ţin mobilul când nu aveam sacoul pe mine. Acolo n-am dat decât de nişte mărunţiş şi de cheile de la Sunliner.

– Îmi pare rău, Turcotte. Nu te-ai născut în epoca salvărilor instantanee.

– Ce?

Ghidul TV spunea că acum începe serialul *Noile Aventuri ale lui Ellery Queen,* spre marea bucurie a telespectatorilor americani.

– Ţine-te bine, i-am spus şi m-am strecurat prin gardul viu, cu mâna liberă ridicată ca să-mi apăr ochii de crengile agresive.

11

Ajuns în mijlocul curţii din spate a familiei Dunning, m-am împiedicat de lada cu nisip, m-am întins pe jos cât sunt de lung şi m-am pomenit nas în nas cu o păpuşă cu ochi goi şi îmbrăcată doar cu o diademă. Revolverul mi-a căzut din mână. În patru labe, m-am apucat să-l caut pe bâjbâite, gândindu-mă că n-o să-l găsesc niciodată; acesta era trucul de final al trecutului cel încăpăţânat şi viclean. Un truc minor în comparaţie cu îngrozitoarea gripă letală sau cu apariţia lui Bill Turcotte, dar foarte reuşit. Şi, tocmai când ajunsesem la marginea dreptunghiului de lumină de la fereastra bucătăriei, am văzut o maşină care cobora pe Kossuth Street. Mergea mult prea repede pentru a fi fost condusă de un şofer cu minte în cap, care ar fi ştiut că strada e plină de copii costumaţi şi mascaţi, fiecare cu câte o pungă pentru dulciurile primite la colindat. Şi am ştiut cine e în ea, chiar înainte să oprească în scrâşnet de frâne.

În casa de la numărul 379, Doris Dunning stătea pe canapea cu Troy, în vreme ce Ellen tot ţopăia prin cameră în costumul ei de prinţesă indiană, nerăbdătoare să plece la colindat. Troy tocmai ce-i spusese că o s-o ajute să-şi mănânce bomboanele când ea, Tugga şi Harry se vor întoarce. Iar Ellen îi răspundea: „Nu, n-o să mănânci, îmbracă-te şi ia-ţi-le pe ale tale.” Şi toţi râdeau de ea, chiar şi Harry care era în baie pentru un pişu de ultim moment, că Ellen era o adevărată Lucille Ball care făcea pe toată lumea să râdă. Am dat să apuc pistolul. Mi-a alunecat printre degetele lipicioase de transpiraţie şi a aterizat în

iarbă. Fluierul piciorului mă durea de-mi săreau ochii din cap acolo unde-l julisem de lădiţa cu nisip. În partea cealaltă a casei, portiera unei maşini s-a trântit şi paşi grăbiţi au răsunat pe asfalt. Mi-aduc aminte cam gândit: *Zăvorăşte uşa, mămico, că nu-i doar soţul tău cel furios; Derry însuşi e pe aleea înspre casă.*

Am pus mâna pe armă, m-am ridicat clătinându-mă, m-am împiedicat în propriile mele picioare netoate şi aproape că am căzut iarăşi, mi-am regăsit echilibrul şi am fugit la uşa din spate. În drumul meu era trapa pivniţei. Am ocolit-o. Convins fiind că, dacă aş fi călcat acolo, s-ar fi prăbuşit sub greutatea mea. Până şi aerul căpătase o consistenţă siropoasă, ca şi cum şi el ar fi încercat să mă încetinească.

Chiar dacă mă ucide, mi-am spus. *Chiar dacă mă ucide şi Oswald scapă şi mor milioane de oameni. Chiar şi aşa. Pentru că toate astea se întâmplă* acum*. Pentru că este vorba despre* ei*.*

Bineînţeles că uşa din spatele casei avea să fie încuiată. Atât de sigur am fost de asta, că aproape că m-am împiedicat în prag când am apăsat clanţa şi s-a deschis brusc spre mine. Am intrat în bucătăria care încă mai mirosea a friptura înăbuşită de la cina pregătită de doamna Dunning în cuptorul ei de la Hotpoint. Chiuveta era plină cu vase. Pe bufet se afla o sosieră; lângă ea, o farfurie cu tăiţei reci. De la televizor se auzea coloana sonoră cu multe viori a unui film – ceea ce Christy numea muzică de crime. Foarte nimerită momentului. Pe bufet mai era şi masca Frankenstein din cauciuc pe care Tugga voia s-o poarte la colindat. Alături, era o pungă pentru prada lui de bomboane pe care scrisese cu carioca neagră: DULCIURILE LUI TUGGA LABELE JOS.

În compunerea lui, Harry scrisese că mama lui ar fi zis: „Ieşi de-aici cu lucrul acela, nu trebuie să fii aici.” Dar, când traversam în fugă linoleumul bucătăriei spre arcada dinspre living, am auzit-o spunând: „Frank? Ce cauţi aici?”

Şi vocea-i a început să urce: „Ce-i ăla? De ce ai luat... Ieşi afară!”

Şi apoi a început să ţipe.

12

Când tocmai treceam pe sub arcadă, am auzit vocea unui copil:

– Cine eşti? De ce ţipă mămica mea? A venit tăicuţul meu?

Am întors capul şi l-am văzut pe Harry Dunning cel de zece ani oprit în pragul veceului din colţul bucătăriei. Era îmbrăcat cu un costum din piele de căprioară şi ţinea puşca cu aer într-o mână. Cu cealaltă se încheia la pantaloni. Atunci Doris Dunning a ţipat din nou. Au ţipat şi ceilalţi doi băieţi. S-a auzit o lovitură înăbuşită – o bufnitură grea, dezgustătoare – şi urletul a fost retezat.

– *Nu, Tatiii, nu fă, o DOOOOOOAAAAAREEEE!* a zbierat Ellen.

Am trecut în fugă pe sub arcadă şi am înţepenit cu gura căscată la intrarea în living. Pentru că mă bazasem numai pe istorisirea lui Harry, mi-am închipuit tot timpul că va trebui să opresc un bărbat înarmat cu un ciocan de genul pe care le ţinem cu toţii în sertarul cu unelte. Doar că nu aşa ceva ţinea Dunning în mâini. Ci un baros cu capul de vreo zece kilograme şi îl mânuia de parcă ar fi fost de jucărie. Avea mânecile suflecate şi i-am observat muşchii proeminenţi întăriţi în cei douăzeci de ani de tăiat carne şi adunat carcase. Doris era pe carpeta din living. Deja îi rupsese mâna – îi ieşea osul spart prin rochia ruptă – şi, din câte mi-am putut da seama, îi dislocase şi umărul. Era palidă şi înfricoşată. Se târa pe covor prin faţa televizorului, cu părul căzut în ochi. Dunning a ridicat iar barosul peste cap. De data aceasta avea s-o lovească drept în moalele capului, sfărâmându-i craniul şi împrăştiindu-i creierii pe pernele canapelei.

Ellen era ca un derviş minuscul care încerca să-l împingă afară din casă:

– *Nu mai, tati, nu mai!*

A apucat-o de păr şi a aruncat-o cât colo. Fetiţa s-a rostogolit, penele i-au zburat din peruca indiană. S-a lovit de balansoar şi l-a răsturnat.

– *Dunning!* am urlat. *Încetează!*

S-a uitat la mine cu ochi roşii şi urduroşi. Era beat. Plângea. Îi curgeau muci din nas şi balele îi curgeau pe bărbie. Chipul lui era contorsionat de furie, suferinţă şi consternare.

– Cine pula mea eşti? m-a întrebat, apoi s-a repezit la mine fără să mai aştepte vreun răspuns.

Am apăsat pe trăgaci gândindu-mă: *De data asta n-o să tragă, e un pistol din câlţi. Şi n-o să tragă.*

Dar a tras. Glonţul l-a lovit în umăr. Pe cămaşa albă i-a înflorit un trandafir. S-a învârtit într-o parte în urma impactului, apoi s-a repezit din nou. Şi-a ridicat barosul. Trandafirul de pe cămaşă s-a întins, dar părea să nu-l simtă. Am apăsat iar pe trăgaci, însă cineva m-a împins tocmai în momentul ăla şi glonţul s-a dus pe pustii. Era Harry.

– *Opreşte-te, tăticule!* a ţipat el cu voce ascuţită. *Opreşte-te sau te împuşc!*

Arthur „Tugga” Dunning se târa pe jos spre mine şi spre bucătărie. Chiar când Harry a tras cu puşca lui cu aer – *puf-puf!* – Dunning a coborât barosul spre capul lui Tugga. Chipul băiatului a dispărut sub o cortină de sânge. Fragmentele de os şi smocuri de păr au zburat prin aer; stropi mari de sânge au ajuns până pe lampa din tavan. Ellen şi doamna Dunning zbierau, şi zbierau. Mi-am recăpătat echilibrul şi am tras a treia oară. Glonţul acesta i-a sfârtecat obrazul drept până la ureche, dar tot nu l-a oprit. *Nu-i om*, am crezut atunci şi asta cred şi acum. În ochii lui care erupeau şi în gura care scrâşnea – părea că mestecă aerul, nu că îl respiră – era un soi de deşertăciune tâmpă.

– Cine pula mea eşti? a repetat; şi apoi: Asta-i casa mea.

A balansat barosul şi l-a coborât fără pic de efort într-un arc orizontal. M-am aplecat ca să mă feresc şi, deşi mi s-a părut că barosul de zece kilograme nu mă atinsese – n-am simţit nicio durere, nu atunci – un val de călduri mi-a cuprins creştetul capului. Pistolul mi-a zburat din mână, s-a lovit de perete şi s-a rostogolit în colţ. Ceva fierbinte mi se prelingea pe faţă. Am înţeles oare că îmi făcuse o gaură lungă de vreo trei centimetri în ţeastă? Că doar câţiva milimetri au lipsit ca să nu mă lase lat sau poate chiar să mă omoare. Nu ştiu. Toate astea s-au întâmplat în mai puţin de un minut; poate doar în treizeci de secunde. Viaţa ţi se schimbă cât ai bate din palme şi când se schimbă o face foarte repede.

– *Ieşi!* am strigat la Troy. *Ia-o pe sor-ta şi ieşiţi! Strigă după ajutor! Strigă cât…*

Dunning a coborât barosul. M-am dat înapoi şi capul i s-a implântat în perete, spulberând şipcile şi aruncând nori de var în aer la întâlnire cu praful de puşcă. Televizorul mergea. Alte viori. Altă muzică de crime.

Pe când Dunning se lupta să-şi scoată barosul din perete, ceva a zburat pe lângă mine. Era puşca cu aer Daisy. Harry o aruncase. Ţeava l-a izbit pe Frank Dunning în obrazul sfâşiat. A urlat de durere.

– *Ticălos mic! O să te omor pentru asta!*

Troy o ducea pe Ellen la uşă. *E bine*, mi-am zis. *Măcar asta am reuşit să schimb…*

Dar înainte să apuce să iasă, cineva a apărut în prag şi s-a prăvălit în casă doborându-i pe Troy şi pe fetiţă. Abia dacă am apucat să văd toate astea, pentru că Frank îşi scosese barosul şi venea după mine. M-am dat înapoi, împingându-l cu o mână pe micuţul Harry în bucătărie.

– La uşă, fiule. Repede. Îl ţin eu până…

Frank Dunning a scos un urlet şi a înţepenit. Şi tot atunci ceva i-a ieşit din piept. Ca într-un act de magie. Chestia era

atât de plină de sânge, că mi-au trebuit câteva secunde până să înţeleg ce era: vârful unei baionete.

– Asta-i pentru sora mea, pulă ce eşti, a gâfâit Bill Turcotte. Asta-i pentru Clara.

13

Dunning s-a prăbuşit cu picioarele în living şi capul sub arcada dinspre bucătărie. Dar nu era chiar pe jos. Vârful baionetei se înfipsese în duşumea şi-l ţinea mai sus. Un picior i-a mai zvâcnit o dată şi apoi a rămas nemişcat. Parcă murise încercând să facă flotări.

Toată lumea urla. Aerul mirosea a fum de puşcă, var şi sânge. Încovoiată de durere şi cu părul atârnându-i în ochi, Doris se împleticea spre fiul ei cel mort. N-aş fi vrut să-l vadă – capul lui Tugga fusese despicat până la maxilar – dar nu aveam cum s-o opresc.

– O să fie mai bine data viitoare, doamnă Dunning, am murmurat răguşit, vă promit.

Toată faţa mi-era plină de sânge; a trebuit să mă şterg ca să reuşesc să văd ceva cu ochiul stâng. Dar, de vreme ce încă eram conştient, m-am gândit că nu pot fi rănit prea grav şi ştiam, în plus, că rănile la cap sângerează foarte mult. Dar arătam ca dracu’ şi, dacă voiam să mai fie o dată viitoare, trebuia s-o şterg rapid de aici fără să mă vadă cineva.

Dar înainte de asta trebuia să vorbesc ceva cu Turcotte. Sau, măcar, să încerc să vorbesc cu el. Se prăbuşise lângă perete, alături de picioarele întinse ale lui Dunning. Se ţinea de piept şi gâfâia. Chipul îi era alb ca varul, cu excepţia petelor, vineţii precum cele ale unui copil care a mâncat prea multe afine. I-am întins mâna. Mi-a strâns-o speriat, deşi cu o licărire de amuzament în ochi.

– Şi cine-i căcăciosul acum, Amberson?

– În niciun caz tu, i-am spus. Tu eşti un erou.

– Mda, a hârâit el. Să-mi pui medalia în coşciug.

Doris îşi strângea fiul mort la piept. În spatele ei, Troy se învârtea în cerc cu Ellen în braţe. Nu s-a uitat la noi; parcă nici nu realiza că suntem acolo. Fetiţa hohotea de plâns.

– O să te faci bine, i-am mai spus, de parcă aş fi ştiut şi asta. Ascultă-mă, acum, că e important: uită-mi numele.

– Care nume? Habar n-am.

– Bravo. Şi… îmi ştii maşina?

– Ford, începuse să-şi piardă vocea, dar ochii şi-i ţinea aţintiţi asupra mea. Drăguţă. Decapotabilă. Transmisie în i-grec. Din cincizeci şi patru sau… şi cinci.

– N-ai văzut-o niciodată. E foarte important, Turcotte. Trebuie să plec în noaptea asta şi trebuie s-o iau pe autostradă pentru că nu ştiu celelalte drumuri. Dacă reuşesc să ajung în centrul statului Maine, totul o să fie bine. Pricepi ce-ţi zic?

– N-am văzut niciodată maşina, mi-a răspuns şi s-a strâmbat. Ah, futu-i. Ce tare doare.

I-am căutat pulsul la baza gâtului plin cu ţepii bărbii nerase. Era rapid şi neregulat. Din depărtare se auzea văicăreala sirenelor.

– Ai făcut ce a trebuit.

Şi-a dat ochii peste cap.

– Era s-o dau în bară. Nu ştiu ce-am avut în cap. Cred că-mi pierdusem minţile. Ascultă, prietene. Dacă te prind, să nu le spui că am… ştii tu… că…

– N-am să le spun niciodată. Tu l-ai terminat, Turcotte. Era un câine turbat şi tu l-ai doborât. Sora ta ar fi mândră de tine.

A zâmbit şi şi-a închis ochii.

14

M-am repezit în baie, am înşfăcat un prosop, l-am udat şi mi-am şters obrajii plini de sânge. L-am aruncat apoi în cadă, am luat alte două prosoape şi am intrat în bucătărie.

Băiatul din cauza căruia eram acolo stătea lângă maşina de gătit, pe linoleumul decolorat, şi mă urmărea cu privirea. Îşi sugea degetul mare de la o mână, deşi cred că trecuseră vreo şase ani de când se dezvăţase de acest obicei. Ochii-i erau mari şi gravi, înotând în lacrimi. Obrajii şi fruntea aveau pete de sânge. Acesta era un băieţel care tocmai trecuse printr-o experienţă traumatizantă, fără îndoială, dar care nu va ajunge niciodată să fie strigat Harry Săltăreţul. Şi care nu va scrie niciodată o compunere care să mă facă să plâng.

– Cine sunteţi, domnule? m-a întrebat.

– Nimeni.

Am trecut pe lângă el, îndreptându-mă spre uşă. Totuşi, merita mai mult de atât. Acum sirenele se auzeau mai aproape, dar m-am întors către el.

– Îngerul tău păzitor, am adăugat.

Şi m-am strecurat pe uşă în noaptea de Halloween a anului 1958.

15

Am mers pe Wyemore spre Witcham Street, am zărit avertizările luminoase ale maşinilor de poliţie îndreptându-se către Kossuth şi am continuat să merg. Două străzi mai departe am făcut la dreapta pe Gerard Avenue. Sunetele sirenelor strânseseră oamenii pe trotuare.

– Domnule, ştii ce s-a întâmplat acolo? m-a întrebat un bărbat care ţinea de mână o Albă-ca-Zăpada încălţată cu tenişi.

– Mi se pare că nişte puşti au aruncat nişte petarde, i-am zis. Poate că au provocat un incendiu.

Am continuat să merg mai departe, atent să nu mă întorc cu partea stângă a feţei spre el, ca să nu vadă, în lumina felinarului, sângele care tot îmi mai curgea din cap.

După alte patru străzi, m-am întors pe Witcham. Aici, la distanţă de Kossuth, strada era întunecată şi tăcută.

Probabil că toate maşinile de poliţie din cartier erau acum acasă la familia Dunning. Bine. Aproape de colţul dintre Witcham cu Grove, m-au lăsat brusc genunchii. M-am uitat în jur, n-am văzut niciun colindător şi m-am aşezat pe bordură. Nu-mi puteam permite să mă opresc, dar n-am avut încotro. Vomitasem absolut tot ce avusesem în stomac şi nu mâncasem nimic toată ziua decât o amărâtă de acadea (şi nici măcar nu mai reuşeam să-mi aduc aminte dacă o mâncasem pe toată înainte de întâlnirea cu Turcotte) şi tocmai trecusem printr-o aventură violentă în care fusesem lovit – şi încă tot nu ştiam cât de tare. Ori mă opream acum şi încercam să-mi revin cât de cât, ori leşinam în mijlocul trotuarului.

Mi-am pus capul între genunchi şi am respirat adânc de câteva ori, aşa cum învăţasem la cursurile Crucii Roşii pe care le urmasem în colegiu ca să obţin atestatul de salvamar. La început am tot văzut capul lui Tugga explodând de-a dreptul sub forţa năucitoare a barosului, iar imaginea asta mi-a accentuat starea de leşin. Apoi m-am gândit la Harry, împroşcat din cap până în picioare cu sângele fratelui său, dar teafăr altminteri. Şi la Ellen care nu mai era acum în comă adâncă din care să nu mai iasă. Şi la Troy. Şi la Doris. S-ar putea s-o doară tot restul vieţii braţul acela rupt, dar măcar va *avea* o viaţă.

– Am reuşit, Al, am şoptit.

Dar ce făcusem în anul 2011? Ce-i făcusem *anului* 2011? La întrebările astea mai aveam încă de răspuns. Dacă se întâmplase ceva îngrozitor din cauza efectului de fluture, puteam oricând să mă întorc şi să şterg asta… doar dacă nu cumva atunci când am schimbat cursul vieţii familiei Dunning, n-am schimbat şi viaţa lui Al Templeton. Dacă restaurantul nu mai era acolo unde îl lăsasem? Dacă se dovedea că, de fapt, Al nu se mutase niciodată din Auburn? Sau că nu şi-a deschis niciodată niciun restaurant? Nu părea prea verosimil… Dar iată-mă, aşezat pe o bordură din

1958, cu sângele şiroind prin părul meu tuns în 1958… *asta* cât de verosimil era?

M-am ridicat cu greu şi, clătinându-mă, am pornit iarăşi. La dreapta, pe Witcham Street, se vedeau luminile albastre ale maşinilor de poliţie. În colţul străzii Kossuth se adunaseră mulţi curioşi, dar toţi erau cu spatele la locul unde mă aflam eu. Biserica unde-mi lăsasem maşina era chiar vizavi. Sunlinerul era singur în parcarea goală acum şi părea în regulă; niciun glumeţ nu-i spărsese roţile. Am dat cu ochii de un pătrăţel galben de hârtie prins sub unul din ştergătoare. Mi-am amintit instantaneu de Omul cu biletul galben şi am încremenit. M-am uitat la el şi am respirat uşurat când am văzut despre ce era vorba: VENIŢI CU PRIETENII ŞI VECINII LA SLUJBA DE SÂMBĂTĂ ORA 9 A.M. STRĂINII MEREU BINE VENIŢI! ŢINEŢI MINTE, „VIAŢA ESTE ÎNTREBAREA, IISUS ESTE RĂSPUNSUL”.

– Credeam că drogurile sunt răspunsul şi chiar că mi-ar prinde bine câteva acum, am mormăit deschizând portiera.

Mi-am adus aminte de punga de hârtie pe care o lăsasem în spatele garajului de pe Wyemore Street. Probabil că va fi descoperită de poliţiştii care vor cerceta zona. Şi în ea vor găsi câteva acadele, o sticlă de Kaopectate aproape goală şi… un teanc de pamperşi pentru adulţi.

M-am întrebat ce vor pricepe oare din toate alea.

Dar nu prea mult.

16

Când am ajuns pe autostradă, aveam deja o durere insuportabilă de cap, dar chiar dacă nu m-aş fi aflat în epoca dinaintea apariţiei magazinelor deschise non-stop, nu sunt prea sigur că aş fi îndrăznit să intru în vreunul; toată partea stângă a cămăşii era băţoasă din cauza sângelui uscat. Bine măcar că mi-am adus aminte să-mi umplu rezervorul. La un moment dat am încercat să-mi ating cu vârfurile degetelor rana din cap şi am fost recompensat cu

o explozie de durere care a reuşit să mă convingă să nu mai încerc a doua oară.

M-am oprit într-un popas pentru maşini la intrarea în oraşul Augusta, trecuse deja de ora zece şi locul era pustiu. Am aprins plafoniera şi mi-am verificat pupilele în oglinda retrovizoare. Păreau a avea dimensiunile normale, chestie care m-a mai liniştit. Lângă closetul pentru bărbaţi era un automat de unde, doar cu zece cenţi, mi-am luat o prăjitură de ciocolată umplută cu cremă. Am înfulecat-o pe drum şi durerea de cap mi s-a mai domolit. Am ajuns în Lisbon Falls după miezul nopţii. Main Street era cufundată în beznă, dar fabricile Worumbo şi US Gypsum funcţionau la turaţie maximă, pufăind şi hâşâind, împrăştiindu-şi duhorile în aer şi deversându-şi deşeurile acide în râu. Semănau cu nişte nave cosmice din cauza ciorchinilor de lumini. Mi-am parcat Sunlinerul în faţa magazinului Kennebec Fruit, unde avea să rămână până când cineva se va uita înăuntru şi va vedea petele de sânge de pe portieră, de pe scaun şi de pe volan. Şi după aia va chema poliţia. Presupun că se vor lua amprente dinăuntru. Şi era posibil ca amprentele acestea să se potrivească cu cele găsite pe un pistol Police Special de calibrul .38 descoperit la locul unei crime comise în Derry. Apoi numele George Amberson va apărea şi în Derry şi aici, în Lisbon Falls. Dar dacă vizuina de iepure mai era acolo unde o lăsasem, George nu va mai lăsa nicio altă urmă, iar amprentele acelea aparţineau unui bărbat care se va naşte abia peste cincisprezece ani.

Am luat servieta din portbagaj şi am decis să renunţ la toate celelalte lucruri. Probabil că vor ajunge să fie vândute la Jolly White Elephant, magazinul cu articole la mâna a doua de lângă Titus Chevron. Am traversat spre respiraţia de balaur a fabricii, un *HUUUUŞŞŞŞ, şa-HUUUUŞŞŞŞ* neîntrerupt până când comerţul liber promovat de Reagan va scoate din circulaţie textilele americane mult prea costisitoare.

Uscătoria era luminată de razele fluorescente venite de la ferestrele murdare ale vopsitoriei. Am zărit lanţul care o despărţea de restul curţii. Era prea întuneric ca să pot citi ce scria pe semn şi trecuseră aproape două luni de când îl văzusem prima dată, dar îmi aminteam ce spune TRECEREA INTERZISĂ PÂNĂ LA REPARAREA CONDUCTEI. Omul cu biletul galben – sau Omul cu biletul portocaliu – nu se vedea pe nicăieri.

Curtea a fost brusc măturată de lumina puternică a unor faruri care m-au făcut să mă simt ca o furnică pe o farfurie. Umbra mea, lungă şi deşirată, ţopăia în faţă. Am îngheţat când un camion uriaş de transport s-a rostogolit către mine. Mă aşteptam ca şoferul să oprească, să se aplece pe geam şi să mă întrebe ce mama dracului caut acolo. A încetinit, dar nu a oprit. A ridicat o mână înspre mine în semn de salut. I-am răspuns cu acelaşi gest şi şi-a continuat drumul spre platformele de încărcare cu zeci de butoaie goale zăngănind în remorcă. M-am dus la lanţ, m-am uitat repede în jur şi am trecut pe sub el.

Am mers pe lângă latura uscătoriei, cu inima zbuciumându-mi-se în piept. Rana din cap pulsa şi ea la unison. Acum nu mai era nicio bucată de beton care să marcheze locul. *Încet*, mi-am zis. *Încet*. Treapta este chiar… *aici*.

Dar nu era. Acolo nu era nimic altceva decât asfaltul de sub pantoful meu.

M-am dus puţin mai departe şi tot nimic. Era destul de rece ca respiraţia să-mi iasă în aburi albicioşi, totuşi şi braţele, şi ceafa mi s-au acoperit cu o peliculă lipicioasă de transpiraţie. M-am dus şi mai încolo, dar acum eram aproape convins că mersesem prea departe. Fie că vizuina de iepure dispăruse, fie nici nu fusese vreodată acolo, ceea ce ar fi însemnat că întreaga mea viaţă ca Jake Epping – absolut totul, de la premiul câştigat în şcoala primară, la romanul abandonat în colegiu, la căsătoria cu o femeie dulce care aproape că-mi înecase iubirea în alcool – nu

fusese decât halucinaţia unui nebun. Fusesem George Amberson tot timpul.

M-am dus un pic şi mai departe, apoi m-am oprit, respirând greu. De undeva – poate din vopsitorie, poate dintr-o ţesătorie – s-a auzit strigătul cuiva: *Futu-i mama măsii!* Am tresărit şi am mai tresărit o dată la mugetul de râs care a întovărăşit exclamaţia.

Nu-i aici.

A dispărut.

Sau n-a fost niciodată aici.

Şi m-am simţit dezamăgit? Îngrozit? Panicat de-a dreptul? Nu prea. Deloc. Ce am simţit a fost un sentiment tainic de uşurare. Şi am gândit: *Aş fi în stare să trăiesc aici. Foarte uşor, chiar. Şi mi-ar fi foarte bine.*

Era adevărat? Da. Da.

Puţea îngrozitor lângă fabrici şi în mijloacele de transport public unde toţi călătorii fumau ca spintecaţii, dar în majoritatea locurilor aerul era incredibil de dulce. Incredibil de nou. Mâncarea avea gust bun; laptele îţi era adus în pragul uşii. După o perioadă petrecută fără computer, câştigasem suficientă perspectivă ca să-mi dau seama cât de dependent devenisem de drăcia asta. Pierzând ore întregi cu tot felul de ataşamente tâmpite de la mailuri sau vizitând web-site-uri din aceleaşi motive pentru care alpiniştii se caţără pe Everest: pentru că există. Nu mi-a sunat niciodată telefonul mobil pentru că *n-aveam* niciun telefon mobil şi ce bine m-am simţit aşa. În oraşele mai mici oamenii încă aveau linii telefonice comune. Şi îşi încuiau ei uşile noaptea? Nici vorbă de aşa ceva. Îi preocupa războiul nuclear, dar eu ştiam cu certitudine că oamenii din 1958 vor îmbătrâni şi vor muri fără să audă despre bombele biologice nimic altceva decât că au fost testate. Nimeni nu-şi făcea probleme din cauza încălzirii globale sau din cauza atentatorilor sinucigaşi care intră în zgârie-nori cu avioane deturnate.

Şi dacă viaţa mea din 2011 *nu fusese* o halucinaţie (şi în adâncul sufletului eram convins de asta), tot puteam să-l opresc pe Oswald. Doar că nu voi mai afla rezultatul final. Dar credeam că mă puteam împăca cu gândul acesta.

Bine. Acum, primul lucru pe care trebuia să-l fac era să mă întorc la maşină să plec din Lisbon Falls. O să mă duc la Lewiston, o să găsesc staţia de autobuz şi o să-mi iau bilet pentru New York. De acolo o să iau trenul spre Dallas… La naiba, de ce nu avionul? Încă mai aveam o groază de bani şi nicio companie aeriană nu avea să-mi ceară şi poză la actele de identitate. Nu trebuia decât să plătesc cu banii jos şi Trans World Airlines se va bucura să mă aibă la bord.

Sentimentul de uşurare care m-a cuprins a fost atât de intens, că iar am simţit cum mă lasă picioarele. Starea de slăbiciune nu a fost la fel de acută ca în Derry când am fost nevoit să mă aşez pe trotuar, dar totuşi m-am sprijinit de peretele uscătoriei. Cotul mi s-a lovit de ceva cu un pocnet înfundat. Şi am auzit o voce venită parcă de nicăieri. O voce răguşită. Aproape un mârâit.

O voce din viitor, ca să zicem aşa.

– Jake? Tu eşti?

Urmată de sunetul uscat, ca un lătrat al unei salve de tuse.

N-am spus nimic. *Aş fi putut* să nu spun nimic. Dar m-am gândit la cât de mult din viaţa lui investise Al în proiectul acesta şi m-am mai gândit că eu eram acum singura lui speranţă.

M-am întors înspre locul de unde se auzea tusea şi am spus încet:

– Al? Vorbeşte-mi. Numără.

Aş fi putut adăuga: *Sau continuă să tuşeşti.*

A început să numere, iar eu am început să mă deplasez în direcţia de unde i se auzea vocea, pipăind cu piciorul pe jos, căutând treptele. După zece paşi – mult mai departe de locul unde mă lăsasem păgubaş – vârful pantofului a simţit prima treaptă. Am mai aruncat o privire în jur. Am mai luat

o gură din aerul împuţit de chimicale. Apoi am închis ochii şi am început să urc treptele invizibile. La a patra, aerul rece al nopţii a fost înlocuit de o căldură sufocantă şi de arome de cafea şi condimente. Asta se întâmpla în partea superioară a corpului meu. Sub brâu, încă mai puteam să simt noaptea.

Am rămas acolo preţ de câteva secunde jumătate în prezent şi jumătate în trecut. După aceea am deschis ochii, am văzut chipul tras şi încordat al lui Al şi am păşit înapoi în 2011.

Partea a III-a
Trăind în trecut

Capitolul 9

1

Aş fi crezut că nimic nu mă mai putea surprinde, dar ce am văzut chiar în stânga lui Al depăşea orice imaginaţie: o ţigară fumegând în scrumieră. M-am întins şi am stins-o.

– Vrei să-ţi tuşeşti toate resturile de ţesut pulmonar?

Nu mi-a răspuns. Nici nu sunt sigur că m-a auzit măcar. Se holba la mine cu gura căscată:

– Doamne, Iisuse Hristoase, Jake… cine te-a scalpat?

– Nimeni. Hai să ieşim de-aici înainte să mă sufoc de la fumul tău.

Vorbe goale. De-a lungul săptămânilor petrecute în Derry, mă obişnuisem atât de mult cu mirosul de ţigări, încât, dacă nu eram atent, aş fi putut să mă apuc şi eu de fumat.

– *Eşti* scalpat, mi-a spus. Doar că nu ştii. O bucată de piele cu păr îţi atârnă după ureche şi… de fapt, cât sânge ai pierdut? Un litru? Şi cine ţi-a făcut asta?

– A: mai puţin de un litru. B: Frank Dunning. Acum, că ţi-am răspuns la întrebări, *am* şi eu una. Mi-ai zis că o să spui o rugăciune. De ce fumai?

– Pentru că eram agitat. Şi pentru că acum nu mai contează. Zarurile au fost aruncate.

Nu am prea putut să-l contrazic în această privinţă.

2

Cu destulă greutate, Al s-a strecurat în spatele tejghelei şi a deschis un dulăpior din care a scos o cutie din plastic cu o cruce roşie desenată pe capac. M-am aşezat şi m-am uitat la ceas. Fusese opt fără un sfert când Al a descuiat restaurantul şi am intrat. Poate opt fără cinci când am intrat în vizuina de iepure şi am ieşit în Ţara Minunilor din anul 1958. Al pretindea că fiecare călătorie durează doar două minute, iar ceasul de pe perete părea să-i confirme spusele. Petrecusem cincizeci şi două de zile în 1958, dar aici era 7:59 dimineaţa.

Al scotea din cutie tifon, leucoplast, dezinfectant.

– Apleacă-te ca să văd ce fac, mi-a zis. Pune-ţi bărbia pe tejghea.

– Poţi să renunţi la apa oxigenată. S-a întâmplat acum patru ore şi s-a închegat. Vezi?

– Paza bună trece primejdia rea, mi-a răspuns, apoi mi-a dat foc la creştetul capului.

– *Auuuuu!*

– Doare, nu? Pentru că-i încă deschisă. Vrei ca nişte felceri din 1958 să-ţi trateze infecţia înainte să porneşti spre marele D? Crede-mă, prietene, nu vrei. Nu te mişca. Trebuie să-ţi tai puţin din păr ca să stea leucoplastul. Slavă Domnului că te-ai tuns.

Clip-clip-clip. Apoi mi-a intensificat durerea – cum se spune, după ce că m-a înjurat, m-a mai şi jignit – apăsând tifonul pe rană şi fixându-l cu leucoplast.

– Poţi să-ţi scoţi pansamentul după vreo două zile, dar să-ţi ţii pălăria pe cap până atunci. O să-ţi arate cam nasol zona aia o perioadă, dar dacă nu-ţi creşte părul la loc, poţi să ţi-l piepteni peste ea. Vrei o aspirină?

– Da. Şi o cafea. Te descurci?

Deşi cafeaua nu avea să-mi fie de prea mare folos. De somn aveam nevoie.

– Mă descurc.

A pornit maşina de cafea, apoi a început să scotocească iarăşi prin trusa de prim-ajutor.

– Parcă ai şi slăbit puţin.

Tu vorbeşti, l-am repezit în gând.

– Am fost bolnav. Am luat un virus din ăla care…

Şi mi-am înghiţit cuvintele.

– Jake, ce s-a întâmplat?

Mă uitam la peretele cu fotografii. Când coborâsem prin vizuina de iepure, aici fusese o poză cu Harry Dunning şi cu mine. Zâmbeam amândoi şi arătam la aparat diploma lui Harry obţinută la absolvirea liceului. Fotografia nu mai era acolo.

3

– Jake? Prietene? Ce ai?

Am luat aspirinele pe care le pusese pe tejghea, mi le-am vârât în gură şi le-am înghiţit fără apă. Apoi m-am ridicat şi m-am apropiat încet de Peretele celebrităţilor. Parcă eram făcut din sticlă. În locul unde fusese în ultimii doi ani fotografia cu Harry şi cu mine, acum era una care-l înfăţişa pe Al dând mâna cu Mike Michaud, deputat în Congresul Statelor Unite din partea celei de-a doua circumscripţii electorale a statului Maine. Probabil că Mike era în campania electorală pentru al doilea mandat, căci Al avea două din cocardele lui prinse la şorţul de bucătar. Pe una scria MICHAUD PENTRU CONGRES, iar pe cealaltă LISBON ÎL IUBEŞTE PE MIKE. Venerabilul deputat era îmbrăcat cu un tricou Moxie portocaliu aprins şi apropiase de gură un Burger Dodoloţ din care picura grăsimea.

Am luat poza din cui.

– De câtă vreme e asta aici?

S-a încruntat.

– În viaţa mea n-am văzut fotografia asta. Dumnezeu mi-e martor că l-am votat pe Michaud la ultimele două alegeri – pe dracu’, aş fi votat orice democrat care nu a fost prins

că şi-o pune cu consilierii de campanie – şi l-am şi cunoscut la un miting electoral în 2008, dar în Castle Rock. N-a fost niciodată la mine în restaurant.

– Se pare că a fost, totuşi. Asta de aici e tejgheaua ta, nu?

A luat fotografia cu mâini atât de slabe acum că arătau ca nişte gheare şi şi-a apropiat-o de ochi.

– Mda, a recunoscut. Aşa e.

– Înseamnă că efectul de fluture *există*. Poza asta o dovedeşte.

A privit-o fix, surâzând uşor. Uluit, cred. Îngrozit, poate. Apoi mi-a dat-o înapoi şi s-a dus să toarne cafeaua.

– Al? Îl mai ţii minte pe Harry? Harry Dunning?

– Sigur că da. Nu din cauza lui te-ai dus în Derry şi aproape că ai rămas fără cap?

– Din cauza lui şi a familiei lui.

– Şi i-ai salvat?

– Mai puţin pe unul. Tatăl lor l-a omorât pe Tugga înainte ca noi să-l putem opri.

– Cum adică noi?

– O să-ţi povestesc totul, dar întâi şi-ntâi trebuie să mă duc acasă şi să mă culc.

– Prietene, nu avem mult timp.

– Ştiu, am spus, gândind: *Nu trebuie decât să mă uit la tine, Al.* Dar o să mor dacă nu dorm puţin. Pentru mine e unu şi jumătate dimineaţa şi am avut, am căscat prelung… Am avut parte de o noapte de pomină.

– În regulă.

A adus cănile cu cafea – o cană plină, fără zahăr, pentru mine şi o jumătate de cană, cu multă frişcă, pentru el.

– Spune-mi ce poţi cât ne bem cafeaua.

– În primul rând, explică-mi cum de-l ţii minte pe Harry dacă nu a fost niciodată om de serviciu la liceul de aici şi n-a mâncat niciodată un Dodoloţ de-al tău. În al doilea rând, explică-mi de ce nu ţii minte că Mike Michaud a fost în restaurantul tău, când poza spune clar că a fost.

– N-ai de unde să ştii sigur că Harry Dunning nu locuieşte la noi în oraş, a spus Al. De fapt, nu ştii sigur nici că nu e totuşi om de serviciu la liceul tău.

– Prea ar fi o coincidenţă a dracului de mare. Am schimbat trecutul la greu, Al – cu ceva ajutor din partea unui tip pe nume Bill Turcotte. Harry nu se va duce să locuiască cu mătuşa şi unchiul lui în Haven, pentru că mama lui nu a murit. Şi n-au murit nici Troy şi nici sora lui, Ellen. Iar Dunning nici măcar n-a ajuns pe lângă Harry cu ciocanul ăla al lui. Dacă după toate schimbările astea, Harry tot mai locuieşte în Lisbon Falls, aş fi cel mai surprins om de pe planetă.

– Putem să verificăm, mi-a spus Al. Am un laptop în birou. Haide după mine.

M-a condus, tuşind şi ţinându-se de pereţi. Mi-am luat cana cu cafea; el şi-o lăsase pe tejghea.

Birou era o denumire mult prea pretenţioasă pentru ungherul de lângă bucătărie, mic cât o debara, în care abia încăpeam amândoi. Pereţii erau tapetaţi cu notiţe, autorizaţii şi directive sanitare atât de la administraţia statului Maine, cât şi de la guvernul federal. Dacă cei care răspândeau zvonurile şi bârfele de soiul *burgerii din carne de pisică* ar fi văzut toate actele alea – inclusiv un Certificat Clasa A pentru Curăţenie, primit în urma ultimei inspecţii făcute de comisia pentru Restaurante a Statului Maine – s-ar fi putut să fie nevoiţi să-şi regândească poziţia.

Computerul MacBook al lui Al era pus pe un soi de pupitru pe care-mi aduc aminte că l-am avut şi eu prin clasa a treia. S-a prăbuşit într-un scaun cam de aceleaşi dimensiuni cu un geamăt de durere şi de uşurare.

– Liceul are un site, nu?

– Sigur.

În vreme ce aşteptam ca laptopul să se deschidă, m-am gândit câte e-mailuri se vor fi adunat în timpul absenţei mele de cincizeci şi două de zile. Dar mi-am adus aminte că, în realitate, nu lipsisem decât două minute. Idiot mai sunt.

– Cred că nu mai ştiu de capul meu, Al, i-am mărturisit.

– Ştiu senzaţia. Ţine-te bine, prietene, o să… aşteaptă… uite-l… Să vedem. Cursuri… orar de vară… profesori… administraţie… personal de întreţinere.

– Dă-i enter, am zis.

A apăsat tasta, a mormăit, a dat din cap, a mai dat click pe ceva, apoi a început să se uite fix în ecranul computerului, ca o vrăjitoare la globul de cristal.

– Ce e? Nu mă ţine pe jar.

A întors laptopul spre mine ca să pot vedea şi eu ecranul. Titlul era PERSONALUL DE ÎNTREŢINERE AL LICEULUI DIN LISBON FALLS. Şi apoi: CEL MAI BUN DIN MAINE! Dedesubt era o fotografie cu doi bărbaţi şi o femeie pozând în mijlocul sălii de sport. Zâmbeau cu gurile până la urechi. Erau îmbrăcaţi cu tricourile echipei de baschet a liceului Lisbon Greyhounds. Niciunul nu era Harry Dunning.

4

– Ţi-l aduci aminte ca om de serviciu şi ca elev la cursul tău pentru că tu ai coborât în vizuina de iepure, mi-a spus Al.

Ne întorseserăm în restaurant şi ne aşezaserăm într-unul din separeuri.

– Eu mi-l amintesc fie pentru că am folosit şi eu vizuina, fie pentru că stau foarte aproape de ea, a încercat să explice el fenomenul. Asta trebuie să fie. Un soi de radiaţie. Şi Omul cu biletul galben stă lângă vizuină, doar că pe partea cealaltă, şi simte şi el ceva. L-ai văzut şi ştii asta.

– Acum e Omul cu biletul portocaliu.

– Ce spui?

Am căscat iarăşi.

– Dacă aş încerca să-ţi povestesc acum aş încurca toate lucrurile. Vreau să te duc acasă şi după aia să mă duc şi eu acasă. O să-mi fac ceva de mâncare, că mi-e o foame de lup…

– Pot să-ţi prăjesc nişte ouă, s-a oferit Al.

A vrut să se ridice, dar s-a aşezat greoi la loc şi a început să tuşească. Fiecare inspiraţie era un şuierat aspru care îi scutura tot trupul. În gât îi hârâia ceva, ca nişte cărţi de joc prinse la spiţele unei biciclete. Mi-am pus mâna pe braţul lui:

– Tu o să mergi acasă, o să iei nişte medicamente şi o să te odihneşti. Dormi, dacă poţi. Eu asta intenţionez să fac. Opt ore. O să pun deşteptătorul să mă trezească.

S-a oprit din tuse, dar cărţile de joc din gât se mai auzeau încă.

– Să dorm. Ce bine ar fi. Mi-aduc aminte cum e. Te invidiez, prietene.

– O să vin la tine diseară pe la şapte. Nu, hai la opt. Ca să am timp şi să verific ceva pe internet.

– Şi dacă totul e aşa cum trebuie să fie?

– Atunci o să mă întorc mâine şi o să fac ce trebuie făcut.

– Nu, mi-a spus, strângându-mi mâna cu degetele slabe, dar încă pline de forţă. O să *desfaci* ceea ce a fost făcut. Despre asta este vorba. O să-l găseşti pe Oswald, o să desfaci grozăvia pe care a făcut-o şi o să-i ştergi rânjetul acela de superioritate de pe faţă.

5

Când să pornesc maşina, m-am pomenit căutând măciulia schimbătorului de viteze de la Fordul meu din 1958 şi încercând să apăs pedala de ambreiaj cu piciorul stâng. Când degetele mele nu au găsit decât aer, iar piciorul doar mocheta maşinii, am izbucnit în râs. Nu m-am putut abţine.

– Ce e? m-a întrebat Al de lângă mine.

Îmi era dor de elegantul Ford Sunliner. N-aveam ce face, dar era în regulă; o să-l cumpăr din nou cât de curând. Însă pentru că data viitoare voi avea ceva mai puţini bani, cel puţin la început (depozitul meu de la Hometown Trust se va

pierde în resetare), s-ar putea să mă tocmesc un pic mai mult cu Bill Titus.

Şi credeam că o să fiu în stare s-o fac.

Eram altul acum.

– Jake? Ce e nostim?

– Nimic.

Am căutat să descopăr schimbările de pe Main Street, dar toate clădirile cunoscute erau la locul lor, inclusiv Kennebec Fruit, care arăta – ca de obicei – doar două facturi neplătite distanţă de faliment. Statuia marii căpetenii Worumbo era tot în parcul oraşului, iar banner-ul din magazinul de mobilă al lui Cabell încă asigura lumea întreagă de faptul că NU NE VOM VINDE PE NIMIC.

– Al, mai ţii minte lanţul pe sub care trebuie să treci ca să ajungi la vizuina de iepure?

– Sigur.

– Şi semnul atârnat de el?

– Ăla despre conductă.

Stătea ţeapăn ca un soldat care crede că drumul din faţă este minat şi se strâmba de durere de fiecare dată când treceam peste vreo groapă.

– Când te-ai întors din Dallas – atunci când ţi-ai dat seama că eşti prea bolnav ca să faci ce ţi-ai propus – semnul era tot acolo?

– Da, mi-a răspuns după ce s-a gândit puţin. Era tot acolo. Şi e cam ciudat, nu? Cine are nevoie de patru ani ca să repare o conductă?

– Nimeni. Mai ales nu în curtea unei fabrici unde intră şi ies camioane toată ziua şi noaptea. De ce nu ţi-a atras atenţia?

A clătinat din cap:

– Habar n-am.

– Poate că e pus ca să-i împiedice pe oameni să cadă în vizuină din întâmplare. Şi dacă aşa e, cine l-a pus acolo?

– Nu ştiu. Nu ştiu nici măcar dacă ai dreptate.

Am intrat pe strada lui, sperând să-l duc în casă şi apoi să conduc cei doisprezece kilometri până în Sabattus fără să adorm la volan. Dar mă mai frământa ceva şi trebuia să spun. Fie şi ca să nu-i dau prea mari speranţe.

– Trecutul e încăpăţânat şi viclean, Al. Nu vrea să fie schimbat.

– Ştiu. *Eu* ţi-am spus.

– Mi-ai spus. Dar acum cred că rezistenţa la schimbare este direct proporţională cu cât de mult poate fi modificat viitorul prin orice acţiune dată.

S-a uitat lung la mine. Petele negre de sub ochi erau şi mai negre, şi ochii îi străluceau de durere.

– Poţi să-mi traduci, te rog?

– A fost mai greu să schimb viitorul familiei Dunning decât ţi-a fost ţie să schimbi viitorul lui Carolyn Poulin pentru că, în primul rând, erau implicaţi mai mulţi oameni, dar mai ales pentru că fetiţa Poulin ar fi trăit în oricare din cazuri. Doris Dunning şi copiii ei ar fi murit cu toţii… şi unul oricum a murit dar am de gând să corectez aspectul acesta.

Umbra unui zâmbet i-a atins buzele.

– Bravo ţie. Dar ai grijă să te fereşti mai bine data viitoare, ca să nu te mai pomeneşti cu o cicatrice urâtă unde s-ar putea să nu-ţi mai crească părul.

Ştiam cam ce aveam de făcut în această privinţă, dar nu m-am obosit să-i explic. Am intrat pe aleea din faţa casei lui.

– Spun că s-ar putea să nu reuşesc să-l opresc pe Oswald. Nu din prima, am zis şi am început să râd. Ce dracu’, am picat şi la examenul de condus prima oară.

– Şi eu am picat, dar n-a fost nevoie să aştept cinci ani până să-l dau din nou.

Avea dreptate.

– Câţi ani ai, Jake? Treizeci? Treizeci şi doi?

– Treizeci şi cinci.

Şi cu două luni mai aproape de treizeci şi şase decât fusesem de dimineaţă, dar ce înseamnă două luni între prieteni?

– Dacă-l ratezi pe nemernic şi trebuie s-o iei de la capăt, o să ai patruzeci şi cinci când caruselul îşi va completa circuitul. Şi multe se pot întâmpla în trei ani, mai ales dacă trecutul e împotriva ta.

– Ştiu, i-am spus. Uite ce ţi-a făcut ţie.

– Am făcut cancer la plămâni de la fumat, a zis şi a început să tuşească de parcă ar fi vrut să-şi întărească spusele, dar în ochii lui, pe lângă durere, apăruse şi îndoiala.

– Poate că asta a fost. *Sper* că asta a fost tot. Dar mai este un lucru pe care nu-l cunoa…

Uşa de la intrare s-a dat de perete. O femeie tânără şi zdravănă, cu un costum de culoarea lămâilor necoapte şi încălţată cu pantofi comozi de infirmieră, a venit aproape alergând pe alee. L-a observat pe Al ghemuit pe scaunul de lângă mine şi a smucit portiera:

– Unde ai fost, domnule Templeton? Am venit să-ţi dau medicamentele şi când am găsit casa goală, am crezut…

Al a reuşit să zâmbească:

– Ştiu ce ai crezut, dar sunt în regulă. Nu fabulos, dar în regulă.

S-a uitat la mine:

– Şi tu. Ce crezi că faci că-l fâţâi cu maşina? Nu vezi cât de fragil e?

Bineînţeles că vedeam. Dar de vreme ce nu-i puteam spune ce anume făcusem, mi-am ţinut gura şi m-am pregătit să primesc muştruluiala ca un bărbat.

– Am avut de discutat ceva important, a spus Al. Bine? Ai priceput?

– Chiar şi aşa…

Al a deschis portiera.

– Ajută-mă să intru, Doris. Jake trebuie să ajungă acasă.

Doris.

Ca Doris Dunning.

N-a observat coincidenţa – căci neîndoios despre o coincidenţă era vorba, dat fiind că era un nume atât de

comun – dar mi-a zornăit în cap ca un clopoţel.

6

Am reuşit să ajung acasă. De data aceasta am căutat în zadar frâna de la Ford. Când am oprit maşina, m-am gândit cât de strâmtă şi neplăcută era litiera asta din plastic şi fibră de sticlă care îşi spunea Toyota în comparaţie cu maşina cu care mă obişnuisem în Derry. Am intrat, am vrut să dau de mâncare motanului, dar am văzut că hrana din bol era proaspătă şi umedă. Şi de ce n-ar fi fost? În 2011 fusese pusă acolo doar cu o oră şi jumătate în urmă.

– Mănâncă, Elmore, i-am zis. Sunt o mulţime de pisici flămânde în China care ar pofti la un bol cu Friskies „pentru pisici mofturoase”.

Elmore se uită cu dojană la mine şi se undui prin uşiţa lui. Am scos un pachet cu mâncare congelată de la Stouffer (murmurând cum făcea monstrul lui Frankenstein când învăţa să vorbească: *microunde bun, maşină modernă rău*). Am mâncat, am aruncat resturile la gunoi şi am intrat în dormitor. Mi-am scos cămaşa albă, simplă, din 1958 (mulţumindu-i lui Dumnezeu că infirmiera Doris fusese mult prea furioasă ca să observe petele de sânge de pe ea), m-am aşezat pe marginea patului ca să-mi scot pantofii cei practici din 1958 şi m-am trântit pe spate. Cred că am adormit încă înainte să ating perna.

7

Uitasem să-mi reglez ceasul deşteptător şi aş fi dormit mult şi bine peste ora cinci dacă Elmore nu mi-ar fi sărit pe piept la patru şi jumătate şi n-ar fi început să-mi adulmece faţa. Asta însemna că îşi curăţase bolul de mâncare şi că mai cerea o porţie. I-am dat-o, m-am spălat pe ochi cu apă rece şi am mâncat o farfurie cu cereale, spunându-mi că o

să treacă zile bune până când o să-mi pun ordine în programul meselor.

Sătul, m-am dus în birou şi mi-am pornit computerul. Prima oprire pe tărâmul cibernetic a fost la biblioteca municipală. Al avusese dreptate – în baza de date se afla întreaga arhivă a săptămânalului *Lisbon Weekly Enterprise.* Dar, ca să pot să mă înfrupt din bunătăţile lor, trebuia, mai întâi, să devin Prieten al Bibliotecii, chestie care mă costa zece dolari. Având în vedere circumstanţele, preţul nu mi s-a părut mare.

Numărul din *Enterprise* pe care îl căutam era cel din data de 7 noiembrie, la pagina 2, intercalat între un articol despre un accident fatal de maşină şi unul despre un posibil caz de incendiere premeditată, era o poveste purtând titlul POLIŢIA LOCALĂ CAUTĂ UN BĂRBAT MISTERIOS. Eu eram bărbatul misterios… sau, mai degrabă, *alter ego*-ul meu din epoca Eisenhower. Fusese găsit Sunlinerul decapotabil, fuseseră observate petele de sânge. Bill Titus a identificat maşina ca fiind cea pe care o vânduse unui domn George Amberson. M-a emoţionat tonul articolului: îngrijorare pură pentru un om dispărut (şi probabil rănit). Gregory Dusen, bancherul de la Hometown Trust, m-a descris ca un om manierat şi amabil. Eddie Baumer, proprietarul frizeriei, a spus în esenţă cam acelaşi lucru. Nicio umbră de bănuială nu păta numele de Amberson. Lucrurile ar fi stat altfel dacă aş fi fost legat de un anume caz senzaţional din Derry. Dar nu eram.

Nici în numărul următor nu se făcea nicio referire la cealaltă poveste, dar fusesem redus la un simplu anunţ din rubrica dedicată ştirilor poliţiei: CONTINUĂ CĂUTĂRILE PENTRU GĂSIREA BĂRBATULUI DIN WISCONSIN. Numărul din următoarea săptămână, *Weekly Enterprise* deja o luase razna cu poveşti şi sfaturi pentru sărbătorile de iarnă ce se apropiau, iar George Amberson dispăruse cu totul din ziar. *Dar am fost acolo.* Al îşi cioplise numele în scoarţa unui copac. Eu mi l-am găsit în paginile unui ziar

vechi. Mă aşteptasem la asta, dar în momentul când am citit dovada cu propriii mei ochi, m-am simţit copleşit.

După asta, am intrat pe web-site-ul ziarului *Derry Daily News.* Permisiunea de a le accesa arhiva m-a costat mult mai mult – 34,50 dolari –, dar în doar câteva minute am avut în faţa ochilor prima pagină a numărului din 1 noiembrie 1958.

Te-ai aştepta ca o crimă senzaţională să ţină prima pagină a ziarului local, dar în Derry – Orăşelul Ciudat – locuitorii îşi ascundeau atrocităţile cât puteau de mult. Editorialul se ocupa de o întrevedere de la Geneva între Rusia, Marea Britanie şi Statele Unite pentru discutarea unui posibil tratat de interzicere a testelor nucleare. Dedesubt era o poveste despre un copil minune al şahului de doar paisprezece ani, pe nume Bobby Fisher. La capătul de jos al primei pagini, pe partea stângă (ultimul loc în care, conform experţilor medii s-ar uita cineva), era un articol cu titlul SCANDAL SÂNGEROS FACE DOI MORŢI. Conform povestirii din ziar, Frank Dunning, „un membru de frunte al comunităţii de afaceri, implicat în numeroase proiecte caritabile” sosise acasă la soţia lui de care era separat, „în stare de ameţeală” la scurtă vreme după ora 8:00 în seara de vineri. După o ceartă cu soţia (pe care precis nu am auzit-o… şi eu am fost acolo!), Dunning a lovit-o cu un ciocan, fracturându-i braţul, iar apoi şi-a ucis fiul de doar doisprezece ani, Arthur Dunning, când acesta a încercat să-şi apere mama.

Povestea se continua la pagina 12. Când am ajuns acolo, am fost întâmpinat de un instantaneu al vechiului meu (in)amic Bill Turcotte. Conform relatării, „Domnul Turcotte trecea pe acolo când a auzit strigăte şi ţipete din reşedinţa familiei Dunning”. S-a năpustit pe alee, a văzut prin uşa deschisă ce se petrece înăuntru şi i-a spus domnului Frank Dunning să „nu mai dea cu ciocanul”. Dunning a refuzat; domnul Turcotte a zărit un cuţit de vânătoare la cureaua lui Dunning şi l-a tras de acolo; Dunning s-a repezit la domnul

Turcotte. Care s-a luat la bătaie cu el; în timpul luptei, Dunning a decedat în urma înjunghierii accidentale. La numai câteva secunde după aceasta, domnul Turcotte a suferit un infarct.

Am rămas cu ochii la fotografie – Turcotte cu un picior sprijinit ţanţoş de bara de protecţie a unui sedan de la sfârşitul anilor patruzeci şi cu ţigara în colţul gurii. Băteam darabana pe genunchi. Dunning fusese înjunghiat din spate, nu din faţă; cu o baionetă, nu cu un cuţit de vânătoare. Barosul – care nu fusese astfel identificat – fusese *singura* lui armă. Să fi scăpat din vedere poliţia asemenea detalii bătătoare la ochi? Nu înţelegeam cum, doar dacă anchetatorii nu erau la fel de orbi ca Ray Charles. Dar pentru Derry, aşa cum ajunsesem eu să-l înţeleg, totul era perfect logic.

Cred că am zâmbit. Povestea era de admirat în toată nebunia ei. Se găsiseră răspunsuri la toate întrebările. Aveam soţul beat şi nebun, familia înfricoşată şi trecătorul erou (fără a se spune *unde* se ducea). Ce rost avea? Şi nicio menţiune despre un anumit Străin Misterios care s-ar fi aflat la locul crimelor. Totul era atât de caracteristic pentru Derry…

Am cotrobăit prin frigider, am găsit nişte resturi de budincă de ciocolată şi am ras-o stând în picioare lângă bufet şi uitându-mă pe geam la curtea din spatele casei. L-am luat în braţe pe Elmore şi l-am mângâiat până când a început să se zvârcolească, semn că voia să fie dat jos. M-am întors la calculator, am apăsat o tastă, făcând să dispară ecranul de protecţie, ca prin magie, şi m-am mai uitat o vreme la fotografia lui Bill Turcotte. Eroul care a intervenit şi a salvat familia şi care apoi a făcut un infarct.

În cele din urmă m-am ridicat, m-am dus la telefon şi am format numărul de la informaţii.

8

În Derry nu exista nicio persoană cu numele Doris, Troy sau Harry Dunning. În ultimă instanţă, am încercat Ellen, fără să mă aştept la vreun rezultat: chiar dacă mai era în oraş, probabil că luase numele soţului ei. Dar uneori încercările absurde sunt cele norocoase (Lee Harvey Oswald fiind cazul malign care să dovedească acest adevăr). Am fost atât de surprins când robotul mi-a scuipat un număr, că nici măcar n-am avut creionul la îndemână. În loc să sun din nou la informaţii, am format 1 ca să obţin numărul pe care îl cerusem. Dacă aş fi stat puţin pe gânduri, n-aş fi făcut aşa ceva. Uneori nu vrem să ştim, nu-i aşa? Uneori ne temem să ştim. Mergem până acolo şi ne întoarcem. Dar m-am agăţat vitejeşte de receptor şi am ascultat cum telefonul din Derry sună o dată, de două ori, de trei ori. Imediat va răspunde robotul şi nu voiam să las niciun mesaj. Habar n-aveam ce-aş fi putut spune.

Dar la jumătatea celui de-al patrulea tril, o voce de femeie a răspuns:

– Alo?

– Ellen Dunning?

– Depinde cine întreabă, mi-a răspuns vocea prudentă, dar amuzată.

Era vocea unei fumătoare. Voce insinuantă. Dacă n-aş fi ştiut, aş fi zis că-i aparţine unei femei de treizeci de ani, nu uneia de şaizeci sau chiar mai mult. Era vocea cuiva care o foloseşte ca să facă bani. C*ântăreaţă? Actriţă? Poate actriţă de comedie?* Niciuna din meseriile astea nu rima cu Derry.

– Numele meu este George Amberson. L-am cunoscut pe fratele dumneavoastră, Harry, cu mult timp în urmă. Acum m-am întors în Maine şi m-am gândit să încerc să reiau legătura cu el.

– Harry? a părut surprinsă. O, Doamne! Vă ştiţi din armată?

Din armată? Am procesat repede informaţia şi mi-am dat seama că nu pot folosi povestea asta. Prea multe capcane.

– Nu, nu, din Derry. De când eram copii, am spus şi brusc m-a lovit inspiraţia. Ne jucam la Rec. Eram în aceeaşi echipă. Am fost prieteni.

– Îmi pare rău să vă spun, domnule Amberson, dar Harry a murit.

Am rămas fără replică. Doar că nu ţine la telefon. Am reuşit să bâlbâi:

– Dumnezeule, îmi pare atât de rău.

– S-a întâmplat de mult, în Vietnam. În timpul Ofensivei Tet.

M-am aşezat, simţind că mă ia cu leşin. L-am scăpat de mersul şchiopătat şi de ceaţa de pe creier doar ca să-i scurtez viaţa cu patruzeci de ani? Minunat. Operaţia a fost un succes, dar pacientul a murit.

Între timp, spectacolul trebuia să continue.

– Şi Troy ce face? Şi dumneavoastră… tu, ce mai faci? Te ţin minte cum te plimbai cu bicicleta cu roţi ajutătoare. Şi cântai. Nimeni nu reuşea să te oprească din cântat, am încercat eu să râd. Ce ne mai scoteai din minţi pe toţi.

– Acum nu mai cânt decât la serile de Karaoke de la barul lui Bennigan, dar nu m-am săturat să dau din gură. Sunt DJ la WKIT în Bangor. Ştii, disc jockey?

– Aha. Şi Troy?

– Trăieşte *la vida loca* în Palm Springs. El e bogătaşul familiei. A făcut o avere din computere. A început prin anii şaptezeci la parterul casei noastre. Şi acum ia masa cu Steve Jobs şi alţii ca el.

A început să râdă. Râs superb. Aş fi putut paria că toţi locuitorii din estul statului Maine dădeau drumul la radio doar ca s-o audă. Dar când a vorbit din nou, tonul îi era mai coborât şi toată bună dispoziţia dispăruse. Ca soarele care intră în nori.

– Cine eşti de fapt, domnule Amberson?

– Cum adică?

– Fac emisiuni în direct cu ascultătorii la sfârşit de săptămână. O emisiune de licitaţii sâmbăta – „Ellen, am un

motocultivator, aproape nou-nouţ, dar nu pot plăti ratele, aşa că iau cel mai bun preţ care mi se oferă peste cincizeci de dolari”. Chestii din astea. Duminica discutăm politică. Oamenii sună ca să-l înjure pe Rush Limbaugh sau să spună că Glenn Beck ar trebui să candideze la prezidenţiale. Cunosc vocile foarte bine. Dacă ai fi fost prieten cu Harry pe vremea când Rec încă mai era deschisă, ar trebui să ai în jur de şaizeci de ani. Dar nu e aşa. Nu pari mai bătrân de treizeci şi cinci.

Iisuse, cum m-a prins!

– Mi se spune că am o voce tânără. Pun pariu că şi tu auzi chestia asta tot timpul.

– Bună încercare, mi-a răspuns fără intonaţie şi dintr-o dată chiar *a sunat* bătrână. Am exersat ani de zile ca să-mi pun raza asta de soare în voce. Tot aşa ai făcut şi tu?

N-am ştiut ce să-i răspund, aşa că am tăcut.

– În plus, nimeni nu sună să vadă ce mai face un puşti cu care se juca pe când era în primară. Nu după cincizeci de ani.

Ar trebui să închid, mi-am zis. *Am aflat ce am vrut, ba chiar mai mult. O să închid.* Dar receptorul parcă mi se lipise de ureche. Nu cred că l-aş fi putut pune jos nici dacă aş fi văzut că-mi iau foc perdelele.

Când a vorbit din nou, mai era ceva în vocea ei:

– Tu eşti?

– Nu înţeleg ce…

– A mai fost cineva în noaptea aia. Harry l-a văzut. Şi eu l-am văzut. Tu eşti?

– Care noapte? numai că mi-a ieşit *ca-e noa-e* pentru că-mi amorţiseră buzele.

Ca şi cum cineva mi-ar fi pus o mască pe faţă. O mască de gheaţă.

– Harry a zis că era îngerul lui cel bun. Cred că tu eşti. Unde ai fost?

Acum vocea-i era înfundată, pentru că începuse să plângă.

– Doamnă… Ellen… n-are niciun sens ce…

– L-am dus la aeroport după ce şi-a primit ordinele şi i s-a terminat permisia. Se ducea în Nam şi i-am zis să-şi păzească fundul. Şi el mi-a zis, „Fii fără grijă, surioară, am un înger păzitor şi o să mă păzească el.” Aşa că unde ai fost pe şase februarie 1968, domnule înger? Unde ai fost când fratele meu a murit la Khe Sanh? *Unde erai atunci, ticălosule?*

A mai spus ceva, dar nu ştiu ce anume. Plângea deja foarte tare. Am închis telefonul. M-am dus în baie. Am intrat în cadă, am tras perdeaua şi mi-am pus capul între genunchi ca să nu mai văd decât covoraşul din cauciuc cu margarete galbene. Şi am urlat. O dată. De două ori. De trei ori. Şi uite ce a fost şi mai rău: nu doar că mi-am dorit ca Al să nu-mi fi vorbit niciodată despre nenorocita aia de vizuină de iepure. A fost mult mai rău. Îmi doream ca Al să moară.

9

Am avut o presimţire când am ajuns în faţa casei lui şi am văzut că nu era aprinsă nicio lumină. Presimţire care s-a accentuat când am încercat uşa de la intrare şi am văzut că e descuiată.

– Al?

Nimic.

Am găsit un întrerupător şi l-am aprins. Camera de zi avea curăţenia sterilă a unei încăperi îngrijite în mod regulat, dar nefolosite prea mult. Pereţii erau acoperiţi cu fotografii înrămate. Aproape toate cu oameni pe care nu-i cunoşteam – rudele lui Al, am bănuit – dar am recunoscut perechea de deasupra canapelei: John şi Jacqueline Kennedy. Pe o plajă, la Hyannis Port, probabil. Îmbrăţişaţi. Aerul mirosea a Glade, dar mirosul greu de boală care venea din adâncul casei nu era astupat întrutotul. De undeva, foarte încet, The Temptations cântau „My Girl”. Soare într-o zi cu nori şi alea, alea.

– Al? Eşti acolo?

Unde altundeva? Cumva dansează disco şi agaţă studente la Studio Nine din Portland? Pe dracu'. Îmi dorisem ceva şi, uneori, dorinţele se îndeplinesc.

Am căutat întrerupătorul din bucătărie, l-am găsit şi o lumină fluorescentă suficient de puternică pentru o sală de operaţie a inundat încăperea. Pe masă era o cutie cu medicamente, din aceea folosită pentru depozitarea dozelor necesare pentru o săptămână. De obicei, acest gen de cutii sunt atât de mici, că încap fără probleme în buzunar sau în poşetă. Cutia de pe masă era mare cât o enciclopedie. Alături, pe o bucată de hârtie, era un mesaj care spunea: *TE OMOR dacă uiţi să-ţi iei pastilele de la 8!!!! Doris*

„My Girl" s-a terminat şi a început „Just My Imagination". Am mers pe urma muzicii înspre mirosul apăsător al bolii. Al era în pat. Părea destul de liniştit. Când sfârşitul venise, câte o singură lacrimă i se prelinsese din colţul fiecărui ochi. Nu se uscaseră încă. CD player-ul era pe noptiera din stânga. Lângă un bilet ţinut în loc de un flacon de medicamente. Gol. Deci prespapier prea prost, chiar şi pentru cea mai slabă adiere. M-am uitat la etichetă: Oxycontin, douăzeci de miligrame. Am citit biletul.

Îmi pare rău, prietene, n-am mai putut să aştept. Mă doare prea tare. Ai cheia de la restaurant şi ştii ce ai de făcut. Nu încerca să te păcăleşti singur spunându-ţi că mai poţi încerca încă o dată, pentru că mult prea multe se pot întâmpla între timp. Încearcă să reuşeşti din prima. Poate că eşti al naibii de supărat pe mine că te-am băgat în povestea asta. În locul tău, eu aş fi. Dar nu da înapoi. Te rog, nu face asta. Cutia de cositor e sub pat. Mai sunt cam vreo cinci sute de dolari înăuntru.

Totul depinde de tine, prietene. Cam la 2 ore după ce o să mă găsească Doris mâine dimineaţă, o să vină proprietarul şi probabil că o să pună lacăt la restaurant,

aşa că trebuie s-o faci în noaptea asta. Salvează-l, te rog. Salvează-l pe Kennedy şi totul o să se schimbe.

Te rog.
Al

Ticălosule, i-am spus. Ş*tiai că s-ar putea să am îndoieli şi aşa te-ai gândit să rezolvi problema?*

Bineînţeles că avusesem îndoieli. Dar îndoielile nu sunt opţiuni. Greşise dacă îşi imaginase că voi da înapoi să-l opresc pe Oswald? Sigur. Dar în momentul acela Oswald trecuse pe planul doi, parte a unui viitor înceţoşat. Nostimă exprimare când te referi la 1963, dar teribil de exactă. Familia Dunning ocupa primul loc în gândurile mele.

Arthur, cunoscut sub numele de Tugga: încă îl mai puteam salva. Şi pe Harry.

Kennedy s-ar fi putut răzgândi, îmi spusese Al când se referise la Războiul din Vietnam.

Chiar dacă nu se va răzgândi şi nu va retrage trupele, va mai fi Harry în acelaşi loc la aceeaşi oră în ziua de 6 februarie 1968? Nu credeam asta.

– Bine, am zis. Bine.

M-am aplecat deasupra lui Al şi l-am sărutat pe obraz, simţind gustul sărat al acelei ultime lacrimi.

– Dormi în pace, prietene.

10

Ajuns acasă, am inventariat conţinutul servietei mele marca Lord Buxton. Şi al excentricului portofel din piele de struţ. Aveam toate notiţele exhaustive pe care Al le făcuse despre mişcările lui Oswald după ce acesta fusese lăsat la vatră, pe 11 septembrie 1959. Aveam toate actele. Stăteam mai bine cu fondurile decât aş fi crezut; cu banii pe care Al mi-i lăsase acum, aveam peste cinci mii de dolari.

Am scos nişte carne tocată din congelator, am pregătit-o şi am pus-o în vasul lui Elmore. L-am mângâiat şi i-am spus:

– Dacă nu mă întorc, du-te alături, la familia Ritter. Vor avea grijă de tine.

Ocupat cu mâncarea, Elmore nu mi-a dat atenţie, dar ştiam că aşa va face dacă nu mai eram eu să-l hrănesc. Pisicile ştiu să supravieţuiască. Am luat servieta, m-am dus la uşă şi am încercat să-mi alung dorinţa scurtă, dar intensă de a mă refugia în dormitor şi de a mă ascunde sub pături. Dacă voi reuşi să fac ceea ce mi-am propus, îmi voi mai găsi casa şi motanul? Şi dacă da, îmi vor mai aparţine mie? N-aveam cum să ştiu. Chestia nostimă e că nici măcar cei care pot trăi în trecut nu au habar ce le rezervă viitorul.

– Hei, Ozzie, am şoptit. Vin după tine, ticălosule.

Am închis uşa şi am plecat.

11

Restaurantul era ciudat fără Al, tocmai pentru că îi simţeam prezenţa acolo – prezenţa în spirit, adică. Chipurile de pe Peretele Celebrităţilor păreau a se holba la mine, întrebându-mă ce caut acolo, spunându-mi că n-am nicio treabă acolo, cerându-mi să mă potolesc, ca să nu distrug arcul principal al universului. Cel mai tare m-a neliniştit fotografia cu Al şi Mike Michaud, aşezată pe locul unde fusese cea cu mine şi cu Harry.

M-am dus în cămară şi am înaintat spre perete cu paşi mici, târşâiţi. *Închipuie-ţi că încerci să găseşti o treaptă cu lumina stinsă,* îmi spusese Al. *Închide ochii, prietene, e mai uşor aşa.*

I-am închis. După două trepte am simţit pocnetul mic de egalizare a presiunii în urechi. Căldura mi-a mângâiat pielea; razele soarelui au strălucit pe pleoapele mele închise; am auzit foşnetul făcut de maşinile de ţesut: ş*a-HUUUUUŞ, şa-HUUUUUUŞ.* Era ziua de 9 septembrie 1958, cu două minute înainte de prânz. Tugga Dunning era viu, iar braţul doamnei Dunning nu fusese încă rupt. Nu

departe de locul unde mă aflam, la Titus Chevron, mă aştepta un elegant Ford Sunliner roşu decapotabil.

Dar mai întâi, trebuia să am grijă de Omul cu bilet galben. De data aceasta va primi dolarul pe care mi-l va cere, pentru că uitasem să iau o monedă de jumătate. Am trecut pe sub lanţ şi m-am oprit să-mi pun în buzunarul de la pantaloni bancnota respectivă.

Şi în buzunarul de la pantaloni avea să rămână, pentru că, atunci când am dat colţul uscătoriei, l-am văzut pe Omul cu bilet galben întins pe ciment cât era de lung, cu ochii larg deschişi şi cu capul într-o baltă de sânge proaspăt. Avea gâtul tăiat dintr-o parte în alta. Într-o mână ţinea ciobul verde pe care-l folosise să se sinucidă, iar în cealaltă ţinea biletul, despre care se presupunea că ar fi avut o legătură cu ziua plăţii duble la casa verde. Biletul, care la început fusese galben, apoi portocaliu, era acum negru ca moartea.

Capitolul 10

1

Am traversat parcarea angajaţilor pentru a treia oară, stăpânindu-mă să nu alerg. Când am trecut pe lângă el, am ciocănit iarăşi în portbagajul Plymouthului Fury roşu cu alb, ca să am noroc. Pentru că aveam nevoie de tot norocul din lume în săptămânile, lunile şi anii ce vor veni.

De această dată nu m-am mai dus la Kennebec Fruit şi nici n-am căutat să-mi cumpăr haine sau maşină. O să mă ocup de treburile astea mâine sau în zilele ce vor urma, pentru că ziua de azi nu se arăta prea îmbietoare în Lisbon Falls pentru un străin. Foarte curând, cineva va descoperi un cadavru în curtea fabricii, iar cineva care nu este din partea locului (sau a timpului) ar putea fi luat la întrebări. Iar actele lui George Amberson n-ar face faţă inspecţiei, cu atât mai puţin permisul de conducere care indica domiciliul pe Bluebird Lane. Într-o casă ce nu fusese construită încă.

Am ajuns în staţia de lângă parcare tocmai la timp să mă urc în autobuzul a cărei plăcuţă anunţa traseul: EXPRESUL LEWISTON. Am dat şoferului hârtia de un dolar pregătită pentru Omul cu bilet galben. Acesta mi-a schimbat-o în monede scoase din „puşculiţa” de la brâu. Am pus cincisprezece cenţi în automatul de bilete şi m-am legănat printre pasageri înspre un loc liber din spatele a doi marinari acneici – probabil de la Brunswick Naval Air Station – care vorbeau despre fetele pe care sperau să le vadă într-un bar de striptease numit The Holly. Conversaţia lor era presărată cu înghionteli şi multe hohote fornăite de râs.

Aproape nu vedeam Route 196 care se derula în faţa mea. Mă tot gândeam la mort. Şi la bilet, care acum era complet negru. Voisem să mă îndepărtez de cadavru cât de

repede posibil, dar m-am oprit, totuşi, cât să ating biletul. Nu era din carton, aşa cum bănuisem la început. Şi nici din plastic. Poate din celuloid… doar că nici textura asta nu o simţisem la atingere. Mi s-a părut că e din piele moartă – ca aia pe care o tai de pe o bătătură. Şi nu era nimic scris pe el, cel puţin eu n-am văzut să fi fost ceva.

Al presupusese că Omul cu bilet galben nu era nimic altceva decât un beţiv cu minţile duse din cauza unei combinaţii nefericite de prea multă băutură şi apropierea vizuinii de iepure. Nu-i pusesem la îndoială părerea până când s-a întâmplat ca biletul să devină portocaliu. Iar acum nu că mă îndoiam de spusele lui, ci pur şi simplu nu mai credeam o iotă. *Ce* era acesta, de fapt?

Mort, asta e. Doar atât. Aşa că nu te mai gândi. Ai o grămadă de treabă.

După ce am trecut de Cinematograful în aer liber, am tras cordonul de oprire. Şoferul a oprit în staţie.

– O zi bună, i-am urat când a apăsat maneta care deschidea uşile.

– Nu-i nimic bun la traseul acesta decât berea rece de la sfârşitul programului, mi-a răspuns şi şi-a aprins o ţigară.

Câteva secunde după aceea, stăteam pe acostamentul şoselei legănând servieta în mâini şi urmărind cum autobuzul se îndreaptă greoi spre Lewiston într-un nor de fum de eşapament. În reclama de pe spatele lui, o gospodină ţinea într-o mână o oală strălucitoare, iar în cealaltă un burete de vase SOS Magic. Ochii mari albaştri şi rânjetul de ruj roşu cu prea mulţi dinţi păreau a sugera că se află în pragul unui şoc psihic de proporţii.

Cerul era senin. Greierii cântau în iarba înaltă. De undeva se auzeau mugetele unei vaci. După ce adierea uşoară a împrăştiat izul de motorină, aerul a mirosit din nou a dulce şi a proaspăt şi a nou. Am pornit agale spre motelul Tamarack. Drumul era scurt, doar de vreo cinci sute de metri, dar până să ajung, s-au şi oprit doi şoferi să mă întrebe dacă mă pot duce undeva. Le-am mulţumit şi le-am

spus că totul este în regulă. Şi aşa era. Fluieram deja când am ajuns la Tamarack.

Septembrie ’58, Statele Unite ale Americii.

Om cu bilet galben sau nu, eram bucuros că m-am întors.

2

Restul zilei am stat în cameră, recitind a unşpea mia oară notiţele despre Oswald ale lui Al, de această dată acordând o atenţie deosebită ultimelor două pagini intitulate CONCLUZII DESPRE CUM SĂ ACŢIONEZ. Încercarea de a mă uita la televizorul care, în fapt, nu avea decât un singur program s-a dovedit un exerciţiu de prostie, aşa că la venirea serii am mers agale la cinematograful în aer liber şi mi-am luat bilet cu doar treizeci de cenţi. În faţa bufetului erau aşezate scaune pliante. Mi-am cumpărat o pungă cu floricele şi un suc cu aromă bună de scorţişoară, numit Pepsol, şi m-am uitat la *Lunga vară fierbinte* împreună cu alţi câţiva spectatori, majoritatea oameni în vârstă, care se cunoşteau între ei şi sporovăiau binedispuşi. Când a început *Vertigo* se făcuse deja răcoare iar eu nu-mi luasem haina. M-am întors la motel şi am dormit buştean.

Dimineaţa următoare am luat autobuzul înapoi la Lisbon Falls (fără taxiuri, pentru că, deocamdată trebuia să-mi limitez cheltuielile) şi mai întâi m-am dus la The Jolly White Elephant. Era devreme şi nu se încălzise încă, aşa că nonconformistul era înăuntru, tolănit pe o canapea răpănoasă şi citind *Argosy*.

– Bună, vecine, m-a întâmpinat el.

– Bună şi ţie. Bănuiesc că ai valize de vânzare.

– O, da. Am câteva. Doar vreo două, trei sute. Du-te în spate şi…

– Şi la dreapta, am completat eu.

– Aşa e. Ai mai fost pe aici?

– *Toată* lumea a mai fost pe aici, i-am răspuns. Magazinul tău e mai important decât fotbalul profesionist.

A izbucnit în râs:

– Marfă, tipule. Du-te şi alege-ţi ce-ţi place.

Am ales aceeaşi valiză din piele. Apoi am traversat şi am cumpărat din nou acelaşi Sunliner. Acum, însă, m-am târguit mai mult şi l-am luat doar cu trei sute. După ce negocierile s-au încheiat, Bill Titus m-a trimis iarăşi la fiica lui.

– Parcă nu eşti de prin partea locului, mi-a spus ea.

– M-am născut în Wisconsin, dar m-am mutat în Maine de ceva vreme. Pentru afaceri.

– Înseamnă că n-ai fost în Lisbon Falls ieri, nu?

Când i-am răspuns că nu, nu am fost, şi-a spart balonul din gumă de mestecat şi a zis:

– Ai pierdut un tămbălău pe cinste. Au găsit un beţiv bătrân mort lângă uscătoria de la fabrică.

Şi-a coborât vocea:

– S-a sinucis. Şi-a tăiat singur gâtul cu un ciob de sticlă. Îţi închipui aşa ceva?

– Îngrozitor, am murmurat îndesând factura în portofel.

Am început să mă joc cu cheile de la maşină.

– Era din oraş?

– Nu şi nici n-avea acte. Probabil că a venit cu marfarul, aşa zice tata. Poate la cules de mere în Castle Rock. Domnu' Caddy – acesta-i vânzătorul de la casa verde – i-a zis lu' tata că tipul a venit la el ieri dimineaţă şi a încercat să-şi ia ceva de băut, da' că era deja beat şi mirosea urât şi domnu' Caddy l-a dat afară. Înseamnă că după aia s-a dus în curtea fabricii, a terminat ce băutură mai avea şi a spart sticla şi şi-a tăiat gâtul cu un ciob.

Apoi a repetat:

– Îţi *închipui* aşa ceva?

Am renunţat la tuns şi am renunţat la vizita la bancă, dar mi-am cumpărat din nou haine de la Mason's Menswear.

– Trebuie că-ţi place nuanţa asta de albastru, a comentat vânzătorul arătând înspre una din cămăşile pe care le alesesem. Are aceeaşi culoare cu aia de pe tine.

De fapt, era aceeaşi cămaşă, dar nu i-am spus. L-aş fi derutat şi mai mult.

3

În acea după-amiază m-am îndreptat către nord pe Şoseaua unde faci doi kilometri pe minut. Acum n-am mai fost nevoit să-mi cumpăr pălărie din Derry pentru că ţinusem minte să-mi iau o pălărie frumoasă de vară de la Mason’s. Mi-am luat o cameră la Derry Town House, am cinat la restaurantul hotelului, apoi m-am dus la bar şi i-am cerut o bere lui Fred Toomey. În tura aceasta, nu m-am străduit să-l atrag în vreo conversaţie.

Ziua următoare am închiriat vechiul meu apartament de pe Harris Avenue şi, în loc să mă ţină treaz, zgomotul avioanelor venite la aterizare m-a adormit instantaneu. A doua zi, m-am dus la magazinul de articole sportive al lui Machen şi i-am explicat vânzătorului că mă interesează să cumpăr un revolver pentru că lucrez în domeniul afacerilor imobiliare şi bla, bla, bla. Vânzătorul mi-a arătat vechiul meu pistol Police Special de calibrul .38, spunându-mi, din nou, că era o piesă remarcabilă pentru autoapărare. L-am cumpărat şi l-am pus în servietă. M-am gândit să mă duc pe Kansas Street înspre zona de picnic, ca să-i văd pe Richie-cu-aricii şi pe Bewie-cu-blugii-Levie cum îşi exersează mişcările de dans, dar mi-am dat seama că tocmai ce-i ratasem. Îmi doream ca în scurta mea revenire în anul 2011 să mă fi gândit să-i caut în numerele din noiembrie ale ziarului *Daily News*; aş fi vrut să aflu dacă au câştigat concursul de talente.

Îmi făcusem obiceiul să beau câte o bere la Lamplighter înainte de lăsarea întunericului, înainte ca localul să se aglomereze. Au fost dăţi când am comandat şi „bucăţele de

homar”. Nu l-am văzut niciodată pe Frank Dunning, dar nici nu aveam nevoie. Din cu totul alt motiv devenisem client regulat al barului. Dacă totul mergea bine, în curând aveam să pornesc spre Texas şi, înainte de asta, voiam să-mi sporesc visteria. M-am împrietenit cu Jeff, barmanul, şi într-o seară de la sfârşitul lui septembrie el a deschis subiectul care mă interesa.

– Cu ce echipă de baseball ţii, George?

– Cu Yankees, desigur, i-am răspuns.

– Tu? Un tip din *Wisconsin*?

– Patriotismul n-are nimic de-a face cu asta. Yankees o să fie cea mai bună echipă anul acesta.

– Niciodată. Aruncătorii sunt prea bătrâni. Apărarea are fisuri. Roţile lui Mantie scârţâie. Vremea lui Bronx Bomber a apus. Milwaukee o să spele cu ei pe jos.

Am început să râd.

– Ai dreptate, Jeff, văd că le-ai studiat jocul, dar recunoaşte – îi urăşti pe cei de la Yankees aşa cum fac toţi în New England şi asta îţi întunecă judecata.

– Eşti gata să ţii un pariu?

– Sigur. Cinci dolari. Mi-am promis să nu iau niciodată mai mult de la robii care trudesc pentru leafa lor. Batem palma?

– Batem.

Aşa am şi făcut.

– Bine, am continuat eu. Acum, că am rezolvat chestiunea asta şi dacă tot discutăm despre cele mai importante distracţii ale americanilor – despre baseball şi despre pariuri – spune-mi, te rog, unde aş putea găsi o acţiune mai serioasă aici. Ca să mă exprim mai poetic, aş dori să fac un rămăşag mai mare. Mai adu-mi o bere şi toarnă-ţi şi ţie una.

Am rostit „rămăşag” cu accentul din Maine – *jămăşag* – şi barmanul a turnat râzând bere Narragansett în două pahare (mă obişnuisem să spun acestei beri Nasty Gansett;

când eşti în Roma trebuie, pe cât posibil, să vorbeşti ca romanii).

Am ciocnit şi Jeff m-a întrebat ce anume înţeleg prin acţiune serioasă. M-am prefăcut că mă gândesc puţin, apoi i-am spus.

– Cinci sute de parai? Pe *Yankees*? Când Braves îi au pe Spahn şi Burdette? Şi să nu mai zic nimic de Hank Aaron şi Steady Eddie Matthews? Eşti nebun.

– Poate sunt, poate nu. O să vedem de la întâi octombrie. Există cineva în Derry care să ia un pariu aşa de mare?

Am ştiut oare ce îmi va răspunde? Nu. Nu sunt chiar atât de clarvăzător. Dar am fost oare surprins? Din nou nu. Pentru că trecutul nu este doar încăpăţânat şi viclean; e în armonie atât cu el însuşi, cât şi cu viitorul. Şi am experimentat această armonie de nenumărate ori.

– Chaz Frati. Probabil că l-ai văzut pe-aici. Are câteva case de amanet. Nu aş zice că-i chiar agent de pariuri, dar e destul de ocupat pe perioada campionatului şi în timpul sezonului cu meciuri de fotbal şi baschet între licee.

– Şi crezi că o să-mi ţină pariul.

– Sigur. O să-ţi dea şi probabilităţile, şi tot tacâmul. Doar că…

S-a uitat în jur, a văzut că nu mai era nimeni altcineva în bar, dar tot şi-a coborât până la şoaptă vocea:

– Doar că să nu-l tragi pe sfoară, George. Are prieteni. Prieteni *puternici*.

– Am înţeles, i-am spus. Mulţumesc pentru pont. Şi o să-ţi fac un serviciu pe chestia asta: n-am să-ţi cer să-ţi onorezi pariul când Yankees vor câştiga campionatul.

4

Ziua următoare m-am dus la casa de amanet a lui Chaz Frati, Mermaid Pawn & Loans, unde am dat nas în nas cu o femeie uriaşă, cu trăsături împietrite, de aproximativ o sută cincizeci de kilograme. Rochie roşie, mărgele indiene şi

mocasini în picioarele umflate. I-am spus că m-ar interesa să discut cu domnul Frati o propunere de afaceri cu privire la anumite activităţi sportive.

– Adică pariu, pe limba oamenilor normali? m-a întrebat ea.

– Eşti de la poliţie? am întrebat-o la rândul meu.

– Da, mi-a răspuns, scoţându-şi un pachet de Tiparillo din buzunarul rochiei şi aprinzându-şi una cu o brichetă Zippo. Sunt J. Edgar Hoover, fiule.

– Bine, domnule Hoover, m-ai prins. Vorbesc despre un pariu.

– Baseball sau meciurile de fotbal ale Tigrilor?

– Nu sunt din oraş, aşa că nu aş putea deosebi un Tigru din Derry de un Babuin din Bangor. Baseball.

Femeia şi-a vârât capul prin perdeaua care despărţea magazinul de restul casei, oferindu-mi vederii probabil unul din cele mai mari funduri din centrul statului Maine, şi a răcnit:

– Hei, Chazzie, vino aici. Ai un muşteriu.

Frati a venit şi a sărutat monstrul de femeie pe obraz.

– Mulţumesc, iubito.

Avea mânecile suflecate şi i se vedea tatuajul cu sirena.

– Pot să-ţi fiu de folos cu ceva?

– Aşa sper. Mă numesc George Amberson, i-am întins eu mâna. Sunt din Wisconsin şi, cu toate că inima mea e alături de băieţii din oraşul meu, când e vorba de baseball, portofelul meu e alături de echipa Yankees.

S-a întors spre raftul din spate, dar doamna cea voluminoasă i-o luase deja înainte – i-a dat un registru verde, zgâriat, pe care scria ÎMPRUMUTURI PERSONALE. Frati l-a răsfoit până a ajuns la o pagină goală, înmuindu-şi mereu degetul în gură.

– Despre cât anume din portofel discutăm, frăţioare?

– Ce cotă pot obţine pentru cinci sute la câştig?

Femeia a izbucnit în râs şi a trimis fumul ţigării în tavan.

– Pe Bombers? Unu la unu, frăţioare. Doar unu la unu.

– Care-i cota pentru cinci sute pe Yankees, la şapte jocuri?

S-a gândit puţin, apoi s-a întors spre doamna cea multă, care şi-a clătinat, buzată, capul.

– Nu ţine, a zis ea. Şi dacă nu mă crezi, trimite o telegramă la New York.

Am oftat şi am bătut cu degetele în vitrina cu ceasuri şi inele.

– Bine. Ce zici de asta – cinci sute şi Yankees îşi revin după ce pierd trei meciuri din patru.

Frati a râs şi el:

– Acum mai stăm de vorbă, frăţioare. Lasă-mă să mă consult cu şefa.

A şuşotit ceva cu doamna cea mare (pe lângă ea, arăta ca un pitic din poveştile lui Tolkien), apoi s-a întors la tejghea.

– Dacă vrei să-mi spui ceea ce cred eu că vrei să-mi spui, îţi primesc pariul pentru patru la unu. Dar dacă Yankees nu pierd primele trei meciuri din patru şi apoi ei îşi revin complet, pierzi toţi banii. Ca să ne lămurim care sunt condiţiile.

– Ne-am lămurit, am spus. Şi, fără să te jignesc pe tine sau pe prietena ta…

– Suntem căsătoriţi, m-a întrerupt doamna cea uriaşă, aşa că nu ne zice prieteni.

Şi a mai scos nişte hohote de râs.

– Fără să te jignesc pe tine sau pe soţia ta, patru la unu nu-mi convine. Dar *opt la unu*… ăsta ar fi un pariu bun pentru amândoi.

– Îţi dau cinci la unu şi mă opresc, a zis Frati. Asta-i limita mea. Dacă vrei Vegas, du-te la Vegas.

– Şapte, am insistat eu. Haide, domnule Frati, fă o excepţie.

S-a sfătuit iarăşi cu doamna cea multă. Apoi s-a întors şi mi-a oferit şase la unu. Am acceptat. Potul era încă destul de mic pentru un pariu atât de trăsnit, dar nu voiam să-l

spoliez pe Frati. E drept că el îmi întinsese cursa pentru Bill Turcotte, dar avusese motivele sale.

În plus, toate astea se întâmplaseră într-o altă viaţă.

5

În vremurile acelea, baseball-ul se juca aşa cum trebuie – în lumina puternică a zilei, la începutul toamnei, când zilele nu-şi pierduseră încă aroma de vară. Oamenii se strângeau în faţa magazinului de electrocasnice al lui Benton din Low Town, ca să urmărească partidele pe ecranele celor trei televizoare Zenith cu diagonala de patruzeci şi doi de centimetri instalate pe piedestale în vitrină. Deasupra lor, o pancartă anunţa: DE CE SĂ TE UIŢI LA MECIURI DE PE STRADĂ, CÂND POŢI SĂ TE UIŢI DE ACASĂ: CONDIŢII BUNE DE CREDITARE!

O, da. Condiţii bune de creditare. Mai bine decât în America în care crescusem eu.

La întâi octombrie echipa Milwaukee a învins echipa Yankees cu unu la zero, beneficiind de aportul lui Warren Spahn. Pe data de doi, Milwaukee i-a îngropat pe cei de la Bombers, cu treisprezece la cinci. În patru octombrie, când campionatul s-a reîntors în Bronx, Don Larsen a învins Milwaukee cu patru la zero, cu ajutorul nepreţuit al lui Ryne Duren, care habar n-avea unde arunca, şi, prin urmare, îi îngrozea pe toţi cei aflaţi la bătaie. Cu alte cuvinte, finalul perfect.

Am ascultat prima parte a meciului la radio, în apartamentul meu, şi am urmărit ultimele două reprize alături de cei îngrămădiţi în faţa magazinului lui Benton. Când s-a terminat, am intrat la drogherie şi mi-am cumpărat Kaopectate (probabil aceeaşi sticlă uriaşă Pachet Economic pe care am luat-o şi data trecută). Domnul Keene m-a întrebat din nou dacă am vreun virus, ceva. Când i-am spus că mă simt bine, al naibii ticălos bătrân a părut dezamăgit. Dar chiar mă simţeam *bine* şi nu mă aşteptam

ca trecutul să încerce aceeaşi lovitură, dar era mai bine să fiu pregătit pentru orice eventualitate.

Când am dat să ies din magazin, am văzut o vitrină deasupra căreia scria LUAŢI ACASĂ UN PIC DIN STATUL MAINE! Acolo erau vederi, homari de jucărie din cauciuc, punguţe cu pulbere de coajă de pin cu miros dulce, replici ale statuii lui Paul Bunyan şi perniţe decorative pe care era brodată Derry Standpipe – un castel de apă circular care păstra lichidul vital al oraşului. Am cumpărat una din acestea.

– Pentru nepotul meu din Oklahoma City, i-am explicat domnului Keene.

Cei de la Yankees câştigaseră a treia partidă din campionat când am ajuns la staţia de benzină Texaco de pe Harris Avenue Extension. În faţa pompelor, un afiş ne anunţa: MECANIC DE SERVICIU 7 ZILE DIN 7 – ÎNCREDINŢEAZĂ-ŢI MAŞINA OMULUI CU STEAUA!

Cât timp băiatul de la pompe îmi umplea rezervorul şi îmi spăla parbrizul, am intrat în zona garajelor, am găsit mecanicul de serviciu, pe nume Randy Baker, şi am tratat o afacere cu el. Nedumerit, Baker a fost, totuşi, de acord cu propunerea mea. Douăzeci de dolari şi-au schimbat proprietarul. Mi-a dat numerele de telefon şi de la serviciu şi de acasă. Am plecat de acolo cu rezervorul plin, parbrizul curat şi sufletul împăcat. Mă rog… *aproape* împăcat. Niciodată n-ai cum să prevezi neprevăzutul.

Întrucât am fost ocupat să mă pregătesc pentru ziua următoare, am ajuns la Lamplighter mai târziu decât de obicei, dar nu exista niciun risc să dau peste Frank Dunning acolo. În ziua aceea îşi ducea copiii la meciul de fotbal din Orono, iar la întoarcere se vor opri la Ninety-Fiver să mănânce scoici fripte şi să bea milkshake-uri.

Chaz Frati era la bar sorbind dintr-un pahar de whisky cu apă.

– Să te rogi să câştige Braves mâine, dacă nu vrei să pierzi cinci sute, mi-a zis.

Aveau *să câştige*, dar acum aveam lucruri mai importante pe cap. Voi rămâne în Derry cât să-mi iau cele trei mii cuvenite de la domnul Frati, dar aveam de gând să-mi termin treaba a doua zi. Dacă lucrurile mergeau aşa cum speram, îmi voi fi încheiat afacerile în Derry încă înainte ca Milwaukee să înscrie punctul de care vor avea nevoie în repriza a şasea.

– Păi, i-am răspuns, după ce mi-am comandat o bere şi nişte bucăţele de homar, vom trăi şi vom vedea, nu?

– Aşa-i frăţioare. Asta-i frumuseţea pariurilor. Te superi dacă te întreb ceva?

– Nu. Dacă nici tu nu te superi dacă n-o să-ţi răspund.

– Uite, asta îmi place la tine, frăţioare, ce-i în guşă, şi-n căpuşă. Trebuie să fie o trăsătură de Wisconsin. Sunt curios cu ce treburi ai venit în frumosul nostru oraş.

– Afaceri imobiliare. Credeam că ţi-am spus.

S-a aplecat către mine. Îi simţeam aroma de Vitalis din părul pieptănat pe spate şi cea de Sen-Sen din respiraţie.

– Dacă spun loc pentru mall, am dreptate?

Aşa că ne-am întins la discuţii ceva timp, dar ştii deja partea asta.

6

Am spus că nu mergeam la Lamplighter când ştiam că era posibil ca Frank Dunning să fie acolo pentru că aflasem deja tot ce aveam nevoie să aflu despre el. Este adevărat. Dar nu este *tot* adevărul. Trebuie să-ţi explic, altfel nu vei înţelege niciodată de ce m-am purtat cum m-am purtat în Texas.

Închipuie-ţi că intri într-o cameră, şi pe masă vezi un castel din cărţi de joc. Foarte complicat, cu multe niveluri. Misiunea ta este să-l dărâmi. Dacă asta ar fi totul, ce uşor ar fi, nu? Loveşti cu piciorul mai tare în podea, sau sufli – aşa cum sufli ca să stingi lumânările de pe tortul aniversar – şi treaba e rezolvată. Doar că trebuie să dărâmi castelul din

cărţi de joc la un anumit moment. Până atunci, trebuie să rămână în picioare.

Ştiam ce va face Dunning în după-amiaza zilei de duminică, 5 octombrie 1958, şi nu voiam cu niciun chip să schimb cursul evenimentelor cu absolut nimic, cu niciun gest cât de mărunt, cu nicio vorbă. Chiar şi dacă mi s-ar fi încrucişat privirea cu cea a lui Dunning în local şi totul s-ar fi putut schimba. Poţi să te strâmbi şi să zici că sunt excesiv de prudent; poţi să încerci să-mi explici că un asemenea lucru minor n-ar putea scoate faptele din matca lor. Dar trecutul este la fel de fragil ca aripa unui fluture. Sau ca un castel din cărţi de joc.

Mă întorsesem în Derry ca să dobor castelul din cărţi de joc al lui Frank Dunning, dar până când va veni clipa s-o fac, va trebui să-l protejez.

7

I-am urat noapte bună lui Chaz Frati şi m-am întors în apartament. Sticla cu Kaopectate era în dulăpiorul din baie, iar perna decorativă cu broderia care înfăţişa Derry Standpipe era pe masa din bucătărie. Am scos un cuţit din sertarul cu tacâmuri şi am tăiat-o cu grijă pe diagonală. Am pus înăuntru revolverul, îndesându-l în umplutură.

Nu eram sigur că voi dormi, dar am dormit, şi am dormit adânc. *Fă tot ce ţine de tine şi lasă-l pe Dumnezeu să se ocupe de rest* sună una din multele zicători pe care Christy le-a adus de la întrunirile AA. Nu ştiu dacă există sau nu un Dumnezeu – în cazul lui Jake Epping, juraţii încă mai deliberează –, dar când m-am dus la culcare în noaptea aceea, eram convins că făcusem tot ce ţinuse de mine. Acum nu mai aveam decât să dorm puţin şi să sper că făcusem suficient.

8

N-a fost un virus intestinal. De data aceasta m-am trezit o dată cu prima rază a dimineţii cu cea mai îngrozitoare, paralizantă durere de cap pe care am avut-o vreodată. O migrenă, mi-am spus. Nu ştiam sigur pentru că nu avusesem nicio migrenă în toată viaţa mea. Mă înjunghia din ceafă până în sinusuri, doar când mă uitam în lumină. Din ochi mi se revărsau lacrimi fără noimă.

M-am dat jos din pat (până şi asta a durut), mi-am pus nişte ochelari de soare ieftini pe care îi cumpărasem la sosirea în Derry şi am luat cinci aspirine. M-au ajutat doar cât să fiu în stare să mă îmbrac şi să-mi pun trenciul de care aveam nevoie; dimineaţa era rece şi cenuşie, urma să înceapă ploaia dintr-o clipă în alta. Într-un fel, acesta era un avantaj. Nu sunt sigur că aş fi supravieţuit în lumina soarelui.

Trebuia să mă bărbieresc, dar am renunţat; m-am gândit că lumina dintre cele două becuri de la oglindă mi-ar fi dezintegrat creierii. Nu-mi puteam imagina cum aveam să trec prin ziua asta, aşa că nici n-am încercat. *Pas cu pas*, mi-am spus, pe când coboram încet scările. Cu o mână mă ţineam strâns de balustradă, iar cu cealaltă strângeam la piept perna decorativă. Cred că arătam ca un copil mult prea mare cu un ursuleţ de pluş în braţe. *Pas cu pa…*

Balustrada a cedat.

O clipă m-am înclinat înainte, cu capul pulsând, cu mâinile bătând nebuneşte aerul. Am scăpat perna (pistolul dinăuntru a bocănit pe trepte) şi mi-am înfipt degetele în perete deasupra capului. Cu o fracţiune de secundă înainte ca înclinarea trupului meu să se transforme într-o căzătură cauzatoare de oase rupte, degetele mi s-au agăţat de una din aplicele demodate înşurubate în tencuială. Am smuls-o, dar cablul electric a reuşit să mă ţină cât să-mi recapăt echilibrul.

M-am aşezat pe trepte şi mi-am pus pe genunchi capul care îmi vibra. Durerea pulsa la unison cu bătăile de ciocan pneumatic ale inimii. Îmi simţeam ochii înlăcrimaţi prea

umflaţi pentru orbitele lor. Aş putea să-ţi spun că voiam să mă târăsc înapoi în apartament şi să renunţ la tot, dar n-ar fi adevărat. Adevărul este că voiam să mor chiar acolo şi să termin cu toate o dată pentru totdeauna. Există oameni care au dureri dintr-astea în mod *frecvent*, nu doar ocazional? Dacă da, Dumnezeu să-i ajute.

Un singur lucru mă putea ajuta să mă ridic în picioare şi mi-am forţat creierii îndureraţi nu doar să-l gândească, ci să-l vadă: capul lui Tugga Dunning distrus de o lovitură de ciocan în timp ce se târăşte spre mine. Părul şi creieri, sărindu-i în aer.

– Bine, am zis. Bine, da, bine.

Am luat de jos perna decorativă şi m-am poticnit pe restul de trepte până jos. Am ieşit într-o zi noroasă care mi se părea la fel de strălucitoare ca o după-amiază din Sahara. Mi-am căutat cheile. Nu erau în buzunar. În locul unde ar fi trebuit să fie, am descoperit o gaură măricică. Nu fusese acolo cu o seară înainte. Eram aproape sigur. M-am întors cu paşi mici, spasmodici. Cheile erau pe prag, peste o movilă de monede. M-am aplecat, strâmbându-mă când greutatea de plumb din cap a alunecat înspre frunte. Le-am cules de acolo şi m-am dus la maşină. Şi când am răsucit cheia în contact, Fordul meu atât de conştiincios înainte a refuzat să pornească. Am auzit un clinchet în solenoid. Atâta tot.

Mă pregătisem pentru această eventualitate; dar nu mă pregătisem pentru o nouă escaladare a scărilor cu capul ăsta otrăvit. Niciodată în toată viaţa mea nu mi-a fost atât de dor de telefonul meu Nokia ca în clipele acelea. Dacă l-aş fi avut, aş fi putut să sun de la volan şi să-l aştept liniştit şi cu ochii închişi pe Randy Baker.

Am reuşit să urc iarăşi scările pe lângă balustrada fărâmată şi instalaţia de iluminat care atârna din tencuială ca un cap mort pe un gât rupt. Nu mi-a răspuns nimeni la staţie – era devreme şi era duminică –, aşa că l-am sunat acasă.

Probabil că a murit, mi-am spus. *A făcut o criză de inimă în toiul nopţii. A fost ucis de trecutul încăpăţânat şi viclean, avându-l complice pe Jake Epping.*

Dar mecanicul meu nu era mort. A răspuns somnoros la al doilea ţârâit şi când i-am zis că maşina nu vrea să pornească, mi-a pus întrebarea logică:

– Cum de-ai ştiut de ieri?

– Sunt clarvăzător, i-am răspuns. Vino cât de repede poţi, bine? Dacă o faci să meargă, îţi mai dau douăzeci de dolari.

9

După ce Baker a înlocuit cablul bateriei care se desfăcuse ca prin farmec în timpul nopţii (poate în acelaşi moment cu gaura din buzunarul pantalonilor) şi Sunlinerul tot n-a vrut să pornească, a verificat bujiile şi a descoperit că două erau corodate rău. Avea piese de schimb în trusa verde cu unelte şi, după ce le-a montat, caleaşca mea a urlat, prinzând viaţă.

– Probabil că nu-i treaba mea, dar singurul loc unde ar trebui să te duci e înapoi în pat. Sau la doctor. Eşti alb ca varul.

– Nu-i decât o migrenă. O să-mi revin. Hai să ne uităm în portbagaj. Vreau să verificăm şi roata de rezervă.

Am verificat-o. Era dezumflată.

Am mers în urma lui la staţia Texaco printr-o burniţă uşoară, necontenită. Maşinile aveau farurile aprinse şi îmi sfredeleau creierii cu toată perechea mea de ochelari de soare. Baker a descuiat atelierul şi a încercat să-mi umfle roata. N-a putut. Aerul ţâşnea sâsâind din ea prin vreo cinci, şase fisuri mici cât porii din piele.

– Ie-te, a exclamat el. N-am mai văzut aşa ceva. Trebuie că-i un defect de fabricaţie.

– Schimbă cauciucul, l-am rugat.

M-am dus în spatele staţiei cât s-a ocupat de treaba asta. Nu aş fi putut să suport zgomotul compresorului. M-am

sprijinit de zid şi mi-am ridicat faţa spre cer, lăsând ceaţa să-mi răcorească obrajii fierbinţi. *Pas cu pas*, mi-am spus. *Pas cu pas.*

Când am vrut să-i plătesc cauciucul, Randy Baker a scuturat din cap.

– Mi-ai dat deja jumătate din salariul pe o săptămână. Aş fi un mitocan dacă ţi-aş mai lua ceva. Doar mi-e să nu faci vreun accident. Ai o treabă chiar aşa de importantă?

– O rudă bolnavă.

– Şi tu eşti bolnav.

Aici n-aveam cum să-l contrazic.

10

Am ieşit din oraş pe Route 7, încetinind la fiecare intersecţie ca să mă asigur, indiferent dacă aveam prioritate sau nu. Asta a fost o idee excelentă pentru că un camion uriaş încărcat cu pietriş a trecut pe roşu la intersecţia cu Old Derry Road. Dacă nu m-aş fi oprit, deşi era verde pentru mine, Fordul meu ar fi fost demolat. Iar eu aş fi fost transformat în hamburger înăuntru. Cu toată durerea înfiorătoare de cap, am apăsat prelung claxonul, dar şoferul nu mi-a acordat nicio atenţie. Parcă era un zombie la volan.

N-o să reuşesc în veacul vecilor, am gândit. Dar dacă nu-l puteam opri pe Frank Dunning, cum aş mai fi putut măcar îndrăzni să sper că îl voi opri pe Oswald? De ce să mă mai duc în Texas?

Dar nu gândul acesta m-a făcut să merg mai departe. Ci gândul la Tugga. Şi la ceilalţi trei copii. Îi salvasem o dată. Dacă nu îi salvam din nou, cum aş mai fi putut să scap de siguranţa faptului că participasem la uciderea lor declanşând o altă resetare?

M-am apropiat de Derry Drive-In şi am întors pe aleea cu prundiş care ducea la casa de bilete, închisă acum. Aleea era mărginită de brazi decorativi. Am parcat în spatele lor,

am oprit motorul şi am încercat să ies din maşină. N-am reuşit. Portiera nu voia să se deschidă. M-am izbit de ea cu umărul de câteva ori şi când tot n-a vrut să se deschidă, am văzut că era pusă siguranţa, chiar dacă mă aflam într-o epocă cu mult înaintea celei în care maşinile se vor încuia automat. Iar eu n-o pusesem. Am tras de ea. Nimic. Am zgâlţâit-o. Tot nimic. Am dat geamul jos, m-am aplecat peste el şi am reuşit să descui portiera pe dinafară. De data asta a vrut. Am coborât şi mi-am luat perna decorativă.

Rezistenţa la schimbare este direct proporţională cu cât de mult poate fi modificat viitorul prin orice acţiune dată, îi spusesem lui Al cu cea mai bună mină didactică pe care o aveam. Şi aşa era. Dar nu avusesem nicio idee despre istoriile personale. Acum aveam.

Am mers încet prin ploaie pe Route 7, cu gulerul trenciului ridicat şi cu pălăria îndesată pe cap. Când se întâmpla să treacă vreo maşină – destul de rar – mă ascundeam în spatele brazilor de pe marginea şoselei. Cred că o dată sau de două ori chiar mi-am pipăit capul să văd dacă nu cumva se umflase. Pentru că aşa mi se părea.

Şirul de brazi s-a terminat, iar acum locul îi fusese luat de un zid din piatră. În spatele lui se vedeau coline blânde cu iarbă îngrijită şi presărate cu monumente şi pietre funerare. Ajunsesem la cimitirul Longview. M-am chinuit să urc panta şi am dat cu ochii de standul cu flori aflat pe cealaltă parte a drumului. Era întunecat şi avea obloanele trase. În mod obişnuit, sfârşitul de săptămână ar trebui să fie ziua-în-care-îţi-vizitezi-rudele-moarte, dar pe asemenea vreme toată activitatea stagnase şi cred că doamna în vârstă care vindea flori se retrăsese să tragă un pui de somn. Dar va deschide mai târziu.

Crezusem că aşa se întâmplă.

Am sărit gardul, aşteptându-mă să se dărâme sub mine, dar n-a făcut-o. Şi, în momentul în care am pus piciorul în Longview, s-a întâmplat un lucru minunat: a început să mă mai lase durerea de cap. M-am aşezat pe o lespede sub un

ulm uriaş, am închis ochii şi mi-am verificat nivelul de durere. Ce fusese un zece – poate chiar un 11 – scăzuse până la 8.

– Cred că am reuşit, Al, am murmurat. Cred că am ieşit la liman.

Dar totuşi am avut grijă să mă mişc încet, cu ochii în patru după alte accidente – copaci care cad, hoţi de morminte, meteoriţi în flăcări. Nimic. Când am ajuns la cele două morminte pereche ALTHEA PIERCE DUNNING şi JAMES ALLEN DUNNING durerea de cap scăzuse până la 5.

M-am uitat în jur şi am văzut un mausoleu pe al cărui granit trandafiriu era gravat un nume cunoscut: TRACKER. I-am încercat poarta din fier forjat. Ar fi trebuit să fie încuiată, dar mă aflam în 1958 şi s-a deschis uşor… Chiar dacă balamalele ruginite au scos un urlet demn de filmele de groază.

Am intrat, lovind cu piciorul în mormanul de frunze moarte şi sfărâmicioase. O băncuţă din piatră ocupa centrul cavoului; pe cele două laturi erau mormintele membrilor familiei Tracker începând cu 1831. Plăcuţa din cupru de pe cel mai vechi mormânt spunea că înăuntru se odihnesc osemintele celui care a fost Monsieur Jean Paul Tracker.

Am închis ochii.

M-am întins pe băncuţă şi am început să moţăi.

Am dormit.

M-am trezit aproape de prânz. M-am dus la uşa de la intrarea în cavoul familiei Tracker ca să-l aştept pe Dunning… aşa cum va aştepta şi Oswald peste cinci ani, coloana oficială de maşini a preşedintelui, din ascunzătoarea sa de la etajul şase al Texas School Book Depository.

Durerea de cap dispăruse.

11

Pontiacul lui Dunning a apărut cam în acelaşi moment în care Red Schoendienst înscria lovitura câştigătoare pentru Milwaukee Braves. A parcat pe cea mai apropiată alee, s-a dat jos, şi-a ridicat gulerul hainei, apoi s-a aplecat să ia cele două coşuri cu flori. Cu câte unul în fiecare mână, s-a îndreptat spre mormintele părinţilor lui.

Acum, că venise clipa, mă simţeam destul de bine. Reuşisem să înving ceea ce încercase să mă împiedice să-mi duc la îndeplinire misiunea. Perna decorativă era în haină. Mâna mea era înăuntru. Iarba udă îmi înăbuşea paşii. Nu era soare care să-mi deseneze umbra. N-a ştiut că mă aflu în spatele lui. Până nu i-am rostit numele. Atunci s-a întors.

– N-am nevoie de companie când îmi vizitez neamurile, mi-a spus. Cine dracu' eşti? Şi ce-i aia?

Se uita la perna pe care o scosesem de sub trenci. O purtam ca şi cum ar fi fost o mănuşă.

Am ales să-i răspund doar la prima întrebare:

– Numele meu este Jake Epping. Vreau să te întreb ceva.

– Întreabă-mă şi lasă-mă în pace.

Picuri de ploaie se prelingeau de pe borurile pălăriei lui. Şi de pe ale mele.

– Ce e cel mai important în viaţă, Dunning?

– *Ce?*

– Pentru un om.

– Eşti într-o ureche? Şi ce-i cu perna aia?

– Fă-mi pe plac. Răspunde la întrebare.

A dat din umeri:

– Familia, cred.

– Şi eu cred la fel, am spus şi am apăsat de două ori pe trăgaci. Prima dată s-a auzit un zgomot surd, ca acela făcut de un bătător de covoare. Al doilea foc s-a auzit mai tare. Am crezut că perna o să ia foc – văzusem o scenă ca asta în *Naşul 2* –, dar doar s-a aprins puţin. Dunning s-a prăbuşit, strivind coşul cu flori de pe mormântul tatălui său. Am îngenuncheat lângă el, genunchiul a împroşcat apă din

iarba udă, am lipit capătul sfâşiat al pernei de tâmpla bărbatului şi am mai tras o dată. Ca să fiu sigur.

12

L-am târât în mausoleul familiei Tracker şi i-am aruncat pe faţă perna carbonizată. Când am plecat, două maşini intrau încet în cimitir iar câţiva oameni cu umbrele se opriseră în dreptul unor morminte, însă nimeni nu a băgat în seamă. Fără să mă grăbesc, m-am îndreptat spre zidul din piatră, oprindu-mă când şi când ca să admir vreo lespede sau vreun moment. După ce m-am simţit în siguranţă, sub pavăza brazilor, am luat-o la fugă spre Fordul meu. Când auzeam maşini, mă strecuram iarăşi în pădure. La un moment dat am îngropat pistolul într-un strat de pământ şi frunze moarte. Sunlinerul mă aştepta liniştit acolo unde îl lăsasem şi a pornit din prima. M-am întors în apartament şi am ascultat la radio sfârşitul meciului de baseball. Cred că am plâns puţin. Dar au fost lacrimi de uşurare, nu de remuşcare. Indiferent ce mi se va întâmpla, familia Dunning avea să fie bine.

În noaptea aceea am dormit ca un nou-născut.

13

În ediţia de luni a ziarului *Derry Daily News* au apărut multe comentarii despre campionatul de baseball, inclusiv o poză cu plonjonul prin alunecare al lui Schoendienst când a înscris după o greşeală a lui Tony Kubek. În articolul său, Red Barber spunea că echipa Bronx Bombers e terminată. „Şi cu asta basta” opina el. „The Yanks au murit, trăiască The Yanks.”

Dar nimic despre Frank Dunning la începutul săptămânii de lucru din Derry. Dar a fost pe prima pagină în numărul de marţi, lângă o fotografie care îl înfăţişa etalându-şi

rânjetul ce-mă-mai-iubesc-cucoanele, împreună cu lucirea diavolească din ochi în stil George Clooney.

OM DE AFACERI GĂSIT MORT ÎN CIMITIRUL DIN LOCALITATE.

Dunning s-a făcut remarcat prin implicarea sa în multe proiecte caritabile.

Şeful Poliţiei din Derry spunea că au multe piste bune şi că o arestare era iminentă. Contactată prin telefon, Doris Dunning s-a declarat „şocată şi devastată”. Nu scria nicăieri că ea şi decedatul locuiau separat. Prieteni şi colegi de la Center Street Market şi-au exprimat acelaşi şoc la aflarea veştii. Toţi erau de acord că Frank Dunning fusese un tip absolut extraordinar şi nimeni nu-şi putea imagina cine să-i fi dorit moartea.

Tony Tracker era cel mai scandalizat (poate pentru că mortul fusese găsit în cavoul familiei sale). „Pentru cel care a făcut-o ar trebui reintrodusă pedeapsa cu moartea”, a zis el.

Miercuri, pe opt octombrie, Yankees au obţinut o victorie chinuită cu doi la unu în faţa echipei Braves, la County Stadium; joi au avut o repriză a opta de excepţie, revenindu-şi după doi la doi, înscriind de patru ori şi terminând campionatul pe primul loc. Vineri m-am întors la Mermaid Pawn & Loan, aşteptându-mă să fiu întâmpinat de o doamnă morocănoasă şi de un domn foarte mâhnit.

Doamna cea uriaşă s-a ridicat la nivelul aşteptărilor mele – şi-a încreţit buzele când m-a văzut şi a urlat:

– Chazzie! A venit bogătaşul!

Frati a ieşit purtând pe buze acelaşi rânjet de veveriţă fălcoasă pe care i-l văzusem când ne-am cunoscut la Lamplighter, în prima mea călătorie în trecutul colorat al oraşului Derry. În mână ţinea un plic pe care scria AMBERSON.

– Iacă-te, frăţioare, mi-a zis. Mare ca viaţa şi de două ori mai frumos. Şi uite-ţi câştigul. Poţi să-i numeri.

– Am încredere în tine, i-am spus şi am vârât plicul în buzunar. Eşti cam vesel pentru un individ care tocmai ce a pierdut trei mii.

– N-am să neg că mi-ai diminuat profitul din toamna asta, mi-a răspuns. Mi l-ai diminuat *mult*, chiar dacă tot am rămas cu ceva. Întotdeauna rămân cu bani. Mă ocup cu chestia asta pentru că e, cum îi zice, serviciu public. Oamenii pariază. O să parieze întotdeauna şi eu îi plătesc atunci când câştigă. În plus, îmi şi place să accept pariuri. E ca un hobby al meu. Şi ştii când îmi place cel mai mult?

– Nu.

– Atunci când vine cineva ca tine, un căutător de aur care pariază mult împotriva oricărei logici şi îi iese. Asta îmi dă încredere în natura aleatorie a universului.

M-am întrebat cât de aleatoriu i s-ar mai părea universul dacă ar vedea fiţuica lui Al cu rezultatele meciurilor.

– Dar soţia ta nu pare la fel de, hm, tolerantă.

A izbucnit în râs şi ochii mici i-au scăpărat. Fie că era vorba de câştig, pierdere sau egalitate, omuleţul acesta cu sirena tatuată pe braţ se bucura de viaţă din toată inima. Îl admiram pentru asta.

– O, Marjorie. Se topeşte toată când vine vreun amărât de şomer cu o poveste lacrimogenă să amaneteze inelul de logodnă al nevestei. Dar când e vorba de pariuri sportive, e cu totul alta. O ia personal.

– O iubeşti mult, domnule Frati, nu-i aşa?

– Ca luna şi stelele, frăţioare. Ca luna şi stelele.

Marjorie citise ziarul şi îl lăsase pe tejgheaua din sticlă care acoperea casetele cu ceasuri, inele şi alte giuvaiericale. Titlul mare de pe prima pagină era CONTINUĂ VÂNĂTOAREA DUPĂ ASASINUL MISTERIOS ÎN VREME CE FRANK DUNNING ESTE DUS LA ODIHNA VEŞNICĂ.

– Despre ce crezi că a fost vorba? l-am întrebat.

– Nu ştiu, dar să-ţi zic ceva, s-a aplecat spre mine şi zâmbetul i-a dispărut de pe buze. Nu era nici pe departe sfântul pe care îl descriu ăştia de la fiţuici. Aş putea să-ţi povestesc multe, frăţioare.

– Dă-i drumul. Am toată ziua la dispoziţie. Zâmbetul a reapărut:

– Neee. Noi, cei din Derry, evităm să ne destăinuim.

– Am observat, am spus.

14

Am vrut să mă întorc pe Kossuth Street. Ştiam că poliţiştii s-ar putea să supravegheze casa Dunning ca să vadă dacă se interesa cineva în mod special de membrii familiei, dar tot voiam să mă duc acolo. Dorinţa era foarte puternică. Şi nu pe Harry voiam să-l văd, ci pe sora lui cea mică. Aveam să-i spun ceva.

Că trebuie să meargă la colindat de Halloween indiferent cât de tristă ar fi fost din cauza morţii tăticului ei.

Că o să fie cea mai frumoasă, cea mai fermecătoare prinţesă indiană pe care o văzuse cineva vreodată şi că se va întoarce acasă cu un munte de dulciuri.

Că avea înaintea ei încă cel puţin cincizeci şi trei de ani încărcaţi şi poate mult mai mulţi.

Şi mai ales că într-o zi fratele ei, Harry, va dori să se îmbrace în uniformă şi să se ducă în armată, şi atunci ea va trebui să facă tot ce-i stă în putere, absolut tot ca să-l convingă să se răzgândească.

Însă copiii uită. Toţi profesorii ştiu asta.

Copiii uită şi cred că vor trăi la nesfârşit.

15

Venise vremea să plec din Derry, însă mai aveam încă o ultimă afacere de care trebuia să mă ocup înainte de asta. Am aşteptat până luni. În după-amiaza aceea, treisprezece

octombrie, mi-am aruncat valiza în portbagajul Sunlinerului şi, aşezat în spatele volanului, am scris câteva propoziţii pe o bucată de hârtie. Am vârât-o într-un plic, am lipit plicul şi am scris numele destinatarului pe el.

M-am dus în Low Town, am parcat şi am intrat în barul Dolarul Somnoros. Aşa cum mă aşteptasem, nu era nimeni înăuntru în afară de barmanul Pete. Spăla nişte pahare şi se uita la televizor unde se difuza *Love of Life*. S-a întors fără chef înspre mine, rămânând cu un ochi la John şi Marsha sau cum Dumnezeu îi chema.

– Ce să fie?

– Nimic, dar poţi să-mi faci un serviciu. Pentru care te voi recompensa cu cinci dolari americani.

Nu a părut impresionat.

– Ce vorbeşti? Ce serviciu?

Am pus plicul pe bar:

– Dă-l cetăţeanului în cauză.

A citit numele de pe plic.

– Ce vrei cu Billy Turcotte? Şi de ce nu i-l dai singur?

– E o treabă simplă, Pete. Vrei cinci dolari sau nu?

– Sigur. Câtă vreme nu-i nimic rău. Billy e un tip cumsecade.

– N-o să-i faci niciun rău. S-ar putea chiar să-i faci un bine.

Am pus o hârtie de cinci pe plic. Pete a făcut-o să dispară şi s-a întors la serialul lui. Am plecat. Probabil că Turcotte a primit plicul. Dacă sau nu a făcut ceva după ce a citit ce era înăuntru e o altă întrebare, una din multele la care nu voi primi niciodată răspuns. Iată ce i-am scris:

Dragă Bill,

Ai o problemă serioasă la inimă. Trebuie să te duci curând la doctor, sau va fi prea târziu. S-ar putea să crezi că e o glumă proastă, dar nu este. S-ar putea să crezi că nu am de unde să ştiu aşa ceva, dar ştiu. Aşa cum ştiu şi că

Frank Dunning a ucis-o pe sora ta, Clara, şi pe nepotul tău, Mikey. TE ROG, CREDE-MĂ ŞI DU-TE LA DOCTOR!

Un prieten

16

M-am urcat în Sunliner şi pe când dădeam înapoi ca să ies din parcarea în pantă, am văzut chipul îngust şi neîncrezător al domnului Keene care se uita la mine din drogherie. Am deschis geamul, am scos mâna afară şi i-am arătat degetul. Apoi m-am îndreptat spre Şoseaua unde faci doi kilometri pe minut şi am ieşit din Derry cu intenţia de a nu-l mai vedea niciodată.

Capitolul 11

În timp ce mă îndreptam spre sud pe Şoseaua unde faci doi kilometri pe minut, am tot încercat să mă conving că nu are niciun rost să mă ocup de Carolyn Poulin. Mi-am spus că acela era experimentul lui Al Templeton, nu al meu, iar experimentul, ca şi viaţa lui, se încheiase acum. Mi-am amintit că situaţia fetiţei era foarte diferită de cea a lui Doris, Troy, Tugga şi Ellen. Da, Carolyn va fi paralizată de la mijloc în jos şi da, ăsta era un lucru îngrozitor. Dar a fi paralizat în urma unei împuşcături nu-i tot una cu a fi omorât în bătaie cu un baros. Cu sau fără scaun cu rotile, Carolyn Poulin va avea o viaţă împlinită. Mi-am zis că aş fi nebun dacă mi-aş risca adevărata misiune sfidând încă o dată trecutul încăpăţânat şi viclean, provocându-l să mă urmărească, să mă înşface şi să mă înghită.

Nici unul dintre argumentele acestea n-a ţinut.

Intenţionasem să-mi petrec prima noapte a călătoriei în Boston, dar îmi tot revenea în minte imaginea lui Dunning, prăbuşit pe mormântul tatălui său, peste coşul strivit cu flori. Meritase să moară – ce naiba, *trebuise* să moară – dar în 5 octombrie încă nu făcuse niciun rău familiei sale. Nu celei de-a doua familii. Îmi puteam spune (şi o făceam!) că făcuse destul rău primei soţii şi primului copil, că era deja de două ori asasin la data de 13 octombrie 1958, iar una din victimele lui fusese aproape un bebeluş, însă nu aveam nicio dovadă în această privinţă. Nu aveam decât cuvântul lui Bill Turcotte.

Cred că, în fond, voiam să pun în balanţă ceva ce mi se părea a fi un lucru rău, indiferent cât de necesar, cu un lucru care mi se părea a fi bun. Aşa că, în loc să mă duc la Boston, am ieşit de pe autostradă la Auburn şi m-am îndreptat înspre vest, înspre regiunea cu lacuri a statului Maine. Chiar înainte de căderea nopţii m-am cazat într-una

dintre cabanele unde locuise Al. Am primit-o pe cea mai mare, la un preţ extrasezon ridicol de ieftin.

Se poate ca săptămânile petrecute acolo, cinci la număr, să fi fost cele mai bune din viaţa mea. N-am văzut ţipenie de om, cu excepţia cuplului care se ocupa de magazinul local de unde îmi cumpăram diverse alimente de două ori pe săptămână şi a domnului Winchell, proprietarul cabanelor. Trecea pe la mine duminicile ca să vadă dacă sunt bine şi dacă mă distrez. De fiecare dată când îmi punea această întrebare îi răspundeam că da. Şi nu minţeam. Mi-a dat cheia de la magazie şi am putut să ies cu barca pe lac dimineaţa şi seara când apa era liniştită. Mi-amintesc o seară când am privit luna plină ridicându-se calmă deasupra copacilor şi cărarea argintie pe care a întins-o pe ape, în vreme ce imaginea bărcii mele se reflecta în adâncuri aidoma unui geamăn înecat. De undeva a ţipat un cufundar şi din altă parte i-a răspuns perechea sau un prieten. Curând au mai intrat şi alţii în discuţie. Mi-am scos vâsla din apă şi am rămas acolo, nemişcat, la trei sute de metri de mal, admirând luna şi ascultând conversaţia cufundarilor. Mi-aduc aminte că m-am gândit că dacă raiul există cu adevărat şi nu seamănă cu momentul acesta atunci nu mă interesează.

Mai târziu culorile toamnei au început să se înfierbânte – la început un galben sfielnic, apoi portocaliu, apoi roşu aprins, de bordel, pe când toamna incendia o altă vară în Maine. La magazin erau mai multe cutii din carton pline cu cărţi fără coperte şi cred că am citit vreo treizeci de volume, dacă nu chiar mai multe: poliţiste de Ed McBain, John D. MacDonald, Chester Himes şi Richard S. Prather; melodrame aburinde, ca Peyton Place şi *A Stone for Danny Fisher*; foarte multe westernuri; şi un roman science-fiction intitulat *The Lincoln Hunters*, în care era vorba despre nişte călători în timp care încercau să înregistreze un discurs uitat al lui Abraham Lincoln.

Când nici nu citeam, nici nu mergeam cu barca pe lac, mă plimbam prin pădure în după-amiezile lungi de toamnă, uşor înceţoşate şi călduroase. Printre ramurile copacilor, în aurul razelor de soare se zbenguiau firişoare de praf.

Noaptea, o linişte incredibil de adâncă acoperea totul şi-mi făcea urechile să ţiuie. Pe Route 114 oricum treceau puţine maşini, iar după ora zece nu se mai vedea aproape niciuna. După ora zece acea parte de lume unde venisem să mă odihnesc aparţinea doar cufundarilor şi vântului din brazi. Încetul cu încetul, imaginea lui Frank Dunning prăbuşit pe mormântul tatălui său a început să pălească şi tot mai rar îmi aminteam cum aruncasem perna încă fumegândă acoperindu-i ochii ficşi în mausoleul familiei Tracker.

La sfârşitul lui octombrie, când ultimele frunze cădeau din copaci în pipete triste spre întâlnirea cu pământul, iar temperaturile de noapte trecuseră sub zero grade, am început să mă duc în Durham, ca să mă familiarizez cu zona din jurul dealului Bowie, unde în doar două săptămâni va avea loc o partidă de vânătoare. Un reper foarte bun mi-a fost The Friends' Meeting House despre care îmi povestise Al. Nu departe de aici, un copac mort se înclina spre drum, probabil chiar cel cu care se luptase Al când venise Andrew Cullum, deja îmbrăcat cu vesta portocalie de vânătoare. Am vrut să văd şi unde locuieşte şi să schiţez traseul probabil de acasă până la Bowie Hill.

De fapt, nu aveam niciun plan clar; doar mergeam pe drumul deja deschis de Al. Urma să ajung în Durham devreme în dimineaţa zilei respective, să opresc maşina lângă copacul căzut, să încerc să-l dau la o parte, apoi să mimez o criză de inimă atunci când va veni Cullum. Dar, după ce am descoperit unde locuieşte, m-am oprit să beau ceva la Brownie's Store, la un kilometru distanţă de casa lui. Acolo am văzut în vitrină un afiş care mi-a dat o idee. Trăsnită, dar destul de interesantă.

Titlul afişului era REZULTATELE TURNEULUI DE CRIBBAGE ALE DISTRICTULUI ANDROSCOGGIN. Dedesubt era o listă cu vreo cincizeci de nume. Câştigătorul turneului era un tip din West Minot, care marcase zece mii de „cuie” – ce or mai fi fost şi alea. Locul al doilea avea nouă mii cinci sute. Iar pe locul al treilea, cu 8 722 de „cuie” se afla Andrew Cullum – numele îi fusese subliniat cu roşu, de aceea afişul îmi atrăsese atenţia.

Există coincidenţe în lumea asta, dar am ajuns să cred că sunt destul de rare. E ceva care acţionează, înţelegi? Undeva în univers (sau de dincolo de el), o maşină infinită ticăie şi îşi învârte angrenajele imense.

Ziua următoare, cu puţin înainte de cinci după-amiaza, am mers acasă la Cullum. Am oprit în spatele Fordului lui combi şi m-am dus la uşă.

Am bătut şi mi-a deschis o femeie drăguţă, cu un şorţ cu volănaşe pe rochie şi în braţe cu un copil mic. Doar privind-o mi-am dat seama că făcusem alegerea cea bună. Deoarece Carolyn Poulin nu avea să fie singura victimă a zilei de cincisprezece noiembrie. Va fi doar cea care va ajunge într-un scaun cu rotile.

– Da?

– Mă numesc George Amberson, doamnă, mi-am atins pălăria în semn de salut. Mă întreb dacă aş putea sta de vorbă cu soţul dumneavoastră.

Sigur că puteam. Apăruse deja în spatele ei şi o luase de umeri. Tânăr, mai puţin de treizeci de ani, cu o expresie de uimire amabilă pe chip. Copilul şi-a întins mânuţele spre el, el i-a sărutat degetele, iar femeia a început să râdă. Cullum mi-a întins mâna şi eu i-am strâns-o.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule Amberson?

I-am arătat tabla de cribbage pe care o adusesem cu mine.

– Am aflat la Brownie’s că sunteţi un jucător foarte bun. Aşa că am o propunere să vă fac.

Doamna Cullum a părut alarmată.

– Soţul meu şi cu mine suntem metodişti, domnule Amberson. Participă la turnee doar de distracţie. A câştigat şi un trofeu pe care îl lustruiesc cu drag şi dă bine pe cămin, dar dacă vreţi să jucaţi cărţi pe bani aţi greşit adresa.

A zâmbit, iar eu am observat că face eforturi să fie amabilă. Îmi plăcea, îmi plăceau amândoi.

– Are dreptate, a adăugat Cullum cu regret, dar hotărât. Pe vremuri, pe când munceam în pădure, obişnuiam să joc cu un penny pe „cui”, dar asta a fost înainte s-o cunosc pe Marnie.

– Aş fi nebun să joc cu dumneavoastră pe bani, i-am explicat, pentru că habar n-am să joc. Dar vreau să învăţ.

– În cazul acesta, poftim înăuntru, mi-a zis. Vă învăţ cu plăcere. Durează doar cincisprezece minute şi mai avem o oră până la cină. E floare la ureche. Dacă ştiţi să adunaţi cu cincisprezece şi să număraţi până la treizeci şi unu, ştiţi şi să jucaţi cribbage.

– Sunt sigur că jocul înseamnă mai mult decât nişte adunări, altfel nu v-aţi mai fi clasat al treilea la Turneul din Androscoggin, i-am spus. Şi vreau să învăţ mai multe decât regulile de bază. Vreau să cumpăr o zi din timpul dumneavoastră. Mai precis, ziua de cincisprezece noiembrie. De la zece dimineaţa până la patru după-amiaza, să zicem.

Acum soţia lui a părut speriată şi şi-a strâns mai tare copilul la piept.

– Pentru aceste şase ore din timpul dumneavoastră vă voi plăti două sute de dolari.

Cullum s-a încruntat:

– Ce fel de joc e acesta, domnule?

– Sper să fie cribbage, i-am răspuns, dar mi-am dat seama, după expresiile lor că nu avea să fie suficient. Uite, n-am de gând să-ţi spun că nu e vorba de mai mult, dar ai crede că sunt nebun dacă aş încerca să-ţi explic.

– Deja cred că eşti nebun, a intervenit Marnie Cullum. Dă-l afară, Andy.

M-am întors spre ea:

– Nu-i nimic rău, nu-i nimic ilegal, nu-i o escrocherie şi nu-i periculos. Mă jur pe ce vreţi.

Dar începusem deja să-mi dau seama că n-o să meargă, fie că m-aş fi jurat, fie că nu. Fusese o idee proastă. Şi aşa Cullum o să fie de două ori mai neîncrezător când o să dea cu ochii de mine lângă Friends' Meeting House în după-amiaza de cincisprezece noiembrie. Dar am continuat să insist. Învăţasem în Derry cum se face:

– E doar *cribbage*. Mă înveţi jocul, jucăm câteva ore, îţi dau două sute de dolari şi ne despărţim prieteni. Ce zici?

– De unde eşti, domnule Amberson?

– Până de curând am stat mai la nord, în Derry. Lucrez în domeniul afacerilor imobiliare. Acum sunt în vacanţă pe lacul Sebago, după care îmi voi continua drumul spre sud. Vrei să-ţi dau şi nişte nume? Referinţe, ca să zic aşa? am continuat cu un surâs. Oameni care să confirme că nu sunt dement?

– Dar sâmbetele se duce la vânătoare în pădure când e sezon, a spus doamna Cullum. E singura lui ocazie, pentru că e la muncă toată săptămâna şi când ajunge acasă e atât de întuneric că nici nu mai merită să-şi încarce puşca.

Tot nu avea încredere, dar acum am observat şi altceva pe chipul ei, ceva ce mi-a dat speranţă. Atunci când eşti tânără şi ai un copil, când soţul tău munceşte cu mâinile – aşa îmi spuneau crăpăturile şi bătăturile pe care i le văzusem în palme şi pe degete – două sute de dolari înseamnă o mulţime de provizii. Sau, în 1958, două rate şi jumătate la casă.

– Aş putea să nu mă duc în după-amiaza aia în pădure, a spus Cullum. Oricum cei din oraş au cam alungat vânatul. Nu mai găseşti o afurisită de căprioară decât la Bowie Hill.

– Ai grijă cum vorbeşti în faţa copilului, domnule Cullum, l-a avertizat soţia pe un ton aspru, dar zâmbind când el a

sărutat-o pe obraz.

– Domnule Amberson, trebuie să stau de vorbă cu nevestica mea, mi-a zis Cullum. Te superi dacă te rog să rămâi un minut afară?

– Am să fac altceva, i-am spus. O să mă duc la Brownie's şi o să-mi iau un *drog*.

Aceasta era denumirea sucurilor în limbajul celor din Derry.

– Să vă aduc şi vouă câte un suc rece?

Mi-au mulţumit, dar au refuzat oferta şi Marnie Cullum mi-a închis uşa în nas. M-am dus la Brownie's unde am cumpărat un Orange Crush pentru mine şi o acadea care m-am gândit că o să-i facă plăcere celei mici. Cei doi soţi Cullum mă vor refuza, mi-am spus. Îmi vor mulţumi pentru intenţie, dar vor fi de neclintit. Eram un tip ciudat cu o propunere ciudată. Sperasem că de data aceasta îmi va fi mai uşor să schimb trecutul tocmai pentru că Al îl schimbase deja de două ori. Se pare că mă înşelasem.

Dar am avut parte de o surpriză. Cullum a fost de acord, iar soţia lui mi-a îngăduit să-i dau acadeaua fetiţei, care a primit-o cu un chicotit vesel, a lins-o o dată, iar apoi şi-a trecut-o prin păr ca pe un pieptene. Ba chiar m-au invitat să rămân la cină, dar i-am refuzat. I-am oferit lui Andy Cullum un avans de cincizeci de dolari, pe care el l-a refuzat… până când soţia lui a insistat să-l ia.

M-am întors triumfător la Sebago, dar atunci când am revenit în Durham, în dimineaţa de cincisprezece noiembrie (când câmpurile erau acoperite cu o chiciură atât de groasă încât nenumăraţii vânători îmbrăcaţi cu veste portocalii lăsau urme adânci), starea de spirit mi se schimbase. *A chemat poliţia statală sau pe şeriful local*, mi-am spus. *Şi în vreme ce ăştia mă interoghează în cea mai apropiată secţie de poliţie ca să înţeleagă ce fel de smintit sunt, Cullum va pleca la vânătoare în pădurea de pe Bowie Hill.*

Dar nu era nicio maşină de poliţie în faţa casei. Doar Fordul prăpădit al lui Andy Cullum. Mi-am luat tabla de

cribbage şi m-am dus la uşă. Mi-a deschis chiar el şi m-a întrebat:

– Gata de lecţie, domnule Amberson?

– Gata, domnule, am răspuns zâmbind.

M-a dus pe pridvorul din spatele casei; cred că doamna nu mă voia înăuntru alături de ea şi de copil. Regulile erau simple. Cuiele însemnau puncte, iar un joc însemna două ture ale tablei. Am învăţat ce este o linie dreaptă, o pereche, un blocaj în noroi şi ceea ce Andy numea „nouăsprezecele cel misterios”, adică – mâna imposibilă. Apoi ne-am apucat de joc. La început am ţinut scorul, dar m-am lăsat păgubaş când Cullum mi-a luat-o înainte cu patru sute de puncte. Când şi când auzeam pocnetul îndepărtat al unei puşti de vânătoare, iar el se uita înspre pădurea care se întindea după curtea cea mică.

– Sâmbăta viitoare, i-am spus la un moment dat. Sigur ai să te duci sâmbăta viitoare.

– Probabil că o să plouă, mi-a răspuns şi a izbucnit în râs. Şi mă mai şi plâng, nu? Mă distrez şi fac şi bani în acelaşi timp. Şi tu ai început să joci mai bine, George.

La prânz, Marnie ne-a dat sendvişuri mari cu ton şi supă de roşii făcută în casă. Am mâncat în bucătărie şi, când am terminat, ne-a sugerat să jucăm înăuntru. Îşi dăduse seama că nu reprezentam niciun pericol şi asta m-a bucurat. Erau nişte oameni tare drăguţi, soţii Cullum. Un cuplu drăguţ cu un copil drăguţ. M-am gândit la ei adesea când îi auzeam pe Lee şi pe Marina Oswald strigând unul la celălalt din apartamentele lor de la etaj… şi când vedeam – asta s-a întâmplat cel puţin o dată – făcând scandal pe stradă. Trecutul se armonizează; încearcă să se echilibreze şi, de obicei, reuşeşte. Familia Cullum era la un capăt al scrânciobului; familia Oswald la celălalt.

Şi Jake Epping? Cunoscut şi sub numele de George Amberson? El se afla la mijloc; el era punctul de echilibru.

Spre sfârşitul sesiunii noastre maraton de cribbage, am reuşit să câştig prima partidă. Trei jocuri mai târziu, la

patru şi câteva minute, l-am snopit pe Cullum şi am râs încântat. Micuţa Jenna a râs cu mine şi s-a aplecat din scaunul ei înalt să mă tragă de păr în semn de prietenie.

– Asta-i! am strigat râzând.

Cei trei membri ai familiei Cullum râdeau împreună cu mine.

– Aici mă opresc!

Am scos portofelul şi am pus trei hârtii de câte cincizeci de dolari pe muşamaua cu pătrate albe şi roşii de pe masa din bucătărie.

– Şi a meritat fiecare bănuţ!

Andy le-a împins spre mine.

– Pune-ţi banii înapoi în portofel, unde le e locul, George. M-am distrat mult prea bine ca să ţi-i iau.

Am dat din cap, ca şi cum aş fi fost de acord cu el şi am împins bancnotele spre Marnie, care le-a înşfăcat.

– Mulţumim, domnule Amberson, i-a aruncat ea o privire încărcată de reproş soţului ei. Ne prind bine banii ăştia.

– Bun.

M-am ridicat şi m-am întins, auzind cum îmi trosnesc oasele. Undeva – la şapte kilometri distanţă de casa familiei Cullum, poate la zece – Carolyn Poulin şi tatăl ei se întorceau în oraş în camioneta pe portiera căreia scria POULIN – CONSTRUCŢII ŞI TÂMPLĂRIE. Poate că împuşcaseră căprioare. Poate că nu. Oricum, sunt sigur că se simţiseră bine şi că au povestit despre toate cele pe care le povestesc taţii cu fiicele, şi bravo lor.

– Rămâi la cină, George, mi-a spus Marnie. Avem fasole şi cârnaţi.

Şi am rămas. Şi după cină ne-am uitat la ştiri la televizorul micuţ de consolă al soţilor Cullum. Avusese loc un accident de vânătoare, dar în New Hampshire. În Maine nu se întâmplase nimic. M-am lăsat convins să mai mănânc o porţie din plăcinta cu mere făcută de Marnie, deşi eram plin până în gât. Apoi m-am ridicat de la masă şi le-am mulţumit pentru ospitalitate.

Andy Cullum mi-a întins mâna:

– Data viitoare jucăm pe gratis, în regulă?

– Sigur.

Nu mai avea să fie o dată viitoare şi cred că ştia asta.

Şi s-a dovedit că şi soţia lui ştia. M-a prins din urmă tocmai când ajunsesem la maşină. Înfăşurase fetiţa într-un pled şi-i pusese o căciuliţă pe cap, dar nu-şi luase haina. Îi ieşeau aburi din gură şi tremura de frig.

– Doamnă Cullum, intră înapoi în casă înainte să te îmbo…

– De la ce l-ai salvat?

– Poftim?

– Ştiu că de asta ai venit. M-am rugat când eraţi afară în pridvor. Dumnezeu mi-a răspuns, dar nu mi-a răspuns *complet*. De la ce l-ai salvat?

Am prins-o de umerii care-i tremurau şi am privit-o în ochi:

– Marnie… dacă Dumnezeu ar fi vrut să ştii, ţi-ar fi spus El însuşi.

Pe neaşteptate, m-a luat în braţe şi m-a strâns. Uluit, am îmbrăţişat-o şi eu. Baby Jenna, prinsă între noi doi, a făcut ochii mari.

– Îţi mulţumesc, indiferent despre ce a fost vorba, mi-a şoptit Marnie în ureche, făcându-mi pielea de găină cu răsuflarea ei caldă.

– Du-te în casă, drăguţo. Înainte să îngheţi.

S-a deschis uşa de la intrarea în casă. În prag era Andy cu o cutie cu bere în mână.

– Marnie? Marn?

Femeia s-a dat la o parte. Ochii îi erau mari şi întunecaţi.

– Dumnezeu ne-a adus un înger păzitor, mi-a spus. Nu am să vorbesc despre asta, dar am să mă gândesc şi am să te preţuiesc în inima mea.

Apoi s-a întors şi s-a dus în faţa casei, unde o aştepta soţul ei.

Înger. Era a doua oară când mi se spunea aşa şi am meditat şi eu la acest cuvânt în inima mea. Şi în acea noapte, în cabana mea, în aşteptarea somnului şi în ziua următoare când am mers cu barca pe apele liniştite de duminică, sub un cer albastru şi rece ce prefigura iarna.

Înger păzitor.

Luni, şaptesprezece noiembrie, am văzut primii fulgi de zăpadă şi i-am considerat un semn. Mi-am făcut bagajul, m-am dus la Sebago Village şi l-am găsit pe domnul Winchell la o cafea şi în faţa unui morman de gogoşi la Lukeside Restaurant (în anul 1958 oamenii mâncau foarte multe gogoşi). I-am dat cheile şi i-am spus că m-am simţit foarte bine şi că mă simt întremat.

Luminat la faţă.

– Mă bucur, domnule Amberson. Aşa şi trebuie. Ai plătit până la sfârşitul lunii. Dă-mi o adresă unde să-ţi rambursez banii pe două săptămâni.

– Nu voi şti sigur unde o să mă aflu până nu primesc ordine de la şefii de la centru, i-am răspuns, dar o să-ţi scriu.

Călătorii în timp mint destul de mult.

Mi-a întins mâna.

– A fost o plăcere să te găzduiesc.

I-am strâns-o.

– Plăcerea a fost de partea mea.

M-am urcat în maşină şi m-am îndreptat spre sud. În noaptea aceea am stat la Parker House din Boston şi am vizitat rău-famata Combat Zone. După săptămânile idilice din Sebago, neonul mi-a sfârtecat retina şi mulţimea de petrecăreţi – majoritatea tineri, majoritatea bărbaţi, majoritatea îmbrăcaţi în uniforme – m-a făcut să mă simt agorafobic şi nostalgic după nopţile liniştite din vestul statului Maine, unde puţinele magazine se închideau la şase, iar după zece pe autostrăzi nu mai trecea nicio maşină.

Noaptea următoare m-am cazat la hotelul Harrington din D.C. Trei zile mai târziu eram pe coasta de vest a Floridei.

Capitolul 12

1

Am mers pe autostrada US 1 spre sud. Am mâncat într-o groază de restaurante de pe marginea drumului care se lăudau cu mâncare ca la mama acasă, locuri unde specialitatea casei, inclusiv o cupă cu fructe la început şi o plăcintă cu îngheţată la desert, costa doar optzeci de cenţi. N-am văzut nicio franciză de fast-food, dacă nu punem la socoteală Howard Johnson, cu logourile lui cu 28 Flavors şi Simple Simon. Am văzut o ceată de cercetaşi ce se îngrijeau de un foc de frunze de toamnă împreună cu instructorul lor; am văzut femei în haine de ploaie şi galoşi care strângeau grăbite rufele de pe sfoară sub ameninţarea ploii; am văzut trenuri lungi de pasageri cu nume ca *The Southern Flyer* şi *Star of Tampa* accelerând către acele tărâmuri ale Americii unde iarna nu este permisă. Am văzut bătrâni fumând pipă pe băncile din pieţele oraşelor. Am văzut un milion de biserici şi un cimitir unde vreo sută de persoane se adunaseră în cerc în jurul unui mormânt şi cântau „The Old Rugged Cross”. Am văzut bărbaţi construind hambare. Am văzut oameni ajutaţi de alţi oameni. Doi dintre aceştia şi-au oprit camionul să mă ajute când mi s-a stricat radiatorul şi rămăsesem pe marginea drumului. Asta s-a întâmplat în Virginia, cam pe la ora patru după-amiaza, iar unul dintre ei m-a întrebat dacă am nevoie de un loc unde să-mi petrec noaptea. Cred că aş putea să încerc să-mi imaginez că şi în 2011 s-ar putea întâmpla aşa ceva, dar efortul ar fi cumplit de mare.

Şi încă ceva. În North Carolina am oprit să alimentez la o staţie de benzină Humble Oil şi m-am dus la toaletă. Acolo erau două uşi şi trei semne. Pe o uşă fusese scris cu şablonul BĂRBAŢI, iar pe cealaltă, DOAMNE. Al treilea

semn era o săgeată pe un băţ, îndreptată cu vârful înspre panta cu tufe din spatele staţiei. Pe ea scria: COLORAŢI. Curios, am coborât cărăruia, atent să mă aplec de câteva ori ca să nu mă atingă inconfundabilele frunze otrăvitoare, de un verde-maroniu uleios ale oţetarului sălbatic. Speram ca tăticii şi mămicuţele care îşi conduceau copiii spre acel loc special amenajat de la capătul cărării să fie în stare să recunoască tufele alea păcătoase, pentru că, la sfârşitul anilor cincizeci, majoritatea copiilor purtau pantaloni scurţi.

Doar că nu era niciun loc special amenajat. La capătul cărării am dat de un pârâu îngust, peste care fusese pusă de-a curmezişul o bucată de lemn sprijinită pe doi pari din beton ca vai de mama lor. Bărbatul care ar fi vrut să urineze acolo putea să stea pe mal, să-şi tragă fermoarul de la pantaloni şi să-i dea drumul. O femeie ar fi trebuit să se ţină de una dintre tufe (presupunând că nu era de oţetar) şi să se aşeze pe vine. Pe bucata de lemn ar fi trebuit să te aşezi dacă voiai să faci treabă mare. Poate chiar în ploaie torenţială.

Dacă îţi dau vreodată senzaţia că anul 1958 era fără cusur, aminteşte-ţi cărarea asta, bine? Cea cu tufe de oţetar otrăvitor. Şi bucata de lemn de peste pârâu.

2

M-am instalat la vreo nouăzeci de kilometri la sud de Tampa, în oraşul Sunset Point. Cu optzeci de dolari pe lună am închiriat o bojdeucă pe cea mai frumoasă (şi, în general, pustie) plajă pe care am văzut-o vreodată în viaţă. Pe fâşia mea de nisip mai erau alte patru bojdeuci la fel de modeste ca a mea. Nu am văzut niciuna din hidoşeniile nouveau McMansions care aveau să se înmulţească mai târziu ca ciupercile otrăvitoare din beton în această parte a statului. Cincisprezece kilometri la sud, în Nokomis, era un supermarket, iar în Venice se găsea un centru comercial destul de apatic. Route 41 semăna cu un drum de ţară. Şi

trebuia să conduci încet acolo, mai ales înspre asfinţit, pentru că în această perioadă traversau o mulţime de aligatori şi de tatu. Între Sarasota şi Venice puteai găsi standuri de fructe, pieţe itinerante, câteva baruri şi o sală de dans ce se numea Blackie’s. Dar, după Venice, frate, rămâneai singur singurel, cel puţin până ajungeai la Fort Myers.

Am lăsat în urmă personajul din lumea imobiliară al lui George Amberson. În primăvara lui 1959, America făcuse deja cunoştinţă cu criza. În Florida toată lumea vindea şi nimeni nu cumpăra, aşa că George Amberson a devenit exact ceea ce preconizase Al: un scriitor aspirant al cărui unchi destul de bogat îi lăsase din ce să-şi ducă traiul pentru moment.

Şi *chiar* am scris, nu doar la un proiect, ci la două. Dimineaţa, când eram mai proaspăt, lucram la manuscrisul pe care tu îl citeşti acum (dacă va exista vreodată un *tu*). Serile scriam la un roman al cărui titlu de probă era *Locul crimei*. Locul în cauză era, bineînţeles, Derry, deşi îl botezasem Dawson în cartea mea. Începusem cartea doar ca să am o piesă de recuzită, ceva ce aş putea arăta unor eventuali prieteni care m-ar fi întrebat la ce lucrez (iar „manuscrisul de dimineaţă” îl ţineam încuiat într-o cutie din oţel ascunsă sub pat). În timp, *Locul crimei* a devenit mai mult decât un simplu paravan. Am început chiar să cred că era bun şi să visez la ziua când va vedea lumina tiparului.

Scriam o oră la memorii dimineaţa şi o oră la roman seara şi tot rămâneam cu o groază de timp de umplut. Am încercat să pescuiesc, căci acolo erau o mulţime de peşti care abia aşteptau să fie prinşi, dar nu mi-a plăcut îndeletnicirea aceasta, aşa că am abandonat-o. Era plăcut să mă plimb în zori şi la asfinţit, dar nu şi la ceasurile fierbinţi ale prânzului. Aşa că am devenit clientul obişnuit al unicei librării din Sarasota şi am petrecut ore lungi (şi fericite) în bibliotecile micuţe din Nokomis şi din Osprey.

Am citit şi recitit notiţele lui Al. Într-un final, mi-am recunoscut mie însumi că dădeam dovadă de un comportament obsesiv şi am pus caieţelul în cutie, alături de „manuscrisul de dimineaţă”. Am spus că notiţele erau exhaustive şi chiar aşa mi s-au şi părut atunci, dar pe măsură ce timpul – această bandă rulantă pe care toţi trebuie să ne deplasăm – m-a adus mai aproape de momentul când viaţa mea se va intersecta cu cea a tânărului viitor asasin, au început să nu prea mai fie atât de complete. Aveau o sumedenie de lacune.

Uneori îl înjuram pe Al pentru că mă forţase să accept misiunea aceasta fără să-mi lase timp de gândire. Dar, în momentele când aveam capul mai limpede, îmi dădeam seama că un timp suplimentar n-ar fi schimbat nimic. Ba chiar ar fi înrăutăţit situaţia şi probabil că Al ştiuse asta. Chiar dacă nu s-ar fi sinucis, tot n-aş fi avut la dispoziţie mai mult de o săptămână, hai, două, şi câte cărţi se scriseseră despre şirul de evenimente care au culminat cu ziua aceea din Dallas? O sută? Trei sute? Poate o mie. Unele confirmându-i convingerea lui Al că Oswald acţionase singur, unele pretinzând că ar fi făcut parte dintr-o conspiraţie atent pusă la cale, altele susţinând cu deplină certitudine că nu el a fost cel care a apăsat pe trăgaci şi că a fost un prostălău acuzat pe nedrept, aşa cum a declarat şi el după arestare. Sinucigându-se, Al luase cu sine cea mai mare slăbiciune a învăţatului: aceea de a-ţi prezenta îndoielile drept documentări.

3

M-am dus de mai multe ori în Tampa, unde întrebările mele discrete m-au condus la un agent de pariuri pe nume Eduardo Gutierrez. Odată ce s-a convins că nu sunt poliţai, s-a declarat mai mult decât bucuros să-mi accepte pariul.

Prima dată am pariat pe Minneapolis Lakers în meciul cu Celtics din turul campionatului din 1959, stabilindu-mi,

astfel, statutul de găgăuţă autentic. Cei de la Lakers n-au câştigat nici măcar un singur meci. Am mai pus patru sute de dolari pe Canadians în meciul cu Maple Leafs din Stanley Cup şi am câştigat… dar, de fapt, mi-am recuperat pierderea de la celălalt pariu. Norocul prostului, frăţioare, cum ar fi spus prietenul meu, Chaz Frati.

Singura lovitură mai importantă am dat-o în primăvara lui 1960, când am pariat că Venetian Way îl va depăşi pe Bally Ache, favoritul derbiului Kentucky. Gutierrez mi-a zis că îmi dă o cotă de patru la unu dacă mă bag cu o mie şi cinci la unu dacă mă bag cu două. După codelile adecvate, m-am hotărât asupra celei de-a doua propuneri şi m-am îmbogăţit cu zece mii. Mi-a dat câştigul cu o mină veselă ce-mi amintea de Frati, dar cu o licărire rece în privire de care nu mi-a păsat atunci.

Gutierrez era un cubanez slăbănog – probabil că nu cântărea mai mult de şaizeci şi cinci de kilograme cu hainele leoarcă pe el –, dar era şi fost membru al Mafiei din New Orleans, condusă în zilele acelea de un băiat rău pe nume Carlos Marcello. Am aflat bârfele astea în sala de biliard de lângă frizeria unde Gutierrez îşi conducea afacerile (şi în a cărei încăpere din spate se desfăşura o partidă interminabilă de poker lângă fotografia unei Diana Dors prea puţin îmbrăcate). Bărbatul cu care jucam biliard s-a aplecat spre mine, s-a uitat în jur ca să se convingă că nu ne aude nimeni, apoi a murmurat:

– Ştii ce se spune despre Mafie, George, odată intrat, nu mai ai cum să ieşi.

Mi-ar fi plăcut să stau de vorbă cu Gutierrez despre anii petrecuţi în New Orleans, dar m-am gândit că nu ar fi fost prea înţelept din partea mea să dau dovadă de atâta curiozitate, mai ales după câştigul mare de la cursa de cai. Dar dacă aş fi *îndrăznit* – şi dacă mi-ar fi venit în cap un pretext plauzibil ca să deschid subiectul –, l-aş fi întrebat pe Gutierrez dacă l-a cunoscut pe alt membru reputat al organizaţiei lui Marcello, un fost boxer pe nume Charles

„Dutz” Murret. Şi cred că răspunsul lui ar fi fost afirmativ, pentru că trecutul se armonizează cu el însuşi. Soţia lui Dutz Murret era sora lui Marguerite Oswald. Ceea ce însemna că el era unchiul lui Oswald.

4

Într-o zi din primăvara lui 1959 (căci există primăvară şi în Florida; localnicii mi-au spus că uneori durează chiar şi o săptămână întreagă), am găsit în cutia poştală o înştiinţare de la Biblioteca Publică din Nokomis. Îmi rezervasem un exemplar din noul roman al lui Budd Schulberg, care tocmai le sosise. Am sărit în Sunliner – cea mai bună maşină pentru ceea ce tocmai devenea Coasta Soarelui – şi m-am dus să mi-l iau.

Când am ieşit din bibliotecă, am zărit un afiş nou pe avizierul aglomerat din hol. Ar fi fost şi greu să-l ratez; era albastru-deschis şi avea pe el caricatura unui omuleţ care tremura şi care se uita la un termometru mare cât el, unde mercurul se oprise sub zero. AI O PROBLEMĂ CU GRADELE? întreba afişul. POŢI FI ELIGIBIL PENTRU UN CERTIFICAT PRIMIT LA COMANDĂ DIN PARTEA UNITED COLLEGE OF OKLAHOMA! SCRIE-NE PENTRU DETALII!

United College of Oklahoma îmi suna mai dubios decât o tocăniţă de scrumbie, dar mi-a dat o idee. În mare parte pentru că mă plictiseam. Oswald încă era în armată, la puşcaşi marini, şi nu va fi lăsat la vatră până în septembrie, când se va duce în Rusia. Prima dată va încerca să renunţe la cetăţenia americană. Nu va reuşi, dar după o încercare de sinucidere de efect – probabil o făcătură – într-un hotel din Moscova, ruşii îi vor permite să rămână în ţară. De probă, ca să zicem aşa. Şi o să stea acolo cam treizeci de luni şi o să muncească într-o fabrică de radiouri din Minsk. Şi la o petrecere o să cunoască o fată pe nume Marina Prusakova. *Rochie roşie, pantofi albi*, scrisese Al în observaţiile lui. *Drăguţă. Îmbrăcată de dans.*

Toate bune şi frumoase în privinţa lui, dar ce aveam eu să fac între timp? United College mi-a oferit o opţiune. Le-am scris, cerându-le detalii, şi mi-au răspuns cu promptitudine. Catalogul ridica în slăvi o multitudine de grade universitare. Am fost fascinat să aflu că, numai pentru trei sute de dolari (lichizi sau mandat poştal), puteam să-mi iau licenţa în engleză. Tot ce aveam de făcut era să trec cu bine un test grilă cu cincizeci de întrebări.

Le-am trimis banii prin mandat, luându-mi rămas-bun de la trei sute de dolari, împreună cu o cerere. Două săptămâni mai târziu am primit un plic subţire din hârtie maro din partea United College. Înăuntru erau două coli mânjite multiplicate la şapirograf. Întrebările erau minunate. Iată două din preferatele mele:

22. Care era al doilea nume al lui Moby?
A. Tom
B. Dick
C. Harry
D. John
37. Cine a scris *Casa celor 7 mese*[{1}]?
A. Charles Dickens
B. Henry James
C. Ann Bradstreet
D. Nathaniel Hawthorne
E. Niciunul dintre cei de mai sus

M-am delectat cu acest splendid test, am încercuit răspunsurile corecte (exclamând destul de des: „*Trebuie* că faci mişto de mine!”) şi l-am expediat apoi, la Enid, Oklahoma. Am primit ca răspuns o carte poştală prin care eram felicitat pentru trecerea examenului. După ce am mai plătit încă cincizeci de dolari, taxe administrative, am fost informat că mi se va trimite diploma. Aceasta arăta mult mai bine decât testul şi avea şi un sigiliu auriu de-a dreptul impresionant. Când am arătat-o unei somităţi din cadrul consiliului director al şcolii din Sarasota, aceasta mi-a

acceptat-o fără nicio întrebare şi m-a trecut imediat pe lista suplinitorilor.

Şi aşa am ajuns să predau iarăşi, una-două zile pe săptămână în anul şcolar 1960. Mă simţeam bine. Îmi plăceau elevii – băieţi tunşi foarte scurt, fete cu părul strâns în coadă de cal şi fuste înfoiate până la jumătatea gambei –, deşi eram în mod dureros conştient că feţele pe care le vedeam în clase nu erau decât o minciună. Acele zile de catedră m-au reconectat cu o trăsătură fundamentală a personalităţii mele: îmi plăcea să scriu, şi descoperisem că eram bunicel, dar cel mai mult îmi plăcea să predau. Mă împlinea într-un fel pe care nu-l pot explica. Şi nici nu vreau să-l explic. Explicaţiile nu sunt decât erezie ieftină.

Cea mai bună zi la liceul West Sarasota a fost după ce le povestisem elevilor din clasa de literatură americană subiectul romanului *De veghe în lanul de secară* (carte care bineînţeles că nu era permisă în biblioteca şcolii şi care ar fi fost confiscată dacă ar fi adus-o vreun elev în acele holuri sacre), iar apoi i-am încurajat să discute despre nemulţumirea principală a lui Holden Caulfield: şi anume că şcoala, adulţii şi viaţa americană, în general, erau toate nişte minciuni.

Au început timid, dar când s-a auzit soneria, vorbeau deja toţi deodată şi cinci sau şase chiar au întârziat la ora următoare doar ca să-mi împărtăşească opiniile lor cu privire la ce anume nu mergea bine în societate şi la planurile de viitor pe care le făcuseră părinţii în numele lor. Le străluceau ochii, emoţia le îmbujorase obrajii. N-am avut nicio îndoială că o anumită carte cu copertele roşii va fi la mare căutare prin librăriile din zonă. Ultimul a ieşit din clasă un puşti musculos, îmbrăcat cu un tricou de fotbal. Mi se părea că seamănă cu Moose Mason din benzile desenate.

– Îmi doresc să ne fi fost mereu profesor, domnule Amberson, mi-a spus cu accentul dulce din sud. Vă plac cel mai mult.

Nu doar mă plăcea; mă plăcea cel mai mult. Nimic nu se poate compara cu o asemenea declaraţie venită din partea unui elev de şaptesprezece ani care părea că era pe deplin treaz pentru prima oară în întreaga lui carieră şcolară. Mai târziu în acea lună, directorul m-a chemat în birou, mi-a oferit nişte amabilităţi şi o Co'-Cola, apoi m-a întrebat:

– Eşti vreun subversiv, fiule?

L-am asigurat că nu sunt. I-am spus că îl votasem pe Ike. A părut mulţumit dar mi-a sugerat ca pe viitor să mă rezum la lista aprobată de lecturi. Coafurile se schimbă şi se schimbă şi lungimea fustelor, şi argoul, dar mentalitatea administraţiei liceelor? Niciodată.

5

Pe vremea când eram student (la Universitatea statului Maine, universitate reală, de unde obţinusem o diplomă reală), am auzit un profesor de psihologie spunând că, după părerea lui, oamenii *chiar* posedă un al şaselea simţ. Îi spunea acestui simţ gândire-bazată-pe-intuiţie şi zicea că este cel mai dezvoltat la mistici şi la proscrişi. Personal, nu eram mistic, dar eram surghiunit din timpul meu şi eram şi asasin (pot să cred că a fost justificată uciderea lui Frank Dunning, dar sigur că poliţia era de altă părere). Şi dacă toate astea nu mă făceau un proscris, nimic altceva n-ar fi putut.

– Sfatul meu este ca în situaţii în care pare să vă ameninţe vreun pericol, a spus profesorul meu în acea zi din 1995, să vă urmaţi intuiţia.

Şi asta m-am hotărât să fac în luna iulie a anului 1960. Devenisem tot mai agitat din cauza lui Eduardo Gutierrez. Era un individ mărunţel, dar trebuie să am în vedere presupusele lui legături cu Mafia… şi licărul din ochi atunci când mi-a plătit pariul de la derbi, pe care îl consider acum nesăbuit de mare. De ce îl făcusem, când eram departe de a fi falit? Nu era vorba de lăcomie; era mai mult dorinţa de a

simţi ce simte un jucător de baseball când vine spre el o minge lentă şi cu boltă. În anumite cazuri nu ai ce face şi loveşti. Şi eu am lovit, aşa cum spunea Leo „Buză” Durocher în coloratele lui comentarii radiofonice, iar acum regretam.

Am pierdut dinadins ultimele două pariuri făcute la Gutierrez, străduindu-mă din răsputeri să par că n-am habar de nimica, să par doar un om obişnuit, care avusese noroc o dată şi de atunci pierde tot ce a câştigat. Dar intuiţia îmi spunea că nu prea ţine. Intuiţiei mele nu-i plăcea că Eduardo Gutierrez începuse să mă întâmpine spunând:

– Ia uite! Vine yankeul meu din ţara yankeilor. Nu yankeul *pur şi simplu*, ci yankeul *meu*.

Dacă îi însărcinase pe unii dintre prietenii lui de poker să mă urmărească în Tampa înapoi la Sunset Point? Era oare posibil să trimită alţi amici de cărţi – sau nişte băieţi cu muşchi doritori să scape de taxele care le erau impuse de cămătarul Gutierrez – într-o micuţă operaţiune ca să salveze ce se mai putea din cele zece mii? Lobul meu frontal îmi spunea că-i puţin posibil, ca una din scenele neconvingătoare din *77 Sunset Strip*, dar intuiţia îmi spunea altceva, intuiţia îmi spunea că omuleţul cu părul rărit era perfect capabil să dea undă verde unei percheziţii la domiciliul meu, spunându-le acoliţilor lui să mă bată de să mă cac pe mine dacă aş fi încercat să mă împotrivesc. Nu voiam să iau bătaie şi nu voiam să fiu jefuit. Dar mai ales nu voiam ca însemnările mele să intre pe mâinile unui agent de pariuri prieten cu Mafia. Nu mă încânta ideea de a fugi cu coada între picioare, dar, ce dracu’, oricum trebuia să plec spre Texas mai devreme sau mai târziu, aşa că, de ce nu mai devreme? În plus, prevederea este mai bună decât cutezanţa. Ştiam asta încă din faşă.

Astfel, după o noapte de iulie în mare parte nedormită, când sonarul poliţiei piuise deosebit de tare, mi-am împachetat bunurile lumeşti (am ascuns sub roata de

rezervă cutia metalică unde încuiasem memoriile şi banii), am lăsat proprietarului un bilet şi un ultim cec pentru chirie şi am apucat-o spre nord pe US 19. Prima noapte am petrecut-o într-un motel insalubru din lanţul DeFuniak Springs. Perdelele erau găurite şi până când am stins lumina din cameră (un bec chior fără abajur care atârna de cablul electric), am fost atacat de ţânţari mari cât avioanele de vânătoare. Totuşi am dormit ca un prunc. Fără coşmaruri, iar piuiturile radarului meu anterior încetaseră. Pentru mine era suficient.

Prima zi din august am petrecut-o în Gulfport, Louisiana, deşi nu am reuşit să capăt o cameră în primul loc unde am oprit. Recepţionerul de la Red Top Inn mi-a explicat că hotelul era doar pentru negri şi mi-a recomandat să merg la Southern Hospitality, despre care spunea că-i cel mai bun hotel din oraş. Poate că aşa şi era, dar cred că aş fi preferat să stau la Red Top Inn. Acordurile de chitară venite de la barul de alături erau încântătoare.

6

New Orleans nu era exact în drumul meu spre Dallas, spre Marele D. Dar, din moment ce îmi tăcuse sonarul intuiţiei, mi-am dat seama că mă aflam într-o dispoziţie turistică… deşi nu voiam să vizitez nici Cartierul Francez, sau Vieux Carré, şi nici locul unde acostau navele cu aburi pe Bienville Street.

Am cumpărat o hartă de la un vânzător stradal şi am reuşit să ajung la destinaţia care mă interesa de fapt. Am parcat maşina şi, după o plimbare lejeră de cinci minute, m-am pomenit în faţa numărului 4905 de pe Magazine Street unde vor locui Lee şi Marina Oswald, cu fetiţa lor, June, în ultima primăvară şi ultima vară din viaţa lui John Kennedy. Clădirea era paradită, dar nu chiar o ruină, cu un gard din fier înalt până la brâu care împrejmuia o curte neîngrijită. Zugrăveala de pe primul etaj, albă odinioară, acum se cojea

şi căpătase nuanţa galbenă a urinei. Etajul superior nici nu fusese zugrăvit şi se vedeau bârnele cenuşii. Pe o bucată de carton care acoperea una dintre ferestrele sparte de acolo era scris: DE ÎNCHIRIAT TEL MU3-4192. Obloane ruginite acopereau veranda unde, în septembrie 1963, Lee Oswald va sta în izmene după lăsarea întunericului, şoptind *Poc! Poc!* ca pentru sine şi prefăcându-se că trage la trecătorii de pe stradă cu ceea ce va deveni cea mai renumită puşcă din istoria Americii.

La asta mă gândeam când m-a bătut cineva pe umăr şi aproape că am urlat. Cred că am tresărit *tare*, pentru că tânărul negru care mă acostase s-a dat respectuos înapoi, ridicând mâinile goale.

– Scuze, dooomnuuu'. Scuze, n-aaam vrut să te spaaaariii.

– Nu-i nimic, i-am spus. Eu sunt de vină.

Această declaraţie a părut că-l nelinişteşte şi mai mult, dar avea ceva de făcut şi a mers înainte… deşi a fost nevoit să se apropie iar de mine, deoarece treaba lui presupunea un ton mai coborât decât cel conversaţional. Voia să ştie dacă m-ar interesa să cumpăr câteva „beţişoare ale bucuriei". Am crezut că ştiu despre ce vorbeşte, dar n-am fost complet sigur până când n-a adăugat:

– Marijuanaaaa de caaaalitate, doooomnuuuu.

I-am spus că nu am nevoie, dar că va primi jumătate de dolar de la mine, dacă mă va îndruma spre un hotel bun în acest Paris al Sudului. Când a vorbit din nou, limbajul îi era mult mai clar.

– Părerile sunt împărţite, dar cred că hotelul Monteleone este cel mai bun, m-a sfătuit şi mi-a explicat cum să ajung acolo.

– Mulţam, i-am zis şi i-am dat moneda pe care a făcut-o să dispară la iuţeală într-unul din multele sale buzunare.

– Spune, de ce te uitai la locul acesta? a făcut el semn cu capul înspre clădirea dărăpănată. Te gândeşti s-o cumperi?

O scânteiere din vechiul George Amberson a ieşit la suprafaţă:

– Pari de prin partea locului. Crezi că ar fi o afacere bună?

– Altele de pe strada asta, da, dar nu aia. Mi se pare bântuită.

– Încă nu, i-am replicat şi m-am îndreptat spre maşină, lăsându-l să se uite după mine cu gura căscată.

7

Am scos cutia din portbagaj şi am pus-o pe scaunul din faţă al Sunlinerului cu intenţia să o iau în camera mea de la Monteleone şi aşa am şi făcut. Dar, în vreme ce portarul îmi lua celelalte bagaje, am descoperit ceva pe podeaua maşinii în faţa banchetei din spate ce m-a făcut să mă înroşesc din cauza unui sentiment de vinovăţie mult disproporţionat faţă de ceea ce reprezenta obiectul respectiv. Dar lucrurile învăţate în copilărie sunt cele mai trainice şi alt lucru pe care îl învăţasem încă din faşă era să returnez întotdeauna la timp cărţile la bibliotecă.

– Domnule portar, fiţi bun şi daţi-mi cartea aceea, vă rog, i-am cerut.

– Da, dooomnuu, buucurooos!

Era *The Chapman Report* pe care o împrumutasem de la Biblioteca Publică din Nokomis cu o săptămână înainte de a mă hotărî că venise vremea să-mi pun pantofii de călătorie. Abţibildul din colţul copertei transparente de protecţie – DOAR 7 ZILE, FII AMABIL FAŢĂ DE URMĂTORUL CITITOR – mă privea cu reproş.

Când am ajuns în cameră, m-am uitat la ceas şi am văzut că era doar şase seara. În timpul verii biblioteca se deschidea după prânz şi se închidea la opt. Convorbirile interurbane erau unul din puţinele lucruri mai scumpe în 1960 decât în 2011, dar nu reuşeam cu niciun chip să scap de sentimentul acela copilăresc de vinovăţie. Am sunat la

centrala hotelului şi i-am dat telefonistei numărul bibliotecii din Nokomis pe care i l-am citit de pe buzunăraşul de carton lipit pe ultima pagină a cărţii. Mesajul de sub număr, *Vă rugăm să nu întârziaţi mai mult de 3 zile cu returnarea cărţii*, m-a făcut să mă simt şi mai prost.

Telefonista mea a vorbit cu altă telefonistă. De undeva, din spatele lor, se auzea murmurul confuz al altor voci. Mi-am dat brusc seama că, în timpul meu, majoritatea posesorilor acelor voci îndepărtate ar fi morţi. Atunci a început să sune telefonul de la celălalt capăt.

– Alo, Biblioteca Publică Nokomis.

Era Hattie Wilkerson, dar bătrânica aceea dulce se auzea de parcă se blocase într-un butoi metalic.

– Alo, doamnă Wilkerson…

– Alo? *Alo?* Mă auziţi? S-o ia dracu’ de convorbire interurbană!

– Hattie? acum ţipam. George Amberson la telefon!

– George *Amberson?* O, cerule! De unde suni, George?

Eram pe punctul de a-i spune adevărul, când sonarul intuiţiei a scos un alt piuit puternic. Aşa că am mugit:

– Din Baton Rouge!

– Louisiana?

– Da! Am una din cărţile tale! Acum mi-am dat seama! O să ţi-o trimit îna..

– Nu trebuie să răcneşti, George, legătura e *mult* mai bună acum. Probabil că telefonista a înfipt fişa până la capăt. Mă bucur *atât* de mult să te aud. Pronia cerească a făcut să nu fii aici. Ne-am făcut griji pentru tine, chiar dacă şeful pompierilor a zis că nu-i nimeni în casă.

– Despre ce vorbeşti, Hattie? Casa mea de pe plajă?

Pe bune, ce altceva?

– Da! Cineva a aruncat pe o fereastră o sticlă cu benzină aprinsă. A ars toată în câteva minute. Şeful Durand crede că au fost nişte tineri care stau pe afară, beau şi se distrează. Sunt atât de mulţi oameni răi astăzi. Soţul meu zice că e din cauză că le e frică de Bombă.

Aşa, deci.

– George? Mai eşti la telefon?

– Da, i-am răspuns.

– Ce *carte* e la tine?

– Ce?

– Care carte e la tine? Nu mă face să mă uit în registru.

– Ah. *The Chapman Report.*

– Fii drăguţ şi expediaz-o cât de repede poţi, bine? Avem destui cititori care o aşteaptă. Irving Wallace e foarte cerut.

– Da, am spus. Cu siguranţă.

– Şi îmi pare rău de casa ta. Ţi-ai pierdut ceva?

– Am toate lucrurile importante cu mine.

– Slavă Domnului. O să te întorci în cu…

S-a auzit un ţăcănit sonor, apoi uruitul liniei deconectate. Am pus receptorul la loc în furcă. Dacă mă întorc curând? Nu mi se părea deloc necesar.

Să sun înapoi şi să răspund la această întrebare. Dar trebuia să fiu cu ochii în patru când mă confruntam cu trecutul pentru că simte agentul de schimbare şi are colţi ascuţiţi.

Primul lucru pe care l-am făcut a doua zi dimineaţă a fost să trimit înapoi *The Chapman Report.*

Apoi am plecat spre Dallas.

8

Trei zile mai târziu stăteam pe o bancă în Dealey Plaza şi mă uitam la cubul din cărămidă în care se afla Texas School Book Depository. Trecuse de prânz şi era al naibii de cald. Îmi slăbisem cravata de la gât (dacă nu purtai cravată în 1960, chiar şi în zilele foarte călduroase, puteai atrage priviri nedorite) şi mi-am descheiat nasturele de la gulerul cămăşii albe, dar fără vreun folos. Nici umbra rahitică a ulmului din spatele băncii mele nu mă ajuta prea mult.

Când mă cazasem la hotelul Adolphus de pe Commerce Street, mi s-a dat să aleg între o cameră cu aer condiţionat

sau una fără. Am plătit încă cinci dolari pe o cameră a cărei unitate instalată pe fereastră reducea temperatura până la douăzeci şi cinci de grade şi, dacă aş fi avut ceva minte în cap, m-aş fi întors acolo chiar acum, înainte să mă lovească apoplexia din cauza căldurii. Poate o să se mai răcorească diseară. Puţin.

Dar nu-mi puteam lua ochii de la cubul acela din cărămidă şi mi se părea că ferestrele lui mă examinează din cap până în picioare – mai ales de la cea din colţul drept de la etajul al şaselea. Clădirea emana o senzaţie de răutate aproape palpabilă. Tu – dacă va *exista* vreodată un tu – ai putea să râzi de mine să spui că senzaţia asta nu era decât efectul cunoştinţelor mele despre viitor, dar asta nu ar explica ce anume mă ţinea lipit de banca aceea în pofida arşiţei copleşitoare. Stăteam acolo împietrit pentru că aveam senzaţia că mai văzusem clădirea aceea şi altădată.

Îmi amintea de turnătoria Kitchener din Derry.

Book Depository nu era o ruină, dar transmitea exact acelaşi sentiment de ameninţare reală. Mi-am adus aminte cum m-am dus spre acel coş industrial de evacuare a fumului, prăbuşit, înnegrit de funingine, tolănit printre buruieni ca o reptilă preistorică uriaşă care moţăie la soare. Mi-am adus aminte cum m-am uitat în gura lui întunecată, atât de mare că aş fi putut să intru fără probleme în ea. Şi mi-am adus aminte că am avut senzaţia că era ceva înăuntru. Ceva viu. Ceva ce voia ca eu să intru. În vizită. Poate o vizită foarte, foarte lungă.

Haide, intră, mi-a şoptit fereastra de la etajul şase. *Uită-te în jur. Acum nu e nimeni aici; cei câţiva muncitori care lucrează pe timp de vară au plecat acasă, dar dacă ocoleşti puntea de încărcare, peste şine, s-ar putea să găseşti o uşă deschisă. Precis ai să găseşti una. Căci, în fond, ce avem de apărat aici înăuntru? Nu sunt decât manuale şi nici măcar elevii cărora le sunt destinate nu le vor. După cum bine ştii, Jake. Hai, intră. Urcă la etajul şase. În timpul tău aici e un muzeu. Oameni vin din toată lumea şi unii dintre ei încă*

mai lăcrimează pentru omul care a fost ucis şi pentru tot binele pe care l-ar fi putut face. Dar suntem în 1960, Kennedy este doar senator şi Jake Epping nu există. Există doar George Amberson, un bărbat cu părul scurt şi cămaşă transpirată şi cravată lărgită la guler. Un om al timpului său, ca să zicem aşa. Haide, urcă. Ţi-e teamă de fantome? Cum să-ţi fie, când crima încă nu a avut loc?

Dar *erau* fantome acolo sus. Poate că nu erau pe Magazine Street în New Orleans, dar acolo? O, da. Însă nu va trebui să mă confrunt cu ele niciodată, pentru că nu aveam de gând să intru în Book Depository aşa cum nu mă aventurasem în coşul acela prăbuşit din Derry. Oswald se va angaja aici şi va începe să stivuiască manuale doar cu o lună înainte de asasinat. Şi aş risca prea mult dacă aş aştepta până atunci. Nu. Intenţionam să urmez planul schiţat de Al în ultima parte a notelor lui, cea purtând titlul CONCLUZII DESPRE CUM SĂ ACŢIONEZ.

Chiar dacă era sigur de teoria ucigaşului solitar, Al se agăţase totuşi de posibilitatea mică, dar semnificativă din punct de vedere statistic, că ar fi putut să se înşele. Numise această posibilitate „fereastra de incertitudine”. Fereastra de la etajul şase.

Voise să închidă acea fereastră pentru totdeauna la 10 aprilie 1963, cu o jumătate de an înainte de vizita lui Kennedy în Dallas şi mie mi s-a părut o idee bună. Poate că în luna aprilie a acelui an, mai probabil chiar în noaptea de zece – de ce să aştept? — îl voi omorî pe soţul Marinei şi pe tatăl lui June, tot aşa cum l-am omorât şi pe Frank Dunning. Tot fără mustrări de conştiinţă. Poate eziţi atunci când vezi un păianjen care înaintează spre leagănul copilului tău. Poate chiar te gândeşti să-l prinzi într-o sticlă şi să-i dai drumul în curte ca să-şi vadă pe mai departe de viaţa lui micuţă. Dar dacă eşti sigur că e veninos? Că e văduvă neagră? În cazul acela nu vei mai ezita. Nu şi dacă ai toate minţile acasă. Ridici piciorul şi îl striveşti.

9

Îmi făcusem propriul plan pentru perioada dintre august 1960 şi aprilie 1963. Nu-l voi scăpa din ochi pe Oswald din momentul când va veni din Rusia, dar nu voi interveni nicicum în viaţa lui. Nu-mi puteam permite să intervin din cauza efectului de fluture. Nu ştiu dacă există vreo metaforă mai stupidă în limba engleză decât *lanţul evenimentelor*. Lanţurile (cu excepţia celor pe care le făceam în copilărie la grădiniţă din fâşii colorate de hârtie) sunt puternice. Le folosim ca să coborâm motoare cu cilindri din camioane sau ca să legăm mâinile şi picioarele deţinuţilor periculoşi. Aceasta nu mai era realitatea aşa cum o înţelegeam eu. Evenimentele sunt fragile, ascultă-mă ce-ţi spun, sunt castele din cărţi de joc, iar dacă l-aş aborda pe Oswald – ca să nu zic nimic de încercarea de a-l ţine la distanţă de o crimă pe care nici nu o concepuse încă – n-aş face altceva decât să renunţ la unicul meu avantaj. Fluturele îşi va deschide aripile şi cursul vieţii lui Oswald se va schimba.

La început vor fi schimbări mărunte, dar, aşa cum ne spune cântecul lui Bruce Springsteen, din mărunţişuri, iubito, ies lucrurile mari într-o bună zi. S-ar putea să fie schimbări bune, schimbări care să-l salveze pe cel care era acum doar un senator tânăr de Massachusetts. Dar nu credeam asta. Pentru că trecutul e încăpăţânat şi viclean. În conformitate cu una din însemnările mâzgălite de Al pe marginea unei pagini, în 1962 Kennedy va fi în Houston, la Rice University, unde va ţine un discurs despre zborurile spre lună. *Spaţiu deschis, podium neblindat*, notase Al. Houston era la mai puţin de cinci sute de kilometri de Dallas. Cum ar fi dacă Oswald s-ar hotărî să-l împuşte pe preşedinte acolo?

Sau, să presupunem că Oswald era exact ceea ce pretindea a fi, un prostălău acuzat pe nedrept. Dacă îl speriam suficient de tare şi-l goneam din Dallas înapoi în

New Orleans şi Kennedy *tot* murea, victimă a unei conspiraţii demente puse la cale de Mafie sau de C.I.A? Aş mai avea curajul să trec prin vizuina de iepure şi s-o iau de la capăt? Să salvez din nou familia Dunning? S-o salvez din nou pe Carolyn Poulin? Îmi dădusem deja doi ani din viaţă acestei misiuni. Aş mai fi de acord să investesc încă cinci, ştiind că rezultatul va fi la fel de nesigur?

Mai bine să nu fiu nevoit să aflu.

Mai bine să iau toate măsurile.

Pe drumul de la New Orleans spre Texas, hotărâsem că metoda cea mai bună prin care îl puteam monitoriza pe Oswald, fără să-i ies în drum, era să stau în Dallas când el va fi alături, în Fort Worth, apoi să mă mut eu în Fort Worth când Oswald îşi va aduce familia în Dallas. Această idee avea meritul de a fi una foarte simplă, dar nu avea să funcţioneze. Mi-am dat seama de asta în săptămânile de după după-amiaza aceea când am privit pentru prima oară Texas School Book Depository şi când am avut senzaţia incredibil de reală că şi ea – aidoma abisului lui Nietzsche – se uită la mine.

Lunile august şi septembrie ale acelui an cu alegeri prezidenţiale le-am petrecut colindând cu maşina prin Dallas în căutarea unui apartament unde să stau (şi chiar după tot acest timp, îmi era tare dor de GPS-ul meu pentru că trebuia să mă opresc foarte des să întreb cum pot ajunge într-un loc sau altul). Nu-mi plăcea nimic. La început am crezut că apartamentele erau de vină. Apoi, pe măsură ce am început să prind mai bine atmosfera oraşului, mi-am dat seama că era vorba despre mine.

Adevărul era că nu-mi plăcea Dallasul, iar cele opt săptămâni în care l-am examinat îndeaproape au fost suficiente să mă facă să cred că nici nu avea ce să-mi placă la el. Ziarul *Times Herald* (căruia mulţi dintre localnici îi spuneau în mod curent *Muci Herald*) nu era decât o lăudăroşenie exagerată şi de doi bani. *Morning News* se dădea mai liric şi vorbea despre cum Dallasul şi Houstonul

„se întrec în cursa spre ceruri”, însă zgârie-norii despre care vorbea editorialul erau o insuliţă de tâmpenii arhitectonice înconjurată de cercuri cu ceea ce am ajuns să numesc Marele Cult American al Suprafeţelor Urbane. Ziarele păreau a ignora cartierele sărace unde începuseră să se topească barierele rasiale. Mai departe se întindeau ansamblurile nesfârşite de case pentru clasa de mijloc, majoritatea deţinute de veterani din al Doilea Război Mondial şi din Războiul din Coreea. Veteranii aveau neveste care îşi petreceau zilele lustruind mobila cu soluţie Pledge şi spălând rufele în maşini marca Maytag. Majoritatea aveau câte 2,5 copii. Adolescenţii tundeau peluzele, distribuiau *Muci Herald* cu bicicleta, lustruiau maşina familiei cu ceară Turtle, îi ascultau (pe furiş) pe Chuck Berry la aparatele de radio cu tranzistori. Şi poate le spuneau părinţilor îngrijoraţi că e alb.

După suburbii, cu aspersoarele învârtindu-se în faţa caselor, se întindeau terenuri infinite. Ici şi acolo instalaţii de irigare încă mai deserveau culturile de bumbac, dar, în multe părţi, Regele Bumbac murise, fiind înlocuit de numeroase pogoane de porumb şi soia. Recoltele reale ale Dallasului erau electronicele, textilele, obscenităţile şi petrol-dolarii. În zonă nu se vedeau multe sonde, dar când vântul sufla din vest, dinspre Permian Basin, oraşele gemene duhneau a ţiţei şi gaze naturale.

Cartierul cu firme din centru era plin de indivizi care se îmbulzeau agitaţi prin ceea ce am ajuns să numesc Dallasul îmbelşugat: haine sport în carouri, cravate înguste, prinse cu agrafe de neam prost (aceste cravate, varianta din anii şaizeci a cravatelor cu nod, se vindeau gata prevăzute la centru cu diamante sau cu înlocuitori sclipicioşi), pantaloni Sansabelt albi şi cizme stridente cu tigheluri complicate. Lucrau în bănci şi în companii de investiţii. Vindeau contracte pentru viitoare recolte de soia şi terenuri petrolifere şi proprietăţi în zona de vest a oraşului, unde nu putea să crească nimic în afară de ciumăfăi şi alte buruieni.

Se plesneau unul pe celălalt pe spate cu mâinile încărcate cu inele şi îşi spuneau unul celuilalt *fiule*. La curea, acolo unde oamenii de afaceri din 2011 îşi poartă telefoanele mobile, îşi ţineau pistoalele în tocuri executate manual.

Erau panouri mari ale căror mesaje pledau în favoarea punerii sub acuzare a preşedintelui tribunalului de la Curtea Supremă, Earl Warren; panouri reprezentând un Nikita Hruşciov care-şi arăta colţii (NIET, TOVARĂŞE HRUŞCIOV, scria pe panou, NOI TE VOM ÎNGROPA PE *TINE!*) Era şi un panou pe West Commerce Street care zicea că PARTIDUL COMUNIST AMERICAN FAVORIZEAZĂ INTEGRAREA RASIALĂ *GÂNDEŞTE-TE LA ASTA!* Pe acesta îl plătise ceva ce se numea Societatea Ceaiului. De două ori am văzut zvastici desenate cu săpun pe vitrinele unor magazine ale căror nume lăsau a se înţelege că erau deţinute de evrei.

Nu-mi plăcea Dallasul. Nu, domnule, nu doamnă, de nicio culoare. Nu-mi plăcuse încă din momentul când mă cazasem la hotelul Adolphus şi-l văzusem pe şeful de sală de la restaurant cum îl apucă violent de braţ pe un biet ospătar speriat şi îi urlă în nas. Cu toate astea, aveam treabă aici şi aici voi rămâne. Aşa gândeam atunci.

10

Pe douăzeci şi doi septembrie am găsit în sfârşit un loc în care credeam că am să pot trăi. Era pe Blackwell Street, în zona de nord a Dallasului, un fost garaj izolat de locuinţa principală care fusese transformat într-un apartament cu două camere destul de drăguţ. Cel mai însemnat avantaj al lui: aerul condiţionat. Cel mai mare dezavantaj: proprietarul, Ray Mack Johnson, rasist până în măduva oaselor care mi-a spus că, dacă va fi să iau apartamentul, ar fi bine să mă ţin departe de Greenville Avenue, aflată în imediata apropiere, din cauza mulţimii de localuri cu clienţi de toate rasele şi a negroteilor cu şişuri cu arc.

– N-am nimicuţa cu ciorile, mi-a mărturisit el. Nu, dom’ne, nimicuţa. Dumnezeu i-a blestemat, nu eu. Ştii asta, nu?

– Cred că am sărit peste capitolul ăla din Biblie.

M-a privit bănuitor cam dintr-o dungă.

– Da’ ce? Eşti cumva metodist?

– Da, i-am răspuns, pentru că mi se părea infinit mai sigur decât să-i spun că nu eram nimic din punct de vedere confesional.

– E musai să apuci pe calea bisericii baptiste, fiule. Biserica noastră îi primeşte pe nou-veniţi cu braţele deschise. Stai aici şi poate că într-o duminică o să vii la slujbă cu mine şi cu doamna mea.

– Poate, am murmurat, promiţându-mi că o să ţin minte să fiu în comă duminica respectivă. Mort, chiar.

Între timp, domnul Johnson se întorsese la scriptura iniţială.

– Vezi tu, Noe s-a îmbătat pe Arcă şi s-a trântit pe pat gol ca o gaiţă. Doi dintre fiii lui n-au putut să se uite la el şi s-au întors cu spatele şi l-au învelit în pătură. Sau cu un cearşaf, habar n-am. Dar Ham – ăsta era negrul din familie – s-a uitat la tac-su cum era aşa, despuiat, şi Dumnezeu l-a blestemat pe el şi pe toată rasa lui să fie tăietori de lemne şi să care apă cu ciurul. Asta este. Asta-i povestea lor. Geneza, capitolul nouă. Să verifici, domnu’ Amberson.

– Îhî, am bâiguit, spunându-mi că trebuie să locuiesc *undeva*, că nu-mi pot permite să stau la hotel pentru totdeauna. Spunându-mi că aş putea supravieţui alături de niţeluş rasism, că n-o să mă topesc. Spunându-mi că probabil acesta este temperamentul acestor vremuri şi că este la fel peste tot. Fără să cred nimic din toate astea.

– Mă voi gândi şi vă voi anunţa într-o zi sau două, domnule Johnson.

– Nu te gândi prea mult, fiule, că locul ăsta o să se dea repede. Hai, du-te, acum, şi să ai parte de o zi binecuvântată.

11

Ziua binecuvântată a fost din nou una caniculară, iar căutarea unei locuinţe se dovedea a fi o afacere care-mi producea sete. După ce am părăsit compania erudită a lui Ray Mack Johnson, am simţit nevoia să beau o bere. M-am hotărât să-mi iau una de pe Greenville Avenue. Dacă domnului Johnson nu-i făcea plăcere vecinătatea cu acest cartier, mi-am zis că trebuie să văd cu ochii mei de ce anume.

A avut dreptate din două puncte de vedere: strada era desegregată (mai mult sau mai puţin) şi era plină de scandalagii. Era şi plină de viaţă. Mi-am parcat maşina şi m-am plimbat agale, bucurându-mă de atmosfera de carnaval. Am trecut pe lângă cel puţin douăzeci de baruri, câteva cinematografe unde rulau filme în reluare (INTRAŢI E „GHEAŢĂ" ÎNĂUNTRU, mă pofteau bannerele care zburătăceau pe faţade în vântul texan fierbinte şi mirosind a petrol) şi o speluncă cu program de striptease în faţa căreia un individ urla din toţi bojocii:

– Fete, fete, fete, cel mai bun spectacol din lume! Cel mai bun spectacol pe care l-aţi *văzut* vreodată! Doamnele noastre *se rad*, dacă înţelegeţi ce vă spun.

Am trecut şi pe lângă vreo trei sau patru case de amanet „vă-împrumutăm-repede-şi-vă-luăm-banii-şi-mai-repede". Semeaţă ca un general de armată, o tablă neagră era instalată în faţa unuia dintre acestea – Faith Financial, Unde Încrederea este Lozinca Noastră. Pe tablă scria în capătul de sus PARIURILE ZILEI şi jos DOAR PENTRU DISTRACŢIE. În jurul ei se strânseseră bărbaţi cu pălării de paie şi bretele (cum numai clienţii fideli ai caselor de pariuri îşi permiteau să poarte) şi discutau poturile afişate. Unii aveau în mână formulare de curse, alţii pagina de sport din *Morning News.*

Doar pentru distracţie, mi-am spus. *Mda, cum să nu.* M-am gândit la bojdeuca mea de pe plajă arzând în noapte,

vântul din Golf ridicând flăcările până la cerul înstelat. Distracţia avea neajunsurile ei, mai ales atunci când era vorba de pariuri.

Prin uşile deschise muzica şi mirosul de bere ieşeau în valuri. L-am auzit pe Jerry Lee Lewis cântând „Whole Lotta Shakin' Goin' On" de la un tonomat şi pe Ferlin Husky prefăcându-se emoţionat în „Wings of a Dove" din barul de alături. Am fost acostat de patru prostituate şi de un vânzător ambulant care comercializa capace de roţi, brice de ras strălucitoare şi steguleţe ale statului Stelei Solitare pe care erau imprimate cuvintele NU-ŢI PUNE MINTEA CU STATUL TEXAS. Încearcă să traduci îndemnul ăsta în latină.

Senzaţia tulburătoare de déjà-vu era foarte puternică, sentimentul că lucrurile nu erau deloc în regulă aici, cum nu fuseseră în regulă nici înainte. Ceea ce era o sminteală. În viaţa mea nu mai intrasem pe Greenville Avenue, dar, incontestabil, această senzaţie provenea din inimă, iar nu din minte. Dintr-o dată m-am hotărât că nu mai vreau nicio bere. Şi nici nu voiam să închiriez mirajul recondiţionat al domnului Johnson, indiferent cât de atrăgător mi se părea aparatul de aer condiţionat.

Tocmai trecusem de o adăpătoare purtând numele Desert Rose, din tonomatul căreia urla Muddy Waters. Când am dat să fac cale întoarsă înspre locul unde îmi lăsasem maşina, un bărbat a ieşit aproape zburând pe uşa stabilimentului. S-a împiedicat şi s-a lăţit pe trotuar. Hohote de râs au izbucnit în interiorul întunecat al barului. O femeie a ţipat:

– Şi să nu mai îndrăzneşti să te întorci, poponar fără sculă!

Chestie care a stârnit alte hohote (şi mai entuziaste) de râs.

Clientului ejectat îi curgea sânge din nasul vizibil strâmbat într-o parte şi dintr-o zgârietură ce se întindea pe obrazul stâng, de la tâmplă până la maxilar. Avea ochii holbaţi şi şocaţi. Cămaşa scoasă din pantaloni îi atârna până

aproape de genunchi. S-a apucat de un felinar şi s-a ridicat în picioare. Odată în poziţie erectă, s-a uitat fioros în jur, fără să vadă nimic însă.

Am făcut unul sau doi paşi, dar înainte să ajung la el, a apărut una dintre femeile care mă întrebaseră dacă nu am chef de un rendez-vous, legănându-se pe tocurile cui. Doar că nu era o femeie. Nu tocmai. Nu cred că avea mai mult de şaisprezece ani, ochi mari şi întunecaţi şi pielea netedă de culoarea cafelei, zâmbea, dar fără urmă de răutate, şi când bărbatul cu faţa însângerată s-a ridicat pe picioare, l-a apucat de braţ:

– Uşurel, drăguţă, i-a spus. Trebuie să te linişteşti înainte să…

Bărbatul a scormonit cu mâna pe lângă poalele cămăşii şi a dat la iveală mânerul sidefat al unui pistol – mult mai mic decât cel cumpărat de mine de la magazinul de articole sportive al lui Machen, aproape o jucărie – care se poticnea de colacul de grăsime ce-i atârna peste pantalonii din gabardină fără curea. Avea şliţul desfăcut şi i se vedeau boxerii cu maşini roşii de curse. Îmi aduc aminte foarte bine amănuntul ăsta. A scos pistolul, l-a lipit de burta prostituatei şi a apăsat pe trăgaci. S-a auzit un pocnet netot, asemenea celui făcut de nişte artificii cât un pişcot într-o cutie de tablă. Un pocnet mic şi atât. Femeia a ţipat şi s-a aşezat pe trotuar cu mâinile pe abdomen.

– M-ai *împuşcat!*

Părea mai mult indignată decât rănită, dar sângele a început să-i curgă printre degete.

– M-ai *împuşcat*, poponar căcăcios, de ce m-ai *împuşcat?*

Dar bărbatul n-a băgat-o în seamă, ci a dat de perete uşa barului Desert Rose. Rămăsesem tot pe locul unde mă aflasem când a împuşcat-o pe prostituata cea drăguţă, în parte din cauza şocului, dar mai ales pentru că toate astea se petrecuseră în doar câteva secunde. Sigur, poate că durase mai mult decât îi va lua lui Oswald să-l ucidă pe preşedintele Statelor Unite, dar nu cu mult

– Asta vrei, Linda? a zbierat el. Dacă asta vrei, atunci îţi dau ce vrei!

Şi-a lipit ţeava pistolului de ureche şi a tras.

12

Mi-am împăturit batista şi am apăsat-o uşor pe gaura din rochia roşie a fetei. Nu ştiu cât de grav rănită era, dar era suficient de plină de viaţă cât să emită un torent aparent nesfârşit de expresii colorate pe care probabil că nu le învăţase de la mama ei (sau, cine ştie). Şi când un bărbat din mulţimea care începuse să se strângă s-a apropiat prea mult pentru gustul ei, a mârâit:

– Nu te mai uita sub fusta mea, ticălos băgăcios. Tre’ să plăteşti pentru asta.

– Amărâtul acela e cât se poate de mort, a remarcat altcineva, un bărbat care îngenunchease lângă individul dat afară din barul Desert Rose.

O femeie a început să ţipe.

Sirene tot mai aproape, ţipând şi ele. Am observat una din celelalte doamne care mă acostaseră în timpul plimbării pe Greenville Avenue, o roşcată cu pantaloni pescăreşti. I-am făcut un semn. Şi-a atins pieptul, ca şi cum ar fi vrut să întrebe: *cine, eu?* Am dat din cap: da, tu.

– Ţine batista asta apăsată pe rană, i-am spus. Încearcă să opreşti sângerarea. Eu trebuie să plec.

Mi-a surâs înţelegătoare:

– Nu vrei să dai ochii cu poliţiştii?

– Nu prea. Nu cunosc pe nimeni de aici. Eram în trecere.

Roşcata a îngenuncheat lângă fata prăbuşită pe trotuar – care continua să sângereze şi continua să înjure.

– Drăguţă, toţi suntem în trecere.

13

Nu am putut să dorm în noaptea aceea. Aţipeam şi imediat vedeam chipul plin de sine şi unsuros al lui Ray Mack Johnson care arunca vina pentru două mii de ani de sclavie şi crime şi exploatare în cârca unui adolescent care nu făcuse altceva decât să se uite la „schimbătorul de viteze” al tatălui său. Mă trezeam cu o tresărire, mă întorceam pe cealaltă parte, aţipeam din nou… şi îl vedeam pe omuleţul cu şliţul desfăcut care îşi lipeşte revolverul de tâmplă. *Asta vrei, Linda?* Un ultim acces de furie înainte de somnul veşnic. Şi mă trezeam iarăşi speriat. Apoi am visat nişte bărbaţi într-o limuzină neagră care aruncă o bombă cu benzină pe fereastra casei mele din Sunset Point: Eduardo Gutierrez care încearcă să se descotorosească de yankeul lui din ţara yankeilor. De ce? Pentru că nu-i plăcea să piardă sume mari. De aia. Pentru el era prea mult.

În cele din urmă am renunţat să mai încerc să dorm şi m-am aşezat lângă fereastră unde bâzâia vitejeşte aparatul de aer condiţionat. În Maine, noaptea ar fi destul de răcoroasă pentru a aduce culori de toamnă în frunzele copacilor, dar aici, în Dallas, la două şi jumătate dimineaţa erau douăzeci şi cinci de grade. Şi aerul era umed.

– Dallas, Derry, am murmurat uitându-mă în jos, la Commerce Street.

Nu puteam să văd clădirea cubică din cărămidă unde era Book Depository, dar era aproape. La câteva minute de mers pe jos.

– Derry, Dallas.

Fiecare substantiv avea câte două silabe separate la litera dublă ca o surcea frântă pe genunchi. Nu puteam să mai rămân aici. O să înnebunesc de-a binelea în treizeci de luni petrecute în Marele D. Cât timp ar trece până aş începe să scriu pe ziduri cu graffiti O S-O OMOR PE MAMA? Sau până s-ar părea că văd un Iisus drogat plutind pe Trinity River? S-ar putea să fie mai bine la Fort Worth, dar tot era prea aproape.

De ce trebuie să stau în oricare din cele două oraşe?

Gândul mi-a venit puţin după trei dimineaţa şi m-a izbit cu forţă revelaţia. Aveam o maşină bună – o maşină de care mă îndrăgostisem –, iar centrul Texasului nu ducea lipsă de drumuri bune şi rapide, unele construite de curând. La începutul secolului douăzeci şi unu vor fi sufocate de trafic, dar în 1960 erau pustii. Existau limite de viteză, dar nu le respecta nimeni. În Texas, până şi poliţiştii credeau în evanghelia care te învaţă să apeşi pedala până la capăt.

Aş putea să plec de sub această umbră care sufoca oraşul. Aş putea să găsesc un loc mai liniştit şi nu aşa de feroce, un loc care să nu pară plin de atâta ură şi de atâta violenţă. La lumina zilei încercam să-mi spun că imaginaţia îmi joacă feste, dar nu şi în pragul dimineţilor. Fără doar şi poate că în Dallas erau şi oameni buni, mii şi mii de oameni buni, marea majoritate. Dar răul era acolo şi uneori ieşea la suprafaţă. Aşa cum se întâmplase în faţa barului Desert Rose.

Bewie-cea-cu-blugii-Levie spusese *Cred că în Derry s-au terminat vremurile rele.* Nu eram prea sigur despre Derry, aşa cum nu eram nici despre Dallas, chiar dacă mai erau trei ani până la cea mai nefericită zi a lui.

– O să fac naveta, am murmurat. George are nevoie de un loc liniştit unde să-şi scrie cartea, dar din moment ce în carte este vorba despre un oraş – un oraş *bântuit* – trebuie să călătorească, nu? Ca să se documenteze.

Nu-i de mirare că-mi trebuiseră două luni ca să ajung la concluzia asta; este teribil de uşor să scapi din vedere cele mai simple răspunsuri ale vieţii. M-am întors în pat şi am adormit imediat.

14

A doua zi am ieşit din Dallas şi m-am îndreptat spre sud pe Highway 77. După o oră şi jumătate eram în ţinutul Denholm. Am făcut la dreapta pe State Road 109 mai ales pentru că îmi plăcea panoul din intersecţie. Înfăţişa un

jucător tânăr de fotbal, tipul de erou, cască aurie, tricou negru, jambiere aurii. LEII DIN DENHOLM, anunţa panoul. A 3-A OARĂ CAMPIONI AI DISTRICTULUI! CAMPIONI AI STATULUI ÎN 1960! „SUNTEM PUTERNICI CA JIM!”

Ce-o mai fi însemnând şi asta, mi-am spus. Dar ştiam foarte bine că fiecare şcoală îşi are propriile semne şi semnale prin care copiii se simt mai importanţi.

După opt kilometri pe Highway 109, am intrat în oraşul Jodie. Semnul spunea POPULAŢIE 1280. BUN VENIT, STRĂINULE! Mai departe pe strada principală largă şi străjuită de copaci, am văzut un restaurant micuţ cu un afiş în vitrină pe care scria: CEI MAI BUNI BURGERI, CARTOFI PRĂJIŢI ŞI SHAKE-URI DIN TOT TEXASUL! Se numea Cârciuma lui Al.

Normal.

Am parcat în faţă, am intrat şi am comandat felul Pronghorn Special care consta dintr-un cheeseburger cu sos barbecue, alături de cartofi Mesquite şi un Rodeo Thickshake – puteai să-ţi alegi aroma care îţi place: vanilie, cioco sau căpşune. Cheeseburgerul nu era la fel de bun ca Burgerul Dodoloţ, dar nici nu era rău, iar cartofii au fost exact aşa cum îmi plac mie: crocanţi, condimentaţi şi mai prăjiţi.

Al era Al Stevens, un tip slab de vârstă mijlocie, care nu aducea absolut deloc cu Al Templeton. Pieptănătură de rocker, mustaţă căruntă stufoasă ca a unui bandit, accent pronunţat de Texas şi o tichie din hârtie pusă şmechereşte pe o parte. Când l-am întrebat dacă sunt locuinţe de închiriat în Jodie, a început să râdă şi mi-a răspuns:

– Câte-n lună şi-n stele. Dar de lucru n-ai să prea găseşti pe aici. Majoritatea oamenilor sunt fermieri şi, scuză-mă că-ţi spun, nu prea pari genul de cowboy.

– Nici nu sunt, i-am zis. Sunt genul de scriitor de cărţi.

– Hai, nu mă-nnebuni! Am citit vreo carte de-a ta?

– Încă nu, i-am răspuns. Sunt la început. Am scris deja o jumătate din roman şi vreo două edituri s-au arătat

interesate de el. Caut un loc liniştit unde să-l pot termina.

– Păi, în Jodie e linişte, şi-a dat Al ochii peste cap. Când e vorba de linişte, pare că suntem printre fruntaşi. Zgomot e numai vinerea seara.

– Fotbal?

– Da, domnule, tot oraşul merge la meci. Şi la pauză toată lumea urlă ca leii, şi după aia îl strigă pe Jim. Poţi să-i auzi de la trei kilometri. E tare nostim.

– Cine-i Jim?

– LaDue, mijlocaşul nostru. Am mai avut noi echipe bune, dar niciodată n-a fost vreun jucător ca LaDue în echipa noastră. Şi e doar junior. Oamenii au început să vorbească de campionatul statal. Da' mie mi se pare că-s prea optimişti, dacă stai să te gândeşti la puştii din şcolile alea mari din Dallas da' puţină speranţă n-are ce să strice. Eu aşa cred.

– În afară de fotbal, cum e şcoala de aici?

– Chiar bună, să ştii. Mulţi au avut dubii despre fuziune, da' a fost o chestie bună. Anul ăsta sunt peste şapte sute de elevi. Unii chiar fac o oră şi ceva cu autobuzul ca să ajungă la cursuri, da' nu le pasă. Probabil că scapă de treaba de acasă. În cartea ta e vorba de copii de liceu? Ca în *Blackboard Jungle?* Pentru că pe-aici n-ai să găseşti nici golani, nici bande. Copiii noştri sunt bine crescuţi.

– Nici vorbă de aşa ceva. Am nişte economii, dar m-am gândit că n-ar strica să mai fac nişte bani şi suplinind nişte ore la liceu. Nu pot să predau cu normă întreagă şi să şi scriu.

– Sigur că nu, a şoptit cu respect.

– Licenţa mea e din Oklahoma, dar… am ridicat din umeri ca şi cum aş fi vrut să arăt că ştiu că Oklahoma nu-i de rangul Texasului, dar că sper totuşi să obţin ceva.

– Păi tre' să stai de vorbă cu Deke Simmons. Directorul. Vine mai mereu aici la cină. I-a murit nevasta acum vreo doi ani.

– Îmi pare rău.

– La toţi ne-a părut rău. E un om cumsecade. Mai toţi sunt cumsecade pe aici, domnule…

– Amberson. George Amberson.

– Păi, George, ce să-ţi spun, oraşul e cam adormit, mai puţin în serile de vineri, dar ai putea să ajungi mai rău. Poate chiar o să înveţi să urli ca leii la pauză.

– Poate o să învăţ, am spus.

– Întoarce-te pe la şase. Cam pe la ora aia vine şi Deke.

S-a sprijinit de tejghea şi s-a aplecat spre mine.

– Vrei un pont?

– Sigur.

– Probabil c-o să vină cu prietena lui. Domnişoara Corcoran, bibliotecara şcolii. Îi cam trage clopotele de pe la Crăciunul trecut. Am auzit că Mimi Corcoran este cea care *conduce* liceul Denholm Consolidated pentru că îl conduce şi pe *el*. Aşa că cred că o să primeşti ce cauţi dacă ai s-o impresionezi pe ea.

– Am să ţin minte.

15

Săptămâni în şir bătusem Dallasul în căutarea unui apartament şi, când am găsit unul care să-mi placă, s-a dovedit că proprietarul era un om de la care eu nu voiam să închiriez. În Jodie am avut nevoie doar de trei ore ca să găsesc ceva bun. Nu un apartament, ci o căsuţă curăţică, cu cinci camere. Agentul imobiliar mi-a spus că era scoasă la vânzare, dar proprietarii ar fi fost de acord să închirieze persoanei potrivite. Avea o curte cu ulmi, un garaj pentru Sunlinerul meu… şi aer condiţionat. Şi, având în vedere toate facilităţile, chiria era rezonabilă.

Pe agent îl chema Fred Quinlan. A vrut să ştie cât mai multe despre mine – cred că plăcuţa de înmatriculare din Maine i s-a părut cam exotică –, dar nu a insistat. În plus, simţeam că ieşisem de sub umbra mohorâtă care pogorâse

asupra mea în Dallas, Derry şi Sunset Point, unde ultima casă pe care o închiriasem se făcuse cenuşă.

– Ei, m-a întrebat Quinlan, ce părere aveţi?

– O vreau, dar nu vă pot da un răspuns acum. Mai întâi trebuie să stau de vorbă cu cineva. Nu cred că aveţi deschis mâine?

– Ba da, domnule. Sâmbăta ţin deschis până la prânz. După aia mă duc acasă să mă uit la televizor la Meciul Săptămânii. Se pare că o să avem un campionat dat naibii anul acesta.

– Da, i-am spus. Aşa se pare.

Quinlan mi-a întins mâna.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule Amberson. Sunt convins că o să vă placă Jodie. Suntem oameni cumsecade. Sper să vă simţiţi bine.

I-am strâns mâna:

– Şi eu sper.

Cum se zice, nu stricã puţinã speranţă.

16

În seara aceea m-am întors la restaurantul lui Al şi m-am prezentat directorului de la Denholm Consolidated şi prietenei sale, doamna bibliotecar. M-au poftit să iau masa cu ei.

Deke Simmons era înalt, chel, şi de vreo şaizeci de ani. Mimi Corcoran avea ochelari şi era bronzată. Privirea-i albastră şi ageră mă măsura din spatele lentilelor, încercând să înţeleagă ce hram port. Mergea folosindu-se de un baston pe care îl mânuia cu dexteritatea graţioasă (aproape dispreţuitoare) care venea din folosinţa îndelungată. M-am distrat să-i văd pe amândoi cu fanioane şi cocarde aurii pe care scria SUNTEM PUTERNICI CA JIM! Era vineri seara în Texas.

Simmons m-a întrebat cum îmi plăcea în Jodie (foarte mult), de când am venit în Dallas (din august) şi dacă îmi

plăcea fotbalul de liceu (sigur). Singura întrebare pertinentă pe care a pus-o a fost dacă mă simt încrezător în capacitatea mea de a ţine copiii în frâu. Pentru că, a adăugat el, mulţi suplinitori s-au confruntat cu probleme.

– Profii ăştia tineri ni-i trimit nouă, la cancelarie, de parcă n-am avea altceva de făcut, a zis şi a muşcat din burgerul Pronghorn.

– Sos, Deke, a spus Mimi şi el s-a şters ascultător la colţul gurii cu un şerveţel luat din cutia de pe masă.

În toată vremea asta, bibliotecara a continuat să mă inventarieze: sacoul sport, cravata, tunsoarea. La pantofi se uitase când venisem spre separeul lor.

– Aveţi referinţe, domnule Amberson?

– Da, doamnă, am fost suplinitor în Sarasota.

– Şi în Maine?

– Nu prea mult, dar am predat trei ani în Wisconsin înainte să-mi dau demisia pentru a mă dedica în întregime cărţii. Sau cât de mult îmi vor îngădui finanţele.

Şi *chiar* aveam o scrisoare de recomandare de la liceul St Vincent din Madison. Recomandare bună, pentru că o scrisesem cu mâna mea. Bineînţeles, dacă cineva avea s-o verifice, aş fi sfârşit în ştreang. Deke Simmons nu ar fi făcut-o, însă ar fi putut s-o facă Mimi cea cu privirea pătrunzătoare şi pielea aspră ca a unui văcar.

– Despre ce e vorba în romanul dumneavoastră?

Şi chestia asta m-ar fi putut duce la spânzurătoare, dar m-am decis să fiu sincer. Mă rog, cât de sincer puteam să fiu în situaţia mea ciudată.

– Despre mai multe crime şi despre efectul lor asupra comunităţii.

– O, Dumnezeule, a exclamat Deke.

Ea l-a lovit uşor peste mână:

– Ssst. Continuaţi, domnule Amberson.

– Iniţial, am plasat acţiunea într-un oraş fictiv din Maine – pe care l-am botezat Dawson –, dar m-am gândit că ar părea mai real dacă ar fi vorba despre un oraş *adevărat*.

Unul mai mare. La început m-am gândit la Tampa, dar parcă nu-mi suna bine…

A făcut un semn din mână ca şi cum discuţia despre Tampa era o pierdere de vreme.

– Prea cuminte. Prea mulţi turişti. Cred că ai căutat ceva mai închistat.

O doamnă foarte inteligentă. Ştia despre cartea mea mai multe decât ştiam eu însumi.

– Aşa este. Aşa că m-am hotărât să încerc varianta cu Dallasul. Cred că merge, dar…

– Dar nu vrei să locuieşti acolo.

– Exact.

– Înţeleg.

A gustat puţin din peştele prăjit din farfurie. Deke o privea cu admiraţie. Se părea că această femeie îi oferea absolut tot ce îşi mai putea dori la vârsta asta. Şi nici nu era de mirare; toată lumea iubeşte pe cineva la un moment dat, după cum precizează atât de intuitiv Dean Martin.

– Şi când nu te ocupi de scris, ce anume îţi place să citeşti, domnule Amberson?

– O, cam de toate.

– Ai citit *De veghe în lanul de secară?*

Hopa! mi-am spus.

– Da, doamnă.

A părut iritată de apelativul folosit.

– Of, spune-mi Mimi. Până şi copiii îmi spun aşa, deşi îi rog să adauge „duduie” de dragul bunei cuviinţe. Şi ce părere ai despre acest *cri de coeur* al domnului Salinger?

Să mint sau să spun adevărul? Dar nu era o întrebare serioasă pentru că această femeie putea citi printre rânduri aşa cum puteam eu să citesc… un panou pe care scrie PUNEŢI-L SUB ACUZARE PE EARL WARREN.

– Cred că spune multe despre cât de proşti au fost anii cincizeci şi despre cât de buni ar putea fi anii şaizeci. Asta în cazul în care toţi Holden Caulfield-ii din America nu-şi vor pierde starea de indignare. Şi curajul.

– Hm.

A continuat să se joace cu peştele din farfurie, fără să mănânce însă. Nu era de mirare că arăta de parcă mai avea nevoie doar de o frânghie trecută prin spatele rochiei ca să se transforme într-un zmeu numai bun de înălţat într-o zi cu vânt.

– Crezi că ar trebui să se găsească în biblioteca şcolii?

Am oftat, gândindu-mă cât de mult mi-ar fi plăcut să locuiesc şi să predau cu jumătate de normă în Jodie, Texas.

– De fapt, doamnă… Mimi, aşa cred. Dar mai cred că bibliotecarul ar trebui să decidă care elevi să aibă acces la cartea asta.

– Bibliotecarul? Nu părinţii?

– Nu, doamnă. Ăsta e un drum alunecos.

Mimi Corcoran a zâmbit larg şi s-a întors spre amorezul ei.

– Deke, tipul ăsta n-are ce căuta pe lista cu suplinitori. Ar trebui să predea cu normă întreagă.

– Mimi…

– Ştiu, n-ai niciun post liber la catedra de engleză. Dar dacă mai rămâne pe aici, poate să ia locul idiotului ăla de Phil Bateman când o să iasă la pensie.

– Meems, nu trebuie să vorbeşti aşa.

– Ba da, a replicat ea şi, oricât de ciudat ar părea, mi-a făcut cu ochiul. Pentru că am dreptate. Trimite-i referinţele din Florida lui Deke, domnule Amberson. Sunt suficiente. Ba, şi mai bine, adu-le dumneata săptămâna viitoare. A început anul şcolar şi n-are niciun sens să pierdem timpul.

– Spune-mi George.

– Da, bine, a zis.

Si-a împins farfuria.

– Deke, are un gust *oribil*. De ce mâncăm aici?

– Pentru că mie îmi plac burgerii şi ţie îţi place prăjitura cu căpşune făcută de Al.

– A, da. Prăjitura cu căpşune. Să vină. Domnule Amberson, poţi să stai la meci?

– Astă seară nu pot, i-am răspuns. Trebuie să mă întorc în Dallas. Poate vin săptămâna viitoare. În cazul în care veţi hotărî să mă angajaţi.

– Dacă Mimi te place, te plac şi eu, a spus Deke Simmons. N-am cum să-ţi garantez câte o zi în fiecare săptămână, dar vor fi săptămâni şi cu două sau trei zile pline. Şi se va compensa.

– Sigur că da.

– Mă tem că salariul de suplinitor nu este cine ştie ce…

– Ştiu asta, domnule. Caut doar o modalitate de a-mi suplimenta veniturile.

– *De veghe în lanul de secară* n-o să ajungă niciodată în biblioteca noastră, a mai spus Deke uitându-se pe furiş la concubina lui cu buzele pungă. Conducerea n-o să fie de acord. Şi Mimi ştie asta.

A mai luat o îmbucătură din Prongburger.

– Vremurile se schimbă, a spus Mimi Corcoran făcând un semn spre cutia cu şerveţele de pe masă şi apoi la gura lui:

– Sos, Deke.

17

În săptămâna care a urmat am făcut o greşeală. Trebuia să ştiu mai bine; n-ar fi trebuit câtuşi de puţin să mă gândesc la alt pariu mare după toate cele întâmplate. Ar fi trebuit să fiu mai prudent.

Înţelegeam riscurile, dar mă preocupa problema banilor. Venisem în Texas cu ceva mai puţin de şaisprezece mii de dolari. O parte din aceştia îmi rămăseseră din banii câştigaţi de Al, dar cei mai mulţi proveneau din cele două pariuri importante pe care le făcusem, unul în Derry şi celălalt în Tampa. Dar şapte săptămâni la hotelul Adolphus îmi mâncaseră peste o mie; instalarea într-un alt oraş ar fi însemnat încă patru sau cinci sute. Mâncare, chirie şi, pe lângă utilităţi, urma să am nevoie de alte haine – mai bune – dacă voiam să am o înfăţişare respectabilă la clasă. Urma să

stau în Jodie doi ani şi jumătate până îmi voi încheia afacerile cu Lee Harvey Oswald. Iar paisprezece mii de dolari nu aveau cum să-mi ajungă. Salariul de suplinitor? Cincisprezece dolari şi cincizeci de cenţi pe zi.

Da, sigur, *aş fi putut* să mă descurc cu cele paisprezece mii plus treizeci şi câteodată cincizeci de dolari pe săptămână din leafa de suplinitor. Dar trebuia să nu mă îmbolnăvesc deloc şi să nu am niciun accident, şi nu puteam fi sigur de asta… Pentru că trecutul este şi viclean, nu doar încăpăţânat. Ripostează. Şi poate că era vorba şi de puţină lăcomie. Dar nu era vorba despre dragostea faţă de bani, ci mai degrabă de senzaţia îmbătătoare pe care mi-o dădea certitudinea că puteam învinge imbatabila casă de pariuri oricând aş fi avut chef.

Acum gândesc: *Dacă Al ar fi cercetat şi cotaţiile la bursă tot atât de temeinic cum a făcut cu meciurile de baseball, fotbal, cursele de cai…*

Dar n-o făcuse.

Acum gândesc: *Dacă Freddy Quinlan n-ar fi spus că baseballul o să capete o turnură neobişnuită anul acela…*

Dar a spus.

Şi m-am întors pe Greenville Avenue.

Mi-am spus că toţi acei bărbaţi pe care-i văzusem în faţă la Faith Financial (Unde Încrederea Este Lozinca Noastră) pariază pe meciurile din liga de baseball, unii chiar sume mari. Mi-am spus că voi fi unul dintre cei mulţi şi că un pariu nici prea prea, nici foarte foarte din partea domnului George Amberson – care va pretinde că locuieşte într-un duplex drăgălaş într-un garaj transformat pe Blackwell Street chiar aici în Dallas – nu va atrage atenţia. La dracu', mi-am spus că cei care conduc Faith Financial nu l-au cunoscut niciodată pe Señor Eduardo Gutierrez din Tampa, aşa cum nu l-au cunoscut niciodată pe Adam din Biblie. Sau, că tot veni vorba, pe Ham, fiul lui Noe.

Oh, mi-am spus o sumedenie de lucruri şi toate s-au rezumat în cele din urmă la două concluzii: că era perfect

sigur şi perfect rezonabil să vreau să am mai mulţi bani, chiar dacă acum aveam suficienţi. Bou. Dar prostia este unul dintre cele două lucruri pe care le desluşim cel mai bine când privim în urmă. Celălalt lucru sunt şansele ratate.

18

La data de douăzeci şi opt septembrie, cu o săptămână înainte de începerea campionatului, am intrat în Faith Financial şi – după ceva balet – am pariat şase sute de dolari pe victoria echipei Pittsburgh Pirates în meciul cu Yankees în etapa a şaptea. Am acceptat o cotă de doi la unu, strigător la cer de mică, dacă te gândeşti că cei de la Yankees erau favoriţi. A doua zi după ce Bill Mazeroski a înscris punctul uluitor pecetluind victoria celor din Pittsburgh, m-am întors la Dallas şi la Greenville Avenue. Cred că dacă n-ar fi fost nimeni în clădirea Faith Financial, m-aş fi răsucit pe călcâie şi m-aş fi întors în Jodie… sau poate asta îmi spun acum. Nu ştiu sigur.

Ceea ce ştiu este că am dat de o coadă de oameni care aşteptau să-şi primească câştigurile şi m-am alăturat lor. Grupul părea împlinirea visului lui Martin Luther King: cincizeci la sută negri, cincizeci la sută albi, sută la sută fericiţi. Majoritatea ieşeau doar cu câte cinci dolari, sau cu câte zece sau poate douăzeci, dar i-am văzut şi pe câţiva care îşi numărau hârtiile de o sută. Dacă un hoţ ar fi ales acea zi pentru un jaf, s-ar fi ales cu o mică avere.

Omul cu banii era un ins scund şi gras, cu un cozoroc verde. Mi-a pus întrebarea standard *(Eşti poliţist? Dacă eşti, trebuie să-mi arăţi legitimaţia)* şi când i-am răspuns că nu sunt, m-a întrebat cum mă cheamă şi şi-a aruncat un ochi la permisul meu de conducere. Era unul nou-nouţ pe care îl primisem prin poştă doar cu o săptămână înainte; aveam, în sfârşit, la colecţie, un act care să mă plaseze în Texas. Dar am avut grijă să ascund sub deget adresa mea din Jodie.

Mi-a dat o mie două sute. Am îndesat banii în buzunar şi m-am dus grăbit la maşină. Când am ajuns pe Highway 77, lăsând Dallasul în urmă şi Jodie apropiindu-se cu fiecare învârtire a roţilor, mi-am permis să mă relaxez.

Tâmpit.

19

Vom face un alt salt în timp (dacă stai să te gândeşti bine şi naraţiunile au vizuini de iepure), dar, mai întâi, trebuie să adaug ceva despre anul 1960.

Fort Worth. 16 noiembrie 1960. Kennedy este preşedintele ales de mai puţin de o săptămână. Colţul dintre Ballinger şi West Seventh. Zi rece şi înnorată. Maşinile lasă în urmă fum alb de eşapament. Prezentatorul buletinului meteo de la postul KLIF („toate hiturile, tot timpul”) spunea că ploaia se va putea transforma în lapoviţă până la căderea serii, aşa că aveţi grijă cum conduceţi, voi, iubitori de rock and roll.

Eram înfăşurat într-un cojoc din piele netăbăcită; îmi îndesasem pe cap o pălărie din fetru cu urechi. Stăteam pe o bancă în faţa clădirii care adăpostea Asociaţia crescătorilor de vite din Texas, uitându-mă în lungul străzii West Seventh. Stăteam aici de mai bine de o oră şi nu credeam că tânărul va mai zăbovi mult la mama sa; Al Templeton scrisese că toţi cei trei băieţi fugiseră de ea imediat ce au fost în stare să se descurce pe cont propriu. Speram doar ca şi femeia să iasă cu el din casă. Tocmai ce se întorsese în oraş după câteva luni în Waco unde lucrase într-un cămin pentru doamnele în vârstă.

Răbdarea mi-a fost recompensată. Uşa blocului cu camere mobilate s-a deschis şi-a ieşit un om uscăţiv care semăna incredibil de tare cu Lee Harvey Oswald. A ţinut uşa pentru o femeie cu un palton ecosez şi pantofi albi şi comozi de infirmieră. Îi ajungea doar până la umăr, dar era solidă. Părul cărunt îl pieptănase peste cap, dezvelind o faţă

prematur ridată. Purta o basma roşie. O nuanţă asemănătoare de ruj îi contura gura mică ce părea în permanenţă nemulţumită şi pusă pe scandal – gura unei femei care crede că toată lumea e împotriva ei şi care a primit nenumărate dovezi în acest sens. Fratele mai mare al lui Lee Oswald a coborât repede aleea din beton. Femeia a fugit după el şi pe trotuar l-a apucat de spatele hainei. S-a întors cu faţa la ea. Păreau a se certa, dar femeia vorbea cel mai mult. Îşi ridicase arătătorul şi-l agita în faţa lui. N-aveam cum să aud pentru ce anume îl mustra; îi urmăream de la o distanţă prudentă. Apoi el a început să meargă înspre colţul dintre West Seventh şi Summit Avenue, aşa cum mă aşteptasem. Venise cu autobuzul, iar acolo era cea mai apropiată staţie.

Femeia a rămas o clipă pe loc, de parcă nu se hotărâse ce să facă. *Haide mămico,* i-am spus, *doar n-ai de gând să-l laşi să-ţi scape aşa de uşor. A ajuns la mijlocul străzii. Lee a trebuit să se ducă până în Rusia ca să scape de degetul tău ameninţător.*

S-a dus după fiul mai mare şi, aproape de colţ, a ridicat vocea şi am putut s-o aud:

– Stai, Robert, nu merge aşa de repede, n-am terminat cu tine!

A privit-o peste umăr, dar şi-a continuat drumul. L-a ajuns din urmă în staţie şi l-a tras de mânecă până ce l-a făcut să se uite la ea. Arătătorul şi-a reluat mişcarea de pendul. Am prins frânturi: *ai promis,* şi *ţi-am dat totul* şi – mi se pare – *cine eşti tu să mă judeci.* Nu-i puteam vedea chipul lui Oswald, pentru că stătea cu spatele la mine, dar umerii lui cocârjaţi spuneau totul. Şi mă îndoiesc că aceasta ar fi fost prima dată când Mama îl urmase în stradă, vorbind fără încetare, nepăsându-i de lumea din jur. Şi-a pus mâna pe ditamai pieptul cu gestul imemorial al mamelor care înseamnă, *Priveşte-mă, copil nerecunoscător.*

Oswald a băgat mâna în buzunarul de la spate şi i-a dat o bancnotă. A îndesat-o în geantă, fără să se uite la ea şi a

pornit înapoi spre casă. Dar i-a mai venit o idee şi s-a întors iarăşi. De această dată am auzit-o foarte bine. Zbiera ca să acopere cei zece, cincisprezece metri care îi despărţeau, iar vocea ei ascuţită avea asupra timpanelor mele efectul zgomotului scos de nişte unghii care raşchetează o tablă.

– Şi sună-mă dacă ai veşti de la Lee, auzi? Încă mai sunt pe linia comună, că nu-mi permit altfel până când nu fac rost de o altă slujbă şi madam Sykes aia de la parter vorbeşte tot timpul şi i-am zis de la obraz… „Madam Sykes”, i-am zis…

Un bărbat a trecut pe lângă ea. Şi-a vârât un deget în ureche într-un gest demonstrativ. Dacă Mama l-a văzut, nu l-a băgat în seamă. Şi cu siguranţă că nu a luat în seamă nici atitudinea stingherită a fiului său.

– „Madam Sykes”, i-am zis, „nu eşti singura care are nevoie de telefon, aşa că ţi-aş fi recunoscătoare dacă o să vorbeşti mai scurt. Şi dacă nu faci asta de bunăvoie, s-ar putea să mă văd nevoită să chem pe cineva de la firma de telefoane ca să te oblige”. Asta i-am zis. Aşa că să mă suni, Rob. Ştii că vreau să am veşti de la Lee.

Şi iată că a ajuns şi autobuzul în staţie. Bărbatul şi-a ridicat vocea ca să se facă auzit peste scrâşnetul de frâne:

– S-a făcut comunist, mami, şi nu mai vine acasă. Obişnuieşte-te cu ideea.

– *Să mă suni!* a zbierat ea.

Chipul urât căpătase o expresie îndârjită. Stătea puţin cam crăcănată, ca un boxer pregătit să primească o lovitură. Orice lovitură. Toate loviturile.

Ochii-i scoteau flăcări din spatele ochelarilor caraghioşi cu rame negre. Basmaua era prinsă sub bărbie cu un nod dublu. Începuse să plouă, dar nu-i păsa. A tras aer în piept şi şi-a transformat vocea în urlet:

– *Vreau veşti de la băiatul meu cel bun, auzi ce-ţi spun?*

Robert Oswald s-a urcat fără să-i răspundă. Autobuzul a plecat din staţie în fum de gaze de eşapament. Şi atunci faţa femeii a fost luminată de un zâmbet. Care a făcut ceva

ce nu credeam posibil: i-a făcut chipul mai tânăr şi mai urât în acelaşi timp.

Un muncitor a trecut pe lângă ea. N-a lovit-o, nici măcar n-a atins-o, dar s-a răţoit la el:

– Vezi pe unde mergi! Că nu ţi-ai cumpărat trotuar!

Marguerite Oswald s-a întors, îndreptându-se spre casă. Încă mai surâdea. În după-amiaza aceea m-am întors în Jodie, cutremurat şi dus pe gânduri. Nu aveam să-l văd pe Lee Oswald încă un an şi jumătate de acum înainte şi eram la fel de hotărât să-l împiedic să-şi pună planul în aplicare, dar deja începusem să-l compătimesc aşa cum nu-l compătimisem niciodată pe Frank Dunning.

Capitolul 13

1

Era opt fără un sfert în seara de 18 mai 1961. Curtea din spatele casei mele se mai scălda încă în lumina amurgului texan. Fereastra era deschisă, iar perdelele fluturau în adierea blândă. La radio, Troy Shondell cânta „This Time”. Stăteam în biroul pe care mi-l înjghebasem în al doilea dormitor al casei. Masa de scris era un pupitru vechi de la liceu. Avea un picior mai scurt, pe care îl reparasem. Maşina de scris portabilă era marca Webster. Revizuiam primele o sută cincizeci de pagini ale romanului meu, *Locul crimei,* mai ales pentru că Mimi Corcoran mă tot bătea la cap spunând că ar vrea să le citească, iar, după cum aflasem, Mimi nu era genul de persoană pe care s-o poţi amâna cu tot felul de scuze. Nu scrisesem tocmai rău. Nu-mi fusese greu să transform Derry în oraşul fictiv Dawson într-o primă etapă şi a fost chiar mai uşor să transform Dawsonul în Dallas. Începusem să fac toate modificările doar pentru a pune ce scrisesem de acord cu minciunile pe care i le spusesem şi ca să-i pot da paginile să le citească. Dar acum mi se păreau esenţiale şi inevitabile. De parcă dintotdeauna dorisem să scriu despre Dallas.

Am auzit soneria de la intrare. Am pus un prespapier pe vraful de hârtii ca să nu le dea vântul pe jos şi m-am dus la uşă. Îmi amintesc toate astea cu foarte mare claritate: perdelele care dansau, prespapierul din piatră netedă de râu. „This Time” la radio, înserarea prelungă pe care ajunsesem să o iubesc.

Se cuvine să-mi amintesc totul. Pentru că atunci am încetat să mai trăiesc în trecut şi am început să trăiesc pur şi simplu.

Am deschis uşa şi l-am văzut în prag pe Mike Coslaw. Plângea.

– Nu pot, domnule Amberson. Chiar nu pot.

– Intră, Mike, i-am spus. Haide să stăm de vorbă.

2

Nu m-a mirat vizita lui. Mă ocupasem de echipa de teatru a liceului Lisbon Falls vreme de cinci ani înainte de a fugi în Epoca Fumatului Universal şi văzusem suficiente cazuri de trac. A regiza piese cu adolescenţi este o îndeletnicire care seamănă întrucâtva cu jonglatul cu borcane de nitroglicerină: şi palpitant, şi periculos. Am văzut fete care învăţau repede şi care erau superb de naturale la repetiţii, dar care se transformau în stane de piatră pe scenă; am văzut înflorind puşti grei de cap şi înălţându-se cu aproape o jumătate de metru prima dată când rosteau o replică ce stârnea hohotele de râs ale publicului. Am regizat tocilari dedicaţi şi, când şi când, câte un copil care dădea dovadă de o sclipire de talent. Dar niciodată nu am avut de-a face cu un băiat ca Mike Coslaw. Şi bănuiesc că există profesori care s-au ocupat o viaţă întreagă de spectacolele de amatori de la liceu sau de la facultate şi nu au întâlnit pe nimeni care să-i semene.

Într-adevăr Mimi Corcoran era şefa liceului Denholm Consolidated şi ea a reuşit să mă convingă să mă ocup de spectacolul anual când Alfie Norton, profesorul de matematică, cel care conducea grupul de actori amatori al liceul, fusese diagnosticat cu leucemie acută mieloblastică şi fusese nevoit să se mute la Houston pentru a putea urma tratamentul. Am încercat să o refuz, pretextând că încă mai făceam muncă de documentare în Dallas, doar că, în iarna şi primăvara lui 1961, nu prea m-am mai dus pe acolo. Şi Mimi ştia, pentru că am fost disponibil în acel semestru ori de câte ori Deke a avut nevoie de un suplinitor la engleză. În ceea ce priveşte Dallasul, băteam pasul pe loc. Lee era

tot în Minsk, pregătindu-se de căsătoria cu Marina Prusakova, fata cu rochia roşie şi pantofii albi.

– Ai o groază de timp la dispoziţie, îmi spusese Mimi, cu mâinile în şoldurile inexistente; în ziua aceea nu avea de gând să accepte niciun refuz. Şi o să iei şi *bani*.

– O, da, am exclamat. Mi-a zis şi Deke. Cincizeci de dolari. Nabab mă fac.

– *Na-ce?*

– Nu contează, Mimi. Pentru moment, o duc bine cu finanţele. Nu putem să încheiem discuţia?

Nu. Nu puteam. Duduia Mimi era un buldozer cu chip omenesc şi, când întâlnea un obiect ce nu voia să se mişte, îşi cobora lama şi mărea turaţia motorului. Fără mine, nu s-ar mai *ţine* spectacolul elevilor pentru prima oară în istoria liceului. Părinţii ar fi dezamăgiţi. Conducerea şcolii ar fi dezamăgită.

– Şi, a adăugat ea, împreunându-şi sprâncenele, eu aş fi *nefericită*.

– Doamne fereşte să fii nefericită, duduie Mimi, am spus. Uite cum facem. Dacă mă laşi să aleg eu piesa – îţi promit că nu o să fie ceva controversat – o s-o fac.

Încruntarea i s-a topit în binecunoscutul zâmbet Mimi Corcoran care îl transforma întotdeauna pe Deke Simmons într-un castron cu terci de ovăz (ceea ce, temperamental vorbind, nici măcar nu era o transformare prea mare).

– Excelent! Şi cine ştie, poate că ai să descoperi un adevărat talent de tragedian printre noi.

– Sigur, am spus. Şi porcii ştiu să fluiere.

Dar – viaţa e aşa o glumă! — am *descoperit* un talent de excepţie. Un talent natural. Care acum se afla în livingul meu în seara dinaintea primului spectacol din cele patru programate, ocupând aproape toată canapeaua (care se înclinase cu umilinţă sub cele o sută treizeci de kilograme ale lui) şi zguduindu-se de plâns. Mike Coslaw. Cunoscut şi ca Lennie Small în adaptarea-pentru-a-corespunde-

prejudecăţilor-liceului a romanului *Oameni şi şoareci* de John Steinbeck, realizată de George Amberson.

Asta în cazul că reuşeam să-l conving să vină mâine la premieră.

3

M-am gândit să-i dau nişte şerveţele de pe masă, dar mi-am dat seama că nu vor face faţă, aşa că m-am dus la bucătărie şi am scos un prosop de vase din sertar. S-a frecat pe faţă, s-a mai liniştit puţin şi s-a uitat disperat la mine. Avea ochii roşii şi tulburi. Probabil că plânsese toată ziua, nu doar în momentul când a ajuns la uşa mea.

– Aşa, Mike. Fă-mă să înţeleg ce se întâmplă.

– Toţi băieţii din echipă îşi bat joc de mine, domnule Amberson. Antrenorul a început să-mi zică Clark Gable – de la picnicul de primăvară de la Lion Pride – şi acum *toţi* îmi spun aşa. Chiar şi Jimmy îmi spune aşa.

Adică Jim LaDue, mijlocaşul ultrarapid al echipei şi cel mai bun prieten al lui Mike.

Nu mă surprindea să aud aşa ceva despre antrenorul Borman; era un individ obtuz, care propovăduia evanghelia încrâncenării şi căruia nu-i plăcea să-i calce altcineva teritoriul fie în sezon, fie în afara lui. Dar lui Mike i se spusese şi mai rău; când făceam de serviciu pe holurile liceului, i-am auzit pe copii, spunându-i Mike Malacul, George al junglei şi Godzilla. Niciodată însă nu lua în serios poreclele astea. Se pare că această reacţie amuzată şi puţin neatentă în faţa ocărilor şi glumelor este cel mai mare talent pe care îl conferă băieţilor înălţimea şi greutatea lor. La doi metri şi o sută treizeci de kilograme, Mike mă făcea să arăt ca Mickey Rooney pe lângă el.

Exista o unică vedetă în echipa de fotbal Lions şi aceea era Jim LaDue – n-avea el, oare, propriul panou la intersecţia dintre Highway 77 şi Route 109? Dar dacă exista vreun jucător care-i oferea *posibilitatea* lui Jim de a se

afirma, acela era Mike Coslaw, care intenţiona să semneze cu echipa Texas A&M imediat după încheierea sezonului. LaDue avea să joace pentru ’Bama Crimson Tide (aşa cum îţi spuneau încântaţi el şi tatăl lui ori de câte ori aveau prilejul), dar dacă cineva mi-ar fi cerut să spun care dintre ei avea mai multe şanse să ajungă în liga profesionistă, aş fi pariat pe Mike. Îmi plăcea Jim dar parcă se aştepta mereu să se lovească la genunchi sau să-şi disloce un umăr. De cealaltă parte, Mike părea să fie construit pentru cursă lungă.

– Ce spune Bobbi Jill?

Mike şi Bobbi Jill erau practic nedespărţiţi. Splendidă? Sigur. Blondă? Bineînţeles. Majoretă? De ce mai întrebi?

Mike a rânjit:

– Bobbi Jill mă sprijină sută la sută. Zice să mă maturizez şi să nu mă mai necăjesc din cauza asta.

– Pare o tânără cu judecată.

– Da, e cea mai bună.

– În orice caz, cred că nu e vorba doar de nişte vorbe de ocară.

Şi când nu mi-a răspuns:

– Mike? Vorbeşte cu mine.

– O să stau în faţa oamenilor ăia şi o să mă fac de râs. Aşa mi-a spus Jimmy.

– Jimmy e un mijlocaş de milioane şi ştiu că sunteţi prieteni, dar când vine vorba de actorie, nu ştie nici cât un căcat de măgar.

Mike a clipit nedumerit. În 1961 nu era ceva obişnuit să auzi cuvântul *căcat* din gura unui profesor, indiferent cât de urât ar fi vorbit acesta. Dar, bineînţeles, eu nu eram decât un suplinitor şi asta îmi conferea ceva mai multă libertate.

– Şi ştiu că ştii asta. Cum se spune prin părţile astea, poate eziţi, dar nu eşti prost.

– Oamenii *cred* că sunt, a şoptit el. Şi sunt elev de nota şapte. Poate nu ştiţi, poate suplinitorii nu se uită în catalog, dar asta sunt.

– Mi s-a părut important să-ţi verific notele imediat după a doua noastră repetiţie, când am văzut de ce eşti în stare pe scenă. Sigur că eşti elev de şapte pentru că este de la sine înţeles ca un jucător de fotbal să fie de şapte. Face parte din etos.

– Din ce?

– Înţelege din context şi păstrează-ţi imaginea de tip sărac cu duhul pentru prieteni. Şi pentru antrenorul Borman care probabil că trebuie să-şi lege fluierul cu o sfoară ca să ştie pe la care capăt să sufle.

La asta, Mike a chicotit, ochi roşii şi aşa mai departe.

– Ascultă la mine. Oamenii cred în mod automat că un băiat atât de mare ca tine e prost. Te rog să mă contrazici dacă vrei; din câte ştiu, trăieşti în corpul acesta de când aveai doisprezece ani, aşa că ar trebui să ştii că asta-i realitatea.

Nu m-a contrazis. A spus doar:

– Toţi băieţii din echipă au dat probă pentru Lennie. Au vrut să se distreze, să facă un banc.

S-a grăbit să adauge:

– Nimeni nu are ceva cu dumneavoastră, domnule A. Toţi băieţii vă plac. Până şi antrenorul vă place.

Nişte fotbalişti *chiar* dăduseră năvală la casting, reducându-i la tăcere pe candidaţii mai studioşi şi toţi cerând să citească rolul uriaşului prieten handicapat al lui George Milton. Desigur că fusese o glumă, doar că rolul lui Lennie în lectura lui Mike nu fusese absolut deloc nostimă. Fusese o revelaţie. Dacă ar fi trebuit, eram gata să-l mân pe scenă cu şocuri electrice, ca pe vite, dar bineînţeles că nu va fi nevoie de asemenea măsuri drastice. Vrei să ştii care-i cel mai mare avantaj al meseriei de profesor? Să fii martor al momentului când un copil îşi descoperă adevăratul talent. Niciun sentiment de pe lume nu se compară cu asta. Mike ştia că băieţii din echipă îşi vor bate joc de el, dar a acceptat rolul.

Şi desigur că antrenorul Borman nu a fost de acord. Niciodată antrenori ca Borman nu vor fi de acord cu aşa ceva. Doar că, în cazul acesta, nu prea avea încotro, mai ales că Mimi Corcoran era de partea mea. Nici nu putea reclama prezenţa lui Mike la antrenamente în aprilie şi în mai. Aşa că a trebuit să se resemneze şi să-i spună Clark Gable celui mai bun înaintaş al echipei. Există indivizi care nu se pot descotorosi de ideea că actoria este pentru fete şi pentru homosexualii care îşi cam *doresc* să fie fete. Gavin Borman era un asemenea individ. La petrecerea de 1 aprilie de la Don Haggarty, mi-a reproşat că „vâr idei în capul ăla nătâng”.

I-am răspuns că este îndreptăţit la propria opinie; căci toată lumea are opinii aşa cum toată lumea are cururi. Apoi m-am îndepărtat de el, lăsându-l cu paharul de hârtie în mână şi cu perplexitate pe faţă. Antrenorii Borman din lumea întreagă sunt de asemenea obişnuiţi să capete tot ce-şi doresc apelând la intimidări; aşa că nu putea înţelege de ce nu i-a mers cu amărâtul care în ultima clipă, luase locul de regizor al lui Alfie Norton. Nu prea aveam cum să-i explic lui Borman că se întâmplă să te cam schimbi atunci când împuşti un om ca să-l împiedici să-şi ucidă nevasta şi copiii.

Antrenorul Borman n-a avut nicio şansă de la bun început. Am distribuit alţi băieţi din echipă în rolurile orăşenilor, dar am vrut ca Mike să fie Lennie încă din momentul în care a deschis gura şi a spus: „Mi-aduc aminte de iepuri, George!”

Şi a *devenit* Lennie. Îţi răpea nu doar ochii – pentru că era atât de al naiba de mare –, ci şi inima din piept. Uitai de toate, la fel cum uitai de grijile cotidiene când Jim LaDue se pregătea să paseze. Se prea poate ca Mike să fi fost construit ca să trimită apărarea adversă în anonimat, dar cu siguranţă fusese *făcut* – de Dumnezeu, dacă există; sau de o aruncare a zarurilor genetice, dacă nu există – să fie pe scenă şi să se contopească cu personajul.

– A fost un banc pentru toată lumea în afară de tine, i-am zis.

– Ba şi pentru mine. La început.

– Pentru că la început n-ai ştiut.

– Nu. N-am ştiut.

Şoptea acum. Îşi plecă ochii pentru că lacrimile îl ameninţau din nou şi nu voia să i le văd. Antrenorul îi spusese Clark Gabie şi, dacă i-aş fi cerut socoteală pentru asta, mi-ar fi spus că a fost o glumă. Un banc. O farsă. De parcă n-ar fi ştiut că restul băieţilor din echipă vor prelua numele şi îl vor folosi. De parcă n-ar fi ştiut că rahatul ăsta îl va răni pe Mike aşa cum nu l-a rănit niciodată porecla de Mike Malacul. De ce se *poartă* unii aşa cu cei înzestraţi? Să fie invidie? Teamă? Poate ambele. Dar acest copil avea avantajul să ştie cât de bun era. Şi amândoi ştiam că nu antrenorul Borman reprezenta adevărata problemă. Unica persoană în stare să-l împiedice pe Mike să apară pe scenă mâine seară era Mike însuşi.

– Ai jucat fotbal în faţa unui public de nouă ori mai mare decât cel care o să fie în sală. Pe dracu', în noiembrie trecut când aţi jucat în regionale în Dallas, aţi avut zece sau douăsprezece mii de spectatori. Şi *nu* vă iubeau deloc.

– Fotbalul e altă chestie. Când intrăm pe teren avem acelaşi echipament şi aceleaşi căşti. Putem fi deosebiţi doar prin numerele de pe tricouri. Şi toată lumea e de aceeaşi parte…

– Nouă oameni sunt alături de tine în spectacol, Mike, ca să nu mai vorbesc despre localnici pe care i-am introdus doar ca să le dau camarazilor tăi ceva de făcut. Şi ei sunt o echipă.

– Nu-i totuna.

– Poate că nu. Dar un lucru *este* cu siguranţă la fel – dacă îi laşi baltă, se alege praful de tot şi pierde toată lumea. Actorii, echipa, fetele de la Pep Club care ne-au făcut reclamă şi toţi oamenii care vor să vină la spectacol, unii de

la ferme de la o sută de kilometri distanţă. Ca să nu mai zic nimic de mine. Şi eu pierd.

– Cred că aşa e, a spus uitându-se în jos la picioare.

Şi ce picioare mari erau acelea.

– M-aş putea descurca fără Slim sau Curley. Aş trimite pe scenă pe cineva cu cartea să citească rolul. Cred că m-aş descurca şi fără soţia lui Curley…

– Mi-aş dori ca Sandy să fie mai bună, m-a întrerupt Mike. E drăguţă foc. Dar nimereşte intonaţia bună doar din greşeală.

Mi-am permis cu prudenţă un zâmbet interior. Începusem să mă gândesc că totul avea să se rezolve.

– Dar nu m-aş putea descurca – *spectacolul* n-ar rezista – fără tine sau Vince Knowles.

Vince juca rolul tovarăşului de drum al lui Lennie, George, şi, de fapt, chiar *puteam* să ne descurcăm fără el, în cazul în care s-ar fi îmbolnăvit de gripă sau şi-ar fi rupt gâtul într-un accident de maşină (ceea ce ar fi fost foarte posibil având în vedere felul în care conducea camionul tăticului lui). La o adică, l-aş fi înlocuit chiar eu, chiar dacă eram prea în vârstă pentru rol, dar nici măcar n-ar fi trebuit să citesc replicile. După şase săptămâni de repetiţii, ştiam toate rolurile pe de rost. Ba chiar mai bine decât unii dintre actori. Dar nu aş fi putut să joc în locul lui Mike. Nimeni n-ar fi putut înlocui combinaţia aceea unică de mărime şi talent pur. Era vital pentru spectacol.

– Dacă o dau în bară? m-a întrebat, apoi s-a auzit ce a spus şi şi-a pus mâna peste gură.

M-am aşezat lângă el pe canapea. Nu prea aveam loc, dar m-am descurcat. În clipa aceea nu mă mai gândeam la John Kennedy, la Al Templeton, la Frank Dunning sau la lumea din care venisem. În clipa aceea nu mă gândeam la nimic altceva în afară de acest băiat uriaş… şi la spectacolul meu. Pentru că la un moment dat *devenise* al meu, tot aşa cum devenise al meu şi acest timp trecut, cu liniile lui

telefonice cuplate şi benzina ieftină. În clipa aceea îmi păsa mai mult de *Oameni şi şoareci* decât de Lee Harvey Oswald.

Dar cel mai mult îmi păsa de Mike.

I-am luat mâna de la gură. I-am pus-o pe coapsa imensă. L-am prins de umeri. L-am privit în ochi.

– Ascultă-mă, i-am spus. Mă asculţi?

– Da, domnule.

– *Nu* ai s-o dai în bară. Repetă.

– N-o…

– *Spune.*

– N-o s-o dau în bară.

– Dimpotrivă. Ai să uimeşti pe toată lumea. Îţi dau cuvântul meu, Mike.

L-am strâns mai tare de umeri. Parcă aş fi încercat să-mi vâr degetele într-o stâncă. M-ar fi putut lua în braţe şi m-ar fi putut face fărâme, dar se uita la mine cu ochi umili, plini de speranţă şi încă sclipind de lacrimi.

– Mă auzi? Ai cuvântul meu.

4

Scena era un cap de pod scăldat în lumină. Mai încolo, publicul stătea într-un lac de întuneric. George şi Lennie erau aşezaţi pe malul unui râu imaginar. Ceilalţi plecaseră, dar se vor întoarce curând. Dacă voia ca matahala uriaşă, cu surâs incert, să moară cu demnitate, George trebuia să se ocupe personal de asta.

– George? Unde s-au dus?

Mimi Corcoran stătea în dreapta mea. La un moment dat îmi apucase mâna şi mi-o strângea. Tare, tare, tare. Lângă ea, în cealaltă parte, Deke Simmons se holba la scenă cu gura întredeschisă. Avea expresia unui fermier în faţa unor dinozauri care pasc iarbă pe păşunea din nordul pământurilor sale.

– La vânătoare. S-au dus la vânătoare. Şezi, Lennie.

Vince Knowles nu va ajunge niciodată actor – cel mai probabil se va face vânzător de maşini la Chrysler-Dodge, magazinul din oraş, ca tatăl lui –, dar o interpretare foarte bună îi poate înălţa pe toţi actorii din producţie, aşa cum se întâmpla în seara aceasta. În timpul repetiţiilor Vince reuşise doar o dată sau de două ori să atingă niveluri coborâte de credibilitate (şi asta mai ales pentru că figura lui micuţă, inteligentă, ca de şobolan, *era* chipul lui George Milton, aşa cum şi-l închipuise Steinbeck). Dar acum parcă se molipsise de la Mike. Pe nepusă masă, pe la jumătatea primului act, a început să înţeleagă ce înseamnă să mergi aiurea prin viaţă neavând pe nimeni altcineva alături în afară de Lennie şi a intrat complet în pielea personajului. Acum, urmărindu-l cum îşi împinge spre ceafă pălăria veche din fetru, mi-am spus că Vince e leit Henry Fonda în *Fructele mâniei.*

– George!

– Da?

– N-ai de gând să mă certi?

– Cum adică?

– Ştii bine, George.

Surâzând. Genul de surâs care pare a spune: *Mda, ştiu că sunt un nătăfleţ. Dar amândoi ştim că n-am ce-i face.* Aşezat alături de George pe malul râului imaginar. Scoţându-şi pălăria, punând-o alături şi răvăşindu-şi părul scurt şi blond. Imitându-l pe George. Lui Mike îi ieşise scena de la prima repetiţie când o interpretase cu o dezinvoltură uluitoare, fără niciun ajutor din partea mea.

– „Dacă aş fi singur, mi-ar fi aşa de uşor. Aş putea să-mi găsesc o slujbă şi n-aş mai avea bătăi de cap.”

Reluându-şi propria voce… de fapt, vocea lui Lennie:

– Am să plec. Am să mă duc sus în munţi şi am să stau într-o peşteră, dacă nu mă vrei.

Vince Knowles şi-a lăsat capul în pământ şi, când l-a ridicat şi a rostit următoarea replică, avea vocea răguşită, plină de lacrimi. Nici în cele mai bune momente ale sale nu

reuşise să ajungă atât de aproape în redarea mâhnirii profunde.

– Nu, Lennie, vreau să stai aici cu mine.

– Atunci zi-mi ca înainte! Despre ceilalţi şi despre noi!

Atunci am auzit primul suspin din public. Urmat de un altul. Şi de al treilea. Nici în cele mai nebuneşti vise ale mele nu mă aşteptasem la aşa ceva. M-au trecut fiori pe şira spinării şi m-am uitat pe furiş la Mimi. Încă nu plângea, dar nici mult nu mai avea după strălucirea lichidă din ochi. Dar, chiar şi ea – bătrânica dură cu suflet mare.

George a şovăit, apoi l-a apucat pe Lennie de mână, gest pe care Vince nu voise niciodată să-l facă la repetiţii, explicând că e *o chestie de poponari.*

– Oamenii ca noi… Lennie, oamenii ca noi n-au familie. Nimeni nu dă pe ei nicio ceapă degerată.

Cu cealaltă mână atingând pistolul de recuzită ascuns sub haină. Scoţându-l pe jumătate. Punându-l la loc. Scoţându-l de tot. Aşezându-l alături.

– Dar nu şi noi, George! Nu şi noi! Aşa e?

Mike dispăruse. Scena dispăruse. Nu mai erau decât ei doi acum şi când Lennie l-a rugat pe George să-i povestească despre fermă şi despre iepuri şi despre viaţa bună pe care o vor duce, jumătate din public plângea în hohote. Vince plângea atât de tare, că abia a reuşit să-şi spună ultimele replici, să-i spună bietului, prostului Lennie să se uite acolo, pentru că ferma unde vor locui este chiar acolo. Şi o va putea vedea dacă se concentrează.

Scena s-a întunecat treptat, pentru că Cindy McComas a acţionat corect luminile de această dată. Birdie Jamieson, femeia de serviciu a şcolii, a tras un cartuş orb. O femeie din public a ţipat. Această reacţie este de obicei urmată de râsete nervoase, dar în seara aceasta se auzeau doar hohotele de plâns ale spectatorilor. Şi tăcerea. A durat zece secunde. Sau poate doar cinci. Indiferent cât a fost, mie mi s-a părut o eternitate. Apoi au izbucnit aplauzele. Cel mai minunat tunet pe care l-am auzit în toată viaţa mea. S-au

aprins luminile în sală. Toată lumea se ridicase în picioare. Primele două rânduri erau rezervate pentru cadrele didactice şi m-am uitat ca din întâmplare la antrenorul Borman. Al naibii să fiu dacă nu plângea şi el.

Două rânduri mai în spate, unde stăteau sportivii, Jim LaDue a sărit în picioare şi a răcnit, stârnind urale şi râsete:

– *Eşti cel mai tare, Coslaw!*

Actorii au ieşit la rampă: mai întâi orăşenii interpretaţi de fotbalişti, apoi Curley şi soţia lui Curley, apoi Candy şi Slim şi restul oamenilor de la fermă. Aplauzele se mai domoliseră, dar a apărut Vince, îmbujorat şi fericit, cu obrajii încă uzi. Mike Coslaw a ieşit ultimul, părând evident stingherit, dar ridicându-şi privirea cu uimire aproape comică atunci când Mimi a strigat:

– Bravo!

La fel au început să strige şi ceilalţi şi curând sala răsuna: *Bravo, Bravo, Bravo!* Mike s-a înclinat, ştergând aproape cu pălăria pe jos. Când s-a ridicat zâmbea şi el. Dar era mai mult decât un zâmbet; chipul îi era transfigurat de fericirea pe care o trăiesc doar cei care au reuşit să ajungă în vârf. Apoi a strigat şi el:

– Domnule Amberson! Veniţi aici, domnule Amberson!

Trupa a început să scandeze:

– Regizorul! Regizorul!

– Nu lăsa aplauzele să se stingă, a mârâit Mimi de lângă mine. Du-te acolo, ciudatule!

Şi m-am dus, iar aplauzele s-au intensificat iarăşi. Mike m-a îmbrăţişat, m-a ridicat în braţe apoi m-a pus jos şi m-a ţocăit vesel pe obraz. Toată lumea a râs. Am râs şi eu. Ne-am prins cu toţii de mâini, le-am ridicat spre public şi am făcut o plecăciune. Ascultam aplauzele când mi-a venit în minte un gând care mi-a întunecat sufletul. În Minsk existau nişte proaspăt căsătoriţi. Lee şi Marina deveniseră soţ şi soţie de exact nouăsprezece zile.

5

Trei săptămâni mai târziu, chiar înainte de vacanţa de vară, m-am repezit până la Dallas ca să fotografiez cele trei apartamente unde urmau să locuiască Lee şi Marina. Aveam un aparat mic, marca Minox, pe care îl ascundeam în palmă, cu obiectivul între două degete răsfirate. Mă simţeam ca un idiot – mai degrabă ca una dintre caricaturile îmbrăcate în trenci din rubrica *Spy vs Spy* din revista *Mad* şi nu ca James Bond – dar învăţasem că e bine să fiu prudent.

Când m-am întors acasă, maşina Nash Rambler albastru-deschis a lui Mimi Corcoran era parcată la colţ şi Mimi tocmai se urca înapoi la volan. Când m-a văzut a coborât din maşină. Faţa i s-a strâmbat într-o grimasă scurtă – durere sau efort –, dar când a venit spre casă avea pe buze obişnuitul ei zâmbet uscat, de parcă o distram, dar în sens bun. Ţinea în mâini un plic mare, voluminos în care se aflau cele o sută şi cincizeci de pagini din *Locul crimei.* Într-un final cedasem în faţa cicălelilor ei… dar asta se întâmplase doar cu două zile în urmă.

– Ori ţi-a plăcut al dracului de tare, ori n-ai reuşit să treci de pagina zece, i-am spus luând plicul. Cum e?

Acum zâmbetul nu-i era doar amuzat, ci şi misterios.

– Ca majoritatea bibliotecarilor, citesc repede. Putem să discutăm înăuntru? Nu-i nici măcar jumătatea lui iunie şi e atât de cald.

Da. Şi transpira. Niciodată nu o mai văzusem să transpire. Şi parcă slăbise ceva. Chestie nu tocmai în regulă pentru o doamnă care nu-şi permitea să renunţe la kilogramele sale.

În living, aşezaţi ea pe canapea, iar eu pe fotoliu, cu câte un pahar mare cu cafea cu gheaţă fiecare, Mimi mi-a spus ce credea:

– Mi-a plăcut povestea cu ucigaşul costumat în clovn. Poţi să zici că sunt dusă cu capul, dar mi s-a părut înfiorătoare

într-un mod absolut delicios.

– Dacă tu eşti dusă cu capul, atunci şi eu sunt.

A surâs:

– Sunt sigură că ai să găseşti pe cineva care să ţi-o publice. În linii mari, mi-a plăcut foarte mult.

M-am simţit puţin atins. Sigur că *Locul crimei* era iniţial un fel de acoperire, iar pe măsură ce am tot scris, cartea începuse să devină importantă pentru mine. Era ca o carte de memorii secrete. Ale nervilor.

– Chestia asta cu „în linii mari” mi-aduce aminte de Alexander Pope – ştii, te înjur cu o vorbă bună?

– N-am vrut să sune chiar aşa.

Acum era şi mai rău.

– Doar că… la dracu’, George, nu asta-i menirea ta. Tu eşti făcut să fii profesor, şi dacă publici o carte ca asta, nicio şcoală din Statele Unite n-o să te mai angajeze.

Şi, după o pauză:

– Decât poate în Massachusetts.

Nu i-am răspuns. Rămăsesem fără cuvinte.

– Ce ai făcut cu Mike Coslaw – ce ai făcut *pentru* Mike Coslaw – a fost lucrul cel mai uluitor şi mai minunat pe care l-am văzut vreodată.

– Mimi, eu n-am făcut nimic. E talentat…

– *Ştiu* că-i talentat, asta a fost evident de când a intrat pe scenă şi a căscat gura, dar să-ţi spun ceva, prietene, ceva ce m-au învăţat cei patruzeci de ani petrecuţi prin licee şi cei şaizeci petrecuţi prin viaţă. Talentul artistic este mult mai obişnuit decât talentul de a *cultiva* talentul artistic. Orice părinte sever îl poate strivi, dar este mult mai greu de cultivat. Şi acesta este talentul tău. Mult mai important decât cel care a scris asta, a bătut cu palma în teancul de foi de pe măsuţa de cafea din faţa ei.

– Nu ştiu ce să spun.

– Spune mulţumesc şi complimentează-mă pentru judecata mea ascuţită.

– Mulţumesc. Intuiţia ţi-este depăşită doar de frumuseţe.

Replica mea i-a readus surâsul, mai uscat ca oricând.

– Nu-ntinde coarda, George.

– Da, duduie Mimi.

Surâsul a dispărut. S-a aplecat în faţă. Ochii din spatele ochelarilor păreau imenşi. Pielea de sub bronz avea o nuanţă gălbuie, iar obrajii până nu demult întinşi erau supţi acum. Când se întâmplaseră toate astea? Observase Deke oare? Ridicol. Deke n-ar observa nici că poartă şosete desperecheate până nu şi le-ar scoate seara. Poate nici atunci.

Mi-a spus:

– Phil Bateman nu mai ameninţă cu ieşirea la pensie, a scos deja cuiul şi-a aruncat grenada, cum ar spune atât de plastic încântătorul nostru antrenor Borman. Ceea ce înseamnă că e un loc liber la catedra de engleză. Vino cu normă întreagă la DCHS, George. Copiii te plac şi după piesa pe care ai regizat-o, comunitatea a ajuns să creadă că eşti urmaşul lui Alfred Hitchcock; Deke nu are nevoie de nimic altceva decât de o cerere scrisă din partea ta – aseară mi-a zis chiar aşa. Te rog. Publică-ţi cartea sub pseudonim, dacă vrei neapărat, dar vino să predai. Asta este menirea ta.

Din tot sufletul voiam să spun „da”, pentru că avea dreptate. Nu eram făcut să scriu cărţi şi cu siguranţă nu eram făcut să omor oameni, indiferent cât de mult meritau să fie omorâţi. Şi mai era şi oraşul Jodie. Venisem aici ca un străin tocmai strămutat din era şi din oraşul lui şi primele cuvinte care mi-au fost adresate – de către Al Stevens, la restaurantul lui – au fost pline de prietenie. Dacă ţi-a fost vreodată dor de casă sau te-ai simţit departe de toate lucrurile şi oamenii care te-au definit odinioară, înseamnă că înţelegi cât de importante sunt cuvintele frumoase şi zâmbetele prietenoase. Jodie era oraşul anti-Dallas, iar acum unul dintre cetăţenii lui de frunte îmi cerea să nu mai fiu un simplu vizitator, ci să mă mut aici. Dar se apropia momentul de cumpănă. Doar că nu încă. Poate…

– George? Ai o expresie tare *ciudată*.

– Se cheamă gândire. Te rog, lasă-mă să-mi văd de ea.

Şi-a prins obrajii în palme şi şi-a rotunjit buzele într-o parodie a uluirii:

– Ai, nu mă-nnebuni!

Nu i-am dat atenţie, pentru că răsfoiam înfrigurat notiţele lui Al. Nu mai trebuia să le am în faţa ochilor ca să găsesc ce căutam. În septembrie, când va începe noul an şcolar, Oswald încă va fi în Rusia, deşi începuse deja lunga bătălie birocratică prin care voia să se întoarcă în America împreună cu soţia şi fiica lui, June, cu care Marina trebuie să devină însărcinată cam pe acum. A fost o bătălie pe care Oswald o va câştiga în cele din urmă, aţâţând, cu isteţime instinctivă (şi rudimentară), birocraţia unei supraputeri împotriva birocraţiei alteia. Dar va coborî de pe nava SS *Maasdam* pe pământ american abia la mijlocul anului viitor. Cât despre sosirea în Texas…

– Meems, anul şcolar se termină în prima săptămână din iunie, nu?

– Întotdeauna, pentru că sunt copii care au slujbe de vară.

… Cât despre sosirea în Texas a soţilor Oswald, asta se va întâmpla pe paisprezece iunie 1962.

– Şi orice contract pe care l-aş semna ar fi de probă, nu?

– Cu posibilitatea de înnoire dacă toate părţile sunt mulţumite, da.

– Atunci te-ai făcut cu un profesor de probă.

A izbucnit în râs, a bătut din palme, s-a ridicat în picioare şi mi-a întins braţele:

– Minunat! Pupici pentru duduia Mimi!

Am îmbrăţişat-o, dar i-am dat repede drumul când am auzit-o icnind.

– Ce mama dracului e cu tine, cucoană?

S-a întors la canapea şi a mai sorbit din paharul cu cafea rece.

– Să-ţi dau două sfaturi, George. Primul: niciodată să nu-i spui „cucoană” unei femei din Texas, dacă vii din nord. Sună sarcastic. Al doilea, niciodată să nu întrebi *o doamnă* ce are. Trebuie să încerci să fii un pic mai delicat şi să spui ceva de genul „te simţi bine?”

– Te simţi bine?

– De ce nu m-aş simţi? Mă căsătoresc.

În primă fază n-am ştiut ce atitudine să adopt în faţa acestei glume. Doar expresia gravă din ochii ei mi-a spus că nu glumea câtuşi de puţin. Dădea târcoale unui adevăr. Poate un adevăr nu prea plăcut.

– Spune: „Felicitări, duduie Mimi”.

– Felicitări, duduie Mimi.

– Deke m-a cerut prima dată în urmă cu un an. L-am refuzat, explicându-i că era prea curând după moartea soţiei sale şi că lumea o să bârfească. Dar chestia cu bârfa nu mai ţine. Şi, oricum, mă îndoiesc că lumea ar fi vorbit prea mult dacă stai să iei în calcul vârsta noastră. Oamenii din orăşelele de provincie îşi dau foarte bine seama că oameni ca Deke şi ca mine nu ne prea permitem acest lux atunci când am atins un anumit platou de maturitate, ca să zic aşa. Adevărul este însă că mie îmi plăceau lucrurile aşa cum erau. Bătrânelul mă iubeşte mult mai mult decât îl iubesc eu pe el, dar mie îmi e tare *drag* şi – cu riscul de a te ruşina – află de la mine că şi doamnele care au atins un anumit platou de maturitate nu se împotrivesc unei partide de coţăială în serile de sâmbătă. Te fac să te simţi prost?

– Nu, i-am răspuns. Mă încânţi.

Iarăşi surâsul uscat.

– Splendid. Pentru că în fiecare dimineaţă când mă dau jos din pat îmi pun aceeaşi întrebare: Cum aş putea să-l încânt astăzi pe George Amberson?

– Nu întinde coarda, duduie Mimi.

– Ai vorbit ca un adevărat bărbat.

A mai sorbit din cafeaua cu gheaţă şi a continuat:

– Am venit aici cu două obiective. Pe primul l-am realizat. Acum îţi voi spune care este al doilea, ca să pot să plec să te las să-ţi vezi de ale tale. Mă căsătoresc cu Deke pe douăzeci şi unu iulie, care pică într-o vineri. Ceremonia o să fie o chestie intimă la el acasă – doar noi, pastorul şi câteva rude. Părinţii lui – care sunt nişte dinozauri destul de robuşti, crede-mă – vin din Alabama şi sora mea vine din San Diego. Recepţia o să aibă loc ziua următoare şi o să fie o petrecere în aer liber la mine acasă. De la două după-amiază, până la ora când toată lumea va fi beată criţă. Tot oraşul e invitat. O să avem piñata şi limonadă pentru copiii mici şi grătare şi butoaie cu bere pentru copiii mari. Şi o să fie şi o orchestră din San-Antone. Şi spre deosebire de alte orchestre din San-Antone, cred că ăştia vor fi în stare să cânte şi „Louie Louie” şi „La Paloma”. Şi dacă n-ai să ne onorezi cu prezenţa ta…

– Ai să fii nefericită.

– Bineînţeles că am să fiu. Îţi notezi data?

– Absolut.

– Bine. Deke şi cu mine vom pleca în Mexic duminică, după ce îi va mai fi trecut mahmureala. Suntem cam bătrâni pentru o lună de miere, dar am aflat că există anumite resurse la sud de graniţă care nu pot fi găsite în statul nostru. Anumite tratamente experimentale. Mă îndoiesc că vor avea vreun efect, dar Deke e plin de speranţă. Şi, ce dracu’, merită să încerc. Viaţa… a scos un oftat melancolic. Viaţa e mult prea dulce ca să renunţi la ea fără luptă, nu crezi?

– Ba da.

– Da. Aşa că nu mă dau bătută.

Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare:

– Ai de gând să începi să plângi, George?

– Nu.

– Bine, pentru că m-aş simţi stânjenită. Poate aş începe şi eu să plâng şi n-o prea fac bine. Nimeni n-o să scrie

vreodată vreo poezie despre lacrimile mele. *Orăcăi*, nu suspin.

– Cât de grav e? Pot să te întreb?

– Destul de grav, mi-a răspuns pe un ton aproape indiferent. S-ar putea să mai am opt luni. Poate un an. Asta în cazul în care nu găsesc vreo cură magică în Mexic, cu tratamentele lor pe bază de ierburi sau spori de piersică sau cine ştie ce.

– Îmi pare nespus de rău.

– Mulţumesc, George. Te-ai exprimat exact aşa cum trebuie. Mai mult ar fi fost greţos.

Am surâs.

– Mai am încă un motiv să te invit la petrecerea noastră, deşi se înţelege de la sine că încântătoarea ta companie şi conversaţia ta spumoasă ar fi suficiente. Phil Bateman nu e singurul care iese la pensie.

– Mimi, nu face asta. Ia-ţi concediu, dacă trebuie, dar nu…

A clătinat hotărâtă din cap:

– Boală sau nu, patruzeci de ani înseamnă prea mult. A venit vremea pentru mâini mai tinere, ochi mai tineri şi o minte mai tânără. La recomandarea mea, Deke a angajat o tânără doamnă din Georgia cu toate calificările necesare. Se numeşte Sadie Clayton. Vine şi ea la recepţie şi pentru că nu cunoaşte pe nimeni mă aştept să te porţi foarte frumos cu ea.

– Doamna Clayton?

– Nu chiar, m-a privit Mimi cu ochi inocenţi. Mi se pare că intenţionează să-şi reclame numele de fată la un moment dat în viitorul apropiat. Trebuie să îndeplinească anumite formalităţi legale.

– Mimi, te-ai apucat de codoşlâcuri?

– Nici vorbă, mi-a spus… şi a chicotit. Mai *deloc*. Deşi vei fi singurul profesor de la noi care este liber în prezent, iar statutul acesta te recomandă să acţionezi ca mentor al ei.

Mi-am spus că asistam la un salt uriaş pe tărâmul ilogicii pe care îl făcea mintea ordonată, dar n-am spus nimic şi am condus-o la uşă. În schimb am zis:

– Dacă e atât de grav cum spui, ar trebui să începi să te tratezi de *acum*. Dar nu la vreun vraci din Juaréz. Ar trebui să te internezi la clinica din Cleveland.

Habar n-aveam dacă spitalul din Cleveland fusese înfiinţat, însă nu-mi mai păsa de nimic.

– Ba nu-i aşa. Dacă e să am de ales între a muri într-o cameră de spital, cu tot felul de tuburi şi cabluri vârâte în mine, şi a muri pe plajă într-o hacienda mexicană… ce crezi? E la mintea cocoşului, aşa cum spui tu. Şi mai e încă ceva, m-a privit ea cu îndârjire. Durerea nu-i încă foarte mare, dar mi s-a spus că va fi. În Mexic sunt mai permisivi când e vorba de doze mari de morfină. Sau de Nembutal, dacă va fi să fie. Crede-mă, ştiu ce fac.

Gândindu-mă la ce i se întâmplase lui Al Templeton, mi-am dat seama că are dreptate. Am luat-o în braţe, îmbrăţişând-o foarte uşor de această dată şi i-am sărutat un obraz aspru.

Mi-a surâs, apoi s-a desprins din braţele mele. M-a privit foarte atentă.

– Mi-aş dori să-ţi cunosc povestea, prietene.

Am ridicat din umeri.

– Sunt o carte deschisă, duduie Mimi.

A izbucnit în râs:

– Ce rahat mănânci! Zici că eşti din Wisconsin, dar apari în Jodie cu accent de New England şi plăcuţe de Florida la maşină. Zici că faci naveta la Dallas ca să te documentezi pentru cartea care trebuie să fie *despre* Dallas, dar personajele de-acolo vorbesc ca în New England. Chiar sunt locuri unde spun *daah* în loc să spună „dar”. Ar trebui să faci toate modificările astea.

Cât de deştept am zis că sunt când răsfoisem manuscrisul?

– De fapt, duduie Mimi, cei din New England spun *d-ab*, nu *daah.*

– S-a notat.

A continuat să-mi cerceteze chipul. A fost nevoie de o luptă cu mine însumi ca să nu-mi plec privirea, dar m-am descurcat.

– Uneori mă întreb chiar dacă nu cumva eşti un extraterestru, ca Michel Rennie în *Ziua în care pământul s-a oprit.* Şi ai venit aici ca să-i analizezi pe băştinaşi şi să raportezi la baza de pe Alpha Centauri dacă mai există vreo speranţă pentru specia umană, sau dacă trebuie să fim aruncaţi în aer cu raze de plasmă înainte să apucăm să ne împrăştiem germenii în restul galaxiei.

– E o abordare puţin cam fantezistă, am zâmbit eu.

– Bine. Nu mi-ar plăcea să cred că Texasul a fost luat drept etalon pentru întreaga planetă.

– Dacă Jodie ar fi folosit ca mostră, sunt convins că Pământul ar lua notă de trecere.

– Îţi place aici, nu-i aşa?

– Da.

– George Amberson este numele tău adevărat?

– Nu. L-am schimbat din motive importante doar pentru mine şi pentru nimeni altcineva. Te-aş ruga să nu mai spui nimănui. Din considerente evidente.

A dat din cap.

– Îţi promit. Ne vedem curând, George. La restaurant, la bibliotecă… Şi, bineînţeles, la petrecere. Ai să te porţi frumos cu Sadie Clayton?

– Cel mai frumos, am spus cu accent de Texas cu *r* sonor: *frrrrrumos*, făcând-o să izbucnească în râs.

După ce a plecat, am stat multă vreme în living fără să citesc, fără să mă uit la televizor. Şi nici prin cap nu-mi trecea sa mă apuc de scris la vreunul din manuscrise. M-am gândit la slujba pe care tocmai ce o acceptasem: un an de profesorat cu normă întreagă la liceul Denholm Consolidate, cămin al echipei Lions. Mi-am dat seama că nu

am niciun regret. Aş putea şi eu să urlu ca leii la pauza meciului.

Nu-i adevărat, aveam un regret, dar nu în legătură cu mine. Când mă gândeam la Mimi şi la situaţia în care se afla, aveam foarte multe regrete.

6

Când vine vorba despre dragostea la prima vedere, sunt de acord cu cei de la Beatles: se întâmplă tot timpul. Dar n-a fost aşa cu Sadie şi cu mine, deşi am ţinut-o în braţe şi i-am prins sânul stâng în palmă chiar de cum ne-am cunoscut. Cred, deci, că sunt de acord şi cu Mickey şi Sylvia care spun că dragostea este ciudată.

Mijlocul lui iulie poate să fie fioros de fierbinte în sudul Texasului, dar sâmbăta în care a avut loc petrecerea de după nuntă a fost perfectă din toate punctele de vedere. Temperatura nu depăşea douăzeci şi cinci de grade, şi o mulţime de nori albi şi pufoşi alergau pe cerul de un albastru decolorat. Obloane lungi de soare şi umbră alunecau peste curtea lui Mimi, uşor în pantă şi terminându-se cu o scurgere mică şi mâloasă de apă pe care o botezase Pârâul Fără Nume.

De copaci atârnau flamuri galbene şi argintii – culorile liceului Denholm – şi era şi o piñata, atârnată de ramura unui pin de zahăr californian, şi privită cu multă poftă de copii.

– După cină, copiii o să ia beţe şi o s-o bată, a spus cineva chiar din spatele meu. Şi vor curge jucării şi dulciuri pentru fiecare niño.

M-am întors şi am dat cu ochii de Mike Coslaw, splendid (şi oarecum ireal) în jeanşi negri foarte strâmţi şi o cămaşă albă descheiată la gât. Un sombrero îi atârna pe spate prins cu şiret şi în jurul brâului avea o eşarfă multicoloră. Am văzut mai mulţi membri ai echipei de fotbal, chiar şi pe Jim LaDue. Îmbrăcaţi la fel de caraghios şi fâţâindu-se printre

oaspeţi cu tăvi în mână. Mike mi-a vârât-o sub ochi pe a lui şi m-a întrebat cu un rânjet strâmb:

– *O gustărică*, señor Amberson?

Am luat un crevete pe o scobitoare şi l-am înmuiat în sos.

– Drăguţ costum. Gen Speedy Gonzales.

– Nu mă provocaţi. Şi dacă vreţi să vedeţi un costum *tare*, uitaţi-vă la Vince Knowles, şi mi-a arătat un loc peste fileul unde nişte profesori începuseră un meci chinuit, dar entuziast de volei. M-am uitat şi l-am văzut pe Vince în toată splendoarea lui, îmbrăcat în frac şi cu joben pe cap. Era înconjurat de copii care-l urmăreau fascinaţi cum scoate eşarfe din văzduh. Ţinea şmecheria, dacă erai suficient de tânăr cât să nu observi eşarfa care-i atârna din mânecă. Mustaţa desenată cu cremă de ghete lucea în soare.

– Una peste alta, eu prefer aspectul Cisco Kid, a spus Mike.

– Sunt convins că sunteţi cu toţii nişte ospătari desăvârşiţi, dar, pentru numele lui Dumnezeu, cine v-a pus să vă costumaţi aşa? Şi antrenorul vostru ştie?

– Ar cam trebui să ştie, că-i pe aici pe undeva.

– Da? Nu l-am văzut.

– Se îmbată cu Boosters Club lângă grătar. Iar în ce priveşte costumul, duduia Mimi nu se lasă până nu obţine ce vrea.

M-am gândit la contractul pe care îl semnasem:

– Ştiu.

Mike şi-a coborât glasul:

– Toţi ştim că-i bolnavă. În plus… mă gândesc că joc un rol.

A încercat să imite poziţia unui toreador – lucru destul de complicat când ţii în mâini o tavă cu gustări:

– *Arriba!*

– Nu-i rău, dar…

– Ştiu, încă n-am intrat în rol. Trebuie să mă *cufund* în el, aşa e?

– Funcţionează în cazul lui Brando. Ce planuri aveţi pentru toamna asta, Mike?

– În ultimul an? Cu Jim în spate? Cu mine, Hank Alvarez, Chip Wiggins şi Carl Crockett la înaintare? Mergem în campionatul statal şi mingea aia din aur o să intre în vitrina noastră cu trofee.

– Îmi place atitudinea ta.

– Puneţi în scenă o piesă în toamna asta, domnule Amberson?

– Aşa intenţionez.

– Bine. Super. Păstraţi-mi şi mie un rol… dar unul mic, din cauză că o să mă ocup mai mult de fotbal. Fiţi atent la orchestră. Nu cântă rău.

Cânta chiar mai bine de atât. Logoul de pe tobă spunea că se numeşte The Knights. Foarte tânărul solist a dat tonul şi orchestra s-a lansat într-o variantă fierbinte a vechiului cântec al lui Richie Valens, „Ooh, My Head” – care nu era însă chiar atât de vechi în vara lui 1961, deşi Valens murise deja de vreo doi ani.

Mi-am pus bere într-un pahar din hârtie şi m-am îndreptat spre estradă. Vocea tânărului mi se părea foarte cunoscută. Aşa mi se păreau şi acordurile clapelor care păreau disperate să se transforme în acordeon. Şi, brusc, mi-a picat fisa. Puştiul care cânta era Doug Sahm, şi nu peste mulţi ani, îşi va avea propriile hituri: „She’s About a Mover” de exemplu, sau „Mendocino”. Asta se va întâmpla în timpul Invaziei Culturale Britanice, iar trupa, care cânta în realitate rock *Tejano*, va lua un nume pseudobritanic: The Sir Douglas Quintet.

– George? Vino să-ţi fac cunoştinţă cu cineva, te rog!

M-am întors. Mimi cobora panta blândă urmată de o femeie. Ce m-a şocat la Sadie când am văzut-o prima dată – ce şoca pe absolut toată lumea, fără îndoială – era înălţimea ei. Purta pantofi fără tocuri, ca mai toate femeile de la petrecere care ştiau că-şi vor petrece toată după-amiaza şi seara fâţâindu-se încoace şi încolo prin curte. Probabil că

femeia aceasta purtase ultima oară tocuri la propria-i nuntă, deşi chiar şi pentru ocazia aceea cred că îşi alesese o rochie care să-i ascundă cipicii pe care se hotărâse să şi-i pună pentru a nu-l depăşi cu un cap pe mire. Avea pe puţin unu optzeci, poate mai mult. O întreceam cu vreo opt centimetri, dar, în afară de antrenorul Borman şi de Greg Underwood, de la catedra de istorie, probabil că eram singurul bărbat de la petrecere mai înalt decât ea. În plus, Greg era cam deşirat. Folosind argoul perioadei, aş putea spune că Sadie era bine făcută. Era conştientă de povestea asta şi părea mai degrabă ruşinată, decât mândră. Îmi puteam da seama de asta după felul cum mergea.

Ştiu că sunt puţin prea mare ca să pot fi considerată normală, spunea mersul acela. Iar umerii trişti spuneau mai multe: *Nu este vina mea. Aşa am crescut*. Alandala. Era îmbrăcată cu o rochie fără mâneci cu trandafiri imprimaţi. Avea braţele bronzate. Nu purta machiaj, ci doar puţin ruj roz.

Nu a fost dragoste la prima vedere, sunt convins, dar îmi amintesc cu uimitoare claritate acea clipă când am văzut-o pentru întâia dată. Şi aş minţi dacă ţi-aş spune că-mi amintesc cu aceeaşi claritate ziua când am văzut-o prima oară pe fosta Christy Epping. Dar, bineînţeles, eram într-un club şi eram amândoi cam matoli, aşa că poate sunt scuzat.

Sadie era frumoasă într-o manieră nesofisticată şi complet sinceră. Dar mai era într-un fel. În acea zi la petrecere am crezut că este pur şi simplu vorba despre stângăcie. Mai târziu aveam să aflu că nu era absolut deloc stângace. Dimpotrivă, chiar.

Mimi arăta bine – cel puţin, nu arăta mai rău decât în ziua când mă vizitase ca să mă convingă să iau o normă întreagă –, dar *se fardase*, ceea ce era ieşit din comun. Nu reuşise, însă, să acopere complet cearcănele de sub ochi, provocate, probabil, de lipsa de somn, dar şi de durere, şi nici ridurile noi din colţurile gurii. Surâdea larg, de ce să nu surâdă? Se căsătorise cu drăguţul ei. Organizase o

petrecere pe cinste şi adusese o fată drăguţă într-o rochie drăguţă de vară să-l cunoască pe unicul burlac din şcoală.

– Hei, Mimi, am spus croindu-mi drum spre ea printre mesele rotunde (împrumutate de la Amvets Hall) unde mai târziu oaspeţii vor lua loc ca să mănânce friptură şi să privească apusul.

– Felicitări. Cred că acum trebuie să mă obişnuiesc să-ţi spun duduie Simmons.

Îmi aruncă zâmbetul ei uscat:

– Te rog, rămâi la Mimi, că aşa m-am obişnuit. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu o colegă nouă. Uite…

Cineva nu împinsese unul din scaunele pliante sub masă, iar fata voinică şi blondă, care întinsese deja mâna înspre mine şi tocmai îşi compunea surâsul de îmi-pare-bine-de-cunoştinţă, s-a împiedicat de el şi a dat să cadă. Scaunul s-a răsturnat şi el şi mi-am dat seama că o să se întâmple ceva foarte urât dacă piciorul scaunului i se înfigea în stomac.

Mi-am aruncat paharul pe iarbă, am făcut un salt înainte şi am prins-o înainte să cadă. Cu braţul stâng o ţineam de talie. Cu mâna dreaptă o ţineam mai de sus, de ceva cald şi rotund şi elastic. Între palma mea şi sânul ei bumbacul rochiei lunecase pe nailonul sau mătasea lenjeriei. A fost un mod foarte intim de a face cunoştinţă şi, chiar dacă m-am clătinat un pic sub impactul celor vreo şaptezeci şi cinci de kilograme ale ei, mi-am păstrat echilibrul. La fel şi ea.

Am luat mâna de pe partea aceea a corpului care este rareori strânsă când doi oameni fac cunoştinţă şi am spus:

– Bună, sunt… *Jake*, aproape că am rostit numele meu din secolul douăzeci unu, dar mi-am muşcat buzele în ultima fracţiune de secundă. Sunt George. Îmi pare foarte bine să te cunosc.

Se îmbujorase până la rădăcina părului. Probabil şi eu mă înroşisem la fel. Dar a avut prezenţa de spirit să râdă.

– Şi mie îmi pare bine. Cred că m-ai salvat de la un accident urât.

Probabil că o salvasem. Pentru că despre asta era vorba, înţelegi? Sadie nu era stângace, era predispusă la accidente. Era nostimă, până ajungeai să-ţi dai seama că parcă era blestemată. Mai târziu mi-a povestit că ea era acea fată care-şi prinde fusta în portiera maşinii când se duce la balul liceului şi reuşeşte să şi-o sfâşie. Ea era acea femeie în apropierea căreia ţâşnitoarele se defectează şi o udă din cap până în picioare; acea femeie care reuşeşte să dea foc unei cutii întregi cu chibrituri când vrea să-şi aprindă o ţigară, arzându-şi degetele şi pârlindu-şi părul; femeia a cărei bretea de la sutien se rupe în timpul Serii Părinţilor sau care descoperă că i s-au dus foarte multe fire de la ciorapi înaintea întrunirilor de la şcoală unde trebuie să ia cuvântul.

Avea grijă să-şi plece capul atunci când intra pe uşă (aşa cum învaţă să facă toate persoanele înalte), dar oamenii aveau tendinţa de a-i deschide uşa brusc în faţă, chiar atunci când era în apropiere. Rămăsese de trei ori blocată în lifturi, o dată chiar două ore; iar cu un an înainte, într-un magazin din Savannah, scara rulantă nou instalată îi mâncase un pantof. Desigur că n-am ştiut nimic din toate astea atunci; tot ce ştiam în acea după-amiază de iulie a fost că îmi căzuse în braţe o femeie frumoasă cu părul blond şi ochii albaştri.

– Văd că te înţelegi de *minune* cu domnişoara Dunhill, a spus Mimi. Vă las să vă cunoaşteţi mai bine.

Aşa deci, mi-am spus, *avusese deja loc trecerea de la doamna Clayton la domnişoara Dunhill, cu toate formalităţile legale necesare sau nu.* Scaunul îşi înfipsese un picior în gazon. Sadie a tras de el încercând să-l scoată, n-a reuşit la început, dar când a ieşit într-un final din iarbă, speteaza scaunului i s-a frecat de coapsă, ridicându-i rochia şi dezvelind marginea ciorapilor, până la jartieră. Care era roz, la fel ca trandafirii din imprimeul rochiei. A scos un ţipăt mic de exasperare. Roşeaţa din obraji căpătase o nuanţă alarmantă de violet.

I-am luat scaunul din mâini şi l-am pus alături.

– Domnişoară Dunhill… Sadie… dacă am văzut vreodată vreo femeie care să aibă neapărată nevoie de o bere, tu eşti aceea. Haide cu mine.

– Mulţumesc, mi-a spus. Îmi pare foarte rău. Mama mi-a zis mereu să nu mă arunc în braţele bărbaţilor, dar eu tot nu mă învăţ minte.

Am condus-o spre locul unde erau înşirate butoaiele cu bere, arătându-i mai mulţi colegi de la şcoală (şi prinzând-o de braţ şi ghidând-o pe lângă unul dintre jucătorii de volei care se dădea mult înapoi după o minge înaltă) şi tot timpul acesta am fost sigur de un lucru: puteam fi colegi, puteam fi prieteni. Poate chiar prieteni buni, însă niciodată nu vom fi mai mult, indiferent ce spera Mimi. Într-o comedie cu Rock Hudson şi Doris Day, această primă întâlnire a noastră ar fi fost neîndoios considerată drept nostimă, dar în viaţa reală, în faţa unui public care încă mai rânjea, a fost doar jenantă şi incomodă. Da, era foarte drăguţă. Da, mă simţeam foarte bine să merg lângă o fată aşa de înaltă şi tot să fiu eu cel mai înalt. Şi, sigur, mi-a plăcut duritatea elastică a sânului prins în stratul de bumbac cumsecade şi nailon sexi. Dar în cazul în care nu cumva n-ai decât cincisprezece ani, o pipăială accidentală la o petrecere în aer liber nu se califică la statutul de dragoste la prima vedere.

I-am dat nou inventatei (sau reinventatei) domnişoare Dunhill o bere, am făcut conversaţie lângă barul improvizat exact atâta timp cât o cerea buna cuviinţă. Am râs când porumbelul închiriat de Vince Knowles pentru această ocazie şi-a scos capul din joben şi l-a ciupit de deget. I-am arătat mai mulţi profesori de la Denholm (unii deja gata să plece din Oraşul Sobrietăţii cu Expresul Alcoolului). A spus că n-o să reuşească niciodată să-i ţină minte pe toţi, iar eu am asigurat-o că o să şi-i amintească. I-am spus să mă caute dacă are nevoie de orice fel de ajutor. Atâta timp cât o cerea buna cuviinţă. Gambiturile conversaţionale previzibile. Apoi mi-a mulţumit din nou pentru că nu o lăsasem să cadă şi a

plecat să vadă dacă putea fi de folos la organizarea copiilor în cete care să lovească piñata cu bastoanele. M-am uitat după ea, nu îndrăgostit, dar nutrind ceva poftă trupească; recunosc că m-am gândit un pic la capătul ciorapului şi la jartiera roz.

M-am gândit iarăşi la ea în noaptea aceea când mă pregăteam de culcare. Umplea mult spaţiu, dar într-un mod foarte plăcut ochiului, şi nu fusesem singurul bărbat care-i urmărise mersul legănat în rochia cu trandafiri; dar atâta tot, pe bune. Ce altceva? Nu cu multă vreme înainte de a începe cea mai ciudată călătorie din lume, citisem o carte intitulată *Reliable Wife* şi mi-a venit în minte o propoziţie din ea chiar când m-am vârât în pat: „A uitat să iubească."

Eu sunt ăsta, mi-am spus stingând lumina. *Am uitat complet.* Şi pe când greierii mă duceau uşor în lumea somnului: *Dar nu mi-a plăcut doar sânul, mi-a plăcut şi greutatea ei. Greutatea ei în braţele mele.*

Şi cum avea să se dovedească mai târziu, nu uitasem deloc să iubesc.

7

Luna august a acelui an a fost ca un cuptor încins în Jodie, cu temperaturi ce nu scădeau sub treizeci şi cinci de grade şi ajungând în unele zile chiar la patruzeci. Aparatul de aer condiţionat din casa mea de pe Mesa Lane era bun. Dar nu într-atât de bun încât să facă faţă acestui asalt susţinut. Uneori aerul era un pic mai respirabil – mai ales dacă fusese o răpăială scurtă seara –, dar nu cu mult.

În dimineaţa de 27 august, stăteam la birou şi lucram la *Locul crimei*, având pe mine doar un şort de baschet, când a sunat cineva la uşă. M-am încruntat, era duminică, nu cu multă vreme înainte auzisem clopotele bisericilor concurente, iar majoritatea cunoscuţilor mei participau la slujbă într-unul dintre cele patru sau cinci locaşuri de cult ale oraşului.

Am tras un tricou pe mine şi m-am dus la uşă. În prag stăteau antrenorul Borman şi Ellen Dockerty, fosta şefă a Catedrei de lucru manual şi director în funcţie al liceului în următorul an şcolar; nimeni nu se mirase când Deke îşi depusese demisia în aceeaşi zi cu Mimi. Antrenorul era îmbrăcat cu un costum albastru-închis, şi cu o cravată ţipătoare care-i strângea gâtul ţeapăn. Ellen purta un costum cenuşiu foarte sobru, înviorat doar de o adiere de dantelă la gât. Erau gravi. Iar primul meu gând, la fel de credibil pe cât era de nebunesc, a fost: *Ştiu. Au aflat cumva cine sunt şi de unde vin. Şi au venit ca să-mi spună.*

Buzele antrenorului Borman tremurau, iar ochii lui Ellen erau plini de lacrimi. Atunci am înţeles:

– Mimi?

Antrenorul a dat din cap:

– M-a sunat Deke. Am luat-o pe Ellie – de obicei o iau la slujba de la biserică – şi mergem şi le spunem oamenilor. Mai întâi le spunem celor pe care i-a plăcut mai mult.

– Îmi pare rău, am spus. Ce face Deke?

– Pare că se ţine tare, a zis Ellen uitându-se cu asprime la antrenorul Borman. Cel puţin aşa pretinde el.

– Da, e bine, a spus şi antrenorul. Dărâmat, fireşte.

– Fireşte, am fost eu de acord.

– O s-o incinereze, buzele lui Ellen s-au făcut pungă în semn de dezaprobare. Spune că aşa a vrut ea.

Mi-a venit o idee:

– Ar trebui să facem un fel de întrunire comemorativă când începe şcoala. Vreţi? Să vorbească oamenii despre ea. Poate să proiectăm şi nişte diapozitive. Trebuie să existe o mulţime de fotografii ale ei.

– Asta ar fi o idee minunată, a exclamat Ellen. Te ocupi tu, George?

– Bucuros.

– Roag-o pe domnişoara Dunhill să te ajute.

Şi a adăugat înainte să mă ducă mintea la alte codoşlâcuri:

– Cred că ar fi bine ca fetele şi băieţii care au iubit-o pe Meems să ştie că înlocuitoarea ei a participat la organizarea adunării comemorative. Şi o să-i folosească şi lui Sadie.

Sigur că o să-i folosească. Ca nou venită în şcoală, avea nevoie de toată bunăvoinţa din lume.

– Bine, o să vorbesc cu ea. Vă mulţumesc. Sunteţi bine amândoi?

– Sigur, a răspuns antrenorul cu dârzenie, dar buzele încă îi tremurau.

Şi l-am îndrăgit pentru asta.

S-au îndreptat spre maşina parcată lângă trotuar. Antrenorul o ţinea pe Ellen de cot. Şi l-am îndrăgit şi pentru asta.

Am închis uşa, m-am aşezat pe băncuţa din holul mic de la intrare şi m-am gândit cum spunea Mimi că ar fi nefericită dacă nu m-aş ocupa de piesa de la şcoală. Şi dacă nu aş veni să lucrez cu normă întreagă cel puţin un an. Şi dacă n-aş veni la petrecerea ei de după nuntă. Mimi, care credea că *De veghe în lanul de secară* trebuie să se găsească în biblioteca şcolii şi care nu se împotrivea unei partide de coţăială în serile de sâmbătă. Era unul din acei angajaţi ai şcolii de care copiii îşi amintesc multă vreme după absolvire şi pe care îi vizitează multă vreme după ce şi-au lăsat copilăria în urmă. Unul dintre acei oameni care apar în viaţa unui elev într-un moment crucial şi i-o schimbă în bine pentru totdeauna.

Cine poate găsi o femeie virtuoasă? întreabă proverbul biblic. *Ea este mai de preţ decât mărgăritarele. Ea face rost de lână şi in şi lucrează cu mâini harnice. Şi este ca o corabie de negoţ; de departe aduce hrana.*

Mai există şi alte haine decât cele pe care ţi le pui pe spate, orice profesor ştie asta, iar hrana nu este doar ce bagi în gură. Duduia Mimi i-a hrănit şi îmbrăcat pe mulţi. Inclusiv pe mine. Am stat pe băncuţa pe care o cumpărasem de la un talcioc din Fort Worth, cu capul aplecat şi cu obrajii

în palme. M-am gândit la ea şi eram foarte trist, dar ochii mi-au rămas uscaţi.

Niciodată n-am fost ceea ce se cheamă un plângăcios.

8

Sadie a fost de acord să mă ajute să organizez o adunare comemorativă. M-am ocupat de ea în ultimele două săptămâni ale acelui august de foc. L-am pus pe Mike Coslaw să citească Pildele lui Solomon, capitolul 31, din Biblie, unde este descrisă femeia virtuoasă, iar Al Stevens s-a oferit să spună cum Mimi botezase cu numele Prongburger specialitatea casei, poveste pe care nu o auzisem niciodată din gura ei. Am strâns şi vreo două sute de fotografii. Cel mai mult îmi plăcea aceea în care Mimi şi Deke dansau twist la o serată şcolară. Ea părea că se simte excelent; el îţi dădea senzaţia că are înfipt un ac de dimensiuni considerabile în fund. Am triat pozele în biblioteca şcolii. Pe plăcuţa de pe birou scria acum DOMNIŞOARA DUNHILL în loc de DUDUIA MIMI.

În toată perioada asta nu ne-am sărutat niciodată, nu ne-am ţinut niciodată de mâini, nu ne-am privit niciodată lung în ochi. Sadie nu mi-a vorbit despre căsnicia ei falimentată şi nici despre motivele care au făcut-o să vină în Texas din Georgia. Eu nu i-am vorbit despre roman şi nici despre trecutul meu, în mare parte născocit. Am vorbit despre cărţi. Am vorbit despre Kennedy, despre a cărui politică externă Sadie spunea că e şovinistă. Am vorbit despre nou apăruta mişcare pentru drepturile civile. I-am povestit despre bucata de scândură pusă peste pârâul din spatele staţiei de benzină Humble Oil din Nord Carolina. Mi-a spus că a văzut şi ea facilităţi asemănătoare pentru oamenii de culoare din Georgia, dar crede că au zilele numărate. Era de părere că şcolile se vor desegrega, dar nu mai devreme de anii şaptezeci. I-am spus că s-ar putea să se întâmple

mai curând, la iniţiativa noului preşedinte şi a fratelui său, procurorul general.

A râs zgomotos:

– Îl respecţi mai mult decât mine pe irlandezul ăla zâmbăreţ. Spune-mi, crezi că se tunde vreodată?

Nu am devenit iubiţi, dar am devenit prieteni. Uneori se împiedica de diferite lucruri (se împiedica şi în propriile ei picioare) şi am prins-o să nu cadă de vreo două ori, dar niciuna dintre aceste întâmplări nu a fost la fel de memorabilă ca prima. Uneori spunea că trebuie *neapărat* să fumeze o ţigară şi atunci o întovărăşeam în zona de fumat pentru elevi din spatele atelierului.

– O să-mi pară rău când n-o să mai pot să vin aici şi să mă tolănesc pe bancă în blugi, a exclamat ea într-o zi, cu mai puţin de o săptămână înainte de începerea şcolii. E aşa un aer *îmbâcsit* în cancelarie.

– O să se schimbe şi asta într-o bună zi. În şcoli va fi interzis fumatul. Şi pentru elevi şi pentru profesori.

A zâmbit. Avea un zâmbet frumos, cu buze pline, bogate. Şi trebuie să spun că blugii îi stăteau foarte bine. Avea picioare lungi, *lungi*. Ca să nu mai pomenesc de portbagajul bombat exact cât trebuie.

– O societate fără ţigări… Copii negri şi copii albi care învaţă împreună în armonie perfectă… nu-i de mirare că scrii un roman, ai o imaginaţie dată naibii. Ce altceva mai vezi în globul de cristal, George? Rachete pe lună?

– Şi asta, dar va dura ceva mai mult decât integrarea rasială. De unde ştii că scriu un roman?

– De la duduia Mimi, mi-a răspuns şi şi-a stins ţigara într-una din cele şase scrumiere cu nisip. Mi-a zis că e bun. Că tot a venit vorba despre duduia Mimi, cred că ar trebui să ne întoarcem la treabă. Am terminat cu pozele, nu?

– Da.

– Şi eşti convins că n-o să fie prea siropos dacă pui cântecul acela din *West Side Story* în timpul diapozitivelor?

Eram convins că „Somewhere” era mai siropos decât Iowa şi Nebraska la un loc, dar Ellen Dockerty zicea că fusese melodia preferată a lui Mimi.

I-am spus asta lui Sadie şi ea a râs:

– Nu am cunoscut-o atât de bine, dar nu cred aşa ceva. Poate că e cântecul preferat al lui *Ellie*.

– Acum, că mă gândesc mai bine, s-ar putea să ai dreptate. Auzi, Sadie, vrei să vii cu mine vineri la meciul de fotbal? Să te vadă copiii înainte de începerea şcolii?

– Mi-ar face plăcere.

Apoi a făcut o pauză, părând puţin stingherită:

– Atâta vreme cât nu… ştii tu… cât nu-ţi faci păreri greşite. Încă nu sunt pregătită să am întâlniri. Poate n-o să fiu pregătită multă vreme.

– Nici eu nu sunt pregătit.

Probabil că ea se gândea la fostul, dar eu mă gândeam la Lee Oswald. În curând îşi va recăpăta paşaportul american. Apoi va trebui doar să facă rost prin matrapazlâcuri de o viză sovietică de ieşire din ţară pentru soţia sa.

– Dar prietenii se duc câteodată împreună la meciuri.

– Ai dreptate. Şi îmi face plăcere să merg cu tine, George.

– Pentru că sunt mai înalt.

M-a lovit în joacă – ca o soră mai mare.

– Aşa-i amice. Mă uit în sus la tine.

9

La meci, practic *toată* lumea s-a uitat în sus la noi, cu un respect amestecat cu teamă, de parcă am fi aparţinut unei rase diferite. Mi-a plăcut, iar Sadie n-a mai arătat cât de conştientă este de înălţimea ei. Purta un tricou Lion Price şi blugii decoloraţi. Cu părul blond strâns în coadă de cal, arăta ca o elevă de liceu. O elevă înaltă, probabil membră a echipei de baschet.

Am stat pe locurile rezervate profesorilor şi am izbucnit în urale când Jim LaDue a străpuns apărarea echipei Arnette Bears cu câteva pase scurte şi apoi o bombă de vreo şaizeci de metri care a ridicat mulţimea în picioare. La pauză scorul era 31 pentru Denholm şi 6 pentru Arnette. Când jucătorii au ieşit de pe teren, locul lor fiind luat de fanfara cu tube şi trompete, am întrebat-o dacă vrea un hotdog şi o Cola.

– Sigur că vreau, dar acum coada trebuie să fie până în parcare. Aşteaptă până o să se ceară un time-out. Şi trebuie să şi urlăm ca leii şi să-l ovaţionăm pe Jim.

– Cred că te descurci singură.

Mi-a zâmbit şi m-a apucat de braţ.

– Nu. Am nevoie de ajutorul tău. Sunt nouă aici.

Când m-a atins, am simţit un fior cald pe care nu-l puteam asocia cu prietenia. Şi de ce nu? Obrajii i se îmbujoraseră, ochii îi străluceau; sub cerul verde-albastru al amurgului texan era mai mult decât drăguţă. Şi dacă nu s-ar fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat în pauza aceea, lucrurile ar fi avansat mai repede între noi.

Fanfara a mărşăluit aşa cum fac fanfarele şcolilor, în cadenţă, dar nu şi în tonalitate, zbierând un potpuriu pe care nu-l prea puteai recunoaşte. Când au isprăvit, majoretele au ţopăit până la linia de cincizeci de metri, şi-au aruncat pompoanele la picioare şi şi-au pus mâinile în şold.

– *Vrem un* L!

Le-am dat ce ne-au cerut, apoi, la insistenţele lor, le-am oferit şi un *I*, un *O*, un *N* şi un *S*.

– *Ce înseamnă?*

– LIONS!

Tribuna gazdelor ridicată în picioare, a început să bată din palme.

– *Cine va câştiga?*

– LIONS!

Luând în calcul scorul de la pauză nu încăpea nicio îndoială.

– *Atunci să vă auzim cum urlaţi!*

Şi am urlat, aşa cum cerea obiceiul, întorcându-ne, mai întâi, la stânga, apoi la dreapta. Sadie se dezlănţuise complet, cu mâinile făcute pâlnie în dreptul gurii, cu coada de cal zburându-i de pe un umăr pe celălalt.

Au urmat scandările pentru Jim. În ultimii trei ani – da, al nostru domn LaDue îşi începuse cariera de mijlocaş încă din primul an de liceu – era o afacere simplă. Majoretele ar fi strigat ceva de genul *Cine ne conduce? Cine puncte ne aduce?* Şi toată mulţimea ar fi răcnit *JIM! JIM! JIM!* După care majoretele ar mai fi executat câteva tumbe şi ar fi ieşit de pe teren, lăsând locul liber pentru fanfara celeilalte echipe care ar fi îngânat un cântec sau două. Dar anul acesta, onorând probabil sezonul de adio al lui Jim, scandarea se schimbase.

De fiecare dată când publicul urla *JIM*, majoretele răspundeau cu prima silabă a numelui său de familie, lungind-o ca pe o notă muzicală. Era ceva nou, dar deloc complicat, iar mulţimea s-a prins repede. Sadie scanda din toate puterile, până când şi-a dat seama că eu tac. Stăteam lângă ea cu gura căscată.

– George? Ce s-a întâmplat?

Nu i-am putut răspunde. De fapt, abia dacă am auzit-o. Pentru că mare parte din mine se întorsese în Lisbon Falls. Tocmai ce ieşisem prin vizuina de iepure, trecusem de uscătorie şi pe sub lanţ. Fusesem pregătit să mă întâlnesc cu Omul cu bilet galben, dar nu fusesem pregătit să fiu atacat de acesta, ceea ce s-a şi întâmplat. Doar că acum nu mai era Omul cu bilet galben; acum el era Omul cu bilet portocaliu. *Nu trebuie să fii aici,* îmi spusese. *Cine eşti? Ce cauţi aici?* Şi când am vrut să-l întreb dacă a fost la vreo întrunire a Alcoolicilor Anonimi, mi-a spus…

– George?

Acum vocea lui Sadie era de-a dreptul îngrijorată:

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

Suporterii se amuzau teribil scandând incantaţia cea nouă. Majoretele strigau *JIM!*, iar tribunele răspundeau *LA!*

Cară-te, Jimla! Asta îmi mârâise Omul cu bilet galben care devenise Omul cu bilet portocaliu (dar care mai avea până să devină Omul cu bilet negru mort-de-propria-i-mână), şi asta auzeam acum, strigăt aruncat înainte şi înapoi ca o minge medicinală, între majorete şi cele două mii cinci sute de suporteri de pe stadion.

JIMLA! JIMLA! JIMLA!

Sadie m-a apucat de braţ şi m-a scuturat:

– Spune ceva, domnule! Spune ceva, că mă sperii!

M-am întors către ea şi m-am forţat să schiţez un zâmbet. Crede-mă, nu mi-a fost uşor.

– Cred că mi-a scăzut glicemia. Mă duc să iau nişte Cola.

– N-ai să leşini, nu? Pot să te conduc la punctul de prim-ajutor dacă…

– N-am nimic, am spus şi, fără să mă gândesc ce fac, i-am sărutat vârful nasului.

Un copil a strigat de undeva, de prin preajmă:

– *Bravo, domnu' A!*

În loc să pară iritată, şi-a mişcat nasul ca un iepure, apoi mi-a surâs:

– Atunci, du-te. Înainte să-mi întinezi reputaţia. Şi adu-mi un cârnat chili. Şi multă brânză.

– Da, coniţă.

Trecutul se armonizează cu sine însuşi, măcar atât am reuşit să înţeleg. Dar ce cântec era acesta? Nu ştiam şi eram foarte îngrijorat. În tunelul din beton care ducea la standul de răcoritoare, incantaţia era mult amplificată, făcându-mă să vreau să-mi pun mâinile la urechi ca să n-o mai aud.

JIMLA, JIMLA, JIMLA.

Partea a IV-a
Sadie şi generalul

Capitolul 14

1

Adunarea comemorativă a avut loc după cursurile primei zi de şcoală şi dacă succesul ar putea fi măsurat după numărul de batiste ude, înseamnă că spectacolul pe care l-am înjghebat împreună cu Sadie a fost un triumf. Sunt convins că a fost terapeutic pentru copii şi cred că i-ar fi plăcut şi duduii Mimi. „Oamenii sarcastici sunt nişte blegomani sub armură”, îmi spusese ea odată. „Iar eu nu fac excepţie.”

În timpul cât s-au prezentat elogiile, profesorii şi-au păstrat calmul. Primele semne de emoţie le-au dat când Mike a început să recite din Pildele lui Solomon. Apoi, pe parcursul proiecţiei de diapozitive, însoţite de dulcegăreala de muzică din *West Side Story*, s-au frânt, începând să plângă unul câte unul. Antrenorul Borman mi s-a părut cel mai amuzant. Cu obrajii roşii scăldaţi în lacrimi şi cu suspine icnite ieşind din pieptul lui masiv, acest guru al fotbalului de la liceul Denholm îmi aducea aminte de al *doilea* cel mai faimos răţoi animat, Baby Huey.

I-am şoptit această opinie lui Sadie care stătea alături de mine lângă ecranul mare pe care se succedau imagini cu duduia Mimi. Şi ea plângea, dar a fost nevoită să iasă de pe scenă când hohotele de râs au ameninţat să-i învingă

lacrimile. Aflată la siguranţă în penumbra culiselor, m-a privit cu reproş… şi mi-a arătat degetul. Cred că o meritam. M-am întrebat dacă duduia Mimi şi-ar fi închipuit că Sadie şi cu mine ne înţelegeam de minune.

Probabil că da.

Pentru piesa din toamnă am ales *Doisprezece oameni furioşi* şi am neglijat dinadins să informez compania de teatru Samuel French că intenţionam să intitulez versiunea noastră *Juraţii*, ca să pot să am şi fete în distribuţie. Urma să ţin probele la sfârşitul lui octombrie şi să încep repetiţiile pe 13 noiembrie după ultimul meci programat al echipei Lions. Îl vedeam pe Vince Knowles în rolul Juratului #8 – răzvrătitul care fusese jucat în film de Henry Fonda – şi îi rezervasem lui Mike Coslaw ceea ce mie mi se părea cel mai bun rol al piesei: Juratul #3, neobrăzat şi dur.

Dar începusem să mă concentrez asupra unui spectacol mult mai important, unul pe lângă care povestea cu Frank Dunning nu era decât un vodevil de mahala. Am să-l intitulez *Jake şi Lee în Dallas.* Dacă totul mergea bine, va fi o tragedie într-un singur act. Trebuia să fiu pregătit să intru pe scenă când va fi momentul, iar asta însemna să încep din timp.

2

Pe 6 octombrie echipa Denholm Lions a câştigat al cincilea meci din ceea ce se arăta a fi un sezon fără înfrângeri care va fi dedicat lui Vince Knowles, băiatul care l-a interpretat pe George în *Oameni şi şoareci* şi care nu va mai apuca să joace în adaptarea piesei *Doisprezece oameni furioşi* scrisă de George Amberson – dar despre toate astea îţi voi povesti puţin mai târziu. Urma un weekend de trei zile, pentru că luni era Ziua lui Columb.

Şi luni m-am dus la Dallas. Majoritatea magazinelor erau deschise, şi prima oprire am făcut-o la o casă de amanet de pe Greenville Avenue. I-am spus omuleţului de la tejghea că

vreau să cumpăr cea mai ieftină verighetă pe care o avea. Am părăsit magazinul cu o verigă de aur de opt dolari (măcar *părea* să fie aur) pe inelarul de la mâna stângă. Apoi m-am dus în centru, la un magazin pe care îl descoperisem în Dallas Yellow Pages: Silent Mike Satellite Electronics. Aici am fost întâmpinat de un individ curăţel, cu ochelari cu rame de baga şi o cocardă cu un mesaj ciudat de futurist pe vestă NU TE ÎNCREDE ÎN NIMENI.

– Eşti Silent Mike? l-am întrebat.

– Da.

– Şi eşti mut pe bune?

A zâmbit:

– Depinde cine ascultă.

– Să zicem că nimeni, am spus şi i-am explicat ce doresc.

S-a dovedit că puteam economisi cei opt dolari daţi pe verighetă pentru că nu-l interesa câtuşi de puţin imaginara mea soţie care călca strâmb. Pe proprietarul Satellite Electronics îl interesau dispozitivele pe care voiam să le cumpăr. În această privinţă era Mike cel Vorbăreţ.

– Domnule, poate că pe planeta de pe care vii *dumneata* or avea echipamente din astea, dar nici vorbă să le găseşti aici.

Replica lui mi-a amintit de duduia Mimi când m-a comparat cu extraterestrul din *Ziua în care pământul s-a oprit.*

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Vrei un dispozitiv de interceptare fără fir? Bine. Am câteva în vitrina aia din stânga ta. Se cheamă tranzistori. Mă aprovizionez şi cu Motorola şi cu GE, iar cele mai bune sunt alea japoneze.

Se întrerupse să-şi împingă buza inferioară înainte ca să-şi sufle o şuviţă de păr de pe frunte.

– Nu că-i un şut în fund? Acu’ cinşpe ani le-am transformat două oraşe în cenuşă radioactivă, dar crezi că au murit? Nici vorbă! S-au ascuns prin văgăuni până s-a aşezat praful şi după aia au ieşit pe brânci înarmaţi cu

circuite integrate şi cu ciocane de lipit, în loc de mitraliere Nambu. Până în 1985 o să ajungă să restăpânească lumea. Cel puţin partea aia în care trăiesc *eu*.

– Deci nu poţi să mă ajuţi?

– Glumeşti? Sigur că pot. Magazinul lui Silent Mike McEachern e întotdeauna bucuros să satisfacă necesităţile de natură electronică ale clienţilor. Dar o să te coste.

– Îmi permit să plătesc. M-ar scuti de alte costuri când divorţez de căţeaua aia infidelă.

– Îhî. Aşteaptă-mă un minut, până iau ceva din spate. Şi te rog întoarce semnul ăla de pe uşă ca să zică ÎNCHIS. O să-ţi arăt ceva care nu prea e… poate nu prea e legal, dar cine poate spune? Că Silent Mike McEachern nu e avocat.

– Cred că nu.

Ghidul meu pe tărâmul electronicelor din epoca anilor şaizeci s-a întors cu o drăcie cu aspect ciudat într-o mână şi o cutiuţă de carton în cealaltă. Scrisul de pe cutie era în japoneză. Dispozitivul semăna cu un vibrator pentru puicuţele drăgălaşe, montat pe un disc din plastic negru. Discul era gros de vreo şase centimetri, diametrul era cât al unei monede de douăzeci şi cinci şi din el ieşeau mai multe sârme. Le-a pus pe tejghea.

– Ăsta e un Echo. Fabricat chiar aici în oraş, fiule. Dacă e cineva care să-i întreacă la electronice pe japonezi, noi suntem ăia. Până în 1970 electronicele o să ia locul băncilor în Dallas, ţine minte ce-ţi spun.

Şi-a făcut o cruce, a ridicat un deget spre cer şi a adăugat:

– Dumnezeu să binecuvânteze Texasul.

Am luat dispozitivul.

– Ce este un Echo? Şi ce face el?

– Este chestia cea mai apropiată de un dispozitiv de interceptare aşa cum mi l-ai descris şi pe care o poţi găsi aici. E mic, pentru că nu are tub electronic cu vid şi nu merge cu baterii. Merge cu curent alternativ obişnuit.

– Îl bagi în priză?

– Sigur, de ce nu? Nevastă-ta cu iubiţelul o să-l vadă şi o să zică: „Ce drăguţ, cineva ne-a plantat un microfon cât am fost plecaţi, haide să ne-o punem cu zgomot şi apoi să stăm de vorbă despre treburile noastre.”

Îi plăcea cam mult să vorbească. Dar răbdarea este o virtute. Şi aveam nevoie de el.

– Atunci ce faci cu el?

Îmi arătă discul.

– Ăsta intră în piciorul unei lămpi. Dar nu un lampadar, dacă nu vrei să înregistrezi şoarecii din duşumele, te prinzi? O veioză pusă lângă locul unde stau de vorbă oamenii.

A mângâiat firele:

– Firul roşu şi cel galben se conectează la cablul lămpii, cablul lămpii intră în priza din perete. Microfonul e mort până când aprinde cineva lampa. Şi când e aprinsă, bingo, ai intrat în pâine.

– Chestia asta e un microfon?

– Da, şi chiar unul foarte bun, chit că e făcut în America. Acum – vezi astelalte două sârme? Aia albastră şi aia verde?

– Îhî.

A deschis cutiuţa de carton cu înscrisuri japoneze şi a scos din ea un magnetofon cu două bobine. Puţin mai mare decât un pachet de ţigări Winston de care fuma Sadie, dar nu cu mult.

– Firele astea intră aici. Unitatea de bază intră în lampă, magnetofonul într-un sertar al biroului, poate chiar în cel cu chiloţeii nevesticii. Sau poţi şi dai gaură în perete şi să-l pui în dulap.

– Magnetofonul se alimentează tot de la cablul lămpii.

– Desigur.

– Pot să capăt două din dispozitivele astea Echo?

– Pot să-ţi fac rost şi de patru, dacă vrei. Dar s-ar putea să dureze o săptămână.

– Îmi ajung două. Cât costă?

– Chestiile de genul ăsta nu sunt ieftine. Două te duc la o sută patruzeci. E tot ce pot face. Şi va trebui să-mi dai bani gheaţă.

În voce i se strecurase o undă de regret care sugera că păşisem împreună într-un vis al electronicii, dar că acum visul se sfârşise.

– Şi cât vrei în plus pentru asamblare?

I-am citit îngrijorarea pe chip şi m-am grăbit să i-o risipesc.

– Nu mă refer la vreo treabă necurată. Doar să pui microfoanele în două lămpi şi să conectezi magnetofoanele – poţi să faci asta?

– Sigur că pot, domnule…

– Să zicem, Doe. John Doe.

Ochii i-au scânteiat aşa cum îmi imaginez că i-au scânteiat şi lui E. Howard Hunt când a înţeles ce înseamnă afacerea Watergate.

– Bun nume.

– Mulţumesc. Şi ar fi bine să avem mai multe fire. Unele scurte, dacă le pun aproape, şi unele mai lungi, dacă trebuie să le ascund într-un dulap sau în partea cealaltă a peretelui.

– Se poate şi asta, dar nu trebuie să fie mai lungi de trei metri, că altfel se pierde sunetul. În plus, cu cât firul e mai lung, cu atât sunt mai multe şanse să-l descopere cineva.

Până şi un profesor de engleză putea înţelege asta.

– Cât costă cu totul?

– Mmmm… o sută optzeci?

Părea pregătit să negocieze, dar eu nu aveam nici timp, nici dispoziţie pentru aşa ceva. Am pus pe tejghea cinci hârtii de douăzeci şi i-am spus:

– Restul când le iau. Dar să le încerci, să fii sigur că funcţionează.

– Da, bine.

– Încă ceva. Ia lămpi folosite. Mai prăpădite.

– Prăpădite?

– De genul celor pe care le găseşti la talcioc cu jumătate de dolar bucata.

După ce ai regizat câteva piese de teatru – dacă le numărăm şi pe cele de la liceul din Lisbon Falls, *Oameni şi şoareci* a fost a cincea – ai apucat să înveţi una, alta despre decoruri şi recuzită. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca cineva să fure o lampă cu microfon în ea dintr-un apartament semimobilat. O clipă a părut nedumerit, apoi chipul i-a fost luminat de un zâmbet complice.

– Înţeleg. Realism.

– Bun plan, Stan, i-am maimuţărit eu pe Simon & Garfunkel.

M-am îndreptat spre uşă, m-am întors, mi-am proptit mâinile pe vitrina din sticlă cu tranzistoare şi l-am privit în ochi. Nu pot să jur că în acel moment l-a văzut pe omul care îl ucisese pe Frank Dunning, dar nici nu pot fi sigur că nu l-a văzut.

– N-ai să vorbeşti despre afacerea noastră, nu?

– Nu! Sigur că nu!

A făcut gestul de închidere a gurii cu fermoar.

– Bine faci, i-am zis. Când?

– Lasă-mă câteva zile.

– Mă întorc lunea viitoare. La ce oră închizi?

– La cinci.

Am calculat distanţa de la Jodie la Dallas şi am spus:

– Îţi mai dau douăzeci dacă ţii deschis până la şapte. Nu am cum să ajung mai devreme. Îţi convine?

– Da.

– Bine. Să pregăteşti totul.

– Bine. Altceva?

– Da. De ce dracu’ ţi se spune Silent Mike?

Speram să-mi răspundă *Pentru că ştiu să păstrez un secret*, dar n-a făcut-o.

– Când eram mic, mi se părea că e vorba despre mine în colindul ăla de Crăciun. Şi aşa mi-a rămas numele.

Nu i-am cerut să-mi explice mai departe, dar pe drumul spre maşină mi-a picat fisa şi am început să râd. Silent Mike, *holy* Mike.

Se pare că lumea în care trăim este uneori un loc tare ciudat.

3

Când Lee şi Marina se vor întoarce în Statele Unite vor locui cu chirie într-un şir dezolant de apartamente ieftine, inclusiv în cel din New Orleans pe care îl văzusem deja. Dar, după cum îmi arătau notiţele lui Al, mai trebuia să mă concentrez asupra a încă două apartamente. Unul era la numărul 214 pe West Neely Street în Dallas. Celălalt era în Fort Worth şi m-am dus acolo după vizita la magazinul lui Silent Mike.

Aveam harta oraşului, dar tot am fost nevoit să mă opresc de vreo trei ori ca să întreb cum pot ajunge la adresa pe care o aveam. În cele din urmă, m-a informat cum se cuvine o negresă bătrână care vindea la un magazinaş de carne. Când am găsit ceea ce căutam, nu m-am mirat deloc că îmi fusese atât de greu să ajung acolo. Mercedes Street se termina într-o fundătură nepavată, şi nişte dărăpănături de case de-o parte şi de alta care arătau doar puţin mai bine decât colibele arendaşilor din vechime. Fundătura dădea într-o parcare mare, aproape goală, peste care se rostogoleau tufe dezrădăcinate de ciulini. În spate era un depozit din zgură pe zidul căruia litere spoite cu var, de vreo trei metri înălţime, anunţau: PROPRIETATE MONTGOMERY WARD şi INTRUŞII VOR FI PEDEPSIŢI şi ÎN ATENŢIA POLIŢIEI.

Aerul mirosea greu a ţiţei de cracare dinspre Odessa-Midland şi a canalizare de undeva din apropiere. Prin ferestrele deschise ieşeau bubuieli de rock and roll. I-am auzit pe cei de la Dovells, pe Johnny Burnette, Lee Dorsey, Chubby Checker… Şi asta doar în primii patruzeci de metri.

Femeile puneau rufe la uscat pe sârme ruginite. Toate erau îmbrăcate în capoate, cumpărate rezonabil de la Mammoth Mart sau de la Zayre, şi toate păreau gravide.

Un băieţel murdar şi o fetiţă la fel de murdară stăteau pe o alee nepietruită şi mă urmăreau cu privirea. Se ţineau de mână şi semănau mult prea mult ca să nu fie gemeni. Băiatul era în pielea goală, cu excepţia unei şosete, şi avea un pistol cu capse. Fata purta un pampers lăbărţat sub un maiou cu Mickey Mouse. Ţinea în mână o păpuşă din plastic la fel de jegoasă ca şi ea. Doi bărbaţi la bustul gol făceau pase cu o minge de fotbal dintr-o curte în alta, amândoi cu câte o ţigară în colţul gurii. Ceva mai încolo, un cocoş şi două găini pleşuve ciuguleau prin praf lângă un câine sfrijit care ori era mort, ori dormea.

Am oprit în faţa numărului 2703, unde Lee îşi va aduce soţia şi fiica atunci când nu va mai putea suporta dragostea sufocantă şi letală a Margueritei Oswald. Două benzi de beton duceau la un petic chel de pământ pătat cu petrol, pe care în vremuri mai bune ar fi trebuit să fie un garaj. Locul năpădit de buruieni care trecea drept peluză era plin cu jucării ieftine din plastic. O fetiţă cu un şort zdrenţuit dădea cu piciorul într-o minge lovind-o de zidul clădirii. De fiecare dată când mingea se izbea de peretele din lemn, fetiţa striga *Ciumbaaa!*

O femeie cu părul pus pe bigudiuri mari, albastre şi o ţigară înfiptă în plisc şi-a scos capul pe fereastră şi a ţipat:

– Mai fă tu de multe ori aşa, Rosette, că ies şi te bat de-ţi dau mucii pe cur.

Apoi a dat cu ochii de mine:

– Ce *veeei?* Dacă-i vooba de bani, n-am ce-ţi face. Soţu’ se ocupă. E la muncă acu’.

– Nu-i vorba de bani, am spus.

Rosette a trimis mingea înspre mine cu un mârâit transformat în râs şovăielnic atunci când am oprit-o cu latura piciorului şi i-am făcut vânt uşor înapoi.

– Vreau doar să vorbim o secundă.

– Atunci aşteaptă. Nu-s îmbrăcată decent.

Capul i-a dispărut din cadrul ferestrei. Am aşteptat. Rosette a trimis mingea cu boltă înaltă (*Ciumbaaa*), dar am reuşit s-o prind cu mâna înainte să se izbească de casă.

– Nu tre' să-ţi foloseşti mâinile, tâmpitule bou ce eşti, mi-a spus. E penalty.

– Rosette, ce ţi-am zis de gura aia spurcată a ta?

Mami ieşise în prag legându-şi un batic galben subţire peste bigudiuri. Acum parcă avea pe cap un cocon uriaş din care avea să iasă o insectă otrăvitoare.

– Tâmpitule, boule, *jegosule!* a zbierat Rosette şi a luat-o la fugă pe Mercedes Street în direcţia depozitului Monkey Ward, împingându-şi mingea cu piciorul, hohotind ca o nebună.

– Ce veei?

Mami avea douăzeci şi cinci spre cincizeci de ani. Îi lipseau câţiva dinţi şi prezenta urmele palide ale unui ochi vânăt.

– Vreau să-ţi pun nişte întrebări, i-am spus.

– Da' ce treabă am cu tine?

Mi-am scos portofelul şi i-am oferit cinci dolari.

– Nu mă întreba nimic, ca să nu te mint.

– Nu eşti de pe acilişa. Vorbeşti ca un yankeu.

– Vrei sau nu banii ăştia, cucoană?

– Depinde de întrebare, că doar n-o să-ţi zic ce număr port la ţâţar.

– Mai întâi, aş dori să ştiu de cât timp locuieşti aici.

– Aici? De fo şase săptămâni, parcă. Harry s-a gândit că o să găsească de muncă la depozitul Monkey Ward, da' ăia nu fac angajări. Aşa că s-a dus la Braţele de Muncă. Ştii ce-i aia?

– Zilier?

– Mda şi lucrează cu o grămadă de negrotei.

Doar că nu a spus *lucrează*, ci *luchiază*.

– Nouă parai pe zi ca să tragă cu o grămadă de negrotei la marginea drumului. Zice că-i ca şi cum s-ar fi întors la

pârnaia West Texas Correctional.

– Ce chirie plătiţi?

– Cincizeci pe lună.

– Mobilat?

– Semi. Mă rog, aşa se zice. Am un pat împuţit şi o maşină împuţită de gătit care o să ne arunce în aer pe toţi. Şi nu te iau în gazdă, aşa că nu te gândi. Habar n-am cine eşti.

– Avea şi lămpi când v-aţi mutat?

– Eşti dus cu capu', dom'le.

– Avea?

– Mda, fo două. Una merge, ailaltă ba. Şi a dracu' să fiu dacă mai stau aici. Zice că nu vrea să se mute înapoi cu mama mea în Mozelle, da' de-aia nu mai pot io. Simţi cum pute?

– Da, doamnă.

– E plin de căcat peste tot, tinere. Nu căcat de pisică şi nici de câine, căcat de om. Una e să lucrezi cu negroteii, da' alta e să trăieşti ca unu'. Nu, dom'le… Ai terminat?

Nu prea terminasem, deşi îmi doream s-o fi făcut. Mă dezgusta şi mă dezgustam eu însumi pentru că îndrăzneam s-o judec. Era prizonieră a timpului său, a alegerilor făcute şi a acestei străzi care puţea a rahat. Şi nu-mi puteam lua ochii de la bigudiurile de sub baticul galben. Nişte gândaci mari şi albaştri care abia aşteptau să iasă din larvă.

– Înţeleg că nimeni nu stă pe aici prea multă vreme?

– Pe 'Ceders Street?

A arătat cu mâna în care ţinea ţigara la drumul care ducea spre parcarea pustie şi depozitul uriaş plin cu lucruri drăguţe pe care nu le va avea niciodată. La colibele perete în perete, cu treptele lor fărâmiţate din zgură şi ferestrele lor sparte cârpite cu bucăţi din carton. La copiii exasperanţi. La maşinile vechi, mâncate de rugină, Forduri şi Hudsonuri şi Studebaker Larkur. La cerul neiertător al Texasului. Apoi a scos un hohot cumplit de râs plin de amuzament şi disperare.

– Dom’ne, asta-i o staţie pe drumul spre nicăieri. O iau pe obrăznicătura asta de Sue şi o tai înapoi în Mozelle. Dacă Harry nu vrea să vină, plecăm fără el.

Am scos harta din buzunar, am rupt o bucăţică de hârtie din ea şi mi-am notat numărul de telefon din Jodie. Apoi am mai scos o bancnotă de cinci dolari. I le-am întins. S-a uitat, dar nu le-a luat.

– La ce-mi trebuie numărul tău de telefon? N-am telefon. Şi ăla nu-i prefix de Fort Worth. E interurban.

– Sună-mă când eşti gata să te muţi. E tot ce vreau. Sună-mă şi spune-mi: „Domnule, la telefon mămica lui Rosette. Ne mutăm.” Doar atât.

Îmi dădeam seama că face calcule în minte. N-a durat mult. Zece dolari, reprezenta mai mult decât câştiga soţul ei muncind o zi întreagă în soarele fierbinte al Texasului. Cei de la Braţele de Muncă nu aveau nici cea mai mică idee despre ce înseamnă ziua redusă de lucru în zilele de sărbătoare. În plus el nu va *şti* absolut nimic despre aceşti zece dolari.

– Mai dă-mi şi o fisă. Pentru telefon.

– Uite un dolar. Simte-te bine. Şi să nu uiţi.

– N-o să uit.

– Nu, n-ai să uiţi. Pentru că dacă o faci, s-ar putea să-l găsesc pe bărbatul tău şi să stau cu el la taclale. Asta-i o treabă importantă, coniţă. E importantă pentru mine. Cum te cheamă, de fapt?

– Ivy Templeton.

Am rămas împietrit printre gunoaie şi buruieni, în nări cu duhoarea rahatului, a petrolului pe jumătate procesat şi aroma intensă de băşini a gazelor naturale.

– Domnu’? Ce-ai păţit? Ai o faţă ciudată.

– Nimic, i-am răspuns.

Şi poate *chiar* nu era nimic. Templeton este un nume destul de obişnuit. Desigur că un om se poate convinge de absolut orice dacă se străduieşte puţin. Eu sunt dovada vie.

– Pe *tine* cum te cheamă?

– Puddentane am spus. Întreabă-mă din nou şi-ţi voi răspunde la fel.

A schiţat un zâmbet fără chef la versul acesta pentru copiii de grădiniţă.

– Să mă suni, coniţă.

– Da, bine. Du-te, acum. Şi dacă dai cu maşina peste dracu' acela împeliţat de copil ai să-mi faci un serviciu.

M-am întors în Jodie şi am găsit un bilet prins de uşă cu o piuneză:

George,
Vrei, te rog, să mă suni? Am nevoie de ajutorul tău.
Sadie (asta-i problema!!)

Care anume? Am intrat s-o sun şi să aflu.

4

Mama antrenorului Borman, care era internată la un azil din Abilene, îşi fracturase şoldul, şi duminică avea loc serata dansantă Sadie Hawkins la liceu.

– Antrenorul a reuşit să mă convingă să-i supraveghez pe copii la dans împreună cu el! Mi-a spus, citez: „Cum ai putea să rezişti să nu te duci la o serată dansantă care îţi poartă numele?" Săptămâna trecută s-a întâmplat asta. Şi am acceptat, ca o proastă ce sunt. Acum pleacă în Abilene şi eu ce să fac? Să supraveghez singură două sute de adolescenţi în călduri care dansează twist şi philly? Nu prea cred! Şi dacă unii dintre băieţi o să aducă bere?

Mi-am spus că mirarea mai mare ar fi fost să nu aducă, dar m-am gândit că nu e bine să-i spun asta.

– Sau dacă se iau la bătaie în parcare? Ellie Dockerty mi-a povestit că anul trecut au dat buzna la dans nişte băieţi de la Henderson şi doi dintre ei şi doi de-ai noştri au ajuns la spital! George, poţi să mă ajuţi? *Te rog?*

– Am fost tocmai convins să merg la serata Sadie Hawkins de către Sadie Dunhill?

Zâmbeam larg. Ideea de a merge cu ea la dans nu era chiar o perspectivă sumbră.

– Nu glumi! Nu-i nostim!

– Sadie, vin bucuros cu tine. O să-mi aduci un bucheţel de flori să-l prind la corsaj?

– O să-ţi aduc o sticlă de şampanie, dacă e nevoie.

A stat să se gândească mai bine.

– Ba nu. Nu din leafa pe care o iau. Dar îmi pot permite un spumos Cold Duck.

– Începe la şapte şi jumătate?

De fapt ştiam că aşa era. Şcoala era plină de afişe vestind evenimentul.

– Da.

– Şi e o serată mai puţin protocolară. Fără orchestră. Asta-i bine.

– De ce?

– Orchestrele pot provoca necazuri. Odată am fost supraveghetor la un dans unde toboşarul a vândut la pauză bere făcută în casă. *Asta* a fost o experienţă plăcută.

– S-au bătut?

Îngrozită. Dar şi fascinată.

– Nu, dar au vomitat la greu. Chestia era destul de tare.

– Asta s-a petrecut în Florida?

Se petrecuse în Lisbon Falls în 2009, aşa că i-am răspuns că da, în Florida. Şi i-am mai spus că o însoţesc cu plăcere să supraveghem serata dansantă.

– Îţi mulţumesc foarte mult, George.

– Cu multă plăcere, doamnă.

Şi eram foarte sincer.

5

De organizarea seratei Sadie Hawkins s-au ocupat cei din Clubul Pep – pentru dezvoltarea extracurriculară a

talentelor – şi au făcut o treabă pe cinste: o sumedenie de flamuri din crep (galbene şi argintii, bineînţeles) atârnau de căpriorii sălii de sport. Cantităţi uriaşe de punci de ghimbir, fursecuri cu lămâie şi brioşe roşii furnizate de Future Homemakers of America. Cercul de arte, mic dar dedicat, şi-a adus contribuţia printr-o frescă desenată ce o reprezenta pe însăşi domnişoara Hawkins, fugind după bărbaţii de însurat din Dogpatch. Mattie Shaw şi prietena lui Mike, Bobbi Jill, făcuseră aproape totul şi, pe bună dreptate, nu-şi mai încăpeau în piele de mândrie. M-am întrebat dacă la fel se vor simţi peste şapte sau opt ani, când manifestantele primului val al mişcării de emancipare a femeilor îşi vor arde sutienele şi vor cere drepturi egale de reproducere. Ca să nu mai vorbesc despre inscripţiile de pe tricourile lor: NU SUNT UN OBIECT şi FEMEIA ARE TOT ATÂTA NEVOIE DE BĂRBAT CÂT ARE PEŞTELE DE BICICLETĂ.

DJ şi maestru de ceremonii al acestei seri era Donald Bellingham, elev în anul al doilea. A adus o colecţie absolut extraordinară de discuri pentru care nu i-au fost suficiente una, ci două valize Samsonite. Cu acordul meu (Sadie a părut consternată), şi-a racordat pick-up-ul Webcor la sistemul de amplificare al şcolii. Sala de sport era suficient de mare ca să reverbereze în mod natural şi, după câteva teste, a obţinut un sunet tunător, de-a dreptul asurzitor. Deşi se născuse în Jodie, Donald devenise rezident permanent al Rockville, oraşul lui Daddy Cool. Purta ochelari cu rame roz şi lentile groase, pantaloni cu talie înaltă şi pantofi cu baretă, atât de pătrăţoşi că păreau autentici, omule. Faţa îi era o fabrică de coşuri sub o tunsoare coadă de raţă a la Bobby Rydell, unsă din belşug cu Brylcreem. Aspectul lui îmi spunea că va fi sărutat pentru prima dată de o fată adevărată când va avea patruzeci şi doi de ani, dar se mişca iute şi bine şi nostim cu microfonul, şi vorbea mult, iar colecţia lui de discuri (pe

care o numea teancul de vinil) era, după cum am spus şi anterior, extraordinară.

– Haideţi să pornim petrecerea cu un tunet din trecut, o relicvă rock and roll, cu un ritm turbat de acrobat înşurubat, o melodie pentru fata mlădie, haideţi, daţi din picioare până la alienare cu *Danny… şi JOOOONIERS!*

– Să dansăm! a tunat şi sala.

Dansul a început aşa cum era obiceiul pe la începutul anilor şaizeci, doar fete care se zbânţuiau cu alte fete. Zburau picioare în pantofi fără toc. Se învârteau fuste. Dar, după un timp, podeaua a început să se umple de perechi fată-băiat… pentru dansurile mai rapide, mai recente, ca „Hit the Road, Jack” şi „Quarter to Three”.

Nu prea mulţi dintre copii s-ar fi calificat la *Dancing with the Stars,* dar erau tineri şi entuziaşti şi, evident, se distrau pe cinste. Mai târziu, dacă Donny B. n-ar fi avut inspiraţia să reducă puţin luminile, aş fi făcut-o eu însumi. La început, Sadie a fost agitată, pregătită să se confrunte cu tot ce era mai rău. Însă copiii veniseră doar ca să petreacă. Niciun semn de hoarde invadatoare de la Henderson sau alte licee. A înţeles că e totul bine şi a început să se mai destindă puţin.

După patruzeci de minute de muzică non-stop (şi patru brioşe), m-am aplecat înspre Sadie şi i-am spus:

– E timpul ca Paznicul Amberson să-şi facă primul rond ca să se asigure că în curte nu e nimeni care să se dedea la comportament indecent.

– Vrei să vin cu tine?

– Vreau să stai cu ochii pe vasul de punci. Dacă se apropie vreun tânăr de el cu o sticlă de orice, chiar şi sirop de tuse, vreau să-l ameninţi cu electrocutarea sau cu castrarea. Cu orice ţi se pare că ar fi mai eficient.

S-a sprijinit de perete şi a râs în hohote până când i-au dat lacrimile.

– Pleacă de-aici, George. Eşti *îngrozitor*.

Şi am plecat. Eram bucuros că am reuşit să o fac să râdă, dar, chiar şi după trei ani, nu-mi dădeam încă seama cât efect aveau glumele cu tentă sexuală în Tărâmul lui Demult.

Am descoperit un băiat şi o fată care se pipăiau într-unul din cele mai întunecoase colţuri din estul sălii de sport – el prospectând înăuntrul bluzei ei, ea sugându-i buzele ca şi când ar fi vrut să i le smulgă din loc. Când l-am bătut pe umăr pe tânărul prospector, au sărit amândoi cât colo.

– Păstraţi-vă pentru după dans, i-am spus. Acum du-te înapoi în sală. Mergi încet. Răcoreşte-te. Bea nişte punci.

Au plecat. Ea, încheindu-şi bluza, iar el uşor cocârjat, păşind în maniera cunoscută sub numele Sindromul Coaielor Învineţite.

Douăzeci de licurici sclipeau din spatele atelierului de sudură. Am făcut cu mâna şi câţiva copii din zona pentru fumat mi-au răspuns. M-am uitat după colţul atelierului de tâmplărie şi am văzut ceva ce nu mi-a plăcut. Mike Coslaw, Jim LaDue şi Vince Knowles stăteau ghemuiţi, trecând un obiect de la unul la altul. Am apucat obiectul respectiv şi l-am azvârlit peste gard înainte ca ei să-şi dea seama că sunt acolo.

Jim a părut uimit o clipă, apoi mi-a adresat cunoscutul lui semizâmbet de erou al fotbalului:

– Bună şi dumneavoastră, domnule A.

– Scuteşte-mă, Jim. Nu sunt vreo fată pe care încerci s-o convingi să-şi dea chiloţii jos. Şi cu siguranţă nu sunt nici antrenorul tău.

Era şocat şi chiar puţin speriat acum, dar nu am depistat niciun semn de frondă pe chipul lui. Cred că într-unul din liceele mari din Dallas aş fi avut parte de multe discuţii. Vince făcuse un pas înapoi. Mike rămăsese pe loc, dar părea abătut şi jenat. Nu, era mai mult decât jenă. Era ruşine pură.

– O sticlă cu alcool la un dans la şcoală, le-am spus. Nu că m-aş aştepta să respectaţi toate regulile, dar de ce să le

încălcaţi atât de prosteşte? Jimmy, ce se va întâmpla cu bursa ta dacă eşti prins că bei şi eşti dat afară din echipă?

– Probabil c-o să fiu suspendat, mi-a răspuns. Atâta tot.

– Aşa e. Şi n-o să joci un an de zile. Şi o să fii nevoit să începi să înveţi pe bune. La fel şi în cazul tău, Mike. În plus, o să fii dat afară şi din cercul de teatru. Vrei asta?

– Nu, domnule, aproape o şoaptă.

– Dar tu, Vince?

– Nu, nu, domnule A. Deloc. O să mai facem piesa cu procesul? Pentru că dacă o facem…

– Nu eşti în stare să-ţi ţii gura când îţi face observaţie un profesor?

– Ba da, domnule A.

– Data viitoare nu mai scăpaţi aşa uşor, dar asta e seara voastră norocoasă. În seara asta primiţi doar un sfat preţios: *Nu vă puneţi în pericol viitorul.* Nu din cauza unei sticle de whisky la o serată dansantă de la liceu de care n-o să vă mai amintiţi la anul. Aţi înţeles?

– Da, domnule, a spus Mike. Îmi pare rău.

– Şi mie, a zis şi Vince. Absolut.

Şi-a făcut cruce şi a zâmbit larg. Unii oameni aşa sunt făcuţi. Şi poate că lumea are nevoie de ei să o anime, cine poate şti?

– Jim?

– Da, domnule. Vă rog să nu-i spuneţi lui tata.

– Nu, asta rămâne între noi.

I-am măsurat din priviri.

– Anul viitor la colegiu o să găsiţi o sumedenie de locuri în care să beţi. Dar nu la şcoala noastră. Mă auziţi?

De data aceasta au spus în cor „da, domnule”.

– Acum duceţi-vă înăuntru. Beţi nişte punci ca să vi se ducă izul de whisky.

Şi s-au dus. I-am lăsat s-o ia înainte, apoi i-am urmat, cu capul în jos, mâinile în buzunare, adâncit în gânduri. *Nu la şcoala noastră,* le spusesem. A noastră.

Vino să predai, îmi zisese Mimi. *Asta e menirea ta.*

Niciodată 2011 nu mi s-a părut mai îndepărtat ca atunci. La naiba, Jake Epping nu mi s-a părut niciodată mai îndepărtat. Dintr-o sală de sport pe jumătate luminată din inima Texasului se auzeau acordurile unui saxofon. Adierea dulce a vântului le purta în noapte. Un toboşar chema pe toată lumea „să dea din picioare până la alienare”.

Cred că atunci m-am hotărât să nu mă mai întorc niciodată.

6

Saxofonul mârâit şi toba insidioasă acompaniau un grup intitulat The Diamonds. Melodia era „The Stroll”. Dar copiii nu ştiau cum să danseze. Nu tocmai.

The Stroll a fost primul dans pe care l-am învăţat împreună cu Christy la cursurile din serile de joi. Este un soi de dans de început în care fiecare pereche ţopăie printr-un culoar format din băieţi şi fete care bat din palme. Nu asta am văzut când m-am întors în sală. Aici băieţii şi fetele dansau în pereche, exact ca la vals, apoi se despărţeau, ajungând în colţul opus celui de pornire. Se lăsau pe călcâie şi îşi scoteau şoldurile înainte într-un mod încântător şi sexi.

De lângă masa cu gustări i-am văzut pe Mike, Jim şi Vince alăturându-se dansatorilor. Vince nu le prea avea cu dansul – dacă aş spune că dansa ca un alb, ar însemna să-i jignesc pe toţi băieţii albi din lumea întreagă – însă Jim şi Mike se mişcau cu graţia inconştientă a sportivilor. N-a trecut mult şi au captat atenţia fetelor din partea opusă.

– Începusem să mă îngrijorez! mi-a strigat Sadie, încercând să se facă auzită peste muzică. E totul în regulă?

– Da! am strigat şi eu. Ce dans e acesta?

– The Madison! Îl dau la radio de peste o lună! Vrei să te învăţ?

– Doamnă, i-am spus luând-o de braţ. Eu sunt cel care o să te înveţe.

Copiii ne-au zărit şi ne-au făcut loc, aplaudând şi scandând *Bravo, domnu' A!* şi *Arătaţi-i cum se face, don'şoară Dunhill!* Sadie a râs şi şi-a strâns mai bine elasticul cozii de cal. Obrajii i s-au îmbujorat iarăşi, făcând-o să arate mai mult decât drăguţă. S-a lăsat pe călcâie, bătând din palme şi mişcându-şi umerii împreună cu celelalte fete, apoi mi-a venit în braţe, cu ochii ridicaţi spre ai mei. Şi bine că eram suficient de înalt. Ne-am învârtit ca un mire şi o mireasă pe un tort de nuntă, apoi ne-am separat din nou. M-am înclinat şi m-am rotit pe vârfuri, cu mâinile întinse ca Al Jolson când cântă „Mammy". Mişcarea a stârnit alte aplauze şi nişte ţipete admirative de perioadă pre-Beatles din partea fetelor. Nu mă dădeam mare (mă rog, doar puţin); eram fericit să dansez din nou. Trecuse prea multă vreme de când nu o mai făcusem.

Cântecul s-a terminat, saxofonul s-a pierdut în acel tumult al rock and rollului pe care DJ-ul nostru îl numea „ritm turbat de acrobat înşurubat" şi am părăsit ringul.

– Doamne, ce m-am distrat, a spus Sadie, strângându-mă de braţ. *Tu* eşti foarte amuzant.

Înainte să-i pot răspunde, Donald a urlat în staţia de amplificare:

– În cinstea celor doi supraveghetori care chiar ştiu să danseze – chestie nemaivăzută în liceul nostru –, iată un tunet din trecut, binecunoscut, neprefăcut, în inimi ţinut, direct din colecţia de discuri a tăticului meu, care nu ştie că i-am şterpelit-o şi o să intru în belea dacă mă pârâţi. Priviţi şi vă minunaţi, credincioşi rockeri, aşa se dansa pe când domnul A şi don'şoara D erau în liceu!

Toţi s-au întors să ne urmărească şi… ei, bine…

Cunoşti senzaţia pe care o ai când e noapte şi eşti afară şi vezi tivul unui nor aprinzându-se în aur strălucitor şi atunci ştii că luna va ieşi în câteva secunde? Exact sentimentul acesta m-a încercat atunci, printre flamurile din hârtie creponată care se ondulau în sala de sport a liceului Denholm. Ştiam ce melodie va pune, ştiam că vom

dansa şi mai ştiam şi cum vom dansa. Şi atunci s-au auzit primele acorduri ale alămurilor:

Di-da-daaa… da-di-da-da-daaa…

Glenn Miller. „In the Mood”.

Sadie şi-a scos elasticul, lăsându-şi părul liber, încă mai râdea, dar începuse să-şi unduiască uşor şoldurile. Părul i se legăna de pe un umăr pe altul.

– Ştii să dansezi swing? mi-am ridicat vocea peste muzică.

Ştiind că ştie să danseze. Ştiind că va dansa.

– Cu mişcări Lindy Hop? m-a întrebat.

– Da.

– Păi…

– Haideţi, don’şoară Dunhill, a intervenit una dintre fete. Vrem să vă vedem.

Şi două dintre prietenele ei au împins-o pe Sadie înspre mine.

A şovăit. Am mai făcut o piruetă şi i-am întins mâinile. Copiii ne-au ovaţionat când am intrat pe ringul de dans. Ne-au făcut loc. Am tras-o înspre mine şi, după o ezitare de o fracţiune de secundă, s-a rotit mai întâi la stânga, apoi la dreapta, croiala sarafanului abia permiţându-i mişcarea. Era varianta de Lindy pe care o învăţau Richie-cu-aricii şi Bewie-cu-blugii-Levie în ziua aceea din toamna lui 1958. Era Hellzapoppin. Bineînţeles că asta era. Pentru că trecutul se armonizează cu sine însuşi.

Am adus-o la mine trăgând-o de mâini, apoi i-am dat drumul. Ne-am separat. Şi, ca doi oameni care au exersat luni bune aceste mişcări (poate chiar pe un disc cu viteză redusă şi într-o zonă pentru picnicuri pustie), ne-am aplecat şi am ridicat câte un picior, mai întâi la stânga, apoi la dreapta. Copiii au râs şi au aclamat. Se strânseseră în cerc în jurul nostru pe podeaua lustruită şi băteau din palme.

Ne-am apropiat iarăşi, iar ea s-a învârtit repede ca o balerină pe sub mâinile noastre împreunate.

Acum mă strângi ca să-mi spui dacă la stânga sau la dreapta.

De parcă gândul ar fi chemat gestul, mâna mea dreaptă a fost strânsă uşor şi Sadie s-a învârtit înapoi ca o elice, cu părul zburându-i în toate părţile ca un ventilator, sub luminile roşii şi albastre. Am auzit câteva fete gâfâind. Am prins-o şi m-am lăsat pe un călcâi, culcând-o pe braţ şi rugându-mă să nu-mi plesnească genunchiul. Nu mi-a plesnit.

M-am ridicat. S-a ridicat cu mine. S-a îndepărtat, apoi mi-a revenit în braţe. Am dansat sub luminile roşii şi albastre.

Dansul este viaţă.

7

Serata s-a terminat pe la unsprezece, dar n-am intrat cu Sunlinerul pe aleea din faţa casei lui Sadie decât la un sfert de oră după miezul nopţii. Unul dintre lucrurile pe care nu ţi le spune nimeni despre sarcina minunată de a supraveghea dansuri de adolescenţi este acela că tot supraveghetorii trebuie să facă ordine în sală după ce muzica s-a terminat.

Niciunul dintre noi nu a prea vorbit pe drumul spre casă. Cu toate că Donald a pus şi alte melodii săltăreţe ispititoare şi copiii ne-au bătut la cap să dansăm din nou, amândoi am refuzat. Un dans însemna o amintire frumoasă; două ar fi însemnat una nepieritoare. Ceea ce poate nu ar fi fost tocmai în regulă într-un oraş mic. Şi în orice caz, pentru mine chiar fusese ceva de neuitat. Mă gândeam neîncetat la ce simţisem când am ţinut-o în braţe, când îi simţisem respiraţia precipitată pe obraz.

Am oprit motorul şi m-am întors spre ea. *Acum o să spună „Mulţumesc pentru ajutor” sau „Mulţumesc pentru o seară plăcută” şi cu asta basta.*

Dar n-a spus aşa ceva. N-a spus nimic. Doar m-a privit lung. Cu părul pe umeri. Cu primii doi nasturi ai cămăşii bărbăteşti de sub sarafan descheiaţi. Cu cerceii scânteietori. Apoi ne-am luat în braţe, căutându-ne cu stângăcie, la început, apoi îmbrăţişându-ne strâns. Ne sărutam, dar era mai mult decât un sărut. Era ca atunci când mănânci după ce ţi-a fost foarte foame, ca atunci când bei după ce ţi-a fost foarte sete. Îi simţeam parfumul şi aroma transpiraţiei curate de sub parfum şi gustul de tutun, slab, dar încă iute pe buze şi pe limbă. Şi-a trecut degetele prin părul meu, (unul gâdilându-mi pavilionul urechii şi făcându-mă să mă cutremur), apoi şi le-a împreunat după gâtul meu. Degetele lungi i se mişcau şi i se tot mişcau. Mângâind pielea de la ceafă acolo unde în altă viaţă ar fi fost părul meu cel lung. Mi-am strecurat mâna şi i-am prins în palmă volumul sânului, iar ea a murmurat:

– O, mulţumesc. Credeam că am să mă prăbuşesc.

– Cu plăcere, i-am răspuns şi am strâns cu blândeţe.

Cred că ne-am sărutat vreo cinci minute, respirând tot mai sacadat pe măsură ce mângâierile deveneau mai îndrăzneţe. Parbrizul maşinii s-a aburit. Atunci m-a dat la o parte şi am văzut că avea obrajii uzi. Când Dumnezeu începuse să plângă?

– Iartă-mă, George, mi-a spus. Nu pot. Mi-e prea frică.

Sarafanul i se ridicase, dezvelindu-i jartierele, tivul combinezonului, spuma dantelată a chiloţilor. Şi-a tras fusta pe genunchi.

Am bănuit că era vorba despre faptul că era căsătorită şi chiar dacă se alesese praful de tot mariajul ei, încă mai conta – mă aflam la jumătatea secolului douăzeci, nu la începutul secolului douăzeci şi unu. Sau poate era vorba despre vecini. Casele erau întunecate şi păreau cufundate în somn, dar n-aveai cum să fii sigur. Şi, în oraşele mici, pastorii noi şi profesorii noi sunt întotdeauna subiecte interesante de conversaţie. Se va dovedi că mă înşelam în ambele privinţe, însă nu aveam de unde să fi ştiut atunci.

– Sadie, nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei. Nu sunt…

– Nu înţelegi. Nu e vorba că nu vreau. Nu de asta mi-e frică. Ci pentru că n-am făcut-o niciodată.

Înainte să apuc să mai spun ceva, a ieşit din maşină şi a fugit spre casă, scotocindu-se în geantă după cheie. Fără să se uite înapoi.

8

Am ajuns acasă la unu fără douăzeci şi am ieşit din garaj suferind la rândul meu de Sindromul Coaielor Învineţite. Abia aprinsesem lumina din bucătărie când a început să sune telefonul. 1961 se află la patruzeci de ani distanţă de inventarea dispozitivelor de identificare a apelantului, însă o singură persoană mă putea suna la ora aceea şi după o asemenea noapte.

– George? Eu sunt.

Părea mai calmă, dar vocea-i era răguşită. Plânsese. Mult.

– Bună, Sadie. N-am apucat să-ţi mulţumesc pentru o seară plăcută. La dans şi după aceea.

– Şi eu m-am simţit bine. N-am mai dansat de foarte multă vreme. Aproape că mi-e teamă să-ţi spun cu cine am învăţat să dansez Lindy.

– Păi, eu am învăţat cu fosta mea soţie. Bănuiesc că tu ai învăţat cu soţul tău cel înstrăinat.

Doar că nu era vorba de o simplă bănuială; aşa mergeau lucrurile. Nu mă mai mira nimic, dar aş minţi dacă ţi-aş spune că am reuşit să mă obişnuiesc vreodată cu această bizară înlănţuire armonică a evenimentelor.

– Da, mi-a răspuns cu voce albă. Cu el. Cu John Clayton din familia Clayton din Savannah. Şi *înstrăinat* este un cuvânt care se potriveşte foarte bine pentru că este un bărbat foarte straniu.

– Câtă vreme aţi fost căsătoriţi?

– O eternitate şi încă puţin. Asta în cazul în care numeşti ce am avut noi o căsnicie.

A râs. Era râsul lui Ivy Templeton, plin de umor şi de disperare.

– În cazul meu, o eternitate şi încă puţin înseamnă patru ani. După ce se termină şcoala în iunie, o să plec la Reno fără să mă ştie nimeni. O să mă angajez pe timpul verii ca ospătăriţă sau ceva în genul acesta. E obligatoriu să locuieşti acolo cel puţin şase săptămâni ca să poţi obţine un divorţ. Asta înseamnă că pe la sfârşitul lui iulie sau la începutul lui august voi putea să pun capăt… acestei glume proaste care a fost viaţa mea de până acum… aşa cum pui capăt chinurilor unui cal cu piciorul rupt.

– Pot să aştept, am spus, dar, de îndată ce cuvintele mi-au ieşit din gură, m-am întrebat dacă erau adevărate.

Pentru că actorii începuseră deja să se strângă în culise, iar spectacolul va începe în curând. Până în iunie ’62, Lee Oswald se va fi întors în SUA, locuind mai întâi cu Robert şi familia lui Robert, apoi cu mama lui. În august va sta pe Mercedes Street în Fort Worth şi va lucra la fabrica companiei Leslie Welding din apropiere, asamblând ferestre din aluminiu şi uşi de furtună cu iniţiale gravate pe ramă.

– Nu sunt sigură că *eu* pot.

A vorbit atât de încet, că a trebuit să fac eforturi să o înţeleg.

– Am fost mireasă virgină la douăzeci şi trei de ani, iar acum, la douăzeci şi opt, sunt o femeie divorţată tot virgină. Cam multă vreme a stat fructul acesta în pom, cum se zice acolo de unde sunt, mai ales când toată lumea – mama, de exemplu – îşi închipuie că ai început să capeţi experienţă practică în chestia aia cu păsările şi albinele încă de acum patru ani. Niciodată n-am mărturisit nimănui asta şi cred că aş muri dacă ai spune cuiva.

– E secretul nostru, Sadie. Şi va fi mereu. Era impotent?

– Nu chiar…

S-a întrerupt. După câteva clipe a spus îngrozită:

– George, linia asta-i comună?

– Nu. Cu trei cincizeci în plus pe lună, păpuşica asta e doar a mea.

– Slavă cerului. Dar tot nu pot să-ţi povestesc la telefon. Şi nici la restaurantul lui Al, cu câte un Prongburger în faţă. Vrei să vii la cină? Putem mânca afară, în curticica din spatele casei. Pe la cinci?

– Sigur că da. O să aduc un tort.

– Nu asta vreau să aduci.

– Dar ce?

– Nu pot să-ţi spun la telefon, chiar dacă nu e linie comună. Ceva ce se cumpără de la drogherie. Dar nu de la drogheria din Jodie.

– Sadie…

– Te rog, nu mai spune nimic. Acum o să închid şi o să mă duc să-mi dau cu nişte apă rece pe ochi. Am senzaţia că mi-a luat faţa foc.

Am auzit un pocnet mic. Închisese. M-am dezbrăcat şi m-am dus la culcare. Multă vreme am stat treaz în întuneric cu gândurile mele. Despre timp şi dragoste şi moarte.

Capitolul 15

1

Duminică dimineaţă pe la zece, m-am urcat în Sunliner şi am condus treizeci de kilometri până la Round Hill. Era o drogherie deschisă pe strada principală, dar am văzut în vitrină un afiş URLĂM PENTRU DENHOLM LIONS şi mi-am adus aminte că Round Hill făcea parte din circumscripţia a patra a liceului. Aşa că m-am dus la Kileen. Acolo, un farmacist în vârstă care semăna ciudat de tare, dar, fără îndoială absolut întâmplător, cu domnul Keene din Derry, mi-a făcut cu ochiul când mi-a dat punga maro din hârtie şi restul de bani:

– Să nu încalci legea, fiule.

I-am făcut şi eu cu ochiul, aşa cum, de altfel, se şi aştepta, şi m-am întors în Jodie. Nu prea dormisem în cursul nopţii şi am încercat să aţipesc puţin, dar nici măcar n-am reuşit să mă apropii de somn. Aşa că, până la urmă, tot m-am dus la Weingarten’s să cumpăr un tort. Nu era proaspăt, dar nu m-a deranjat asta şi credeam că nici pe Sadie nu o va deranja. Cină în aer liber sau nu, eram convins că nu mâncarea ocupa primul loc pe ordinea de zi. Când am bătut în uşă, o puzderie de fluturi mi se zburătăceau în stomac.

Sadie nu se fardase. Nu-şi dăduse nici măcar cu ruj. Avea ochii mari, întunecaţi şi înspăimântaţi. O clipă am fost convins că îmi va trânti uşa în nas şi că o s-o aud fugind cât o ţin picioarele. Şi cu asta basta.

Dar n-a fugit.

– Intră, mi-a spus. Am făcut salată de pui.

Buzele au început să-i tremure.

– Sper că-ţi place… că-ţi place…

Au început să-i tremure genunchii. Am scăpat cutia cu tortul şi m-am repezit s-o prind. Am crezut că o să leşine,

dar n-a leşinat. Şi-a pus braţele în jurul gâtului meu şi m-a strâns, aşa cum strânge o femeie pe cale să se înece un lemn care pluteşte pe râu. Am simţit cât de tare îi zbârnâie trupul. Am călcat pe afurisitul acela de tort. Apoi şi ea. *Fleoşc*.

– Mi-e frică, a zis. Dacă nu mă pricep?

– Dacă nu mă pricep eu?

Şi nu glumeam. Trecuse multă vreme de când n-o mai făcusem. Cel puţin patru ani.

N-a părut să mă audă.

– Nu m-a vrut niciodată. Nu aşa cum m-aş fi aşteptat eu. Iar metoda lui e singura pe care o cunosc. Întâi atingerea, după aia mătura.

– Linişteşte-te, Sadie. Inspiră adânc.

– Ai fost la drogherie?

– Da, în Kileen. Dar nu trebuie să…

– Ba da, trebuie. *Eu* trebuie s-o fac. Înainte să pierd şi curajul care mi-a mai rămas. Vino.

Dormitorul era la capătul holului. Era spartan: un pat, un birou, două fotografii pe perete, perdele din creton care dansau în răsuflarea blândă a aerului condiţionat. Genunchii au lăsat-o iarăşi şi am prins-o iarăşi. Ca într-un dans straniu. Pe podea erau urme de paşi ca la şcoala de swing a lui Arthur Murray. Tortul. Am sărutat-o şi buzele i s-au lipit de ale mele. Uscate şi disperate.

Am împins-o uşor şi am ajutat-o să se sprijine cu spatele de dulap. M-a privit cu gravitate printre şuviţele de păr care îi atârnau în ochi. I le-am dat la o parte, apoi, cu foarte multă blândeţe, am început să-i ling buzele uscate cu vârful limbii. Încet, până în colţuri.

– E mai bine? am întrebat-o.

Mi-a răspuns, dar nu cu glasul, ci cu propria-i limbă. Fără să mă lipesc de ea, am început să o mângâi de sus până jos, de la baza gâtului, unde îi simţeam bătăile rapide ale pulsului, la piept, abdomen, planul uşor înclinat al osului pubian, apoi pe fese şi în jos pe coapse. Materialul blugilor

şoptea sub palmele mele. S-a sprijinit mai bine de dulap şi s-a lovit cu capul de uşa acestuia.

– Au! am exclamat. Te-ai lovit?

Şi-a închis ochii.

– Mi-e bine. Nu te opri. Mai sărută-mă. A scuturat din cap.

– Ba nu, nu mă săruta. Fă-mi la buze ca înainte. Linge-mă. Îmi place.

Aşa am făcut. A suspinat şi şi-a alunecat degetele pe sub cureaua mea. Mai întâi la spate, apoi până în faţă unde era catarama.

2

Am vrut să mă grăbesc, pentru că toată fiinţa mea urla după viteză, îmi spunea să mă cufund adânc, îşi dorea acea senzaţie *perfectă*, chinuitoare care este chiar esenţa actului, dar m-am mişcat foarte încet, cel puţin la început. Apoi mi-a zis:

– Nu mă face să aştept, am aşteptat destul.

Şi i-am sărutat tâmpla transpirată şi mi-am mişcat şoldurile înainte. De parcă lansam Madison la orizontală. A gemut, s-a retras puţin, apoi şi-a ridicat şi ea şoldurile ca să mă întâmpine.

– Sadie? Te doare?

– Odumnezeulmeuda, a oftat iar eu am râs.

A deschis ochii şi s-a uitat la mine cu un amestec de curiozitate şi speranţă.

– Gata? Sau mai e?

– Mai e puţin, i-am spus. Dar nu ştiu cât. N-am mai fost cu o femeie de ceva vreme.

S-a dovedit că a mai fost ceva. Doar câteva minute în timp real, dar uneori timpul este altcumva – şi nimeni nu ştia asta mai bine decât mine. La sfârşit a început să geamă din nou:

– O, o, Doamne, o, Doamne Dumnezeule, o, *iubitule!*

Sunetul descoperirii lacome din voce m-a purtat pe culmi, aşa că nu a fost tocmai o chestie simultană. Dar după câteva secunde şi-a ridicat capul îngropându-l în umărul meu. Un pumn mic m-a lovit în omoplat o dată, de două ori... apoi s-a deschis ca petalele unei flori şi a rămas nemişcată. S-a lăsat la loc pe perne. Se uita fix la mine cu o expresie atât de stupefiată încât era puţin cam înspăimântătoare.

– Am avut, mi-a spus.

– Am observat.

– Mama mi-a zis că femeile n-au niciodată, doar bărbaţii. Mi-a zis că orgasmul femeilor e o legendă.

A scos un hohot nesigur de râs.

– Dumnezeule, ce a pierdut!

S-a ridicat într-un cot, mi-a luat o mână şi şi-a pus-o pe un sân. Sub palma mea, inima îi bătea repede, foarte repede.

– Spune-mi, domnule Amberson, cât durează până putem s-o facem din nou?

3

Când soarele îmbujorat a dispărut în smogul gros de fum de sondă de la vest, Sadie şi cu mine stăteam sub nucul bătrân din curtea ei minusculă, mâncam sendvişuri cu salată de pui şi beam ceai cu gheaţă. Dar tort nu mâncam. Tortul fusese iremediabil compromis.

– Te deranjează să porţi... ştii tu, chestiile astea de la drogherie?

– Nu, i-am răspuns.

În realitate m-a deranjat întotdeauna. Multe produse americane vor suferi îmbunătăţiri între 1961 şi 2011, dar ascultă-l pe Jake Epping, prezervativele vor rămâne la fel. Sigur, vor avea denumiri mai excentrice şi chiar aditivi de gust (pentru cei cu înclinaţii mai deosebite), dar în esenţă rămân tot nişte corsete pe care ţi le tragi peste puţă.

– Am avut o diafragmă, mi-a spus.

Nu avea masă în curte, aşa că întinsese o pătură pe iarbă. Acum a luat în mâini caserola cu salata de castraveţi şi ceapă şi a început să se joace nervos cu ea, închizând-o şi deschizând-o într-o manieră pe care multă lume, inclusiv eu, ar fi considerat-o freudiană.

– Mi-a dat-o mama o săptămână înainte de nunta cu Johnny. Ba chiar mi-a explicat cum să mi-o pun, deşi n-a putut să se uite în ochii mei şi sunt sigură că i-ar fi sfârâit obrajii dacă aş fi scăpat o picătură de apă pe ei. „Să nu faci vreun copil în primele optsprezece luni”, mi-a zis. „Ba chiar în primii doi ani, dacă reuşeşti să-l faci să aştepte atât. Aşa o să poţi să trăieşti din salariul lui şi o să-l economiseşti pe al tău.”

– Nu e un sfat prea rău.

Eram precaut. Ne aflam pe un teren minat. Ştia asta la fel de bine ca şi mine.

– Johnny e profesor de biologie. Înalt, dar nu cât tine. Mă săturasem să mă tot întâlnesc cu bărbaţi mai scunzi şi cred că de aia am acceptat când m-a invitat în oraş prima dată. Într-un final am ajuns să mă obişnuiesc cu el. Am crezut că era un om drăguţ, deşi când mă conducea seara acasă nu părea a căpăta încă o pereche de mâini. Pe atunci credeam că astea sunt semne de dragoste. Ce naivă eram, nu crezi?

Am făcut un gest neutru cu mâna.

– Ne-am cunoscut la Universitatea Georgia Southern şi apoi ne-am angajat la acelaşi liceu din Savannah. Mixt, dar particular. Sunt convinsă că tăticuţul lui a tras nişte sfori ca să ajungem împreună acolo. Claytonii nu sunt bogaţi – nu mai sunt bogaţi, deşi au fost pe vremuri –, dar încă fac parte din înalta societate din Savannah. Săraci, dar influenţi, înţelegi?

Nu înţelegeam – chestiuni legate de cine ce este în societate nu erau importante în vremea mea –, dar am murmurat nişte vorbe de încuviinţare. Ţinuse toate astea închise în ea prea multă vreme şi acum parcă era în transă.

– Aşa că aveam o diafragmă, bineînţeles că aveam. Într-o cutiuţă elegantă cu un trandafir pe capac. Doar că n-am folosit-o niciodată. N-a fost nevoie. În cele din urmă am aruncat-o la gunoi după una din „slobozelile” lui. Aşa le spunea, slobozeli. „Trebuie să mă slobozesc”, obişnuia să spună. Şi după aia urma mătura. Înţelegi?

Nu înţelegeam deloc.

Sadie a râs şi iarăşi mi-am adus aminte de Ivy Templeton.

– Aşteaptă doi ani, mi-a zis mama! Aş fi putut să aştept şi *douăzeci*, fără să am nevoie de diafragmă!

– Ce s-a întâmplat? am prins-o uşor de braţ. Te bătea? Cu coada de la mătură?

Mai era o modalitate în care ar fi putut fi folosită – citisem *Last Exit to Brooklyn* –, dar individul nu făcuse aşa ceva. Sadie fusese virgină; dovada era pe cearşafuri.

– Nu, mi-a răspuns. Mătura nu era pentru bătaie, George. Nu cred că mai pot să vorbesc despre asta. Nu acum. Mă simt… nu ştiu… ca o sticlă de şampanie agitată bine. Ştii ce-aş vrea?

Aveam o oarecare idee, dar am fost politicos şi am întrebat-o.

– Vreau să mă duci înăuntru şi să-i scoţi dopul.

Şi-a ridicat braţele deasupra capului şi s-a întins. Nu-şi mai pusese sutienul şi i se vedeau sânii ridicându-se sub bluză. Sfârcurile, pete întunecate, semănau cu nişte semne de punctuaţie în seara târzie.

Mi-a spus:

– Nu vreau să retrăiesc astăzi trecutul. Azi vreau doar să bolborosesc ca şampania.

4

O oră mai târziu aţipise. Am trezit-o sărutând-o pe frunte şi apoi pe nas.

– Trebuie să plec. Să-mi iau maşina din faţa casei înainte ca vecinii să înceapă să-şi cheme prietenii.

– Ai dreptate. Alături stă familia Sanford, iar Lila Sanford face practică la bibliotecă luna asta.

Şi eram destul de sigur că tatăl Lilei făcea parte din consiliul director al şcolii, dar n-am spus. Sadie strălucea şi nu era nevoie să stric momentul. Familia Sanford ştia acum doar că stăm cuminţi pe canapea, cu picioarele apropiate, aşteptând să se termine *Dennis pericol public* şi să înceapă emisiunea lui Ed Sullivan. Dar dacă maşina mea va mai fi în faţa casei şi la ora unsprezece, percepţia lor se va putea schimba.

M-a urmărit cum mă îmbrac.

– Şi acum ce o să se întâmple, George? Cu noi?

– Vreau să fiu cu tine, dacă şi tu vrei să fii cu mine. Vrei?

S-a ridicat în capul oaselor, cearşaful dezgolind-o până la talie, şi s-a întins după pachetul cu ţigări.

– Din tot sufletul. Dar încă sunt măritată şi chestia asta se va schimba abia la vară în Reno. Dacă aş încerca anularea căsniciei, Johnny s-ar împotrivi din toate puterile. Pe dracu', părinţii lui s-ar împotrivi din toate puterile.

– Dacă suntem discreţi totul o să fie în regulă. Dar trebuie să fim prevăzători. Ştii asta, nu?

A început să râdă şi şi-a aprins o ţigară.

– O, da. Ştiu asta.

– Sadie, ai avut probleme cu disciplina la bibliotecă?

– Ce? Sigur, am avut câteva. Nimic deosebit.

A ridicat din umeri şi sânii i s-au legănat. Îmi doream să nu mă fi îmbrăcat atât de repede. Pe de altă parte, pe cine păcăleam? Poate că James Bond ar mai fi fost în stare de încă o tură, dar Jake/George era epuizat.

– Sunt nouă aici. Copiii mă testează. Nu e foarte plăcut, dar mă aşteptam la aşa ceva. De ce?

– Cred că problemele astea vor dispărea. Elevilor le place foarte mult când profesorii se îndrăgostesc. Până şi băieţilor le place. E ca o emisiune de la televizor.

– Şi îşi vor da seama că am…

M-am gândit mai bine şi i-am răspuns:

– Unele dintre fete. Cele cu experienţă.

A suflat un rotocol de fum.

– Splendid.

Dar nu părea supărată.

– Ce-ar fi să mergem să mâncăm la restaurantul The Saddle din Round Hill? Să-i obişnuim pe oameni să ne considere pereche.

– Bine. Mâine?

– Nu. Mâine am ceva de făcut în Dallas.

– Documentare pentru carte?

– Îhî.

Şi iată-mă, abia începusem relaţia şi deja o minţeam. Nu-mi plăcea deloc, dar nu vedeam nicio altă cale. În ceea ce priveşte viitorul… Am refuzat să mă gândesc acum. Şi eu trebuia să-mi protejez strălucirea.

– Marţi?

– Bine. Şi, George?

– Ce este?

– Trebuie să găsim o modalitate să facem asta în continuare.

I-am surâs:

– Dragostea o să le rezolve pe toate.

– Cred că-i mai mult vorba de dorinţă.

– Poate că amândouă.

– Eşti minunat, George Amberson.

Iisuse, până şi numele era o minciună.

– O să-ţi povestesc despre Johnny şi despre mine. Când o să pot. Şi dacă o să vrei să mă asculţi.

– Vreau.

Credeam că trebuie să o ascult. Dacă voiam ca relaţia să funcţioneze, trebuia să înţeleg. Ce se întâmplase cu ea. Cu el. Cu mătura.

– Când te simţi pregătită.

– După cum spune mult stimatul nostru director, „Elevi, va fi incitant, dar merită osteneala”.

Am izbucnit în râs.

Şi-a stins ţigara.

– Mă întreb dacă duduia Mimi ar fi fost de acord cu ce facem noi.

– Sunt convins că da.

– Şi eu cred. Să conduci prudent, dragule. Şi ia-le pe astea.

A arătat spre punga de hârtie de la farmacia din Kileen de pe măsuţa de toaletă.

– Ar trebui să caut cine ştie ce explicaţii dacă se întâmplă să treacă pe la mine vreo persoană din aia foarte curioasă care-şi vâră nasul în dulăpiorul de medicamente după ce face pipi.

– Bună idee.

– Dar să le ţii la îndemnă, scumpule.

Şi mi-a făcut cu ochiul.

5

M-am pomenit că mă tot gândesc la prezervative pe drumul spre casă. Marca Trojan… şi cu striaţii pentru plăcerea *doamnei*. Aşa scria pe cutie. Doamna nu mai avea diafragmă (deşi credeam că-şi va putea face rost de una data viitoare când se va duce la Dallas), iar anticoncepţionalele vor apărea pe piaţă abia peste un an sau doi. Dar chiar şi aşa, doctorii se vor feri să le prescrie, dacă-mi aminteam eu bine informaţiile din cursul de sociologie modernă de la facultate. Aşa că, până una alta, rămâneam cu prezervativele Trojan. Nu le purtam ca să-i fac plăcere, ci ca să nu rămână însărcinată. Ceea ce era destul de amuzant dacă te gândeşti că eu nu mă voi naşte decât peste cincisprezece ani.

E teribil de derutant să te gândeşti la viitor.

6

Seara următoare am vizitat din nou afacerea lui Silent Mike. Semnul de pe uşă era întors cu ÎNCHIS la vedere şi magazinul părea pustiu, dar am ciocănit şi amicul meu electronist mi-a dat drumul înăuntru.

– La fix ai venit, domnule Doe. Chiar la fix, mi-a spus el. Să vedem ce părere ai. Personal, cred că m-am întrecut pe mine însumi.

L-am aşteptat lângă vitrina cu tranzistoare până s-a dus în camera din spate. A apărut cu câte o lampă în fiecare mână. Abajururile erau atât de murdare de parcă fuseseră reglate de mult prea multe degete jegoase. Baza uneia era ciobită şi acum stătea într-o rână: Lampa Înclinată din Pisa. Erau perfecte, şi i-am mărturisit asta. A rânjit satisfăcut şi a pus şi cutiile cu cele două magnetofoane lângă lămpi. Şi un săculeţ cu mai multe bucăţi de sârmă de diferite lungimi, atât de subţiri încât erau aproape invizibile.

– Facem o demonstraţie?

– Cred că am înţeles, i-am răspuns şi am pus pe tejghea cinci bancnote de douăzeci de dolari.

M-a impresionat puţin când a încercat să împingă una din ele spre mine.

– Ne-am înţeles să fie o sută optzeci.

– Restul de douăzeci este ca să uiţi că am călcat vreodată pe aici.

S-a gândit un pic, apoi a pus degetul pe bancnota rătăcită şi a tras-o lângă prietenele ei verzi.

– Am uitat, deja. Aş putea zice că-i un bacşiş.

Când îl priveam cum pune lucrurile mele într-o pungă de hârtie, m-a lovit curiozitatea şi i-am adresat o întrebare.

– Kennedy? Nu l-am votat, dar cred că o să fie în regulă dacă n-o să-şi primească ordinele de la Papă. Ţara are nevoie de cineva mai tânăr. Am intrat într-o eră nouă, înţelegi?

– Şi crezi că ar fi în siguranţă dacă ar veni în Dallas?

– Probabil. Dar nu sunt sigur. Dacă aş fi în locul lui, aş rămâne la nord de linia Mason-Dixon.

Am râs:

– Unde totul e calm şi totul e strălucitor?

Silent Mike (Holy Mike) a spus:

– Nu începe.

7

În cancelaria de la etajul întâi era un rastel pentru corespondenţă şi înştiinţări şcolare. Marţi dimineaţă, în ora liberă, am găsit un plic sigilat în cutia mea.

Dragă George,

Dacă încă mai vrei să luăm cina împreună, trebuie să fie pe la ora cinci, pentru că săptămâna asta şi cea viitoare trebuie să mă scol devreme din cauza aranjamentelor pentru Târgul de Carte de Toamnă. Poate ne întoarcem la mine pentru desert.

Am tort, dacă ai chef de o felie.

Sadie

– De ce râzi, Amberson? m-a întrebat Danny Laverty. Corecta nişte teme cu o intensitate găunoasă care sugera o mahmureală teribilă. Spune-mi şi mie că mi-ar prinde tare bine să râd.

– Ţî, i-am zis. E ceva personal. N-ai înţelege poanta.

8

Dar *noi* am înţeles-o şi „tort” a fost numele pe care am început să-l folosim pentru ce făceam şi în toamna aceea am mâncat chiar foarte mult.

Am fost discreţi, dar bineînţeles că au existat unii care ştiau ce se întâmplă. Probabil că au circulat şi nişte bârfe, dar nu a fost niciun scandal. Oamenii din oraşele mici nu

sunt deloc răi. Cunoşteau situaţia lui Sadie, măcar în linii mari, şi înţelegeau că, cel puţin deocamdată, nu ne puteam lua un angajament public. Nu venea la mine; asta ar fi dat naştere la vorbe. Iar eu nu rămâneam niciodată la ea peste ora zece seara; şi asta ar fi dat naştere la vorbe. Nu era chip să-mi pot pune Sunlinerul în garaj şi să rămân peste noapte pentru că nu aveam loc de Broscuţa ei, chiar dacă foarte mică. Şi nici n-aş fi făcut-o, pentru că tot ar fi aflat cineva. Aşa se întâmplă mereu în oraşele mici.

Mergeam la ea după ore. Luam masa împreună. „Cina", spunea ea. Uneori mergeam la restaurantul lui Al şi mâncam Prongburgeri şi fileuri de somn; alteori mergeam la The Saddle; de două ori am dus-o sâmbăta seara la sala de dans din oraş. Am fost la film la cinematograful Gem din Jodie sau la Mesa din Round Hill sau la cel în aer liber din Kileen (pe care elevii îl numiseră cursa de submarine). Într-un restaurant decent, cum era The Saddle, Sadie bea un pahar cu vin înainte de masă, iar eu beam o bere în timpul cinei, dar aveam grijă să nu fim văzuţi în tavernele locale, cu atât mai puţin la Red Rooster, singura cârciumă din Jodie unde era un tonomat, loc despre care elevii noştri vorbeau cu dor şi înfiorare. Era anul 1961 şi chiar dacă segregarea se mai îndulcise în mijlocul ţării – negrii îşi câştigaseră dreptul de a lua prânzul la tejghelele lungi din Dallas, Fort Worth şi Houston – profesorii nu puteau fi văzuţi niciodată bând la Red Rooster. Nu şi dacă mai voiau să predea vreodată aici. Niciodată-niciodată-niciodată.

Când făceam dragoste în dormitorul lui Sadie, avea întotdeauna la îndemână, lângă pat, o pereche de pantaloni, un pulover şi o pereche de pantofi. Ţinuta de urgenţă, o numea ea. Singura dată când s-a auzit soneria de la intrare pe când eram amândoi dezbrăcaţi (stare căreia începuse să-i spună *flagrant delicios*), s-a îmbrăcat în nici zece secunde. S-a întors chicotind şi fluturând un exemplar din revista *Turnul de veghe.*

– Martorii lui Iehova. Le-am spus că sunt mântuită şi au plecat.

Odată, când mâncam în bucătărie şuncă şi bame după consumarea actului, mi-a spus că relaţia noastră îi aminteşte de filmul *Love in the Afternoon* cu Audrey Hepburn şi Gary Cooper.

– Uneori mă întreb dacă e mai bine noaptea, a zis uşor melancolică. Aşa cum fac oamenii normali.

– O să ai toate şansele să afli, i-am răspuns. Ţine aproape, iubito.

A zâmbit şi mi-a sărutat colţul gurii.

– Foloseşti aşa nişte expresii trăsnite, George.

– O, da, am zis. Sunt foarte original.

Şi-a împins farfuria.

– Sunt gata de desert. Tu ce zici?

9

Nu la multă vreme după ce Martorii lui Iehova apăruseră la uşa lui Sadie – trebuie să fi fost pe la începutul lui noiembrie, pentru că tocmai finalizasem distribuţia la *Doisprezece oameni furioşi* – greblam frunzele moarte de pe gazon când am auzit o voce:

– Bună, George, ce mai faci?

M-am întors şi am dat cu ochii de Deke Simmons, văduv acum pentru a doua oară. Rămăsese în Mexic mai mult decât şi-ar fi închipuit oricine şi s-a întors tocmai atunci când lumea începuse să creadă că va rămâne acolo pentru totdeauna. Acum îl vedeam pentru prima oară. Era foarte bronzat, dar mult prea slab. Atârnau hainele pe el, iar părul – de culoarea oţelului în ziua nunţii – era acum complet alb şi i se rărea în creştet.

Mi-am aruncat grebla şi m-am repezit, bucuros, la el. Am vrut să-i strâng mâna, dar l-am luat în braţe. Chestie care l-a descumpănit – în anul 1961, Bărbaţii Adevăraţi Nu Se Îmbrăţişează –, dar apoi a început să râdă.

M-am dat un pas înapoi:

– Arăţi super!

– Bună încercare, George. Dar să ştii că mă simt ceva mai bine. Când a murit Meems... Ştiam că aşa se va întâmpla, dar tot m-a dat gata. Inima nu poate să înţeleagă, cred eu.

– Intră să bem o cafea.

– Mi-ar face plăcere.

Am discutat despre perioada pe care o petrecuse în Mexic. Am discutat despre şcoală. Am discutat despre invincibila echipă de fotbal şi despre apropierea campionatului. Apoi şi-a pus ceaşca pe masă şi mi-a spus:

– Ellen Dockerty m-a rugat să-ţi zic o vorbă, două despre tine şi Sadie Clayton.

Aşa, vezi. Şi eu, care crezusem că totul merge bine.

– Acum îşi spune Dunhill. E numele ei de fată.

– Ştiu totul despre situaţia ei. Am ştiut de când am angajat-o. E o fată minunată şi tu eşti un om bun, George. Dacă e să mă iau după ce-mi zice Ellie, consider că faceţi faţă cu multă bună cuviinţă unei situaţii dificile.

M-am mai relaxat un pic.

– Ellie zice că e aproape convinsă că niciunul din voi nu ştie de motelul Candlewood Bungalows de lângă Kileen. Nu s-ar fi simţit tocmai bine să vă spună ea însăşi, aşa că m-a rugat pe mine.

– Candlewood Bungalows?

– Am dus-o pe Meems acolo într-o mulţime de sâmbete.

Îşi răsucea cana de cafea în mâini care păreau acum prea mari pentru trupul lui.

– E condus de un cuplu de profesori ieşiţi la pensie din Arkansas sau Alabama. Unul dintre statele astea care încep cu A. Profesori *bărbaţi* la pensie. Dacă pricepi ce-ţi zic.

– Cred că înţeleg, da.

– Sunt oameni cumsecade, foarte discreţi în privinţa relaţiei lor şi în privinţa oaspeţilor lor.

Şi-a ridicat ochii din cafea. Se îmbujorase puţin, dar zâmbetul nu-i dispăruse.

– Nu e un motel care să închirieze camere cu ora, dacă la asta te gândeşti. Nici pe departe. Camerele sunt drăguţe, preţurile rezonabile, iar restaurantul micuţ de pe şosea este intim şi liniştit. Sunt momente când o fată are nevoie de aşa ceva. Poate şi bărbatul are nevoie. Ca să nu mai facă totul pe fugă. Şi să nu se simtă ieftini.

– Mulţumesc, i-am spus.

– Cu foarte multă plăcere. Am petrecut multe seri frumoase la Candlewood cu Mimi. Câteodată doar ne-am uitat la televizor din pat, îmbrăcaţi în pijamale, dar şi asta-i o manieră plăcută de a-ţi petrece timpul când ai ajuns la o anumită vârstă, a surâs el cu tristeţe. Sau aproape. Adormeam ascultând greierii. Sau câte vreun lup care urla de foarte departe, din prerie. La lună, ştii? Chiar fac asta. Lupii urlă la lună.

Şi-a scos o batistă din buzunarul de la spatele pantalonilor cu mişcări încete de om bătrân şi şi-a şters obrajii. I-am întins mâna şi Deke mi-a strâns-o.

– A ţinut la tine, deşi n-a reuşit niciodată să te înţeleagă. Zicea că-i aminteşti de fantomele din filmele mute. „E foarte luminos, dar parcă nu-i cu totul aici”, aşa spunea.

– Nu sunt fantomă. Pe cuvânt.

Mi-a zâmbit.

– Nu? În cele din urmă am reuşit să-ţi verific referinţele. Abia după ce predaseşi la noi ceva vreme şi după ce ai făcut o treabă aşa de nemaipomenită cu piesa. Cele de la şcoala din Sarasota sunt în regulă, dar mai departe… a clătinat din cap surâzând încă. Şi licenţa ta e emisă de o fabrică din Oklahoma.

Nu folosea la nimic să încerc să-mi dreg glasul. Nu puteam să mai scot niciun sunet.

– Şi ce-mi pasă, ai putea să mă întrebi? Nu prea mult. Odinioară, în părţile astea de lume, dacă un om venea în oraş călare, cu câteva cărţi prinse la şa, cu ochelari pe nas

şi cravată la gât, putea să fie pe loc angajat director de şcoală şi să rămână în funcţie douăzeci de ani. Şi nu cu prea multă vreme în urmă. Eşti un profesor al naibii de bun. Elevii ştiu asta, eu ştiu asta şi Meems ştia asta. Şi pentru mine înseamnă mai *mult* decât suficient.

– Ellen ştie că mi-am falsificat referinţele?

Pentru că Ellen Dockerty era director interimar şi, după întrunirea consiliului director al şcolii din ianuarie, funcţia va deveni de drept a ei, dat fiind că nu existau contracandidaţi.

– Nu şi nici n-o să afle. Cel puţin, nu de la mine. Nu consider că ar trebui să ştie.

S-a ridicat de la masă.

– Dar există cineva care trebuie să ştie adevărul despre cine eşti, pe unde ai fost şi ce ai făcut. Şi acel cineva este o anumită bibliotecară. În cazul în care ai intenţii serioase cu ea. Ai?

– Da, i-am răspuns şi Deke a dat din cap ca şi cum asta ar fi rezolvat totul.

Îmi doream să fi fost aşa.

10

Mulţumită lui Deke Simmons, Sadie a apucat să afle ce înseamnă să faci dragoste după apusul soarelui. Când am întrebat-o cum a fost, mi-a răspuns că a fost minunat.

– Dar cel mai mult abia aştept să mă trezesc lângă tine mâine dimineaţă. Auzi vântul?

Îl auzeam. Şuiera prin streşini.

– Nu-ţi dă o stare de linişte?

– Ba da.

– Acum am să spun ceva. Sper să nu te stânjenesc.

– Spune.

– Cred că m-am îndrăgostit de tine. Poate că-i vorba doar despre sex, am auzit că e o greşeală pe care oamenii o fac de obicei, dar nu cred.

– Sadie?

– Da? încercând să zâmbească, dar în realitate arătând înfricoşată.

– Şi eu te iubesc. Fără niciun „poate” sau „din greşeală”.

– Slavă Domnului, a oftat ea şi s-a cuibărit mai aproape.

11

La a doua noastră vizită la Candlewood Bungalows, era pregătită să vorbească despre Johnny Clayton.

– Dar stinge lumina, vrei?

Am făcut ce mi-a cerut. În timpul povestirii a fumat trei ţigări. Spre sfârşit a plâns în hohote, probabil nu atât din cauza amintirii durerii, cât din jenă faţă de mine. Cred că în cazul celor mai mulţi dintre noi este mai uşor să recunoaştem că am greşit decât să recunoaştem că am fost tâmpiţi la un moment dat. Nu că ăsta ar fi fost cazul ei. Este o diferenţă enormă între prostie şi naivitate. Şi, ca majoritatea fetelor provenite din familii din clasa de mijloc prin anii patruzeci şi cincizeci, Sadie nu ştia aproape nimic despre sex. Mi-a mărturisit că niciodată până atunci nu se uitase la un penis. Îl văzuse pe fugă pe al lui Johnny de câteva ori, dar mi-a zis că, dacă ar fi prins-o că se uită, i-ar fi prins capul în mână şi i l-ar fi întors cu duritate, aproape la limita durerii.

– Dar mă durea *întotdeauna*, a spus. Înţelegi?

John Clayton provenea dintr-o familie religioasă în mod convenţional, dar nu fanatică. Era un om plăcut, atent, suficient de atrăgător. Nu avea cel mai teribil simţ al umorului din lume („nu avea deloc” mi se părea mult mai aproape de adevăr), dar părea că o adoră. Părinţii ei îl adorau ei înşişi. Mai ales Claire Dunhill era nebună după Johnny Clayton. Şi, bineînţeles, el era mai înalt decât Sadie, chiar şi atunci când aceasta purta tocuri. Foarte important după atâţia ani de glume făcute pe seama înălţimii ei.

– Singurul lucru care m-a neliniştit la el înainte de căsătorie era ordinea lui exagerată, a continuat Sadie. Îşi aranjase toate cărţile în ordine alfabetică şi se supăra foarte tare dacă le puneai în altă parte. Se enerva şi dacă luai vreuna de pe raft – se simţea asta, era ca un fel de încordare a aerului din încăpere. Se bărbierea de trei ori pe zi şi se spăla pe mâini tot timpul. Dacă dădea mâna cu cineva, inventa câte o scuză şi dădea fuga la baie să se spele de îndată ce putea.

– Şi hainele şi le aranjase pe culori, am spus eu. Atât cele de pe el, cât şi cele din dulap şi vai şi amar de cel care le schimba locul. Proviziile din cămară erau şi ele puse în ordine alfabetică? Sau se scula uneori noaptea ca să verifice dacă a stins focurile de la maşina de gătit şi dacă a încuiat uşile?

S-a întors spre mine, cu ochii mari şi nedumeriţi în întuneric. Patul a scârţâit prietenos; vântul a izbucnit în rafale; un geam slăbit a păcănit în ramă.

– De unde ştii?

– E o boală. Se numeşte tulburare obsesiv-compulsivă. TOC pe scurt. Howard… dar m-am oprit.

Începusem să spun că Howard Hughes a avut aşa ceva, dar poate că încă nu era adevărat. Şi chiar dacă era, poate că oamenii nu aflaseră încă.

– Un vechi prieten de-al meu a avut boala asta. Howard Temple. Nu contează. Ţi-a făcut rău, Sadie?

– Nu tocmai. Adică nu m-a bătut şi nu mi-a tras niciun pumn, deşi odată mi-a dat o palmă. Atâta tot. Dar oamenii pot răni alţi oameni şi fără să-i bată, nu-i aşa?

– Aşa este.

– Nu am putut să vorbesc cu nimeni despre asta. În special cu mama. Ştii ce mi-a zis în ziua nunţii? Că dacă spun jumătate de rugăciune înainte şi jumătate în timpul, totul o să fie bine. *În timpul* a fost expresia cea mai apropiată de *raporturi sexuale* pe care a reuşit s-o rostească vreodată. Am încercat să stau de vorbă cu

prietena mea, Ruthie. Dar o singură dată. Era după ore şi ea mă ajuta să fac ordine în bibliotecă. „Nu este treaba mea ce se întâmplă în spatele uşii de la dormitor”, mi-a zis. Şi n-am mai încercat pentru că, de fapt, nici eu nu voiam să vorbesc despre asta. Mi-era mult prea ruşine.

Şi vorbele au dat năvală. Unele lucruri erau mai neclare din cauza lacrimilor, dar am prins esenţa. În anumite nopţi – poate o dată pe săptămână, poate de două ori – îi spunea că trebuie „să se slobozească”. Stăteau întinşi unul lângă altul pe pat, ea într-o cămaşă de noapte (el insista să fie neapărat opacă), el într-o pereche de boxeri. Niciodată nu l-a văzut mai dezbrăcat de atât. Lăsa cearşaful mai jos şi ea vedea cortul făcut în material de erecţia lui.

– O dată s-a uitat şi el la cort. Doar o singură dată, din câte îmi aduc aminte. Şi ştii ce a zis?

– Nu.

– „Cât de scârboşi suntem.” Apoi a mai spus: „Termină ca să apuc să dorm şi eu.”

Şi ea băga mâna pe sub aşternuturi şi îl masturba. Niciodată nu dura multă vreme, uneori era o chestiune de doar câteva secunde. De câteva ori i-a atins sânii în timp ce ea îşi îndeplinea datoria, dar de obicei mâinile îi rămâneau împreunate pe piept. La sfârşit, se ducea la baie, se spăla şi se întorcea îmbrăcat în pijama. Avea şapte. Toate albastre.

După aceea era rândul ei să meargă la baie şi să se spele pe mâini. El insista să se spele cel puţin trei minute şi cu apă atât de fierbinte că i se înroşea pielea. Când se înapoia în pat îşi ridica mâinile pentru inspecţie. Dacă mirosul de săpun nu era suficient de puternic ca să-l mulţumească, trebuia să se spele din nou.

– Şi când mă întorceam, mătura era acolo.

O punea peste cearşaf, dacă era vară; peste pături dacă era iarnă. Împărţea patul în două. Partea lui şi partea ei.

– Dacă aveam somnul agitat şi se întâmpla s-o mişc, se trezea. Indiferent cât de adânc ar fi dormit, tot se trezea. Şi mă împingea la loc. Dur. Spunea că „depăşesc mătura”.

A pălmuit-o atunci când l-a întrebat cum avea de gând să aibă copii, dacă nu o punea niciodată în ea.

– A turbat de-a dreptul. De-aia m-a pălmuit. Mai târziu şi-a cerut scuze, dar atunci mi-a zis: „Crezi că aş intra în gaura ta plină de microbi ca să aduc copii pe lumea asta împuţită? Oricum o să se aleagă praful de tot, oricine citeşte ziarele îşi dă seama că aşa va fi şi că radiaţiile o să ne omoare. O să murim plini de răni purulente şi scuipându-ne plămânii de atâta tuse. Se poate întâmpla în orice moment.”

– Iisuse. Nu-i de mirare că l-ai părăsit, Sadie.

– Abia după patru ani irosiţi. Atât a durat ca să mă conving că merit mai multe de la viaţă decât să ordonez şosetele soţului pe culori, să-l stimulez manual de două ori pe săptămână şi să dorm cu o nenorocită de măturică. Asta a fost partea cea mai umilitoare, partea despre care am fost sigură că nu voi putea vorbi nimănui niciodată… pentru că era atât de *caraghios*.

Dar mie nu mi se părea caraghios. Mi se părea ceva din zona crepusculară dintre nevroză şi psihoză indiscutabilă. Şi mi se mai părea că ascult Povestea Anilor Cincizeci. Era uşor să mi-i închipui pe Rock Hudson şi pe Doris Day dormind cu o măturică între ei. Adică, dacă Rock n-ar fi fost homosexual.

– Şi nu te-a căutat?

– Nu. Am făcut cerere de angajare la vreo zece şcoli diferite şi am primit răspunsurile într-o căsuţă poştală. Mă furişam de parcă eram o femeie ce avea o aventură extraconjugală. Şi chiar aşa m-au tratat mama şi tata când au aflat. Tata şi-a mai revenit puţin – cred că bănuieşte cât de rău a fost, deşi bineînţeles că nu doreşte să afle amănuntele. Dar mama? Ea nu. Ea e furioasă pe mine. A trebuit să-şi schimbe biserica la care mergea la slujbe şi să iasă din grupul doamnelor care brodează. Pentru că nu-şi putea ţine fruntea sus, aşa zice.

Cumva, atitudinea asta părea la fel de crudă şi de nebună ca şi povestea cu mătura, dar n-am spus nimic. Alt aspect al problemei mă interesa mai mult decât părinţii mult prea mărginiţi ai lui Sadie.

– *Clayton* nu le-a spus că ai plecat? Am priceput bine? Nu s-a dus să vorbească cu ei?

– Nu. Mama a înţeles, desigur.

Tărăgăneala sudică din glasul lui Sadie, de obicei abia perceptibilă, s-a accentuat:

– L-am făcut atât de urât de ruşine pe bietul băiat, că nu voia să vorbească cu *nimeni*.

A renunţat la accent.

– Să ştii că nu sunt sarcastică. Mama înţelege ruşinea şi înţelege aparenţele. În astea două privinţe Johnny şi mama sunt leiţi. Cu *ea* ar fi trebuit să se însoare.

A scos un hohot de râs puţin cam isteric.

– Probabil că mama s-ar fi *îndrăgostit* de mătura aia veche.

– Şi n-ai primit nicio veste de la el? Nici măcar o carte poştală în care să scrie „Hei, Sadie, haide să punem lucrurile la punct ca să ne putem vedea de vieţile noastre.”?

– Cum să primesc? Nu ştie unde sunt şi sunt sigură că nici nu-i pasă.

– Vrei ceva de la el? Pentru că un avocat…

M-a sărutat.

– Singurul lucru pe care îl vreau e deja aici, în pat lângă mine.

Am dat aşternuturile la o parte.

– Uită-te la mine, Sadie. Fără teamă.

S-a uitat. Şi a atins.

12

După aceea am aţipit. Nu a fost un somn adânc – auzeam vântul şi zăngănitul geamului în ramă –, dar am visat. Eram cu Sadie într-o casă goală. Dezbrăcaţi. Ceva se mişca la

etaj, cu bufnituri şi zgomote ciudate. Puteau fi paşi, dar parcă erau prea multe picioare. Nu mă simţeam vinovat la gândul că am fi putut fi descoperiţi goi puşcă. Mă simţeam înfricoşat. Pe un perete cu tencuiala jupuită era scris în cărbune ÎL VOI UCIDE CURÂND PE PREŞEDINTE. Dedesubt, cineva adăugase NUI DESTUL DE CURÂND ARE BOALĂN EL. Cu ruj închis la culoare. Sau poate cu sânge.

Poc, trosc, buf.

De deasupra.

– Cred că-i Frank Dunning, i-am şoptit lui Sadie.

Am prins-o de braţ. Era foarte rece. Ca braţul unei moarte. Ca braţul unei femei care fusese ucisă în bătaie cu un baros, poate.

Sadie a clătinat din cap. Se uita la tavan. Îi tremurau buzele.

Poc, trosc, buf.

Peste noi ningea cu var şi cu praf.

– Atunci e John Clayton, am şoptit iar.

– Nu, a spus ea. Cred că-i Omul cu bilet galben. L-a adus pe Jimla.

Deasupra bufniturile s-au oprit brusc.

M-a apucat de mână şi a început să mă scuture. Ochii înspăimântaţi îi acoperiseră toată faţa.

– El e! E Jimla! Şi ne-a auzit! *Jimla ştie că suntem aici!*

13

– Trezeşte-te, George! Trezeşte-te!

Am deschis ochii. Stătea sprijinită într-un cot lângă mine. Îi vedeam chipul palid ca prin ceaţă.

– Ce e? Cât e ceasul? Trebuie să plecăm?

Dar era încă întuneric şi rafalele vântului erau la fel de intense.

– Nu. Nu-i nici măcar miezul nopţii. Ai avut un coşmar, a râs ea puţin cam speriată. Cred că era ceva despre fotbal. Pentru că tot spuneai „Jimla, Jimla”.

– Aşa spuneam?

M-am ridicat în capul oaselor. S-a auzit scrâşnetul unui chibrit şi chipul i s-a luminat o clipă când şi-a aprins ţigara.

– Da. Aşa spuneai. Ai spus tot felul de chestii.

Asta n-avea cum să fie bine.

– Ce?

– N-am prea putut să înţeleg mare lucru. Doar „Derry e Dallas”, aşa ai spus. Şi după aia ai zis invers: „Dallas e Derry.” Despre ce era *vorba*? Îţi aduci aminte?

– Nu.

Însă este greu să minţi convingător când abia te-ai trezit din somn, chiar şi dintr-unul superficial, şi i-am putut citi scepticismul din ochi. Dar înainte de a apuca să se transforme în neîncredere, am fost întrerupţi de o bătaie în uşă. La douăsprezece fără un sfert noaptea, o bătaie în uşă.

Ne-am uitat unul la celălalt.

Bătaia s-a repetat.

E Jimla. Gândul acesta a fost foarte clar, foarte sigur.

Sadie şi-a lăsat ţigara în scrumieră, şi-a strâns cearşaful în jurul trupului şi a fugit la baie fără vreun cuvânt. A închis uşa după ea.

– Cine e? am întrebat.

– Domnul Yorrity, domnule, Bud Yorrity?

Unul din cei doi profesori homosexuali care deţineau motelul.

M-am dat jos din pat şi mi-am tras la repezeală pantalonii pe mine.

– Ce s-a întâmplat, domnule Yorrity?

– Am un mesaj pentru dumneavoastră. Doamna care mi l-a dat a zis că e urgent.

Am deschis uşa. În prag stătea un omuleţ într-un halat vechi şi cam zdrenţuit. Somnul îi coafase părul într-o formă de nor buclat. Ţinea în mână o bucată de hârtie.

– Ce doamnă?

– Ellen Dockerty.

I-am mulţumit pentru osteneală şi am închis uşa. Am despăturit coala de hârtie şi am citit mesajul.

Sadie a ieşit din baie, ţinând încă strâns cearşaful în jurul ei. Avea ochii mari şi înspăimântaţi.

– Ce s-a întâmplat?

– A fost un accident, i-am spus. Vince Knowles s-a dat peste cap cu maşina la marginea oraşului. Mike Coslaw şi Bobbi Jill erau cu el. Mike a fost aruncat din maşină. Are un braţ fracturat. Şi Bobbi Jill are o tăietură urâtă pe faţă, dar Ellie zice că-i bine în rest.

– Vince?

Mi-am adus aminte de ce spunea toată lumea despre felul în care Vince conducea – de parcă nu exista ziua de mâine. Acum nici nu mai exista. Nu pentru el.

– A murit, Sadie.

A împietrit.

– Nu se poate! *N-are decât optsprezece ani!*

– Ştiu.

Cearşaful i-a căzut din mâinile moi şi i s-a învolburat în jurul gleznelor. Şi-a prins obrajii în palme.

14

A fost anulată varianta mea revizuită a piesei *Doisprezece oameni furioşi.* Şi a fost înlocuită cu *Moartea unui elev*, piesă în trei acte: priveghiul de la pompele funebre, slujba de la biserica metodistă, slujba de înmormântare, din cimitirul West Hill. Acest spectacol îndoliat a fost urmărit de întregul oraş.

Părinţii şi sora mai mică a lui Vince, aflată încă în stare de şoc, au fost protagoniştii priveghiului, aşezaţi pe scaune pliante lângă sicriu. Când m-am apropiat de ei, cu Sadie lângă mine, doamna Knowles s-a ridicat şi m-a luat în braţe, copleşindu-mă cu aromele de parfum White Shoulders şi deodorant Yodora.

– I-aţi schimbat viaţa, mi-a şoptit la ureche. Aşa mi-a zis. Pentru prima oară a început să înveţe bine pentru că voia să joace teatru.

– Îmi pare tare, tare rău, doamnă Knowles, i-am spus.

Şi atunci m-a lovit un gând îngrozitor şi am strâns-o mai tare în braţe, de parcă gestul acesta ar fi putut alunga gândul: *Poate este efectul de fluture. Poate că Vince a murit pentru că eu am venit în Jodie.*

Sicriul era flancat de fotomontaje din mult prea scurta viaţă a lui Vince. În faţă, pe un şevalet, era o fotografie a lui în costumul din *Oameni şi şoareci* şi cu pălăria veche şi deformată de la recuzită, de sub care i se iţea chipul de şoricel inteligent. Vince nu avusese cine ştie ce talent, dar fotografia aceasta îi surprinsese zâmbetul perfect de şmecheraş. Sadie a început să suspine, iar eu ştiam din ce motiv. Viaţa ţi se schimbă cât ai bate din palme. Uneori vine spre noi, alteori se îndepărtează ademenitoare şi strălucitoare: *adio, iubiţel, a fost bine cât a fost.*

Şi Jodie *era* ceva benefic – era bun pentru mine. În Derry mă simţisem străin, dar Jodie era acasă. Uite ce înseamnă acasă pentru mine: parfumul de salvie şi îmbujorarea dealurilor în verile prelungi. Gustul slab de tutun de pe limba lui Sadie şi scârţâitul podelelor din sala de clasă. Ellie Dockerty suficient de grijulie ca să ne trimită vorbă în toiul nopţii ca să ne putem întoarce în oraş pe furiş sau doar ca să ştim ce se întâmplase. Amestecul aproape sufocant de parfum şi deodorant când doamna Knowles m-a îmbrăţişat. Mike luându-mă de umeri cu braţul sănătos, în cimitir, apoi îngropându-şi faţa în haina mea până când şi-a recăpătat stăpânirea de sine. Şi tăietura urâtă de pe obrazul lui Bobbi Jill înseamnă acasă şi gândul că, dacă nu va face o operaţie estetică (pe care familia ei nu şi-o putea permite), va rămâne cu o cicatrice care îi va aminti tot restul vieţii de cum îl văzuse pe băiatul din vecini mort pe marginea drumului, cu capul aproape smuls de pe umeri. Acasă înseamnă banderola neagră pe care o poartă Sadie, pe care

o port eu, pe care a purtat-o tot liceul încă o săptămână după înmormântare. Înseamnă şi Al Stevens care a pus fotografia lui Vince în vitrina restaurantului. Înseamnă şi lacrimile lui Jim LaDue când anunţă că îi dedică lui Vince Knowles toate meciurile câştigătoare ale echipei de fotbal.

Acasă mai înseamnă şi alte lucruri. Oamenii care mă salută pe stradă, oamenii care îmi fac cu mâna din maşini. Al Stevens care ne conduce, pe Sadie şi pe mine, în capătul sălii, la masa pe care a început s-o numească „masa voastră”, partidele de cribbage cu Danny Laverty din după-amiezile de vineri din cancelarie, la un penny punctul, discuţiile în contradictoriu cu bătrâna domnişoară Mayer referitoare la cel mai bun prezentator al unei emisiuni de ştiri: Chet Huntley şi David Brinkley, sau Walter Cronkite. Strada mea, casa mea spaţioasă, felul în care încep să mă reobişnuiesc cu maşina de scris. Cea mai minunată iubită şi timbrele verzi primite gratis la băcănie. Unt adevărat pe floricelele de porumb pe care le mănânc la film.

Acasă înseamnă să pot privi cum se înalţă luna deasupra ţinutului întins şi adormit şi să am pe cine să chem la fereastră alături de mine ca să ne uităm împreună. Acasă este locul unde dansezi cu alţii, iar dansul este viaţă.

15

Anul Domnului 1961 se apropia de sfârşit. Într-o zi cu burniţă, cu vreo două săptămâni înainte de Crăciun, am venit acasă de la şcoală încotoşmănat în cojocul meu din piele netăbăcită. Abia apucasem să deschid uşa când telefonul a început să sune.

– Io-s Ivy Templeton, am auzit o voce de femeie spunând. Probabil că nici nu mă mai ţii minte.

– Te ţin minte foarte bine, cucoană Templeton.

– Nici nu ştiu de ce m-am obosit să te sun, că ăia zece dolari s-au dus demult. Da’ mi-a rămas în cap ceva despre tine. Şi lu’ Rosette. Îţi zice „nenea care prinde mingea”.

– Te muţi, coană Templeton?

– Ai sută la sută dreptate. Mama vine mâine de la Mozelle cu un camion.

– Dar n-ai maşină? Sau s-a stricat?

– Maşina merge destul de bine pentru o rablă paradită, doar că Harry n-o să mai meargă cu ea. Nici n-o s-o mai conducă. Luna trecută era la o slujbă din aia de la Braţele de Muncă. Şi a căzut într-un şanţ şi a dat un camion cu spatele şi l-a călcat. I-a rupt şira.

Am închis ochii şi am văzut rămăşiţele strivite ale camionetei lui Vince tractate de maşina de depanări de la Gogie's Sunoco. Plină de sânge în interior, înapoia parbrizului făcut ţăndări.

– Îmi pare rău să aud asta, coană Templeton.

– O să trăiască, da' n-o să mai meargă niciodată. O să stea într-un scaun cu rotile şi o să se pişe într-o pungă, atât o să facă. Da' mai întâi o să meargă la Mozelle în spatele camionului lu' mama mea. O să şparlesc salteaua din dormitor ca să stea pe ea. O să fie ca şi când mi-aş lua câinele în concediu, nu zici?

A început să plângă.

– Am rămas în urmă cu chiria pe două luni, da' nu asta mă deranjează. Ştii *ce* mă deranjează, domnu' Puddentane, Întreabă-mă Din Nou Şi Îţi Voi Răspunde La Fel? Mai am doar treijcinci de amărâţi de dolari şi cu asta basta. Dacă bou' ăla de Harry s-ar fi ţinut pe picioare, n-am fi în căcatul ăsta. Ziceam înainte că sunt în căcat, da' uite-te la noi acu'!

Am auzit un fornăit prelung şi apos.

– Şi mai ştii ceva? Poştaşu' se uită la mine într-un fel şi cred că i-aş trage-o pe duşumeaua din living pe douăj de dolari. Dacă nu ne-ar putea vedea afurisiţii ăia de vecini de peste drum când ne-o punem. Că doar n-am cum să-l duc în dormitor. Acolo-i bărbăţelul cu spinarea ruptă.

A scos un hohot de râs ca un scrâşnet de măsele.

– Uite ce e, ce-ar fi să vii aici în decapotabila ta fiţoasă? Şi să mă duci la un motel undeva. Să dai ceva în plus ca să

iei o cameră cu living. Şi acolo Rosette o să se uite la teveu, şi io o să te fut. Mi s-a părut că ai nevoie.

Nu i-am răspuns. Tocmai zărisem bliţul unei idei.

Dacă nu ne-ar vedea afurisiţii ăia de vecini de peste drum când ne-o punem.

Mai exista un om pe care trebuia să-l urmăresc. În afară de Oswald. Un bărbat al cărui nume se întâmpla să fie tot George şi care avea să devină unicul prieten al lui Oswald.

Să nu ai încredere în el, notase Al.

– Mai eşti acolo, domnu' Puddentane? Nu? Atunci să te fut şi la re…

– Nu închide, coană Templeton. Ce-ar fi să-ţi plătesc restanţa la chirie şi să-ţi mai dau încă o sută de dolari?

Era mult mai mult decât ar fi fost nevoie să plătesc pentru ce îmi trebuia, dar aveam bani, iar ea avea necazuri.

– Domnule, acu' te-aş fute chiar dacă *tata* s-ar uita la noi pe două sute de parai.

– Nu trebuie să mă fuţi deloc, coană Templeton. Tot ce trebuie să faci este să te întâlneşti cu mine în parcarea din capătul străzii. Şi să-mi aduci ceva.

16

Se întunecase deja când am ajuns în parcarea de lângă depozitul Montgomery Ward, iar burniţa se mai îngroşase, semn că avea să se transforme în lapoviţă. Aşa ceva nu se întâmplă prea des în zona deluroasă de la sud de Dallas, dar nu prea des nu înseamnă niciodată. Tot ce speram era să reuşesc să mă întorc în Jodie fără să derapez şi să ies de pe şosea.

Ivy stătea în spatele volanului unui sedan vechi şi trist cu armăturile ruginite şi geamul din spate crăpat. S-a urcat în Fordul meu şi imediat s-a întins spre radiatorul deschis la maxim. Avea pe ea doar două cămăşi de diftină şi se zgâlţâia de frig.

– E bine. Chevroletul acela e îngheţat ca o ţâţă de vrăjitoare. S-a spart radiatoru’. Mi-ai adus mălaiu’, domnu’ Puddentane?

I-am dat un plic. L-a deschis şi a răvăşit câteva dintre bancnotele de douăzeci de dolari pe care le ţinusem pe raftul de sus al dulapului încă de când câştigasem pariul de la Faith Financial, cu peste un an în urmă. Şi-a ridicat posteriorul generos de pe scaun şi a îndesat plicul în buzunarul de la spatele blugilor, apoi a cotrobăit în buzunarul de la piept al primei cămăşi. A scos o cheie şi mi-a trântit-o în palmă.

– Satisfăcut?

Foarte satisfăcut.

– E falsă, da?

– Aşa cum mi-ai zis. Am făcut-o la fierăria de pe McLaren Street. Da’ de ce vrei o cheie de la căcăstoarea aia? Cu două sute poţi s-o închiriezi patru luni.

– Am motivele mele. Povesteşte-mi despre vecinii de peste drum. Ăia care te pot vedea când ţi-o pui cu poştaşul pe duşumeaua din living.

S-a fâţâit stânjenită şi şi-a strâns mai bine cămăşile peste bustul la fel de generos ca posteriorul.

– Am glumit.

– Ştiu.

Nu ştiam şi nu-mi păsa.

– Vreau doar să aflu dacă vecinii pot vedea tot ce se întâmplă în livingul tău.

– Sigur că pot. Şi io aş putea să văd la ei dacă n-ar avea perdele. Ceea ce ar fi trebuit şi io să cumpăr pentru noi dacă aş fi putut. E ca şi când locuim în stradă. Cred că aş putea să iau nişte saci de colo-şa – mi-a arătat tomberoanele înşirate lângă latura de est a depozitului – da’ ar arăta cam jegos.

– Unde stau vecinii care pot vedea la tine în casă? La numărul doi-zero-şapte-zero-patru?

– Doi-zero-şapte-zero-şase. Înainte a stat Slider Burnett cu neamurile, da’ s-a mutat după Halloween. Era dublură de clovn de rodeo, dacă-ţi vine să crezi aşa ceva. Cine şi-ar fi închipuit că există aşa o meserie? Acu’ e un tip, Hazzard, cu doi copii şi cu o babă care cred că e mă-sa. Rosette nu vrea să se joace cu ăia micii, că zice că e jegoşi. Îţi dai seama cum îs, dacă o cocină ca asta mică zice aşa ceva. Mam’mare vrea să vorbească, da’ doar gângăveşte. Are partea dreaptă înţepenită. Şi zău dacă ştiu cum poate să-l ajute când abia se ţine pe picioare. Dacă ajung vreodată aşa o să mă rog să mă împuşte! a clătinat din cap cu milă. Să-ţi mai zic ceva. N-o să facă mulţi purici pe-aici. Nimeni nu rămâne pe ’Cedes Street. Ai o ţigară? A trebuit să mă las. Când nu mai ai douăj de centi pentru un fum, înseamnă că chiar eşti pe drojdie.

– Nu fumez.

A ridicat din umeri.

– Ce mama naibii. Pot şi io să-mi cumpăr acu’, păi, nu? Sunt putred de bogată. Nu eşti însurat, nu?

– Nu.

– Da’ ai gagică. Se simte parfum în partea asta de maşină. Parfum bun.

M-a făcut să zâmbesc.

– Da, am gagică.

– Bravo ţie. Da’ ştie că te furişezi după lăsarea nopţii în sudul oraşului Fort Worth, făcând cine ştie ce lucruri necurate?

Nu am comentat, dar câteodată şi tăcerea e un răspuns.

– Nu contează. Asta-i treaba voastră. M-am încălzit, aşa că o s-o tai de-aici. Dacă şi mâine o să fie frig şi o să plouă, nu ştiu cum o să meargă Harry în spatele camionului lu’ mama.

S-a uitat la mine surâzând.

– Când eram mică, mă gândeam că o să fiu ca Kim Novak când o să fiu mare. Acum Rosette crede că o s-o înlocuiască pe Darlene în *Şoriceii Muşchetari*.

A dat să deschidă portiera, dar am oprit-o:

– Aşteaptă.

Mi-am scos tot ce aveam prin buzunarele cojocului – dropsuri, batiste din hârtie, o cutie cu chibrituri pe care mi-o pusese Sadie acolo, nişte notiţe pentru un test la engleză pe care intenţionam să-l dau elevilor din anul întâi înainte de vacanţa de Crăciun – apoi i-am întins haina.

– Ia asta.

– Nu iau nicio haină!

Părea şocată.

– Mai am una acasă, i-am spus.

Nu aveam, dar puteam să-mi cumpăr una, în vreme ce ea nu putea.

– Şi ce-o să-i zic lu' Harry? Că am găsit-o la gunoi sub nişte foi de varză?

Am rânjit:

– Spune-i că ţi-ai pus-o cu poştaşul şi că ţi-ai cumpărat-o din câştig. Ce-o să-ţi facă, o să te alerge pe stradă ca să te ia la bătaie?

A scos un hohot de râs, ca un croncănit de cuc, ciudat de fermecător. Şi-a luat haina.

– Toate cele bune lui Rosette, am adăugat. Spune-i că o să ne vedem în vis.

A devenit serioasă:

– Sper că nu, domnule. Că te-a visat fata mea, şi a avut un coşmar. A urlat mai-mai să dărâme casa. Aşa a făcut. M-a sculat la două dimineaţa şi io dorm buştean. A zis că omu' care i-a prins mingea are un monstru pe scaunul din spate al maşinii şi că-i e frică să n-o mănânce. M-a speriat de m-am căcat pe mine, aşa tare a urlat.

– Monstrul ăla avea un nume?

Bineînţeles că avea.

– Zicea că Jimla. Probabil că a auzit numele ăsta în filmul cu *Aladdin şi Şapte Văluri.* Oricum, tre' s-o tai. Ai grijă.

– Şi tu, Ivy. Crăciun fericit.

A scos iarăşi sunetul de cuc.

– Aproape c-am uitat. Şi ţie. Să nu uiţi să-i iei un cadou iubitei.

A fugit la maşina ei cea veche cu cojocul meu – cojocul ei, acum – aruncat pe umeri. N-am mai văzut-o niciodată.

17

Ploaia îngheţase pe poduri şi ştiam din cealaltă viaţă a mea – cea din New England – că trebuie să conduc cu băgare de seamă, aşa că a durat destul de mult până am ajuns înapoi în Jodie. Abia apucasem să pun apa la fiert pentru ceai când a sunat telefonul. De data aceasta era Sadie.

– De la cină tot încerc să dau de tine ca să te întreb dacă mergi la cheful pe care îl dă antrenorul Borman în Ajunul Crăciunului. Începe la trei. Vin şi eu, dacă vrei să mergem împreună, pentru că aşa am putea să plecăm de acolo mai devreme. Să zicem că avem rezervări la restaurant la The Saddle sau vedem noi ce. Dar trebuie să-i răspund.

Am zărit invitaţia mea nedeschisă lângă maşina de scris şi am simţit cum mă ciupeşte remuşcarea. Zăcea acolo de trei zile şi nici nu mă atinsesem de ea.

– Vrei să mergi?

– Nu m-ar deranja să trec pe acolo.

A urmat o pauză.

– Unde ai fost?

– La Fort Worth, şi aproape am adăugat *după cadouri de Crăciun.*

Dar mi-am ţinut gura. Singurele lucruri pe care le cumpărasem din Fort Worth erau nişte informaţii. Şi cheia unei locuinţe.

– La cumpărături?

Şi din nou a trebuit să mă lupt cu mine însumi ca să nu mint:

– Eu… Sadie, chiar nu pot să-ţi spun.

A urmat o pauză lungă. Lungă de tot. M-am pomenit că-mi doresc să fi fost fumător. Probabil că dobândisem vreun soi de dependenţă de contact. Numai Dumnezeu ştia că fumam pasiv cât era ziua de lungă. În fiecare zi. În cancelarie plutea în permanenţă o ceaţă albastră.

– E vorba despre o femeie, George? Altă femeie? Sau mă bag unde nu-mi fierbe oala?

Păi, mă întâlnisem cu Ivy, dar nu se referea la o asemenea femeie sau la o asemenea relaţie.

– Eşti singura din raionul de femei.

Altă pauză lungă. Foarte lungă. Sadie se mişca cu stângăcie şi neatenţie în lume, dar niciodată în mintea ei. Într-un final, a spus:

– Ştii o mulţime de lucruri despre mine, lucruri pe care n-am crezut vreodată că o să fiu în stare să le împărtăşesc cuiva. Iar eu nu ştiu aproape nimic despre tine. Cred că abia acum mi-am dat seama de asta. Ei, cât de tâmpită poate să fie Sadie, George?

– Nu eşti tâmpită. Iar lucrul pe care îl *ştiu* cu adevărat e că te iubesc.

– Da…

Părea neconvinsă. Mi-am amintit coşmarul pe care îl avusesem în noaptea aceea la Candlewood Bungalows şi rezerva care i se citise pe chip când i-am spus că nu mi-l aduc aminte. Era aceeaşi rezervă şi acum? Sau poate expresia de pe chipul ei sugera ceva mai mult decât simpla prudenţă?

– Sadie? Suntem în regulă?

– Da – acum părea ceva mai sigură. Sigur că suntem. A mai rămas însă problema cu cheful de la antrenor. Ce vrei să faci? Gândeşte-te că toţi profesorii vor fi acolo şi vor fi mangă încă dinainte ca doamna Borman să aducă gustările.

– Hai să mergem, am spus, poate cu prea mult entuziasm. O să ne distrăm şi n-o să mai avem nicio străbatere.

– N-o să mai avem *ce?*

– O să ne simţim bine. Asta am vrut să spun. Stăm un ceas, un ceas şi jumătate, şi plecăm. Luăm cina la The Saddle. E bine?

– E bine.

Parcă eram o pereche negociind o a doua întâlnire după ce prima se dovedise neconcludentă.

– O să ne distrăm.

M-am gândit la Ivy Templeton care adulmecase umbra parfumului lui Sadie şi mă întrebase dacă iubita mea ştie că mă furişez în Fort Worth după lăsarea întunericului făcând cine ştie ce lucruri necurate. M-am gândit la Deke Simmons care spusese că există o anumită persoană care merită să ştie unde am fost şi ce am făcut. Dar aveam eu oare de gând să-i mărturisesc lui Sadie că îl omorâsem cu sânge rece pe Frank Dunning ca să nu-şi ucidă soţia şi trei din cei patru copii? Că venisem în Texas ca să împiedic un asasinat şi astfel să schimb cursul istoriei? Că ştiam că o pot face pentru că veneam dintr-un viitor unde am fi putut purta discuţia asta din faţa computerului?

– Sadie, o să fie bine. Îţi dau cuvântul meu.

Şi mi-a răspuns iarăşi:

– Bine.

Apoi:

– Atunci, ne vedem mâine la şcoală, George.

Şi a închis foarte blând şi foarte politicos.

Am ţinut receptorul în mână câteva secunde, privind ploaia care se schimbase, totuşi, în lapoviţă.

Capitolul 16

1

Petrecerea din Ajunul Crăciunului de la antrenorul Borman a fost un eşec, dar nu doar din cauza umbrei lui Vince Knowles care plutea printre noi. Pe douăzeci şi unu decembrie, Bobbi Jill Allnut s-a săturat să-şi tot vadă tăietura urâtă care-i traversa obrazul până la maxilar şi a înghiţit mai multe somnifere de-ale mamei ei. Nu a murit, dar a petrecut două nopţi la spitalul Parkland Memorial, în acelaşi loc unde vor muri preşedintele şi asasinul lui, în cazul în care nu voi reuşi să schimb lucrurile. Probabil că în 2011 vor exista alte spitale mai aproape – precis va fi unul în Kileen, poate chiar unul şi în Round Hill –, dar nu şi în singurul an în care am predat cu normă întreagă la liceul Denholm.

Nici cina la The Saddle nu a fost cine ştie ce. Restaurantul era plin şi deborda de veselia sărbătorilor, dar Sadie nu a vrut desert şi a cerut să plece acasă devreme. Mi-a spus că o doare capul. Nu am crezut-o.

La balul de Anul Nou de la Bountiful Grange No. 7 a fost ceva mai bine. Cânta o orchestră bunicică din Austin, The Jokers. Am dansat cu Sadie pe sub plase pline cu baloane până ne-au durut picioarele. La miezul nopţii, The Jokers au atacat o variantă a melodiei „Auld Lang Syne” în stil Ventures, iar şeful orchestrei a strigat:

– Fie ca toate visele voastre să se *împlinească* în o mie nouă sute şaizeci şi doi!

Baloanele au plutit peste noi. Valsând, am sărutat-o pe Sadie şi i-am urat un An Nou fericit. Dar, deşi fusese binedispusă şi zâmbitoare toată seara, nu i-am simţit surâsul şi pe buze.

– Un An Nou fericit şi ţie, George. Poţi să-mi aduci, te rog, un pahar cu punci? Mi-e foarte sete.

La vasul cu punci alcoolizat era o coadă lungă, iar la cel fără alcool una mai scurtă. Am pus cu polonicul într-un pahar amestecul de limonadă trandafirie şi suc de ghimbir, dar când m-am întors unde o lăsasem, Sadie dispăruse.

– Cred că a ieşit să ia aer, campionule, mi-a zis Carl Jacoby.

Era unul dintre cei patru profesori de atelier ai liceului, probabil cel mai bun, însă nu l-aş fi lăsat în seara aceasta să se apropie nici la o sută de metri de o bormaşină.

Am căutat-o printre cei care fumau sub scara de incendiu. Nu era acolo. M-am dus la maşină. Stătea pe locul din dreapta volanului, cu fusta voluminoasă ridicată pe bord. Dumnezeu ştie câte jupoane avea pe ea. Fuma şi plângea.

M-am urcat lângă ea şi am încercat s-o iau în braţe.

– Ce s-a întâmplat, Sadie? Ce e, iubito?

De parcă nu ştiam. De parcă n-aş fi ştiut de ceva vreme.

– Nimic.

Plânsul i s-a înteţit.

– Mi-a venit ciclul. Du-mă acasă.

Drumul de cinci kilometri mi s-a părut foarte lung. N-am scos niciun cuvânt. Am intrat pe aleea din faţa casei şi am oprit motorul. Se oprise din plâns, dar tot nu spunea nimic. Nici eu. Există tăceri tihnite. Aceasta nu făcea parte dintre ele.

Şi-a scos din geantă pachetul de Winston, s-a uitat la el şi l-a pus înapoi. Clinchetul făcut de cataramă a fost foarte sonor. S-a uitat la mine. Părul îi încadra într-un nor întunecat ovalul alb al feţei.

– Vrei să-mi spui ceva, George?

Ce voiam să-i spun mai mult decât orice altceva era că nu mă cheamă George. Nu mai puteam să sufăr numele acesta. Ajunsesem aproape să-l urăsc.

– Două lucruri. Primul, că te iubesc. Al doilea, că nu fac nimic de care să-mi fie ruşine. Ah, şi doi bis, nimic de care să-ţi fie *ţie* ruşine.

– Bine. E bine. Şi eu te iubesc, George. Dar vreau să-ţi spun ceva, dacă doreşti să mă asculţi.

– Te ascult întotdeauna.

Dar mă înfricoşa.

– Totul poate rămâne aşa cum este… deocamdată. Câtă vreme sunt încă măritată cu John Clayton, chiar dacă e vorba despre o căsnicie doar pe hârtie care nu a fost niciodată consumată în sensul strict al cuvântului, simt că sunt anumite lucruri despre care nu am niciun drept să te întreb… pe care n-am niciun drept să ţi le *cer*.

– Sadie…

Mi-a pus degetele pe buze.

– Deocamdată. Dar niciodată nu voi mai îngădui vreunui bărbat să pună o mătură în pat. Înţelegi?

Mi-a şters buzele cu un sărut fugar şi s-a îndreptat grăbită spre uşă, cotrobăind în geantă după chei.

Astfel a început anul 1962 pentru bărbatul care îşi spunea George Amberson.

2

Prima zi a Noului An a început rece şi senină, iar meteorologul de la radio anunţa ceaţă şi îngheţ în zonele joase. Depozitasem în garaj cele două lămpi cu microfoane. Am pus una în maşină şi m-am dus la Fort Worth. Mă gândeam că dacă va exista vreodată o zi în care pe Mercedes Street să nu se desfăşoare carnavalul calicilor, atunci astăzi era ziua aceea. Şi am avut dreptate. Strada era tăcută şi pustie ca… ei bine, ca mausoleul familiei Tracker atunci când trăsesem înăuntru cadavrul lui Frank Dunning. Prin curţile chele zăceau împrăştiate jucării şi triciclete răsturnate. Un petrecăreţ îşi lăsase jucăria mai mare – o maşină Mercury veche şi hidoasă – lângă uşa de la

intrare. Portierele erau deschise larg. Drumul nepavat era plin de resturi triste de flamuri din hârtie creponată, iar rigolele dădeau pe dinafară de atâtea cutii de bere goale majoritatea Lone Star.

M-am uitat la numărul 2706 şi nu am văzut pe nimeni la fereastra mare a livingului. Ivy avusese dreptate: vizibilitatea era perfectă spre livingul de la numărul 2703.

Am parcat pe fâşia de beton ca şi cum aş fi avut tot dreptul din lume să mă aflu lângă fosta locuinţă a ghinionistei familii Templeton. Am luat lampa şi o cutie nou-nouţă de scule şi m-am îndreptat către uşa de la intrare. Am avut un moment de panică atunci când cheia a refuzat să se mişte în broască, dar asta se întâmpla din cauză că era nouă. După ce am udat-o cu salivă şi am zgâlţâit-o puţin, s-a răsucit şi am putut intra.

Apartamentul consta din patru camere, cu baie cu tot, a cărei uşă deschisă zăcea într-o rână prinsă într-o singură balama. Camera cea mare era o combinaţie de living şi bucătărie. Celelalte două erau dormitoare. Dintr-unul lipsea salteaua de pe pat. Mi-am amintit vorbele lui Ivy Templeton: *O să fie ca şi când mi-aş lua câinele în concediu, nu zici?* În celălalt, pe pereţii cu tencuiala descompusă lăsând să se vadă şipcile de dedesubt, Rosette desenase cu creioane colorate o sumedenie de fete, toate cu bluze verzi şi pantofi mari, negri. Aveau codiţe disproporţionat de mari, lungi ca şi picioarele, şi multe se făceau că lovesc nişte mingi de fotbal. Una avea o diademă de Miss America pe creştet şi un zâmbet larg pictat cu ruj de buze. Casa încă mai păstra izul prăjelniţei gătite de Ivy la ultima masă înainte de a se întoarce în Mozelle ca să locuiască cu mama, drăcuşorul împeliţat de fiică şi soţul cu spatele rupt.

Aici îşi vor începe Lee şi Marina etapa americană a căsniciei lor. Vor face dragoste în dormitorul cel mare şi tot acolo Lee o va bate. Acolo Lee va sta treaz după zilele lungi de asamblat uşi de furtună, întrebându-se de ce dracu’ nu-i celebru. Oare n-a încercat? N-a încercat din *răsputeri*?

Iar în livingul, cu duşumeaua lui ondulată şi covorul zdrenţăros, verde ca fierea, Lee va face cunoştinţă cu omul în care nu trebuia să am încredere, cel care stătea la baza celor mai multe, dacă nu a tuturor îndoielilor lui Al despre ipoteza că Lee nu ar fi acţionat singur. Numele acelui om era George Mohrenschildt şi voiam neapărat să aflu ce avea de vorbit cu Oswald.

Lângă un perete lateral al camerei principale, chiar lângă bucătărie, era un birou vechi. În sertare era un talmeş-balmeş de tacâmuri desperecheate şi ustensile jegoase de bucătărie. Am tras biroul de la perete şi am văzut o priză electrică. Excelent. Am pus lampa pe birou şi am băgat-o în priză. Ştiam că vor mai locui şi alţii aici înainte de familia Oswald, dar nu credeam că ar fi luat Lampa Înclinată din Pisa cu ei când se hotărau să strângă tabăra. Dar dacă ar fi făcut-o, mai aveam una de rezervă în garaj.

Am făcut o gaură în perete până afară, folosind burghiul cel mai subţire, am împins biroul la loc şi am încercat lampa. Funcţiona de minune. Mi-am strâns lucrurile şi am ieşit din casă, având grijă să încui uşa în urma mea. După care m-am întors în Jodie.

Sadie m-a sunat şi m-a întrebat dacă nu vreau să trec pe la ea la cină. Nu avea decât nişte friptură rece, a mai zis, dar era nişte tort în frigider pentru desert, dacă aveam chef de aşa ceva. M-am dus. Desertul a fost la fel de minunat ca întotdeauna, dar lucrurile se schimbaseră. Pentru că avea dreptate. Era o mătură în pat. Invizibilă, ca şi acel Jimla pe care îl visase Rosette în spatele maşinii mele… dar era acolo. Invizibilă sau nu, arunca o umbră apăsătoare.

3

Există momente când un bărbat şi o femeie pot ajunge la o răscruce de drumuri şi pot rămâne acolo, nedorindu-şi s-o apuce pe vreunul dintre ele, ştiind că o alegere greşită ar

însemna sfârşitul… şi ştiind că sunt atât de multe de salvat. Aşa au stat lucrurile cu Sadie şi cu mine în timpul acelei ierni cenuşii şi neînduplecate a anului 1962. Încă mai ieşeam la cină o dată sau de două ori pe săptămână şi încă mai mergeam în unele seri de sâmbătă la Candlewood Bungalows. Sadie se bucura de sex, iar acesta a fost unul din lucrurile care ne-au ţinut împreună.

De trei ori am supravegheat serile de dans ale elevilor. Întotdeauna DJ-ul a fost Donald Bellingham şi întotdeauna eram rugaţi să dansăm din nou primul nostru Lindy Hop. Copiii ne aplaudau şi fluierau. Nu din politeţe. Erau sincer entuziasmaţi să ne urmărească şi unii dintre ei chiar începuseră să înveţe mişcările.

Eram mulţumiţi? Sigur, deoarece imitaţia este cea mai onestă formă de măgulire. Însă niciodată nu am dansat la fel de bine ca prima oară, niciodată mişcările noastre nu au mai fost atât de line la modul intuitiv. Graţia lui Sadie a început să şchiopăteze. O dată a ratat o priză la un salt şi a fost cât pe ce să cadă dacă n-ar fi prins-o două huidume de fotbalişti cu reflexe bune. A râs, ca şi cum nu ar fi fost mare lucru, dar i-am putut citi stinghereala pe chip. Şi reproşul. De parcă ar fi fost vina mea. Ceea ce, într-un fel, chiar era.

Urma o explozie. Şi s-ar fi petrecut chiar mai repede dacă nu ar fi fost *Jodie Jamboree*. Spectacolul care a marcat refacerea relaţiei noastre, şansa care ni s-a dat de a mai rămâne puţin la răscrucea de drumuri şi de a reflecta înainte de a fi obligaţi să luăm o hotărâre pe care nu o dorea niciunul dintre noi.

4

În februarie, Ellen Dockerty m-a rugat două lucruri: în primul rând, să fiu amabil şi să mă gândesc mai bine şi să semnez contractul pe anul şcolar ’62–’63; în al doilea rând, să fiu amabil şi să pun în scenă din nou piesa liceului, având în vedere că spectacolul din urmă cu un an fusese aşa un

succes răsunător. Nu fără mâhnire, i-am refuzat ambele propuneri.

– Dacă-i vorba de carte, o să ai toată vara la dispoziţie să lucrezi la ea, a încercat să mă convingă Ellie.

– Nu-i suficient, am contrazis-o, deşi în momentul acela chiar că nu mai dădeam nicio ceapă degerată pe *Locul crimei.*

– Sadie Dunhill zice că nu crede că-ţi pasă câtuşi de puţin de romanul ăla al tău.

Aceasta era o revelaţie pe care nu se ostenise să mi-o împărtăşească. Am încercat să nu las să se vadă tulburarea care mă cuprinsese.

– Ei, Sadie nu ştie chiar totul.

– Atunci piesa. Măcar piesa fă-o. Atâta vreme cât nu implică nuditate, voi sprijini orice vei alege. Şi asta e o promisiune teribil de riscantă, dacă stai să te gândeşti la componenţa consiliului de conducere şi la faptul că am un contract doar pe doi ani ca director. Poţi să i-o dedici lui Vince Knowles, dacă vrei.

– Ellie, deja îi este dedicat campionatul de fotbal. Cred că este suficient.

A plecat, înfrântă.

A doua cerere a venit din partea lui Mike Coslaw, care urma să termine liceul în iunie şi care mi-a mărturisit că avea de gând să studieze arta dramatică la colegiu.

– Dar mi-aş dori să mai joc într-o piesă aici. Cu dumneavoastră, domnule Amberson. Pentru că dumneavoastră mi-aţi arătat care este drumul meu.

Spre deosebire de Ellie Dockerty, el a acceptat fără să crâcnească scuzele mele cu romanul cel fictiv şi m-a făcut să mă simt şi mai prost. M-a făcut să mă simt îngrozitor. Pentru un bărbat căruia nu-i plăcea să mintă – care văzuse cum i se destramă căsnicia din cauza tuturor minciunilor auzite din partea soţiei pot-să-mă-opresc-din-băut-oricând-vreau – spusesem minciuni cu duiumul, cum se zicea în zilele mele din Jodie.

L-am condus pe Mike la parcarea elevilor, unde îl aştepta bunul său cel mai de preţ (un Buick sedan vechi) şi l-am întrebat dacă îl mai doare braţul acum că-şi scosese ghipsul. Mi-a spus că se simte bine şi că e sigur că va începe antrenamentele de fotbal în vară.

– Cu toate că, a adăugat el, nu mi s-ar frânge inima dacă n-aş fi selecţionat. Aş putea să joc şi într-un teatru de amatori, pe lângă cel de la şcoală. Vreau să învăţ absolut tot – despre decoruri, lumini, costume.

A izbucnit în râs:

– Lumea o să creadă că sunt homosexual.

– Concentrează-te asupra fotbalului, învaţă bine şi încearcă să nu-ţi fie prea tare dor de casă în primul semestru, i-am spus. Te rog. N-o da în bară.

A imitat vocea de zombie a monstrului lui Frankenstein:

– Da… stăpâne…

– Cum se simte Bobbi Jill?

– Mai bine, mi-a răspuns. Uitaţi-o acolo.

Bobbi Jill îl aştepta lângă Buick. I-a făcut semn cu mâna, m-a zărit şi s-a întors imediat cu spatele devenind brusc interesată de priveliştea oferită de terenul de fotbal şi de câmpia ce-l mărginea. Era un gest cu care ne obişnuiserăm toţi din şcoală. Cicatricea cu care rămăsese în urma accidentului era o dungă groasă şi roşie pe obraz. Încerca s-o acopere cu multe produse cosmetice, care nu făceau altceva decât să o scoată în evidenţă şi mai mult.

Mike mi-a şoptit:

– Îi tot zic să nu se mai dea cu atâta pudră, că arată ca o reclamă la capela mortuară a lui Soames, dar nu vrea să mă asculte. Îi mai zic şi că nu stau cu ea din milă sau ca să nu mai ia pastile. Spune că mă crede, şi poate chiar aşa e. În zilele bune.

L-am urmărit cum se grăbeşte la Bobbi Jill, o ia de mijloc şi o învârteşte în braţe. Am oftat, simţindu-mă puţin cam tembel şi foarte îndărătnic. O parte din mine chiar voia să se ocupe de piesa aia afurisită. Chiar dacă nu din alt motiv

decât pentru a-mi umple timpul cât aşteptam începerea propriului meu spectacol. Dar nu voiam să mă implic şi mai mult în viaţa din Jodie. Ca şi posibilul viitor alături de Sadie, relaţia mea mai profundă cu oraşul trebuia să mai aştepte.

Dacă totul mergea bine, era foarte probabil să mă aleg şi cu fata şi cu ceasul de aur şi cu tot restul. Dar nu mă puteam baza pe asta, indiferent cât de bine mi-aş fi plănuit acţiunile. Chiar dacă reuşeam să fac ceea ce mi-am propus, era posibil să fiu nevoit să fug şi, dacă nu scăpam, aveam toate şansele ca fapta pe care o făcusem pentru binele umanităţii să fie răsplătită cu închisoare pe viaţă. Sau cu scaunul electric în Huntsville.

5

Deke Simmons a fost cel care a reuşit să mă convingă să accept, întinzându-mi o cursă. Mi-a zis că aş fi diliu dacă mi-ar trece aşa ceva prin minte. Ar fi trebuit să recunosc scena: *Ah, frate Vulpoi, te rog nu mă arunca în tufa aceea cu măceşe,* însă a fost foarte şiret. Foarte subtil. Un adevărat iepuroi din filmele de desene animate, aş putea spune.

Stăteam amândoi în livingul meu, sorbindu-ne cafelele, într-o după-amiază de sâmbătă. La televizorul cu purici se difuza un film vechi – câţiva cowboy din Fort Hollywood respingând atacul unei armate de vreo două sute de indieni. Afară ploua iarăşi. Trebuie să fi fost şi câteva zile însorite în iarna lui ’62, însă eu nu-mi amintesc niciuna. Tot ce ţin minte sunt degetele reci ale burniţei reuşind întotdeauna să-şi croiască drum spre ceafa mea rasă, în ciuda gulerului ridicat al hainei mele din piele de oaie pe care o cumpărasem ca să înlocuiesc cojocul pe care i-l dădusem lui Ivy Templeton.

– Nu-i nevoie să-ţi faci probleme din cauza piesei ăleia afurisite, doar pentru că aşa i s-a năzărit lui Ellen Dockerty, a spus Deke. Termină-ţi cartea, transform-o într-un

bestseller şi nu te mai uita în urmă. Trăieşte-ţi viaţa în New York. Bea câte un păhărel cu Norman Mailer şi Irwin Shaw la White Horse Tavern.

– Mda, am mormăit eu, observând că lui John Wayne îi cam crescuse burta. Nu cred că Norman Mailer ar trebui să-şi facă prea multe griji din cauza mea. Şi nici Irwin Shaw.

– În plus, succesul pe care l-ai avut cu *Oameni şi şoareci* a fost atât de mare, a continuat el, încât orice ai face după aceea probabil că ar fi un eşec în compar… măi, ia uită-te colo! John Wayne tocmai a luat o săgeată în pălărie! Bine că-i blindată!

Ideea că o a doua încercare a mea în domeniul teatral nu s-ar ridica la înălţimea aşteptărilor m-a ofensat peste măsură. M-a făcut să mă gândesc la faptul că nici Sadie, nici eu nu puteam repeta prima noastră performanţă pe ringul de dans, în ciuda tuturor eforturilor.

Deke părea complet captivat de luptele de la televizor când a spus:

– În plus, Ratty Sylvester şi-a exprimat interesul de a regiza piesa. Vorbeşte despre *Arsenic şi dantelă veche*. Zice că a văzut-o cu nevastă-sa acum doi ani în Dallas şi că râzi până te apucă durerea de burtă.

Doamne, Dumnezeule, chestia aia răsuflată. Şi regizată de Fred Sylvester de la catedra de biologie? Nu eram prea convins că aş avea încredere în Ratty nici măcar să-l las să regizeze un exerciţiu de incendiu la cursul primar. Iar dacă un actor foarte talentat, dar încă neşlefuit, ca Mike Coslaw ar fi ajuns să joace sub îndrumarea lui Ratty, aceasta i-ar fi dat înapoi procesul de maturizare cu cinci ani. Ratty şi *Arsenic şi dantelă veche*. Până şi Iisus ar fi plâns.

– Oricum, nu mai e timp pentru ceva bun, nu s-a lăsat Deke. Aşa că părerea mea e să-l laşi pe Ratty s-o dea în bară. Nici nu-mi place ticălosul ăla infatuat.

Din câte îmi dădusem seama, nimeni nu-l simpatiza, poate cu excepţia doamnei Ratty, în permanenţă aferată

alături de el la fiecare eveniment şcolar, înfăşurată în pogoane de organdi. Dar nu ar fi eşecul lui. Ci al copiilor.

– Ar putea pune în scenă un spectacol de varietăţi, am spus. Pentru aşa ceva e timp.

– O, Hristoase, George! Wallace Beery a primit o săgeată în umăr! Cred că moare!

– Deke?

– Nu, nu, John Wayne îl trage la adăpost. Toată bătaia asta n-are nicio noimă, dar mor după ea. Tu nu?

– Ai auzit ce ţi-am spus?

A început o reclamă. Keenan Wynn s-a dat jos dintr-un buldozer, şi-a scos casca de protecţie şi a început să spună întregii lumi că ar merge pe jos şi doi kilometri ca să facă rost de o ţigară Camel. Deke s-a întors spre mine:

– Nu. N-am auzit ce-ai spus.

Vulpoi bătrân. Pe bune.

– Am zis că ar fi timp suficient pentru un spectacol de varietăţi. Un spectacol de revistă. Cu cântece, dansuri, glume şi câteva scheciuri.

– Adică cu de toate, mai puţin cu fete despuiate? Sau te-ai gândit şi la aşa ceva?

– Nu fi prost.

– Adică un vodevil. Întotdeauna mi-au plăcut vodevilurile. „Noapte bună, doamnă Calabash, oriunde te-ai afla” şi alte chestii asemănătoare.

Şi-a scos pipa dintr-un buzunar al cardiganului, a umplut-o cu tutun Prince Albert şi şi-a aprins-o.

– Ştii că am avut pe vremuri un asemenea spectacol în sala de la Grange? Îi ziceam *Jodie Jamboree*. Acum mai bine de un deceniu. Oamenii se simţeau niţel cam stânjeniţi, dar nimeni nu ne-a zis-o în faţă. Şi nu era vodevil.

– Despre ce vorbeşti?

– Era un spectacol cu rapsozi, George. Cu toţi cowboy-ii şi fermierii din zonă. Se îmbrăcau cu haine din lână de oaie şi cântau şi dansau şi spuneau glume folosind un limbaj

despre care îşi închipuiau că ar fi fost dialectul negrilor. Mai mult sau mai puţin inspirat din *Amos ’n Andy*.

Am început să râd:

– Şi cânta cineva la banjo?

– De fapt, chiar au fost anumite ocazii când a cântat însăşi doamna noastră directoare.

– *Ellen* a cântat la *banjo* într-un spectacol cu *rapsozi?*

– Ai grijă, că începi să vorbeşti în pentametru iambic. Şi asta poate duce la vise deşarte de mărire, prietene.

M-am aplecat înspre el:

– Spune-mi una din glume.

Deke şi-a dres vocea şi a început să vorbească pe două tonuri grave:

– Ia zi matale, frate Tambo, pen’ ce luaşi borcanu’ ăl dă alifie? Păi, cre’că pen’ paşnouă de cenţi!

M-a privit lung şi am înţeles că aia trebuia să fi fost poanta.

– Şi publicul a râs?

Aproape mă temeam să aud răspunsul.

– Cu lacrimi şi au cerut bisuri. Săptămâni în şir după spectacol răsuna toată piaţa mare numai de glumele astea.

Privirea îi era gravă, dar ochii îi licăreau ca luminile de Crăciun.

– Suntem un oraş micuţ. Nevoile noastre în materie de umor sunt extrem de modeste. Ideea noastră de glumă rabelaisiană este un individ orb care alunecă pe o coajă de banană.

Am căzut pe gânduri. Westernul se reluase, dar Deke părea să-şi fi pierdut interesul. Mă urmărea cu atenţie.

– Chestiile astea încă ar mai putea să meargă, am spus.

– George, chestiile astea merg întotdeauna.

– Şi nu trebuie să folosim negri caraghioşi.

– Oricum nu mai avem voie, mi-a răspuns. S-ar putea, cred, în Louisiana sau în Alabama, dar nu în apropiere de Austin, căruia ziariştii de la *Muci Herald* îi zic Oraşul

Prietenarilor de Comunişti. Dar nici nu ai vrea să foloseşti vreunul, nu?

– Nu. Poţi să spui că sunt prea moale, dar ideea îmi repugnă. Şi de ce mi-aş bate capul? Glume răsuflate… Băieţi în costume vechi cu umeraşi în loc de salopete… fete cu fuste cu multe franjuri până la genunchi… Mi-ar plăcea să văd cum se descurcă Mike Coslaw într-un scheci comic…

– O, ar face prăpăd, a spus Deke, de parcă era de la sine înţeles. Ideea e tare bună. Păcat că n-ai timp să te ocupi.

Am dat să-i răspund, când m-a trăsnit alt fulger. La fel de strălucitor ca ideea care îmi luminase creierii când Ivy Templeton mi-a spus că vecinii de peste drum pot vedea în livingul ei.

– George? Ai gura căscată. Priveliştea e destul de bună, dar deloc apetisantă.

– Aş putea să-mi fac timp, am spus. Dacă poţi s-o convingi pe Ellie Dockerty să fie de acord cu ceva.

S-a ridicat şi a închis televizorul, fără să-l mai învrednicească cu vreo privire, deşi lupta dintre Ducele Wayne şi tribul Pawnee ajunsese în punctul critic, iar în fundal se înălţau flăcările care mistuiau Fort Hollywood.

– Spune-mi despre ce e vorba.

I-am spus şi am adăugat.

– Trebuie să stau de vorbă cu Sadie. Chiar acum.

6

La început a fost serioasă. Apoi a început să zâmbească. Zâmbetul s-a întins până la urechi. Şi când i-am povestit ce idee îmi venise la sfârşitul discuţiei cu Deke, m-a luat în braţe. Dar nu i-a fost îndeajuns, aşa că s-a tot căţărat până a reuşit să-şi pună şi picioarele în jurul meu. În ziua aceea între noi nu a fost nicio mătură.

– Nemaipomenit! Eşti un geniu! Tu o să faci scenariul?

– Sigur. Şi nici n-o să-mi ia mult timp.

Deja mi se învârteau prin cap o sumedenie de bancuri vechi: *Antrenorul Borman a privit fix sucul de portocale vreme de douăzeci de minute pentru că pe cutie scria CONCENTRAT. Câinele nostru avea coada tăiată şi a trebuit să-i facem o radiografie ca să vedem dacă se bucură. Am zburat cu un avion atât de vechi că pe o toaletă scria Orville, iar pe cealaltă scria Wilbur*[{2}].

– Dar am nevoie de ajutor în celelalte privinţe. Adică am nevoie de un producător. Sper să accepţi.

– Sigur.

S-a lăsat în jos, cu trupul încă lipit de al meu, mişcare care i-a ridicat fusta, dezvăluindu-i pulpa goală într-o clipă din păcate prea scurtă. A început să se plimbe prin cameră, fumând agitată. S-a împiedicat de fotoliu (probabil a şasea sau a opta oară de când eram împreună), dar şi-a recăpătat echilibrul parcă fără să bage de seamă ce i se întâmplase, deşi până la lăsarea serii va avea o vânătaie de toată frumuseţea pe fluierul piciorului.

– Dacă ai în minte stilul anilor douăzeci, pot s-o rog pe Jo Peet să se ocupe de costume.

Jo Peet era şefa departamentului de lucru manual, ajungând în funcţia aceasta după ce Ellen Dockerty fusese confirmată în poziţia de director.

– Minunat.

– Fetelor din clasa de lucru manual le place să coasă… şi să gătească. George, o să fie nevoie să servim şi masa, nu? Dacă se prelungesc repetiţiile? Şi aşa o să fie, pentru că începem să ne pregătim tare târziu.

– Da, însă doar sendvişuri…

– Putem să facem mai multe. *Mult* mai multe. Şi muzica! Avem nevoie de muzică! Va trebui s-o înregistrăm, pentru că nicio orchestră nu va putea să înveţe toate cântecele în timp util.

Apoi am exclamat amândoi în armonie perfectă:

– *Donald Bellingham!*

– Cum rămâne cu publicitatea? am întrebat eu.

Parcă eram Mickey Rooney şi Judy Garland care pregăteau un spectacol în hambarul mătuşii Milly.

– Carl Jacoby şi trupa lui de desen artistic. Afişe, nu doar aici, ci în tot oraşul. Pentru că vrem să vină toată lumea, nu doar rudele copiilor din spectacol. Şi să fie şi locuri în picioare ca să încapă cât mai mulţi.

– Bingo, am spus şi am sărutat-o pe nas.

Îi iubeam entuziasmul. Şi începusem să mă simt şi eu destul de entuziasmat.

– Şi ce spunem despre ce o să facem cu banii câştigaţi pe bilete? m-a întrebat Sadie.

– Nu spunem nimic până nu ştim sigur că avem destui bani. Nu e bine să dăm speranţe deşarte. Vrei să vii mâine cu mine la Dallas să punem nişte întrebări?

– Mâine e duminică, dragul meu. Luni, după ore. Poate chiar mai devreme, dacă reuşeşti să-ţi acoperi ora a şaptea.

– O să-l rog pe Deke să-mi ţină locul la meditaţiile de engleză, i-am răspuns. Îmi e dator.

7

Luni m-am dus cu Sadie la Dallas, conducând repede ca să ajungem înainte de sfârşitul zilei de lucru. Biroul pe care îl căutam se afla pe Harry Hines Boulevard, nu departe de Parkland Memorial. Acolo am pus o tonă de întrebări, iar Sadie a explicat extrem de bine ce anume doream. Răspunsurile primite au fost mai mult decât satisfăcătoare şi două zile mai târziu mi-am început antepenultima aventură în lumea showbizului ca regizor al *Jodie Jamboree*, Vodevil cu Muzică & Dans Cu Totul Nou, Cu Totul Comic. Şi Cu Totul pentru o Cauză Bună. N-am spus care anume era cauza aceea bună şi nimeni nu ne-a întrebat.

Două lucruri despre Tărâmul lui Demult: mult mai puţină birocraţie şi al naibii de multă încredere.

8

La spectacol *a venit* absolut toată lumea din oraş, iar Deke Simmons a avut dreptate într-o singură privinţă: bancurile răsuflate nu îmbătrânesc niciodată. Nu la două mii de kilometri depărtare de Broadway.

În interpretarea lui Jim LaDue (care nu era rău şi chiar putea să cânte puţin) şi a lui Mike Coslaw (de-a dreptul amuzant), spectacolul nostru semăna mai mult cu unul cu Dean Martin şi Jerry Lewis, decât cu Dl. Bones şi Dl. Tambo. Scheciurile erau din acelea cu îmbrânceli şi, fiind jucate de doi sportivi, au fost nesperat de reuşite. Spectatorii se loveau peste genunchi, încovoiaţi de râs, şi le săreau nasturii de la vestoane. Probabil că au explodat şi nişte corsete.

Ellen Dockerty şi-a scos banjoul de la naftalină şi a interpretat nişte melodii prea pline de draci pentru o doamnă respectabilă, cu părul albăstrui, cum este ea. Şi, până la urmă, a fost şi un moment mai despuiat. Mike şi Jim reuşiseră să-şi convingă colegii de echipă să danseze un can-can viguros, purtând jupoane şi izmenuţe bufante la sud şi piele goală la nord. Jo Peet le făcuse rost şi de peruci. Cu numărul lor s-a încheiat spectacolul. Cucoanele din oraş s-au dat în vânt după aceşti tineri cu bustul gol şi cu peruci.

Pentru final, toţi interpreţii s-au împărţit pe perechi şi au umplut scena dansând swing cu frenezie, pe acordurile melodiei „In the Mood” care bubuiau din difuzoare. Fustele zburau, picioarele scăpărau, fotbalişti (acum îmbrăcaţi în costume elegante şi cu pălării cu borurile înguste) învârteau fete mlădioase, majoritatea majorete care ştiau destule despre dans.

Muzica a încetat; râzând şi gâfâind, copiii s-au aliniat pe scenă pentru reverenţe; iar când spectatorii au stat în picioare pentru a treia (sau poate a patra) oară de la ridicarea cortinei, Donald a pus „In the Mood” din nou. De data aceasta băieţii şi fetele s-au repezit şi au înşfăcat cele câteva zeci de prăjituri cu frişcă pregătite în culise pentru

acest moment şi au început să se lovească cu ele. Publicul i-a ovaţionat, plin de încântare.

Nu ştiam cum o să ne iasă momentul acesta deoarece la repetiţii nu folosisem prăjituri adevărate. Dar bineînţeles că ne-a ieşit superb, aşa cum ies întotdeauna bătăile cu frişcă. Copiii ştiau că acesta era punctul culminant al spectacolului, însă le mai pregătisem o surpriză.

Când au venit la marginea scenei pentru plecăciunile de final, plini de frişcă şi pe feţe şi pe haine, „In the Mood” s-a auzit pentru a *treia oară*. S-au uitat nedumeriţi în jur şi nu au observat cum toţi profesorii din primele rânduri se ridică în picioare, având în mâini prăjiturile pe care Sadie şi cu mine le ascunsesem în spatele scaunelor. Frişca a zburat, şi actorii au primit-o în plin pentru a doua oară. Antrenorul Borman făcuse rost de două farfurii şi a dovedit că era un ţintaş excelent; a lovit şi mijlocaşul şi fundaşul echipei.

Mike Coslaw, cu frişca prelingându-i-se de pe obraji, a început să răcnească:

– *Domnul A! Don’şoara D! Domnul A! Don’şoara D!*

Au început să scandeze şi ceilalţi copii, apoi, imediat, şi publicul, bătând ritmic din palme. Mână în mână ne-am urcat pe scenă, iar Bellingham a pus iarăşi afurisita aia de placă. Copiii ne-au făcut loc şi au început să strige:

– *Dans! Dans! Dans!*

N-am avut de ales şi, cu toate că eram convins că prietena mea va aluneca pe frişcă şi îşi va rupe gâtul, am dansat şi am dansat perfect pentru prima dată de la balul Sadie Hawkins. La sfârşit, am strâns-o de mâini, am văzut-o că dă uşor din cap – *Haide s-o facem, am încredere în tine* – şi am aruncat-o printre picioare. Pantofii i-au zburat în sală, fusta i s-a ridicat până pe coapse… şi, ca prin minune, a reuşit să aterizeze întreagă. A întins mâinile spre spectatori, care erau în culmea încântării, apoi şi-a prins poalele fustei mânjite şi a făcut o reverenţă elegantă.

Se vede treaba că şi copiii ne pregătiseră ceva, cu siguranţă instigaţi de Mike Coslaw, deşi nu a vrut niciodată

să recunoască asta. Păstraseră câteva prăjituri şi, în vreme ce amândoi ne bucuram de aplauze, în mijlocul scenei, am fost loviţi din toate direcţiile de cel puţin zece farfurii cu frişcă. Bineînţeles, spectatorii şi-au pierdut minţile.

Sadie mi-a tras urechea aproape de gura ei, mi-a şters frişca de acolo cu degetul mic şi mi-a şoptit:

– Cum poţi să renunţi la toate astea?

9

Şi tot nu se isprăvise încă.

Deke şi Ellen au urcat pe scenă, reuşind ca prin minune să se strecoare printre dârele, petele şi mormanele de frişcă. Nimeni nu ar fi îndrăznit să arunce în *ei* cu vreo prăjitură.

Deke a ridicat mâinile, cerând linişte şi Ellen Dockerty a început să vorbească cu vocea pe care o folosea la ore, acoperind murmurele şi ultimele chicoteli.

– Doamnelor şi domnilor, spectacolul de astăzi cu *Jodie Jamboree* va fi urmat de alte trei.

Anunţ care a stârnit un alt val de aplauze.

– Acestea sunt spectacole de *binefacere*, a continuat Ellen când s-au potolit aplauzele, şi îmi face o deosebită plăcere – o plăcere foarte, foarte mare – să vă spun pe cine am ales să ajutăm. Toamna trecută am pierdut unul din cei mai buni elevi ai noştri şi cu toţii am plâns moartea lui Vince Knowles, care s-a petrecut mult, mult, mult prea curând.

Publicul amuţise.

– O fată pe care cu toţii o cunoaşteţi, o elevă minunată, a fost grav rănită în acel accident şi a rămas cu o cicatrice urâtă. Domnul Amberson şi domnişoara Dunhill au făcut toate aranjamentele necesare pentru ca Roberta Jillian Allnut să facă o operaţie de reconstrucţie facială în luna iunie, în Dallas. Familia Allnut nu va trebui să plătească absolut nimic; domnul Sylvester, care se ocupă de partea financiară a spectacolului *Jodie Jamboree*, mi-a spus că

toate costurile acestei operaţii vor fi achitate prin contribuţiile colegilor lui Bobbi Jill şi ale tuturor locuitorilor din oraşul nostru.

Au urmat câteva momente de linişte câtă vreme oamenii procesau informaţiile primite, apoi au sărit în picioare. Aplauzele au fost ca tunetele de vară. Am văzut-o în public şi pe Bobbi Jill. Plângea cu faţa în mâini. Părinţii o ţineau în braţe.

Aşa s-a desfăşurat o seară într-un oraş micuţ, unul din acele burguri departe de şoseaua principală de care nu-i păsa nimănui cu excepţia celor care locuiesc în el. Şi e în regulă pentru că *acestora* le păsa cu adevărat. M-am uitat la Bobbi Jill care plângea cu mâinile la obraji. M-am uitat la Sadie. Avea frişcă în păr. Mi-a zâmbit. I-am zâmbit şi eu. Şi-a rotunjit buzele în cuvintele: *Te iubesc, George*. I-am răspuns: *Şi eu te iubesc*. În seara aceea îi iubeam pe toţi şi mă iubeam şi pe mine însumi pentru că eram acolo, alături de ei. Niciodată nu mă mai simţisem atât de viu sau atât de fericit că sunt *viu*. Într-adevăr, cum puteam să renunţ la toate astea?

Dezastrul s-a petrecut două săptămâni mai târziu.

10

Era sâmbătă, zi în care Sadie şi cu mine ne obişnuisem să ne facem împreună cumpărăturile la supermarketul Weingarten, de pe Highway 77. Împingeam cărucioarele unul lângă altul, examinam fructele şi ofertele la carne, cu muzica lui Mantovani revărsându-se din difuzoare. Puteai să-ţi iei orice bucată de carne îţi făcea cu ochiul, atâta vreme cât era de vită sau de pasăre. Îmi convenea aranjamentul ăsta; chiar şi după trei ani petrecuţi pe Tărâmul lui Demult, tot mai eram crăcănat de uimire în faţa preţurilor incredibil de mici.

În ziua aceea aveam şi altceva în minte, pe lângă alimentele pe care trebuia să mi le cumpăr: familia

Hazzard, de la numărul 2706 de pe Mercedes Street, o cocioabă amărâtă peste stradă şi o idee la stânga faţă de dărăpănătura cu două apartamente care va însemna în curând acasă pentru Lee Oswald. *Jodie Jamboree* îmi ocupa aproape tot timpul, dar am reuşit să fac trei excursii pe Mercedes Street în primăvara aceea. Îmi lăsam Fordul într-o parcare din centrul oraşului şi luam autobuzul de pe Winscott Road, care avea staţie la un kilometru distanţă. În ocaziile astea aveam grijă să port blugi, ghete uzate şi o jachetă decolorată din denim pe care o cumpărasem de la un târg de vechituri. Povestea mea, dacă s-ar fi arătat cineva interesat, era următoarea: căutam să închiriez un apartament ieftin, pentru că tocmai ce mă angajasem ca paznic de noapte la fabrica Texas Sheet Metal din West Fort Worth. Povestea mi-ar fi dat un aer de veridicitate (câtă vreme nu se apuca nimeni să verifice) şi oferea un motiv credibil pentru care din casă nu s-ar auzi nicio mişcare pe timpul zilei, iar obloanele ar fi coborâte.

În plimbările mele pe Mercedes Street până la depozitul Monkey Ward şi înapoi (întotdeauna cu un ziar împăturit la secţiunea de închirieri din rubrica de mică publicitate), am reuşit să-l identific pe domnul Hazzard, o matahală de vreo treizeci şi ceva de ani, cei doi copii ai lui cu care Rosette nu voia să se joace şi o femeie în vârstă, cu faţa înţepenită, care-şi trăgea un picior când păşea. O dată, mama lui Hazzard era lângă cutia lor poştală şi m-a văzut când mergeam în dorul lelii pe brazda care ţinea loc de trotuar; m-a cercetat suspicioasă, dar nu a spus nimic.

La cea de-a treia mea incursiune de recunoaştere, am zărit o remorcă ruginită ataşată de spatele camionului lui Hazzard. El şi copiii o încărcau cu tot felul de cutii, în vreme ce bătrâna stătea în apropiere, printre buruienile care începuseră să înverzească, sprijinindu-se în baston şi având pe buze un rânjet batjocoritor. Puteam să pun prinsoare că toată vânzoleala o lăsa rece. Dar *eu*, pe de altă parte, mă simţeam cum nu se poate mai bucuros. Familia Hazzard se

muta. Şi imediat, un individ oarecare din clasa muncitoare, pe nume George Amberson, va închiria apartamentul de la numărul 2706. Acum, cel mai important lucru era să fiu primul la rând.

Mă tot gândeam cum aş putea să rezolv problema aceasta pe când îmi continuam ritualul cumpărăturilor de sâmbătă. Pe alt nivel, îi răspundeam lui Sadie, făceam comentariile potrivite, am glumit pe seama ei când a rămas prea mult în raionul de lactate, apoi am scos în parcare căruciorul încărcat şi am pus cumpărăturile în portbagajul Fordului. Dar funcţionam pe pilot automat, căci mintea îmi era ocupată cu toată logistica de care aveam nevoie în Fort Worth şi asta m-a distrus. Nu am fost atent la ce-mi ieşea pe gură, iar acesta este un lucru periculos atunci când duci viaţă dublă.

Pe drumul înapoi spre locuinţa lui Sadie, cu ea stând tăcută (prea tăcută) alături de mine, am început să cânt pentru că radioul maşinii se stricase. Şi supapele se îmbolnăviseră de astm. Sunlinerul încă mai arăta foarte şic, dar avea deja şapte ani şi o sută cincizeci de mii de kilometri la bord.

Am cărat cumpărăturile lui Sadie în bucătărie prefăcându-mă copleşit de greutatea lor, gemând şi clătinându-mă cât de teatral eram în stare. N-am observat însă că nu zâmbeşte şi n-am avut nici cea mai mică idee că perioada noastră de revenire tocmai ce se încheiase. Mă gândeam tot la Mercedes Street şi la ce fel de rol va trebui să interpretez acolo. Va fi destul de problematic. Voiam să fiu un chip familiar, deoarece familiaritatea dă naştere la dezinteres şi dispreţ, dar nu voiam să ies în evidenţă. Şi mai era vorba şi despre soţii Oswald. Ea nu ştia engleza, iar el era din fire o persoană retrasă, cu atât mai bine, dar numărul 2706 tot era al naibii de aproape. Poate că trecutul este încăpăţânat şi viclean, dar viitorul este delicat, aidoma unui castel din cărţi de joc, şi trebuia să am foarte mare

grijă să nu-l modific până când nu voi fi pregătit. Aşa că va trebui să…

Acesta a fost momentul în care Sadie mi-a vorbit şi imediat după aceea, viaţa mea din Jodie, aşa cum ajunsesem s-o cunosc (şi s-o iubesc) s-a făcut praf.

11

– George? Vino, te rog, în living. Vreau să-ţi spun ceva.

– N-ar fi mai bine să pui hamburgerii şi cotletele de porc în frigider? Şi mi se pare că am văzut şi nişte îngheţată…

– Las-o să se topească! şi strigătul ei m-a adus la realitate.

M-am întors spre ea, dar intrase deja în living. Şi-a luat pachetul de ţigări de pe măsuţa de lângă canapea şi şi-a aprins una. În urma insistenţelor mele drăgăstoase, încerca să le mai reducă (măcar atunci când eram eu prin preajmă) şi de aceea gestul acesta mi s-a părut mai de rău augur decât tonul ridicat.

Am intrat în cameră:

– Ce e, iubito? Ce s-a întâmplat?

– Totul. Ce cântec era ăla?

Faţa îi era palidă şi încrâncenată. Îşi ţinea ţigara în faţa gurii ca pe un scut. Am început să realizez că gafasem cumva, dar nu-mi dădeam încă seama cum anume şi când. Şi asta mă înspăimânta.

– Nu înţeleg ce vrei să s…

– Cântecul pe care l-ai cântat în maşină pe drumul spre casă. Pe care l-ai răcnit din toţi plămânii.

Am încercat să-mi aduc aminte, dar n-am fost în stare. Nu-mi aminteam decât că mă gândisem că va trebui să mă îmbrac în aşa fel când mă voi muta pe Mercedes Street, încât să par un biet muncitor cu mari probleme financiare, ca să mă pot integra. Sigur că fredonasem ceva, dar aşa făceam mereu când mă gândeam la altele – şi nu aşa face toată lumea?

– Cred că un cântec pe care l-am auzit la KLIF. Unul care mi-a intrat în cap şi nu mă lasă în pace. Ştii că aşa se întâmplă. Nu înţeleg de ce te-ai supărat.

– Un cântec pe care l-ai auzit la postul K-Life. Cu versuri ca „Am cunoscut o damă bună din Memphis, îmbibată cu gin, care a încercat să mă ducă sus să mi-o tragă”?

Nu doar inima mi s-a lăsat în genunchi. Toate organele mele interne au dat semn că se scufundă. „Honky Tonk Women”. Asta cântasem. Un cântec ce va fi înregistrat abia peste şapte sau opt ani de un grup care va avea primul hit în topurile americane la trei ani după aceea. E drept că mă gândeam la cu totul altceva, dar totuşi – cum de am putut să fiu atât de bou?

– „Mi-a supt nasul, apoi mi-a supt şi minţile”? La *radio?* Ar trebui să fie închis postul că transmite asemenea cântece!

Şi atunci am început să mă enervez. Mai ales pe mine… dar nu *numai*. Mă străduiam să-mi păstrez echilibrul pe o afurisită de sârmă şi ea urla la mine din cauza unei melodii a celor de la Rolling Stones.

– Calmează-te, Sadie. E doar un *cântec*. Nu ştiu *unde* l-am auzit.

– Amândoi ştim că-i o minciună asta.

– Eşti surescitată. Cred că ar fi mai bine să-mi iau cumpărăturile şi să mă duc acasă.

Am încercat să-mi menţin tonul calm. Îi cunoşteam mult prea bine inflexiunile. Era felul în care încercam să-i vorbesc lui Christy când venea muci de beată acasă. Cu fusta într-o rână, bluza jumătate pe dinafară, părul sculat. Ca să nu mai zic de rujul întins. De la buza paharului, sau de la buzele vreunui alt chefliu?

Doar gândul mă enerva şi mai tare. *Iar n-ai nimerit-o*, mi-am zis. Nu ştiu dacă eram supărat pe Sadie sau pe Christy sau pe mine şi în clipa aceea chiar nu-mi păsa. Se pare că niciodată nu suntem mai furioşi decât atunci când suntem prinşi asupra faptului, nu-i aşa?

– Cred că ar fi mai bine să-mi spui de unde ai auzit cântecul acela dacă vrei să mai vii vreodată pe aici. Şi unde ai auzit expresia aia pe care ai folosit-o când băiatul de la casă a zis că-ţi pune puiul în două pungi ca să nu curgă.

– Habar n-am…

– „Excelent, gagiule”, asta ai spus. Şi cred că ai face bine să-mi spui unde ai auzit şi expresia *asta*. Şi n-o să avem nicio *străbatere*. Şi *naşpa*. Şi *mişto*. Şi *caterincă*. Vreau să ştiu de unde le-ai învăţat pe toate. De ce vorbeşti aşa cum nu vorbeşte nimeni altcineva. Vreau să ştiu de ce te-a speriat atât de tare lozinca aia idioată cu Jimla, de ai ajuns să vorbeşti despre ea în somn. Vreau să ştiu unde e Derry şi de ce seamănă cu Dallasul. Vreau să ştiu când ai fost însurat, şi cu cine, şi cât timp. Vreau să ştiu unde ai fost înainte de a ajunge în Florida, pentru că Ellie Dockerty zice că ea, personal, habar nu are, pentru că unele din recomandările tale sunt falsificate. „Par lucrate cu destulă fantezie”, sunt cuvintele pe care le-a folosit.

Eram convins că Ellie nu aflase de la Deke… dar *aflase* oricum şi asta conta. De fapt, nici nu eram prea surprins, dar eram furios pentru că se apucase să-i trăncănească lui Sadie.

– N-avea niciun drept să-ţi spună!

Şi-a strivit mânioasă ţigara, apoi şi-a scuturat mâna pe care sărise jar şi o fripsese.

– Câteodată parcă ai fi din… nu ştiu… din alt univers! Unul în care se cântă despre futaiuri cu femei bete din M-Memphis! Am încercat să-să-mi tot spun că d-d-dragostea învinge orice, dar nu-i adevărat. Nu învinge minciuna.

Vocea i s-a poticnit, dar nu plângea. Iar ochii îi erau aţintiţi asupra mea. Ar fi fost mai uşor dacă în ei n-aş fi citit decât furie. Dar acolo mai era şi implorare.

– Sadie, dacă ai…

– *Nu*. Mi-a ajuns. Aşa că nu începe cu prostii din alea cum că nu faci niciun lucru de care să-ţi fie ruşine. Şi nici

mie. Eu singură pot hotărî de ce mi-ar fi ruşine şi de ce nu. Concluzia e una singură. Ori dispare mătura, ori dispari tu.

– Dacă ai şti, nu ai mai…

– Atunci spune-mi!

– *Nu pot.*

Supărarea îmi dispăruse ca aerul dintr-un balon înţepat, lăsând în urmă un soi de plictiseală emoţională. Mi-am luat ochii de la chipul ei încrâncenat şi privirea mi s-a oprit, cu totul întâmplător, pe birou. Ce am văzut acolo m-a făcut să-mi ţin respiraţia.

Un teanc de cereri de slujbe pentru perioada pe care avea s-o petreacă în Reno în timpul verii. Prima era una de la Harrah's Hotel and Casino. Pe primul rând îşi scrisese numele cu litere de tipar. Numele întreg. Inclusiv cel de-al doilea despre care nu-mi trecuse prin minte s-o întreb.

Foarte încet, am astupat cu degetele primul nume şi a doua silabă a numelui de familie. A rămas DORIS DUN.

Mi-am adus aminte de ziua în care discutasem cu soţia lui Frank Dunning, sub pretextul că eram un agent imobiliar interesat de sala West Side Rec. Avea vreo douăzeci de ani mai mult decât Sadie Doris Clayton, născută Dunhill, dar amândouă aveau ochi albaştri, un ten superb şi siluete frumoase cu sânii mari. Ambele femei erau fumătoare. Toate astea ar fi putut fi nişte simple coincidenţe, doar că nu erau. Şi eu ştiam asta.

– Ce faci?

Întrebarea reală se citea în tonul acuzator: *De ce te tot eschivezi şi fugi?* Doar că nu mai eram furios. Nici pe departe.

– Eşti convinsă că nu ştie unde eşti?

– Cine? Johnny? Despre Johnny vorbeşti? De ce…

Şi atunci a luat hotărârea că nu mai are niciun rost. I-am putut-o citi pe chip.

– Trebuie să pleci, George.

– Dar ar putea să afle, am continuat. Pentru că părinţii tăi ştiu şi îl consideră o persoană admirabilă, chiar tu mi-ai

spus.

Am făcut un pas către ea. Ea a făcut un pas înapoi. Aşa cum te fereşti din calea cuiva care tocmai ce ţi-a dovedit că nu-i zdravăn la cap. I-am văzut teama din ochi şi i-am văzut deruta şi tot n-am fost în stare să mă opresc. Adu-ţi aminte că şi eu eram speriat.

– Şi chiar dacă i-ai rugat să nu-i spună, tot ar reuşi să-i facă să vorbească. Pentru că este un bărbat fermecător. Nu-i aşa, Sadie? Atunci când nu se spală pe mâini ca un nebun şi nu-şi aranjează cărţile în ordine alfabetică şi nu vorbeşte despre cât de dezgustător e să ai o erecţie, e un tip foarte, foarte fermecător. Te-a fermecat şi pe *tine*.

– Te rog să pleci, George.

Acum îi tremura vocea.

În loc să plec, am mai făcut un pas spre ea. A făcut un pas înapoi, s-a lovit de perete… şi s-a *chircit*. Gestul acesta a fost pentru mine ca o palmă dată unui isteric sau un pahar de apă aruncat în faţa unui somnambul. M-am retras sub arcada dintre bucătărie şi living, cu mâinile ridicate. Un om care se predă. Exact ceea ce făceam atunci.

– Plec. Dar, Sadie…

– Pur şi simplu nu înţeleg cum de poţi face aşa ceva, a spus. Apăruseră şi lacrimile. I se rostogoleau încet pe obraji. Sau de ce nu te *opreşti*. Aveam ceva atât de frumos.

– Încă mai avem.

A clătinat din cap. Încet, dar cu fermitate.

Ca într-un vis urât am traversat bucătăria, am scos îngheţata de vanilie dintr-una din pungile de pe masă şi am pus-o în congelatorul frigiderului ei Coldspot. O parte din mine spera să fie, într-adevăr, vorba de un coşmar şi să mă trezesc în curând. Însă ştiam că nu-i aşa.

Sadie stătea sub arcadă şi se uita la mine. Într-o mână avea o altă ţigară, în cealaltă cererea pentru Reno. Şi acum mi-am dat seama. Asemănarea cu Doris Dunning era de-a dreptul izbitoare. Ceea ce ridica problema de ce nu o observasem mai înainte. Pentru că fusesem ocupat cu alte

chestii? Sau pentru că nu înţelesesem pe deplin dimensiunea lucrurilor cu care aveam de-a face?

Am ieşit pe uşa cu plasă şi m-am oprit în prag, uitându-mă la ea:

– Fii atentă să nu apară, Sadie.

– Johnny e dus cu capul din multe puncte de vedere, dar nu e periculos, mi-a răspuns. În plus, ai mei nu i-ar spune niciodată unde sunt. Mi-au promis.

– Oamenii îşi mai încalcă promisiunile şi din cauza asta se pot frânge. Mai ales aceia care au trăit sub presiune şi care sunt instabili mintal, în primul rând.

– Trebuie să pleci, George.

– Promite-mi că ai să fii atentă şi atunci o să plec.

A strigat:

– *Promit, promit, promit!*

Tremurul ţigării între degete era semn rău; amestecul de şoc, pierdere, durere şi furie din ochii înroşiţi era mult mai rău. Am simţit cum mă urmăresc până la maşină.

Dracu’ să-i ia pe Rolling Stones.

Capitolul 17

1

Cu câteva zile înainte de încheierea perioadei mele de probă, Ellen Dockerty m-a chemat la ea în birou. După ce a închis uşa în urma mea, mi-a spus:

– Îmi pare rău pentru problemele pe care le-am provocat, George, dar dacă ar trebui s-o iau de la capăt, cred că aş proceda exact la fel.

Nu am spus nimic. Nu mai eram furios, doar uluit. Dormisem foarte puţin din ziua dezastrului şi ajunsesem să cred că ora patru dimineaţa şi cu mine aveam să devenim foarte buni prieteni în viitorul apropiat.

– Clauza douăzeci şi cinci din Codul Administrativ al unităţilor de învăţământ din Texas, a zis, ca şi cum aceste cuvinte ar fi putut să explice totul.

– Poftim?

– Nina Wallingford mi-a atras atenţia.

Nina era asistenta medicală a zonei. În fiecare an şcolar făcea zeci de mii de kilometri în camioneta ei Ford Ranch, făcând turul celor opt şcoli din ţinutul Denholm, dintre care trei încă mai funcţionau doar în două săli de clasă.

– Clauza douăzeci şi cinci se referă la legile pentru vaccinarea din şcoli. Îi are în vedere şi pe profesori, nu doar pe elevi şi Nina mi-a spus că nu avea istoricul tău medical. De fapt, nu avea nicio fişă de-a ta.

Ce simplu. Falsul profesor descoperit din cauza unui vaccin împotriva poliomielitei. Bine măcar că nu din cauza cunoştinţelor mele avansate ale discografiei grupului Rolling Stones sau a folosirii inadecvate a jargonului de discotecă.

– Erai atât de ocupat cu *Jodie Jamboree*, că m-am gândit să te scutesc de o problemă în plus şi am scris eu şcolilor

unde ai predat înainte. Din Florida mi-au răspuns că la ei suplinitorii nu au fişe medicale. Din Maine şi Wisconsin mi-au răspuns: „Nu am auzit niciodată de această persoană.”

S-a aplecat peste birou, uitându-se lung la mine. Nu i-am putut susţine privirea mult timp. Ce i-am citit în ochi, înainte de a mi-i pleca pe ai mei, a fost o compătimire aproape insuportabilă.

– Ar fi interesaţi cei din Consiliul General să afle că am angajat un impostor? Foarte. Chiar ar deschide acţiune în justiţie ca să recupereze salariul pe care l-ai primit timp de un an. Îmi pasă de asta? Absolut deloc. Activitatea ta a fost exemplară. Ce ai făcut cu Sadie pentru Bobbi Jill e un lucru absolut minunat, care ţi-ar putea garanta nominalizarea la titlul de Profesorul Anului.

– Mersi, am mormăit. Cred că-i de bine.

– M-am întrebat ce-ar fi făcut Mimi Corcoran. Şi Meems mi-a răspuns aşa: „Ai fi obligată să sesizezi forurile superioare dacă ar fi semnat un contract pe anul următor şi pentru celălalt. Dar, de vreme ce pleacă într-o lună, e spre binele tău – şi al şcolii – să nu zici nimic.” Apoi a adăugat: „Dar există o persoană care *trebuie* să afle că el nu e ceea ce pretinde că ar fi.”

A făcut o pauză mică şi a continuat:

– I-am spus lui Sadie că sunt convinsă că trebuie să ai nişte explicaţii rezonabile, dar se pare că nu este cazul.

M-am uitat la ceas.

– Dacă nu mă dai afară, ar cam trebui să mă duc la clasă pentru că începe ora a cincea. Facem scheme de propoziţii. Mă gândesc să încerc o frază de genul *Sunt nevinovat în această privinţă, însă nu pot spune de ce.* Ce crezi? Prea grea?

– Cu siguranţă prea grea pentru mine, a spus cu amabilitate.

– Încă ceva, am mai zis. Căsnicia lui Sadie a fost dificilă. Soţul ei este un individ cu multe ciudăţenii pe care nu vreau să le detaliez. Îl cheamă John Clayton. S-ar putea să fie

periculos. Trebuie să-i ceri lui Sadie o fotografie de-a lui, ca să-ţi faci o idee despre cum arată în cazul că apare pe aici şi începe să pună întrebări.

– Şi tu crezi că aşa se va întâmpla pentru că…?

– Pentru că am mai văzut aşa ceva. Faci ce te-am rugat?

– Bănuiesc că trebuie.

Răspuns nesatisfăcător.

– O să-i ceri poza?

– Da, George.

Poate era sinceră; poate doar voia să-mi facă pe plac. Nu-mi dădeam seama. Eram cu mâna pe clanţă când mi-a spus, ca şi cum şi-ar fi luat rămas-bun.

– Îi frângi inima bietei femei.

– Ştiu, am răspuns şi am ieşit din birou.

2

Mercedes Street. Sfârşitul lunii mai.

– Zici că eşti sudor?

Stăteam în faţa numărului 2706 împreună cu proprietarul, un distins american pe nume domnul Jay Baker. Scund şi îndesat, cu un burdihan cât toate zilele, îşi alinta proprietatea spunându-i Luceafărul. Tocmai făcusem turul proprietăţii, despre care Baker mi-a explicat că este „Practic în staţia de autobuz”, de parcă acest avantaj ar fi compensat tavanul lăsat, pereţii pătaţi, rezervorul crăpat al toaletei, aerul decrepit al casei.

– Paznic de noapte, l-am corectat.

– Pe bune? Bună slujbă. Poţi să fuţi vânt cât vrei.

Nu mi s-a părut că ar fi necesar vreun răspuns.

– Nevastă şi copilaşi?

– Divorţat. Au rămas în Est.

– Plăteşti pensie, nu?

Am ridicat din umeri.

S-a lăsat păgubaş.

– Aşa, vezi? Vrei locul, Amberson, sau nu?

– Cred că da, am spus şi am oftat adânc.

Şi-a scos un carneţel cu copertă din piele din buzunarul de la spate.

– Chiria pe prima lună, pe ultima lună, şi depozit de garanţie.

– Depozit de garanţie? Îţi baţi joc de mine.

Baker a continuat ca şi cum nu m-ar fi auzit:

– Chiria în ultima vineri a lunii. Dacă nu plăteşti sau întârzii te pomeneşti imediat în stradă prin bunăvoinţa poliţiei din Fort Worth. Suntem prieteni.

Şi-a scos din buzunarul de la piept un chiştoc ars de trabuc, şi-a înfipt în mufă capătul mestecat şi a aprins un chibrit cu unghia degetului mare. Era foarte cald afară. Simţeam că va urma o vară lungă şi fierbinte.

Am oftat din nou. Apoi, simulând şovăiala, am scos portofelul şi am început să scot din el bancnote de douăzeci de dolari.

– În Dumnezeu avem încredere, am spus. Toţi ceilalţi trebuie să plătească cu bani gheaţă.

A izbucnit în râs, scoţând nori de fum acru, albăstrui.

– Bună poantă. O s-o ţin minte. Mai ales în ultima vineri a lunii.

Încă nu-mi venea să cred că urma să locuiesc în cocioaba asta disperată, pe strada asta disperată, după ce locuisem în căsuţa mea cea frumoasă de mai la sud, unde mă mândream cu un gazon adevărat pe care îl tundeam periodic. Cu toate că nu plecasem de tot din Jodie, m-a copleşit dorul de casă.

– Dă-mi, te rog, o chitanţă, am spus.

Măcar asta am obţinut-o gratis.

3

Ultima zi de şcoală. Clasele şi holurile erau pustii. Ventilatoarele din tavan învârteau un aer deja fierbinte, chiar dacă nu era decât opt iunie. Familia Oswald plecase

din Rusia; în conformitate cu însemnările lui Al Templeton, peste cinci zile, vaporul SS *Maasdam* va ancora în Hoboken, iar cei doi vor coborî pe pasarelă şi vor păşi pe solul Statelor Unite.

În cancelarie nu era decât Danny Laverty:

– Salut, campionule. Am auzit că pleci la Dallas ca să-ţi termini cartea.

– Asta intenţionez.

De fapt, intenţionam să plec la Fort Worth, măcar în primă fază. Am început să-mi curăţ cutia de corespondenţă care se umpluse cu tot felul de comunicate de sfârşit de an.

– Dacă aş fi liber ca păsările cerului, în loc să fiu legat de o nevastă, trei ţânci şi o ipotecă, aş încerca şi eu să scriu o carte, mi-a spus Danny. Ştii, am fost pe front.

Ştiam. Toată lumea ştia. De obicei aflai în primele zece minute după ce făceai cunoştinţă.

– Te descurci cu banii?

– O să fie bine.

Aveam mai mult decât mi-era necesar ca să mă descurc până în luna aprilie când speram să-mi închei afacerile cu Lee Oswald. N-ar trebui să mai am nevoie să trec pe la Faith Financial de pe Greenville Avenue. Făcusem o tâmpenie imensă că m-am dus acolo fie şi o singură dată. Dacă voiam, puteam încerca să mă conving că întâmplarea cu casa mea din Florida a fost o glumă proastă care a degenerat, dar la fel de bine încercasem să mă conving că totul era minunat cu Sadie şi cu mine şi *uite* unde ajunsesem.

Am răsturnat teancul de hârtii în coşul de gunoi… şi am zărit un plic mic pe care nu îl observasem înainte. Ştiam cine foloseşte asemenea plicuri. Pe hârtia dinăuntru nu era nicio formulă de adresare şi nicio semnătură, cu excepţia (şi aceasta poate iluzorie) parfumului ei. Mesajul era scurt:

Îţi mulţumesc pentru că mi-ai arătat cât de frumoasă poate fi viaţa. Te rog nu mă căuta să-ţi iei rămas-bun.

M-am uitat fix la bilet, gândind intens, apoi l-am pus în buzunarul de la spate şi m-am dus repede la bibliotecă. Habar nu am ce voiam să fac sau să-i spun, dar, oricum, nu avea nicio importanţă pentru că lumina era stinsă şi scaunele erau urcate pe mese. Am încercat uşa. Era încuiată.

4

Singurele două maşini care mai rămăseseră în parcare, în zona rezervată profesorilor, erau Plymouthul lui Danny Laverty şi Fordul meu. Capota părea cam ruptă. O puteam înţelege; şi eu mă simţeam cam rupt.

– Domnu' A! Staţi niţel, domnu' A!

Mike şi Bobbi Jill traversau în fugă parcarea fierbinte, îndreptându-se spre mine. Mike avea în mână un pacheţel ambalat frumos, pe care mi l-a întins.

– Io şi Bobbi v-am luat ceva.

– Bobbi şi cu *mine*. Şi nu era nevoie, Mike.

– Ba era, omule.

M-a mişcat că Bobbi Jill plângea şi m-am bucurat să observ că îi dispăruse de pe faţă stratul gros de Max Factor. Acum, când ştia că cicatricea aia oribilă are zilele numărate, nu mai încerca să şi-o ascundă. M-a sărutat pe obraz.

– Vă mulţumesc foarte, foarte, *foarte* mult, domnule Amberson. N-o să vă uit niciodată. Se uită la Mike. *Noi* n-o să vă uităm niciodată.

Şi probabil că nu mă vor uita. Ăsta era un lucru bun. Nu înlocuia biblioteca întunecată şi încuiată, dar, da, era un lucru foarte bun.

– Desfaceţi pachetul, m-a îndemnat Mike. Sperăm să vă placă. E pentru cartea dumneavoastră.

L-am desfăcut. Era o cutie din lemn, lungă de vreo şaisprezece centimetri şi lată de patru. Înăuntru, într-un

culcuş din mătase, era un stilou Waterman, cu iniţialele GA gravate pe capac.

– O, Mike, am exclamat. E prea mult.

– N-ar fi mult nici dacă ar fi aur pur, m-a contrazis el. Mi-aţi schimbat viaţa. Şi s-a uitat la Bobbi: Ne-aţi schimbat vieţile.

– Mike, i-am spus. Mi-a făcut plăcere.

M-a îmbrăţişat şi în 1962 gestul acesta între bărbaţi nu este unul ieftin. M-am bucurat să-l pot strânge în braţe.

– Să păstrăm legătura, a spus Bobbi Jill. Dallasul nu-i departe… *Nu este.*

– Bine, am fost eu de acord, dar nu o voi face, şi probabil că nici ei. Porneau în viaţă şi, dacă aveau ceva noroc, vieţile lor vor fi strălucitoare.

S-au întors să plece, dar Bobbi a mai avut ceva de spus:

– Păcat că v-aţi despărţit. Îmi pare tare rău.

– Şi mie îmi pare rău, i-am spus. Dar probabil că aşa e mai bine.

Şi m-am dus acasă să-mi împachetez maşina de scris şi celelalte catrafuse care credeam că-mi vor încăpea într-o valiză şi în câteva cutii. La un semafor de pe Main Street, am deschis cutiuţa şi m-am uitat la stilou. Era foarte frumos şi gestul lor mă impresionase nespus. Dar mă mişcase încă şi mai mult faptul că veniseră să-şi ia rămas-bun. S-a făcut verde. Am închis cutia şi mi-am continuat drumul. Aveam un nod în gât, dar ochii mi-au rămas uscaţi.

5

Viaţa pe Mercedes Street nu a fost o experienţă înălţătoare.

Zilele nu erau prea rele. Răsunau de strigătele copiilor tocmai intraţi în vacanţă, fără excepţie îmbrăcaţi în haine de-a gata mult prea mari; de trăncăneala gospodinelor lângă cutiile poştale sau frânghiile de întins rufe; de pocnetele rablelor ruginite şi fără amortizoare conduse de

adolescenţi care ascultau la maximum melodiile transmise de postul K-Life. Nici perioada dintre două şi şase dimineaţa nu era prea rea. Atunci strada părea cufundată într-un soi de tăcere perplexă, după ce copiii cu colici adormiseră, într-un sfârşit, în pătuţurile lor (sau în sertare de dulap), iar tăticii lor îşi sforăiau somnul înspre o altă zi de plată cu ora în ateliere, fabrici sau în fermele din afara oraşului.

Însă între patru şi şase după-amiaza, strada era un talmeş-balmeş asurzitor de mămici care strigă la copii să intre dracului în casă şi să pună mâna pe treabă şi de tătici care soseau acasă şi începeau să urle la neveste, în lipsă de altcineva împotriva căruia să-şi îndrepte jetul sonor, poate. Multe neveste le răspundeau cu aceiaşi decibeli. Tăticuţii cei beţi apăreau de pe la opt şi vârful scandalului era atins pe la unsprezece când ori se închideau barurile, ori se isprăveau banii. Atunci se auzeau uşi care se trânteau, pahare care se spărgeau şi voci care urlau de durere când vreun tăticuţ beat muci îşi vărsa nefericirea asupra nevestei sau a copiilor, sau şi, şi. Adesea raze roşii treceau prin perdelele mele trase, anunţând sosirea poliţiei. De vreo două ori am auzit şi focuri de armă, poate trase în gol, poate nu. Şi într-o dimineaţă devreme, când am ieşit în faţa casei să-mi iau ziarul, am văzut o femeie cu sânge uscat pe falcă. Stătea pe bordură la vreo patru case distanţă de a mea, bând dintr-o cutie de Lone Star. Mi-a venit să mă duc să văd cum se simte, chiar dacă ştiam cât de imprudent aş fi să mă amestec în viaţa acestui cartier muncitoresc de foarte joasă speţă. Dar a văzut că mă uit la ea şi mi-a arătat degetul mijlociu. M-am întors în casă.

Nu existau comitete de întâmpinare sau activităţi comune între vecini pe Mercedes Street. Însă exista mult timp în care să mă gândesc. Timp în care să-mi fie dor de prietenii mei din Jodie. Timp să-mi fie dor de munca mea ce nu mă lăsa să mă gândesc la motivul pentru care venisem aici. Timp să-mi dau seama că munca de profesor nu doar îmi ocupase zilele; îmi satisfăcuse mintea aşa cum numai o

activitate care îţi face plăcere poate, creându-mi sentimentul că las ceva în urmă.

Era chiar şi timp în care să-mi pară rău de halul în care ajunsese fosta mea decapotabilă fiţoasă. Pe lângă radioul defect şi supapele astmatice, acum behăia şi dădea rateuri prin ţeava ruginită de eşapament şi parbrizul fusese crăpat de o piatră care căzuse din remorca unui camion cu bitum ce hodorogise într-o zi pe lângă mine. N-am mai spălat-o, şi acum – îmi pare tare rău să o spun – se integra perfect printre celelalte mijloace de transport vai steaua lor de pe Mercedes Street.

Mai ales era timp să mă gândesc la Sadie.

Îi frângi inima bietei femei, îmi spusese Ellie Dockerty. Dar nici a mea nu se simţea prea bine. Într-o noapte, în vreme ce ascultam scandalul dintre beţivii de alături *ba tu, nu eu, ba tu, nu eu, futu-ţi,* mi-a venit ideea să-i spun tot adevărul. Am alungat gândul, dar s-a întors în noaptea următoare şi mai proaspăt. Mă şi vedeam împreună cu ea, la masa din bucătărie, bând cafea în lumina puternică a soarelui de după-amiază care intra prin fereastra de deasupra chiuvetei. Vorbind cu mult calm. Spunându-i că numele meu real este Jacob Epping, că nu mă voi naşte decât peste paisprezece ani, că am venit din anul 2011 dintr-o fisură în timp pe care răposatul meu prieten Al Templeton o numea vizuină de iepure.

Cum aş putea s-o conving că nu mint? Spunându-i că un anumit trădător american care se răzgândise în privinţa Rusiei urma să se mute în curând vizavi de locul unde locuiesc eu acum, împreună cu soţia lui rusoaică şi cu fetiţa lor? Spunându-i că echipa Dallas Texans – ce nu-şi primise încă numele Cowboys şi nici renumele de cea mai bună din America – îi va învinge pe cei de la Houston Oilers cu 20 la 17 în această toamnă, în prelungiri? Absurd. Dar ce altceva mai ştiam despre viitorul imediat? Nu mare lucru, pentru că n-am avut vreme să mă informez. Ştiam o mulţime de amănunte despre Oswald, dar atâta tot.

Ar crede că sunt nebun. I-aş putea cânta versuri din zeci de alte cântece care nu au fost încă înregistrate şi tot ar crede că sunt nebun. Ba chiar m-ar acuza că le-am inventat eu – în fond, eram scriitor. Şi să zicem că *m-ar crede*. Voiam s-o trag după mine în fălcile rechinului? Nu era suficient de rău că va reveni în Jodie pe la sfârşitul lui august şi că, dacă John Clayton era un ecou al lui Frank Dunning, ar putea să vină să o caute?

Bine, pleacă! a urlat o femeie din stradă şi o maşină s-a auzit accelerând spre Winscott Road. O săgeată de lumină a intrat printr-o crăpătură din draperii şi a alergat iute pe tavan.

MUISTULE! a mai strigat femeia în urma maşinii, la care o voce de bărbat, de undeva din apropiere, i-a răspuns:

– Suge-o pe a mea, cucoană, că poate te mai calmezi.

Asta era viaţa de pe Mercedes Street din vara anului 1962. *N-o amesteca şi pe ea.* Vocea raţiunii. E mult prea periculos. P*oate la un moment dat va face iarăşi parte din viaţa ta – viaţa ta în Jodie, chiar – dar nu acum.*

Însă nu aveam cum să mai duc o viaţă în Jodie. Nici vorbă să mai pot preda la liceu, acum când Ellen ştia ce ştia despre trecutul meu. Şi ce altceva să fac? Să torn asfalt?

Într-o dimineaţă, am pus ibricul pe foc pentru cafea şi am ieşit să iau ziarul. Când am deschis uşa, am văzut că ambele roţi din spate ale Sunlinerului erau pe jantă. Vreun copil le sfârtecase din plictiseală. Şi asta era viaţa de pe Mercedes Street din vara anului 1962.

6

Joi, paisprezece iunie, mi-am pus blugii, o cămaşă de lucru albastră şi o vestă veche din piele pe care o cumpărasem de la un magazin cu articole la mâna a doua de pe Camp Bowie Road. Mi-am petrecut dimineaţa învârtindu-mă încoace şi încolo prin casă. N-aveam televizor, dar am ascultat la radio. Buletinul de ştiri anunţa

că preşedintele Kennedy intenţiona să efectueze o vizită de stat în Mexic la sfârşitul lunii. Buletinul meteo anunţa cer senin şi temperaturi ridicate. DJ-ul a bolborosit o vreme, apoi a pus „Palisades Park”. Efectele sonore cu strigăte şi uruieli de montagne-russe mi-au zgâriat creierii.

La un moment dat, n-am mai putut să suport. Ajungeam prea devreme, însă nu-mi păsa. M-am urcat în Sunlinerul – care acum etala cu mândrie şi două cauciucuri reşapate – şi am condus cei şaizeci şi ceva de kilometri până la aeroportul Love Field din nord-vestul Dallasului. Parcarea de acolo nu era pe termen scurt sau lung; era parcare pur şi simplu. Şaptezeci şi cinci de centi pe zi.

Mi-am îndesat pe cap vechea-mi pălărie de pai şi m-am târât spre aerogară. Doi poliţişti din Dallas stăteau lângă bordură şi beau cafea, dar înăuntru nu era picior de paznic, şi nici vreun detector de metale prin care să treci. Pasagerii îşi prezentau biletele unui individ care stătea lângă intrare şi apoi traversau pista încinsă spre avioanele aparţinând celor cinci companii: American, Delta, TWA, Frontier şi Texas Airways.

M-am uitat pe tabla de deasupra biroului Delta pe care erau trecute cu cretă sosirile. Zicea că Zborul 194 va ateriza la ora prevăzută. Când m-am interesat la una din funcţionare, doar ca să verific, mi-a surâs şi mi-a răspuns că abia decolase de pe Atlanta.

– Aţi venit teribil de devreme.

– Aşa sunt eu, am spus. Probabil că o să ajung devreme şi la propria-mi înmormântare.

A început să râdă şi mi-a urat o zi bună. Am cumpărat revista *Time* şi m-am dus la restaurant unde am comandat Salata Bucătarului. Era uriaşă, iar eu eram mult prea agitat ca să-mi ardă de mâncare – dar aveam cu ce să-mi ocup timpul cât aşteptam să aterizeze avionul care aducea familia Oswald.

De la masa mea aveam o privelişte foarte bună asupra terminalului principal. Aerogara nu era prea aglomerată şi

mi-a atras atenţia o femeie tânără într-un taior albastru închis. Avea părul răsucit în coc la ceafă. Câte o valiză în fiecare mână. Un hamal de culoare s-a apropiat de ea. A clătinat din cap, zâmbind, apoi s-a lovit cu braţul de cabina Traveler's Aid. A lăsat valizele din mână, şi-a frecat cotul, a ridicat valizele şi şi-a reluat drumul.

Sadie plecând la Reno pentru şase săptămâni.

Eram surprins? Absolut deloc. Din nou se întâmpla acea convergenţă a evenimentelor. Mă obişnuisem. Eram copleşit de dorinţa de a ieşi din restaurant şi de a o prinde din urmă înainte de a fi prea târziu? Bineînţeles că da.

O clipă, mi s-a părut mai mult decât posibil, mi s-a părut imperios necesar.

Îi voi spune că soarta (iar nu armonia stranie a călătoriilor în timp) ne-a adus pe amândoi la aeroport. Chestii din astea funcţionau în filme, nu? O voi ruga să mă aştepte cât îmi voi cumpăra şi eu un bilet spre Reno şi îi voi spune că îi voi explica totul de îndată ce vom ajunge acolo. Şi, după cele şase săptămâni de rezidenţă obligatorie, vom face cinste cu un pahar judecătorului care mai întâi îi acordase divorţul şi apoi ne căsătorise.

Chiar am început să mă ridic de pe scaun, când privirea mi s-a oprit asupra revistei pe care o cumpărasem de la chioşc. Jacqueline Kennedy era pe copertă. Surâzătoare, radioasă, într-o rochie fără mâneci şi cu decolteu în V. DOAMNA PREŞEDINTELUI SE ÎMBRACĂ DE VARĂ suna titlul. Culorile au început să curgă din fotografie, rămânând doar albul şi negrul, iar expresia Primei Doamne s-a schimbat din zâmbet fericit în privire încremenită. Acum stătea lângă Lyndon Johnson în *Air Force One* şi nu mai era îmbrăcată cu rochia drăguţă (şi sexi) de vară, ci cu un costum din lână pătat de sânge. Mi-am adus aminte că citisem undeva – nu în notiţele lui Al, în altă parte – că la puţină vreme după ce s-a declarat decesul soţului doamnei Kennedy, doamna Bird Johnson a vrut s-o îmbrăţişeze pe

holul spitalului şi a observat pe costumul acela o bucăţică din creierii preşedintelui cel mort.

Un preşedinte împuşcat în cap. Cu toţi morţii care-i vor urma, într-un şir ce se întinde până la infinit, în spatele lui.

M-am aşezat la loc şi am urmărit-o pe Sadie cum îşi duce bagajele la birourile companiei Frontier Airlines. Era evident că valizele erau grele, dar le căra cu brio, cu spatele drept şi pantofii fără tocuri tropăind grăbiţi. Funcţionarul i le-a înregistrat, apoi le-a aşezat pe un cărucior. Au vorbit ceva; Sadie i-a dat biletul pe care îl cumpărase în urmă cu două luni printr-o agenţie de turism, iar funcţionarul a mâzgălit ceva pe el. L-a luat şi s-a îndreptat spre poartă. Mi-am plecat capul ca să nu mă vadă. Când l-am ridicat, dispăruse.

7

După patruzeci de minute lungi, foarte lungi, un bărbat, o femeie şi doi copii mici au trecut pe lângă restaurant. Băiatul îşi ţinea tatăl de mână şi flecărea voios. Tatăl se uita în jos, la el, dând din cap şi zâmbind. Tatăl era Robert Oswald.

S-a auzit trâmbiţa difuzorului.

– Cursa 194 a companiei Delta soseşte acum de la Aeroportul Municipal Newark şi Atlanta. Pasagerii vor ajunge la poarta 4. Cursa Delta 194 aterizează acum.

Vada, soţia lui Robert – după cum spuneau însemnările lui Al – şi-a ridicat fetiţa în braţe ca să poată merge mai repede. Însă nici urmă de Marguerite.

M-am jucat cu salata, mestecând fără să-i simt gustul. Îmi bătea inima foarte repede.

Am auzit mugetul motoarelor şi am văzut nasul unui DC-8 apropiindu-se de poartă. Cei care îi aşteptau pe pasageri s-au îngrămădit lângă uşă. O chelneriţă m-a bătut pe umăr, făcându-mă să tresar puternic.

– Scuzaţi-mă, domnule, mi-a spus cu un accent texan foarte pronunţat. Doar vreau să vă întreb dacă mai doriţi ceva.

– Nu, i-am răspuns. Mulţumesc.

– E bine, atunci.

Primii pasageri începuseră să iasă în aerogară. Bărbaţi în costume scumpe şi cu tunsori prospere. Desigur. Primii pasageri la debarcare sunt cei de la clasa întâi.

– Să nu vă aduc o bucată de plăcintă de piersici? Azi e proaspătă.

– Nu, mulţumesc.

– Sigur, drăguţule?

Acum au dat năvală şi pasagerii de la economic, toţi cu bagaje de mână. Am auzit chiţăitul unei femei. Să fi fost Vada care-şi întâmpina cumnatul?

– Sigur, am spus şi m-am prefăcut că răsfoiesc revista.

A priceput aluzia. Am început să amestec resturile salatei cu zeama portocalie a sosului franţuzesc şi am privit. În aerogară au intrat un bărbat şi o femeie cu un copil, dar copilul ştia să meargă, era prea mare ca să fie June. Pasagerii treceau pe lângă restaurant, sporovăind cu rudele şi cu prietenii care îi întâmpinaseră. Am zărit un tânăr militar care mângâia fundul iubitei. Fata a izbucnit în râs, l-a lovit peste mână şi s-a ridicat pe vârfuri ca să-l sărute.

Timp de cinci minute aerogara a fost plină. Apoi mulţimea a început să se răspândească spre ieşire. Nici urmă de soţii Oswald. Şi atunci am fost convins că nici măcar nu fuseseră în avion. Că nu doar călătorisem înapoi în timp, ci nimerisem într-un soi de univers paralel. Poate că sarcina Omului cu bilet galben era să împiedice asemenea lucruri să se petreacă, dar Omul cu bilet galben era mort, iar eu scăpasem de belea. N-a venit Oswald? Minunat, atunci nu mai există nici misiunea mea. Kennedy va muri într-o altă versiune a Americii, dar nu în aceasta. Aş putea s-o ajung din urmă pe Sadie şi să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Doar ce-mi trecuse gândul acesta prin minte, când mi-am văzut ţinta pentru prima oară. Robert şi Lee mergeau unul lângă altul discutând cu însufleţire. Lee legăna în mână ceva ce era ori o servietă supradimensionată, ori un ghiozdan mai mic. Robert ţinea o valiză roz, cu colţurile rotunjite, parcă abia scoasă din şifonierul lui Barbie. Vada şi Marina veneau în urma lor. Vada luase una dintre cele două genţi din petice; Marina şi-o trecuse pe cealaltă pe umăr. O ţinea în braţe pe June, acum de patru luni, şi se străduia să ţină pasul cu ceilalţi. Cei doi copii ai lui Robert şi Vada o încadrau, privind-o cu o curiozitate nedisimulată.

Vada i-a strigat pe bărbaţi şi s-au oprit aproape în faţa restaurantului. Robert a rânjit şi a luat geanta Marinei. Expresia lui Lee era… amuzantă? Cunoscătoare? Poate ambele. Umbra unui zâmbet i-a încreţit colţurile gurii. Părul greu de descris era bine pieptănat. De fapt, întreaga lui ţinută era perfectă, de la cămaşa albă şi apretată, la pantalonii kaki şi pantofii lustruiţi. Nu ziceai că ai în faţă un om care tocmai ce străbătuse jumătate de glob; nu avea nici măcar o singură cută pe haine, şi nici umbra bărbii crescute peste zi. Avea doar douăzeci şi doi de ani şi părea mai tânăr – ca unul dintre adolescenţii mei de la cursul de literatură americană.

Aşa era şi Marina, care va deveni majoră abia peste o lună. Era epuizată, zăpăcită şi se uita cu ochi mari la toate din jur. Era frumoasă, cu păr negru, ondulat, şi ochi albaştri melancolici, alungiţi spre tâmple.

Braţele şi picioarele lui June erau înfăşurate în scutece din cârpă. Până şi gâtul îi era înfăşat în ceva şi, chiar dacă nu plângea încă, avea feţişoara roşie şi transpirată. Lee a luat-o în braţe. Marina i-a zâmbit recunoscătoare şi am observat că îi lipsea un dinte, iar ceilalţi erau decoloraţi, unul aproape negru. Era izbitor contrastul cu pielea mătăsoasă şi ochii superbi.

Oswald s-a aplecat spre ea şi i-a spus ceva, ştergându-i zâmbetul de pe buze. L-a privit cu precauţie. I-a mai zis

ceva, împungând-o cu degetul în umăr. Mi-am amintit povestirea lui Al şi m-am întrebat dacă Oswald îi spunea şi acum acelaşi lucru: *pahoda, cika* – mişcă-te, căţea.

Dar nu. Scutecele îl deranjaseră. Le-a smuls de pe fetiţă – mai întâi de pe braţe, apoi de pe picioruşe – şi le-a aruncat spre Marina care le-a prins cu stângăcie. Apoi s-a uitat în jur să vadă dacă nu cumva îi urmăreşte cineva şi se fac de râs.

Vada s-a întors şi a atins braţul lui Lee. N-a băgat-o în seamă, ocupându-se mai departe de eşarfa improvizată de la gâtul copilului. A desfăşurat-o şi a aruncat-o şi pe ea către Marina. A căzut pe podeaua aerogării. Femeia s-a aplecat şi a ridicat-o.

Robert a venit lângă ei şi şi-a pocnit prieteneşte fratele în umăr. Terminalul aproape se golise acum, ultimii dintre pasageri trecuseră de familia Oswald şi am putut să aud ce-i spune:

– Las-o în pace, abia a ajuns aici. Nici măcar nu-şi dă seama pe ce lume e.

– Uită-te la copilul ăsta, a spus Lee şi a ridicat-o pe June pentru ca fratele lui să o poată inspecta cum se cuvine.

Acum fetiţa a început să plângă.

– A înfăşat-o ca pe o mumie egipteană. Pentru că aşa e obiceiul la ea în ţară. Nici nu ştiu dacă-mi vine să râd sau să plâng. *Staraia baba!* Babo.

S-a întors la Marina, în braţe cu copilul care zbiera din toate puterile. Femeia l-a privit temătoare.

– *Staraia baba.*

A încercat să zâmbească, aşa cum fac oamenii care ştiu că se glumeşte pe seama lor, dar nu înţeleg gluma. M-am gândit în treacăt la Lennie din *Oameni şi şoareci.* Un surâs strâmb şi infatuat i-a luminat chipul lui Oswald. Aproape că-l făcea frumos. Şi-a sărutat cu blândeţe soţia. Mai întâi pe un obraz, apoi pe celălalt.

– SUA! a exclamat şi a sărutat-o din nou. SUA, Rina! Tărâmul celor liberi şi ţara tuturor căcaturilor!

Zâmbetul ei devenise radios. Bărbatul a început să-i vorbească ruseşte, dându-i copilul înapoi. A luat-o apoi de talie, în vreme ce ea încerca să o liniştească pe June. Marina încă mai surâdea când au ieşit din câmpul meu vizual şi şi-a mutat copilul pe un umăr ca să poată să-şi ţină soţul de mână.

8

M-am dus acasă – dacă Mercedes Street se poate numi acasă – şi am încercat să trag un pui de somn. N-am reuşit să aţipesc, aşa că am stat cu mâinile sub cap. Ascultând agitaţia străzii şi discutând cu Al Templeton. Acum, că eram pe cont propriu, mă pomeneam destul de des că stau de vorbă cu el. Şi pentru un individ puţin cam mort avea multe de spus.

– Am fost un bou că m-am mutat în Fort Worth, i-am spus. S-ar putea să mă surprindă cineva când o să încerc să conectez microfonul ăla la magnetofon. Oswald însuşi s-ar putea să mă prindă şi asta ar schimba totul. Deja e paranoic, ai spus şi tu în notiţele tale. Ştia că şi K.G.B.-ul şi MVD-ul au fost cu ochii pe el în Minsk şi o să-i fie teamă să nu-l urmărească aici FBI-ul şi C.I.A. De fapt, FBI-ul *chiar* o să-l supravegheze un timp.

– Sigur, va trebui să fii foarte prudent, a fost Al de acord. Nu va fi uşor, dar am încredere în tine, prietene. De asta te-am chemat de la bun început.

– Da’ nici măcar nu vreau să fiu prin preajma lui. M-au trecut fiori de groază numai când l-am văzut la aeroport.

– Ştiu că nu vrei, însă trebuie. După o viaţă întreagă de bucătărit am aflat că nu poţi face omletă fără să spargi ouăle. Şi ar fi o greşeală să-l supraestimezi. Nu e vreun super-criminal. În plus, mare parte din timp o să fie scos din minţi de ţicnita aia de mă-sa. O să fie atât de nervos, că n-o să fie în stare decât să zbiere la nevastă-sa şi s-o ţină în pumni.

– Cred că ţine la ea, Al. Puţin, poate chiar mai mult. Chiar dacă se poartă cum se poartă.

– Mda, indivizi de genul acesta se poartă de obicei urât cu femeile lor. Uită-te la Frank Dunning. Vezi-ţi mai departe de treabă, prietene.

– Şi ce-o să obţin dacă reuşesc să cuplez microfonul? O să le înregistrez certurile? Certuri în *rusă? Chiar* că o să-mi fie de folos.

– Nu-i nevoie să descifrezi viaţa de familie a omului. George de Mohrenschildt te interesează. Trebuie să te convingi că nu-i implicat în tentativa de asasinare a generalului Walker. Odată ce reuşeşti chestia asta, fereastra de incertitudine se va închide. Şi priveşte partea bună a lucrurilor. Dacă te prinde Oswald că-l spionezi, acţiunile lui viitoare s-ar putea schimba în sens *pozitiv*. S-ar putea chiar să nu mai încerce să-l omoare pe Kennedy.

– Chiar crezi asta?

– Nu. Nu cred.

– Nici eu. Trecutul e încăpăţânat. Nu vrea să fie schimbat.

Şi atunci mi-a spus:

– Prietene, acum mai vii…

– De-acasă, am mormăit eu. Acum mai vin de-acasă.

Am deschis ochii. În cele din urmă reuşisem să adorm. Lumina târzie intra prin perdelele mele trase. Undeva, nu prea departe, tot în Fort Worth, dar pe Davenport Street, fraţii Oswald şi soţiile lor luau cina – prima masă a lui Lee în patria mumă.

În bucăţica mea de Fort Worth, nişte fetiţe săreau coarda. Mi se părea foarte cunoscut cântecelul pe care îl intonau. M-am ridicat din pat, am traversat livingul întunecos (mobilat doar cu două fotolii cumpărate de la un magazin de caritate şi atâta tot) şi am tras una din draperii doar un centimetru. Draperiile acestea au fost primele lucruri pe care le luasem când m-am mutat aici. Voiam să pot vedea; nu voiam să fiu văzut.

Numărul 2703 era tot nelocuit, iar anunţul DE ÎNCHIRIAT era lipit de balustrada verandei rahitice, însă curtea nu era pustie. Două fetiţe învârteau o coardă pe care o sărea o a treia. Bineînţeles că nu erau fetele pe care le văzusem pe Kossuth Street în Derry – îmbrăcate în blugi decoloraţi şi peticiţi, în loc de şorturi noi şi curate, cele de acum erau pipernicite şi subnutrite. Dar cântecelul era acelaşi, intonat, de această dată, cu accente de Texas.

– Charlie Chaplin e în *Franţa* şi ţie nu-ţi tace *clanţa!* Am-bam-bus! Ţine-te de urs! Ursul n-are coadă, c-a mâncat o babă!

Fetiţa care sărea s-a împiedicat şi a căzut printre buruienile care reprezentau gazonul din faţa numărului 2703. Celelalte două s-au aruncat peste ea şi s-au rostogolit toate prin ţărână. Apoi s-au ridicat şi au fugit de acolo.

Le-am urmărit cu privirea, spunându-mi: *Eu le-am văzut, dar ele nu m-au văzut. E ceva. E un început. Dar, Al, unde se va termina?*

De Mohrenschildt era cheia întregii afaceri, singurul care mă împiedica să-l omor pe Oswald de îndată ce se va muta peste drum. George de Mohrenschildt. Geolog în industria ţiţeiului care se ocupa cu concesionări de exploatări petroliere. Un bărbat care ducea viaţă de playboy, mai ales datorită banilor soţiei sale. Ca şi Marina, era emigrant rus, dar, spre deosebire de ea, provenea dintr-o familie nobilă – de fapt, era *Baronul* de Mohrenschildt. Bărbatul care va deveni singurul prieten al lui Lee Oswald în puţinele luni care îi mai rămăseseră de trăit acestuia. Bărbatul care îi va sugera lui Oswald că lumea ar fi un loc mult mai bun fără un anume fost general rasist şi cu orientări de dreapta. Dacă se va dovedi că de Mohrenschildt are vreo legătură cu încercarea lui Oswald de a-l asasina pe Edwin Walker, situaţia mea se va complica infinit de mult, căci va trebui să iau în calcul toate teoriile demente ale conspiraţiei. Însă Al credea că geologul rus n-a făcut (sau, mai degrabă, nu *va face*; cum ţi-am mai spus,

viaţa în trecut este destul de derutantă) nimic altceva decât să instige un om care oricum era instabil psihic şi obsedat de celebritate.

Al notase: *Dacă Oswald este singur în noaptea de 10 aprilie 1963, şansele ca altcineva să mai fie implicat în asasinarea lui Kennedy care va avea loc peste şapte luni scad aproape la zero.*

Dedesubt, cu majuscule, adăugase verdictul final: *MOTIV SUFICIENT SĂ-L LICHIDEZI PE TICĂLOS.*

9

Faptul că le-am văzut pe fetiţele cu coarda, iar ele nu m-au văzut pe mine, m-a dus cu gândul la filmul acela vechi cu Jimmy Stewart, *În spatele ferestrei.* O persoană poate vedea o mulţime de lucruri fără să-şi părăsească vreodată camera. Mai ales dacă are instrumentele potrivite.

Ziua următoare m-am dus la un magazin de articole sportive şi mi-am cumpărat un binoclu Bausch & Lomb, împreună cu protecţii pentru lentile. De vreme ce numărul 2703 se afla pe partea de est a străzii, m-am gândit că momentul cel mai bun pentru a supraveghea clădirea ar fi după prânz, astfel încât soarele să nu mă incomodeze. Am scos binoclul printre draperii şi, după ce am reglat rotiţa de focalizare, bucătăria-living mizeră de vizavi a devenit atât de clară încât parcă mă aflam în mijlocul ei.

Lampa Înclinată din Pisa era tot pe biroul cel vechi în care erau depozitate ustensilele pentru gătit, în aşteptarea cuiva care să o aprindă şi să activeze microfonul. Dar nu-mi va fi de niciun folos dacă nu va fi conectat la micuţul magnetofon japonez care putea înregistra la cea mai mică turaţie până la douăsprezece ore. Ştiam asta pentru că îl încercasem; vorbisem în lampa de rezervă (simţindu-mă aidoma unui personaj din comediile lui Woody Allen) şi chiar dacă redarea era mult prea tărăgănată, cuvintele se puteau

distinge foarte bine. Ceea ce însemna că eram gata de acţiune.

Dacă îndrăzneam.

10

Patru Iulie pe Mercedes Street a fost o zi agitată. Bărbaţi liberi de la muncă au udat peluzele irecuperabile – în afară de câteva averse scurte după-amiaza şi seara, vremea fusese călduroasă şi uscată –, apoi s-au tolănit în şezlonguri, unde au stat aproape tot timpul, bând bere şi ascultând meciuri de baseball la radio. Găşti de preadolescenţi au atacat cu artificii câinii vagabonzi şi câteva găini rătăcite. Una dintre ele a fost lovită de o petardă şi a explodat într-un nor de sânge şi pene. Vinovatul a fost târât urlând într-una din casele din josul străzii de o mamă îmbrăcată doar cu un combinezon şi o şapcă de baseball Farmall. Mersul nesigur îmi spunea că şi ea are câteva berici la bord. Simulacrul de spectacol de artificii a avut loc imediat după ora zece seara, când cineva, poate chiar puştiul care-mi sfârtecase cauciucurile decapotabilei, a incendiat un Studebaker care zăcea abandonat de mai bine de o săptămână în parcarea de lângă depozitul Montgomery Ward. Pompierii din Fort Worth au venit să stingă focul şi toată lumea a ieşit din case să se bucure de privelişte.

Dumnezeu să binecuvânteze America.

Dimineaţa următoare m-am dus să mă uit la mormanul trist de fiare carbonizate. Şi am descoperit o cabină telefonică lângă unul dintre peroanele de încărcare ale depozitului. Sub impulsul momentului m-am hotărât s-o sun pe Ellie Dockerty. Am rugat-o pe telefonistă să-i găsească numărul şi să-mi facă legătura. Am făcut-o pentru că mă simţeam singur şi mă copleşise melancolia, dar mai ales pentru că voiam să aflu ce mai face Sadie.

Ellie mi-a răspuns după al doilea ţârâit şi a părut foarte bucuroasă să mă audă. Şi m-a făcut să zâmbesc, stând

acolo, în cabina care deja se prăjea la soare, având în spate un Mercedes Street care-şi dormea somnul beţiei din glorioasa zi naţională, iar în nări, miasma de maşină arsă.

– Sadie e bine. Mi-a trimis două cărţi poştale şi o scrisoare. E chelneriţă la Harrah's, şi-a coborât tonul. Cred că e chelneriţă la *bar*, dar consiliul nu trebuie să afle asta.

Mi-am şi imaginat picioarele lungi ale lui Sadie ieşind din fusta scurtă de la uniformă. Mi i-am imaginat pe clienţi încercând să-i vadă portjartierul sau holbându-se în decolteul ei când se apleca să pună paharele pe masă.

– A întrebat de tine, a continuat Ellie făcându-mă să zâmbesc iarăşi. N-am vrut să-i spun că toată lumea din Jodie crede că ai dispărut de pe faţa pământului, aşa că i-am zis că faci bine şi că lucrezi la carte.

Nu mai scrisesem nimic la *Locul crimei* de mai bine de o lună şi de cele câteva dăţi când luasem manuscrisul în mână ca să-l recitesc, mi s-a părut că e scris în limba cartaginezilor din secolul al treilea.

– Mă bucur că o duce bine.

– Cele şase săptămâni obligatorii de rezidenţă se sfârşesc luna asta, dar s-a hotărât să stea acolo până la sfârşitul vacanţei. Zice că bacşişurile sunt foarte bune.

– I-ai cerut o poză de-a fostului soţ?

– Chiar înainte să plece. Mi-a spus că nu are niciuna. Crede că ai ei au câteva, dar n-a vrut să le scrie să le ceară. Zice că ei încă mai cred că n-o să divorţeze şi nu i-ar face decât să le dea speranţe inutile. Şi mai zice că tu exagerezi. Exagerezi *teribil* de tare, aşa a spus.

Asta era Sadie a mea. Doar că nu mai era a mea acum. Acum era *hei, păpuşico, adu-ne încă un rând…* şi *apleacă-te puţin mai mult de data asta.* Fiecare bărbat are în el un os al geloziei, iar al meu vibra cam tare în dimineaţa zilei de cinci iulie.

– George? Sunt absolut convinsă că încă mai ţine la tine şi cred că nu-i târziu să lămuriţi lucrurile.

M-am gândit la Lee Oswald care va încerca să-l asasineze pe generalul Edwin Walker abia peste nouă luni.

– E prea devreme, am spus.

– Poftim?

– Nimic. Mi-a făcut plăcere să vorbim, duduie Ellie, dar dintr-o clipă în alta telefonista o să-mi mai ceară să pun nişte bani în aparat şi am rămas fără fise.

– Ce-ar fi să-ţi faci timp şi să treci pe aici să mâncăm împreună un burger, să bem un suc? La cină? Dacă vrei şi poţi, o să-l chem şi pe Deke Simmons, a întrebat de tine tot timpul.

Gândul de a mă întoarce în Jodie şi de a-mi revedea prietenii de la liceu a fost, probabil, singurul lucru care mă putea binedispune în dimineaţa aceea.

– Sigur. Diseară e prea repede? Pe la cinci?

– Minunat. Noi, şoriceii de provincie, mâncăm devreme.

– Bine, voi veni. Eu fac cinste.

– Abia aştept să ne vedem.

11

Al Stevens angajase o fată pe care o ştiam de la cursul de limba engleză pentru afaceri şi am fost mişcat văzând-o cum se luminează la faţă când a observat cine stă la masă alături de Ellie şi Deke.

– Domnule Amberson! Oau! Ce bine-mi pare să vă văd! Ce mai faceţi?

– Bine, Dorrie, i-am răspuns.

– Comandaţi *mult*. Aţi cam slăbit.

– Aşa e, a spus şi Ellie. Ai nevoie să aibă cineva grijă de tine.

Bronzul mexican al lui Deke dispăruse, ceea ce însemna că îşi petrecea în casă mare parte din viaţa de pensionar, dar se pare că el găsise kilogramele pe care le pierdusem eu. Mi-a strâns puternic mâna şi mi-a spus că se bucură nespus să mă vadă. Nu exista nici urmă de prefăcătorie în

omul acesta. Şi nici în Ellie Dockerty. Indiferent ce anume ştiam despre viitor, începusem să mă gândesc că am făcut cea mai mare tâmpenie când am părăsit acest loc în favoarea străzii Mercedes unde Patru Iulie se sărbătorea aruncând în aer găini. Şi speram din tot sufletul ca preşedintele Kennedy să merite toate suferinţele mele.

Am mâncat hamburgeri, cartofi prăjiţi sfârâind în grăsime şi plăcintă cu mere. Am povestit despre oamenii pe care îi cunoşteam, cine ce face, şi ne-am amuzat pe seama lui Danny Laverty care se apucase în sfârşit să-şi scrie mult promisa carte. Ellie mi-a şoptit că soţia lui Danny zice că primul capitol se intitulează „Botezul focului”.

Spre sfârşitul mesei, în timp ce Deke îşi îndesa tutunul în pipă, Ellie şi-a luat sacoşa de sub masă şi a scos din ea o ditamai cartea pe care mi-a înmânat-o peste rămăşiţele unsuroase ale cinei.

– Pagina optzeci şi nouă. Şi, te rog, n-o pune în băltoaca aia antipatică de ketchup. Am luat-o cu împrumut şi intenţionez s-o înapoiez în aceeaşi condiţie.

Era un anuar cu titlul *Tiger Tails*, al unei şcoli mult mai simandicoase decât liceul din Jodie. Legat în piele, nu în pânză, cu paginile groase şi lucioase, cu o sută de pagini rezervate pentru sponsori la sfârşit. Instituţia pe care o comemora – o *proslăvea*, mai bine zis – era Şcoala de zi Longacre din Savannah. Am răsfoit secţiunea elevilor din ultimul an şi nu am văzut decât chipuri albe, fără excepţie. Mi-am spus că poate, prin 1990, acolo se vor afla şi una sau două fotografii ale unor elevi de culoare. Poate.

– Măi, să fie, am exclamat. Sadie a renunţat la o groază de bani venind aici.

– Cred că era mult prea nerăbdătoare să scape de acolo, a observat Deke. Şi sunt convins că a avut motivele ei.

Am deschis anuarul la pagina optzeci şi nouă. CATEDRA DE ŞTIINŢELE NATURII. Acolo era o fotografie banală de grup cu patru profesori în halate albe şi cu eprubete în mâini, amintind de Dr. Jekyll, iar sub ea erau patru

instantanee individuale. John Clayton nu semăna câtuşi de puţin cu Lee Oswald, dar avea acelaşi chip plăcut într-un mod insignifiant, iar buzele i se încreţeau în aceeaşi aluzie de zâmbet. Să fi fost vorba despre o umbră de bună dispoziţie sau era doar un dispreţ abia ascuns? La dracu', poate că doar atât fusese în stare să scoată din el ticălosul ăla cu tulburări obsesiv-compulsive când fotograful îi ceruse să zâmbească. Singurul său semn distinctiv erau adânciturile de la tâmple care se asortau cu gropiţele din colţurile gurii. Poza era alb-negru, dar ochii lui erau destul de deschişi ca să-mi dau seama că erau fie albaştri, fie cenuşii.

Am întors anuarul spre prietenii mei.

– Vedeţi scobiturile astea de-o parte şi de alta a capului? Să fie doar o trăsătură naturală, aşa ca un nas coroiat sau o bărbie cu gropiţă?

Mi-au răspuns în acelaşi timp:

– Nu.

– Sunt urme de forceps, a spus Deke. Aşa se întâmplă când doctorul se plictiseşte să aştepte şi-l trage pe micuţ afară din mamă-sa. De obicei dispar, dar nu e o regulă. Dacă nu i s-ar rări părul la tâmple nici nu le-am observa.

– Şi nu l-aţi văzut dând târcoale şi întrebând de Sadie?

– Nu.

Tot la unison. Apoi Ellie a adăugat:

– Nimeni n-a întrebat de ea, George. În afară de tine. Prostule care eşti tu. Prost, a surâs ea ca la o glumă, dar nu tocmai.

M-am uitat la ceas şi am spus:

– V-am ţinut destul. E timpul s-o pornesc la drum.

– Vrei să facem o plimbare până la terenul de fotbal înainte să pleci? m-a întrebat Deke. Antrenorul Borman mi-a zis să te duc pe la el, dacă pot. A început deja antrenamentele, desigur.

– Bine măcar că le face seara pe răcoare, a spus Ellie ridicându-se de la masă. Trebuie să-i mulţumim lui

Dumnezeu pentru micile favoruri. Mai ţii minte când l-a lovit damblaua din cauza căldurii pe puştiul Hastings acum trei ani? Şi cum la început au crezut că-i vorba de o criză de inimă?

– Nu-mi dau seama de ce ar dori să mă vadă, am spus. Doar i-am dus cel mai bun fundaş în zona întunecată a universului.

Apoi mi-am coborât vocea şi am şoptit tenebros:

– *Arta teatrală!*

Deke a zâmbit.

– Aşa este, însă i-ai salvat un jucător de la suspendare. Cel puţin, aşa crede Borman. Pentru că, fiule, asta i-a povestit Jim LaDue.

La început n-am înţeles despre ce anume e vorba. Apoi mi-am adus aminte de balul Sadie Hawkins şi am râs:

– N-am făcut decât să prind trei băieţi când făceau pase cu o sticlă de rachiu. Am confiscat-o şi am aruncat-o peste gard.

Surâsul lui Deke a dispărut instantaneu:

– Vince Knowles era unul dintre ei. Ştii că era băut când s-a dat peste cap cu camioneta?

– Nu.

Dar nu eram surprins. Pentru liceeni, maşinile şi băutura au constituit mereu cel mai popular, uneori şi cel mai letal cocktail.

– Da, domnule. Întâmplarea asta nefericită combinată cu ce le-ai spus atunci, la bal, l-a făcut pe LaDue să se jure că n-o să mai pună gura pe băutură în viaţa lui.

– Dar *ce* le-ai spus? m-a întrebat Ellie.

Îşi scosese portofelul din geantă, însă eu eram mult prea cufundat în amintirea acelei seri ca să mă cert cu ea în privinţa plăţii. *Nu vă puneţi în pericol viitorul,* asta le spusesem. Şi Jim LaDue, băiatul cu zâmbetul leneş care părea a spune „am lumea întreagă la degetul cel mic” pusese la inimă cuvintele mele. Niciodată nu putem şti ce

vieţi influenţăm, sau când, sau de ce. Aflăm toate astea doar când este prea târziu.

– Nu-mi aduc aminte, am spus.

Ellie s-a dus să plătească cina.

I-am zis lui Deke:

– Spune-i lui Ellie să fie atentă dacă îl vede pe individul ăla din poză, Deke. Să fii şi tu atent. Poate n-o să vină pe aici. Încep să cred că m-am înşelat în privinţa asta, dar totuşi s-ar putea să vină. Şi o să fie un pachet de draci.

Deke mi-a promis că o să fie atent.

12

N-aveam niciun chef să merg până la terenul de fotbal. Jodie era neînchipuit de frumos în lumina piezişă a înserării de iulie şi cred că o parte din mine voia s-o taie înapoi la Fort Worth cât încă mai aveam suficientă voinţă. Mă întreb câte s-ar fi schimbat dacă nu făceam acea mică abatere de la program? Poate nu s-ar fi schimbat nimic. Poate foarte multe.

Antrenorul supraveghea ultimele pase ale echipei de juniori, în vreme ce restul jucătorilor îşi scoseseră căştile şi zăceau pe bănci cu transpiraţia şiroindu-le pe feţe.

– *Roşu doi, roşu doi!* a urlat Borman.

Ne-a văzut şi a ridicat mâna cu degetele răsfirate: *cinci minute.* Apoi s-a întors la trupa epuizată de pe teren:

– *Încă o dată! Să vă văd dacă sunteţi în stare de ceva!*

M-am uitat pe partea cealaltă a terenului şi am văzut un individ îmbrăcat cu o haină sport atât de stridentă că te dureau ochii numai uitându-te la ea. Se fâţâia pe lângă tuşă cu căşti la urechi şi în mâini cu ceva ce semăna cu un castron de salată. Ochelarii lui mi s-au părut cunoscuţi de undeva. La început nu am făcut legătura, apoi mi-am dat seama cu cine semăna: cu Silent Mike McEachern. Magicianul meu personal.

– Cine-i ăla? l-am întrebat pe Deke.

Deke a aruncat o privire la individ:

– Al naibii să fiu dacă ştiu.

Antrenorul a bătut din palme şi le-a spus copiilor să se ducă la duşuri. S-a apropiat de noi şi mi-a ars una peste spinare:

– Cum o duci, Shakespeare?

– Destul de bine, am zâmbit eu vitejeşte.

– Shakespeare e un chilipir, spuneam noi când eram mici, a început el să râdă cu poftă.

– *Noi* spuneam: Antrenor fără umor.

A părut uluit:

– Pe bune?

– Nee, îmi bat joc de tine, i-am spus dorindu-mi să-mi fi ascultat primul impuls şi să fi plecat din oraş imediat după cină. Cum e echipa cea nouă?

– A, băieţi buni, fac şi ei ce pot, da' nu mai e la fel fără Jimmy. Ai văzut ce panou au pus unde iese 109 din Highway 77?

– Cred că m-am obişnuit prea tare cu el ca să mai bag de seamă.

– Ei, uită-te la plecare, amice. L-au făcut destul de bine. Pe mămică-sa lui Jimmy a umflat-o plânsul când l-a văzut. Am înţeles că-ţi sunt dator cu mulţumiri că l-ai făcut pe tânărul nostru să se jure că n-o să se atingă de băutură în viaţa lui.

Şi-a scos şapca cu iniţiala C brodată pe cozoroc, şi-a şters transpiraţia de pe frunte cu braţul, s-a acoperit la loc şi a oftat adânc.

– Probabil că-i datorez un cuvânt de mulţumire şi împleticitului Vince Knowles, da' nu pot să fac mai mult decât să-l trec pe lista mea de rugăciuni.

Mi-am adus aminte că antrenorul Borman era baptist din categoria durilor. Pe lângă lista de rugăciuni, probabil că îşi închipuia şi că spanacul acela despre fii lui Noe e adevărat.

– N-ai de ce să-mi mulţumeşti, i-am spus. Mi-am făcut meseria.

M-a privit pătrunzător.

– Şi încă ar mai trebui să ţi-o faci, nu să te masturbezi în faţa unei cărţi. Scuze că sunt atât de direct, dar aşa simt.

– În regulă.

Chiar aşa era. Şi îmi plăcea mai mult pentru că o spusese. Într-o altă lume ar fi avut dreptate. I-am arătat partea cealaltă a terenului, unde sosia lui Silent Mike îşi împacheta castronul de salată într-o casetă metalică. Căştile îi atârnau pe după gât.

– Cine-i ăla?

Antrenorul a scos un fornăit.

– Mi se pare că-l cheamă Hale Duff. Sau Cale. E tipul nou de la rubrica sport de la „Cur-Adam”.

Se referea la KDAM, unicul post de radio din ţinutul Denholm, o staţie mititică ce difuza buletine agricole dimineaţa, muzică country după-amiaza şi rockuri când se termina şcoala. Copiilor le plăceau pauzele dintre transmisii la fel de mult cât le plăcea muzica; se auzea o explozie, urmată de o voce de cowboy bătrân care zicea: „K-DAM! A fost una zdravănă!” În Tărâmul lui Demult, aceasta era considerată o glumă foarte deocheată.

– Şi ce-i şmecheria aia a lui, domnule antrenor, l-a întrebat Deke. Ştii cumva?

– Ştiu, sigur că ştiu, a răspuns el, şi nu-i în toate minţile dacă-şi închipuie c-o să-l las s-o folosească la transmiterea meciurilor. Doar nu credeţi că-mi doresc să mă audă cineva la radio zicându-le copiilor că nu-s decât o adunătură de fofoloance proaste când refuză să alerge la baza a treia?

M-am întors spre el, foarte încet:

– Despre ce vorbeşti?

– Nu l-am crezut, aşa că am încercat-o şi eu, mi-a răspuns antrenorul, continuând cu indignare tot mai mare: L-am auzit cu urechile mele pe Boof Redford când i-a zis unuia dintre boboci că am coaiele mai mari decât creierul!

– Nu mai spune, am exclamat eu, simţind cum mi se accelerează pulsul.

– Tipul zice că a făcut singur instalaţia în garajul personal, a mormăit antrenorul. Zice că dacă o dai la maxim poţi să auzi şi o vacă băşindu-se peste deal. *Sigur* că nu-i adevărat, dar Redford era pe partea ailaltă a terenului când a zis ce-a zis despre mine.

Individul de la sport, care părea să aibă vreo douăzeci şi patru de ani, şi-a luat caseta metalică şi i-a făcut cu mâna semn de rămas-bun. Antrenorul i-a răspuns apoi ne-a şoptit:

– Ziua când o să-l las pe terenul meu cu *chestia* aia o să fie şi ziua când o să-mi pun pe Dodge un abţibild cu Kennedy.

13

Se întunecase aproape complet când am ajuns la intersecţia dintre şoselele 77 şi 109, însă din est răsărise o lună portocalie puhavă care arunca suficientă lumină ca să pot vedea panoul. Era Jim LaDue, surâzător, cu mingea de fotbal într-o mână şi casca în cealaltă, cu o şuviţă de păr negru căzută poetic pe frunte. Deasupra, cu litere înstelate, scria: FELICITĂRI JIM LaDUE. MIJLOCAŞUL ANILOR 1960 ŞI 1961! SUCCES ÎN ALABAMA! NU TE VOM UITA NICIODATĂ!

Şi dedesubt, cu litere roşii care parcă zbierau:

JIM LA!

14

Două zile mai târziu, am intrat iarăşi în magazinul Satellite Electronics, unde am aşteptat cât proprietarul a vândut un tranzistor de dimensiunile unui iPod unui puşti care clefăia gumă. După ce a ieşit (şi îşi pusese deja în ureche casca mică a aparatului de radio), Silent Mike s-a întors spre mine:

– Ia te uită, vechiul meu prieten, domnul Doe. Cu ce vă pot fi de folos astăzi?

Apoi, pe un ton conspirativ:

– Alte lămpi cu microfoane?

– Nu acum, i-am răspuns. Spune-mi, ai auzit vreodată de ceva care se numeşte microfon omnidirecţional?

Zâmbetul i-a dezvelit larg dinţii:

– Prietene, mi-a zis, ai venit din nou la locul potrivit.

Capitolul 18

1

Mi-am instalat un telefon şi prima persoană pe care am sunat-o a fost Ellen Dockerty, care a fost mai mult decât bucuroasă să-mi dea adresa lui Sadie din Reno.

– Am şi numărul de telefon de la pensiunea unde stă, a adăugat Ellen. În caz că-l vrei.

Sigur că-l voiam, dar dacă mi l-ar fi dat, aş fi cedat la un moment dat tentaţiei de a suna. Şi ceva îmi spunea că ar fi fost o greşeală.

– Îmi ajunge adresa.

Imediat ce am închis m-am apucat să scriu o scrisoare, detestând din tot sufletul tonul conversaţional, bombastic şi artificial, dar neştiind cum să-l evit. Nenorocita aia de mătură încă mai era între noi. Şi dacă întâlnise un bătrâior iubăreţ şi plin de bani şi mă uitase? Era posibil? Cu siguranţă că ştia cum să-l facă să se simtă bine în pat; învăţase iute toate trucurile şi era la fel de agilă în aşternuturi cum era şi pe ringul de dans. Iarăşi osul geloziei îşi făcea simţită prezenţa, aşa că m-am grăbit să isprăvesc scrisoarea, ştiind că probabil sună patetic, dar nepăsându-mi. Aş fi dat orice doar ca să pot să fiu sincer.

Îmi este dor de tine şi îmi pare îngrozitor de rău pentru felul în care ne-am despărţit. Nu ştiu ce să fac să fie bine acum. Am ceva de făcut şi voi termina abia la primăvară. Poate nici atunci, dar sper că voi reuşi. Te rog să nu mă uiţi.

Te iubesc, Sadie.

Am semnat-o „George”, anulând astfel toată amărâta de sinceritate pe care o izbutisem. Dedesubt am adăugat şi

numărul meu de telefon: *în caz că vrei să mă suni.* Apoi m-am dus până la Biblioteca Benbrook şi am pus scrisoarea într-una din cele două cutii poştale de pe trotuar. Pentru moment nu puteam face mai mult.

2

În caietul cu însemnările lui Al erau şi trei fotografii scoase la imprimantă de pe trei site-uri de internet. Într-una era George de Mohrenschildt, într-un costum gri de om de afaceri, cu o batistă albă în buzunarul de la piept. Era pieptănat cu cărare tot în stilul oamenilor prosperi ai timpului. Zâmbetul care-i încreţea buzele cam groase îmi amintea de patul puiului din povestea celor Trei Urşi: nici prea tare, nici prea moale, tocmai bun. Nu era în el niciun indiciu al dementului pe care îl voi vedea în curând sfâşiindu-şi cămaşa în faţa numărului 2703 de pe Mercedes Street. Sau poate că *era*. Ceva în ochii negri. O aroganţă. O urmă de „du-te dracului”.

În a doua fotografie era mult hulitul cuib al asasinului, confecţionat din cutii de cărţi, la etajul şase al Texas School Book Depository.

A treia îl înfăţişa pe Oswald, îmbrăcat în negru, cu arma comandată prin poştă într-o mână şi cu vreo două reviste de stânga în cealaltă. La cureaua pantalonilor îşi vârâse revolverul cu care, în cazul în care nu voi reuşi să-l opresc, îl va ucide pe J.D. Tippit, ofiţer al poliţiei din Dallas, în timpul încercării eşuate de evadare. Marina va fi cea care va face fotografia aceasta cu mai puţin de două săptămâni înainte de încercarea de a-l asasina pe generalul Walker, în curtea închisă a clădirii cu două apartamente de la numărul 212 de pe West Neely Street din Dallas.

Pe când aşteptam să treacă timpul până la mutarea familiei Oswald în cocioaba de peste drum de a mea din Fort Worth, m-am dus adesea să inspectez Neely Street. După cum ar fi spus elevii mei din anul 2011, Dallasul era

mai nasol decât nasol, dar West Neely Street era situată într-un cartier ceva mai bun decât Mercedes Street. Bineînţeles că mirosea urât şi acolo – în 1962 aproape tot centrul Texasului puţea ca o rafinărie defectă – dar lipseau miasmele de căcat şi canalizare. Strada era sărăcăcioasă, dar măcar era pavată. Şi nu erau găini.

La etajul de la numărul 21 locuia un cuplu de tineri cu un copil. După ce se vor muta, soţii Oswald le vor lua locul. Pe mine, însă, mă interesa apartamentul de la parter, pentru că voiam să locuiesc acolo atunci când Lee, Marina şi June se vor muta deasupra.

În iulie 1962, apartamentul acesta era ocupat de două femei şi un bărbat. Femeile erau grase, abia se mişcau şi aveau o slăbiciune pentru rochiile şifonate. Una trecuse de şaizeci de ani şi şchiopăta vizibil. Cealaltă avea vreo treizeci şi opt, patruzeci şi puţin de ani. Asemănarea dintre ele mi-a confirmat că erau mamă şi fiică. Bărbatul era aproape scheletic şi ţintuit într-un scaun cu rotile. Părul i se redusese la un puf alb. În poală ţinea o pungă cu pipi tulbure ataşată la un cateter urinar. Fuma în permanenţă, scuturând ţigările în scrumiera prinsă de braţul scaunului de invalid. Nu l-am văzut vreodată în acea vară îmbrăcat în altceva decât într-un şort de baschet din satin roşu care-i dezgolea coapsele ofilite până la genitale, un maiou galben ca urina din pungă, tenişi lipiţi cu bandă adezivă şi o pălărie de cowboy mare şi neagră cu o bandă care părea a fi fost confecţionată din piele de şarpe. Pe calota pălăriei erau brodate două săbii de cavalerie. În fiecare zi ori soţia, ori fiica lui îl împingeau pe peluza din faţa casei, unde rămânea ţeapăn ca o statuie la umbra unui copac. Am început să-mi ridic mâna înspre el în semn de salut pe când treceam încet cu maşina prin faţa casei, dar el nu mi-a răspuns niciodată, deşi sunt convins că ajunsese să-mi recunoască maşina. Poate că-i era teamă să-mi răspundă. Poate că se gândea că este evaluat de Îngerul Morţii care îşi face rondul prin

Dallas la volanul unui Ford bătrâior, în loc de şaua unui armăsar negru. Într-un fel, cred că asta şi eram.

Cei trei îmi dădeau senzaţia că locuiau acolo de ceva vreme. Dar vor mai sta aici şi anul viitor când voi avea nevoie de apartamentul lor? Habar nu aveam. Al nu pomenise nimic despre ei. Pentru moment, nu puteam face nimic altceva decât să-i urmăresc şi să aştept.

M-am tot uitat la dispozitivul cel nou pe care Silent Mike îl meşterise singur. Am pândit trilul telefonului. A sunat de trei ori şi am tresărit, plin de speranţă, de fiecare dată. De două ori fusese Ellie care avea chef de vorbă. O dată a fost Deke, care m-a invitat la cină, invitaţie pe care am acceptat-o cu multă recunoştinţă.

Sadie nu a sunat.

3

La 3 august, o berlină Bel Air din ’58 şi un Chrysler strălucitor au oprit pe ceea ce se voia a fi locul de parcare de la numărul 2703. Din Bel Air au coborât cei doi fraţi Oswald care au rămas în aşteptare, umăr lângă umăr, fără să vorbească.

Am întins mâna printre draperii şi am deschis fereastra, lăsând să intre în casă aerul fierbinte, umed, fără viaţă al străzii. Şi m-am repezit în dormitor după dispozitivul cel nou pe care îl ţineam ascuns sub pat. Silent Mike făcuse o gaură în fundul unui castron în care introdusese microfonul omnidirecţional, despre care mi-a dat asigurări că era cel mai bun din câte există. Ansamblul semăna cu o mână cu degetul mijlociu ridicat a alint. Am ataşat conductorii microfonului la punctele de conexiune de pe spatele magnetofonului, unde se afla şi un orificiu pentru căştile despre care amicul meu electronist spunea de asemenea că sunt cele mai bune din toate câte există pe piaţă.

M-am uitat printre draperii peste drum şi i-am văzut pe fraţi stând de vorbă cu tipul din Chrysler. Purta o pălărie

Stetson, un şiret în loc de cravată, aşa cum purtau, de obicei, fermierii, şi cizme ţipătoare, cu tigheluri mari. Mi se părea mai bine îmbrăcat decât proprietarul meu, dar, în fond, de aceeaşi teapă. Nu aveam nevoie să aud ce discută, pentru că gesturile lui erau mai bune ca orice microfon. *Ştiu că nu prea-i cine ştie ce, dar nici tu n-ai cine ştie ce bani. Aşa-i, amice?* Greu de digerat pentru unul ca Lee care credea că s-a născut pentru a fi faimos, dacă nu neapărat şi foarte bogat.

Am băgat magnetofonul în priza din perete sperând din tot sufletul să nu mă electrocutez sau să ard vreo siguranţă. S-a aprins ledul roşu. Mi-am pus căştile şi am vârât castronul printre perdele. Dacă se întâmpla ca vreunul dintre bărbaţi să se uite în direcţia mea, se vor pomeni că se uită în soare, şi datorită umbrei aruncate de streaşina de deasupra ferestrei, fie nu vor vedea nimic, fie o pată albă întru nimic interesantă. Cu toate acestea, mi-am promis să ţin minte să înfăşor tot castronul în bandă adezivă neagră. Paza bună chiar trece primejdia rea.

Dar nu auzeam nimic.

Până şi sunetele străzii erau înăbuşite.

Nemaipomenit, mi-am zis. *Excelent, ce naiba. N-am cuvinte, Silent Mi…*

Şi am observat că butonul de VOL era dat la zero. L-am rotit până la + şi imediat mi-au *detonat* timpanele. Înjurând, mi-am smuls căştile de la urechi, am învârtit butonul de volum până la semnul de mijloc şi am încercat din nou. Rezultatul a fost remarcabil. Parcă aveam binoclu la urechi.

– Şaizeci pe lună mi se pare puţin cam exagerat, domnule, spunea Lee Oswald (şi la fel mi se părea şi mie, gândindu-mă că familia Templeton plătise cu zece dolari mai puţin). Vocea îi era respectuoasă, doar cu o idee de accent sudic. Dacă am putea cădea de acord la cincizeci şi cinci…

– Pot să respect un om care vrea să se tocmească, dar nici să nu te oboseşti să încerci, a zis Cizme de Şarpe,

legănându-se înainte şi înapoi pe tocuri, cu atitudinea unuia care abia aşteaptă s-o ia din loc. Tre’ să capăt ce tre’ să capăt. Şi dacă nu capăt de la tine, o să capăt de la altul.

Lee şi Robert au făcut schimb de priviri.

– Am putea măcar să ne uităm cum e, a spus Lee.

– E loc bun şi strada e de familişti, a explicat Cizme de Şarpe. Aveţi grijă la prima treaptă, tre’ s-o repar. Am aşa multe case şi oamenii fac mereu stricăciuni. Ca nesimţiţii ăştia, care au stat aici…

Ia vezi, dobitocule, i-am spus în gând. *Nu te lua de familia lui Ivy.*

Au intrat. Am pierdut sunetul, apoi a revenit, ceva mai slab, când Cizme de Şarpe a deschis fereastra de la camera de zi. Cea prin care se puteau uita vecinii de vizavi, după cum îmi spusese Ivy. Şi avusese sută la sută dreptate în privinţa aceasta.

Lee şi-a întrebat potenţialul proprietar ce anume avea de gând să facă cu găurile din pereţi. Întrebarea nu conţinea nicio nuanţă de indignare, de sarcasm, dar nici de slugărnicie, în pofida apelativului *domnule* ataşat fiecărei propoziţii. Nu era nimic altceva decât o modalitate respectuoasă, dar insipidă de adresare pe care probabil că o deprinsese în armată. Expresia care l-ar descrie cel mai bine ar fi „lipsit de culoare”. Avea chipul şi vocea unui om care ştie să se strecoare prin crăpături. În public, cel puţin. Marina era cea care îi văzuse celălalt chip şi-i auzise cealaltă voce.

Cizme de Şarpe a făcut câteva promisiuni vagi şi a garantat că va aduce o saltea nouă pentru dormitorul cel mare, din cauză că „nesimţiţii ăia care au stat înainte au furat-o” pe cea deja existentă. Repeta întruna că dacă Lee nu voia să închirieze apartamentul, altcineva îl va lua (de parcă n-ar fi stat gol tot anul) şi i-a invitat pe cei doi fraţi să inspecteze dormitoarele. M-am întrebat ce părere vor avea despre eforturile artistice ale lui Rosette.

Le-am pierdut vocile, apoi le-am auzit iarăşi când au intrat în bucătărie. M-am bucurat să-i văd că trec pe lângă Lampa Înclinată din Pisa fără s-o bage în seamă.

– … pivniţă?

– Nicio pivniţă! a exclamat tunător Cizme de Şarpe, de parcă lipsa pivniţei ar fi constituit un avantaj. Şi se pare că el chiar aşa credea. Într-un cartier ca ăsta sunt pline de apă. Şi dau umezeală în casă, amice!

Şi iar am pierdut vocile când a deschis uşa din spate ca să le arate curtea. Care, de fapt, nu era curte, ci un câmp cu buruieni.

Cinci minute mai târziu, au ieşit din casă. De această dată a încercat să se tocmească Robert, fratele cel mare. Fără mai mult succes decât Lee.

– Ne laşi un minut? a cerut Robert.

Cizme de Şarpe şi-a privit ceasul demodat placat cu crom şi a catadicsit să le îngăduie consfătuirea:

– Dar am o întâlnire de afaceri pe Church Street, aşa că puneţi mâna şi hotărâţi-vă mai repede.

Robert şi Lee s-au retras spre capătul Bel Airului şi, cu toate că şi-au coborât vocile ca să nu-i audă Cizme de Şarpe, eu am prins aproape tot ce şi-au spus de îndată ce am înclinat castronul în direcţia lor. Robert era de părere că ar trebui să mai caute. Lee zicea că vrea casa asta. Că ar fi tocmai bună pentru început.

– Lee, e o vizuină, a insistat Robert. E ca şi cum ţi-ai arunca…

Banii pe *apa sâmbetei*, probabil.

N-am înţeles ce a răspuns Lee. Robert a oftat şi şi-a ridicat mâinile în semn de resemnare. S-au întors la Cizme de Şarpe, care i-a scuturat voios mâna lui Lee şi l-a complimentat pentru alegerea făcută. S-a lansat apoi în intonarea Scripturii Proprietarului: prima lună, ultima lună, depozit de garanţie. Atunci a intervenit Robert care a spus că n-o să vadă niciun depozit de garanţie până nu repară pereţii şi nu aduce o saltea nouă.

– Saltea nouă, desigur, a spus Cizme de Şarpe. Şi o să repar şi treapta aia ca să nu-şi scrântească micuţa doamnă glezna. Dar dacă repar chiar acum pereţii, o să trebuiască să măresc chiria cu cinci pe lună.

Ştiam din însemnările lui Al că Lee va închiria apartamentul, dar tot mă aşteptam să-l văd că are o reacţie în faţa obrăzniciei incredibile a individului. În loc de asta, şi-a scos un portofel ponosit din buzunarul de la spate al pantalonilor şi a luat din el un teanc subţire de bancnote pe care le-a pus, una câte una, în palma întinsă a proprietarului, în vreme ce Robert s-a întors la maşină, clătinând dezgustat din cap. Ochii i s-au oprit în treacăt asupra casei mele de peste drum, şi au trecut mai departe, neinteresaţi.

Cizme de Şarpe i-a pompat iarăşi mâna lui Lee, apoi a sărit în Chrysler şi a demarat în trombă, ridicând nori de praf.

Una dintre fetiţele cu coarda s-a apropiat pedalând vitejeşte pe o bicicletă ruginită:

– Te muţi în casa lu’ Rosette, nenea? l-a întrebat pe Robert.

– Nu eu, el se mută, i-a răspuns, indicându-i-l pe fratele său.

Şi-a împins bicicleta mai departe şi l-a întrebat pe cel care avea să-i împrăştie creierii lui John Kennedy dacă are copii.

– Am o fetiţă, i-a spus Lee şi s-a aplecat cu mâinile pe genunchi ca să ajungă la nivelul copilei.

– Drăguţă?

– Nu la fel de drăguţă ca tine, nici atât de mare.

– Ştie să sară coarda?

– Păpuşico, nici *măcar* nu ştie să meargă încă.

– Păcat de ea, a fost verdictul fetiţei care a apucat-o apoi spre Winscott Road.

Cei doi fraţi s-au întors spre casă. Din cauza asta sunetele mi-au parvenit mai înăbuşite, dar, de îndată ce am

mai reglat puţin volumul, am reuşit să înţeleg cam tot ce-şi spuneau.

– Deloc nu te-ai gândit… casa asta, i-a spus Robert. Când o s-o vadă Marina o să se năpustească peste tine ca un roi de muşte pe o căcărează de câine.

– Am eu… de Rina, i-a răspuns Lee. Dar, frate, dacă nu… de mama şi din apartamentul ăla, cred c-o s-o omor.

– E tare… dar… iubeşte, Lee.

Robert a făcut câţiva paşi înspre stradă, Lee l-a urmat, iar vocile lor au pătruns până la mine limpezi precum cristalul.

– Ştiu, da' nu se poate abţine. Noaptea trecută când eu şi cu Rina ne-am apucat de treabă, a început să zbiere de pe patul pliant. Că ştii, doarme în camera de zi. „Mai domol, măi", zice, „e prea devreme să aveţi altul. Mai întâi măcar să puteţi să-l creşteţi şi pe ăsta.".

– Ştiu. E tare dură uneori.

– Şi, frate-miu, *cumpără* tot felul de lucruri. Zice că-s pentru Rina, da' *mie*-mi scoate ochii cu ele.

Lee a început să râdă şi s-a întors la Bel Air. De data aceasta el a privit în direcţia casei mele şi am avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să rămân nemişcat în spatele draperiilor şi să nu-mi tremure mâna în care ţineam castronul cu microfonul omnidirecţional.

Robert i s-a alăturat. S-au sprijinit de bara de protecţie, doi bărbaţi tineri, cu cămăşi albastre curate şi pantaloni de muncitori. Lee purta cravată şi acum şi-a mai slăbit-o în jurul gâtului.

– Fii atent. Mami cumpără tot felul de haine pentru Rina de la Leonard Brothers. Şi scoate din pungă o pereche de pantaloni scurţi care seamănă mai degrabă cu o pereche de budigăi, doar că au model. „Ie-te, Reenie, nu-s drăgălaşi?", zice ea către noi.

Imitaţia accentului mamei este nemiloasă.

– Şi ce-a zis Rina? a surâs Robert.

– Zice: „Nu, mamocika, nu, mulţumesc, nu place la mine. Place *aşa*.” Şi arată pe picior, înţelegi?

Şi Lee îşi pune palma la jumătatea coapsei redând gestul făcut de Marina. Zâmbetul lui Robert s-a lăţit.

– Pariez că lu’ Mami i-a plăcut *tare*.

– Zice: „Marina, pantaloni ca ăştia sunt pentru fetele care defilează pe străzi în căutare de bărbaţi, nu pentru femeile măritate.” Să nu-i spui unde stăm, frăţioare. Cu niciun chip. Pricepi ce-ţi spun?

Robert n-a răspuns imediat. Poate că îşi amintea o zi rece din luna noiembrie a anului 1960. Mama tropăind în urma lui pe West Seventh şi strigând „*Stai*, Robert, nu merge aşa de repede, n-am terminat cu tine!” Şi, chiar dacă notiţele lui Al nu pomeneau nimic în sensul acesta, eram convins că nu terminase nici cu Lee. De fapt, Lee era fiul la care ţinea cel mai mult. Puişorul ei. Cel care a dormit cu ea în pat până la unsprezece ani. Cel pe care îl controla periodic ca să vadă dacă începuse să-i crească părul pe testicule. Informaţiile astea *erau* în însemnările lui Al. Pe margine, mâzgălise două cuvinte pe care nu te-ai aştepta să le întâlneşti în vocabularul unui bucătar: *nevroză isterică.*

– Pricep. Dar, Lee, ăsta nu-i un oraş mare. O să te găsească şi singură.

– O trimit învârtindu-se dacă apare. Fii sigur de asta.

S-au urcat în Bel Air şi au plecat. Semnul DE ÎNCHIRIAT dispăruse de pe balustrada verandei. Noul proprietar al lui Lee şi al Marinei îl luase cu el la plecare.

Am făcut un drum la ferometal, am cumpărat o rolă de bandă şi am acoperit castronul şi pe dinăuntru şi pe dinafară. În linii mari, fusese o zi bună, dar intrasem în zona de pericol. Ştiam asta.

4

Pe 10 august, în jurul orei cinci după-amiaza, a reapărut Bel Air-ul, având în spate o remorcă micuţă, din lemn. Lee şi

Robert n-au avut nevoie decât de zece minute ca să ducă în casă toate bunurile lumeşti ale soţilor Oswald (evitând cu grijă treapta desprinsă ce nu fusese încă reparată). Pe tot parcursul acestui proces, Marina a rămas în faţa clădirii, cu June în braţe, privindu-şi noua locuinţă cu o expresie de disperare care nu avea nevoie de nicio traducere.

Astăzi au apărut toate cele trei fetiţe cu coarda, două pe jos, a treia împingându-şi bicicleta. Au cerut să vadă copilul, iar Marina li s-a supus surâzătoare.

– Cum o cheamă? a întrebat una dintre ele.

– June, a răspuns Marina.

Gheaţa fiind spartă, au început să vorbească toate deodată:

– Câţi ani are?

– Vorbeşte?

– De ce nu râde?

– Are păpuşică?

Marina a clătinat din cap. Surâdea încă.

– Scuze, eu nu vorbeşte.

Cele trei fetiţe s-au împrăştiat ţipând:

– *Eu nu vorbeşte! Eu nu vorbeşte!*

Una dintre găinile încă în viaţă de pe Mercedes Street a zburătăcit prin faţa lor, cotcodăcind amarnic. Marina le-a urmărit cu privirea, zâmbetul ştergându-i-se de pe buze.

Lee a ieşit în faţa casei lângă ea. Era dezbrăcat până la brâu şi asuda puternic. Pielea îi era albă ca burta unui peşte. Braţele subţiri şi flasce. Şi-a luat soţia de talie şi s-a aplecat s-o sărute pe June. M-am gândit că Marina ar trebui să arate casa şi să spună *nu place, nu place* – căci măcar atâta engleză ştia –, însă doar a pus copilul în braţele lui Lee şi s-a urcat pe verandă, dezechilibrându-se o clipă pe treapta slăbită. Mi-a trecut prin cap că, într-o situaţie asemănătoare, Sadie s-ar fi întins pe jos cât era ea de lungă şi ar fi şchiopătat vreo zece zile din cauza gleznei umflate.

Şi mi-a mai trecut prin minte că Marina îşi dorea în aceeaşi măsură ca soţul ei să scape de Marguerite.

5

Data de zece picase vineri. Lunea următoare, la vreo două ore după ce Lee plecase să asambleze uşi cu plasă, o maşină combi de culoarea noroiului s-a oprit în faţa numărului 2703. Marguerite Oswald a ţâşnit de pe locul din dreapta şoferului încă înainte să oprească. Înlocuise baticul roşu cu unul alb cu buline negre, dar purta aceiaşi pantofi comozi de infirmieră şi aceeaşi expresie de nemulţumire aprigă. Îi găsise, aşa cum spusese Robert că o să se întâmple.

Câine al cerului, mi-am zis. *Câine al cerului.*

Am urmărit scena printre draperii, nesimţind nevoia să folosesc microfonul. Această poveste nu avea nevoie de sonor.

Prietena care o adusese, o fătucă trupeşă, s-a extras cu destulă dificultate din spatele volanului şi a început să-şi facă vânt. Ziua era caniculară, dar lui Marguerite nici că-i păsa. A îmbrâncit fata spre portbagajul unde erau un scaun înalt pentru copii şi o sacoşă cu alimente. Marguerite a luat scaunul; prietena ei s-a opintit cu sacoşa.

A apărut şi fetiţa cu bicicleta, dar Marguerite a expediat-o scurt.

– Valea, copilă!

Iar fetiţa a pedalat mai departe bosumflată.

Marguerite a înaintat pe brazda cheală ce servea drept alee. Cerceta treapta desprinsă când Marina a ieşit din casă. Era îmbrăcată cu o bluziţă şi o pereche de pantaloni scurţi de genul celor pe care doamna Oswald nu-i considera potriviţi pentru femeile căsătorite. Nu mă mira că Marinei îi plăceau. Avea nişte picioare nemaipomenite. Pe chip i se putea citi spaima şi nu aveam nevoie de niciun dispozitiv electronic ca s-o aud.

– Nu, Mamocika – Mamocika, nu! Lee zice nu! Lee zice nu! Lee zice…

După care a urmat o salvă de cuvinte ruseşti prin care Marina a exprimat ce spusese soţul ei cum se pricepea ea mai bine.

Marguerite Oswald făcea parte dintre acei americani care cred că vor fi cu siguranţă înţeleşi de străini dacă le vorbesc *rar*… şi *foarte TARE.*

– Da… Lee… are… MÂNDRIA… lui! a claxonat ea.

Urcase pe verandă evitând cu îndemânare treapta cu probleme şi acum vorbea direct în nasul nurorii ei îngrozite:

– Nu-i… nimic… rău… în… asta… dar… n-o… poate… lăsa… pe… NEPOŢICA mea… să plătească… PREŢUL!

Marguerite era corpolentă; Marina era delicată. Mamocika s-a năpustit în casă fără s-o mai învrednicească cu vreo privire. A urmat o clipă de tăcere, apoi un muget ca de docher:

– *Unde-i FRUMUSEŢEA lui Buni?*

Din fundul casei, probabil din vechiul dormitor al lui Rosette, June a început să zbiere.

Femeia care o adusese pe Marguerite i-a aruncat Marinei un zâmbet nesigur şi a dus în casă sacoşa cu alimente.

6

La cinci treizeci Lee a apărut pe Mercedes Street, dinspre staţia de autobuz, legănând în mână gentuţa în care avusese mâncarea pentru prânz. A urcat treptele, uitând de cea defectă, care s-a mişcat, el şi-a pierdut echilibrul, şi-a scăpat gentuţa, s-a aplecat să şi-o ridice.

Asta chiar o să-l binedispună, mi-am zis.

A intrat. L-am urmărit cum traversează livingul şi-şi pune gentuţa în bucătărie. Apoi s-a întors şi a dat cu ochii de scaunul cel nou. În mod evident, cunoştea bine maniera de a opera a mamei sale, pentru că gestul imediat următor a fost să deschidă frigiderul cel ruginit. Încă se mai uita în

el când Marina a ieşit din camera copilului. Pe umăr avea un scutec şi am reuşit să văd cu ajutorul binoclului că era pătat cu vomă.

A început să-i vorbească surâzătoare, iar el s-a întors către ea. Avea tipul de piele albă blestemată parcă să se înroşească mult prea uşor, iar acum faţa lui încruntată părea cuprinsă de flăcări până la rădăcinile părului care se cam răreau. A început să ţipe la ea, arătând la frigider (nu închisese uşa şi ieşeau vapori dinăuntru). Ea s-a întors să se ducă înapoi în camera fetiţei. El a apucat-o de umeri, a răsucit-o spre el şi a început s-o zgâlţâie. Capul femeii se mişca înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi fost al unei păpuşi de cârpă.

Nu voiam să văd toate astea şi nici n-aveam de ce să mă uit; nu-mi aduceau nimic în plus faţă de ce ştiam deja. Era un bătăuş, sigur că da, dar ea îi va supravieţui, ceea ce nu se putea spune despre John F. Kennedy… sau despre ofiţerul Tippit. Aşa că nu, nu aveam de ce să mă uit. Dar sunt momente când nu poţi să te uiţi în altă parte.

S-au ciondănit, Marina încercând desigur să-i explice că nu *ştia* cum anume îi găsise Marguerite şi că nu avusese cum s-o împiedice pe Mamocika să intre în casă. Şi desigur că Lee a lovit-o pentru că nu putea s-o lovească pe mămica lui. Chiar dacă ar fi fost acolo, tot nu ar fi fost în stare să ridice mâna la ea.

Marina a ţipat. I-a dat drumul. Ea a început să-i spună ceva pe un ton mai înflăcărat, cu mâinile întinse. A încercat să o ia de mâini, dar ea l-a împins. Apoi şi-a ridicat mâinile spre tavan, le-a lăsat jos şi s-a dus la uşa de la intrare. Lee a dat s-o urmeze, apoi s-a gândit mai bine. Cei doi fraţi puseseră două şezlonguri cam jalnice pe verandă. Marina s-a trântit pe unul dintre ele. Avea o zgârietură sub ochiul stâng, iar obrazul începuse să i se umfle. Privea strada fără s-o vadă. Am simţit un junghi de panică, chiar dacă nu aveam luminile aprinse în casă şi nu mă putea vedea. Am fost atent să stau nemişcat, cu binoclul lipit de ochi.

Lee s-a aşezat la masa din bucătărie şi şi-a proptit fruntea în podul palmelor. A stat aşa o vreme, apoi a auzit, probabil, ceva, şi s-a dus în dormitorul cel mic. A ieşit cu June în braţe şi a început s-o plimbe prin living, mângâind-o pe spate, încercând s-o liniştească. Marina a intrat în casă şi Lee i-a dat copilul. Apoi, înainte ca ea să se îndepărteze, a luat-o în braţe. A stat ţeapănă câteva secunde, apoi a aranjat mai bine copilul pentru a-şi putea îmbrăţişa soţul cu un braţ. Gura bărbatului era îngropată în părul ei şi eram destul de sigur că-i spune *Îmi pare rău* în rusă. Şi eram sigur că-i părea sincer rău. Îi va părea rău şi data viitoare. Şi data următoare. Şi tot aşa.

Marina a dus-o pe June în fosta cameră a lui Rosette. Lee a rămas nemişcat o clipă, apoi s-a întors la frigider, a scos ceva dinăuntru şi a început să mănânce.

7

Ziua următoare, chiar când Lee şi Marina se aşezaseră la masă (June stătea pe jos pe o păturică şi dădea din picioare), când Marguerite a venit, suflând greu, dinspre staţia de autobuz de pe Winscott Road. În seara aceasta era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni albaştri, nefericită alegere, dacă te gândeai la amploarea fundului ei. Într-o mână ducea o sacoşă mare din material textil, din care se iţea acoperişul din plastic roşu al unei case de păpuşi. A urcat treptele verandei (din nou evitând-o cu dexteritate pe cea slăbită) şi a intrat în casă fără să bată la uşă.

M-am luptat cu tentaţia de a folosi microfonul meu omnidirecţional – aceasta era o altă scenă la care nu aveam de ce să fiu martor – şi am pierdut. Nimic nu este mai fascinant ca un scandal în familie. Cred că Lev Tolstoi a spus asta. Sau poate Jonathan Franzen. Până când am luat microfonul, l-am instalat şi l-am aţintit la fereastra deschisă de vizavi, cearta era în toi.

– … voiam să ştii unde suntem, ţi-aş fi *spus!*

– Vada mi-a spus, e fată bună, a replicat calmă Marguerite.

Primise imperturbabilă furia lui Lee, aşa cum ar primit o ploaie veselă de vară. Curăţa masa de farfuriile desperecheate pe care le ducea în bucătărie cu viteza unui dealer de blackjack. Marina o urmărea cu surprindere nedisimulată. Casa de păpuşi zăcea abandonată pe jos, lângă păturica lui June. Fetiţa continua să dea din picioare şi n-o băga în seamă. Bineînţeles că n-o băga în seamă. Ce să facă un copil de patru luni cu o casă de păpuşi?

– Mămico, trebuie să ne laşi în pace! Nu ne mai *aduce* nimic! Pot să am şi singur grijă de familia mea!

Marina a adăugat şi replica ei de doi bani:

– Mamocika, Lee spune nu.

Marguerite a început să râdă cu poftă:

– „Lee spune nu, Lee spune nu”. Iubito, Lee spune *mereu* nu. Micuţul s-a purtat aşa toată viaţa lui, dar nu înseamnă absolut nimic. Mami are grijă de el.

Şi l-a ciupit de obraz, aşa cum ciupeşte o mamă obrazul puştiului ei de şase ani care a făcut o năzbâtie delicioasă. Dacă Marina ar fi încercat să facă asta, sunt convins că Lee i-ar fi mutat fălcile din loc.

La un moment dat, fetiţele-săltăreţe s-au oprit pe pretinsul gazon din faţa casei. Au urmărit scandalul cu tot atât de multă atenţie câtă ar fi acordat spectatorii teatrului Globe unei noi producţii a lui Shakespeare. Doar că în piesa aceasta scorpia avea să iasă învingătoare.

– Ce ţi-a dat să mănânci, dulceaţă? Ceva bun?

– Tocană. *Jarkoie*. Un tip, Gregory, ne-a trimis nişte cupoane pentru ShopRite.

Apoi s-a forţat să mai spună ceva, căci era evident că Marguerite nu era mulţumită:

– Vrei şi tu, Mămico?

– *Jarkoie* în regulă, Mamocika, a zis şi Marina cu un zâmbet plin de speranţă.

– Nu, n-aş putea să înghit aşa ceva, a răspuns Marguerite.

– La naiba, Mami, nici nu ştii cum e!

De parcă Lee n-ar fi spus absolut nimic, femeia a continuat:

– Mă strică la stomac. În plus, nu vreau să merg cu autobuzul după opt seara. Prea mulţi beţivi după ora aia. Lee, dulceaţă, ai grijă şi repară treapta aia înainte să-şi rupă cineva vreun picior.

Bărbatul a mormăit ceva, dar Marguerite îşi direcţionase atenţia într-altă parte. S-a năpustit ca un şoim asupra unui şoarece de câmp şi a înşfăcat-o pe June. Expresia copilei era inconfundabilă.

– Ş*i ce mai face DRĂGĂLAAŞA lui Buni? Ce mai face IUBITA lu' Buni a ei? Ce mai face DIEVUŞKA mică a lu' Buni?*

Micuţa *dievuşka*, speriată de făcea pe ea, a început să urle cât o ţinea gura.

Lee a vrut să ia copilul. Buzele rujate ale lui Marguerite au dezvelit dinţii în ceva ce ar fi putut fi considerat un zâmbet de o persoană mult prea îngăduitoare. Mie mi se părea că seamănă cu un rânjet fioros. Se pare că şi fiul ei a fost de aceeaşi părere cu mine, pentru că a făcut un pas înapoi. Marina îşi muşca buzele, iar ochii i se măriseră de disperare.

– *Ooooo, Junie! Junie-iubiţica-lu'-buni!*

Marguerite păşea încolo şi încoace pe covorul verde şi răpănos, ignorând bocetele din ce în ce mai obidite ale lui June, tot aşa cum ignorase furia lui Lee. Să se fi hrănit cu urletele acestea? Aşa mi se părea. După o vreme, Marina n-a mai putut suporta. S-a ridicat şi s-a dus la Marguerite, care s-a ferit din calea ei, pufnind mânioasă şi ţinând copilul la piept. Chiar şi de peste drum îmi puteam imagina zgomotul făcut de pantofii ei mari de infirmieră: dum-dudum-dum. Marina se ţinea după ea. Marguerite, simţind, poate, că-şi atinsese scopul, i-a predat, într-un final, copilul.

Apoi i l-a arătat pe Lee şi i-a spus cu vocea aceea piţigăiată şi mult prea sonoră de instructor:

– *Când aţi stat cu mine... a pus ceva carne pe el... pentru că îi găteam... doar ce-i PLACE... dar tot e... MULT... PREA... SLAB!*

Marina o urmărea peste capul copilului. Ochii frumoşi i se măriseră de uimire şi spaimă. Marguerite şi i-a dat pe ai ei peste cap, fie din cauza nerăbdării, fie a dezgustului total şi i-a mai explicat o dată unde greşeşte. Lampa Înclinată din Pisa era aprinsă, iar lumina ei patina pe lentilele galbene ale ochelarilor femeii.

– *FĂ-I... CE-I PLACE!... FĂRĂ... SMÂNTÂNĂ! FĂRĂ... IAURT! E... PREA... SLĂBĂNOG!*

– Slăă-băă-nog, a repetat nesigură Marina.

Vaietele micuţei June, aflate acum la adăpost în braţele mamei sale, se mai domoliseră, transformându-se într-un alai de sughiţuri apoase.

– Da! i-a răspuns Marguerite.

Apoi s-a întors spre Lee:

– Pune mâna şi repară treapta aia!

Acestea fiind spuse, a depus un ţocăit bălos pe capul nepoatei şi a plecat. Zâmbea îndreptându-se către staţia de autobuz. Şi părea mai tânără.

8

M-am trezit la şase în dimineaţa următoare. M-am dus imediat la fereastră şi m-am uitat printre draperii la casa de peste drum, fără să mă mai gândesc la ceea ce fac – spionatul îmi intrase în sânge. Marina stătea într-un şezlong şi fuma o ţigară. Era îmbrăcată într-o pijama roz, din mătase artificială, mult prea mare pentru ea. Avea o vânătaie nouă la ochi şi pete de sânge pe bluza pijamalei. Fuma încet, trăgând fumul adânc în piept şi privind în gol.

După o vreme, a intrat în casă pentru a pregăti micul dejun. Curând a apărut şi Lee care a mâncat. Nu s-a uitat la

ea. A citit dintr-o carte.

9

Un tip, Gregory, ne-a trimis nişte cupoane de la ShopRite, îi spusese Lee mamei sale, poate doar pentru a explica existenţa cărnii în tocană, poate doar pentru a-i spune că nu erau singuri şi lipsiţi de prieteni în Fort Worth. Se pare că Mamocika n-a dat importanţă informaţiei, însă eu i-am dat. Peter Gregory era prima verigă din lanţul care îl va aduce pe George de Mohrenschildt pe Mercedes Street.

Ca şi de Mohrenschildt, Gregory era un expatriat rus care se ocupa cu afacerile cu petrol. De loc era din Siberia şi preda limba rusă o dată pe săptămână la Biblioteca Fort Worth. Lee aflase şi îl contactase ca să vadă dacă ar putea găsi de lucru ca traducător. Gregory îl testase şi îi spusese că rusa lui e acceptabilă. Ce îl interesa cu adevărat pe Gregory – ce îi interesa pe *toţi* expatriaţii, iar Lee probabil că îşi dăduse seama – era fosta Marina Prusakova, o tânără din Minsk, care reuşise cumva să scape din braţele ursului rus doar pentru a sfârşi în cele ale ţărănoiului american.

Dar Lee n-a căpătat slujba, căci Gregory a angajat-o pe Marina în locul lui – ca să-l înveţe limba rusă pe fiul lui, Paul. Altă chestie care-i displăcea profund lui Lee. Femeia îl medita pe puştiul cel bogat de două ori pe săptămână, în timpul când Lee era ocupat să asambleze uşi.

În ziua când o văzusem pe Marina fumând pe verandă, Paul Gregory, chipeş şi cam de aceeaşi vârstă cu ea, a sosit într-un Buick nou-nouţ. A bătut la uşă şi Marina – fardată strident într-un fel care-mi amintea de Bobbi Jill – i-a deschis. Fie pentru că era conştientă de posesivitatea lui Lee, fie din cauza regulilor de bună cuviinţă pe care le învăţase acasă, a ţinut meditaţia pe verandă. A durat o oră şi jumătate. June a stat pe păturică între ei şi, când plângea,

o luau în braţe cu rândul. Era o scenă drăgălaşă, deşi nu cred că domnul Oswald ar fi fost de aceeaşi părere.

Pe la prânz, a sosit şi tatăl lui Paul, parcându-şi maşina în spatele Buickului fiului său. Era însoţit de două femei şi de doi bărbaţi. Aduseseră fructe şi legume proaspete. Gregory cel bătrân şi-a îmbrăţişat fiul, apoi a sărutat-o pe Marina pe obraz (pe cel care nu era umflat). Au sporovăit în rusă. Tânărul Gregory era pierdut, dar Marina se regăsise: se luminase ca o reclamă cu neon. I-a invitat pe toţi înăuntru. Nu după mult timp, stăteau cu toţii în living, beau ceai cu gheaţă şi discutau. Mâinile Marinei zburătăceau ca nişte păsări speriate. June trecea din mână în mână, din poală în poală.

Eram fascinat. Comunitatea emigranţilor ruşi descoperise fetiţa-femeie ce le va deveni favorită. Şi cum să nu fi fost aşa? Era tânără, era străină într-o ţară străină, era frumoasă. Bineînţeles, frumoasa avea ghinionul de a fi măritată cu o bestie – un tânăr american arogant care o bătea (rău) şi care credea cu ardoare într-un sistem pe care aceşti indivizi din pătura superioară a clasei mijlocii îl respingeau cu tot atâta ardoare (mult mai rău).

Totuşi Lee accepta doar cu sporadice accese de furie alimentele pe care aceştia le aduceau; şi când îi făceau cadou şi piese de mobilier – un pat nou pentru el şi Marina, un pătuţ roz pentru copil – le accepta şi pe acestea. Spera ca aceşti ruşi să-l scoată din văgăuna în care se afla. Dar nu-i înghiţea şi pe când se va muta cu familia în Dallas, în noiembrie ’62, probabil că ştia deja că sentimentele lui sunt împărtăşite. De ce să *îl placă*, trebuie să-şi fi spus. Era un om pur din punct de vedere ideologic. Ăştia nu erau altceva decât nişte laşi care abandonaseră Mama Rusie când fusese îngenuncheată în ’43, care linseseră cizmele germanilor şi care au fugit în Statele Unite când s-a terminat războiul, îmbrăţişând la iuţeală modul de viaţă american… care pentru Oswald însemna zăngănit de arme, oprimarea

minorităţilor, cripto-fascism care exploatează clasa muncitoare.

Ştiam unele din lucrurile acestea din însemnările lui Al. Pe altele le înţelesesem din piesa care se desfăşura pe scena de peste drum de casa mea, sau le dedusesem din singura conversaţie importantă pe care o surprinsese şi înregistrase microfonul din lampă.

10

În seara de sâmbătă, douăzeci şi cinci august, Marina s-a îmbrăcat cu o rochiţă albastră foarte drăguţă şi a dichisit-o pe June cu un şpilhozen din catifea reiată brodată cu flori. Lee, cu fundul în sus din câte îmi puteam da seama, a ieşit din dormitor în ceea ce părea a fi unicul lui costum. Un sacou şi o pereche de pantaloni caraghioşi din lână, fără absolut nicio formă, evident fabricaţi în Rusia. Noaptea era foarte călduroasă şi îmi imaginam că, nu peste multă vreme, se va chinui într-un mare fel din cauza transpiraţiei. Au coborât cu atenţie (tot nu reparase nimeni treapta) şi s-au îndreptat spre staţia de autobuz. M-am urcat în maşină şi am mers până la intersecţia dintre Mercedes Street şi Winscott Road. I-am văzut lângă stâlpul de telefon cu dungi albe. Se certau. Nicio mirare. A venit autobuzul. Soţii Oswald s-au urcat. I-am urmărit, la fel cum îl urmărisem pe Frank Dunning în Derry.

Istoria se repetă este doar un alt mod de a spune că trecutul se armonizează.

Au coborât într-un cartier de vile, în partea de nord a Dallasului. Am parcat şi i-am văzut cum se apropie de o casă în stil Tudor, mică, dar frumoasă, construită din piatră şi lemn. Felinarele de la capătul aleii străluceau blând în amurg. Nicio buruiană nu îndrăznea să crească pe *această* peluză. Întregul loc părea să strige *America funcţionează!* Marina mergea în frunte cu fetiţa în braţe, Lee o urma în

silă, părând pierdut în sacoul la două rânduri care-i ajungea până aproape de genunchi.

Marina l-a împins în faţă şi i-a arătat soneria. A sunat. Din casă au ieşit Peter Gregory şi fiul său, iar când June a ridicat mânuţele spre Paul, tânărul a izbucnit în râs şi a luat-o în braţe. Când a văzut scena, gura lui Lee a început să zvâcnească.

A mai ieşit şi un al treilea bărbat. L-am recunoscut din grupul care venise în ziua primei şedinţe de meditaţie a lui Paul Gregory. De atunci mai fusese acasă la Oswald de încă vreo trei sau patru ori, aducând alimente sau jucării pentru June, sau şi una, şi alta. Eram destul de sigur că numele lui era George Bouhe (da, încă un George, căci trecutul se armonizează în fel şi chip) şi, deşi se apropia cu paşi repezi de vârsta de şaizeci de ani, eram aproape convins că era picat în limbă după Marina.

În conformitate cu însemnările bucătarului care mă vârâse în beleaua asta, Bouhe era cel care îl convinsese pe Peter Gregory să organizeze această petrecere în cinstea soţilor Oswald. George de Mohrenschildt nu lua parte la ea, dar va fi informat de cele petrecute nu peste mult timp. Bouhe îi va povesti lui de Mohrenschildt despre cei doi Oswald şi căsnicia lor ciudată. Îi va mai spune lui de Mohrenschildt că Lee Oswald s-a rupt în figuri la petrecere, lăudând socialismul şi colhozurile sovietice. *Mi se pare că tânărul e dus cu capul,* va adăuga Bouhe. De Mohrenschildt, bun cunoscător al simptomelor, va lua hotărârea de a cunoaşte personal acest cuplu neobişnuit.

De ce s-a pierdut cu firea Oswald la petrecerea de la Peter Gregory, ofensând binevoitorii expatriaţi care l-ar fi putut ajuta? Nu ştiam sigur, dar aveam ceva idee. Pe de-o parte este Marina, vrăjindu-i pe toţi (mai ales pe bărbaţi) în rochiţa ei albastră. Mai este şi June, drăgălaşă ca un tablou cu bebeluşi al lui Woolworth, în costumaşul ei de căpătat cu flori aplicate. Iar pe de altă parte este Lee, asudând la greu în costumul lui urât. Reuşeşte să urmărească schimbul

rapid de replici în rusă mult mai bine decât tânărul Paul Gregory, dar, într-un final, rămâne şi el în urmă. Cât de mult trebuie să-l fi înfuriat că era nevoit să se ploconească în faţa acestor oameni şi să depindă de ei. Sper că aşa era. Sper că l-a durut.

N-am mai zăbovit acolo. Pe mine mă interesa de Mohrenschildt, următoarea verigă a lanţului. Va intra în scenă în curând. Între timp, cei trei Oswald nu erau acasă şi nu se vor întoarce până la ora zece. Poate chiar mai târziu, pentru că a doua zi era duminică.

M-am întors să activez microfonul din livingul lor.

11

Mercedes Street petrecea la viteză maximă în seara aceea de sâmbătă, dar terenul din spatele casei lui Oswald era pustiu şi tăcut. Am crezut că se va potrivi cheia mea şi la uşa din spate, aşa cum se potrivise la cea din faţă, însă n-a fost nevoie să verific această teorie deoarece uşa din spate era descuiată. În tot timpul petrecut în Fort Worth nu am folosit decât o singură dată cheia cumpărată de la Ivy Templeton. Viaţa este plină de ironii.

Locuinţa era înduioşător de curată. Scăunelul înalt pentru bebeluşi fusese pus între scaunele părinţilor la măsuţa din bucătărie, iar tăviţa ataşată de el sclipea de curăţenie. La fel şi blatul bucătăriei şi chiuveta cu inelul ruginit de scurgere a apei. Am pariat cu mine însumi că Marina nu ştersese fetiţele desenate de Rosette în dormitorul cel mic care-i aparţinea acum lui June şi m-am dus acolo să văd dacă aşa era. Am luminat pereţii cu lanterna pe care o adusesem cu mine. Da, erau tot acolo, însă pe întuneric păreau mai mult fantomatice decât vesele. Probabil că June se uita la ele când stătea în pătuţ şi îşi sugea suzeta. Mă întrebam dacă şi le va mai aminti mai târziu, la vreun nivel mai adânc al minţii. Fetiţe-fantomă desenate.

Jimla, m-am gândit fără absolut niciun motiv şi m-am cutremurat.

Am mutat biroul, am conectat firul la lampă şi l-am trecut prin gaura pe care o făcusem în perete. Toate bune, dar chiar atunci s-a petrecut ceva rău. Foarte rău. Când am împins biroul la loc, s-a lovit de perete şi Lampa Înclinată din Pisa s-a dezechilibrat.

Dacă aş fi stat să mă gândesc, aş fi îngheţat în loc, iar drăcia aia ar fi căzut şi s-ar fi spart. Şi după aia? Aş fi scos microfonul şi aş fi lăsat cioburile? Aş fi sperat ca cei doi să accepte ideea că lampa, şi aşa instabilă, a căzut de capul ei? Mulţi oameni ar crede asta, dar aceştia nu au motive să fie paranoici din cauza FBI-ului. Lee ar putea descoperi gaura din perete. Şi dacă ar fi descoperit-o, fluturele şi-ar fi întins aripile.

Însă n-am stat să mă gândesc. M-am întins şi am prins lampa înainte să ajungă jos. Şi am rămas cu ea în mână şi tremurând. În casă era cald ca într-un cuptor şi îmi simţeam putoarea propriei transpiraţii. O vor simţi şi *ei* când se vor întoarce? Cum să nu o simtă?

M-am întrebat dacă nu cumva înnebunisem. Sigur că lucrul cel mai inteligent ar fi să extrag microfonul… şi apoi să mă extrag şi eu. Aş putea să iau iarăşi legătura cu Lee pe zece aprilie anul următor, să-l urmăresc cum încearcă să-l asasineze pe generalul Edwin Walker şi, dacă ar fi fost singur, să-l omor aşa cum îl omorâsem pe Frank Dunning. ADST, cum se spune în întrunirile Alcoolicilor Anonimi la care se ducea Christy; *atât de simplu, tâmpitule*. De ce, Doamne, iartă-mă, mă tot frăsuiam cu o lampă cu microfon când în joc era viitorul lumii?

Al Templeton a fost cel care mi-a răspuns. *Te afli aici pentru că fereastra de incertitudine este tot deschisă. Te afli aici pentru că dacă George de Mohrenschildt este mai mult decât lasă să se vadă, atunci poate că nu Oswald este cel pe care îl cauţi. Te afli aici ca să-l salvezi pe Kennedy şi*

trebuie să începi de pe acum să aduni certitudini. Aşa că pune afurisita aia de lampă la locul ei.

Am pus afurisita de lampă la locul ei, deşi mă îngrijora faptul că nu era stabilă. Dacă Lee însuşi o răsturna şi descoperea microfonul când se spărgea baza din ceramică? Şi tot aşa, dacă Lee şi de Mohrenschildt vor sta de vorbă în această cameră, dar cu lampa stinsă şi mult prea încet ca să pot să-i aud cu microfonul meu omnidirecţional? Atunci totul ar fi fost în zadar.

Niciodată n-ai să reuşeşti să faci o omletă dacă gândeşti aşa, prietene.

Ce m-a convins a fost gândul la Sadie. O iubeam şi mă iubea – cel puţin, mă iubise – şi am renunţat la ea ca să vin aici, pe strada asta de tot căcatul. Şi nu aveam de gând să plec fără ca măcar să încerc să aud ce are de spus George de Mohrenschildt.

M-am strecurat pe uşa din spate şi, ţinând lanterna între dinţi, am conectat cablul la magnetofon. Am pus magnetofonul într-o cutie din aluminiu, ca să-l protejez de ploaie, apoi l-am ascuns în cuibul din cărămizi şi lemne pe care îl pregătisem dinainte.

Apoi m-am întors la casa mea de tot căcatul de pe strada aceea de tot căcatul şi am început să aştept.

12

Nu foloseau lampa până nu se întuneca bine de tot. Bănuiesc că făceau economie de curent. În plus, Lee se ducea la muncă. Aşa că se culca devreme şi Marina se culca odată cu el. Prima dată când am ascultat banda, n-am auzit decât discuţii în rusă – o rusă foarte îngroşată şi tărăgănată din cauza vitezei mici a înregistrării. Dacă Marina încerca să folosească cele câteva cuvinte învăţate în limba engleză, Lee îi făcea observaţie. Şi totuşi, el vorbea câteodată cu June în engleză, cu voce scăzută, mângâitoare, mai ales

atunci când fetiţa era agitată. Îi şi cânta uneori. Parcă era o balenă care încearcă un cântec de leagăn.

De două ori l-am auzit cum o loveşte pe Marina, iar a doua oară, limba rusă nu i s-a mai părut suficient de expresivă pentru a-şi manifesta furia: „Pizdă inutilă şi pisăloagă! Mama a avut dreptate în privinţa ta!” Urlete urmate de zgomotul făcut de uşa care s-a trântit şi de hohotele de plâns ale Marinei, care s-au oprit brusc când a stins lampa.

În seara de 4 septembrie, un puşti de vreo treisprezece ani, cu un sac pe umăr, a bătut la uşa lor. I-a deschis Lee, desculţ, îmbrăcat în blugi şi într-un tricou. Au discutat ceva. Lee l-a invitat înăuntru. Au continuat să discute. La un moment dat, Lee a luat o carte pe care i-a arătat-o băiatului, care s-a uitat la ea cu neîncredere. Microfonul direcţional nu mi-ar fi folosit la nimic, pentru că vremea se răcise şi acum ţineau ferestrele închise. Dar Lampa Înclinată din Pisa era aprinsă şi pot spune că am avut parte să aud o conversaţie tare amuzantă când am scos banda din magnetofon în noaptea următoare. A treia oară când am asculta-o, nici n-am mai sesizat tărăgăneala vocilor.

Puştiul vindea abonamente la un ziar – sau revistă – care se numea *Grit*.

I-a informat pe cei doi soţi Oswald că acesta conţinea tot felul de lucruri interesante pe care nu le publicau ziarele din New York (le spunea „ştiri de provincie”), plus articole despre evenimente sportive şi sfaturi de grădinărit. Mai avea şi „poveşti de ficţiune” şi benzi desenate.

– *Times Herald* n-are *Dixie Dugan*, le-a mai spus. Mama e topită după Dixie.

– Minunat, fiule, a zis Lee. Eşti un micuţ om de afaceri, nu-i aşa?

– Mmm… da, domnule.

– Spune-mi cât câştigi.

– Doar patru cenţi la zece, dar nu mă deranjează, domnule. Ce-mi place sunt premiile. Mult mai bune decât

alea pe care le capeţi dacă vinzi Cloverine Slave. Sunt nebun după ele! O să primesc o armă de .22! Tata a zis că am voie.

– Fiule, ştii ce înseamnă să fii exploatat?

– Hî?

– Ei iau zecile de cenţi. Tu te alegi cu nişte amărâţi de bănuţi şi cu promisiunea că o să capeţi o puşcă.

– Lee, el băiat drăguţ, a intervenit Marina. Tu drăguţ. Lasă în pace.

Lee nu i-a dat nicio atenţie.

– Trebuie să cunoşti ce-i scris în cartea asta, fiule. Poţi să citeşti titlul?

– O, da, domnule. *Condiţia clasei muncitoare* de Friedrik… Ieen-găls?

– *Engels*. În ea e vorba despre ce păţesc băieţii care îşi închipuie că vor ajunge milionari dacă vând tot felul de lucruri din uşă în uşă.

– Da’ eu nu vreau să ajung milionar, a obiectat băiatul. Nu vreau decât o armă cu care să împuşc şobolanii de la groapa de gunoi, aşa cum face amicul meu, Hank.

– Tu câştigi nişte amărâţi de bănuţi vânzându-le ziarele; ei câştigă dolari vânzând sudoarea şi sudoarea a milioane de băieţi ca tine. Piaţa liberă nu este liberă. Trebuie să te instruieşti, fiule. Aşa am făcut eu şi am început de când eram de vârsta ta.

Lee a perorat vreo zece minute în faţa puştiului cu ziare despre relele capitalismului, asezonându-şi disertaţia cu o selecţie de citate din Karl Marx. Băiatul l-a ascultat cu răbdare, apoi l-a întrebat:

– Deci vreţi un abonament?

– Fiule, ai auzit vreun cuvânt din cele pe care ţi le-am spus?

– Da, domnule!

– Atunci înseamnă că ai înţeles că sistemul acesta fură de la mine aşa cum fură şi de la tine şi de la familia ta.

– Eşti lefter? Păi, de ce nu zici aşa?

– Am încercat să-ţi explic *de ce* sunt lefter.

– Futuuu-i! Puteam să încerc la încă trei case, da’ acum s-a făcut ora când trebuie să mă duc acasă!

– Noroc, i-a urat Marina.

Uşa a scârţâit din balamalele vechi, apoi a păcănit închizându-se (prea obosită să bufnească). A urmat o tăcere prelungă. Apoi Lee a spus fără nicio inflexiune în voce:

– Vezi? Cu aşa ceva trebuie să ne luptăm.

Nu la multă vreme după aceea lampa s-a stins.

13

Noul meu telefon era, de obicei, tăcut. Deke m-a sunat o dată – şi a fost una din conversaţiile acelea de complezenţă de gen ce-mai-faci-eşti-bine –, dar atâta tot. Mi-am spus că nu trebuie să mă aştept la mai mult. Începuse şcoala, iar primele săptămâni erau întotdeauna foarte agitate. Deke era şi el ocupat, pentru că duduia Ellie îl scosese din pensionare. Mi-a povestit că, după câteva discuţii în contradictoriu, a fost de acord s-o lase să-l treacă pe lista de suplinitori. Ellie nu putea să mă sune pentru că avea cinci mii de lucruri de făcut şi, probabil, cinci sute de conflicte de soluţionat.

Abia după ce Deke a închis mi-am dat seama că nu spusese nimic despre Sadie… şi, la două nopţi după ce Lee îl prelucrase pe puştiul cu ziare, m-am hotărât să stau de vorbă cu ea. Trebuia să-i aud vocea, chiar şi dacă nu avea să-mi spună decât *te rog să nu mă mai suni, George, s-a terminat.*

Telefonul a sunat, tocmai când voiam să pun mâna pe el. Am ridicat receptorul şi am spus – mai sigur decât fusesem vreodată în viaţă:

– Bună, Sadie. Bună, iubito.

14

A urmat o tăcere atât de lungă încât am crezut că, totuşi, mă înşelasem, că, dintr-o clipă în alta, cineva avea să spună: *Nu sunt Sadie, sunt doar un idiot care a format un număr greşit.* Atunci ea a vorbit:

– De unde ai ştiu că eu sunt?

Aproape că am răspuns *din cauza armoniei*, şi poate că ar fi înţeles. Dar *poate* nu era suficient. Apelul acesta era extrem de important şi nu voiam să dau greş. Cu *disperare* nu voiam să dau greş. În timpul conversaţiei care a urmat, mă simţeam de parcă în mine se aflau două persoane diferite: George, care vorbea cu voce tare, şi Jake, în mintea mea, spunând toate lucrurile pe care George nu le putea spune. Poate că întotdeauna sunt câte doi oameni de câte o parte a discuţiei atunci când dragostea adevărată atârnă de un fir.

– Pentru că m-am gândit la tine toată ziua, i-am răspuns. (*M-am gândit la tine toată vara).*

– Ce mai faci?

– Bine. (*Mă simt singur.*) Tu ce faci? Ce-ai făcut în vara asta? Ai rezolvat? (*Ai retezat obligaţiile legale care te ţineau legată de ciudatul acela de bărbat al tău?*)

– Da, a spus. Am finalizat lucrarea. Nu-i asta una din expresiile pe care le foloseşti, George?

– Cred că da. Cum e la şcoală? La bibliotecă?

– George? Continuăm să vorbim aşa, sau începem să vorbim pe bune?

– Bine, am şoptit şi m-am aşezat pe canapeaua cu gloduri pe care o cumpărasem dintr-un magazin cu mobilier la mâna a doua. Haide să vorbim. Eşti bine?

– Da, dar sunt nefericită. Şi sunt şi foarte tulburată.

A ezitat o clipă, apoi a continuat:

– Probabil că ştii că am lucrat la Harrad’s. Chelneriţă la bar. Şi am cunoscut pe cineva.

– Da? (*Of futu-i mama mă-sii de treabă.*)

– Da. Un bărbat foarte drăguţ. Încântător. Un domn. De aproape patruzeci de ani. Îl cheamă Roger Beaton. E

consilier al senatorului republican de California, Tom Kuchel. Ştii, liderul grupului minoritar din Senat. Kuchel, adică, nu Roger.

A început să râdă, dar nu aşa cum se râde de ceva amuzant.

– Ar trebui să mă bucur că ai cunoscut un bărbat drăguţ?

– Nu ştiu, George… te bucuri?

– Nu. (*Vreau să-l omor*)

– Roger arată bine, a continuat ea pe un ton indiferent. E agreabil. A studiat la Yale. Se pricepe să distreze o fată. Şi e înalt.

A doua persoană din mine nu şi-a mai putut ţine gura:

– Vreau să-l omor.

Replica mea a făcut-o să râdă şi m-am simţit uşurat să o aud.

– Nu-ţi spun toate astea ca să te rănesc sau ca să te fac să te simţi rău.

– Serios? Atunci *de ce* îmi spui?

– Am ieşit de vreo trei ori împreună. M-a sărutat… ne-am mângâiat un pic… Nimic serios, doar ne-am pipăit ca adolescenţii…

(*Nu vreau doar să-l omor, vreau s-o fac încet.*)

– Dar n-a fost la fel cum a fost cu tine. Poate că ar putea să fie, cu timpul; poate că nu. Mi-a dat numărul lui de telefon din Washington şi mi-a zis să-l sun dacă… cum a formulat? „Dacă te saturi să tot aranjezi cărţi pe rafturi şi să-ţi plângi în pumni după un bărbat care te-a părăsit.” În esenţă, cam asta mi-a spus. Zice că e mereu pe drumuri şi că are nevoie de o femeie cumsecade care să-i fie alături. Şi crede că eu aş putea fi acea femeie. Sigur că bărbaţii spun tot timpul chestii din astea. Nu mai sunt aşa de naivă ca pe vremuri. Dar câteodată se întâmplă să fie sinceri.

– Sadie…

– Şi totuşi, n-a fost cum a fost cu tine.

Părea îngândurată, absentă, şi, pentru prima dată, m-am întrebat dacă nu o frământa şi altceva în afara îndoielilor referitoare la viaţa ei personală. Dacă nu cumva era bolnavă.

– Dar partea bună e că nu am văzut nicio măturică. Desigur, uneori bărbaţi îşi ascund măturile, nu-i aşa? Johnny a ascuns-o pe a lui. La fel şi tu, George.

– Sadie?

– Da?

– Tu *ascunzi* vreo măturică?

Altă tăcere îndelungată. Mult mai lungă decât cea de la început, când îi rostisem numele şi mult mai lungă decât m-aş fi aşteptat. Într-un final mi-a răspuns:

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Nu prea pari în apele tale, atâta tot.

– Ţi-am spus, sunt foarte tulburată. Şi tristă. Pentru că tot nu eşti pregătit să-mi spui adevărul, nu-i aşa?

– Ţi l-aş spune dacă aş putea.

– Ştii ceva interesant? Ai prieteni buni în Jodie – nu doar pe mine – şi nici unul nu ştie unde locuieşti.

– Sadie…

– Spui că stai în Dallas, dar prefixul e de Elmhurst şi Elmhurst e în Fort Worth.

Nu mă gândisem la asta. La ce nu mă mai gândisem, oare?

– Sadie, tot ce-ţi pot spune e că fac ceva foarte impor…

– Sunt convinsă. Şi senatorul Kuchel face ceva foarte important. Roger şi-a dat toată silinţa să-mi explice cum stau lucrurile şi să-mi spună că dacă… mă duc după el la Washington, voi ajunge în preajma aristocraţiei ţării… sau în uşa istoriei… sau cam aşa ceva. Puterea îl excită. Ăsta e unul din puţinele lucruri care nu-mi plac la el. Dar ceea ce am crezut şi cred încă este: cine sunt eu să stau în preajma aristocraţiei? Nu sunt decât o bibliotecară divorţată.

– Cine sunt eu să stau în uşa istoriei? am repetat.

– Ce? Ce-ai spus, George?

– Nimic, iubito.

– Ar fi mai bine să nu-mi mai spui aşa.

– Îmi pare rău. (*Ba nu-mi pare.*) Despre ce anume vorbim?

– Despre tine şi despre mine şi dacă mai există vreun *noi*. Ar fi bine dacă mi-ai spune ce cauţi în Texas. Pentru că sunt *convinsă* că n-ai venit nici ca să scrii o carte, nici ca să predai la şcoală.

– Te-aş putea pune în pericol dacă ţi-aş spune.

– *Toţi* suntem în pericol, mi-a răspuns ea. Johnny are dreptate în privinţa asta. Vrei să-ţi spun ce mi-a zis Roger?

– Spune-mi. (*Unde s-a întâmplat asta, Sadie? Eraţi la verticală sau la orizontală când a avut loc conversaţia asta?*)

– Băuse un pahar sau două şi i s-a dezlegat limba. Eram în camera lui de hotel, dar nu te ambala – mi-am ţinut picioarele pe duşumea şi hainele pe mine.

– Nu m-am ambalat.

– Mă dezamăgeşti.

– Bine, m-am ambalat. Ce ţi-a spus?

– Mi-a zis că circulă nişte zvonuri că o să se întâmple ceva important în zona Caraibelor, în toamna sau în iarna asta. Că o să fie o scânteie, a spus. Bănuiesc că se referea la Cuba. A zis: „Idiotul ăla de J.F.K. e în stare să ne bage pe toţi în belea doar ca să demonstreze că are coaie.”

Mi-am adus aminte de toate tâmpeniile despre sfârşitul lumii pe care i le vârâse în cap fostul ei soţ. *Oricine citeşte ziarele îşi dă seama că aşa va fi,* îi spusese el. *O să murim plini de boli purulente şi scuipându-ne plămânii de atâta tuse.* Lucrurile de acest gen lasă urme, mai ales atunci când sunt exprimate cu intonaţia seacă ce denotă certitudine ştiinţifică. Lasă urme? Cicatrice, mai degrabă.

– Sadie, toate astea sunt prostii.

– Da? Acum părea iritată. Adică vrei să zici că tu cunoşti nişte dedesubturi pe care nu le ştie senatorul Kuchel?

– Să zicem că da.

– Să zicem că nu. Te mai aştept puţin să-mi spui adevărul. Dar nu prea mult. Poate pentru că dansezi bine.

– Atunci haide să dansăm! am exclamat eu absolut aiurea.

– Noapte bună, George.

Şi a închis, înainte să mai apuc să spun ceva.

15

Am vrut s-o sun înapoi imediat, dar când telefonista mi-a cerut numărul, m-am trezit la realitate. Am pus receptorul la loc în furcă. Îmi spusese ce voise să-mi spună. N-aş fi făcut decât să înrăutăţesc lucrurile dacă aş fi încercat s-o fac să-mi spună mai multe.

Mi-am tot repetat că telefonul ei fusese doar o stratagemă de a mă face să reacţionez. Dar nu reuşeam să mă conving de asta pentru că Sadie nu se purta aşa. Mai degrabă fusese un strigăt după ajutor.

Am ridicat iarăşi receptorul şi, când telefonista mi-a cerut numărul, i l-am dat. Telefonul a ţârâit de două ori şi apoi am auzit-o pe Ellen Dockerty:

– Da? Cu cine vorbesc?

– Bună, duduie Ellie. Sunt George.

Poate că faza cu tăcerea prelungită la telefon era contagioasă. Am aşteptat. Apoi mi-a zis:

– Bună, George. Te-am cam neglijat, nu-i aşa? Doar că am fost îngrozitor de…

– Ocupată, sigur că da. Ştiu cum sunt primele săptămâni de şcoală, Ellie. Te-am sunat pentru că tocmai am primit un telefon de la Sadie.

– Aşa?

Părea dintr-odată foarte precaută.

– Nu-i nicio problemă dacă i-ai spus că prefixul meu e de Fort Worth şi nu de Dallas.

– Dar n-am dus vorba. Sper că înţelegi asta. M-am gândit că are dreptul să ştie. Ţin la Sadie. Ţin şi la tine, George…

dar tu ai plecat. Ea nu.

Înţelegeam, chiar dacă mă durea. Mi-a revenit senzaţia că zbor într-o capsulă spaţială spre alte universuri.

– Nu-i nimic, Ellie, şi, oricum, n-a fost o minciună prea mare pentru că o să mă mut curând în Dallas.

Niciun răspuns. Şi ce-ar fi putut să spună? *Poate că aşa o să faci, însă amândoi ştim că eşti cam mincinos?*

– Nu mi-a plăcut vocea ei. Ţie ţi se pare că e în regulă?

– Nu sunt sigură că vreau să-ţi răspund la întrebarea asta. Dacă-ţi zic că nu, s-ar putea să te repezi încoace, iar ea nu vrea să te vadă. Nu aşa cum stau lucrurile acum.

De fapt, îmi răspunsese la întrebare.

– Era bine când s-a întors în oraş?

– Foarte bine. Şi foarte bucuroasă să ne vadă pe toţi.

– Dar acum pare cumva tulburată şi spune că e tristă.

– Şi ce te miră? mi-a spus duduia Ellie cu asprime. Sadie are o mulţime de amintiri aici, multe legate de un bărbat pentru care încă mai simte ceva. Un bărbat drăguţ şi un profesor minunat, dar unul care navighează sub un pavilion fals.

Asta *chiar* a durut.

– Mi s-a părut că-i altceva. Mi-a povestit despre un soi de criză despre care a auzit de la… De la absolventul ăla de Yale care stă în uşa istoriei. De la o persoană pe care a cunoscut-o în Nevada. Soţul ei i-a umplut capul cu tot felul de tâmpenii…

– Capul? Căpşorul ei drăgălaş?

Acum nu mai era doar asprime în vocea ei; era furie pură. M-a făcut să mă simt mărunt şi jalnic.

– Uite ce e, George, am în faţă un teanc de zece metri de dosare pe care trebuie să le rezolv. Nu poţi s-o psihanalizezi pe Sadie Dunhill de la distanţă, iar eu nu te pot ajuta cu viaţa ta amoroasă. Singurul lucru pe care îl pot face este să te sfătuiesc să-i spui adevărul dacă ţii la ea. Cât mai curând.

– Bănuiesc că nu l-ai văzut pe soţul ei prin zonă?

– *Nu!* Noapte bună, George!

Şi pentru a doua oară în noaptea aceea o femeie la care ţineam mi-a închis telefonul în nas. Nou record personal.

M-am dus în dormitor şi am început să mă dezbrac. Era *bine* când a venit. *Bucuroasă* să-şi revadă toţi prietenii din Jodie. Nu la fel de bine acum. Pentru că avea inima sfâşiată între tipul cel nou, atrăgător şi cu un viitor promiţător şi străinul înalt şi brunet cu trecut invizibil? Probabil că aşa ar fi stat lucrurile într-un roman de dragoste, dar dacă asta era situaţia şi în cazul acesta, de ce nu fusese abătută când se întorsese?

Mi-a venit în minte un gând dezagreabil: poate că se apucase de băut. Mult. În secret. Nu era posibil? Soţia mea băuse ani la rând pe ascuns – chiar dinainte de a ne căsători –, iar trecutul se armonizează cu el însuşi. Ar fi fost uşor să alung ideea asta, să-mi spun că duduia Ellie ar fi observat semnele, dar beţivii sunt al naibii de ingenioşi. Uneori durează ani buni până cei din jur se prind. Dacă Sadie venea la serviciu la timp, s-ar fi putut ca Ellie să nici nu bage de seamă că avea ochii roşii, iar respiraţia îi mirosea a bomboane de mentă.

Probabil că era o idee absurdă. Toate presupunerile mele erau aiurea, marcate de dragostea mea pentru Sadie.

Am stat în pat şi am privit tavanul. Soba duduia în living – era o altă noapte rece.

Las-o baltă, prietene, mi-a zis Al. T*rebuie. Adu-ţi aminte, n-ai venit aici ca să capeţi…*

Fata, ceasul de aur şi tot restul. Mda, Al. Ştiu.

În plus, probabil că nu are nimic. Tu eşti cel care are o problemă.

Chiar mai multe. Şi a durat mult timp până când am reuşit să adorm.

16

Lunea următoare, pe când treceam, aşa cum mi-era obiceiul, cu maşina pe lângă numărul 214 de pe West Neely

Street din Dallas, am observat o maşină lungă şi cenuşie de pompe funebre parcată în faţa casei. Cele două cucoane grase stăteau pe verandă urmărind cu privirea doi bărbaţi în costume negre care puneau o targă în spatele maşinii. Pe ea era o siluetă acoperită cu un cearşaf. Pe balconul şubred de la etaj, cuplul de tineri care locuiau acolo se uitau şi ei. Copilul cel mic dormea în braţele mamei.

Scaunul cu rotile cu scrumiera ataşată pe unul dintre braţe zăcea abandonat sub copacul unde bătrânul îşi petrecuse mai toate zilele din vara trecută.

Am oprit şi am rămas lângă maşină până ce a plecat dricul. Apoi (deşi îmi dădeam seama că momentul este cum nu se poate mai nepotrivit, dacă este să folosesc o expresie mai blândă), am traversat şi am urcat aleea spre verandă. Ajuns lângă scară, mi-am atins borul pălăriei cu un deget.

– Doamnelor, condoleanţe pentru pierderea dumneavoastră.

Femeia mai în vârstă – soţia ajunsă văduvă – mi-a zis:

– Ai mai fost pe aici.

Bineînţeles, m-am gândit să-i răspund.

– Te-a văzut.

Enunţ, nu acuzaţie.

– Caut un apartament în cartierul acesta. Îl păstraţi pe al dumneavoastră?

– Nu, a răspuns cea tânără. A avut asigurare. Probabil singura chestie pe care a avut-o vreodată. Şi nişte medalii într-o cutie, a mai spus trăgându-şi nasul.

Crede-mă când îţi spun: mi se frângea inima la vederea celor două doamne îndoliate.

– A zis că eşti o fantomă, a continuat văduva. A zis că vede prin tine. Da’ era mai smintit decât un şoarece într-o căcăstoare în ultimii trei ani, de când a avut comoţia şi i-au vârât ţeava pentru pişat. Io şi Ida ne întoarcem în Oklahoma.

Mai bine în Mozelle, le-am sfătuit în gând. *Acolo se zice că trebuie să te duci când renunţi la apartament.*

– Ce vrei? m-a întrebat fiica. Tre’ să mergem să-i ducem un costum la capelă.

– Aş dori numărul de telefon al proprietarului dumneavoastră, am spus.

Ochii văduvei au sclipit:

– Cât valorează pentru matale, domnu’?

– Vi-l dau eu gratis! mi-a spus tânăra din balconul de la etaj.

Fiica cea îndurerată s-a uitat în sus la ea şi i-a spus să tacă-n pizda mă-sii din gură. Asta aveau în comun Dallasul şi Derry-ul.

Vecinii buni.

Capitolul 19

1

George de Mohrenschildt şi-a făcut marea intrare în după-amiaza zilei de cincisprezece septembrie, o sâmbătă întunecată şi ploioasă. A venit cu un Cadillac cafeniu, ieşit, parcă, dintr-un cântec al lui Chuck Berry. Era însoţit de un bărbat pe care îl cunoşteam, George Bouhe, şi de altul pe care nu-l mai văzusem – o aschimodie sfrijită, cu un puf de păr alb şi spinarea ţeapănă a unuia care şi-a petrecut întreaga viaţă în armată şi încă se mai făleşte cu asta. De Mohrenschildt s-a dus în spatele maşinii să deschidă portbagajul, iar eu m-am repezit să-mi aduc microfonul.

Când m-am întors, Bouhe ţinea sub braţ un ţarc pentru copii pliat, iar tipul cu aspect cazon era încărcat cu jucării. De Mohrenschildt avea mâinile goale. A urcat treptele în fruntea celorlalţi cu capul ridicat şi pieptul scos în afară. Era înalt şi zdravăn. Părul cărunt îl avea pieptănat pieziş pe spate peste fruntea lată. Într-un fel care părea a spune – mie, cel puţin, îmi spunea – *admiraţi-mă în toată splendoarea mea, voi cei puternici, şi intraţi în panică. Pentru că eu sunt GEORGE.*

Am dat drumul la magnetofon, mi-am pus căştile şi am scos pe fereastră castronul cu microfon.

Marina nu se vedea. Lee stătea pe canapea şi citea o carte groasă şi broşată la lumina lămpii de pe birou. Când a auzit paşi pe verandă, şi-a ridicat privirea, s-a încruntat şi a aruncat cartea pe măsuţă. *Alţi expatriaţi nenorociţi*, probabil că şi-a spus.

Cu toate acestea, s-a dus să deschidă. I-a întins mâna străinului cu păr argintiu care-i stătea în prag, dar de Mohrenschildt l-a surprins – şi pe mine – trăgându-l în braţe şi sărutându-l pe ambii obraji. Apoi l-a îndepărtat, ţinându-l

de umeri. Avea o voce profundă, cu accent pronunţat – care mie mi s-a părut mai degrabă german decât rus.

– Lasă-mă să-l privesc pe tânărul care a călătorit atât de departe şi s-a întors cu idealurile nealterate!

Şi l-a tras pe Lee într-o altă îmbrăţişare. Capul lui Oswald abia se zărea peste umărul bărbatului mai înalt şi am observat ceva şi mai surprinzător: Lee Harvey Oswald surâdea.

2

Marina a ieşit din dormitorul cel mic cu June în braţe. A exclamat bucuroasă când a dat cu ochii de Bouhe şi i-a mulţumit pentru ţarc şi pentru ceea ce numea, în engleza ei bombastică, „jucărelele copilei”. Bouhe l-a prezentat pe sfrijit ca fiind Lawrence Orlov – *Colonelul* Lawrence Orlov, cu voia dumneavoastră – şi pe de Mohrenschildt drept un prieten al comunităţii ruse.

Bouhe şi Orlov s-au apucat să instaleze ţarcul în mijlocul încăperii. Marina li s-a alăturat şi toţi au început să sporovăiască ruseşte. Ca şi Bouhe, Orlov nu-şi putea lua ochii de la tânăra rusoaică. Marina era îmbrăcată cu o bluziţă şi o pereche de pantaloni scurţi care îi etalau picioarele nesfârşite. Zâmbetul lui Lee se ştersese. Se retrăsese în mohoreala lui obişnuită.

Doar că de Mohrenschildt nu a vrut să-l slăbească. A observat cartea lui Lee, s-a repezit la măsuţă şi a luat-o.

– *Atlas a ridicat din umeri?*

Vorbea numai cu Lee, ignorându-i complet pe ceilalţi care admirau ţarcul pentru bebeluşi.

– Ayn Rand? Ce face cu *asta* un tânăr revoluţionar?

– Îşi cunoaşte duşmanul, a spus Lee, iar când de Mohrenschildt a izbucnit în hohote sănătoase de râs, zâmbetul i-a reapărut.

– Şi ce părere ai despre acest *cri de coeur* al domnişoarei Rand?

Când am ascultat înregistrarea, replica aceasta mi s-a părut foarte cunoscută. Am ascultat-o de două ori până mi-am amintit: era aproape aceeaşi expresie pe care o folosise Mimi Corcoran când mă întrebase despre romanul *De veghe în lanul de secară.*

– Cred că a mâncat otravă de şobolani, a răspuns Oswald, şi că acum face bani vânzând-o şi altora.

– Exact, prietene. Niciodată n-am auzit o apreciere mai corectă. Va veni o zi când toţi cei aidoma ei din lume vor răspunde pentru crimele lor. Crezi că aşa va fi?

– Ştiu că aşa va fi, a zis Lee fără intonaţie.

De Mohrenschildt a lovit cu palma în canapea:

– Stai lângă mine. Vreau să-ţi aud aventurile din patria mumă.

Dar mai întâi, Bouhe şi Orlov s-au apropiat de ei. A urmat un schimb de replici în rusă. Lee a părut sceptic, dar de Mohrenschildt i-a spus ceva, tot în rusă, Lee a dat din cap şi i-a spus ceva Marinei. Gestul lui către uşă m-a dumirit: *Bine, du-te, du-te.*

De Mohrenschildt i-a aruncat lui Bouhe cheile maşinii, iar acesta le-a scăpat pe jos. De Mohrenschildt şi Lee au schimbat priviri amuzate pe când Bouhe le căuta pe covorul verde şi murdar. Apoi au ieşit, Marina ducând fetiţa în braţe, şi au plecat în Cadillacul imens al lui de Mohrenschildt.

– Acum putem sta de vorbă în linişte, prietene, a spus de Mohrenschildt. Iar bărbaţii îşi vor deschide portofelele, ceea ce este bine, nu crezi?

– M-am săturat să-şi deschidă tot timpul portofelele, a spus Lee. Rina începe să uite că nu ne-am întors în America doar ca să cumpărăm un afurisit de frigider şi câteva rochii.

De Mohrenschildt a făcut un semn de nerăbdare.

– Sudoare de pe ceafa porcului capitalist. Omule, nu-i suficient că stai în casa asta deprimantă?

Şi Lee:

– Cam aşa e, nu?

De Mohrenschildt i-a tras o palmă pe spate destul de tare cât să-l răstoarne de pe canapea.

– Curaj! Ce iei acum vei da înapoi înmiit mai târziu. Nu asta crezi?

Şi când Lee a dat din cap aprobându-l, a continuat:

– Acum povesteşte-mi ce se mai întâmplă în Rusia, tovarăşe – pot să-ţi spun „tovarăşe” sau ai renunţat la acest apelativ?

– Poţi să-mi spui cum vrei, doar să nu-mi spui că n-avem de mâncare, a încercat Lee o glumă şi a râs de unul singur.

Vedeam cum se deschide în faţa lui de Mohrenschildt ca o floare în faţa soarelui după multe zile ploioase.

Şi Lee a început să vorbească despre Rusia. Era prolix şi infatuat. Nu m-a interesat prea mult vorbăria lui despre cum birocraţia comunistă deturnase minunatele idealuri socialiste antebelice ale ţării (fără să pomenească despre Marea Epurare făcută de Stalin în anii treizeci). Nu m-a interesat nici părerea lui conform căreia Nikita Hruşciov era un idiot; puteai auzi şi aici aceleaşi tâmpenii despre liderii americani, în fiecare frizerie sau la fiecare colţ de stradă. Era posibil ca Oswald să schimbe cursul istoriei peste numai paisprezece luni, dar deocamdată te plictisea de moarte.

Mă interesa însă maniera în care îl asculta de Mohrenschildt. Fermecător, plin de magnetism, mereu punând întrebarea potrivită la momentul potrivit, fără să se foiască sau să-şi dezlipească ochii de pe chipul interlocutorului, făcându-l pe acesta să se creadă cel mai informat, sclipitor şi cel mai bun orator de pe planetă. Cred că atunci a fost prima dată când cineva l-a ascultat pe Lee în acest fel.

– Din câte îmi dau eu seama, socialismul nu mai are decât o unică speranţă, a încheiat Lee, şi aceasta este Cuba, unde revoluţia nu şi-a pierdut puritatea. Sper să ajung acolo la un moment dat. Poate chiar să devin cetăţean cubanez.

De Mohrenschildt l-a aprobat dând din cap cu gravitate.

– Ar fi putut fi mult mai rău. Am fost acolo de multe ori înainte ca actuala administraţie să restricţioneze călătoriile. Este o ţară frumoasă… şi acum, mulţumită lui Fidel, este o ţară frumoasă care aparţine oamenilor care trăiesc în ea.

– Ştiu, s-a luminat Lee la faţă.

– Dar! a ridicat de Mohrenschildt degetul ca un profesor ce ţine o prelegere. Dacă îţi închipui că aceşti capitalişti americani îi vor lăsa pe Fidel, Raul şi Che să-şi pună în practică magia fără să încerce să-i împiedice, înseamnă că trăieşti pe un tărâm al visurilor. Maşinăria s-a pus deja în mişcare. Ai auzit de un individ pe nume Walker?

Mi-am ciulit urechile.

– *Edwin* Walker? Generalul dat afară?

Accentul lui Lee devenise mai sesizabil. Pronunţase *afaa-ă.*

– Chiar el.

– Îl ştiu. Locuieşte în Dallas. A candidat la funcţia de guvernator şi a luat-o în cur. După aia s-a dus în Miss'sippi să i se alăture lui Ross Barnett când James Meredith a desegregat statul. Nu-i decât un segregaţionist, aşa cum a fost Hitler.

– E rasist, desigur, dar cauza segregaţionistă şi burghezii din Klan nu sunt decât un pretext. Pentru el, lupta pentru drepturile negrilor este doar o măciucă pe care o foloseşte ca să lovească în principiile socialismului care îl obsedează atât pe el, cât şi pe toţi cei de teapa lui. James Meredith? Un comunist! Asociaţia Naţională de Promovare a Persoanelor de Culoare? O faţadă! Comitetul Studenţesc de Coordonare a Nonviolenţei? Negru la vârf, roşu pe dinăuntru!

– Sigur, a spus Lee, aşa funcţionează.

Nu-mi puteam da seama dacă de Mohrenschildt chiar credea lucrurile pe care le spunea sau dacă încerca să-i vâre frica în oase lui Lee doar ca să-şi bată joc de el.

– Şi care cred toţi Walkerii şi Barnettii şi predicatorii revivalişti ucigaşi ca Billy Graham şi Billy James Hargis că este inima acestui malefic monstru comunist şi iubitor de negrotei? Rusia!

– Ştiu.

– Şi unde văd ei că este mâna întinsă a comunismului doar la o sută cincizeci de kilometri de coastele Statelor Unite? În Cuba! Walker nu mai poartă uniformă, dar prietenul lui cel mai bun poartă. Ştii despre cine vorbesc?

Lee a clătinat din cap, fără să-şi clintească privirea de la de Mohrenschildt.

– Curtis LeMay. Alt rasist care vede comunişti în spatele fiecărei tufe. Şi ce vor Walker şi LeMay să facă preşedintele Kennedy? Să bombardeze Cuba! Apoi să invadeze Cuba! Apoi să transforme Cuba în al cincizeci şi unulea stat american! Umilinţa suferită la Golful Porcilor le-a sporit hotărârea!

De Mohrenschildt şi-a punctat expunerea lovindu-se cu pumnul în picior la fiecare semn de exclamare.

– Oamenii ca Walker şi LeMay sunt mult mai periculoşi decât căţeaua aia pe care o citeşti, şi nu din cauză că au arme. Ci din cauză că au *adepţi*.

– Cunosc pericolele, a spus Lee. Am început să organizez un grup care se numeşte Jos Mâinile de pe Cuba, chiar aici, în Fort Worth. Deja avem vreo zece membri.

Asta chiar era o mişcare îndrăzneaţă. Din câte ştiam singurele lucruri organizate de Lee în Fort Worth erau uşile cu plasă de la fabrică şi sârmele de rufe din spatele casei atunci când Marina reuşea să-l convingă să pună la uscat scutecele copilului.

– Trebuie să-i dai bătaie, i-a zis de Mohrenschildt sumbru. Cuba a ridicat stindardul revoluţiei. Când cei mulţi şi oropsiţi din Nicaragua şi din Haiti şi din Republica Dominicană privesc spre Cuba, ei văd o paşnică societate agrar-socialistă de unde dictatorul a fost alungat, iar

membrii poliţiei secrete au fost trimişi la plimbare, uneori cu bâtele îndesate în fundurile lor grase!

Lee a izbucnit în hohote stridente de râs.

– Văd că uriaşele plantaţii de trestie de zahăr şi fermele cu sclavi ale companiilor United Fruit au fost returnate ţăranilor. Văd că Standard Oil a fost gonit de acolo. Văd că toate cazinourile deţinute de clanul Lansky…

– Am auzit de ei, a intervenit Lee.

– … au fost închise. Nu mai există spectacolele de sex cu măgari, iar femeile care îşi vindeau trupul… şi trupurile *fiicelor* lor au redescoperit munca cinstită. Un zilier, care ar fi murit pe stradă în timpul regimului porcului de Batista, poate să se ducă acum la spital şi să fie tratat ca o fiinţă omenească. Şi de ce? Pentru că, sub autoritatea lui Fidel, doctorul şi muncitorul cu ziua sunt egali!

– Ştiu, a spus iarăşi Lee, manifestându-şi acordul implicit.

De Mohrenschildt a sărit de pe canapea şi a început să se plimbe în jurul ţarcului.

– Crezi tu că preşedintele Kennedy şi cabala lui irlandeză vor lăsa în pace acest stindard? Acest *far* care îşi trimite mesajul luminos al speranţei?

– Mie îmi cam place Kennedy, a rostit Lee, parcă ruşinat să recunoască asta. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat în Golful Porcilor. Ştii, ăla fusese planul lui Eisenhower.

– Mulţi din MAT îl plac pe Kennedy. Vrei să ştii ce înseamnă MAT? Te asigur că nevăstuica aia turbată care a scris *Atlas a ridicat din umeri* ştie. Măreaţa Americă Tâmpită, asta înseamnă. Cetăţenii Statelor Unite vor trăi fericiţi şi vor muri împăcaţi dacă au un frigider care face cuburi, două maşini în garaj şi filmul *77 Sunset Strip* la televizor. Măreaţa Americă Tâmpită iubeşte *zâmbetul* lui Kennedy. O, da. Chiar aşa. Are un zâmbet minunat, de acord. Dar nu a spus Shakespeare că un om poate zâmbi mereu, chiar ticălos fiind? Ştii că a aprobat un plan al C.I.A. de a-l *asasina* pe Castro? Da! Deja au fost trei sau patru

tentative – eşuate, slavă Domnului. Lee, am aflat asta de la contactele mele din industria petrolului din Haiti şi Republica Dominicană şi sunt informaţii sigure.

Lee şi-a exprimat uluirea.

– Dar Rusia este prietenul puternic al lui Fidel, a continuat de Mohrenschildt fără să se oprească. Nu este vorba despre Rusia din visele lui Lenin. Sau ale tale, sau ale mele, dar poate că au motivele lor pentru care vor fi alături de Fidel dacă America încearcă să invadeze iarăşi Cuba. Şi ţine seamă la vorbele mele: Kennedy este gata s-o facă. În curând. Va asculta de LeMay. Va asculta de Dulles şi de Angleton de la C.I.A. Mai are nevoie doar de un pretext şi va încerca s-o cotropească doar pentru a demonstra lumii că are boaşe.

Au continuat să vorbească despre Cuba. Cadillacul s-a întors plin cu alimente – cât să le ajungă o lună, din câte îmi puteam da seama.

– La dracu', a exclamat Lee. S-au întors.

– Şi ne bucurăm să-i revedem, a spus cu amabilitate de Mohrenschildt.

– Rămâi la cină, a zis Lee. Nu găteşte Rina prea bine, dar…

– Trebuie să plec. Soţia mea mă aşteaptă să-i dau raportul şi mă bucur să spun că va fi unul foarte favorabil! S-o aduc şi pe ea data viitoare?

– Mda, sigur.

S-au îndreptat spre uşă. Marina vorbea cu Bouhe şi cu Orlov în vreme ce aceştia scoteau din portbagaj cutii cu conserve. Dar era mai mult de atât; şi flirta un pic. Iar Bouhe părea gata-gata să pice în genunchi.

În prag, Lee a spus ceva despre FBI. De Mohrenschildt l-a întrebat de câte ori. Lee a ridicat trei degete.

– Un agent pe nume Fain a venit de două ori. Şi încă unul, Hosty.

– Priveşte-i drept în ochi şi răspunde-le la întrebări, i-a spus de Mohrenschildt. Nu are de ce să-ţi fie teamă, Lee, nu

pentru că eşti nevinovat, ci pentru că ai dreptate!

De data aceasta îl urmăreau şi ceilalţi… şi nu numai. Apăruseră şi fetiţele cu coarda şi stăteau acum pe brazda de pământ reprezentând trotuarul bucăţii noastre din Mercedes Street. De Mohrenschildt avea public şi se desfăta, dând o adevărată reprezentaţie.

– Eşti devotat din punct de vedere ideologic, tinere domn Oswald, aşa că bineînţeles că au venit. Banda lui Hoover! Din câte ştim, poate că ne urmăresc chiar şi acum, poate din josul străzii, poate din casa aceea de peste drum!

Şi de Mohrenschildt a arătat cu degetul spre draperiile mele trase. Am stat nemişcat în umbre, bucuros că lăsasem din mână castronul cu microfonul în el, chiar dacă îl acoperisem cu bandă adezivă neagră.

– Ştiu cine sunt. Oare nu m-au vizitat de multe ori şi ei şi verii lor primari de la C.I.A., încercând să mă intimideze ca să le dau informaţii despre prietenii mei ruşi şi sud-americani? După război, oare nu mi-au spus ei că sunt nazist? Oare nu au pretins ei că am angajat garda paramilitară *tonton macoute* ca să-i bată şi să-i tortureze pe rivalii mei din afacerile cu petrol? Oare nu m-au acuzat ei că l-am mituit pe Papa Doc şi că am plătit asasinarea lui Trujillo? Da, da, au făcut toate astea şi încă multe altele!

Fetiţele cu coarda se uitau la el cu gurile căscate. La fel şi Marina. Odată pornit, George de Mohrenschildt mătura totul în calea lui.

– Fii brav, Lee! Când vor veni din nou, înfruntă-i! Arată-le asta!

Şi-a apucat cămaşa şi şi-a sfâşiat-o cu o singură mişcare. Nasturii au pocnit şi s-au împrăştiat pe jos. Fetiţele cu coarda au oftat, prea şocate ca să poată chicoti. Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor din America acelui timp, de Mohrenschildt nu purta maiou. Pielea lui avea culoarea mahonului. Ţâţici grăsune atârnau peste muşchi flasci. S-a lovit cu pumnul drept peste sfârcul stâng.

– Spune-le: „Aici este inima mea şi inima mea este pură şi inima mea aparţine cauzei mele!” Spune-le: „Chiar dacă Hoover îmi va smulge inima din piept, ea va continua să bată şi o mie de alte inimi vor bate dimpreună cu ea! Apoi o sută de mii! Apoi un milion!”

Orlov a lăsat jos cutia cu conserve şi a început să-l aplaude cam în bătaie de joc. Obrajii Marinei se înflăcăraseră. Expresia de pe chipul lui Lee era cea mai interesantă dintre toate. Aidoma lui Pavel din Tars pe Calea Damascului, avusese o revelaţie.

Ochii lui îşi pierduseră căutătura oarbă.

3

Predica lui de Mohrenschildt şi trucul lui cu sfâşiatul cămăşii – deloc diferit de cele practicate în bâlciurile evangheliştilor de dreapta pe care îi ocăra cu atâta osârdie – m-au tulburat destul de tare. Nutrisem speranţa că, dacă voi putea surprinde o discuţie deschisă între cei doi bărbaţi, aceasta mă va edifica asupra rolului pe care îl va juca de Mohrenschildt în atentatul asupra lui Walker şi, prin urmare, în asasinarea lui Kennedy. Dar ce auzisem a complicat mai mult lucrurile, în loc să le clarifice.

Un lucru era limpede: venise vremea să îmi iau un *adieu* deloc afectuos de la Mercedes Street. Închiriasem deja apartamentul de la parterul numărului 214 de pe West Neely. Pe douăzeci şi patru septembrie, am încărcat în Sunlinerul meu cam bătrâior cele câteva haine pe care le aveam, cărţile şi maşina de scris şi le-am mutat în Dallas.

Cele două grăsane lăsaseră în urmă o cocină care duhnea a boală. Am făcut singur curăţenie, mulţumind lui Dumnezeu că vizuina de iepure a lui Al m-a scos într-o epocă în care deodorantele de cameră fuseseră inventate. De la un talcioc mi-am cumpărat un televizor portabil pe care l-am aşezat pe bufetul din bucătărie, lângă maşina de gătit (pe care o botezasem Muzeul Grăsimilor Antice). Am

măturat, am spălat, am frecat şi am dat cu spray urmărind filme ca *Incoruptibilii* sau seriale siropoase ca *Unde este maşina 54?* Seara, când încetau bufniturile şi strigătele copiilor de la etaj, mă culcam şi dormeam dus. Fără vise.

Îmi păstrasem casa de pe Mercedes Street, dar nu am observat prea multe la numărul 2703. Uneori Marina o punea pe June în cărucior (alt cadou de la domnul Bouhe, admiratorul ei cel vârstnic) şi o plimba până la parcarea de la depozit şi înapoi. După-amiaza, când se terminau orele, o însoţeau şi fetiţele cu coarda. De vreo două ori s-a jucat şi Marina, intonând tot felul de cântecele în rusă. June a râs când şi-a văzut mama ţopăind, cu părul ei cel negru zburând în toate părţile. Au râs şi cele trei fetiţe, dar Marina nu s-a supărat. A vorbit mult cu ele şi nu a părut niciodată jignită când s-au hlizit şi au corectat-o. De fapt, părea chiar bucuroasă. Lee nu voia ca ea să înveţe engleza, dar totuşi o învăţa. Bravo ei.

Pe 2 octombrie 1962, m-am trezit în apartamentul meu de pe Neely Street într-o linişte deplină şi nefirească: nu se mai auzeau picioruşele celor doi copii tropăind la etaj, nu se mai auzea vocea mamei care să strige la ei să se pregătească pentru şcoală. Se mutaseră de acolo în toiul nopţii.

Am urcat şi mi-am încercat cheia în uşa lor. N-a mers, dar încuietoarea era una cu arc şi am reuşit s-o deschid foarte uşor cu un umeraş. Am zărit în living un dulap pentru cărţi. Am făcut o gaură mică în duşumea, am conectat a doua lampă cu microfon şi am trecut cablul prin gaură până în apartamentul meu de dedesubt. După care am împins dulapul ca să mascheze gaura.

Microfonul funcţiona, însă rolele micuţului magnetofon japonez nu se învârteau decât atunci când potenţialii chiriaşi care veneau să viziteze apartamentul verificau lampa dacă se aprinde. Mulţi au venit, nimeni nu a închiriat. Casa aceasta de pe Neely Street va fi în întregime la dispoziţia mea până când se va muta la etaj familia Oswald.

Era o uşurare după carnavalul neîntrerupt de pe Mercedes Street, deşi îmi cam lipseau fetiţele cu coarda. Ele au fost corul meu de tragedie antică.

4

Dormeam noaptea în apartamentul meu din Dallas şi o urmăream pe Marina cum îşi plimbă fetiţa în Fort Worth în timpul zilei. Pe când mă distram astfel, un alt moment de cumpănă se apropia, dar nu l-am luat în seamă. Eram mult prea ocupat cu soţii Oswald care treceau printr-o altă criză domestică.

Într-o zi din a doua săptămână a lui octombrie, Lee a venit mai devreme de la lucru. Marina o plimba pe June pe afară. Au stat de vorbă pe aleea de vizavi. Pe la sfârşitul discuţiei, Marina a întrebat în engleză:

– Ce e *cocediat?*

I-a explicat în ruseşte. Marina a făcut un gest care spunea „n-ai ce-i face” şi l-a îmbrăţişat. Lee a sărutat-o pe obraz, apoi a luat fetiţa din cărucior. June a început să râdă când tatăl ei a ridicat-o deasupra capului şi a încercat să-l apuce de păr cu mânuţele ei mici. Au intrat împreună în casă. O familie micuţă şi fericită, înfruntând adversităţile vremelnice ale destinului.

Doar până la ora cinci din după-amiaza aceleiaşi zile. Tocmai ce mă pregăteam să mă întorc pe Neely Street, când am observat-o pe Marguerite Oswald venind din direcţia staţiei de autobuz de pe Winscott Road.

Probleme la orizont, mi-am zis şi câtă dreptate am avut.

Din nou Marguerite a evitat treapta nereparată încă, din nou a intrat fără să bată la uşă; şi imediat a început focul de artificii. Seara era caldă şi ferestrele erau deschise. N-am mai avut nevoie de microfonul multidirecţional. Lee şi mama lui se certau cu volumul dat la maximum.

După câte se părea, Lee nu fusese concediat din slujba lui de la Leslie Welding; pur şi simplu plecase de acolo.

Încercând să dea de el, pentru că aveau mult de lucru, şeful o sunase pe Vada Oswald şi, când soţia lui Robert i-a explicat că nu are cum să-l ajute, a sunat-o pe Marguerite.

– Am *minţit* pentru tine, Lee! a urlat Marguerite. Am zis că ai gripă! De ce trebuie să mint mereu pentru tine?

– Nu trebuie să faci nimic pentru mine! a urlat şi Lee, stând nas în nas cu mama lui în mijlocul livingului. Nu te pun să faci nimic pentru mine, şi tu tot faci!

– Lee, cum ai de gând să-ţi întreţii familia? Îţi trebuie o slujbă!

– O, o să-mi iau una! Nu-ţi face griji pe chestia asta, Mami!

– *Unde?*

– Nu ştiu…

– O, *Lee!* Cum ai să plăteşti chiria?

– … are o grămadă de prieteni, a arătat el cu degetul la Marina care a tresărit. Nu sunt buni de nimic, dar o să fie buni pentru chirie. Trebuie să pleci, Mami. Du-te acasă. Lasă-mă să-mi trag răsuflarea.

Marguerite s-a repezit la ţarcul pentru bebeluşi.

– De unde a apărut ăsta?

– De la prietenii de care ţi-am spus. Jumătate sunt bogaţi, iar cealaltă jumătate încearcă să devină. Le place să converseze cu Rina, a mârâit Lee. Ălora mai bătrâni le place să se holbeze la ţâţele ei.

– *Lee!*

Voce şocată, dar expresia de pe chipul femeii era… una de încântare? Furia din tonul fiului o încânta pe Mamocika?

– Pleacă, Mami. Lasă-ne în pace.

– Înţelege ea că bărbaţii care fac cadouri vor ceva în schimb? Înţelege, Lee?

– *Ieşi dracului de-aici!*

Pumni încleştaţi, ridicaţi ameninţător. Aproape dansând în furia lui impotentă.

Marguerite a zâmbit:

– Eşti supărat. Desigur că eşti. O să mă întorc când o să te simţi mai stăpân pe tine. Şi o să te ajut. Vreau să te ajut.

Şi brusc s-a năpustit la Marina şi la fetiţă. De parcă ar fi vrut să le atace. A acoperit faţa copilului cu ţocăieli, după care a traversat încăperea cu paşi mari. La uşă s-a întors şi a arătat cu degetul ţarcul:

– Spune-i să-l frece bine, Lee. Lucrurile date de pomană au întotdeauna microbi. Dacă se îmbolnăveşte copilul, n-o să poţi să-ţi permiţi să mergi la doctor.

– Mama! *Ieşi!*

– Asta şi fac.

Calmă ca o trataţie de prăjiturici cu lapte. Şi-a vânturat degetele într-un gest copilăresc de rămas-bun şi a plecat.

Marina s-a apropiat de Lee, ţinând copilul ca pe un scut. Au vorbit. Au strigat. Solidaritatea familială se evaporase în văzduh; avusese Marguerite grijă de asta. Lee a luat fetiţa, a legănat-o pe un braţ, apoi – fără absolut niciun avertisment – şi-a lovit soţia cu pumnul în faţă. Marina s-a prăbuşit, cu sângele curgându-i din gură şi nas şi plângând tare. Lee s-a uitat la ea. Plângea şi fetiţa. Lee a mângâiat-o pe June pe păr, a sărutat-o pe obraz şi a continuat s-o legene. Marina s-a ridicat în picioare, apărându-mi iarăşi în câmpul vizual. Lee a lovit-o cu piciorul într-o parte şi s-a prăbuşit din nou. Nu-i mai puteam vedea decât părul.

Părăseşte-l, i-am spus, chiar dacă ştiam că nu o va face. *Ia copilul şi părăseşte-l. Du-te la George Bouhe. Încălzeşte-i patul, dacă trebuie, dar părăseşte-l urgent pe monstrul acesta slăbănog aflat sub papucul maică-sii.*

Dar Lee a fost cel care a plecat, cel puţin pentru moment. Nu l-am mai văzut vreodată pe Mercedes Street.

5

Aceasta a fost prima lor despărţire. Lee s-a dus la Dallas să-şi caute de lucru. Nu ştiu unde a locuit. Al îşi notase că în clădirile Universităţii, dar s-a dovedit că se înşelase. Poate

îşi găsise o cameră într-una din pensiunile ieftine din centru. Nu mă interesa. Ştiam că vor veni împreună să închirieze apartamentul de deasupra mea şi deocamdată mă cam săturasem de el. Nu era nicio bucurie să fii nevoit să-i asculţi vocea tărăgănată rostind *Ştiu* de zece ori în fiecare conversaţie.

Cu ajutorul lui George Bouhe, Marina a aterizat în picioare. Nu la multă vreme după vizita lui Marguerite şi plecarea lui Lee, Bouhe şi încă un bărbat au apărut cu un camion Chevy şi au mutat-o de acolo. Mama şi fiica au părăsit Mercedes Street stând pe patul urcat în spatele camionului. Valiza roz adusă de Marina din Rusia fusese acoperită cu pături şi June dormea liniştită în acest cuib improvizat. Când camionul a pornit, Marina şi-a pus mâna pe pieptul fetiţei ca s-o ţină în loc. Cele trei copile cu coarda urmăreau scena şi Marina le-a făcut un semn cu mâna. Fetiţele i-au răspuns.

6

Am găsit adresa lui George de Mohrenschildt în Paginile Albe din Dallas şi l-am urmărit de câteva ori. Eram curios să văd cu cine se întâlneşte, deşi mă îndoiesc că mi-aş fi dat seama dacă ar fi fost vorba despre un agent C.I.A., un membru al clanului Lansky sau vreun alt posibil conspirator. Tot ce ştiu este că nu s-a întâlnit cu nimeni care să-mi fi părut dubios. Se ducea la serviciu; se ducea la Dallas Country Club, unde juca tenis, sau înota împreună cu soţia lui; îşi petreceau unele seri la vreo două cluburi de striptease. Nu incomoda dansatoarele în niciun fel, însă manifesta o înclinaţie ciudată de a mângâia sânii şi fundul soţiei în public. Femeia nu părea deranjată de asta.

De două ori s-a întâlnit cu Lee, o dată fiind la clubul de striptease. Lee a părut nelalocul lui în mediul acela şi nu au stat mult. A doua oară, au luat prânzul la o cafenea de pe Browder Street, unde au stat până aproape de ora două

după-amiaza, discutând în faţa multor ceşti cu cafea. Lee a dat să se ridice, s-a răzgândit şi a mai comandat ceva. Chelneriţa i-a adus o bucată de plăcintă, iar el i-a dat o hârtie peste care femeia a aruncat o privire grăbită, înainte s-o îndese în buzunarul de la şorţ. În loc să-i urmăresc atunci când au plecat, m-am apropiat de ea şi am întrebat-o dacă îmi permite să văd ce îi dăduse tânărul.

– Îţi permit şi s-o iei, mi-a răspuns şi mi-a dat o bucată de hârtie galbenă pe care scria cu litere de ziar: JOS MÂINILE DE PE CUBA! Se făcea apel la „cei interesaţi” să se înscrie în filiala Dallas-Fort Worth a acestei organizaţii minunate. NU-L LĂSA PE UNCHIUL SAM SĂ TE PROSTEASCĂ! SCRIE LA CĂSUŢA POŞTALĂ 1919 PENTRU DETALII REFERITOARE LA CALENDARUL ÎNTRUNIRILOR.

– Despre ce au discutat? am întrebat-o.

– Eşti poliţist?

– Nu. Dau bacşişuri mai bune decât poliţiştii, i-am spus şi i-am dat o bancnotă de cinci dolari.

– Despre chestiile alea, mi-a răspuns şi a arătat spre fluturaşul pe care fără doar şi poate Lee îl tipărise la noul lui loc de muncă. Despre Cuba. De parcă mi-ar păsa.

Dar în seara de douăzeci şi doi octombrie, cu nicio săptămână mai târziu, preşedintele Kennedy însuşi a vorbit despre Cuba. Şi atunci le-a păsat tuturor.

7

O axiomă a tristeţii spune că niciodată nu-ţi este mai sete decât atunci când ţi-a secat fântâna, dar, până în toamna lui ’62, nu-mi dădusem seama că aceasta se aplică şi în cazul tropăielilor de picioruşe care-mi zgâlţâiau tavanul. Acum, cu familia de deasupra plecată, numărul 214 de pe West Neely Street căpătase aerul sinistru de casă bântuită. Mi-era dor de Sadie şi am început să-mi fac griji din cauza ei aproape obsesiv. Dacă mă gândesc mai bine, ai putea să tai cuvântul „aproape”. Ellie Dockerty şi Deke Simmons nu-mi

luau în serios temerile referitoare la soţul ei. Sadie însăşi nu mă lua în serios; din câte ştiam, putea chiar să-şi închipuie că încerc s-o sperii cu John Clayton doar ca s-o împiedic să mă scoată complet din viaţa ei. Niciunul dintre ei nu ştia că, dacă înlăturai „Sadie”, restul numelui ei se deosebea doar printr-o singură silabă de Doris Dunning. Niciunul dintre ei nu ştia despre efectul armonic, pe care se părea că îl creez eu însumi, prin simpla mea prezenţă în Tărâmul lui Demult. Astfel stând lucrurile, cine ar fi de vină dacă Sadie ar păţi ceva rău?

Au revenit şi coşmarurile. Cele despre Jimla.

Am renunţat să-l mai urmăresc pe George de Mohrenschildt şi am început să fac plimbări lungi de la primele ore ale după-amiezii, întorcându-mă acasă, pe West Neely Street, abia pe la nouă sau zece seara. În timpul plimbărilor mă gândeam la Lee, care acum lucra ca ucenic de tipograf la Jaggars-Chiles-Stovall, o firmă de artă grafică din Dallas. Sau la Marina, care acum locuia provizoriu cu o femeie de curând divorţată, pe nume Elena Hall. Aceasta lucra la dentistul lui George Bouhe. Dentistul fusese cel care l-a întovărăşit când au venit cu camionul să le mute pe Marina şi pe June din groapa aceea de gunoi care era Mercedes Street.

Dar cel mai mult mă gândeam la Sadie. Şi la Sadie. Şi tot la Sadie.

În timpul uneia din aceste plimbări, trist şi însetat cum eram, am intrat într-un bar din cartier, numit Ivy Room şi mi-am comandat o bere. Tonomatul era stins, iar clienţii erau neobişnuit de tăcuţi. Când chelneriţa mi-a pus berea în faţă, apoi s-a întors să se uite la televizorul de deasupra barului, mi-am dat seama că toată lumea îl urmărea pe bărbatul pe care venisem să-l salvez. Era grav şi palid, cu cearcăne întunecate.

– Pentru a opri această escaladare ofensivă, am iniţiat un embargo strict asupra tuturor transporturilor de echipamente de luptă înspre Cuba. Vor fi întoarse din drum

toate navele cu destinaţia Cuba, indiferent de pavilion, dacă se va descoperi că sunt încărcate cu armament de atac.

– Iisuse Hristoase! a exclamat un bărbat cu pălărie de cowboy. Ce-şi închipuie c-or să facă rusnacii pe *chestia asta?*

– Taci, Bill, l-a apostrofat barmanul. Vrem să ascultăm.

– Va fi politica naţiunii noastre, a continuat Kennedy, aceea de a considera orice rachetă nucleară lansată din Cuba împotriva oricărui stat din emisfera vestică drept un atac al Uniunii Sovietice împotriva Statelor Unite, impunând un răspuns punitiv din partea noastră asupra Uniunii Sovietice.

O femeie de la capătul barului a gemut şi s-a prins cu mâinile de stomac. Bărbatul de lângă ea a luat-o de umeri, iar ea şi-a culcat capul pe umărul lui.

Pe chipul lui Kennedy am putut să citesc în egală măsură spaimă şi hotărâre. Dar am mai văzut şi însufleţire – un angajament deplin în această chestiune. Mai avea exact treisprezece luni până la întâlnirea cu glonţul asasinului.

– Ca prevedere militară necesară, am suplimentat astăzi forţele noastre de la baza din Guantanamo şi am evacuat rudele personalului staţionat acolo.

– Fac cinste la toată lumea, a declarat brusc Bill Cowboyul. Pentru că se pare că am ajuns la capătul drumului, *amigos*.

A pus două hârtii de douăzeci de dolari lângă paharul din faţă, dar barmanul nu le-a luat. Îl urmărea cu atenţie pe Kennedy, care acum îi cerea preşedintelui Hruşciov să înlăture „această ameninţare clandestină, necugetată şi provocatoare la adresa păcii mondiale”.

Chelneriţa care îmi adusese berea, o femeie la vreo cincizeci de ani, cu părul decolorat şi cu un oarece aer de promiscuitate, a izbucnit în plâns. Asta m-a făcut să mă hotărăsc. M-am ridicat de pe scaunul de la bar, am făcut slalom printre mesele cu bărbaţi şi femei care se uitau la

televizor ca nişte copii îmbătrâniţi înainte de vreme şi m-am strecurat într-una din cabinele telefonice de lângă tonomat.

Telefonista mi-a cerut să introduc în aparat patruzeci de cenţi pentru primele trei minute. Am pus două monede de câte douăzeci şi cinci. Telefonul a boncănit prietenos. Auzeam slab vocea nazală a lui Kennedy. Acum i se adresa ministrului sovietic de externe, Andrei Gromiko, spunându-i că este un mincinos. Nici urmă de ambiguitate.

– Vă fac legătura, domnule, a zis telefonista.

Şi imediat i-a scăpat:

– Îl ascultaţi pe preşedinte? Dacă nu, daţi repede drumul la radio sau la televizor.

– Îl ascult, i-am spus.

Şi Sadie probabil că îl asculta. Sadie, al cărei soţ scosese pe gură o mulţime de inepţii apocaliptice cu o vagă spoială ştiinţifică. Sadie, al cărei prieten politician îi zisese că o criză va avea loc pe undeva prin Caraibe. Că o să fie o scânteie pe undeva, probabil în Cuba.

Nu ştiam ce îi voi spune ca s-o liniştesc, dar nu asta era problema. Telefonul suna şi suna. Nu-mi plăcea ce se întâmplă. Unde putea să fie luni seara, la opt şi jumătate, în Jodie? La cinematograf? Parcă nu-mi venea să cred.

– Domnule, persoana apelată nu răspunde.

– Ştiu, am spus şi m-am strâmbat când am auzit ieşindu-mi din gură cuvântul preferat al lui Lee.

Când am închis, monedele mele au zăngănit în orificiul de înapoiere. Am dat să le pun iarăşi în aparat, apoi m-am răzgândit. La ce mi-ar fi folosit s-o sun pe duduia Ellie? Mă trecuse pe lista neagră. Probabil că şi Deke făcuse la fel. Mi-ar fi spus să-i las în pace.

Când m-am întors la bar, Walter Cronkite arăta fotografii făcute din avioane U-2 înfăţişând baze sovietice pentru lansarea rachetelor, aflate în curs de construcţie. A mai spus şi că numeroşi membri ai Congresului îi cer lui Kennedy să îşi dea acordul pentru misiuni de bombardare sau să declanşeze de urgenţă o invazie totală. Pentru prima

oară în istorie, bazele militare americane şi Comandamentul Strategic al Forţelor Aeriene intraseră în stadiul de alertă DEFCON-4.

– În curând, bombardiere americane de tipul B-52 vor patrula la graniţele Uniunii Sovietice, a anunţat Cronkite cu vocea lui profundă, prevestitoare de nenorociri. Şi este evident pentru toţi cei care am relatat evenimentele ultimilor şapte ani din acest Război Rece din ce în ce mai înfricoşător că şansele să se petreacă ceva imprevizibil, ceva imprevizibil şi periculos cresc cu fiecare nouă escaladare a…

– *Nu mai aştepta!* a strigat un bărbat de lângă masa de biliard. *Bombardează-i pe nenorociţii ăia de comunişti chiar acum!*

S-au auzit câteva exclamaţii de protest în faţa unui asemenea sentiment sângeros, repede înecate în ropote de aplauze. Am plecat din Ivy Room şi am alergat până acasă, pe Neely Street. M-am urcat în maşină şi am plecat spre Jodie.

8

La radioul din maşină, pe care îl reparasem între timp, nu se difuza nimic altceva decât prostii despre sfârşitul lumii. Până şi DJ-ul se molipsise de Gripă Nucleară şi spunea chestii ca „Dumnezeu să binecuvânteze America” şi „Pregătiţi-vă de luptă”. Când l-a pus pe Johnny Norton să miaune „Imnul de luptă al republicii”, am întins mâna şi l-am închis. Când ai apucat să trăieşti o zi ca unsprezece septembrie 2001, aşa ceva ţi se poate părea un pic cam prea mult.

Am ţinut pedala de acceleraţie apăsată, în ciuda nefericirii tot mai crescânde a motorului şi a faptului că indicatorul de pe cadranul marcat TEMPERATURĂ MOTOR se apropia vertiginos de ÎNALTĂ. Drumurile erau aproape pustii şi am oprit în faţa casei lui Sadie la câteva minute

după douăsprezece şi jumătate în noaptea de douăzeci şi doi spre douăzeci şi trei. Volkswagenul ei galben era parcat lângă uşile închise ale garajului, iar parterul casei era luminat, dar nu mi-a răspuns când am sunat la uşă. M-am dus în spate şi am ciocănit tare în uşa de la bucătărie. Tot zadarnic. Îmi plăcea din ce în ce mai puţin.

Ţinea o cheie de rezervă sub ultima treaptă. Am scos-o din ascunzătoare şi am intrat. Aroma inconfundabilă de whisky şi izul acru de ţigară mi-au bombardat nările.

– Sadie?

Nimic. Am traversat bucătăria îndreptându-mă spre living. Pe măsuţa din faţa canapelei erau o scrumieră care dădea pe dinafară de plină ce era, şi câteva reviste *Life* şi *Look* îmbibate cu ceva lichid. Le-am atins cu un deget şi l-am dus la nas. Scotch. Futu-i.

– Sadie?

Acum mai simţeam şi un alt miros pe care mi-l aminteam foarte bine din vremea chefurilor lui Christy: miasma pătrunzătoare de vomă.

Am alergat spre holişorul din cealaltă parte a livingului. Acolo erau două uşi faţă în faţă: dormitorul şi biroul. Uşile erau închise, dar cea de la baie, din capătul holului, era deschisă. Lumina aspră a becurilor fluorescente mi-a descoperit petele de vomă de pe vasul de toaletă. De pe gresia roz şi de pe marginea căzii de baie. Lângă savoniera de la chiuvetă am observat un flacon de medicamente. Fără dop. M-am năpustit în dormitor.

Zăcea de-a curmezişul patului, pe cuvertura mototolită, doar cu un furou pe ea şi cu un singur mocasin din piele întoarsă într-un picior. Celălalt căzuse pe jos. Avea pielea de nuanţa cerii vechi de lumânare şi nu părea să respire. Dar chiar atunci a scos un icnet lung şi sforăit şi pieptul i-a rămas nemişcat câteva secunde înspăimântătoare, apoi a horcăit din nou. Pe noptieră era o altă scrumieră plină. Un pachet gol de Winston, mototolit şi ars de un chiştoc nestins cum trebuie fusese aruncat deasupra mucurilor. Lângă

scrumieră erau un pahar pe jumătate gol şi o sticlă de Glenlivet aproape plină – să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru micile favoruri –, dar nu scotchul mă îngrijora, ci pastilele. Pe masă am observat şi un plic maro din care ieşeau nişte fotografii, însă nu m-am uitat la ele. Nu atunci.

Mi-am trecut braţele pe sub ea şi am încercat s-o ridic în şezut. Combinezonul era din mătase şi mi-a alunecat sub palme. A bufnit înapoi pe pat şi a scos o altă respiraţie greoaie şi scrâşnită. Părul îi acoperea un ochi închis.

– Sadie, trezeşte-te!

Nimic. Am apucat-o de umeri şi am tras-o spre căpătâiul patului. S-a lovit cu capul de tăblia din lemn.

– Las’n pace, cu limba împleticită şi foarte încet, dar tot mai bine decât nimic.

– Trezeşte-te, Sadie! Trebuie să te trezeşti!

Am început s-o plesnesc uşor peste obraji. Ochii i-au rămas închişi, dar mâinile i s-au ridicat şi au încercat – foarte slăbite – să mă împingă.

– Trezeşte-te! Trezeşte-te, drăcia dracului!

A deschis ochii, s-a uitat la mine fără să mă recunoască, apoi i-a închis la loc. Dar acum respira ceva mai normal. Acum, că stătea în fund, îi dispăruse respiraţia horcăită.

M-am dus înapoi în baie, am scos periuţa de dinţi din paharul roz din plastic şi am dat drumul la apa rece. Când umpleam paharul, m-am întors să mă uit la eticheta de pe flacon. Nembutal. Mai erau vreo zece, douăsprezece capsule înăuntru, deci nu fusese vorba despre o încercare de sinucidere. Cel puţin, nu una făţişă. Am aruncat pastilele în veceu şi am fugit înapoi în dormitor. Aluneca încet din poziţia şezândă în care o lăsasem, cu capul aplecat, cu bărbia proptită în capul pieptului, cu respiraţia din nou hârâită.

Am pus paharul pe noptieră şi am împietrit preţ de o secundă când ochii mi-au căzut asupra uneia dintre fotografiile care ieşiseră din plicul maro. Se poate să fi fost imaginea unei femei – căci ceea ce îi rămăsese din păr era

lung – dar era greu de spus. Unde ar fi trebuit să fie faţa, era doar o bucată de carne crudă, cu o gaură în partea de jos. Şi gaura părea că urlă.

Am ridicat-o pe Sadie, am apucat-o de păr şi i-am dat capul pe spate. A mormăit ceva ce ar fi putut fi *Nu mai, doare.* Şi i-am azvârlit în faţă apa din pahar. A tresărit puternic şi şi-a deschis ochii.

– Jor? Ce a-aci ici, Jor? De ce uuzi?

– Trezeşte-te. Trezeşte-te, Sadie.

Am început iarăşi s-o lovesc peste obraji, dar mai blând de această dată, aproape mângâind-o. Nu era bine. Ochii au început să i se închidă.

– *Du… teee!*

– Doar dacă mă laşi să-ţi chem o ambulanţă. Aşa o să-ţi apară numele în ziare. Şi cei din conducerea şcolii o să se înnebunească după chestia asta. Hopa!

Am reuşit să-mi prind mâinile pe la spatele ei şi am ridicat-o de pe pat. Combinezonul şi s-a ridicat în creţuri multe şi a căzut la loc când ea s-a prăbuşit în genunchi pe covor. A deschis ochii şi a ţipat de durere, dar am săltat-o în picioare. Se clătina înainte şi înapoi lovindu-mă cu mai multă putere acum.

– Du-eee! Du-eee, Jor!

– Nu mă duc, doamnă.

Am apucat-o de talie şi am făcut-o să se mişte spre uşă, pe jumătate târând-o, pe jumătate ducând-o în braţe. Am făcut la dreapta către baie, când i s-au înmuiat genunchii şi iar s-a lăsat grea. Am luat-o în braţe, ceea ce a fost o mare realizare, date fiind înălţimea şi greutatea ei. Mulţumescu-ţi, Doamne, pentru adrenalină. Am dat jos scaunul toaletei şi am aşezat-o înainte să mă lase şi pe mine genunchii. Gâfâiam amarnic, în parte din cauza efortului, dar mai ales din cauza spaimei. S-a înclinat la dreapta şi am plesnit-o peste umărul dezgolit – *pleosc!*

– Stai în fund! i-am răcnit în nas. Ei, drăcia dracului, Christy, stai în fund!

Ochii i s-au luptat să se deschidă. Erau al naibii de injectaţi.

– Christy cine?

– Cântăreaţa de la căcaţii ăia de Rolling Stones, i-am răspuns. De câtă vreme iei Nembutal? Şi câte ai luat în seara asta?

– Am re-e-etă, s-a bâlbâit. T-eaba mea, Jor.

– Câte? Şi cât ai băut?

– Du-eee.

Am învârtit până la capăt robinetul de apă rece de la cadă, apoi am tras de maneta duşului. A văzut ce aveam de gând să fac şi a început iar să dea în mine.

– Nu, Jor! Nu!

N-am băgat-o în seamă. Nu era prima oară când băgăm o femeie parţial îmbrăcată în duşul rece, şi unele lucruri sunt ca mersul pe bicicletă. Am ridicat-o peste marginea căzii cu o mişcare de stil smuls la haltere pe care aveam s-o simt a doua zi exact în mijlocul spatelui, apoi am ţinut-o sub apa rece când a început să se zbată. Urlând, s-a întins să apuce bara pentru prosoape.

Acum avea ochii larg deschişi. Părul ud. Combinezonul devenise transparent, şi, chiar într-o asemenea situaţie, tot am simţit o clipă de dorinţă când i-am văzut formele pe deplin dezvăluite.

A încercat să iasă din cadă. Am împins-o la loc.

– Stai acolo, Sadie. Stai acolo şi rabdă.

– C-cât? *E rece!*

– Până-ţi revine ceva culoare în obraji.

– D-de c-ce f-faci asta?

Îi clănţăneau dinţii.

– Pentru că aproape te-ai omorât! i-am strigat.

A tresărit puternic. I-au alunecat picioarele, dar s-a prins de bara cu prosoape recăpătându-şi echilibrul. Îi reveneau reflexele. Bine.

– P-p-pastilele n-au avut efect, aşa că am b-băut un pahar, atâta tot. Lasă-mă să ies, mi-e frig. Te rog, George, *te*

rog lasă-mă să ies.

Părul i se lipise de obraji, arăta ca un şobolan înecat, dar *prinsese* ceva culoare. Era uşor îmbujorată şi acesta era un semn bun.

Am oprit duşul, am luat-o în braţe ca într-o îmbrăţişare şi am ajutat-o să treacă peste marginea căzii. Covoraşul roz din baie s-a umplut cu apa care picura din combinezonul ud. I-am şoptit în ureche:

– Am crezut că ai murit. Când am intrat şi te-am văzut zăcând acolo, am crezut că eşti moartă. Nu poţi să-ţi dai seama cum m-am simţit.

I-am dat drumul. S-a uitat la mine cu ochi mari, întrebători. Apoi a spus:

– John a avut dreptate. Şi R-Roger. M-a sunat aseară înainte de discursul lui Kennedy. Din Washington. Aşa că ce mai contează? Săptămâna viitoare pe vremea asta o să fim morţi cu *toţii*. Sau o să ne dorim să fim morţi.

La început nu mi-am dat seama despre ce vorbeşte. În faţa ochilor o aveam doar pe Christy, udă leoarcă şi bâiguind numai tâmpenii şi eram al naibii de furios. *Căţea fricoasă,* i-am zis în gând. Probabil că mi-a citit în ochi gândurile, pentru că s-a tras înapoi.

Şi asta mi-a limpezit mintea. Cum puteam s-o fac fricoasă doar pentru că întâmplarea făcea ca eu să ştiu cum arată peisajul de dincolo de orizont?

Am luat un prosop mare din cuier şi i l-am dat.

– Dezbracă-te şi şterge-te, i-am spus.

– Atunci ieşi. Lasă-mă singură.

– Ies dacă îmi spui că te-ai trezit.

– M-am trezit.

M-a privit cu revoltă, ranchiună şi oarecum cu o idee de amuzament.

– Ştii cum să-ţi regizezi intrarea în scenă, George.

M-am întors spre dulăpiorul cu medicamente.

– Nu mai sunt, mi-a zis. Ce nu-i în mine, e în scrin.

Căsătoria de patru ani cu Christy mă învăţase să nu cred, aşa că m-am uitat înăuntru. Apoi am tras apa la toaletă. Treburile acestea rezolvate, am trecut pe lângă ea spre uşă:

– Ai trei minute, i-am spus.

9

Adresa expeditorului de pe plicul maro cu fotografii era John Clayton, 79 East Oglethorpe Avenue, Savannah, Georgia. Nu puteai să-l acuzi pe ticălos că-şi asumă o identitate falsă, sau că se dă anonim. Ştampila poştei era datată douăzeci şi opt august, ceea ce înseamnă că sosise înainte de întoarcerea ei de la Reno. Avusese două luni la dispoziţie să mediteze pe seama conţinutului. Mi se păruse tristă şi deprimată când vorbisem cu ea la telefon în seara de şase septembrie? Normal, având în vedere fotografiile pe care i le trimisese soţul ei cel grijuliu.

Toţi suntem în pericol, îmi spusese atunci când am vorbit. *Johnny are dreptate în privinţa asta.*

Fotografiile înfăţişau bărbaţi şi femei şi copii japonezi. Victime ale exploziilor atomice de la Hiroshima, Nagasaki sau de la amândouă. Unii erau orbi. Mulţi nu mai aveau păr. Majoritatea aveau răni provocate de radiaţii. Câţiva, ca şi femeia fără chip, fuseseră fripţi ca pe grătar. Într-o poză era un grup de patru statui negre în poziţii chircite. Patru oameni se aflaseră lângă un zid când a explodat bomba. Oamenii au fost evaporaţi, şi mare parte din zid a fost nimicit. Singurele părţi rămase au fost cele protejate de trupurile lor. Erau negre pentru că fuseseră acoperite cu carne carbonizată.

Pe spatele fiecărei fotografii, Clayton notase cu scrisul lui citeţ, îngrijit: *În curând şi în America. Analiza statistică nu se înşală.*

– Drăguţe, nu?

Vocea lui Sadie era plată şi fără viaţă. Se oprise în pragul uşii, înfăşurată în prosop. Părul îi cădea pe umerii goi în bucle jilave.

– Cât ai băut, Sadie?

– Doar două păhărele când am văzut că pastilele n-au efect. Cred că am încercat să-ţi spun asta când mă zgâlţâiai şi mă plesneai.

– Dacă îţi închipui că am să-mi cer scuze, o să ai cam mult de aşteptat. Barbituricele şi alcoolul sunt o combinaţie al dracului de proastă.

– Nu contează, mi-a spus. Am mai fost pălmuită.

Vorbele ei m-au dus cu gândul la Marina şi am tresărit. Nu era acelaşi lucru, dar o palmă rămâne o palmă. Şi fusesem nu doar speriat, ci şi furios.

S-a dus la scaunul din colţ, s-a aşezat şi şi-a strâns mai bine prosopul în jurul corpului. Arăta ca un copil bosumflat.

– A sunat prietenul meu, Roger Beaton. Ţi-am spus?

– Da.

– *Bunul* meu prieten, Roger.

Ochii ei mă provocau să am o reacţie. Dar n-am avut niciuna. În ultimă instanţă, era vorba despre viaţa ei. Doar voiam să fiu sigur că *are* o viaţă.

– Bine, bunul tău prieten, Roger.

– Mi-a spus să mă uit neapărat la discursul imbecilului de irlandez. Aşa i-a zis. După aia m-a întrebat la ce distanţă e Jodie de Dallas. Când i-am spus mi-a zis: „Ar trebui să fie suficient, depinde însă din ce direcţie bate vântul.” Şi el pleacă din Washington, o mulţime de oameni pleacă, dar nu cred că o să le servească la ceva. N-ai cum să scapi de un război nuclear.

Şi a început să plângă cu suspine adânci, răguşite, care-i zguduiau întregul trup.

– *Idioţii ăia o să distrugă o lume minunată! O să omoare copii! Îi urăsc! Pe toţi îi urăsc! Şi pe Kennedy, şi pe Hruşciov, şi pe Castro! Sper că o să putrezească în iad!*

Şi-a acoperit faţa cu mâinile. Am îngenuncheat în faţa ei, ca un domn de modă veche care face o cerere în căsătorie, şi am luat-o în braţe. M-a luat de gât şi s-a agăţat de mine de parcă ar fi fost pe punctul de a se îneca. Corpul încă îi mai era rece de la duş, dar obrazul lipit de al meu era fierbinte.

În clipa aceea şi eu i-am urât pe toţi. Dar cel mai mult pe John Clayton pentru că plantase această sămânţă în mintea unei tinere instabile şi vulnerabile din punct de vedere emoţional. O plantase, o udase, o plivise şi o urmărise cum creşte.

Dar oare doar Sadie era înfricoşată în noaptea aceasta? Doar ea apelase la pastile şi la băutură? Cât de repede oare se goleau acum paharele în Ivy Room? Pornisem de la premisa stupidă că oamenii vor aborda Criza rachetelor cubaneze cam la fel ca pe oricare alt tămbălău internaţional de scurtă durată, pentru că atunci când eu intrasem la facultate din ea nu mai rămăseseră decât un şir de nume şi de date ce trebuiau ţinute minte pentru parţiale. Aşa arată lucrurile privite din viitor. Pentru cei din această vale (această vale întunecată) a prezentului, ele arată cu totul altfel.

– Fotografiile erau aici când m-am întors din Reno, a continuat privindu-mă cu ochi roşii şi chinuiţi. Am vrut să le arunc, dar n-am putut. Mă tot uit la ele.

– Asta a şi vrut ticălosul. De asta ţi le-a trimis.

N-a părut să mă fi auzit.

– Analiza statistică este hobby-ul lui. Spune că într-o zi, când computerele vor fi destul de bune, asta va fi cea mai importantă ştiinţă, pentru că analiza statistică nu dă greş niciodată.

– Nu e adevărat.

În faţa ochilor mi-a apărut încântătorul George de Mohrenschildt, singurul prieten al lui Lee.

– Întotdeauna mai există o fereastră de incertitudine.

– Cred că n-o să vină niciodată ziua aia cu super-computerele lui Johnny, a continuat ea. Oamenii care vor supravieţui – dacă vor mai supravieţui – vor trăi în peşteri. Şi cerul… n-o să mai fie albastru. Întuneric nuclear, aşa îi spune Johnny.

– Mănâncă rahat, Sadie. La fel şi amicul tău, Roger.

A clătinat din cap. Ochii injectaţi m-au privit cu tristeţe.

– Johnny a ştiut că ruşii vor lansa un satelit în spaţiu. Abia terminaserăm facultatea. Mi-a spus chestia asta în vară şi, după cum ştii, în octombrie au lansat satelitul Sputnik. „După aia vor trimite în spaţiu un câine sau o maimuţă”, a zis Johnny. „Şi după aia vor trimite un om. Şi după aia vor trimite doi oameni şi o bombă.”

– Şi aşa au făcut, Sadie?

– Au trimis câinele şi au trimis omul. Pe căţeluşă o chema Laika, îţi aduci aminte? A murit acolo sus. Biata de ea. Dar nu mai e cazul să trimită şi doi oameni cu o bombă, nu-i aşa? Îşi vor folosi rachetele. Şi noi le vom folosi pe ale noastre. Totul din cauza ţucalului ăla de insulă unde se fabrică *trabucuri*.

– Ştii ce spun magicienii?

– Magi…? Despre ce vorbeşti?

– Spun că poţi să păcăleşti un om de ştiinţă, dar nu poţi să păcăleşti un alt magician. Poate că fostul tău predă ştiinţe, dar cu siguranţă că nu-i magician. Pe de altă parte, ruşii sunt.

– Nu înţeleg ce vrei să spui. Johnny spune că ruşii *trebuie* să se lupte şi o să o facă curând, cât mai deţin superioritatea ca număr de rachete, iar asta nu va dura. De aia nu cedează în cazul Cubei. E doar un pretext.

– Johnny s-a uitat la prea multe jurnale de ştiri cu rachete plimbate prin Piaţa Roşie la parada de Întâi Mai. Ce *nu ştie* el – şi ce nu ştie probabil nici senatorul Kuchel – e că mai mult de jumătate din rachetele acelea nu au motoare.

– Tu nu… nu ai de unde…

– Nu ştie câte din rachetele balistice intercontinentale explodează pe rampele de lansare din Siberia pentru că inginerii lor sunt incompetenţi. Nu ştie că peste jumătate din rachetele pe care le fotografiază avioanele noastre U-2 nu sunt decât trunchiuri de copaci pictate cu aripioare din carton. E o scamatorie, Sadie. Îi păcăleşte pe oameni de ştiinţă ca Johnny şi pe politicieni asemenea lui Kuchel. Dar nu poate păcăli un alt magician.

– Dar nu… nu e… a tăcut câteva clipe muşcându-şi buzele, apoi a reluat: De unde ştii *tu* aşa ceva?

– Nu pot să-ţi spun.

– Atunci nu pot să te cred. Johnny a spus că senatorul Kennedy o să candideze din partea Partidului Democrat, chiar dacă toată lumea zicea că o să fie Humphrey pe motiv că J.F.K. e catolic. A analizat alegerile primare pe state, a făcut calculele şi a avut dreptate. A mai spus că Johnson o să candideze ca vicepreşedinte pentru că e singurul sudist acceptat la nord de linia Mason-Dixon. Şi a avut dreptate şi aici. Kennedy a fost ales şi acum o să ne omoare pe toţi. Analiza statistică nu minte.

Am inspirat adânc.

– Sadie, vreau să mă asculţi. Cu foarte mare atenţie. Eşti suficient de trează?

O clipă nu a spus nimic. Apoi i-am simţit pe umăr mişcarea afirmativă din cap.

– Acum este marţi dimineaţă. Criza asta va mai dura încă trei zile. Sau patru. Nu-mi aduc prea bine aminte.

– Cum adică nu-ţi aduci *aminte?*

Adică Al n-a notat nimic despre povestea asta, iar cursul meu de istorie americană a fost acum douăzeci de ani. Mă şi mir că-mi amintesc şi atât.

– Vom institui blocada asupra Cubei, dar singura navă rusească pe care o vom opri va fi încărcată doar cu alimente şi alte bunuri. Ruşii vor vocifera şi se vor da mari şi tari, dar pe joi sau vineri, vor fi într-atât de speriaţi, că vor căuta o cale de ieşire din situaţia asta. Unul dintre

diplomaţii lor va cere o teleconferinţă cu un tip de la televizor.

Şi de nicăieri, aşa cum îmi vin şi răspunsurile la cuvintele încrucişate, mi-am amintit numele acestuia. Pe aproape.

– Îl cheamă John Scolari… sau cam aşa ceva.

– Scali? Vorbeşti despre John Scali de la ABC News?

– Da, ăsta-i tipul. Asta o să fie vineri sau sâmbătă. În vreme ce tot restul lumii – inclusiv fostul tău şi amicul de la Yale – o să aştepte semnalul ca să-şi vâre capetele între genunchi şi să-şi ia la revedere de la cururi.

Mi-a mai venit inima la loc când am auzit-o chicotind.

– Şi rusul ăsta o să spună ceva de genul…

Şi am început să imit accentul rusesc. Îl învăţasem ascultând-o pe soţia lui Lee. Dar şi de la Boris şi Nataşa, din desenele animate Rocky and Bullwinkle.

– „Daţi vorbă la prieşiedinte că vrem ieşit din asta cu onor. Eşti de acord scoţi rachete din Turkia. Promiţi să nu mai invadezi Cuuba. Noi spunem okai şi diemontăm rachiete din Cuuba.” Şi exact asta o să se întâmple, Sadie.

Acum nu mai râdea. Se holba la mine cu ochi mari ca farfurioarele de ceai.

– Inventezi toate astea ca să mă faci să mă simt mai bine.

Nu i-am răspuns.

– *Ba nu,* a şoptit. Chiar crezi că aşa va fi.

– Greşit, am spus. *Ştiu* că aşa va fi. Mare diferenţă.

– George… *nimeni* nu ştie viitorul.

– John Clayton pretinde că îl ştie, şi *pe el* îl crezi. Roger de la Yale pretinde că îl ştie şi îl crezi şi pe el.

– Nu-i aşa că eşti gelos?

– Aşa e.

– Nu m-am culcat cu el. Nici măcar nu mi-am dorit s-o fac.

Şi a adăugat pe un ton grav:

– N-aş putea să mă culc cu un bărbat care e dat cu prea multă colonie.

– E bine de ştiut. Tot sunt gelos.

– Să te întreb de unde…

– Nu, pentru că nu-ţi voi răspunde.

Probabil că nu ar fi trebuit să-i spun nici măcar atât, dar nu m-am putut abţine. Şi, pe legea mea, aş fi făcut-o din nou.

– Dar îţi voi mai spune încă un lucru, pe care îl poţi verifica singură în vreo două zile. Adlai Stevenson şi reprezentantul Rusiei la Naţiunile Unite se vor confrunta în cadrul Adunării Generale. Stevenson va expune nişte fotografii uriaşe ale bazelor pentru rachete pe care le construiesc ruşii în Cuba şi îi va cere rusului să explice unde anume au minţit. Iar rusul va zice cam aşa: „Trebuie aşteptat, nu răspund fără traducere.” Iar Stevenson, care ştie că individul vorbeşte o engleză excelentă, o să-i dea un răspuns ce va ajunge în cărţile de istorie, laolaltă cu replica *nu trageţi până nu le vedeţi albul ochilor*. O să-i zică rusului că poate să aştepte până va îngheţa iadul.

M-a privit cu îndoială, s-a întors spre noptieră, a văzut pachetul carbonizat de Winston pe mormanul de mucuri strivite şi a zis:

– Cred că nu mai am ţigări.

– Nici nu-ţi mai trebuie până dimineaţă, i-am spus sec. Am senzaţia că ai băgat în tine provizia pe o săptămână.

– George? a şoptit cu voce foarte slabă, foarte timidă. Vrei să stai cu mine în noaptea asta?

– Am maşina parcată în…

– Dacă-şi vâră nasul vreun vecin, o să-i spun că ai venit pe la mine după discursul preşedintelui şi nu ţi-a mai pornit maşina.

Era plauzibil la cum mergea Sunlinerul zilele astea.

– Să însemne preocuparea asta pentru buna cuviinţă că ţi-a trecut spaima de Armaghedonul nuclear?

– Nu ştiu. Tot ce ştiu e că nu vreau să rămân singură. Sunt gata să fac dragoste cu tine dacă aşa te pot ţine aici, dar nu cred că ne va folosi la ceva. Mă doare capul *îngrozitor*.

– Nu trebuie să faci dragoste cu mine, iubito. Nu e un şantaj.

– N-am vrut să…

– Taci. Mă duc după aspirine.

– Şi uită-te pe dulăpiorul cu medicamente, te rog. Se întâmplă să mai las câte un pachet cu ţigări acolo.

Lăsase, dar, după ce a tras de trei ori din ţigara pe care i-am aprins-o, a cedat, pe jumătate adormită. I-am luat-o dintre degete şi am stins-o la poalele Muntelui Cancer. Apoi am luat-o în braţe şi m-am lăsat pe perne. Aşa am adormit.

10

Când m-am trezit cu primele raze ale dimineţii, aveam şliţul de la pantaloni desfăcut şi o mână îndemânatică îmi umbla prin chiloţi. M-am întors spre ea. M-a privit calmă:

– Lumea e tot aici, George. Şi noi la fel. Haide. Fii blând. Încă mă mai doare capul.

Am fost blând şi m-am străduit să dureze cât mai mult. Amândoi ne-am străduit. La sfârşit, şi-a ridicat şoldurile şi şi-a înfipt unghiile în omoplaţii mei. Era mişcarea ei de *o, Doamne, o, Doamne Dumnezeule, o, iubitule.*

– Orice, mi-a şoptit în ureche făcându-mă să mă cutremur când am ejaculat. Poţi să fii orice, să faci orice, doar să-mi spui că rămâi cu mine. Şi că mă mai iubeşti.

– Sadie… n-am încetat niciodată să te iubesc.

11

Am luat amândoi micul dejun în bucătărie înainte să mă întorc în Dallas. I-am spus că acum *pe bune* locuiam în Dallas şi că îi voi da numărul de telefon de îndată ce mi-l voi instala.

A încuviinţat din cap şi s-a jucat cu furculiţa în farfuria cu ouă.

– Nu te-am minţit. N-o să-ţi mai pun nicio întrebare despre treburile tale.

– Aşa e cel mai bine. Nu aştepta răspuns şi nu vei fi dezamăgită.

– Poftim?

– Nimic.

– Doar mai spune-mi încă o dată că faci lucruri bune, nu rele.

– Da, i-am răspuns. Sunt unul din băieţii buni.

– O să-mi poţi dezvălui într-o bună zi despre ce e vorba?

– Sper, am zis. Sadie, pozele alea pe care ţi le-a trimis…

– Le-am rupt de dimineaţă. Nu vreau să mai vorbesc despre ele.

– Nici nu trebuie. Dar trebuie să-mi spui dacă asta a fost *singura* legătură pe care a luat-o cu tine. Că nu a venit pe aici.

– N-a venit. Şi ştampila de pe plic era din Savannah.

Observasem asta. Însă mai observasem şi că era datată cu două luni în urmă.

– Nu-i prea bun la confruntări personale. Are suficient curaj în capul lui, dar cred că-i laş din punct de vedere fizic.

Mi s-a părut o judecată corectă; expedierea acelor fotografii era o caracteristică obişnuită a comportamentului pasiv-agresiv. Totuşi, Sadie fusese sigură că John Clayton n-o să afle unde stă şi unde lucrează acum, şi iată că se înşelase în privinţa asta.

– Iubito, e greu de prevăzut purtarea celor cu psihicul labil. Dacă îl zăreşti, chemi poliţia. Bine?

– *Da*, George, m-a repezit ea uşor. Dar trebuie să te mai întreb un lucru şi după aceea îţi promit că nu vom mai discuta despre asta până când vei fi tu pregătit. Dacă vei fi vreodată.

– În regulă.

Am încercat să mă pregătesc pentru întrebarea care eram sigur că va urma: *Vii din viitor, George?*

– O să ţi se pară aiurea.

– A fost o noapte aiurea. Întreabă-mă.

– Eşti…

A scos un hohot mic de râs şi a început să strângă farfuriile de pe masă. Le-a dus la chiuvetă şi m-a întrebat cu spatele la mine:

– Eşti om? Adică eşti de pe Pământ?

M-am apropiat de ea, i-am cuprins sânii în palme şi am sărutat-o pe ceafă.

– Sută la sută om.

S-a întors. Ochii-i erau gravi.

– Pot să te mai întreb ceva?

Am oftat:

– Spune.

– Mai am patruzeci de minute până să încep să mă pregătesc pentru şcoală. Se întâmplă să mai ai încă un prezervativ? Cred că am descoperit leacul pentru durerile de cap.

Capitolul 20

1

Aşa că, în cele din urmă, nu a fost nevoie decât de ameninţarea războiului nuclear ca să fim iarăşi împreună – extraordinar de romantic!

Bine, poate că nu.

Deke Simmons, fiind genul de bărbat care îşi ia întotdeauna o batistă în plus când merge la filme triste, ne-a aprobat din toată inima. Nu şi Ellie Dockerty. Am observat o ciudăţenie: femeile ştiu mai bine să păstreze un secret, dar bărbaţii sunt cei care se simt mai bine în preajma acestora. La vreo săptămână după încheierea Crizei Rachetelor Cubaneze, Ellie a chemat-o pe Sadie în birou şi a închis uşa în urma ei – semn rău. A fost la fel de directă ca de obicei şi a întrebat-o pe Sadie dacă ştie mai multe acum despre mine decât a ştiut înainte.

– Nu, i-a răspuns Sadie.

– Dar aţi luat-o de la capăt.

– Da.

– Măcar ştii unde locuieşte?

– Nu, dar am numărul lui de telefon.

Ellie şi-a dat ochii peste cap. Şi cine ar fi putut-o condamna?

– Măcar ţi-a spus un lucru, cât de mic, despre trecutul lui? Dacă a mai fost căsătorit? Pentru că eu cred că a mai fost.

Sadie nu i-a răspuns.

– Nu s-a întâmplat să pomenească dacă a abandonat pe undeva vreun viţel sau doi? Pentru că bărbaţii fac aşa ceva uneori şi unul care a făcut-o o dată, nu va ezita s-o…

– Duduie Ellie, pot să mă întorc la bibliotecă, acum? Am pus o elevă să aibă grijă de sală şi chiar dacă Helen e o fată

de nădejde, nu-mi place să-i las prea…

– Du-te, du-te, a făcut Ellie un semn cu mâna spre uşă.

– Credeam că-ţi *place* George, a spus Sadie când se ridica de pe scaun.

– Îmi place – pe un ton despre care Sadie mi-a povestit ulterior că mai degrabă sugera *mi-a plăcut.* Dar mi-ar plăcea şi mai mult – şi mi-ar plăcea şi mai mult pentru *tine* – dacă aş şti care este numele lui real şi ce intenţii are.

– Nu aştepta răspunsuri dacă nu vrei să ai dezamăgiri, a zis Sadie îndreptându-se spre uşă.

– Ce înseamnă *asta?*

– Înseamnă că îl iubesc. Înseamnă că mi-a salvat viaţa. Înseamnă că nu-i pot da în schimb decât încrederea mea şi că intenţionez să i-o dau.

Duduia Ellie era una dintre acele femei obişnuite să aibă ultimul cuvânt, numai că de data aceasta nu i-a reuşit.

2

În toamna şi iarna aceea ne-am stabilit o rutină. Veneam în Jodie vineri după-amiaza. Uneori cumpăram flori de pe drum, de la florăria din Round Hill. Uneori mă tundeam la frizeria din Jodie, care era un loc excelent pentru a te pune la curent cu ultimele bârfe. De asemenea, m-am obişnuit să am părul scurt. Îmi puteam aduce aminte cum îmi cădea înainte în ochi, dar în ruptul capului nu-mi aminteam pentru ce suportasem asta. A fost mai greu să mă obişnuiesc să port chiloţi strâmţi în loc de boxeri, dar, după o perioadă, testiculele mele au încetat să se mai vaite că se sufocă.

În serile acelea luam de obicei masa la restaurantul lui Al, apoi mergeam la meciul de fotbal. Iar când sezonul de fotbal s-a terminat, a început cel de baschet. Uneori ni se alătura şi Deke, purtând cu mândrie puloverul şcolii brodat cu inscripţia „Brian, leul luptător din Denton”.

Dar duduia Ellie nu venea niciodată cu noi.

Dezaprobările ei nu ne-au împiedicat să mergem la Candlewood Bungalows după meciurile de vineri. De obicei, rămâneam acolo singur şi sâmbătă noaptea, apoi, duminică dimineaţa, mă întâlneam iar cu Sadie la slujba de la biserica metodistă. Împărţeam aceeaşi carte de cântece şi intonam multe versuri din „Să adunăm snopii”. *Semănăm dimineaţa, semănăm seminţele bunătăţii…* Încă îmi mai răsună în minte şi melodia, şi cuvintele acestea pline de căldură.

De la biserică mergeam la ea acasă unde mâncam de prânz, apoi mă urcam în maşină şi mă întorceam în Dallas. Iar drumul mi se părea din ce în ce mai lung şi mai detestabil. În cele din urmă, într-o zi friguroasă de pe la mijlocul lui decembrie, Fordul meu a făcut o pană de motor, de parcă ar fi vrut şi el să-mi spună că mergem într-o direcţie greşită. Am vrut să-l repar – Sunlinerul ăsta decapotabil fiind singura maşină la care am ţinut cu adevărat în viaţă – dar tipul de la atelierul auto mi-a spus că motorul trebuie înlocuit şi că habar nu are de unde să facă rost de unul nou.

Aşa că m-am înfipt în rezerva mea substanţială (mă rog… *relativ* substanţială) şi am cumpărat un Chevy fabricat în 1959, cel care are designul cu aripioare în formă de W. Era o maşină bună, iar Sadie s-a îndrăgostit de ea pe loc, dar pentru mine nu a mai fost acelaşi lucru.

Am petrecut Crăciunul împreună la Candlewood. Am pus o rămurică de ilice pe măsuţa de toaletă şi i-am dăruit o jachetă. Ea mi-a dat o pereche de papuci pe care îi am şi acum în picioare. Există anumite lucruri destinate să dureze.

Pe douăzeci şi şase, de Ziua Puşculiţei, urma să luăm cina la ea acasă şi, în vreme ce aranjam masa, în faţa casei a oprit Ranch Wagon-ul lui Deke.

M-am mirat, deoarece Sadie nu pomenise nimic de musafiri. Încă şi mai surprins am fost când am zărit-o pe duduia Ellie pe locul de lângă şofer. Din felul cum stătea cu mâinile încrucişate pe piept şi se uita la maşina mea cea

nouă, am înţeles că nu eram singurul care nu ştiuse de acest aranjament. Dar – să dăm Cezarului ce-i al Cezarului – căldura prefăcută cu care m-a salutat părea suficient de autentică şi m-a sărutat pe obraz. Avea o căciuliţă tricotată care o făcea să semene cu un copilaş bătrân şi mi-a zâmbit cu buzele strânse când am ajutat-o să şi-o scoată.

– Nici eu n-am fost la curent, i-am şoptit.

Deke mi-a scuturat viguros mâna.

– La mulţi ani, George. Mă bucur să te văd. Mamă, ce bine miroase.

Şi a şters-o la bucătărie. După câteva momente am auzit-o pe Sadie râzând şi exclamând:

– *Scoate-ţi* degetele de acolo, Deke. Nu te-a învăţat mama ta cum să te porţi?

Ellie îşi descheia încet nasturii uriaşi de la haină, fără să-şi ia nicio clipă ochii de la mine.

– E înţelept, George? m-a întrebat. Ce faceţi tu şi cu Sadie – crezi că e înţelept?

Înainte să apuc să-i răspund, a apărut Sadie cu friptura de curcan pe care tot o pregătea cu mare tam-tam încă de când ne întorsesem de la Candlewood Bungalows. Ne-am aşezat la masă şi ne-am prins de mâini.

– Doamne, binecuvântează mâncarea aceasta, a spus Sadie. Şi te rog binecuvântează prietenia pe care o simţim unul pentru celălalt cu mintea şi cu sufletul.

Am crezut că s-a terminat şi am vrut să-i dau drumul la mână, dar ea m-a strâns şi mai tare cu stânga, în vreme ce cu dreapta strângea mâna lui Ellie.

– Şi te rog binecuvântează-i pe George şi pe Ellie cu prietenie. Ajută-l pe George să-şi amintească bunătatea ei şi ajut-o pe Ellie să-şi amintească faptul că, dacă nu ar fi existat George, la noi în oraş ar fi fost o fată cu o cicatrice oribilă pe faţă. Îi iubesc pe amândoi şi mă întristează să le văd neîncrederea din ochi. În numele lui Iisus, amin.

– Amin! a repetat Deke entuziasmat. Frumoasă rugăciune!

I-a făcut cu ochiul lui Ellie.

Cred că o parte din Ellie ar fi vrut să se ridice de la masă şi să plece. Poate că menţionarea lui Bobbi Jill a împiedicat-o. Sau poate respectul pe care ajunsese să-l nutrească faţă de noua bibliotecară. Poate a avut puţin de-a face şi cu mine. Mi-ar plăcea să fi fost aşa.

Sadie se uita la duduia Ellie cu toată vechea ei nerăbdare.

– Curcanul arată absolut minunat, a spus Ellie şi mi-a dat farfuria ei.

– Vrei să fii bun să-mi pui un ciocănel, George? Şi nu fi zgârcit cu umplutura.

Poate că Sadie era vulnerabilă. Şi poate că Sadie era stângace. Dar Sadie putea să fie şi foarte, foarte curajoasă.

Cât de mult o iubeam.

3

Lee, Marina şi June s-au dus în vizită la soţii de Mohrenschildt să întâmpine noul an. Iar eu am rămas cu îndeletnicirile mele singuratice, însă atunci când Sadie m-a sunat să mă întrebe dacă vreau s-o duc la balul de revelion de la Bountiful Grange, am ezitat.

– Ştiu la ce te gândeşti, mi-a spus, dar o să fie mai bine decât anul trecut. O să avem noi grijă.

Şi iată-ne, la opt seara, dansând din nou pe sub plasele cu baloane. Formaţia de anul acesta se numea Dominoes. În rolul principal era un grup de suflători în loc de chitarişti stil Dick Dale care dominaseră balul de anul trecut, dar şi aceştia cântau foarte bine. Erau aceleaşi castroane cu limonadă roz şi suc de ghimbir, unul fără alcool, celălalt cu rom. Aceiaşi fumători sub scara de incendiu în aerul rece. Dar atmosfera era mai bună decât cea de anul trecut. În aer plutea un sentiment de uşurare şi fericire. În octombrie lumea trecuse pe lângă ameninţarea unei catastrofe nucleare… şi scăpase. Am surprins câteva comentarii

entuziaste referitoare la modul în care Kennedy îl făcuse pe bătrânul şi fiorosul urs rus să se retragă.

Pe la ora nouă, în timpul unui dans lent, Sadie a scos un ţipăt şi s-a retras din braţele mele. Am fost convins că îl recunoscuse pe John Clayton în mulţime şi mi-a sărit inima în gât. Dar ţipătul ei fusese unul de pură bucurie, căci îi zărise pe Mike Coslaw – absurd de chipeş într-un sacou din tweed – şi pe Bobbi Jill Allnut. A fugit înspre ei… şi s-a împiedicat de piciorul cuiva. Mike a prins-o, a luat-o în braţe şi a învârtit-o. Bobbi mi-a făcut un semn timid cu mâna.

L-am salutat pe Mike şi am sărutat-o pe Bobbi Jill pe obraz. Din cicatricea hidoasă mai rămăsese doar o dungă roz deschis.

– Doctorul mi-a zis că până la vară nici n-o să se mai observe, a spus ea. Şi mi-a mai zis că mă refac cel mai repede dintre toţi pacienţii lui. Datorită dumneavoastră.

– Am căpătat un rol în *Moartea unui comis voiajor*, domnule A, m-a informat Mike. Îl joc pe Biff.

– Rolul parcă e făcut pentru tine, m-am bucurat eu. Doar ai grijă să te fereşti de bătăile cu frişcă.

Într-una dintre pauze l-am văzut că îi spune ceva interpretului din orchestră şi am ştiut exact ce va urma. Când au revenit pe podium, acesta a anunţat:

– Avem o cerere specială. Există printre noi un domn George Amberson şi o domnişoară Sadie Dunhill? George şi Sadie? Veniţi încoace, George şi Sadie, sus de pe scaune, treceţi la acţiune.

Am păşit pe ring într-o furtună de aplauze. Sadie se îmbujorase toată şi râdea în hohote. I-a arătat lui Mike pumnul strâns în semn de ameninţare. El a zâmbit cu gura până la urechi. Puştiul pleca din trăsăturile lui, lăsând locul bărbatului ce va deveni. Abia sesizabil acum, dar cu siguranţă acolo. Cântăreţul a numărat, iar orchestra a început cu măsura pe care încă o mai aud în vise.

Di-da-daaam… da-di-da-da-daaaa…

Mi-am întins mâinile spre Sadie. A clătinat din cap, dar a început să-şi unduiască şoldurile pe ritm.

– Luaţi-l, don’şoară Sadie, a strigat Bobbi Jill. Dansaţi!

I s-au alăturat toţi cei din sala de bal:

– *Dansaţi! Dansaţi! Dansaţi!*

A cedat şi m-a prins de mâini. Şi am dansat.

4

La miezul nopţii, formaţia a cântat „Auld Lang Syne” – o altă orchestraţie decât cea de în urmă cu un an, dar acelaşi cântec dulce –, iar baloanele au început să plutească peste noi. Cuplurile se îmbrăţişau şi se sărutau. La fel am făcut şi noi.

– An Nou fericit, G… s-a dat înapoi încruntându-se. Ce s-a întâmplat?

Pe neaşteptate, avusesem în faţa ochilor imaginea clădirii Texas Book Depository, cub uriaş şi urât din cărămidă, cu ferestre ca nişte ochi. În anul acesta urma să devină o efigie a Americii.

Nu se va întâmpla asta. N-o să te las să ajungi atât de departe, Lee. N-o să ajungi niciodată la fereastra aceea de la etajul şase. Asta e promisiunea mea de Anul Nou.

– George?

– M-a trecut un fior, i-am spus. La mulţi ani!

M-am aplecat să o sărut, dar ea m-a oprit.

– O să se întâmple curând, nu-i aşa? Lucrul acela pe care ai venit să-l faci.

– Da, i-am răspuns. Dar nu chiar acum. În noaptea asta suntem doar noi doi. Sărută-mă, iubito. Şi dansează cu mine.

5

La sfârşitul lui 1962 şi la începutul lui 1963 am trăit două vieţi. Viaţa mea cea bună era în Jodie şi la

Candlewood, în Kileen. Cealaltă era în Dallas.

Lee şi Marina se împăcaseră. Primul loc unde au locuit în Dallas a fost un apartament ca o groapă de gunoi foarte aproape de West Neely. De Mohrenschildt a fost cel care i-a ajutat să se mute. George Bouhe nu şi-a făcut apariţia. Nici vreunul din ceilalţi emigranţi ruşi. Îi gonise Lee. *Îl urau,* notase Al, iar dedesubt: *A vrut să-i facă să-l urască.*

Clădirea dărăpănată de la numărul 604 de pe Elsbeth Street fusese împărţită în patru sau cinci apartamente, în care stăteau claie peste grămadă o mulţime de oameni săraci care munceau mult, beau mult şi produceau hoarde de mucoşi foarte sonori. Prin comparaţie, fosta locuinţă a soţilor Oswald din Fort Worth arăta aproape decent.

N-am avut nevoie de ajutor electronic pentru a monitoriza starea tot mai precară a căsniciei lor; Marina purta pantaloni scurţi chiar şi după ce vremea se răcise, de parcă ar fi vrut să-l tachineze cu vânătăile ei. Şi cu nurii ei, fireşte. În mod obişnuit, June stătea în cărucior, între ei. Nu mai plângea tot aşa de mult în timpul partidelor lor de strigăte, ci doar se uita la ei sugându-şi degetul sau suzeta.

Într-o zi din noiembrie 1962, când mă întorceam de la bibliotecă, i-am observat pe Lee şi Marina la colţul dintre West Neely şi Elsbeth Street, urlând unul la celălalt. Câţiva oameni (mai ales femei la ora aceea) ieşiseră în pragul caselor ca să urmărească scandalul. June era în cărucior, tăcută şi abandonată, înfăşurată într-un pled roz, scămoşat.

Se certau în rusă, dar mărul discordiei era evident indicat de degetul acuzator al lui Lee. Marina purta o fustă neagră şi dreaptă – nu ştiu dacă pe vremea aceea şi în locul acela apăruse denumirea de fuste stilou – iar fermoarul de pe şoldul stâng era pe jumătate tras. Poate doar se blocase în material, dar dacă stăteai să asculţi delirul bărbatului ai fi crezut că o prinsese făcând trotuarul.

Femeia şi-a dat părul la o parte din ochi, a făcut un semn spre casa unde locuiau acum – la jgheaburile sparte din

care curgea apă murdară, la gunoaiele şi cutiile goale de bere de pe peluza chelă – şi i-a urlat în engleză:

– Spui minciuni frumoase, apoi aduci soţie şi copil în *cooocina* asta!

Lee s-a înroşit până la rădăcina părului şi şi-a încrucişat braţele peste pieptul costeliv, ca şi cum ar fi vrut să-şi ancoreze mâinile ca să nu mai producă şi alte stricăciuni. Şi poate că ar fi reuşit, cel puţin de această dată, dacă ea nu ar fi izbucnit în râs şi nu şi-ar fi fluturat degetele în dreptul urechii într-un gest ce pare a fi comun tuturor culturilor. A vrut să se întoarcă şi să plece, dar a tras-o înapoi şi a lovit din greşeală căruciorul aproape răsturnându-l. Apoi a lovit-o cu putere. S-a prăbuşit pe trotuarul spart şi şi-a acoperit faţa când el s-a aplecat deasupra ei.

– Nu, Lee, nu! Nu mai lovi pe mine!

N-a lovit-o. A smucit-o ca s-o ridice în picioare şi a început s-o zgâlţâie. Capul femeii se mişca în toate direcţiile.

– Hei! m-a făcut să tresar o voce ruginită din stânga mea. Hei, *tu*, băiete!

O femeie în vârstă cu un cadru ortopedic stătea în faţa casei doar într-o cămaşă de noapte roz din flanel, cu o jachetă vătuită deasupra. Părul cărunt îi stătea ridicat, aducându-mi aminte de permanentul pe care şi-l făcuse Elsa Lanchester la douăzeci de mii de volţi în *Mireasa lui Frankenstein.*

– Femeia aia e bătută! Du-te acolo şi opreşte-l!

– Nu, doamnă.

Îmi tremura vocea. M-am gândit să mai spun *Nu mă bag între un bărbat şi soţia lui,* dar ar fi fost o minciună. Adevărul era că nu voiam să fac absolut nimic ce ar fi putut schimba viitorul.

– Fricosule, mi-a spus femeia.

Cheamă poliţia, aproape că am spus, dar iarăşi mi-am înghiţit cuvintele. Dacă cucoana nu se gândise deja la asta şi îi dădeam eu ideea, la fel ar fi fost influenţat cursul

evenimentelor. Dar a venit poliţia? *Vreodată?* Notiţele lui Al nu spuneau nimic în sensul acesta. Tot ce ştiam era că Oswald nu a fost niciodată judecat pentru violenţă domestică. Dar cred că puţini bărbaţi erau judecaţi pentru aşa ceva în vremurile acelea şi în locul acela.

Acum o târa spre alee cu o mână, în vreme ce cu cealaltă smucea căruciorul după el. Bătrâna mi-a aruncat o ultimă privire nimicitoare şi a tropăit înapoi în casă. Se retrăgeau şi ceilalţi. Spectacolul se terminase.

Din cameră, mi-am exersat binoclul asupra monstruozităţii din cărămidă roşie situate în diagonală de casa mea. După două ore, tocmai când voiam să renunţ la supraveghere, am zărit-o pe Marina ieşind cu o valijoară roz şi cu fetiţa înfăşurată în păturică. Îşi dăduse jos fusta de la care pornise toată tevatura şi îşi pusese o pereche de pantaloni şi două pulovere, căci vremea se răcise. A mers repede pe stradă, uitându-se în urmă de câteva ori după Lee. Când am fost convins că nu avea s-o urmărească, am pornit eu după ea.

A ajuns până la spălătoria de maşini Mister Car Wash, la patru străzi distanţă pe West Davis şi a intrat în cabina telefonică. M-am aşezat vizavi, pe banca din staţia autobuzului, cu un ziar desfăcut în faţă. Douăzeci de minute mai târziu, a apărut bătrânul şi devotatul George Bouhe. Marina i-a spus ceva cu o expresie foarte serioasă. El a dus-o la maşină şi i-a deschis portiera din dreapta şoferului. Ea a zâmbit şi l-a sărutat în fugă pe colţul gurii. Sunt sigur că tipul s-a topit de bucurie. Apoi s-a urcat la volan şi au plecat.

6

În seara aceea a mai avut loc o ceartă în faţa casei de pe Elsbeth Street şi din nou vecinii au ieşit să urmărească spectacolul. M-am amestecat în mulţime, ştiind că nu voi fi observat acolo.

Cineva – cu siguranţă Bouhe – îi trimisese pe George şi Jeanne de Mohrenschildt să ia şi restul lucrurilor Marinei. Probabil că Bouhe se gândise că erau singurii care puteau să intre fără ca Oswald să recurgă la măsuri de natură fizică.

– Al dracu’ să fiu dacă vă dau ceva! a strigat Lee, fără să-i pese de vecinii fascinaţi care îi sorbeau fiecare cuvânt.

Venele de la gât i se umflaseră şi ieşeau în relief; faţa i se colorase iarăşi în roşul acela strălucitor, de rac opărit. Cât de tare trebuie să-şi fi detestat tendinţa de a se îmbujora ca o fetiţă prinsă cu bileţele de amor.

De Mohrenschildt a apelat la abordarea raţională.

– Gândeşte-te, prietene. Aşa mai există o şansă. Dacă ar trimite poliţia…

A făcut un gest din umeri şi şi-a ridicat mâinile înspre cer.

– Atunci lăsaţi-mă o oră, i-a spus Lee, zâmbind cu toţi dinţii, dar cu o expresie încrâncenată. Ca să am timp să-i tai toate rochiile şi să distrug toate jucăriile pe care le-au trimis bogătaşii ăia ca să-mi cumpere fata.

– Ce se petrece? m-a întrebat un tânăr.

Avea cam douăzeci de ani şi călărea o bicicletă Schwinn.

– Cred că-i o ceartă conjugală.

– Osmont ăla, sau cum l-o fi chemând, nu? L-a părăsit rusoaica? Era şi timpul, părerea mea. Individul e nebun. E comunist, ştiai?

– Cred că am auzit ceva.

Lee urca ţanţoş treptele cu capul dat pe spate şi spinarea ţeapănă – Napoleon retrăgându-se din Moscova – când Jeanne de Mohrenschildt a strigat după el:

– Încetează, stupidnik!

Lee s-a întors la ea cu ochi mari care parcă spuneau că nu-i vine să creadă că se simte rănit. L-a privit pe de Mohrenschildt ca şi cum ar fi vrut să zică *de ce nu-ţi stăpâneşti nevasta,* dar de Mohrenschildt nu a intervenit. Părea că se distrează. Ca un amator de teatru care se uită

la o piesă bunicică. Nu extraordinară, nu Shakespeare, dar o modalitate acceptabilă de a-şi petrece timpul.

Jeanne:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lee, dacă-ţi iubeşti soţia, încetează să te mai porţi ca un copil răzgâiat. Poartă-te cum trebuie.

– Nu se poate să-mi vorbeşti aşa.

La nervi, accentul de sudist al lui Lee era şi mai puternic.

– Ba uite că se poate, şi aşa şi fac, l-a repezit femeia. Lasă-ne să-i luăm lucrurile sau am să chem poliţia eu însămi.

Lee a mârâit:

– Spune-i să tacă din gură şi să-şi vadă de treaba ei, George.

De Mohrenschildt a râs plin de voioşie:

– Astăzi *tu* eşti treaba noastră, Lee.

Apoi a devenit serios:

– Încep să-mi pierd respectul pentru tine, tovarăşe. Lasă-ne să intrăm. Dacă-mi preţuieşti prietenia cât o preţuiesc eu pe a ta, lasă-ne să intrăm acum.

Cu umeri gârboviţi, Lee s-a dat la o parte. Jeanne a urcat treptele fără să-l învrednicească nici măcar cu o privire. Dar de Mohrenschildt s-a oprit şi l-a cuprins pe Lee – care devenise înfiorător de slab – într-o îmbrăţişare puternică. După una sau două secunde, Oswald l-a îmbrăţişat la rândul lui. Şi am observat (cu un amestec de milă şi repulsie) că băiatul – pentru că, de fapt, asta era – începuse să plângă.

– Da’ ce, sunt o pereche de ciudaţi din ăia? a întrebat tânărul cu bicicleta.

– Ciudaţi sunt, într-adevăr, i-am răspuns. Dar nu aşa cum îţi închipui.

7

Pe la sfârşitul aceleiaşi luni, când m-am întors dintr-unul din weekendurile petrecute cu Sadie, am descoperit că

Marina şi June se întorseseră şi locuiau şi ele acum în haznaua de pe Elsbeth Street. O scurtă perioadă, familia a părut liniştită. Lee se ducea la muncă – acum mărea fotografii, nu mai asambla uşi din aluminiu – şi se întorcea acasă, uneori chiar cu flori. Marina îl întâmpina cu pupături. Odată i-a arătat că strânsese gunoiul de pe peluza din faţă, iar el a aplaudat-o. Femeia a început să râdă şi am putut să observ că îşi reparase dinţii. Nu ştiu cât a avut de-a face George Bouhe cu afacerea asta, dar personal cred că foarte mult.

Am urmărit această scenă din colţul străzii şi iarăşi am fost luat prin surprindere de vocea ruginită a bătrânei cu cadrul ortopedic.

– Să ştii că n-o să dureze.

– S-ar putea să aveţi dreptate, i-am spus.

– Probabil că o s-o omoare. Am mai văzut de astea.

De sub părul electric, ochii ei mă urmăreau cu dispreţ rece.

– Şi n-ai de gând să te amesteci, nu-i aşa, Sonny Biscuit?

– Ba da, i-am spus. Dacă lucrurile se vor înrăutăţi, am s-o fac.

Şi aveam de gând să-mi ţin această promisiune, chit că nu o făcusem pentru binele Marinei.

8

În dimineaţa de după cina luată la Sadie de Ziua Puşculiţei, am găsit în cutia poştală o notă de la Oswald, deşi era semnată A. Hidell. Aflasem despre acest nume fals din însemnările lui Al. *A* însemna Alek, numele cu care îl alinta Marina în timpul perioadei petrecute în Minsk.

Nu m-a deranjat că am primit anunţul respectiv, pentru că toată lumea de pe stradă primise câte unul. Fluturaşii fuseseră tipăriţi pe hârtie roz-aprins (şterpelită probabil de la actualul loc de muncă al lui Oswald) şi am observat vreo zece, dacă nu mai mulţi, fâlfâind în rigolă. Locuitorii

cartierului Oak Cliff din Dallas nu erau renumiţi pentru depozitarea gunoaielor în locuri amenajate în acest sens.

SĂ PROTESTĂM ÎMPOTRIVA FASCISMULUI DE LA CANALUL 9!
CASA SEGREGAŢIONISTULUI BILLY JAMES HARGIS!
PROTESTAŢI ÎMPOTRIVA FOSTULUI GENERAL EDWIN WALKER!

Marţi seara, în timpul televiziei emisiei aşa-zise Cruciada Creştină a lui Billy James Hargis, Canalul 9 va da timp de emisie GENERALULUI EDWIN WALKER, fascist de dreapta, care l-a încurajat pe J.F.K. să invadeze poporul paşnic al Cubei şi care a aţâţat DISCRIMINAREA negrilor şi s-a împotrivit integrării în sud. (Dacă aveţi îndoieli în ce priveşte această informaţie, verificaţi în „Ghidul TV”.) Aceşti doi oameni reprezintă tot ce am atacat noi în Războiul Doi şi DELIRUL lor Fascist nu are treabă la TV. EDWIN WALKER a fost unul din cei din SUPREMAŢIA ALBILOR care a încercat să-l împiedice pe JAMES MEREDITH să ia parte la adunarea de la UNIV MISSISSIPPI. Dacă iubiţi America protestaţi împotriva timpului gratis dat la ăia care propovăduie URA şi VIOLENŢA. Scrieţi o scrisoare! Mai bine, veniţi şi protestaţi la Canal 9 pe 27 dec!

A. Hidell
Preşedinte „Jos Mâinile de pe Cuba” Filiala Dallas – Fort Worth

Am observat în treacăt greşelile de ortografie, apoi am împăturit fluturaşul şi l-am pus în cutia unde îmi ţineam manuscrisul.

În ediţia ziarului *Muci Herald* din ziua de după „televizia” cu Hargis şi cu Walker nu s-a relatat că ar fi fost vreun protest în faţa sediului postului Canal 9. Mă îndoiesc că s-a dus cineva şi sunt aproape convins că nici măcar Lee

nu a trecut pe acolo. Dar eu am deschis televizorul pe Canalul 9 joi seara, nerăbdător să-l văd pe omul pe care Lee – probabil Lee – va încerca în curând să-l ucidă.

La început a fost doar Hargis, aşezat la un birou şi prefăcându-se că îşi notează ceva important în vreme ce din fundal se auzea înregistrarea unui cor care interpreta „Imnul de luptă al Republicii". Era un ins grăsuluc cu o grămadă de păr negru pieptănat peste cap. Pe când sunetele muzicii se stingeau, şi-a lăsat stiloul din mână, s-a uitat fix la cameră şi a spus:

– Bun venit la Cruciada Creştină, semeni ai mei. V-am adus veşti bune – *Iisus vă iubeşte.* Da, vă iubeşte, pe fiecare dintre voi. Să ne rugăm împreună.

Vreo zece minute după asta, Hargis l-a ţăcănit la cap pe Atotputernicul. A vorbit despre lucrurile obişnuite, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru şansa pe care i-a dat-o de a răspândi evanghelia şi instruindu-L pe Acesta să-i binecuvânteze pe cei care au trimis ofrande ale dragostei. Apoi a intrat în fondul problemei, cerându-I lui Dumnezeu să-i armeze pe Aleşii Lui cu sabia şi pavăza dreptăţii ca să putem înfrânge comunismul, care şi-a ridicat capul hidos la doar o sută cincizeci de kilometri distanţă de coasta Floridei. I-a cerut lui Dumnezeu să îi ofere preşedintelui Kennedy înţelepciunea (pe care el, Hargis, aflându-se mai aproape de El, o poseda deja) de a intra în Cuba şi de a smulge tarele necredinţei. I-a mai cerut lui Dumnezeu şi să pună capăt ameninţării comuniste tot mai mari din campusurile universitare americane – se pare că muzica folk avea o anumită legătură cu chestia asta, dar Hargis a cam pierdut şirul când a ajuns aici. A încheiat mulţumindu-I lui Dumnezeu pentru oaspetele său din această seară, eroul luptei de la Anzio şi a celei de la Chosin, Generalul Edwin A. Walker.

Walker era îmbrăcat într-un costum kaki extrem de asemănător cu o uniformă. Dunga pantalonilor părea ascuţită ca un brici. Chipul lui împietrit mi-a adus aminte de

actorul de westernuri Randolph Scott. A dat mâna cu Hargis şi au început să vorbească despre comunismul care se răspândise nu doar în campusurile universitare, ci şi în sălile Congresului şi în comunitatea ştiinţifică. Au atins în treacăt problema fluorizării apei. Şi apoi au început discuţia despre Cuba, pe care Walker o numea cancerul din Caraibe.

Am înţeles de ce Walker eşuase atât de penibil în cursa sa pentru postul de guvernator al statului Texas cu un an în urmă. Ar fi fost în stare să adoarmă nişte liceeni chiar şi la prima oră de curs. Dar, când discursul lui începea să treneze, Hargis avea grijă să-i dea câte un imbold, intercalând exclamaţii de genul „Iisus fie lăudat!” şi „Dumnezeu ţi-este martor, frate!”. Au mai pălăvrăgit despre apropiata campanie de manifestări, intitulată „Operaţiunea Cursa de la Miezul Nopţii”, ce urma să se desfăşoare în statele din sud. Apoi Hargis l-a invitat pe Walker să lămurească lucrurile cu referire la „anumite acuze injurioase despre o posibilă atitudine segregaţionistă apărute în ziarele din New York şi nu numai”.

Şi acum Walker a uitat că e la televizor şi a prins ceva viaţă:

– Ştii că nu-i nimic altceva decât un vagon de propagandă comunistă.

– Ştiu! a exclamat Hargis. Şi Dumnezeu vrea să îi demaşti, frate.

– Mi-am trăit întreaga viaţă în armata americană şi voi fi soldat cu inima până la moarte. (Dacă era după voia lui Lee, asta însemna în aproximativ trei luni.) Întotdeauna mi-am îndeplinit datoria de soldat. Când preşedintele Eisenhower mi-a ordonat să pun capăt tulburărilor din Little Rock din 1957 – izbucnite din cauza integrării rasiale forţate în liceul din localitate, după cum bine ştii – mi-am făcut datoria. Dar Billy, sunt şi soldat în oastea lui Dumnezeu…

– Soldat *creştin!* Iisus fie lăudat!

– … şi în calitatea aceasta de creştin, ştiu că integrarea forţată este o greşeală *cumplită*. Contravine constituţiei, contravine autonomiei statale şi contravine Bibliei.

– Împărtăşeşte-ne, l-a îndemnat Hargis şi şi-a şters o lacrimă de pe obraz, sau poate o picătură de transpiraţie care trecuse prin stratul gros de fard.

– Urăsc eu rasa neagră? Cei care susţin asta – şi cei care s-au zbătut atât ca să mă alunge din serviciul militar pe care îl iubesc – sunt mincinoşi şi comunişti. Tu ştii adevărul, oamenii alături de care am luptat ştiu adevărul şi *Dumnezeu* ştie adevărul.

S-a aplecat spre gazda emisiunii:

– Crezi că profesorii *negri* din Alabama şi din Arkansas şi din Louisiana şi din marele stat al Texasului îşi doresc integrarea rasială? Nu şi-o doresc. O consideră o insultă la adresa talentelor şi strădaniilor lor. Crezi că elevii *negri* îşi doresc să meargă la şcoală alături de albii care sunt în mod natural mai înzestraţi pentru citit, scris şi aritmetică? Crezi că americanii adevăraţi îşi doresc corcirea care va rezulta din această împreunare?

– Sigur că nu! *Iiiiisuuus fie lăudat!*

Mi-am amintit de semnul pe care îl văzusem în North Carolina, cel care arăta spre o potecă străjuită de tufe de oţetar otrăvitor. COLORAŢI scria pe el. Walker nu merita să moară, dar mai mult ca sigur că avea nevoie de o zguduială straşnică. *Iisus fie lăudat* pentru *cel* care o va face.

Atenţia îmi plecase la plimbare, dar ceea ce spunea acum Walker a readus-o înapoi în mare grabă.

– Dumnezeu, nu generalul Edwin Walker, a fost cel care a stabilit poziţia negrilor în lumea Lui atunci când le-a dat o altă culoare a pielii şi alte talente. Talente sportive. Ce ne spune Biblia despre deosebirea aceasta şi de ce a fost rasa neagră blestemată cu atât de multă durere şi trudă? Vom afla dacă citim capitolul nouă al genezei, Billy.

– Dumnezeu fie lăudat pentru cuvântul Lui cel sfânt.

Walker şi-a închis ochii şi a ridicat mâna dreaptă de parcă depunea mărturie la tribunal.

– Şi Noe a băut vin şi îmbătându-se, s-a dezvelit. Iar Ham a văzut goliciunea tatălui său şi le-a spus fraţilor săi. Dar Sem şi Iafet – părintele rasei arabe şi părintele rasei albe, ştiu că ştii toate astea, Billy, dar nu toată lumea le ştie, nu toată lumea a fost deprinsă cu învăţăturile Bibliei încă de la sânul mamei…

– Dumnezeu fie lăudat pentru mamele creştine! Spune mai departe!

– Sem şi Iafet nu s-au uitat. Şi când s-a trezit Noe şi a aflat ce s-a întâmplat, a spus: „Blestemat să fie Canaan, robul robilor să fie la fraţii săi, tăietor de lemne să fie şi să care apă cu ciu…”

N-am mai suportat şi am închis televizorul.

9

Ce am văzut la Lee şi Marina în ianuarie şi februarie 1963 m-a dus cu gândul la un tricou inscripţionat pe care l-a purtat Christy în ultimul an al căsniciei noastre. Chipul unui pirat fioros cu mesajul BĂTĂILE VOR CONTINUA PÂNĂ CÂND MORALITATEA VA CREŞTE. Şi multe bătăi au avut loc la numărul 604 de pe Elsbeth Street în iarna aceea. Toţi cei din vecinătate auzeam urletele lui Lee şi ţipetele Marinei – uneori ţipete de furie, alteori de durere. Nimeni nu a intervenit. Nici eu.

Nu că ar fi fost singura nevastă bătută regulat în Oak Cliff; ba chiar parcă se instituise o tradiţie locală în acest sens în serile de vineri şi sâmbătă. Din lunile astea cenuşii şi înfiorătoare nu-mi amintesc decât că îmi doream fierbinte să se termine serialul ăsta jalnic, ca să pot fi cu Sadie tot timpul. Voi verifica dacă Lee va fi singur când va încerca să-l omoare pe generalul Walker, apoi îmi voi duce la capăt misiunea. Nu era obligatoriu ca Oswald să acţioneze singur de ambele dăţi, dar asta era tot ce puteam face. După ce voi

afla toate răspunsurile – mare parte din ele, în orice caz – îl voi ucide pe Lee Oswald cu tot atâta sânge rece ca atunci când l-am omorât pe Frank Dunning.

Vremea a trecut. Încet, dar a trecut. Şi într-o bună zi, cu puţin timp înainte ca soţii Oswald să se mute pe Neely Street în apartamentul de deasupra mea, am văzut-o pe Marina stând de vorbă cu bătrâna cu cadrul ortopedic şi părul în stil Elsa Lanchester. Surâdeau amândouă. Bătrâna a întrebat-o ceva. Marina a râs, a dat din cap şi şi-a pus mâinile pe abdomen.

Am împietrit lângă fereastră, cu draperiile trase, binoclul în mână şi gura uscată. *Această* neaşteptată evoluţie a evenimentelor nu era menţionată în însemnările lui Al, fie pentru că nu ştiuse, sau nu-i păsase. Dar *mie* îmi păsa.

Soţia celui pe care l-am aşteptat mai mult de patru ani ca să-l omor era din nou însărcinată.

Capitolul 21

1

Pe 2 martie 1963, soţii Oswald au devenit vecinii mei de la etaj. Şi-au cărat lucrurile din cutia de cărămidă de pe Elsbeth Street în braţe, îndesate în cutii din carton. Şi aproape imediat au început să se învârtă rolele micuţului magnetofon japonez, dar, de obicei, ascultam la căşti. Aşa, conversaţiile de deasupra aveau viteză normală, dar bineînţeles că tot nu puteam să pricep prea multe.

În săptămâna de după mutarea familiei Oswald în noul bârlog, m-am dus la una din casele de amanet de pe Greenville Avenue ca să-mi cumpăr un pistol. Primul revolver pe care mi l-a arătat cămătarul a fost acelaşi model Colt .38 pe care îl cumpărasem în Derry.

– Foarte bun pentru apărare împotriva pungaşilor şi hoţilor de case, mi-a spus cămătarul. Al naibii de precis la douăzeci de metri.

– Cincisprezece, am spus. Cincisprezece metri, aşa ştiu eu.

Cămătarul şi-a ridicat sprâncenele:

– Bine, haide cinşpe. Orice cretin care…

…ar încerca să mă jefuiască trebuie să fie la distanţă mai mică de atât.

– … te-ar acosta o să fie mai aproape. Ce zici?

Primul impuls, doar ca să întrerup acel dangăt armonic, uşor discordant însă, a fost să-i spun că vreau altceva, poate unul de calibrul .45, însă întreruperea armoniei ar fi putut să fie o idee proastă. Cine să ştie? Ce *ştiam*, însă, era că pistolul .38 pe care îl cumpărasem în Derry îşi făcuse treaba.

– Cât costă?

– Ţi-l dau cu doişpe.

Cu doi dolari mai mult decât dădusem în Derry, dar, sigur, asta se întâmplase cu patru ani şi jumătate în urmă. Şi dacă ajustam preţul cu rata inflaţiei doisprezece dolari era destul de bine. I-am cerut şi o cutie cu gloanţe şi am încheiat afacerea.

Când cămătarul a văzut că pun şi pistolul şi gloanţele în servieta pe care o adusesem special în acest scop, mi-a spus:

– Să-ţi vând şi un toc pentru pistol, băiete? Nu pari a fi de prin părţile astea şi probabil că nu ştii, dar e legal să poţi armă în Texas fără permis dacă ai cazier. Ai cazier?

– Nu, dar nu mă aştept să fiu jefuit în plină zi.

Cămătarul mi-a azvârlit un zâmbet sumbru:

– Nu poţi să ştii ce se poate *întâmpla* pe Greenville Avenue. Un tip şi-a zburat creierii aproape de aici acum vreo câţiva ani.

– Nu mai spune?

– Da, dom’le, lângă barul Desert Rose. Din cauza unei tipe, bineînţeles, îţi dai seama?

– Îmi dau, i-am răspuns. Deşi se mai întâmplă să fie şi din cauza politicii.

– Nee, întotdeauna e vorba de o muiere.

Îmi lăsasem maşina într-o parcare aflată la distanţă de patru străzi de casa de amanet şi, ca să ajung la maşina mea cea nouă (nouă pentru mine, în orice caz), trebuia să trec prin faţa casei de pariuri Faith Financial, unde pariasem pe Miracle Pirates în toamna lui 1960. Individul care îmi achitase cei o mie două sute de dolari fuma în faţa clădirii. Purta acelaşi cozoroc verde. Privirea i-a alunecat peste mine, fără să dea vreun semn că m-ar fi recunoscut.

2

Asta se întâmpla într-o după-amiază de vineri şi de pe Greenville Avenue m-am dus direct la Kileen, unde m-am întâlnit cu Sadie la Candlewood Bungalows. Am rămas acolo

peste noapte, aşa cum ne formaserăm obiceiul în acea iarnă. Ziua următoare ea s-a întors în Jodie unde m-am dus şi eu duminică pentru a asista la slujbă. După binecuvântare, în timpul părţii când ne ţinem de mâini şi spunem „Pacea să fie cu voi”, gândurile mi s-au îndreptat, într-un mod deloc plăcut, la pistolul din portbagajul maşinii mele.

În timpul prânzului de duminică Sadie m-a întrebat:

– Mai e mult? Până când vei face ceea ce trebuie să faci?

– Dacă totul merge cum sper eu, nu mai mult de o lună.

– Şi dacă nu?

Mi-am trecut mâinile prin păr şi m-am dus la fereastră.

– Atunci nu ştiu. Mai ai şi alte întrebări?

– Da, mi-a răspuns liniştită. Avem prăjitură cu cireşe la desert. Vrei să-ţi pun şi puţină frişcă?

– Da, mulţumesc, i-am spus. Te iubesc, draga mea.

– Bine faci, a zis ridicându-se să aducă prăjitura. Pentru că mă simt cam vulnerabilă.

Am rămas la fereastră. O maşină trecea încet pe stradă – veche dar bună, cum ar fi spus crainicul de la K-Life – şi am avut din nou sentimentul că asist la un alt moment armonic. Doar că aveam cam des sentimentul acesta în ultima vreme şi de obicei nu însemna mai nimic. Şi mi-a venit în minte unul din acronimele învăţate de Christy la întrunirile Alcoolicilor Anonimi: FEPR, însemnând *fantezii ce par reale*.

Dar de data aceasta am făcut o asociere. Maşina era un Plymouth Fury alb cu roşu asemenea celei pe care o văzusem în parcarea fabricii Worumbo, nu departe de uscătoria lângă care se afla vizuina de iepure cu ieşire în anul 1958. Mi-am amintit că am ciocănit în portbagajul ei ca să mă conving că-i adevărată. Maşina de acum avea plăcuţă de Arkansas, nu de Maine, şi totuşi… armonia aceea. Uneori îmi spuneam că dacă voi ajunge să ştiu ce anume însemna această armonie, voi şti totul. Aiurea gând, dar adevărat.

Omul cu biletul galben ştia, mi-am zis. Ş*tia, şi asta i-a adus moartea.*

Cel mai recent moment armonic a semnalizat şi a făcut la stânga la un semafor, dispărând spre Main Street.

– Haide la desert, m-a chemat Sadie, făcându-mă să tresar puternic.

Cei de la adunările AA spun că FEPR mai înseamnă şi altceva: *fugi cât poţi de repede*.

3

În seara aceea, când m-am întors pe Neely Street, mi-am pus căştile şi am ascultat ultimele înregistrări. Mă aşteptam să nu aud altceva decât rusă, dar de data aceasta am primit şi ceva engleză. Şi multe zgomote de bălăceală.

Marina: (Spune ceva ruseşte)

LEE: Nu pot, mama, sunt în cadă cu Junie!

(Alte pleoscăieli şi râsete – râsul lui Lee şi chicotitul ascuţit al fetiţei.)

LEE: Mama, am udat pe jos! Junie *pleosc! Fetiţă rea!*

Marina: Şterge! Eu ochiupată! *Ochiiupată!* (Dar şi ea râde.)

LEE: Nu pot. Vrei ca asta mică să… (ruseşte)

Marina: (Vorbeşte ruseşte – certându-i şi râzând în acelaşi timp.)

(Alte pleoscăieli. Marina fredonează un cântec de muzică uşoară pe care l-a auzit la KLIF. Foarte frumos.)

LEE: Mama, adu-ne jucăriile!

Marina: *Da, da*. Mereu vreţi jucării.

(Pleosc, tare. Probabil că uşa de la baie e larg deschisă acum.)

Marina: (Ruseşte.)

LEE (cu ton de băieţel bosumflat): Mama, ai uitat mingea noastră de cauciuc.

(Pleosc şi mai mare – copilul ţipă de încântare.)

Marina: Uite, jucării pentru *prinţişior* şi *prinţişioară*.

(Toţi trei râd – veselia lor mă lasă rece.)

LEE: Mama, adu-ne un (ruseşte). Ne-a intrat apă în urechi.

Marina (râzând): Of, Doamne, şi mai ce?

Am rămas treaz multă vreme în noaptea aceea, gândindu-mă la cei trei. Cum erau fericiţi, şi de ce nu ar fi? Apartamentul de la numărul 214 de pe Neely Street nu era mare lucru, dar tot putea fi considerat un pas înainte de fosta lor locuinţă. Poate că acum dormeau toţi în acelaşi pat, iar June era veselă, nu înspăimântată.

Acum erau patru în pat. Cu cel care creştea în pântecele Marinei.

4

Lucrurile au început să se mişte mai repede, aşa cum se întâmplase şi în Derry, doar că de data aceasta săgeata timpului arăta spre ziua de 10 aprilie, nu spre Halloween. Notiţele lui Al, pe care mă bizuisem ca să ajung până aici, nu îmi mai erau de prea mare folos. În pregătirea terenului pentru atentatul asupra lui Walker, Al se concentrase în exclusivitate pe acţiunile şi mişcările lui Lee, or, în iarna aceea s-au petrecut mult mai multe lucruri, mai ales în viaţa Marinei.

În primul rând, reuşise să-şi facă un prieten – nu un aspirant la statutul de iubiţel vârstnic ca George Bouhe, ci o prietenă, o femeie. O chema Ruth Paine şi făcea parte dintr-o sectă protestantă. *Vorbeşte ruseşte*, notase Al într-un stil laconic foarte diferit de însemnările lui anterioare. *S-au cunoscut la o petrecere, 2(??).63. Marina era despărţită de Lee şi va locui cu femeia Paine la vremea asasinării lui Kennedy.* Şi apoi, ca pe un gând întârziat şi nimic altceva: *Lee a ascuns M-C în garajul lui Paine. Înfăşurată în pătură.*

M-C însemna carabina comandată prin poştă, Mannlicher-Carcano, cu care Lee avea de gând să-l omoare pe generalul Walker.

Nu ştiu cine a dat petrecerea la care Lee şi Marina i-au cunoscut pe soţii Paine. Nu ştiu cine le-a făcut cunoştinţă. De Mohrenschildt? Bouhe? Probabil unul din cei doi, întrucât ceilalţi emigranţi începuseră deja să se ţină departe de soţii Oswald. Bărbăţelul era un atoateştiutor sarcastic, iar nevestica era un sac de box care trecuse pe lângă Dumnezeu ştie câte ocazii când ar fi putut să-l părăsească pentru totdeauna.

Ce ştiu însă este că portiţa de salvare a Marinei Oswald a apărut la volanul unui Chevrolet combi roşu cu alb, într-o zi ploioasă de la mijlocul lui martie. A parcat în faţa casei şi s-a uitat în jur cu şovăială, de parcă nu ar fi fost sigură că nimerise la adresa corectă. Ruth Paine era înaltă (deşi nu tot la fel de înaltă ca Sadie) şi exagerat de slabă. Părul castaniu îi era pieptănat peste fruntea foarte lată şi era prins la spate, stil care nu o avantaja. Ochelarii cu rame cu şurub stăteau cocoţaţi pe un nas plin de pistrui. Aşa cum mă uitam prin crăpătura dintre draperii, mi s-a părut genul de femeie care nu se atinge de carne şi care se află în prima linie a demonstraţiilor pentru interzicerea bombelor… de fapt, cam asta era Ruth Paine, o femeie care aparţinea filosofiei New Age înainte ca aceasta să fie la modă.

Probabil că Marina o pândise, pentru că a coborât imediat s-o întâmpine, cu June în braţe, învelită într-o pătură care s-o apere de burniţa rece. Ruth Paine a zâmbit nesigură şi a rostit rar, cu pauze între cuvinte:

– Bună ziua, doamnă Oswald. Sunt Ruth Paine. Mă mai ţineţi minte?

– *Kanieşna*, a răspuns Marina. Fireşte.

Apoi a adăugat ceva în rusă. Ruth i-a răspuns în aceeaşi limbă… dar cu multe poticneli.

Marina a poftit-o înăuntru. Am aşteptat până am auzit scârţâitul paşilor lor deasupra mea şi mi-am pus căştile conectate la microfonul din lampă. Am auzit o conversaţie purtată într-o combinaţie de rusă cu engleză. Marina a corectat-o pe Ruth de câteva ori, râzând adesea. Am

priceput suficient cât să înţeleg ce căuta aici Ruth Paine. Ca şi Paul Gregory, voia să ia lecţii de rusă. Am mai înţeles şi altceva din râsetele lor frecvente şi din discuţia tot mai naturală: se plăceau una pe cealaltă.

Şi mi-a părut bine pentru Marina. Dacă va fi să-l ucid pe Oswald după atentatul lui împotriva generalului Walker, ar putea să se ducă să locuiască cu Ruth Paine. Cel puţin aşa speram.

5

Ruth a făcut lecţii de rusă pe Neely Street doar de două ori. După aceea, Marina şi June se urcau în maşină şi le ducea de acolo. Probabil acasă la ea în eleganta suburbie Irving (elegantă după standardele din Oak Cliff). N-am găsit adresa în însemnările lui Al – nu-i păsa aproape deloc de relaţia dintre Marina şi Ruth, poate pentru că se aştepta să termine cu Lee înainte ca puşca să ajungă în garajul familiei Paine –, dar am găsit-o în cartea de telefon: 2515 West Fifth Street.

Într-o după-amiază mohorâtă, cam la două ore după ce plecaseră femeile, Lee şi George de Mohrenschildt au apărut în maşina acestuia din urmă. Lee a coborât ducând în braţe o pungă mare maro pe care era desenat un sombrero şi scria PEPINO'S BEST MEXICAN. De Mohrenschildt avea o cutie cu sticle de Dos Equis. Au urcat scara exterioară râzând şi sporovăind. Mi-am pus căştile cât am putut de repede. Inima îmi bătea să-mi iasă din piept. La început n-am auzit nimic, până ce unul din ei a aprins lampa. După aceea puteam jura că mă aflu în cameră cu ei.

Doar vă rog nu complotaţi să-l omorâţi pe Walker, le-am spus în gând. *Vă rog, nu-mi faceţi sarcina mai grea decât este deja.*

– Scuză deranjul, a spus Lee. În ultima vreme nu mai vrea să facă nimic. Doar doarme, se uită la televizor şi povesteşte despre femeia aia pe care o învaţă ruseşte.

De Mohrenschildt a vorbit o vreme despre nişte terenuri petrolifere pe care încerca să le obţină în Haiti şi s-a lansat în critici dure la adresa regimului represiv al lui Duvalier.

– La sfârşitul fiecărei zile, morţii din pieţe sunt adunaţi în camioane. Mulţi sunt copii care au murit de foame.

– Castro şi Frontul vor pune capăt acestei situaţii, a spus Lee cu asprime.

– Fie ca pronia cerească să aducă mai repede ziua aceea.

Am auzit sticle ciocnindu-se, probabil pentru a toasta în cinstea ideii ca pronia să facă bine şi să aducă ziua aceea mai repede.

– Cum mai e la muncă, tovarăşe? Cum se face că eşti liber acum?

Nu era la lucru, a explicat Lee, pentru că voia să fie aici. Simplu. A pontat şi a plecat.

– Ce-or să-mi facă? Sunt cel mai bun tehnician pe care îl are Bobby Stovall şi el ştie chestia asta. Maistrul, îl cheamă *(nu am reuşit să înţeleg – Graff? Grafe?),* zice „Nu mai face pe liderul de sindicat, Lee”. Şi ştii ce fac eu atunci? Râd şi-i zic: „Bine, svinina” şi plec de acolo. Toată lumea ştie că e o sulă de porc.

Dar era evident că lui Lee îi plăcea ce face, chiar dacă se tot văita de atitudinea paternă a celor din jur şi de faptul că vechimea conta mai mult decât talentul. La un moment dat a spus:

– Ştii, dacă am fi fost în Minsk, pe un teren neutru, aş fi ajuns să conduc afacerea într-un an.

– Ştiu, fiule, este săritor în ochi.

Spune ce vrea să audă. Îl *linguşeşte* ca să-i ia minţile. Eram sigur de asta. Şi nu-mi plăcea câtuşi de puţin.

– Ai văzut ziarul de dimineaţă? a întrebat Lee.

– N-am văzut decât telegrame şi rapoarte toată dimineaţa. De ce crezi că am venit dacă nu ca să fug de la birou?

– Walker a făcut-o, a spus Lee. A intrat în campania lui Hargis – sau poate-i campania lui Walker şi Hargis a intrat

în ea. Nu-mi dau seama. În afurisita aia de Cursă de la Miezul Nopţii. Tembelii ăştia doi o să facă turul sudului şi o să spună tuturor că Asociaţia Naţională pentru Promovarea Persoanelor de Culoare e o organizaţie comunistă. O să dea integrarea şi dreptul la vot în urmă cu douăzeci de ani.

– Sigur! Şi vor aţâţa ura de rasă. Şi cât va mai dura până vor începe masacrele?

– Sau până cineva îi împuşcă pe Ralph Abernathy şi pe Dr. King!

– *Bineînţeles* că Dr. King va fi împuşcat, a spus de Mohrenschildt râzând.

Mă ridicasem în picioare şi îmi apăsam căştile pe urechi, în vreme ce transpiraţia îmi şiroia pe faţă. Intrasem pe un teren periculos – chiar la graniţă cu conspiraţia.

– Este doar o chestiune de timp, a continuat de Mohrenschildt.

S-a auzit cum se deschide o altă sticlă cu bere mexicană şi Lee a vorbit:

– Ar trebui să-i oprească cineva pe ticăloşii ăştia doi.

– Nu ai dreptate atunci când zici că generalul Walker e un tembel, i-a spus de Mohrenschildt pe un ton doct. Hargis, da, este. Hargis e un banc prost. Am auzit că are – ca toţi cei de teapa lui, de altfel – nişte preferinţe sexuale cam strâmbe; adică îi place să gâdile dimineaţa fofoloanca unei fetiţe, iar seara poponeţul unui băieţel.

– Măi, asta-i *scârbos!* vocea lui Lee s-a piţigăiat pe ultimul cuvânt, ca vocea unui puşti aflat la pubertate.

Apoi a izbucnit în râs.

– Dar Walker este o cu totul altă mâncare de peşte. Are un rol important în Societatea John Birch…

– Fasciştii ăia antisemiţi!

– … şi cred că este foarte aproape ziua când s-ar putea să o conducă. Şi de îndată ce va căpăta încrederea şi aprobarea celorlalte grupări de nebuni de dreapta, s-ar putea să candideze iarăşi… dar de data asta nu pentru

funcţia de guvernator al statului Texas. Bănuiesc că va ţinti mai sus. La Senat? Poate, poate chiar la Casa Albă?

– Asta nu se va întâmpla niciodată, dar vocea lui Lee era nesigură.

– E *puţin probabil* să se întâmple, l-a corectat de Mohrenschildt. Însă nu trebuie să subestimezi capacitatea burgheziei americane de a îmbrăţişa fascismul sub denumirea de populism. Şi nici puterea extraordinară a televiziunii. Fără ea, Kennedy nu l-ar fi învins niciodată pe Nixon.

– Kennedy şi pumnul lui de fier, a mârâit Lee, a cărui admiraţie faţă de actualul preşedinte se dusese pe pustii de ceva vreme. Kennedy n-o să aibă odihnă câtă vreme Fidel se cacă în bufetul lui Batista.

– Şi nu subestima nici groaza pe care o simte America cea albă la gândul apariţiei unei societăţi în care egalitatea între rase să fie legea fundamentală.

– Negrotei, negrotei, negrotei, mexican, mexican mâncător de fasole, fasolar! a izbucnit Lee cu atâta furie care parcă îi provoca o suferinţă cumplită. Doar asta aud la lucru!

– Sunt convins. Când în *Morning News* scrie „măreţul stat Texas”, asta înseamnă, de fapt, „Texas, statul *urii rasiale*”. Şi oamenii pleacă urechea! Pentru cineva ca Walker – pentru un *erou de război* ca Walker – un bufon ca Hargis nu-i decât o treaptă în plus. Aşa cum von Hindenburg a fost o treaptă pentru ascensiunea lui Hitler. Cu PR-ul potrivit, Walker poate să ajungă foarte departe. Ştii ce cred? Că acela care l-ar face să dispară pe marele general Edwin Rasistul Walker ar face un mare bine societăţii noastre.

M-am prăbuşit greoi în scaunul de lângă măsuţa pe care magnetofonul cel mic îşi învârtea rolele.

– Dacă tu chiar crezi… a început Lee, apoi am auzit un bâzâit puternic ce m-a făcut să-mi smulg căştile de la urechi.

Dar de sus nu s-au auzit nici ţipete de alarmă sau indignare, nici zgomot de paşi, aşa că, în cazul în care nu erau atât de pricepuţi încât să-şi mascheze foarte bine surpriza, puteam presupune că nu descoperiseră microfonul din lampă. Mi-am pus căştile la loc. Nimic. Am încercat cu microfonul de distanţă, stând pe scaun, cu castronul îndreptat spre tavan. L-am auzit pe Lee vorbind şi pe de Mohrenschildt răspunzându-i, din când în când, dar nu am putut înţelege ce spuneau.

Îmi asurzise urechea pe care o aveam în apartamentul lui Lee.

Trecutul este încăpăţânat.

După vreo zece minute de conversaţie – poate despre politică, poate despre caracterul enervant al nevestelor, poate despre planul cel nou de a-l asasina pe generalul Edwin Walker – de Mohrenschildt a coborât scara exterioară şi plecat.

De deasupra auzeam zgomotul paşilor lui Lee – *poc, poc, poc.* I-am urmărit în dormitor şi am îndreptat microfonul spre locul unde s-au oprit. Nimic… nimic… apoi sunetul slab, inconfundabil al sforăitului. Când Ruth Paine le-a adus pe Marina şi pe June acasă două ore mai târziu, el încă dormea somnul berii mexicane. Marina nu l-a trezit. Nici eu nu l-aş fi trezit pe ticălosul ăla irascibil.

6

Din ziua aceea, Oswald a început să lipsească tot mai des de la muncă. Dacă Marina a ştiut, nu a arătat că i-ar fi păsat. Poate nici n-a băgat de seamă, era captivată de noua ei prietenă, Ruth. Bătăile s-au mai domolit un pic, nu din cauză că ar fi crescut moralitatea, ci pentru că Lee era plecat de acasă aproape la fel de mult ca şi ea. Deseori îşi lua cu el aparatul de fotografiat. Mulţumită însemnărilor lui Al ştiam unde se duce şi ce face.

Într-o zi, după ce plecase spre staţia de autobuz, m-am urcat în maşină şi m-am îndreptat spre Oak Lawn Avenue. Mi-am propus să ajung înaintea autobuzului lui Lee şi aşa s-a întâmplat. Fără nicio problemă. Pe ambele laturi ale bulevardului erau locuri înclinate de parcare, dar Chevroletul meu roşu era destul de bătător la ochi şi nu voiam să risc să-l vadă Lee. L-am parcat după colţ, pe Wycliff Avenue, în faţa unei băcănii Alpha Beta. Apoi m-am plimbat puţin pe Turtle Creek Boulevard. Casele de aici erau haciende construite în stil nou, cu arcade şi stucaturi. Pe aleile din faţa caselor erau plantaţi palmieri, peluzele erau mari şi am văzut şi câteva fântâni.

În faţa numărului 4011, un bărbat îngrijit îmbrăcat (care semăna izbitor de tare cu actorul de westernuri Randolph Scott) tundea iarba. Edwin Walker a văzut că mă uit la el şi a schiţat un gest scurt de salut. I-am răspuns cu acelaşi gest. Apoi ţinta lui Lee Oswald şi-a reluat activitatea, iar eu am mers mai departe.

7

Străzile care formau cvartalul care mă interesa erau Turtle Creek Boulevard (unde locuia generalul), Wycliff Avenue (unde îmi lăsasem maşina), Avondale Avenue (pe unde trecusem după ce îi răspunsesem generalului la salut) şi Oak Lawn, o străduţă plină cu magazine mici, care trecea exact prin spatele casei generalului. Oak Lawn mă interesa cel mai mult, deoarece pe aici va veni şi va pleca Lee în noaptea de 10 aprilie.

M-am oprit în faţa magazinului Texas Shoes & Boots, cu gulerul hainei din denim ridicat, cu mâinile îndesate în buzunare. După vreo trei minute a oprit şi autobuzul la colţul dintre Oak Lawn şi Wycliff. Imediat ce s-au deschis uşile au coborât două femei cu sacoşe din material textil. Apoi a apărut şi Lee. Avea o pungă din hârtie maro, foarte

asemănătoare cu punga de mâncare pe care şi-o aduc muncitorii la lucru.

Pe colţ era o biserică mare din piatră. Lee a mers agale către bara de metal din faţă, a citit un anunţ de la avizier, şi-a scos un carneţel din buzunarul de la pantaloni şi a notat ceva. Apoi s-a îndreptat spre mine, punându-şi carneţelul la loc în timp ce mergea. Nu mă aşteptasem la aşa ceva. Al crezuse că Lee îşi va ascunde puşca lângă şinele de cale ferată de pe cealaltă parte a Oak Lawn Avenue, cam la vreo opt sute de metri distanţă. Dar poate că Al se înşelase, pentru că Lee n-a aruncat nici măcar o privire în direcţia aceea. În schimb era la vreo şaptezeci – optzeci de metri de mine şi se apropia repede.

O să mă observe şi o să-mi spună ceva, mi-am zis. O să-mi spună: „Nu eşti tu tipul care stă la parter? Ce cauţi aici?” Şi dacă va face asta, viitorul o va apuca într-o direcţie nouă. Şi nu ar fi bine.

M-am holbat la pantofii şi cizmele din vitrină cu transpiraţia udându-mi ceafa şi picurându-mi pe spate. Când am îndrăznit să privesc la stânga, Lee dispăruse. Ca prin farmec.

Am urcat strada. Îmi doream să-mi fi luat o şapcă, ceva, măcar o pereche de ochelari de soare – de ce nu-mi luasem? Ce căcat de agent secret eram şi eu?

Am ajuns la o cafenea, cam la jumătatea cvartalului, al cărei afiş din vitrină anunţa că serveşte MICUL DEJUN ÎNTREAGA ZI. Lee nu era înăuntru. După cafenea era gura unei alei. Am ajuns încet până acolo, am aruncat o privire furişă la dreapta şi l-am văzut. Era întors cu spatele la mine. Îşi scosese aparatul de fotografiat din pungă, dar nu-l folosea, nu încă. Examina pubelele, lua capacele, se uita înăuntru, apoi le punea la loc.

Toate fibrele fiinţei mele, inclusiv toate instinctele de care creierul meu avea habar – mă îndemnau să plec de acolo înainte să se întoarcă şi să mă vadă, dar un soi de fascinaţie al naibii de puternică mă ţintuia în loc. Cred că

asta ar fi păţit oricine. În fond, câte ocazii avem să urmărim cum un individ pune la cale un asasinat cu sânge rece?

A intrat mai mult pe alee, apoi s-a oprit în dreptul unei plăci circulare din metal montată în beton. A încercat s-o ridice. N-a reuşit.

Aleea nu era pavată, avea o mulţime de gropi şi era lungă cam de vreo două sute de metri. Pe la jumătatea ei, lanţul care îngrădea curţile cu bălării şi terenurile virane era înlocuit de un gard din scânduri îmbrăcat în iederă destul de cheală după iarna friguroasă şi mohorâtă. Lee a dat la o parte câteva coarde şi a încercat una dintre scânduri. A deplasat-o din loc şi a reuşit să se furişeze prin spatele ei.

Sunt foarte frumoase axiomele care spun că nu poţi face omletă dacă nu spargi ouăle, însă aveam senzaţia că îmi forţasem norocul suficient de mult. Am plecat mai departe. La capătul străzii m-am oprit la biserica ce-i atrăsese atenţia lui Lee. Biserica Sfinţilor din Ultimele Zile din Oak Lawn. Anunţul de la aviz spunea că în fiecare duminică dimineaţă au loc slujbe obişnuite, iar în fiecare miercuri seara, de la ora 7:00, au loc slujbe speciale, pentru cei nou-veniţi, jumate de o oră de socializare, în timpul căreia se vor servi răcoritoare.

10 aprilie pica într-o miercuri, iar acum planul lui Lee (presupunând că nu era planul lui de Mohrenschildt) mi se părea destul de clar: va ascunde din timp arma pe alee, apoi va aştepta până ce se va sfârşi slujba pentru nou-veniţi şi ora de socializare de după, desigur. Îi va putea auzi discutând şi râzând pe credincioşi când se vor îndrepta spre staţia de autobuz. Maşinile veneau la fiecare sfert de oră. Lee va trage, va ascunde iarăşi puşca sub scândura desprinsă de lângă şine, apoi se va amesteca printre oamenii ieşiţi de la biserică. Şi va părăsi scena cu autobuzul următor.

M-am uitat iar la dreapta, tocmai la timp ca să-l văd că iese de pe alee. Aparatul era la loc în pungă. S-a dus în

staţie şi s-a sprijinit de un stâlp. Un bărbat s-a apropiat de el şi l-a întrebat ceva. La scurtă vreme, discutau cu însufleţire. Stătea la taifas cu un străin, sau poate cu un alt prieten al lui de Mohrenschildt? Un ins oarecare de pe stradă sau un complice? Poate că era chiar faimosul Trăgător Necunoscut care – în conformitate cu teoriile conspiraţiei – pândise de pe colina acoperită cu iarbă din apropiere de Dealey Plaza când s-a apropiat coloana de maşini a lui Kennedy? Mi-am spus că e o prostie, dar n-aveam cum să fiu sigur. Şi asta era cumplit.

N-aveam cum să fiu sigur de *absolut nimic* deocamdată, până nu voi vedea cu ochii mei că Oswald va fi singur în seara de 10 aprilie. Şi chiar dacă nici atunci nu voi fi foarte liniştit, voi fi aflat suficiente răspunsuri ca să merg mai departe.

Suficiente răspunsuri ca să-l ucid pe tatăl lui Junie.

Autobuzul a scârţâit din frâne. Agentul secret X-19, cunoscut şi ca Lee Harvey Oswald, renumit marxist şi bătăuş de soţii, s-a urcat. Când autobuzul a dispărut, m-am întors şi am intrat pe alee. Capătul celălalt dădea într-o curte mare, neîmprejmuită. Un Chevy Biscayne din ’57 sau ’58 era parcat lângă o staţie de pompare gaze. Un grătar era aşezat pe un trepied. În spatele lui se afla zidul din spate al unei case mari, închise la culoare. Casa generalului. M-am uitat în jos şi am văzut o dâră proaspătă în ţărână. La capătul ei era un tomberon. Nu-l văzusem pe Lee mutându-l din loc dar ştiam că aşa făcuse. Avea intenţia să-şi sprijine de el ţeava carabinei în noaptea de zece.

8

Luni, 25 martie, Lee a venit cu un pachet lung împachetat în hârtie maro. M-am uitat printre perdele şi am văzut cuvintele RECOMANDAT şi ASIGURAT tipărite cu litere mari şi roşii. Pentru prima dată de când îl cunoşteam, mi se părea nervos şi agitat, aruncând priviri furişe la

realitatea din jurul lui, nu la ideile ciudate care-i mobilau mansarda. Ştiam ce e în pachet: o carabină Carcano de 6,5 mm, cunoscută şi sub numele de Mannlicher-Carcano, cu lunetă, cumpărată de la magazinul de articole sportive Klein's din Chicago. La cinci minute după ce Lee a urcat scările spre etajul al doilea, puşca pe care o va folosi ca să schimbe istoria era într-un dulap deasupra mea. Şase zile mai târziu Marina va face fotografiile cu Lee şi puşca în faţa ferestrelor mele, dar eu nu îi voi vedea. Se va întâmpla într-o duminică, iar eu voi fi în Jodie. Pe măsură ce ziua de zece se apropia tot mai mult, weekendurile cu Sadie deveniseră cele mai importante, cele mai dragi lucruri din viaţa mea.

9

M-am trezit cu o tresărire puternică atunci când am auzit pe cineva mormăind în şoaptă „Tot nu-i târziu". Mi-am dat seama că era vorba de mine şi am tăcut.

Sadie a murmurat un protest nedesluşit şi s-a întors pe partea cealaltă, scârţâitul cunoscut al arcurilor patului m-a readus în realitatea locului şi a timpului: Candlewood Bungalows, 5 aprilie 1963. Am bâjbâit pe noptieră după ceas şi m-am uitat la cifrele lui fosforescente. Două şi un sfert dimineaţa, ceea ce înseamnă că eram deja pe şase aprilie.

Tot nu-i târziu.

Nu-i târziu să ce? Să dau înapoi şi să las să se întâmple ce-o fi să se întâmple? Adică ceva foarte rău? Dumnezeu mi-era martor că ideea îmi făcea cu ochiul, dacă mergeam mai departe şi dădeam greş, aceasta s-ar putea să fie ultima mea noapte cu Sadie. Din întreaga viaţă.

Chiar dacă trebuie să-l ucizi, nu trebuie s-o faci imediat.

Şi asta-i drept. Oswald se va muta în New Orleans unde va locui o vreme după tentativa nereuşită de asasinare a generalului – în alt apartament ca o cocină –, dar o va face abia peste două săptămâni. Timp suficient să-i opresc

ceasul. Dar aveam sentimentul că aş face o greşeală dacă aş aştepta prea mult. Sigur că puteam găsi motive să mai aştept. Cel mai bun se afla acum lângă mine în pat: înaltă, minunată, dezbrăcată, cu pielea netedă. Poate că ea nu era decât altă capcană pe care mi-o pusese înainte trecutul încăpăţânat şi viclean. Dar asta nu conta absolut deloc, pentru că o iubeam. Şi îmi puteam imagina, extrem de limpede, un scenariu în care eu va trebui să fug după ce îl voi ucide pe Oswald. Să fug unde? Înapoi în Maine, desigur. Şi să sper că poliţia nu mă va prinde şi voi reuşi să ajung la vizuina de iepure şi voi evada într-un viitor unde Sadie Dunhill va avea… cam optzeci de ani. În cazul că va mai trăi. Căci era destul de puţin probabil la cum fuma.

M-am ridicat şi m-am dus la fereastră. Doar câteva bungalouri erau ocupate la acest început de primăvară. În parcare era un camion mânjit cu noroi – sau poate cu bălegar – şi cu remorca plină cu unelte agricole. O motocicletă cu ataş marca Indian. Câteva maşini combi. Şi un Plymouth Fury de vreo două tone. Luna intra şi ieşea din norii subţiri şi nu aveam cum să-mi dau seama de culoarea maşinii în bâlbâiala asta de lumină, dar eram destul de convins că ştiu care este.

Mi-am tras pantalonii, mi-am pus maioul şi pantofii. Am ieşit din cabană şi am traversat curtea. Aerul rece mi-a muşcat pielea care mai purta căldura aşternutului, dar aproape că nici n-am simţit. Da, maşina era un Fury, şi da, era albă cu roşu, dar nu era din Maine *sau* din Arkansas; plăcuţa spunea că e din Oklahoma, la fel şi abţibildul de pe geamul din spate care îndemna HAIDE, SOONERS! M-am uitat înăuntru şi am văzut mai multe manuale împrăştiate pe banchetă. Vreun student care se duce spre sud să-şi viziteze familia în vacanţa de primăvară. Sau doi profesori în călduri care profită de politica liberală a motelului.

Un acord într-o altă tonalitate când trecutul s-a armonizat cu sine însuşi. Am atins capota, aşa cum o făcusem şi în Lisbon Falls, apoi m-am întors în cameră.

Sadie se dezvelise, iar curentul rece de aer care a intrat odată cu mine a trezit-o. S-a ridicat în capul oaselor, şi-a strâns cearşaful la piept, apoi l-a lăsat să cadă când şi-a dat seama că eu sunt.

– Nu poţi să dormi, iubire?

– Am visat urât şi am ieşit să iau aer.

– Despre ce ai visat?

Mi-am descheiat blugii şi mi-am scos pantofii.

– Nu-mi aduc aminte.

– Încearcă. Mama zice că dacă îţi povesteşti visele, nu se vor îndeplini niciodată.

M-am urcat lângă ea în pat îmbrăcat doar în maiou şi atât.

– Mama *mea* obişnuia să spună că dacă îţi săruţi iubita nu se vor îndeplini.

– Chiar aşa spunea?

– Nu.

– Ei bine, a rostit ea gânditoare, mi se pare posibil. Haide să încercăm.

Am încercat.

Şi un lucru a dus la altul.

10

După aceea şi-a aprins o ţigară. Am rămas întins şi urmăream cum se ridică fumul şi se albăstreşte în razele de lună care intrau prin perdelele pe jumătate trase. *Niciodată n-aş ţine aşa perdelele pe Neely Street,* mi-am spus. P*e Neely Street, în cealaltă viaţă a mea, sunt în permanenţă singur, dar am grijă să le trag bine. Le deschid un pic doar când stau la pândă.* Nu-mi era prea drag de mine în momentul acela.

– George?

Am oftat.

– Nu mă cheamă aşa.

– Ştiu.

M-am uitat la ea. A tras fumul în piept, bucurându-se într-o manieră total inocentă de ţigara ei, aşa cum fac oamenii pe Tărâmul lui Demult.

– Şi nu am cum să am informaţii în sensul ăsta, dacă aşa gândeşti. Dar se înţelege de la sine. Tot trecutul tău este inventat. Şi îmi pare bine. Nu prea îmi place George. E cam… care-i cuvântul pe care-l foloseşti tu uneori?… cam inept.

– Ce părere ai despre Jake?

– De la Jacob?

– Da.

– Îmi place, s-a întors ea spre mine. În Biblie, Iacob s-a luptat cu un înger, tu te lupţi, nu-i aşa?

– Aşa cred, dar nu cu un înger.

Deşi Lee Oswald nu prea aducea a diavol. Pentru rolul ăsta parcă George de Mohrenschildt se potrivea mai bine. În Biblie, Satana ademeneşte şi apoi dă la o parte. Speram ca de Mohrenschildt să se poarte aşa. Sadie şi-a stins ţigara. Avea vocea calmă, dar ochii îi erau întunecaţi.

– O să fii rănit?

– Nu ştiu.

– O să pleci? Pentru că dacă pleci, nu cred că o să pot să îndur. Mai degrabă aş fi murit decât să-ţi recunosc, dar Reno a fost un coşmar. Mă gândeam că te-am pierdut pentru totdeauna, a clătinat ea încet din cap. Nu sunt sigură că aş putea să îndur aşa ceva.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, i-am spus.

– Dumnezeule, a şoptit. Chiar atunci când vreau să spun că aşa ceva n-o să se întâmple niciodată, Jake alias George aruncă bomba.

– Nu chiar în momentul ăsta, dar dacă totul va merge aşa cum sper săptămâna viitoare… vrei?

– Sigur că vreau. Dar trebuie să-ţi *mai* pun o întrebare mică-mică.

– Dacă sunt liber? Din punct de vedere legal? Asta vrei să ştii?

A dat din cap.

– Sunt, i-am spus.

A scos un oftat amuzant şi a zâmbit cu gura până la urechi. Apoi a redevenit serioasă.

– Pot să te ajut cumva? Lasă-mă să te ajut.

Ideea m-a îngrozit şi probabil că a văzut cum mi s-a schimbat expresia. Şi-a prins buza de jos cu dinţii şi şi-a muşcat-o.

– Aşa de rău e… a murmurat gânditoare.

– Haide să zicem aşa: acum sunt lângă o maşinărie uriaşă cu dinţi mulţi şi foarte ascuţiţi care funcţionează la viteză maximă. Nu am să te las lângă mine atâta vreme cât umblu cu ea.

– Când e? m-a întrebat. Nu ştiu cum să-i zic… întâlnirea ta cu destinul?

– Încă nu m-am hotărât.

Aveam sentimentul că spusesem deja prea multe, dar dacă tot ajunsesem până în punctul acesta, m-am decis să merg un pic mai departe.

– O să se întâmple ceva miercuri seara. Ceva ce trebuie neapărat să văd. Apoi mă voi hotărî.

– Şi nu am cum să te ajut?

– Nu cred, iubito.

– Dacă te răzgândeşti şi…

– Mulţumesc, i-am spus. Foarte mult. Şi chiar vrei să te măriţi cu mine?

– Acum că ştiu că te cheamă Jake? Bineînţeles.

11

Luni dimineaţă pe la zece, Marina şi June au plecat cu Ruth Paine spre Irving. Aveam nişte treburi şi tocmai mă pregăteam să ies, când am auzit paşi pe scară. Era Lee, palid şi încruntat. Cu părul vâlvoi şi faţa acoperită de o erupţie de acnee postadolescentină. Peste blugi îşi pusese

un trenci larg care îi flutura peste genunchi. Îşi ţinea un braţ peste piept de parcă l-ar fi durut coastele.

Sau de parcă ar fi ascuns ceva sub haină. *Înainte de atentat, Lee şi-a încercat puşca cea nouă într-un loc viran, undeva pe lângă Love Field,* scrisese Al. Nu-mi păsa absolut deloc unde trăgea Lee la ţintă. Îmi păsa doar că era să dau nas în nas cu el. În mod firesc, presupusesem că plecase la lucru, iar eu nu-l crezusem şi…

Şi, că tot veni vorba, de ce *nu era* la lucru luni dimineaţa? Am renunţat să mă mai frământ şi am ieşit. Aveam cu mine servieta în care pusesem romanul ce-nu-va-fi-terminat-niciodată, notiţele lui Al, şi însemnările despre spre aventurile mele pe Tărâmul lui Demult.

Dacă Lee nu va fi singur în seara de 10 aprilie, atunci s-ar putea să fiu descoperit şi ucis de unul dintre complicii lui, poate chiar de Mohrenschildt însuşi. Nu credeam, însă, că ar fi fost prea multe şanse ca aşa ceva să se petreacă, dar era mult mai probabil să fiu nevoit să fug după ce îl voi omorî pe Oswald. La fel de probabil era să fiu prins şi arestat sub acuzaţia de crimă, şi nu voiam să găsească nimeni, nici măcar poliţia, notiţele lui Al sau jurnalul meu, în cazul că una din aceste ipoteze s-ar fi adeverit. Pe 8 aprilie mi se părea esenţial să îmi scot toate hârtiile din casă şi să mă duc cât mai departe de tânărul tulburat şi agresiv de la etaj. M-am dus la First Corn Bank of Dallas şi nu am fost deloc surprins să văd că funcţionarul care s-a ocupat de mine semăna izbitor de mult cu bancherul de la Hometown Trust din Lisbon Falls. Acesta se numea Link, nu Dusen, dar tot aducea destul de mult cu un şef de bandă cubanez din vechime, pe nume Xavier Cugat.

M-am arătat interesat să închiriez o casetă de valori şi foarte curând, manuscrisele mele erau în Caseta 775. M-am întors pe Neely Street, unde am avut un teribil moment de panică când nu am putut găsi cheia de la casetă.

Linişteşte-te, mi-am spus. *E în buzunar, pe undeva, şi chiar dacă nu mai e acolo, noul tău amic, Richard Link, va fi*

extrem de bucuros să-ţi facă un duplicat. Şi s-ar putea să nu te coste mai mult de un dolar.

Ca şi cum ar fi chemat-o gândul, am găsit cheia în colţul buzunarului de la pantaloni, printre nişte mărunţiş. Am pus-o pe inelul de chei, de unde nu se va pierde. Dacă *va trebui* să alerg la vizuina de iepure şi apoi să păşesc iarăşi în trecut după o întoarcere în prezent, o voi avea încă… cu toate că vor fi resetate toate cele petrecute în ultimii patru ani şi jumătate. Se vor pierde şi manuscrisele aflate acum în caseta de valori de la bancă. Asta era o veste bună.

Vestea proastă era că şi relaţia mea cu Sadie se va pierde.

Capitolul 22

1

După-amiaza zilei de zece aprilie era senină şi caldă, ca o avanpremieră a verii. M-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni şi unul dintre sacourile sport pe care mi le cumpărasem pe vremea când predam la liceul Denholm Consolidated. Am pus în servietă revolverul încărcat .38 Police Special. Nu-mi aduc aminte să fi fost agitat; acum, că venise clipa, parcă îmi crescuse o carapace rece. M-am uitat la ceas: trei-treizeci.

Planul era să parchez din nou în faţa băcăniei Alpha Beta pe Wycliff Avenue. Aş fi putut ajunge acolo la patru şi cincisprezece, cel mai târziu, cu tot traficul aglomerat din oraş. Mă voi duce la alee. Dacă va fi pustie, aşa cum mă aşteptam să fie la ora aceea, voi verifica ascunzătoarea din spatele scândurii desprinse. Dacă Al avusese dreptate când notase că Lee îşi va ascunde din timp puşca (chiar dacă se înşelase asupra locului unde o va ascunde), atunci arma va fi acolo.

O să mă întorc la maşină şi o să mai stau acolo o vreme, având grijă să nu scap din ochi staţia de autobuz. În eventualitatea că Lee o să apară mai devreme de ora 7:00, când va începe slujba pentru noii enoriaşi la biserica mormonilor, mă voi duce la cafeneaua unde servesc micul dejun întreaga zi şi mă voi aşeza la o masă lângă fereastră. Voi mânca fără să-mi fie foame, doar ca să treacă timpul mai repede, urmărind autobuzele şi sperând ca atunci când Lee va coborî dintr-unul să fie neînsoţit. Sperând, de asemenea, să *nu* zăresc nici maşina uriaşă a lui de Mohrenschildt.

Acesta era planul.

Mi-am luat servieta şi m-am uitat iarăşi la ceas. 3:33. Maşina avea rezervorul plin şi era gata de drum. Dacă aş fi

ieşit chiar atunci din casă şi m-aş fi urcat în ea, aşa cum avusesem intenţia, telefonul ar fi sunat într-un apartament pustiu. Dar toate astea nu s-au întâmplat pentru că cineva mi-a ciocănit în uşă chiar când am întins mâna să apăs clanţa.

Am deschis. În pragul meu era Marina Oswald.

2

Am rămas cu gura căscată, ca prostul, incapabil să scot un cuvânt. În primul rând din cauza prezenţei ei complet neaşteptate, dar mai era şi altceva. Nu-mi dădusem seama până atunci cât de mult seamănă ochii ei mari şi albaştri cu ochii lui Sadie.

Fie că Marina a ignorat expresia mea surprinsă, fie că n-a observat-o. Avea problemele ei.

– Rog scuze, văzut barbcik meu?

Şi-a muşcat buzele şi a clătinat uşor din cap.

– *Bar-bat.*

A încercat să-mi arate zâmbetul ei frumos cu dinţii din faţă reparaţi, dar nu a prea reuşit.

– Iartă, domnu', eu nu vorbeşte engleză bună. Eu bielorusă.

Am auzit pe cineva – bănuiesc că eu eram acela – întrebând-o dacă vorbeşte despre individul care locuieşte la etaj.

– Da, rog, bar-bat al meu, Lee. Stăm sus. Asta *malenkaia* noastră – bebe.

Mi-o arătă pe June care stătea la baza scării în premergător şi îşi sugea mulţumită suzeta.

– Pleacă tot timpul de când el a pierdut munca.

A încercat iarăşi să zâmbească, dar când şi-a mijit ochii, o lacrimă i s-a desprins de pe gene şi s-a rostogolit pe obraz.

Aşa deci. Înseamnă că Bobby Stovall se poate descurca şi fără cel mai bun tehnician al lui.

– Nu l-am văzut, doamnă…

… *Oswald* era să spun, dar m-am oprit la timp. Şi bine am făcut pentru că de unde aş fi putut să ştiu cum o cheamă? Nu erau abonaţi la nimic. Nu-şi trecuseră numele pe vreuna din cele două cutii poştale din faţa casei. Nici eu nu mi-l trecusem. Şi nici eu nu eram abonat la nicio publicaţie.

– Os'wal, mi-a spus şi mi-a întins mâna.

I-am strâns-o, mai convins ca oricând că trăiesc un vis. Doar că palma ei mică şi uscată părea al naibii de reală.

– Marina Os'wal, îmi pare bine de cunoştinţă, domnu'.

– Îmi pare rău, doamnă Oswald, nu l-am văzut astăzi.

Inexact. Îl văzusem ieşind imediat după prânz, nu la multă vreme după ce Marina şi June plecaseră spre Irving în maşina lui Ruth Paine.

– Eu griji pentru el, a spus. El… nu ştiu… scuze. Nu vrut deranj pe tine.

Mi-a aruncat cel mai trist şi mai dulce surâs pe care îl văzusem vreodată. Şi-a şters încet lacrima de pe obraz.

– Dacă îl văd…

Acum a părut speriată.

– Nu, nu, să nu spui. El nu vrea eu vorbeşte cu străini. Poate sigur vine acasă la cină.

A coborât şi i-a şoptit ceva în rusă celei mici, care a început să râdă şi a ridicat mânuţele dolofane spre mama ei.

– La revedere, domnu'. Mulţumim frumos. Spui nimic?

– În regulă, i-am zis. Rămâne secretul nostru.

N-a înţeles vorbele mele, dar a dat din cap şi a părut mai uşurată când am pus degetul la buze.

Am închis uşa transpirând abundent. Auzeam nu doar un singur fluture dând din aripi, ci un roi întreg.

Poate nu-i nimic.

Am urmărit-o pe Marina care împingea căruciorul lui June spre staţia de autobuz unde probabil că avea de gând să-şi aştepte bar-bat-ul… care punea ceva la cale. Măcar

atâta lucru ştia şi ea. I se citea pe chip. Când nu s-a mai văzut, am dat iarăşi să apăs clanţa şi atunci a sunat telefonul. Aproape că nu am vrut să răspund, dar foarte puţini oameni îmi ştiau numărul, iar unul dintre aceştia era o femeie la care ţineam extrem de mult.

– Alo?

– Alo, domnule Amberson, a spus o voce de bărbat, cu un accent sudist uşor estompat.

Nu ştiu dacă mi-am dat seama imediat cine e. Nu-mi aduc aminte. Cred că da.

– Cineva vrea să-ţi zică ceva.

La sfârşitul anului 1962 şi începutul anului 1963 am trăit două vieţi, una în Dallas şi una în Jodie. Ele s-au întâlnit la ora 3:39 în după-amiaza zilei de 10 aprilie. Sadie a început să ţipe în receptor.

3

Locuia într-o casă cu un singur etaj pe Bee Tree Lane, într-un ansamblu de locuinţe identice din partea de vest a oraşului. O fotografie din satelit a cartierului aflată în paginile unei cărţi de istorie din anul 2011 ar fi purtat titlul LOCUINŢE DE LA JUMĂTATEA SECOLULUI. Ajunsese acasă în după-amiaza aceea pe la trei, pentru că avusese după ore o şedinţă cu elevii care o ajutau la bibliotecă. Mă îndoiesc că a observat Plymouthul roşu cu alb parcat lângă trotuar puţin mai jos pe stradă.

Vizavi, patru sau cinci case mai departe, doamna Holloway îşi spăla maşina (un Renault Dauphine la care toţi vecinii se uitau cam bănuitori). Când a coborât din Broscuţa ei VW, Sadie i-a făcut cu mâna. Iar doamna Holloway i-a răspuns la salut. Erau singurele posesoare de maşini străine (şi cumva cam *ciudate*) de pe stradă, iar acest fapt dăduse naştere unei frumoase camaraderii.

Sadie a stat puţin încruntată în faţa uşii de la intrare. Era întredeschisă. Ea o lăsase aşa? A intrat şi a împins uşa

în urma ei. Nu s-a închis, pentru că încuietoarea fusese forţată, dar ea nu a observat. Căci întreaga-i atenţie îi era îndreptată asupra peretelui din spatele canapelei. Pe el erau scrise cu propriul ei ruj două cuvinte cu litere mari de un metru: PIZDĂ ÎMPUŢITĂ.

Atunci ar fi trebuit să fugă de acolo, dar surpriza şi indignarea îi erau atât de intense, că nu mai rămăsese loc şi pentru spaimă. Ştia cine fusese, dar desigur că Johnny plecase deja. Bărbatul cu care fusese căsătorită nu avea apetenţă pentru confruntări fizice. Sigur, îi adresase o mulţime de cuvinte urâte, mai fusese şi palma aceea, dar nimic altceva.

În plus, toată lenjeria ei era împrăştiată pe jos, formând o cărare care ducea în living, pe holişorul cel mic, până în dormitor. Toate lucrurile ei – combinezoane, jupoane, sutiene, chiloţi, burtiera de care nu avea nevoie, dar pe care o purta uneori – erau sfârtecate. La capătul holului, uşa de la baie era deschisă. Bara pentru prosoape fusese smulsă din perete. În locul ei, pe plăcile de faianţă, cu acelaşi ruj, era scris un alt mesaj: CURVĂ JEGOASĂ.

Şi uşa de la dormitor era deschisă. A rămas în pragul ei, fără să ştie că Johnny Clayton se ascundea în spatele uşii, într-o mână cu un cuţit, iar în cealaltă cu un pistol Smith & Wesson Victory .38. Acelaşi model şi acelaşi calibru ca arma cu care Lee Oswald îl va ucide pe poliţistul J.D. Tippit.

Conţinutul portfardului era împrăştiat pe cuvertura patului. Uşile acordeon ale dulapului erau deschise. O parte din haine spânzurau triste de umeraşe, dar majoritatea erau aruncate pe jos. Tăiate toate.

– Johnny, ticălosule.

A vrut să strige, dar şocul era prea mare. N-a reuşit decât o şoaptă. A vrut să se îndrepte spre dulap, dar nu a ajuns prea departe. Un braţ i s-a încolăcit în jurul gâtului şi ceva rotund şi rece îi apăsa tâmpla.

– Nu te mişca, nu te zbate. Altfel te omor.

A încercat să se tragă din strânsoarea lui, dar a lovit-o în cap cu patul pistolului. Şi strânsoarea din jurul gâtului a devenit şi mai puternică. A văzut cuţitul din pumnul strâns şi a încetat să se mai lupte. Johnny era – îi recunoscuse vocea – dar parcă *nu era* Johnny. Se schimbase.

Ar fi trebuit să-l ascult, şi-a spus – adică să mă fi ascultat pe mine. *De ce nu l-am ascultat?*

A târât-o până în living, cu braţul tot în jurul gâtului ei, sufocând-o, apoi a învârtit-o cu duritate ca să ajungă cu faţa la el şi a îmbrâncit-o pe canapea, unde Sadie s-a prăbuşit cu picioarele desfăcute.

– Trage-ţi rochia. Ţi se văd jartierele, curvă ce eşti.

Era îmbrăcat cu o salopetă lăbărţată (şi doar ea era suficientă ca s-o convingă că visa) şi îşi vopsise părul într-un blond-portocaliu nenatural. I-a venit să râdă. S-a aşezat pe taburetul moale din faţa ei. Cu arma îndreptată spre abdomenul ei.

– Acum o să-l sunăm pe pulărăul tău.

– Nu ştiu despre cine…

– Amberson. Ăla cu care te joci de-a ascunde cârnatul la bordelul din Kileen. Ştiu tot. Te urmăresc de mult timp.

– Johnny, dacă pleci acum, nu voi chema poliţia. Chiar dacă mi-ai distrus hainele.

– Haine de curvă, a spus nepăsător.

– Nu… nu ştiu ce număr are.

Agenda ei, cea pe care o ţinea de obicei în birou, lângă maşina de scris, era acum deschisă, lângă telefon.

– Eu ştiu. Mai întâi l-am căutat la *P*, de la Pulărău, dar nu l-am găsit. Eu o să cer să ni se facă legătura, aşa, ca să nu-ţi vină vreo idee să-i spui ceva telefonistei. Şi după aia o să vorbeşti cu el.

– Ba nu, Johnny, nu şi dacă vrei să-i faci vreun rău.

S-a aplecat spre ea. I-a căzut în ochi o şuviţă din părul portocaliu şi a dat-o la o parte cu mâna în care ţinea pistolul. După aceea a folosit mâna cu cuţitul pentru a ridica

receptorul din furcă. Tot timpul acesta pistolul nu şi-a abătut direcţia.

– Sadie, uite cum stă treaba, i-a spus pe un ton aproape raţional. O să-l omor pe unul dintre voi. Celălalt va trăi. Tu hotărăşti cine.

Şi nu glumea absolut deloc. Îi putea citi hotărârea pe chip.

– Şi dacă… şi dacă nu-i acasă?

A chicotit la auzul stupizeniei din vorbele ei.

– Atunci ai să mori tu, Sadie.

Probabil că ea şi-a spus: *Pot să trag de timp. E distanţă de trei ore de la Dallas până la Jodie, chiar mai mult dacă traficul e aglomerat. Suficient ca Johnny să-şi vină în fire. Sau să-şi piardă o clipă atenţia atât cât să-l lovesc cu ceva şi să fug.*

Bărbatul a format 0 fără să se uite în agendă (întotdeauna avusese o memorie aproape perfectă) şi a cerut WEstbrook 7-5430. A ascultat. A spus:

– Mulţumesc.

Şi linişte. Undeva, la peste o sută cincizeci de kilometri spre nord, suna un telefon. Probabil că s-a întrebat de câte ori va trebui să sune până când Johnny va pune receptorul la loc în furcă şi o va împuşca în burtă.

Apoi i s-a schimbat expresia. S-a luminat la faţă, ba chiar a zâmbit puţin. A observat că dinţii îi rămăseseră la fel de albi, şi de ce să nu-i fi rămas? Şi-i peria de vreo şase ori pe zi, cel puţin.

– Alo, domnule Amberson. Cineva vrea să-ţi zică ceva.

S-a ridicat din fotoliu şi i-a dat receptorul lui Sadie. Când şi l-a apropiat de ureche, cu iuţeala unui şarpe cu clopoţei, i-a despicat obrazul cu cuţitul.

4

– *Ce i-ai făcut?* am urlat. *Nemernicule, ce i-ai făcut?*

– Mai uşor, domnule Amberson.

Părea că se distrează. Sadie nu mai ţipa, dar o auzeam hohotind de plâns.

– Nu a păţit nimic. Sângerează foarte tare, dar o să-i treacă.

A făcut o pauză, apoi a continuat pe un ton de observaţie logică:

– Bineînţeles că nu o să mai fie drăguţă. Acum arată a ceea ce şi este, o curvă de doi bani. Mama mi-a zis că-i curvă. Şi mama nu se înşală niciodată.

– Las-o în pace, Clayton, i-am spus. Te rog.

– *Vreau* s-o las în pace. Acum, că am însemnat-o, *vreau* s-o las în pace. Dar uite ce i-am spus şi ei, domnule Amberson. Îl voi ucide pe unul dintre voi doi. Şi, din cauza ei mi-am pierdut slujba. A trebuit să-mi dau demisia şi să mă internez într-un spital unde mi-au făcut şocuri electrice ca să scap de închisoare.

A mai făcut o pauză şi a continuat:

– Am îmbrâncit o fată pe scări. Încercase să mă atingă. Şi totul din cauza căţelei ăsteia împuţite care sângerează în faţa mea. Am mâinile pline de sângele ei. O să am nevoie de dezinfectant.

Şi a început să râdă.

– Clayton…

– Îţi dau trei ore şi jumătate. Până la şapte jumătate. După aia vâr două gloanţe în ea. Unul în burtă şi unul în pizda ei jegoasă.

Din fundal am auzit-o pe Sadie urlând:

– *Să nu care cumva să vii, Jacob!*

– *TACĂ-ŢI GURA!* a strigat la ea Clayton. *TACĂ-ŢI GURA!*

Apoi către mine, pe un ton de conversaţie normală:

– Cine este Jacob?

– Eu, i-am răspuns. E al doilea nume al meu.

– Aşa îţi spune în pat când îţi suge pula, pulărăule?

– Clayton, am reluat eu. Johnny. Gândeşte-te bine la ce faci.

– Mă tot gândesc de peste un an. Ştii, mi-au făcut tratamente cu şocuri în spitalul ăla electric. Au spus că o să-mi oprească visele, dar nu s-a întâmplat aşa. Le-au făcut şi mai rele.

– Cât de tare ai tăiat-o? Dă-mi-o la telefon.

– Nu.

– Dacă mă laşi să vorbesc cu ea, poate am să fac ce îmi ceri. Dacă nu mi-o dai la telefon, cu siguranţă n-o să te ascult. Eşti prea înceţoşat de la şocurile electrice ca să înţelegi ce-ţi spun?

Se pare că nu era. Am auzit nişte foşnete şi apoi vocea lui Sadie, subţire şi tremurătoare:

– E rău, dar n-o să mor din asta, şi şi-a coborât glasul. Era să-mi scoată ochiul…

A revenit Clayton:

– Vezi? Târfa ta e bine. Acum urcă-te în Chevroletul tău fiţos şi vino aici cât de repede te poartă roţile. Ce zici de chestia asta? Dar ascultă-mă cu atenţie, domnule George Jacob Amberson Pulărău: dacă anunţi poliţia, dacă văd o singură lumină albastră sau roşie, am s-o omor pe căţeaua asta şi după aia şi pe mine. Mă crezi în stare?

– Da.

– Bine. Văd o ecuaţie cu valori egale: pulărăul şi curviştina. Eu sunt la mijloc, eu sunt semnul de egalitate, Amberson, dar tu eşti cel care trebuie să se hotărască. Care valoare o să fie cea anulată? Decizia îţi aparţine.

– *Nu!* a urlat Sadie. *Să nu faci aşa ceva! Dacă ai să vii aici o să ne omoare pe…*

Am auzit un pocnet şi telefonul a amuţit.

5

Până acum am spus numai adevărul şi voi continua să o fac, chiar dacă mă voi pune în cea mai proastă lumină posibilă: când am pus, cu mâna amorţită, receptorul la loc în furcă, primul meu gând a fost că nu avea dreptate, că

valorile *nu sunt* egale. Pe un taler al balanţei era o bibliotecară frumoasă. Pe celălalt era un bărbat care cunoştea viitorul şi care avea – cel puţin teoretic – puterea de a-l modifica. Căci o parte din mine chiar se gândea să o sacrifice pe Sadie şi să traverseze oraşul până la aleea dintre Oak Lawn Avenue şi Turtle Creek Boulevard ca să vadă dacă omul care a schimbat istoria Americii acţiona de unul singur.

M-am urcat în Chevrolet şi m-am îndreptat spre Jodie. De cum am ieşit de pe autostradă, am accelerat până la o sută douăzeci şi am rămas la viteza aceasta. Cu o mână mi-am deschis servieta, mi-am scos pistolul dinăuntru şi mi l-am pus în buzunarul hainei.

Mi-am dat seama că trebuie să-l implic şi pe Deke în toată povestea asta. Sigur, era în vârstă şi nu se mai ţinea prea bine pe picioare, dar, pur şi simplu, nu mai era nimeni altcineva. În plus, *ar dori* să se implice, mi-am spus. O iubea pe Sadie. I se citea pe chip de fiecare dată când se uita la ea.

Şi şi-a trăit viaţa, a continuat gândul meu cel realist să-mi explice. *Ea nu. Oricum, va avea parte de aceeaşi şansă pe care dementul ţi-a dat-o şi ţie. Nu e obligat să vină.*

Dar va veni. Uneori, opţiunile care ne sunt înfăţişate nu sunt absolut deloc opţiuni.

Niciodată nu mi-a fost mai dor de dispărutul meu telefon mobil ca în timpul drumului de la Dallas la Jodie. Am găsit o cabină telefonică la staţia de benzină de pe SR 109, cam la un kilometru după panoul care glorifica eroii fotbalului local. La capătul celălalt telefonul a sunat de trei ori… patru… cinci…

Tocmai când mă pregăteam să închid, când l-am auzit pe Deke, puţin nervos şi fără suflare:

– Alo? Alo?

– Deke? George sunt.

– Bună, băiete!

Acum varianta din seara aceasta a lui Bill Turcotte (din piesa de succes *Soţul asasin* jucată multe stagiuni) părea încântat, nu nervos.

– Eram în grădina de lângă casă. Am vrut să-l las să sune, dar…

– Taci şi ascultă-mă. S-a întâmplat un lucru foarte rău. Încă se mai întâmplă. Sadie a fost deja rănită. Poate că foarte grav.

A urmat o pauză scurtă. Când a vorbit din nou, vocea lui Deke suna mai tânără: cea a bărbatului dur care fără îndoială că fusese cu vreo patruzeci de ani şi două soţii în urmă. Sau poate că vorbea speranţa din mine. În seara aceasta nu mă puteam bizui decât pe speranţă şi pe un bărbat de aproape şaptezeci de ani.

– Despre soţul ei vorbeşti, nu? E numai vina mea. Mi s-a părut că l-am văzut, dar asta a fost acum câteva săptămâni. Şi avea părul mult mai lung decât în poza din anuar. Şi nici nu era aceeaşi culoare. Era aproape *portocaliu*.

A făcut iarăşi o pauză, apoi a rostit o expresie pe care nu o mai auzisem niciodată din gura lui:

– *Futu-i!*

I-am spus ce voia Clayton şi ce intenţii aveam eu. Planul era destul de simplu. Se armoniza trecutul cu sine însuşi? Bine, atunci, aşa să fie. Ştiam că Deke s-ar putea să facă un infarct – Turcotte făcuse – dar asta n-avea să mă împiedice. Pentru că era vorba despre Sadie.

Mă aşteptam să mă întrebe dacă n-ar fi fost mai bine să lăsăm poliţia să-şi facă treaba, dar bineînţeles că ştia că nu era cazul. Doug Reems, şeriful din Jodie, nu vedea deloc bine, avea protează la un picior şi era chiar mai bătrân decât Deke. Şi nu m-a întrebat nici de ce nu anunţasem poliţia statală din Dallas. Dacă ar fi făcut-o, i-aş fi răspuns că bănuiam că John Clayton nu glumeşte când spune că o va omorî pe Sadie dacă vede fie şi o singură maşină de poliţie. Era adevărat, dar nu era motivul real. Voiam să mă ocup eu însumi de ticălos.

Eram furibund.

– Când te aşteaptă să ajungi, George?

– Până în şapte treizeci.

– Şi acum e… şapte fără un sfert. Avem un pic de timp. Strada din spatele străzii Bee Tree se cheamă Apple, cumva. Am uitat şi mai cum. Acolo ne întâlnim?

– Da. La casa din spatele casei ei.

– Pot să ajung în cinci minute.

– Sigur că poţi, dacă goneşti ca nebunul. Ne vedem în zece minute. Şi fă-te că aduci ceva, ceva ce să vadă dacă se uită pe geam. Nu ştiu ce, poate…

– E bine o caserolă cu mâncare?

– E bine. Ne vedem în zece minute.

Înainte să închid, m-a întrebat:

– Ai un pistol la tine?

– Da.

Vocea i s-a schimbat în mârâit de câine:

– Foarte bine.

6

Strada din spatele casei lui Doris Dunning se numise Wyemore Lane. Cea din spatele casei lui Sadie era Apple Blossom Way. Casa de la numărul 202 de pe Wyemore era de vânzare. În faţa casei de la numărul 140 de pe Apple Blossom Way nu era nicio plăcuţă pe care să scrie DE VÂNZARE, dar gazonul era neîngrijit, plin de păpădii. Am oprit în faţa ei şi m-am uitat la ceas. Şase cincizeci.

Două minute mai târziu, Deke şi-a parcat Ranch Wagon-ul în spatele maşinii mele şi a coborât. Era îmbrăcat în blugi şi o cămaşă cadrilată cu un şiret în loc de cravată. Adusese o caserolă pe latura căreia era desenată o floare. Prin capacul din sticlă am văzut că era aproape plină cu tocană.

– Deke, n-am cuvinte să-ţi mul…

– Nu merit mulţumiri. Merit un şut în fund. Când l-am văzut pe Clayton, ieşea de la Western Auto chiar când eu

intram. Trebuie să fi fost el. Era vânt în ziua aia. Şi i-a dat părul la o parte cât să-i văd adânciturile de la tâmple. Dar părul lui… lung şi altă culoare… şi era îmbrăcat ca un văcar… măi, să fie!

A clătinat din cap.

– Îmbătrânesc. N-o să mi-o iert niciodată dacă Sadie păţeşte ceva.

– Te simţi bine? Simţi vreo durere în piept sau ceva de genul acesta?

S-a uitat la mine ca la un nebun.

– Ai de gând să stăm aici şi să discutăm despre sănătatea mea sau încercăm să o scoatem pe Sadie din belea?

– O să facem mai mult, nu doar să încercăm. Du-te după colţ la uşa din faţă. În vremea asta eu o să traversez curtea asta şi o să trec prin gardul viu în curtea lui Sadie.

Bineînţeles că aveam în minte casa familiei Dunning de pe Kossuth Street, şi chiar când rosteam aceste cuvinte, mi-am amintit că şi curtea micuţă a lui Sadie *avea* o porţiune cu gard viu. Îl văzusem de multe ori.

– O să baţi la uşă şi o să zici ceva nostim. Şi suficient de tare să te aud eu. Atunci o să fiu în bucătărie.

– Şi dacă uşa din spate e încuiată?

– E o cheie sub treaptă.

– În regulă.

Deke a mai cugetat puţin încruntându-se, apoi şi-a ridicat privirea spre mine:

– O să strig „De la Avon, doamnă, avem un colet special pentru dumneavoastră.” Şi o să ridic vasul ca să mă poată vedea prin fereastra de la living. E bine?

– Da. Nu vreau decât să-i distragi atenţia câteva secunde.

– Să nu tragi dacă ţi se pare că o poţi răni pe Sadie. Doar imobilizează-l pe nemernic. Ai să reuşeşti. Tipul ăla pe care l-am văzut era slab ca un cuier.

Ne-am privit cu ochi sumbri. Un asemenea plan ar fi funcţionat în filme ca *Maverick* sau *Gunsmoke*, însă asta era

viaţa reală. Iar în viaţa reală se mai întâmplă ca băieţii buni – şi fetele bune – să o cam ia în cur. Sau să fie ucişi.

7

Curtea din spatele casei de pe Apple Blossom Way nu era chiar identică cu cea din spatele casei familiei Dunning, dar existau suficiente asemănări. În primul rând, cuşca câinelui, deşi nu avea nicio plăcuţă deasupra care să spună AICI E CASA CĂŢELULUI TĂU. Dar o mână de copil scrisese lângă intrarea în formă de uşă CASA LU BUTCH. Şi nu erau nici copii plecaţi la colindat. Anotimpul era nepotrivit.

Însă gardul viu arăta exact la fel.

Am trecut prin el, abia băgând de seamă zgârieturile pe care mi le-au făcut crengile pe braţe. Am traversat curticica lui Sadie, alergând în pasul piticului şi am încercat uşa. Încuiată. Am pipăit sub treaptă, convins că nu voi găsi cheia deoarece trecutul se armonizează cu sine însuşi, dar, în egală măsură, este şi încăpăţânat şi viclean.

Acolo era. Am scos-o, am băgat-o în încuietoare şi am apăsat-o încet. S-a auzit un declic surd dinăuntru când s-a descuiat. M-am crispat, aşteptându-mă la strigăte de alarmă. Dar nu, niciunul. În living erau aprinse luminile, dar nu se auzeau voci. Poate că Sadie era deja moartă, iar Clayton dispăruse.

Te rog, nu, Doamne.

Însă, după ce am deschis uşor uşa, l-am auzit. Vorbea cu voce sonoră şi monotonă, semănând cu cea pe care ar fi avut-o Billy James Hargis dacă ar fi fost îndopat cu sedative. Îi spunea ce curvă este şi cum i-a distrus viaţa. Sau poate se referea la fata care încercase să-l atingă. Toate erau la fel pentru Johnny Clayton: purtătoare de boli şi flămânde după sex. Trebuia să impui legea. Şi, bineînţeles, şi mătura.

Mi-am scos pantofii şi i-am lăsat pe linoleum. Deasupra chiuvetei era aprinsă lumina. Mi-am verificat umbra ca să fiu sigur că nu va intra în cameră înaintea mea. Mi-am scos

pistolul din buzunar şi am traversat bucătăria cu intenţia de a aştepta în pragul livingului până voi auzi *De la Avon, doamnă!* Atunci o să intru în goană.

Doar că nu aşa s-au petrecut lucrurile. Când Deke a strigat, nu era nimic vesel în tonul lui. Era un ţipăt de furie revoltată. Şi nu venea de la uşa din faţă, ci dinlăuntrul casei.

– O, Dumnezeule! Sadie!

După aceea, totul s-a întâmplat foarte, foarte repede.

8

Clayton forţase uşa din faţă, aşa că nu se mai închidea bine. Sadie nu observase, dar Deke da. În loc să bată, a împins-o şi a intrat cu caserola cu tocană în mâini. Clayton stătea tot pe taburet cu arma îndreptată spre Sadie, dar lăsase cuţitul pe duşumea alături de el. Mai târziu Deke mi-a spus că nici nu ştiuse că avea *un cuţit*. Şi mă îndoiesc şi că a observat pistolul. Toată atenţia i se focalizase asupra lui Sadie. Partea de sus a rochiei era acum colorată într-un maro mâlos. Mâna şi braţul canapelei erau amândouă pline de sânge, dar imaginea cea mai îngrozitoare era cea a chipului ei întors spre el. Obrazul stâng îi atârna sfârtecat în două, aidoma unei perdele sfâşiate.

– *O, Dumnezeule! Sadie!*

Şocat, a strigat fără să-şi dea seama ce face.

Clayton s-a întors la el, cu dinţii dezgoliţi ca într-un mârâit de fiară. A ridicat arma. Am văzut ce se petrece şi am ţâşnit pe uşa dintre bucătărie şi living. Şi am văzut-o pe Sadie care întinde piciorul şi loveşte taburetul. Clayton a tras, dar glonţul s-a înfipt în tavan. Pe când încerca să se ridice, Deke a aruncat în el caserola. Capacul a căzut. Tăiţei, carne, ardei gras şi sos de roşii s-au împrăştiat prin cameră. Vasul, încă pe jumătate plin, l-a lovit pe Clayton în mână. Tocana l-a mânjit. Pistolul a zburat cât colo.

Am văzut sângele, am văzut faţa desfigurată a lui Sadie. L-am văzut pe Clayton ghemuit pe covorul pătat şi mi-am ridicat propria-mi armă.

– *Nu!* a strigat Sadie. *Nu, te rog, nu!*

Iar strigătul ei mi-a limpezit minţile ca şi cum m-ar fi pălmuit. Dacă l-aş fi ucis, aş fi fost cercetat de poliţie, indiferent cât de îndreptăţit ar fi fost gestul meu. Identitatea lui George Amberson s-ar fi dus pe copcă şi ar fi dispărut orice şansă de a împiedica asasinatul din noiembrie. Şi, chiar, cam cât de *îndreptăţit* aş fi? Omul era dezarmat.

Sau aşa am crezut, pentru că nici eu nu observasem cuţitul. Era ascuns de taburetul răsturnat. Dar chiar dacă ar fi fost la vedere, poate că tot nu l-aş fi observat.

Mi-am pus pistolul la loc în buzunar şi l-am ridicat în picioare.

– Nu ai voie să mă loveşti!

Ţipătul lui a împroşcat salivă. Ochii i se rostogoleau în cap asemenea unui om care face o criză de epilepsie. Vezica urinară i s-a relaxat. I-am auzit urina picurând pe covor.

– Sunt bolnav mintal. Nu sunt răspunzător pentru faptele mele. Nu poţi să mă tragi la răspundere. Am certificat medical, e în torpedoul de la maşină, o să ţi-l…

Miorlăitul din vocea lui, groaza abjectă pe care i-o puteai citi pe chip acum, că nu mai avea pistolul, felul în care-i atârnau pe lângă obraji şuviţele slinoase de păr portocaliu, chiar şi mirosul de tocană… toate astea m-au înfuriat şi mai tare. Dar mai ales Sadie, ghemuită pe canapea şi plină de sânge. Părul i se desfăcuse, iar pe partea stângă a chipului îngrozitor de rănit se amestecase cu sângele închegat. Va avea o cicatrice în acelaşi loc unde se afla urma celei a lui Bobbi Jill, bineînţeles că aşa va fi, căci trecutul se armonizează. Doar că tăietura lui Sadie arăta mult, mult mai rău. L-am pocnit în falca dreaptă suficient de tare ca să-i ţâşnească saliva prin stânga.

– *Dement împuţit, asta-i pentru mătură!*

L-am pocnit iar în stânga, făcând să-i ţâşnească saliva din dreapta şi desfătându-mă la auzul ţipătului lui în felul acela nefericit şi amar rezervat doar acelor întâmplări unde răul e mult prea mare pentru a putea fi reparat, sau iertat.

– *Asta-i pentru Sadie!*

Mi-am strâns pumnul. Într-o altă lume, Deke urla în telefon. Şi se freca pe piept aşa cum făcuse Turcotte? Nu. Cel puţin, nu încă. În aceeaşi altă lume, Sadie gemea.

– *Şi asta-i pentru mine!*

L-am lovit cu pumnul şi – am zis că voi spune adevărul, tot adevărul – când i-am spart nasul, urletul lui de durere a fost muzică pentru urechile mele. I-am dat drumul şi s-a prăbuşit pe covor ca o cârpă. Atunci m-am întors spre Sadie.

S-a străduit să se ridice de pe canapea, dar a căzut la loc. A încercat să-şi întindă braţele spre mine, dar nici asta nu a fost în stare să facă. I-au căzut moi mâinile în poala rochiei îmbibate cu sânge. Ochii i s-au dat peste cap şi am fost convins că o să leşine, dar s-a ţinut tare.

– Ai venit, mi-a şoptit ea. O, Jake, ai venit să mă scapi. Amândoi aţi venit.

– Bee Tree Lane! a zbierat Deke în receptor. Nu, nu ştiu numărul, nu mi-l aduc aminte, dar o să vedeţi în faţă un bătrân cu tocană pe pantofi care dă din mâini! Grăbiţi-vă! A pierdut foarte mult sânge!

– Nu te mişca, i-am spus lui Sadie. Nu încerca să…

A privit peste umărul meu cu ochi măriţi de spaimă.

– Fereşte-te! Jake, *fereşte-te!*

M-am întors, scotocind în buzunar după pistol. S-a întors şi Deke ţinând receptorul ca pe o bâtă în mâinile lui cu noduri artritice. Dar deşi Clayton apucase cuţitul pe care îl folosise ca s-o desfigureze pe Sadie, nu avea să mai facă rău nimănui. Nimănui în afară de lui însuşi.

Şi a urmat o altă scenă în care mai jucasem, de data aceasta pe Greenville Avenue, nu la multă vreme după ce sosisem în Texas. Nu se auzea Muddy Waters cântând tare

din barul Desert Rose, dar o altă femeie era rănită foarte grav şi un alt bărbat sângera din cauza unui alt nas spart, tot cu cămaşa scoasă din pantaloni. Cel de acum ţinea în mână un cuţit, nu un pistol. Dar în rest, totul era la fel.

– Nu, Clayton! am strigat eu. Lasă-l jos!

Ochii, desluşiţi printre şuviţele slinoase de păr portocaliu, îi ieşeau din orbite holbându-se la femeia speriată şi pe jumătate leşinată de pe canapea.

– Asta vrei, Sadie? a urlat el. Dacă asta vrei, atunci o să-ţi dau ce vrei!

Rânjind cu deznădejde, a ridicat cuţitul în dreptul gâtului… şi a tăiat.

Partea a V-a
22.11.1963

Capitolul 23

1

Din cotidianul *Morning News* din Dallas, 11 aprilie 1963 (pagina 1):

ASASIN CU PUŞCĂ TRAGE ÎN WALKER
De Eddie Hughes

Poliţia spune că un individ a încercat să-l asasineze pe fostul General Maior Edwin A. Walker cu o puşcă de mare precizie şi l-a ratat cu mai puţin de un centimetru pe controversatul revoluţionar.

Walker îşi calcula taxele la ora 9:00 seara când glonţul a trecut printr-o fereastră din spatele casei şi s-a înfipt în peretele de lângă el.

Poliţia ne-a declarat că se pare că o mişcare involuntară a lui Walker a fost cea care i-a salvat viaţa.

„Se afla exact în raza de acţiune a armei”, ne-a spus detectivul Ira Van Cleave. „Cu siguranţă că persoana respectivă a vrut să-l ucidă.”

Walker şi-a scos din mâneca dreaptă nişte fragmente din cartuş şi încă îşi mai scutura din păr cioburi de sticlă şi aşchii de glonţ în momentul sosirii reporterilor.

Walker ne-a declarat că se întorsese luni la reşedinţa sa din Dallas după prima etapă a turneului de conferinţe intitulat „Operaţiunea Cursa de la Miezul Nopţii”. Le-a mai spus reporterilor şi că…

Din cotidianul *Morning News* din Dallas, 12 aprilie 1963 (pagina 7):

BOLNAV MINTAL ÎŞI TAIE FOSTA SOŢIE Şi SE SINUCIDE
De Mack Dugas

(JODIE) Deacon „Deke” Simmons, în vârstă de 77 de ani, a ajuns prea târziu miercuri seara pentru a o mai putea salva de la rănire pe Sadie Dunhill,

dar situaţia ar fi putut fi mult mai rea pentru doamna de 28 de ani, îndrăgita bibliotecară de la liceul Denholm Consolidated.

Conform spuselor lui Douglas Reems, şeriful din Jodie, „Dacă Deke n-ar fi venit atunci, aproape sigur că domnişoara Dunhill ar fi fost omorâtă”. La întrebările ziariştilor Simmons a răspuns doar: „Nu vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat, s-a terminat.”

Şeriful Reems ne-a spus că Simmons l-a doborât pe mult mai tânărul John Clayton care a scăpat revolverul din mână în toiul luptei. Atunci a scos cuţitul pe care îl folosise să-şi rănească soţia şi şi-a tăiat gâtul. Simmons împreună cu un alt bărbat, George Amberson din Dallas, au încercat în zadar să-i oprească sângerarea. Decesul lui Clayton a fost declarat de medicul sosit la faţa locului.

Nu am reuşit să îl găsim pentru comentarii pe domnul Amberson, fost profesor la Denholm Consolidated, care a ajuns acolo după ce Clayton a fost dezarmat, însă acesta i-a declarat şerifului Reems că s-ar fi putut ca John Clayton – care fusese internat pentru probleme psihice – să-şi fi urmărit fosta soţie de luni întregi. Personalul liceului fusese prevenit, iar directoarea Ellen Dockerty făcuse rost de o fotografie a lui Clayton, dar se pare că acesta se deghizase pentru a nu fi recunoscut.

Domnişoara Dunhill a fost transportată cu o ambulanţă la spitalul Parkland Memorial din Dallas şi ni s-a transmis că starea ei este bună.

2

Abia sâmbătă mi s-a permis s-o văd. Până atunci am stat aproape tot timpul în sala de aşteptare cu o carte pe care nu mă puteam concentra s-o citesc.

Ceea ce nu m-a deranjat, deoarece am avut parte de multă companie – majoritatea profesorilor au venit să afle cum se mai simte Sadie, aşa cum au venit şi aproximativ o sută de elevi, cei fără permis de conducere fiind aduşi în Dallas de părinţi. Mulţi au rămas să doneze sânge care să înlocuiască litrii pierduţi de Sadie. Curând, servieta mea a fost burduşită cu felicitări de însănătoşire grabnică şi bilete prin care îşi manifestau grija pentru starea ei. Iar florile aduse au transformat cabinetul asistentelor în seră. Crezusem că m-am obişnuit cu viaţa din trecut, dar, când am putut, în cele din urmă, s-o văd, tot am fost şocat de rezerva în care stătea Sadie la Parkland, o cămăruţă încinsă, aproape de dimensiunile unui dulap. Fără grup sanitar. O canapea urâtă pe care doar un pitic s-ar fi putut simţi confortabil înghesuită într-un colţ, o draperie

semiopacă în jurul patului (pentru semiintimitate). Manivelă în loc de butoane pentru ridicarea şi coborârea patului, cu vopseaua albă cojită de multele mâini care au folosit-o. Bineînţeles că nu existau şi monitoarele pe care să fie afişate semnele vitale, şi nici televizor la care să se uite pacientul.

Un singur recipient din sticlă plin cu ceva – probabil soluţie salină – atârna de un stativ metalic. Din el pornea un tub subţire care dispărea sub un bandaj voluminos aflat pe dosul palmei stângi a lui Sadie.

Însă nu la fel de voluminos ca bandajul înfăşurat pe partea stângă a capului ei. Îi tăiaseră părul de acolo, dându-i un aspect deformat şi pedepsit… şi, sigur, *fusese* pedepsită. Doctorii îi lăsaseră o fantă foarte îngustă pentru ochi. Asta împreună cu ochiul din partea nebandajată, nevătămată a feţei au clipit des deschizându-se când mi-a auzit paşii. Şi, cu toate că era îndopată cu medicamente, privirea ei a avut un licăr pasager de panică ce mi-a strâns inima; apoi s-a întors încet cu faţa la perete.

– Sadie, iubito, eu sunt.

– Bună, „eu sunt”, mi-a răspuns fără să se întoarcă.

Am atins umărul lăsat gol de cămaşa de spital, dar s-a smucit respingându-mă.

– Te rog, nu te uita la mine.

– Sadie, nu contează.

S-a întors. Doi ochi trişti, ameţiţi de morfină, m-au privit fix, unul dintre ei mijit prin orificiul din tifon. Prin pansament se întindea o pată urâtă, galben-roşiatică. Probabil sânge şi un unguent.

– Ba contează. Nu seamănă deloc cu ce a păţit Bobbi Jill, a spus încercând să zâmbească. Ştii cum arată o minge de baseball, cu toate cusăturile alea roşii? Aşa arată şi Sadie acum. E cusută în sus şi în jos şi în jur.

– Vor dispărea.

– Nu pricepi. Mi-a străpuns obrazul până în gură.

– Dar trăieşti. Şi te iubesc.

– Să spui asta şi când o să-mi scoată bandajele, mi-a zis cu vocea albă, năucită de medicamente. În comparaţie cu mine, Mireasa lui Frankenstein seamănă cu Liz Taylor.

I-am luat mâna:

– Am citi odată…

– Nu cred că mă simt în stare de o discuţie literară, Jake.

A încercat iarăşi să se întoarcă cu spatele la mine, dar nu i-am dat drumul la mână.

– Era un proverb japonez. „Dacă există dragoste, semnele de vărsat de vânt sunt frumoase ca nişte gropiţe în obraji.” O să-ţi iubesc chipul indiferent cum va arăta. Pentru că este al tău.

A început să plângă şi am ţinut-o în braţe până s-a potolit. De fapt, chiar am crezut că adormise, când am auzit-o:

– Ştiu că eu sunt de vină, eu m-am măritat cu el, dar…

– Nu e vina ta, Sadie, nu aveai cum să ştii.

– Am ştiut că nu e ceva în regulă la el. Şi tot nu m-am lăsat. Cred că din cauză că mama şi tata ţineau atât de mult la căsătoria asta. Încă n-au venit să mă vadă şi mă bucur. Pentru că şi pe ei dau vina. Groaznic, nu?

– Dacă tot te-ai hotărât să împărţi vina, păstrează o porţie şi pentru mine. Am dat nas în nas cu nenorocitul acela de Plymouth al lui de cel puţin două ori şi poate de alte două l-am surprins cu coada ochiului.

– Nu ai de ce să te simţi vinovat din cauza asta. Detectivul de la poliţia statală şi jandarmul de Texas care m-au interogat mi-au spus că Johnny avea portbagajul plin cu plăcuţe de înmatriculare. Bănuiesc că le-a furat de prin parcările motelurilor. Şi mai avea şi o droaie de abţibilduri, *decalco*-cum le zici tu…

– Decalcomanii.

Mă gândeam la cea care mă păcălise la Candlewood doar cu câteva nopţi în urmă. HAIDE, SOONERS. Făcusem greşeala de a considera faptul că mă întâlneam cu Plymouthul roşu cu alb drept o altă armonie a trecutului,

dar ar *fi trebuit* să fiu mai prevăzător. Şi aş fi fost mai prevăzător dacă nu aş fi avut jumătate din minte plecată la Dallas cu Oswald şi cu generalul Walker, dacă avea vreo importanţă cine mai purta răspunderea pentru ce se întâmplase. Puteam să-l aducem şi pe Deke în discuţie. În fond, el îl văzuse pe Clayton, îi observase adânciturile inconfundabile de la tâmple.

Las-o baltă, mi-am spus. *S-a întâmplat. Nu mai ai ce-i face.*

Dar de fapt, aveam ce-i face.

– Jake, a aflat poliţia că nu eşti… că nu eşti tocmai cine te pretinzi a fi?

I-am dat pe spate părul care rămăsese încă lung în partea dreaptă.

– Totul e în regulă.

Deke şi cu mine răspunseserăm întrebărilor puse de aceiaşi poliţişti care o interogaseră pe Sadie înainte să fie dusă în sala de operaţie. Detectivul ne-a mustrat cu jumătate de gură, spunând că ne-am uitat la prea multe westernuri, dar nu i-a împărtăşit opinia, apoi ne-a strâns mâinile şi ne-a spus: „În locul vostru aş fi făcut exact la fel.”

– Deke a avut grijă să nu ies prea în faţă. Tocmai pentru ca, la anul, consiliul director să nu aibă obiecţii în privinţa revenirii tale la şcoală. Mi se pare absolut incredibil că ai putea fi concediată pe motive de imoralitate doar pentru că un dement s-a apucat să te taie, dar Deke e de părere că ar fi mai bine dacă…

– Nu mă pot întoarce la şcoală. Nu pot să apar aşa în faţa copiilor.

– Sadie, dacă ai şti câţi au venit…

– E foarte frumos din partea lor şi mă impresionează mult, dar tocmai pe ei nu i-aş putea privi în ochi. Nu pricepi? Cred că m-aş descurca cu cei care ar râde de mine sau ar face glume pe socoteala mea. Am avut în Georgia o colegă cu buză de iepure şi am învăţat foarte multe din comportamentul ei în faţa cruzimii adolescenţilor. Ceilalţi

m-ar face să mă simt oribil. Cei bine intenţionaţi, privirile lor compătimitoare… sau cei care nu ar suporta să se uite la mine deloc.

A scos un oftat cutremurat şi a explodat:

– Şi sunt *furioasă*. Ştiu că viaţa este grea, cred că *toţi* ştim asta în adâncul nostru. Dar de ce trebuie să fie şi crudă? De ce trebuie să *muşte?*

Am luat-o în braţe. Obrazul teafăr era fierbinte şi tremura.

– Nu ştiu, iubita mea.

– De ce nu ne este dată şi o a doua şansă?

Şi am ţinut-o aşa până când a început să respire mai calm. Atunci m-am ridicat să plec. Fără să deschidă ochii, mi-a spus:

– Ziceai că trebuie să vezi cu ochii tăi ceva miercuri seara. Şi nu cred că te refereai la sinuciderea lui Johnny Clayton.

– Nu.

– N-ai mai ajuns?

M-am gândit s-o mint, dar n-am făcut-o:

– Nu.

Acum şi-a deschis ochii, dar cu trudă şi nu aveau să stea multă vreme deschişi.

– *Tu* ai să primeşti o a doua şansă?

– Nu ştiu. Nu contează.

Dar nu era adevărat. Pentru că ar fi contat pentru soţia şi copiii lui Kennedy; ar fi contat pentru fraţii lui; poate şi pentru Martin Luther King; cu siguranţă ar fi contat şi pentru zecile de mii de tineri americani care acum erau pe băncile liceului şi cărora, în cazul în care nu schimba nimeni cursul istoriei, li se va cere să-şi pună uniformele, să zboare până în celălalt capăt al lumii, să-şi desfacă obrajii din dos şi să se înfigă în penisul uriaş şi verde care este Vietnamul.

A închis ochii. Iar eu am părăsit camera.

3

Când am ieşit din lift, în hol nu mai era niciun elev de la liceul Denholm, dar m-am întâlnit cu doi absolvenţi. Mike Coslaw şi Bobbi Jill Allnut stăteau pe scaunele din plastic tare ţinând în poală reviste nedeschise. Mike a sărit în picioare şi mi-a strâns mâna. De la Bobbi Jill am căpătat o îmbrăţişare puternică.

– Cât de rău e? m-a întrebat ea. Adică – şi-a trecut vârfurile degetelor peste propria-i cicatrice decolorată – poate fi reparată?

– Nu ştiu.

– Aţi discutat cu doctorul Ellerton? m-a întrebat şi Mike.

Ellerton avea reputaţia de a fi cel mai bun chirurg plastician din Texas şi el fusese cel care îşi practicase magia asupra lui Bobbi Jill.

– E de gardă în după-amiaza asta; face vizite. Deke, duduia Ellie şi cu mine avem programare la el în – m-am uitat la ceas – douăzeci de minute. Vreţi să veniţi şi voi?

– Vă rog, a spus Bobbi Jill. Pur şi simplu *ştiu* că poate s-o repare. E un geniu.

– Atunci, haideţi. Să vedem ce poate face geniul acesta.

Probabil că Mike îmi descifrase expresia de pe chip, căci mi-a strâns braţul.

Mi-a zis:

– Poate că nu e atât de rău cât credeţi, domnule A.

4

Era mai rău.

Ellerton ne-a arătat fotografiile – clare, lucioase, în alb şi negru, care mi-au amintit de Weegee şi Diane Arbus. Bobbi Jill a icnit de surpriză şi spaimă şi a privit în altă parte. Deke a scos un geamăt uşor de parcă fusese lovit în plex. Duduia Ellie a îndurat cu stoicism să se uite bine la ele, dar faţa ei

se golise de culoare, cu excepţia celor două pete de ruj care-i învăpăiau obrajii.

În primele două fotografii, obrazul lui Sadie atârna în două bucăţi zdrenţuite. Imaginea asta o văzusem miercuri seara şi eram pregătit pentru ea. Nu fusesem însă pregătit pentru gura ei căzută, asemenea victimei unui atac cerebral, şi nici pentru bucata de carne moale de sub ochiul stâng. O făcea să semene cu un clovn şi mă făcea pe mine să îmi doresc să mă dau cu capul de masa din sala mică de şedinţe unde ne invitase doctorul. Sau poate – şi mai bine încă – mă făcea să îmi doresc să mă reped la subsol, la morga unde zăcea acum John Clayton şi să-l mai pocnesc cu şi mai multă ură.

– Diseară, când vor sosi părinţii acestei tinere, a spus Ellerton, voi da dovadă de tact şi optimism, deoarece părinţii merită să fie trataţi cu tact şi cu optimism.

Apoi s-a încruntat:

– Cu toate că m-aş fi aşteptat să vină mai curând, având în vedere gravitatea stării doamnei Clay…

– Domnişoarei *Dunhill*, l-a întrerupt Ellie cu sălbăticie mocnită. A divorţat legal de monstru.

– Da, sigur, greşeala mea. În orice caz, voi îi sunteţi prieteni şi consider că meritaţi mai puţin tact şi mai mult adevăr.

S-a uitat imperturbabil la una dintre fotografii şi a lovit uşor obrazul lui Sadie cu unghia scurtă şi curată.

– Asta se poate aranja cât de cât, însă nu va mai fi ca înainte. Nu cu tehnicile pe care le am la dispoziţie. Poate peste un an, când ţesutul se va fi vindecat complet, s-ar putea să fim în stare să reparăm mare parte din asimetrie.

Lacrimi au început să se rostogolească pe obrajii lui Bobbi Jill. L-a apucat de mână pe Mike.

– Regret să spun că faţa ei va rămâne cu stricăciuni permanente, a continuat Ellerton. Dar mai sunt şi alte probleme. Nervul facial a fost secţionat. Nu va mai putea să mestece pe partea stângă. Ochiul căzut pe care îl vedeţi în

fotografiile acestea va rămâne aşa mereu, canalul lacrimal a fost parţial retezat. Totuşi vederea nu îi va fi prejudiciată. Aşa sperăm.

A oftat şi a ridicat din umeri a neputinţă.

– În douăzeci, treizeci de ani vom putea să facem mai multe pentru asemenea cazuri, având în vedere perspectivele microchirurgiei şi regenerării nervoase. Dar, deocamdată, tot ce pot spune este că voi face tot ce îmi stă în putinţă ca să repar ce se poate repara.

Mike a vorbit pentru prima dată de când începuse discuţia. Tonul lui era plin de amărăciune:

– Ce păcat că nu trăim în 1990, nu?

5

Un grup mic de oameni demoralizaţi şi tăcuţi a părăsit spitalul în acea după-amiază. La marginea parcării, duduia Ellie mi-a atins mâneca.

– Ar fi trebuit să te ascult, George. Îmi pare atât de rău.

– Nu cred că ar fi avut vreo importanţă, i-am răspuns, dar dacă vrei să îţi răscumperi păcatele, roagă-l pe Freddy Quinlan să mă sune. E agentul imobiliar care m-a ajutat când am venit în Jodie. Vreau să fiu lângă Sadie la vară şi asta înseamnă că trebuie să închiriez o casă.

– Poţi să stai cu mine, a intervenit Deke, am mult spaţiu.

M-am întors spre el:

– Eşti sigur?

– Mi-ar face plăcere.

– Aş fi bucuros să-ţi plătesc…

A făcut un gest cu mâna ca şi cum ar fi vrut să-mi spună că vorbesc prostii.

– Poţi să contribui la mâncare. Aşa o să fie în regulă.

Ellie venise cu el în Ranch Wagon-ul lui. I-am urmărit cum ies din parcare, apoi mi-am târât picioarele spre Chevroletul meu, care acum mi se părea – probabil pe nedrept – o maşină aducătoare de ghinion. Şi niciodată nu

mi se întâmplase să îmi doresc mai puţin să mă întorc pe West Neely, unde cu siguranţă aveam să-l aud pe Lee cum îşi varsă pe Marina frustrarea de a-l fi ratat pe generalul Walker.

– Domnule A?

Mike. Bobbi Jill stătea câţiva paşi mai în spate, cu braţele încrucişate sub sâni. Părea nefericită şi înfrigurată.

– Da, Mike.

– Cine o să plătească facturile de la spital ale domnişoarei Dunhill? Şi toate operaţiile alea despre care ne-a vorbit doctorul? Are asigurare?

– Are ceva.

Dar nici pe departe suficient, nu pentru ceva de o asemenea amploare. M-am gândit la părinţii ei, dar faptul că încă nu veniseră să o vadă era destul de îngrijorător. Doar *nu puteau* s-o învinovăţească pe ea pentru ce făcuse Clayton… sau puteau? Nu înţelegeam cum, dar eu veneam dintr-o lume în care femeile erau, în general, tratate ca egali. În momentul acela, 1963 mi se părea o ţară străină şi necunoscută, aşa cum nu mi se mai păruse niciodată.

– O s-o ajut cât pot, am spus, dar cât de mult însemna asta?

Rezervele mele erau suficiente cât să mă mai ţină câteva luni, dar nici vorbă să acopere vreo şase operaţii de reconstrucţie facială. Nu voiam să mă duc din nou la Faith Financial, pe Greenville Avenue, dar bănuiam că voi fi nevoit s-o fac. Derbiul Kentucky urma să aibă loc în mai puţin de o lună, iar în secţiunea rezervată rezultatelor sportive din însemnările lui Al scria că va fi câştigat de Chateaugay, un cal cu şanse foarte mici. O mie pe el mi-ar aduce un câştig net de şapte sau opt mii, suficient ca să pot plăti spitalizarea lui Sadie şi – la preţurile din 1963 – chiar o parte din intervenţiile care vor urma.

– Am o idee, a zis Mike şi s-a uitat peste umăr la Bobbi Jill care îi zâmbea încurajator. Adică io şi Bobbi Jill.

– Bobbi Jill şi cu mine, Mike. Nu mai eşti copil, aşa că nu mai vorbi de parcă tot ai fi.

– Sigur, sigur, scuze. Dacă puteţi să ne însoţiţi la cafenea vreo zece minute, o să vă spunem despre ce e vorba.

Şi m-am dus. Am băut cafea. Mi-au împărtăşit ideea lor. I-am ascultat. Şi am fost de acord. Uneori trecutul se armonizează cu sine însuşi, iar omul cu judecată îşi drege glasul şi începe şi el să cânte.

6

În seara aceea a avut loc un scandal monstru în apartamentul de deasupra mea. Iar June a contribuit şi ea urlând cât o ţineau puterile. Nu m-am obosit să trag cu urechea; oricum, se urla în rusă. Apoi, pe la ora opt, s-a lăsat o tăcere neobişnuită. Am presupus că se duseseră la culcare cam cu două ore mai devreme şi m-am simţit mai uşurat.

Mă gândeam şi eu să mă bag în pat, când în faţa casei a oprit balena de maşină a lui de Mohrenschildt. Jeanne s-a strecurat afară; George a ţâşnit cu obişnuitul lui elan de jucărie cu arc. A deschis portiera din spate şi a scos un iepure uriaş cu blană roz deloc întâlnită în lumea reală. M-am uitat ca prostul prin despicătura dintre perdele şi într-un final mi-a picat fisa: a doua zi era Paştele.

S-au îndreptat spre scară. Femeia mergea normal; George aproape alerga înaintea ei. Paşii lui bubuitori pe treptele şubrede zguduiau întreaga clădire.

Am auzit voci speriate venind de sus, înăbuşite, dar evident surprinse. Paşi grăbiţi mi-au zgâlţâit lampa din tavan. Oare credeau cei doi soţi Oswald că venise poliţia să-i aresteze? Sau poate unul din agenţii FBI care îl urmăriseră pe Lee când locuia cu familia pe Mercedes Street? Speram ca mica lepădătură să-şi înghită inima de spaimă.

Ciocăniturile au căzut în rafală pe uşa de sus, iar de Mohrenschildt a strigat vesel:

– Deschide, Lee! Deschide, păgânule!

Şi uşa s-a deschis. Mi-am pus căştile, dar nu am auzit nimic. Apoi, tocmai când mă gândeam să folosesc microfonul multidirectional, Lee, sau poate Marina, a aprins lampa. Acum funcţiona, pentru moment, cel puţin.

– … pentru copil, spunea Jeanne.

– A, mulţumesc! a răspuns Marina. Mulţumesc foarte mult, Jeanne, ce drăguţ!

– Nu sta aşa, tovarăşe, dă-ne ceva de băut! a zis şi de Mohrenschildt, care vorbea ca şi cum ar fi avut deja câteva pahare la bord.

– Nu am decât ceai, a spus Lee.

Părea iritat şi doar pe jumătate treaz.

– Merge şi ceaiul. Am ceva în buzunar care o să-l mai înviореze niţeluş.

Aproape că îl vedeam cum face cu ochiul.

Marina şi Jeanne au început să vorbească ruseşte. Lee şi de Mohrenschildt – sunetul paşilor lor inconfundabil – s-au dus în zona bucătăriei de unde ştiam că nu îi voi mai putea auzi. Femeile stăteau lângă lampă, iar vocile lor vor acoperi discuţia bărbaţilor.

Apoi Jeanne, în engleză:

– O, Dumnezeule mare! Asta-i o *puşcă?*

Şi totul s-a oprit în loc, inclusiv – senzaţia asta am avut-o – inima mea.

Marina a izbucnit în râs. Era un râs subţire, strident, de complezenţă, *hahaha*, artificial ca naiba.

– El pierde muncă, noi nu bani, şi nebunul cumpără puşcă. Eu spun: „Pune în dulap, idiiiot dement, ca să nu supere sarcina mea.”

– Am vrut să trag la ţintă, atâta tot, a spus Lee. Eram bunicel în armată. Nu am ratat nicio ţintă.

Altă tăcere. Nesfârşită. Apoi de Mohrenschildt a izbucnit în hohote de râs ce păreau a spune „ce prieteni buni suntem noi doi”.

– Haide, nu încerca să-l minţi pe tatăl mincinoşilor. Cum de nu l-ai nimerit, Lee?

– Nu ştiu despre ce dracu’ vorbeşti.

– Generalul Walker, băiete! Cineva aproape că i-a împrăştiat creierul ăla de rasist pe pereţii biroului din casa lui de pe Turtle Creek. Vrei să zici că n-ai ştiut?

– N-am prea citit ziarele în ultima vreme.

– Nu mai spune? a intervenit Jeanne. Ăla de pe taburet nu-i un *Times Herald?*

– Vreau să spun că nu citesc ştirile. Sunt prea deprimante. Doar paginile de divertisment şi locurile de muncă. Statul zice să-mi găsesc de lucru ca să nu-mi moară copilul de foame.

– Deci nu l-ai împuşcat tu, ei? l-a întrebat de Mohrenschildt.

Punându-l la încercare. *Momindu-l.*

Întrebarea era de ce. Pentru că nici în cele mai nebuneşti vise ale lui, de Mohrenschildt nu ar fi crezut că un păMpălău ca Ozzie Rabbit era cel care trăsese miercurea trecută… sau pentru că ştia că Lee fusese acela? Poate pentru că Jeanne observase puşca? Îmi doream din tot sufletul ca femeile să nu fi fost acolo. Dacă aş fi avut şansa să-l ascult pe Lee discutând ca de la bărbat la bărbat cu acest *amigo* ciudat al lui poate că aş fi obţinut răspunsuri la toate întrebările mele. Dar aşa, nu aveam cum să fiu sigur de nimic.

– Crezi că sunt atât de nebun încât să trag în cineva când J. Edgar Hoover mi se uită peste umăr?

Vocea lui Lee suna de parcă ar fi încercat să intre în joc, să-i cânte în strună lui de Mohrenschildt, doar că nu-i prea ieşea.

– Nimeni nu crede că ai încercat să împuşti pe cineva, Lee, a spus Jeanne pe un ton împăciuitor. Doar promite-mi că atunci când copilaşul începe să meargă, ai să găseşti un loc mai sigur decât dulapul unde să-ţi pui puşca.

Marina i-a răspuns în rusă, dar eu zărisem de destule ori copilul în curtea din spate ca să ştiu ce anume spunea – că June mergea deja.

– Junie o să se bucure de cadoul vostru, a zis Lee, dar noi nu serbăm Paştele. Suntem atei.

Poate că *el* era, dar în notiţele lui Al stătea scris că Marina – cu ajutorul admiratorului ei, George Bouhe – o botezase în secret pe June chiar în perioada Crizei Cubaneze.

– Şi noi suntem, a fost de acord de Mohrenschildt. Tocmai de asta sărbătorim Iepuraşul de Paşte!

Se mutase mai aproape de lampă şi aproape că m-a asurzit tunetul hohotelor lui de râs.

Au mai conversat vreo zece minute, amestecând engleza cu rusa. Apoi Jeanne a spus:

– Acum vă lăsăm în pace. Cred că v-am scos din pat.

– Nu, nu, nu ne culcaserăm încă, a sărit Lee. Mulţumim că aţi trecut pe aici.

– Ne vedem curând, Lee, ce zici? a zis George. Poţi să vii la club. O să organizăm dansatoarele într-un colhoz.

– Sigur, sigur.

Se deplasau spre uşă.

De Mohrenschildt a mai spus ceva, dar prea încet ca să pot prinde mai mult de câteva cuvinte. Poate *unde sunt cartuşele*. Sau *îţi ţin spatele*, deşi nu sunt prea sigur că expresia exista la acea vreme.

Unde sunt cartuşele? Asta spusese? Ca în u*nde ai pus cartuşele căzute acolo?*

Am ascultat de vreo şase ori înregistrarea, la viteză super-mică, dar tot nu mi-am putut da seama. Am rămas treaz în pat multă vreme după ce familia Oswald adormise; eram tot treaz şi la două dimineaţa când June a plâns puţin, dar mama ei a liniştit-o şi a adormit-o din nou. M-am gândit la Sadie care dormea somnul agitat indus de morfină la spitalul Parkland. Camera era urâtă, iar patul era îngust, dar eram sigur că aş fi putut să dorm acolo, alături de ea.

M-am gândit la de Mohrenschildt, acel nebun cu gesturi teatrale. *Ce ai spus, George? Ce ai spus atunci, la sfârşit?* A fost *unde sunt cartuşele?* A fost *măcar ţi-ai şters urmele?* A fost *data viitoare ai să-ţi faci mai bine temele?* Sau cu totul altceva?

Într-un final am adormit. Şi am visat că eram împreună cu Sadie într-un parc de distracţii. Şi am ajuns la un pavilion de tir unde se afla Lee, cu puşca sprijinită în claviculă. Tipul din spatele standului era George de Mohrenschildt. Lee a tras de trei ori, dar nu a nimerit nici o singură ţintă.

– Îmi pare rău, băiete, i-a spus de Mohrenschildt, n-am premii pentru indivizii care ratează.

Apoi s-a întors spre mine şi a rânjit.

– Vino tu, fiule, s-ar putea ca tu să ai mai mult noroc. *Cineva* tot o să-l împuşte pe preşedinte, aşa că de ce n-ai fi tu acela?

M-am trezit brusc la primele raze ale dimineţii. Deasupra mea, soţii Oswald continuau să doarmă.

7

După-amiaza duminicii de Paşti m-a găsit în Dealey Piaza, aşezat pe o bancă, uitându-mă fix la cubul ameninţător din cărămidă unde se afla Texas School Book Depository şi întrebându-mă ce să fac. În zece zile, Lee avea să plece din Dallas şi să se ducă la New Orleans, oraşul în care se născuse. Îşi va găsi de lucru la o fabrică de cafea, unde va gresa utilajele, şi va închiria apartamentul de pe Magazine Street. După ce vor locui vreo două săptămâni în Irving cu Ruth Paine şi cu copii acesteia, Marina şi June vor veni să stea cu el. Nu îi voi urmări. Nu acum când Sadie se confrunta cu o perioadă îndelungată de recuperare şi cu un viitor nesigur.

Îl voi ucide pe Lee cândva între această duminică a Paştelui şi data de douăzeci şi patru? Aş putea. De când îşi

pierduse slujba de la Jaggars-Chiles-Stovall, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului fie acasă, fie în centrul Dallasului, unde împărţea pliante despre Cuba. Din când în când se ducea la biblioteca publică şi părea să fi renunţat la Ayn Rand şi la Karl Marx în favoarea westernurilor scrise de Zane Grey.

Dacă l-aş împuşca pe stradă sau la biblioteca de pe Young Street, aş fi băgat instantaneu la închisoare. Dar dacă aş face-o în apartamentul lui de la etaj, în timp ce Marina ar fi plecată în Irving ca s-o mediteze pe Ruth Paine la limba rusă? Aş putea să bat la uşă şi să-i vâr un glonţ în cap când va deschide. Şi cu asta basta. Nu exista riscul să ratez de la o distanţă aşa de mică. Problema e ce urmează să fac după aceea. Va trebui să fug. În caz contrar, aş fi prima persoană pe care ar lua-o poliţia la întrebări. În fond, eram vecinul de dedesubt.

Aş putea susţine că nu eram acasă când a avut loc crima, şi s-ar putea chiar să fiu crezut o bucată de timp, însă cât de mult va dura până când poliţiştii vor descoperi că George Amberson de pe West Neely Street era unul şi acelaşi cu acel George Amberson care se întâmplase să fie martor la scena sângeroasă petrecută pe Bee Tree Lane, nu cu multă vreme în urmă? Iar o asemenea coincidenţă s-ar fi cuvenit verificată, iar verificarea va scoate la lumină foarte curând faptul că diploma de profesor a domnului George Amberson provenea de la o fabrică de licenţe din Oklahoma, iar referinţele domnului George Amberson erau falsificate. La acel punct este foarte posibil să mă aresteze. Poliţiştii vor obţine un ordin judecătoresc care le va permite să-mi deschidă caseta de valori de la bancă, dacă vor afla că am aşa ceva, şi probabil că vor afla. Domnul Richard Link, bancherul meu îmi va vedea numele şi/sau poza în ziar şi îşi va oferi serviciile. Şi ce va crede poliţia despre însemnările mele? Că am avut un motiv să-l împuşc pe Oswald, indiferent cât de smintit suna acesta?

Nu, va trebui să fug ca să ajung cât mai repede la vizuina de iepure, abandonându-mi Chevroletul pe undeva prin Oklahoma sau Arkansas, apoi continuându-mi drumul cu trenul sau autobuzul. Şi dacă voi reuşi să mă întorc în 2011, nu voi putea să mai folosesc niciodată vizuina fără să provoc o resetare. Iar asta ar însemna să o părăsesc pe Sadie pentru totdeauna, să o las în urmă, desfigurată şi singură. *Sigur că a fugit de mine,* îşi va spune ea. *Mi-a spus o poveste drăguţă despre cicatricele de vărsat care sunt la fel de frumoase ca nişte gropiţe în obraji, dar de îndată ce a auzit prognosticul lui Ellerton – e urâtă acum şi urâtă o să rămână! — a luat-o la goană fără să se uite înapoi.*

S-ar putea chiar să nu mă învinovăţească de nimic. Iar asta era cea mai oribilă posibilitate dintre toate.

Dar nu. Nu. E una şi mai rea. Dacă mă voi întoarce în 2011 şi voi descoperi că totuşi Kennedy a fost până la urmă asasinat pe 22 noiembrie? Tot nu eram convins că Oswald va acţiona de unul singur. Şi cine eram eu să spun că zece mii de teoreticieni ai conspiraţiei s-au înşelat, cu atât mai mult cu cât nu beneficiam decât de nişte fragmenţele de informaţie pe care le culesesem singur?

Poate voi verifica în Wikipedia şi voi descoperi că asasinul a tras, de fapt, de pe colina verde. Sau a tras de pe acoperişul clădirii de pe Houston Street care adăpostea şi închisoarea, şi tribunalul districtual, şi a folosit o puşcă cu lunetă, iar nu cu o Mannlicher-Carcano comandată prin poştă. Sau se ascundea într-o conductă de pe Elm Street şi îl va urmări pe Kennedy cu un periscop, după cum susţineau fanii conspiraţiilor aiuristice.

De Mohrenschildt era un soi de bun al C.I.A. Până şi Al Templeton, care fusese aproape convins că Oswald acţionase de capul lui, admitea asta. Al crezuse că era un bun *lipsit de importanţă*, care oferea tot felul de bârfe mărunte din societăţile din America Centrală şi de Sud în schimbul menţinerii pe linie de plutire a diverselor lui speculaţii cu petrol. Dar dacă era mai mult de atât? Cei din

conducerea C.I.A. îl detestau pe Kennedy de când acesta refuzase să trimită trupe americane în sprijinul partizanilor asediaţi din Golful Porcilor. Maniera elegantă în care gestionase Criza Rachetelor a adâncit această aversiune; spionii şefi voiseră să folosească această criză drept pretext pentru a pune capăt o dată pentru totdeauna Războiului Rece, deoarece erau siguri că tot tapajul făcut în jurul „decalajului rachetelor” nu era decât o invenţie. Regăseai toate aceste opinii în ziare, uneori printre rândurile reportajelor de ştiri, alteori enunţate cu îndrăzneală în articolele de opinie.

Să zicem că nişte elemente negative din C.I.A. îl convinseseră pe George de Mohrenschildt să accepte o misiune mult mai periculoasă? Nu să-l ucidă el însuşi pe preşedinte, ci să recruteze câţiva indivizi mai puţini echilibraţi care ar fi dispuşi s-o facă? Ar accepta de Mohrenschildt o asemenea ofertă? Da, în opinia mea. El şi Jeanne trăiau pe picior mare, dar nu-mi dădeam seama de unde au bani să întreţină Cadillacul, clubul şi casa imensă de pe Simpson Stuart Road. Ar fi fost foarte periculos să devină un întrerupător, un scurtcircuit perfect între preşedintele vizat şi o agenţie care exista teoretic pentru a-i duce la îndeplinire ordinele… dar dacă câştigul era suficient de mare, un om care se întindea mai mult decât îl ţinea plapuma ar fi fost tentat să accepte. Şi nici măcar nu ar fi cerut bani, ăsta era tot hazul. Doar splendidele terenuri petrolifere din Venezuela, Haiti şi Republica Dominicană. În plus, o asemenea misiune s-ar fi putut să-l încânte pe un fanfaron ca de Mohrenschildt. Îi plăcea acţiunea şi nu dădea doi bani pe Kennedy.

Din cauza lui John Clayton nici măcar nu ştiam dacă îl pot elimina de pe lista de suspecţi a atentatului împotriva lui Walker pe de Mohrenschildt. Sigur, puşca fusese a lui Oswald, dar dacă în ultima clipă Lee şi-a dat seama că nu e în stare să tragă? Mă gândeam că ar fi fost tipic pentru şobolanul ăla mărunt să se blocheze la momentul critic. Mi-l

închipuiam pe de Mohrenschildt cum îi smulge carabina Carcano din mâinile tremurânde şi mârâie *Dă-mi-o, o rezolv eu.*

S-ar fi simţit de Mohrenschildt în stare să tragă din spatele pubelei pe care Lee intenţionase s-o folosească drept sprijin pentru puşcă? Un singur rând din notiţele lui Al mi-a oferit răspunsul: *A câştigat un concurs de tir la club în 1961.*

Dacă îl omoram pe Oswald, iar Kennedy tot murea, atunci totul va fi fost în zadar. Şi apoi ce? Limpeziţi şi repetaţi? Să-l ucid pe Frank Dunning din nou? Să o salvez pe Carolyn Poulin din nou? Să vin la Dallas din nou?

Să o cunosc pe Sadie din nou?

Va fi nevătămată, iar acesta era un lucru bun. Acum aş fi ştiut cum arată dementul de fost bărbat al ei, cu tot cu păr vopsit, iar de această dată l-aş putea opri înainte să se apropie de ea. Şi acesta era un lucru bun. Dar mă epuiza doar gândul de a trece iarăşi prin toate astea. Şi nici nu credeam că îl pot omori pe Lee cu sânge rece, cel puţin, nu având doar nişte dovezi indirecte. În cazul lui Frank Dunning fusesem sigur. *Văzusem* cu ochii mei.

Deci care era următoarea mea mişcare?

Era ora patru şi un sfert şi am hotărât că următoarea mea mişcare va fi s-o vizitez pe Sadie. Am pornit spre maşina pe care o lăsasem parcată pe Main Street. În colţul dintre Main şi Houston, chiar lângă vechiul tribunal, am avut senzaţia că mă urmăreşte cineva cu privirea şi m-am întors. Nu era nimeni în spatele meu. Clădirea Depository mă urmărea, cu toate ferestrele acelea mute dominând Elm Street pe care va sosi coloana prezidenţială după două sute de zile de la acea duminică de Paşte.

8

Când am ajuns la spital, pe etajul lui Sadie se servea cina: tocană. Iar mirosul mi-a înviat amintirea momentului

când sângele a ţâşnit şi i-a împroşcat mâna şi braţul lui John Clayton înainte să se prăbuşească, din fericire, cu faţa în jos.

– Bună, domnule Amberson, m-a salutat asistenta-şefă când semnam în registrul de vizită.

Era o femeie căruntă, cu uniformă şi bonetă albe, foarte scrobite. La pieptul ei impresionant avea prins un ceas de buzunar. Mă privea din spatele unei baricade din buchete de flori.

– Am avut parte de ceva scandal aici aseară. Îţi spun asta pentru că eşti logodnicul ei, nu-i aşa?

– Aşa este, i-am răspuns.

Şi asta chiar voiam să-i fiu, faţă ciopârţită sau nu.

Asistenta s-a aplecat spre mine printre două vaze supraîncărcate. Câteva margarete i-au mângâiat părul.

– Uite cum stau lucrurile, de obicei nu bârfesc despre pacienţii mei şi le cert pe asistentele tinere care o fac. Dar părinţii ei nu s-au purtat corect. Nu că i-aş învinovăţi *prea tare* pentru că au venit din Georgia cu rudele dementului ăla, dar…

– Stai aşa. Vrei să zici că familia Dunhill a venit î*n aceeaşi maşină* cu soţii Clayton?

– Mi se pare că au fost foarte apropiaţi în vremurile bune, aşa că, bine, în regulă, dar să-i spună că sunt jos la morgă să scoată trupul fiului lor… a continuat ea clătinând din cap. Tatăl nu a scos o şoaptă, dar femeia aia…

S-a uitat în jur, a văzut că nu e nimeni în preajmă şi s-a întors la mine. Trăsăturile rustice îi erau schimonosite de indignare.

– Nu a tăcut o *clipă*. A întrebat-o pe fiica ei cum se simte, aşa, în treacăt, apoi a început cu bieţii Claytoni în sus, bieţii Claytoni în jos. Logodnica ta şi-a ţinut gura până când mama a spus că iar trebuie să schimbe bisericile. Atunci fata şi-a pierdut cumpătul şi a început să strige la ei să iasă afară.

– Bravo ei, am aprobat eu.

– Am auzit-o urlând: „Vrei să vezi ce mi-a făcut feciorul bunilor tăi prieteni?” şi, dragul meu, atunci am luat-o la goană spre rezervă. Încerca să-şi scoată bandajele. Iar maică-sa… s*e apleca* să vadă mai bine, domnule Amberson. Ardea de curiozitate. I-am dat afară şi am chemat un rezident să-i facă domnişoarei Dunhill un calmant. Tatăl – un şoricel de om – a încercat să-şi ceară scuze în numele soţiei lui. „Nu ştia că o supără pe Sadie”, zice. „Păi, bine”, îi răspund eu, „dar dumneavoastră de ce aţi lăsat-o? V-a mâncat pisica limba?” Şi ştii ce a spus femeia chiar înainte de a intra în lift?

Am clătinat din cap.

– A spus: „Nu pot să cred că e vina lui. Când era mic se juca la noi în curte şi era cel mai dulce băieţel din lume.” Poţi să crezi aşa ceva?

Puteam. Pentru că mi-am dat seama că, într-un fel, deja o întâlnisem pe doamna Dunhill. Pe West Seventh Street, ţinându-se după fiul ei cel mare şi strigând cât o ţineau plămânii *Stai, Robert, nu merge aşa de repede, n-am terminat cu tine.*

– S-ar putea să fie foarte tulburată încă, mi-a mai zis asistenta. Am vrut să-ţi explic că are motive întemeiate.

9

Nu era deloc tulburată. Aş fi preferat să fie. Dacă există depresie senină, atunci asta avea Sadie în seara aceea de Paşte. Stătea pe scaun, având în faţă o farfurie cu tocană de care nu se atinsese. Slăbise; trupul ei înalt părea că înoată în cămaşa albă de spital pe care a strâns-o mai bine în jurul ei când m-a văzut.

Dar mi-a zâmbit – cu acea parte a feţei care putea – şi mi-a oferit obrazul cel bun pentru sărut.

– Bună, George – ar fi bine să-ţi spun aşa, nu crezi?

– Poate. Cum te simţi, iubita mea?

– Doctorii spun că sunt mai bine, dar îmi simt faţa de parcă mi-a înmuiat-o cineva în kerosen şi i-a dat foc. Din cauză că mă scot treptat de pe analgezice. Ferească Dumnezeu să capăt dependenţă.

– Vorbesc eu cu cineva dacă ai nevoie de calmante.

A clătinat din cap.

– Mă ameţesc şi trebuie să am mintea limpede ca să pot gândi. În plus, mi-ar fi greu să-mi controlez emoţiile. Am avut parte de o partidă de strigături cu mama şi cu tata.

În încăpere nu era decât un singur scaun şi canapeaua înghesuită în colţ, aşa că m-am aşezat pe pat.

– Mi-a povestit asistenta-şefă. Pe baza celor auzite de ea, ai avut tot dreptul să-ţi ieşi din sărite.

– Poate că da, dar la ce folos? Mama n-o să se schimbe niciodată. Poate să-ţi povestească ore în şir cum aproape că am omorât-o când m-a născut, dar nu-i pasă de nimeni altcineva. E lipsă de tact, dar e şi lipsă de altceva. Nu-mi aduc aminte cuvântul.

– Empatie.

– Da. Aşa. Şi are şi o limbă ascuţită. După atâţia ani a reuşit să-l aducă rău sub papuc pe tata. Abia dacă mai deschide gura acum.

– Nu trebuie să te mai vezi cu ei.

– Ba cred că trebuie, mi-a răspuns cu vocea calmă şi detaşată care îmi plăcea din ce în ce mai puţin. Mama spune că o să-mi pregătească vechea mea cameră, şi chiar că nu am unde mă duce altundeva.

– Casa ta e în Jodie. Şi munca ta e tot aici.

– Cred că am stabilit deja. Îmi voi da demisia.

– Nu, Sadie. Nu. E o idee foarte proastă.

A surâs cât de bine era în stare.

– Parcă ai fi duduia Ellie. Care nu te-a crezut când ai spus că Johnny reprezintă un pericol.

S-a mai gândit puţin şi a adăugat:

– Bineînţeles, nici eu nu te-am crezut. M-am înşelat în permanenţă în privinţa lui.

– Ai o casă.

– Aşa e. Şi o ipotecă pe care nu o pot plăti. Trebuie să renunţ la ea.

– O s-o plătesc eu.

Acum am reuşit să-i declanşez o reacţie.

– Nu-ţi poţi permite!

– Ba pot.

Şi acesta era adevărul… măcar pentru o perioadă. În plus, mai exista şi derbiul Kentucky şi calul Chateaugay.

– Plec din Dallas şi mă mut cu Deke. Nu-mi cere chirie, aşa că fac economie la o groază de lucruri.

O lacrimă i s-a furişat în colţul ochiului drept şi a rămas tremurând acolo.

– Nu înţelegi. Nu pot să mă descurc singură. Nu încă. Şi nu am de gând să fiu îngrijită de altcineva decât dacă asta se întâmplă acasă, unde mama va angaja o infirmieră care să se ocupe de aspectele mai dezagreabile. Mi-a mai rămas ceva mândrie. Nu multă, dar tot mai am ceva.

– Voi avea eu grijă de tine.

S-a uitat la mine cu ochi mari:

– Ce spui?

– M-ai auzit. Şi, Sadie, când e vorba de mine, poţi să-ţi bagi mândria unde nu ajunge soarele. Chestia e că se întâmplă să te iubesc. Şi dacă mă iubeşti şi tu, ai să încetezi cu toate tâmpeniile astea despre dusul acasă la crocodila aia de maică-ta.

A reuşit să schiţeze un zâmbet stins, apoi a rămas dusă pe gânduri, cu mâinile în poala acoperământului ei subţire.

– Ai venit în Texas cu o anumită treabă, nu ca să faci pe infirmiera unei bibliotecare de liceu care a fost prea proastă ca să înţeleagă că era în primejdie.

– Treaba mea din Dallas mai poate aştepta.

– Se *poate?*

– Da.

Şi m-am hotărât pe loc. Lee se ducea la New Orleans, iar eu mă întorceam în Jodie. Trecutul continua să se lupte cu

mine şi avea să câştige runda asta.

– Ai nevoie de timp, Sadie, şi eu am timp la dispoziţie. Am putea să-l petrecem împreună.

– Nu se poate să mă vrei, mi-a şoptit abia auzit. Nu aşa cum sunt acum.

– Dar te vreau.

M-a privit cu ochi care se temeau să spere, dar care sperau oricum.

– Dar de ce?

– Pentru că eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Partea nevătămată a gurii a început să-i tremure. Lacrima i-a curs pe obraz, urmată de altele.

– Dacă nu aş fi nevoită să mă întorc în Savannah… dacă n-ar trebui să stau cu ei… cu *ea*… poate că atunci aş putea să fiu, nu ştiu, să fiu puţin mai bine.

Am luat-o în braţe.

– O să fii mult mai bine.

– Jake? cu vocea sugrumată de lacrimi. Vrei să faci ceva pentru mine înainte să pleci?

– Ce anume, iubito?

– Ia blestemata asta de tocană de aici. Numai mirosind-o îmi face greaţă.

10

Asistenta cu umeri laţi şi cu ceas prins la piept se numea Rhonda McGinley şi, în ziua de optsprezece aprilie, a insistat să fie ea cea care să împingă scaunul cu rotile în care se afla Sadie nu numai până la lift, ci până la locul unde Deke aştepta lângă maşină, cu portiera din dreapta deschisă.

– Să nu te mai prind pe aici, dulceaţo, i-a spus sora McGinley după ce am ajutat-o pe Sadie să se urce în maşină.

Sadie a zâmbit ca de pe altă lume şi nu a spus nimic. Era – ca să spun drept – drogată la maxim. Doctorul Ellerton îi examinase obrazul în dimineaţa aceea, procedură cumplit de dureroasă, care necesita îndoparea pacientei cu analgezice.

McGinley s-a întors spre mine.

– O să aibă nevoie de foarte multă dragoste şi atenţie în lunile următoare.

– O să fac tot ce-mi stă în putere.

Am pornit. La vreo cincisprezece kilometri după ce ieşiserăm din Dallas, Deke mi-a spus:

– Ia-i chestia aia din mână şi arunc-o pe geam. Eu sunt atent la trafic.

Sadie adormise cu ţigara aprinsă între degete. M-am aplecat şi i-am luat-o.

A gemut şi a spus:

– Nu, Johnny, te rog, nu.

Privirea mi s-a încrucişat cu cea a lui Deke. O secundă numai, dar suficient ca să-mi dau seama că aveam acelaşi gând: *Ne aşteaptă un drum lung. Un drum tare lung.*

11

M-am mutat în casa în stil spaniol a lui Deke de pe Sam Houston Road. De ochii lumii. În realitate, mă mutasem cu Sadie la numărul 135 pe Bee Tree Lane. Mă temeam de ce vom găsi acolo şi cred că şi ea se temea, indiferent cât de drogată era. Dar duduia Ellie şi Jo Peet de la Catedra de Lucru Manual strânseseră câteva fete de încredere care, în ziua dinaintea întoarcerii lui Sadie, au făcut curat, au lustruit şi au şters toate obscenităţile pe care le scrisese Clayton pe pereţi. Covorul din living fusese schimbat. Cel nou era cenuşiu, culoare prea puţin plăcută, dar o alegere înţeleaptă: lucrurile cenuşii au prea puţine amintiri. Hainele sfâşiate fuseseră aruncate şi înlocuite.

Sadie nu a spus niciodată nimic nici despre covorul cel nou, nici despre haine. Nu sunt sigur că le-a observat.

12

Îmi petreceam zilele la ea acasă, pregătindu-i mesele, lucrând în grădină (care se va ofili puţin, dar nu se va usca pe timpul verii fierbinţi) şi citindu-i *Bleak House.* Am început să urmărim amândoi serialele siropoase difuzate după-amiaza: *The Secret Storm, Young Doctor Malone, From These Roots* şi preferatul nostru, *The Edge of Night.*

Şi-a schimbat pieptănătura, făcându-şi acum cărarea pe partea dreaptă, în stil Veronica Lake, astfel încât părul să-i acopere cea mai mare parte din cicatrice atunci când îşi va scoate bandajele. Nu că aşa ceva se va întâmpla prea curând; prima operaţie reparatorie, la care aveau să ia parte patru doctori, era programată pe 5 august. Iar Ellerton zicea că vor mai urma cel puţin alte patru asemenea intervenţii.

Mă întorceam cu maşina acasă la Deke după cină (de obicei abia ciugulea din mâncare), pentru că oraşele mici sunt pline de ochi mari ataşaţi la guri vorbăreţe. Cel mai bine era ca aceşti ochi mari să îmi vadă maşina în faţa casei lui Deke după lăsarea serii. Când se întuneca deplin, făceam pe jos cei trei kilometri până la Sadie, unde dormeam pe noua canapea extensibilă până pe la cinci dimineaţa. Somnul meu era aproape mereu cu întreruperi pentru că erau foarte rare nopţile în care să nu mă trezească strigând şi zvârcolindu-se să iasă din coşmarul pe care îl avea. Pe timpul zilei, John Clayton era mort. După căderea nopţii încă o mai urmărea cu pistolul şi cuţitul în mâini.

Mă repezeam alături de ea şi încercam să o liniştesc cât de bine eram în stare. Uneori se târa până în living şi fuma o ţigară înainte de a se întoarce în pat, apăsându-şi mereu părul de obrazul rănit cu un gest protector. Nu mă lăsa să-i

schimb bandajele. Făcea singură operaţiunea asta, în baie, cu uşa închisă.

După un coşmar mai cumplit decât restul, când am intrat în dormitor, am văzut-o lângă pat, în pielea goală şi hohotind. Slăbise îngrozitor. Cămaşa de noapte era făcută ghemotoc şi aruncată pe jos. M-a auzit şi s-a întors la mine, cu un braţ peste sâni, iar celălalt mai jos. Părul i se dusese pe partea dreaptă, aşa cum fusese obişnuit, şi i-am văzut cicatricele umflate, cusăturile mari, bucata de carne căzută şi şifonată de pe pomete.

– *Ieşi afară!* a strigat la mine. *Nu te mai holba aşa, de ce nu ieşi?*

– Sadie, ce s-a întâmplat? De ce ţi-ai scos cămaşa? Ce e?

– Am udat patul, bine? Trebuie să-l schimb, aşa că *te rog ieşi afară şi lasă-mă să pun ceva pe mine!*

Am luat cuvertura împăturită de la picioarele patului şi am înfăşurat-o în jurul ei. S-a calmat când am ridicat un capăt într-un fel de guler improvizat care-i ascundea obrazul.

– Du-te în living şi ai grijă să nu te împiedici în chestia asta. Fumează. Schimb eu patul.

– Nu, Jake, e împuţit.

Am luat-o de umeri:

– Asta ar spune Clayton, iar el e mort. Nu e decât un strop de pipi.

– Eşti sigur?

– Da. Dar înainte să pleci…

Am dat jos gulerul din cuvertură. A tresărit şi şi-a închis ochii, dar a rămas nemişcată. Abia putea îndura ce făceam, dar tot mi s-a părut că e un progres. Am sărutat bucata de carne care fusese obrazul ei şi apoi am ridicat iar cuvertura ca să o acopăr.

– Cum poţi să faci aşa ceva? m-a întrebat fără să deschidă ochii. E *oribil*.

– Nici vorbă. E o parte din cea pe care o iubesc. Acum du-te dincolo cât schimb aşternutul.

După aceea, m-am oferit să stau cu ea în pat până adoarme. A tresărit ca atunci când îi dezvelisem obrazul şi a clătinat din cap:

– Nu pot, Jake. Iartă-mă.

Încetul cu încetul, mi-am spus pe când mă târâm în zorii cenuşii spre casa lui Deke. *Încetul cu încetul.*

13

Pe 24 aprilie i-am spus lui Deke că am nişte treabă în Dallas şi l-am întrebat dacă poate să stea cu Sadie până pe la nouă seara, când am să mă întorc. A acceptat bucuros şi la ora cinci în după-amiaza aceea stăteam vizavi de capătul de linie al curselor Greyhound de pe South Polk Street, aproape de intersecţia dintre Highway 77 şi noua şosea cu patru benzi, I-20. Citeam (sau mă prefăceam că citesc) ultimul roman cu James Bond, S*pionul care mă iubea.*

La şi jumătate, o maşină break a intrat în parcarea de lângă staţie. La volan era Ruth Paine. Lee a coborât, s-a dus în spate şi a deschis portiera. Din spate au ieşit Marina, cu June în braţe. Ruth Paine a rămas pe loc.

Lee avea doar două bagaje: un sac de marinar de culoarea măslinelor verzi şi o geantă cu mânere pentru puşcă. Le-a dus la un autobuz cu motorul pornit. Şoferul le-a luat şi le-a pus în compartimentul pentru bagaje, după ce a aruncat o privire fugară la biletul lui Lee.

Oswald s-a dus la uşa autobuzului, s-a întors, şi-a îmbrăţişat soţia şi a sărutat-o pe ambii obraji şi pe gură. A luat fetiţa şi şi-a frecat nasul de bărbia ei. June a început să râdă. Lee a râs împreună cu ea, dar am văzut că avea ochii înlăcrimaţi. A sărutat-o pe June pe frunte, a strâns-o în braţe, i-a dat-o înapoi Marinei şi a urcat în autobuz fără să privească înapoi.

Marina s-a întors la maşina din care Ruth Paine coborâse. June şi-a întins mânuţele spre femeia mai în

vârstă care a luat-o în braţe zâmbind. Au rămas ceva timp acolo, urmărind pasagerii care se îmbarcau, apoi au plecat.

Am rămas pe loc până la plecarea autobuzului, la ora 6:00. Soarele care însângera orizontul a sclipit pe plăcuţa pe care era scrisă destinaţia, punându-mă în imposibilitatea de a citi care anume era aceasta. Apoi, când am reuşit să văd, cele trei cuvinte de acolo mi-au spus că Lee Harvey dispăruse din viaţa mea, cel puţin pentru moment:

EXPRESUL NEW ORLEANS

L-am urmărit cum urcă pe rampa de intrare pe I-20 East, apoi m-am îndreptat spre locul unde îmi lăsasem maşina şi m-am întors la Jodie.

14

Gândire-bazată-pe-intuiţie: din nou.

Am plătit chiria pe luna mai pentru apartamentul din West Neely Street, în ciuda faptului că trebuia să încep să am mai multă grijă pe ce dădeam banii şi că nu aveam niciun motiv să-l păstrez. Nu aveam decât o senzaţie neformată încă, dar foarte puternică, ce îmi spunea că trebuie să-mi păstrez o bază de operaţiuni în Dallas.

Cu două zile înainte de derbiul Kentucky, m-am dus pe Greenville Avenue, intenţionând să pariez cinci sute de dolari pe Chateaugay pe locul al doilea. Mă gândisem că aşa nu m-ar ţine minte ca în cazul în care aş fi pariat pe victoria mârţoagei. Am parcat la patru străzi mai jos de Faith Financial şi am încuiat maşina, precauţie obligatorie în partea aceasta a oraşului chiar şi la unsprezece dimineaţa. Şi am pornit-o vioi, dar apoi – din nou fără vreun motiv aparent – paşii au început să-mi încetinească.

La jumătate de stradă de sala de pariuri deghizată în firmă de cămătărie, m-am oprit brusc. Îl vedeam iarăşi pe agent, fără cozoroc de această dată, fumând o ţigară sprijinit de canatul uşii stabilimentului său. În lumina tare a

zilei şi încadrat de umbrele negre ale uşii semăna cu un personaj din tablourile lui Edward Hopper. Nu avea cum să mă vadă astăzi pentru că se uita fix la o maşină parcată peste drum. Era un Lincoln crem cu plăcuţa verde. Deasupra numerelor era scris FLORIDA – STATUL SOARELUI. Ceea ce nu însemna că era un efect armonic. Ceea ce *cu siguranţă* nu însemna că maşina ar fi aparţinut unui anume Eduardo Gutierrez din Tampa, agentul care obişnuia să-mi zâmbească şi să spună *Uite că vine yankeul meu din ţara yankeilor*. Cel care aproape cu siguranţă îmi arsese până în temelii casa de pe plajă.

Şi totuşi, m-am întors la maşină în buzunar cu cele cinci sute destinate pariului.

Intuiţie.

Capitolul 24

1

Având în vedere tendinţa istoriei de a se repeta, cel puţin în jurul meu, nu vei fi surprins să afli că planul prin care Mike Coslaw voia să facem rost de bani pentru facturile lui Sadie era o reluare a spectacolului *Jodie Jamboree*. Mi-a spus că ar putea chiar să-i aducă pe interpreţii de la premieră ca să-şi reia rolurile, cu condiţia să fixăm data reprezentaţiei pe la mijlocul verii. Şi s-a ţinut de cuvânt – au venit aproape toţi foştii elevi. Până şi Ellie a consimţit să reia execuţiile la banjo ale melodiilor „Camptown Races” şi „Clinch Mountain Breakdown”, deşi se văita că încă o mai dureau degetele de data trecută. Am ales datele de doisprezece şi treisprezece iulie, dar pentru moment nu puteam spune cu certitudine că evenimentul avea să aibă loc.

Primul obstacol de depăşit era Sadie, oripilată de-a dreptul de idee. Îi spunea pomanageală.

– Pare un cuvânt învăţat de la mama ta, i-am spus.

M-a fulgerat cu privirea, apoi şi-a plecat ochii şi a început să-şi mângâie părul lipindu-l de obrazul rănit.

– Şi ce dacă? De ce ar fi ceva rău?

– Să ne gândim un pic. Vorbeşti despre o lecţie de viaţă pe care ai primit-o de la femeia a cărei singură grijă imediat după ce a aflat că fiica ei a fost mutilată şi aproape ucisă a fost apartenenţa la o biserică sau la alta.

– E înjositor, a spus încet. E degradant să faci apel la mila oraşului.

– N-ai gândit la fel când a fost vorba de Bobbi Jill.

– Mă hăituieşti, Jake. Te rog, încetează.

M-am aşezat alături de ea şi am apucat-o de mână. Şi-a tras-o. Am luat-o iar. De această dată m-a lăsat să o ţin.

– Ştiu că nu e uşor pentru tine, iubito. Dar este un timp când trebuie să dai, aşa cum este un timp când trebuie să primeşti. Nu ştiu dacă scrie aşa ceva în Ecleziast, dar e adevărat. Asigurarea ta de sănătate e o glumă. Doctorul Ellerton nu ne ia niciun ban…

– Nu i-am cerut niciodată…

– Taci, Sadie. Te rog. Se numeşte muncă pro bono şi vrea să o facă. Dar mai sunt şi alţi chirurgi. Facturile operaţiilor vor fi uriaşe, iar resursele mele nu le pot acoperi.

– Aproape că-mi doresc să mă fi ucis, a şoptit.

– Niciodată să nu mai spui aşa ceva.

S-a tras înapoi din faţa furiei din tonul meu şi a început să plângă. Doar că nu mai putea să plângă decât cu un singur ochi.

– Iubita mea, toţi vor să facă asta pentru tine. Îngăduie-le. Ştiu că maică-ta trăieşte în mintea ta – cam ca toate mamele –, dar nu trebuie să-i permiţi să câştige şi de data aceasta.

– Oricum, degeaba sunt doctori mulţi, că tot nu pot să mă repare. Niciodată n-o să mai fiu cum am fost. Aşa mi-a zis Ellerton.

– Dar pot repara mult, replică ce mi s-a părut a fi o idee mai bună decât *pot repara o parte.*

– Eşti mai curajos decât mine, Jake.

– Tu eşti foarte curajoasă. O s-o faci?

– Spectacolul de Binefacere Sadie Dunhill. Mama ar scoate cărămizi pe fund dacă ar afla.

– Cu atât mai mult, cred eu. Îi vom trimite nişte instantanee din spectacol.

Am făcut-o să zâmbească uşor. Apoi şi-a aprins o ţigară cu degete care-i tremurau vizibil, apoi a început iarăşi să-şi apese părul pe obrazul vătămat.

– Va trebui să vin şi eu? Să le arăt pe ce dau banii? Să fiu ca un porcuşor de Berkshire la licitaţie?

– Sigur că nu. Deşi mă îndoiesc că ar leşina cineva. Majoritatea celor de pe aici au văzut lucruri mult mai rele.

Şi noi văzuserăm altele mult mai rele, ca membri ai personalului unui liceu dintr-o zonă de fermieri şi crescători de vite – Britta Carlson, de exemplu, arsă cumplit într-un incendiu, sau Duffy Hendrickson, a cărui mână stângă semăna acum cu o copită din cauza unui accident petrecut în garajul tatălui său, când peste el s-a prăbuşit un motor de camion.

– Nu sunt pregătită pentru o asemenea examinare. Nu cred că voi fi vreodată pregătită.

Speram din tot sufletul să nu fie aşa. Nebunii din lume – cei aidoma lui Johnny Clayton, aidoma lui Lee Harvey Oswald – nu ar trebui să câştige. Dacă Dumnezeu nu îndreaptă lucrurile după ce le *permite* să-şi obţină victoriile de tot căcatul, atunci oamenii normali trebuie să o facă. Trebuie, măcar, să încerce. Dar nu era acum momentul să ţin o predică pe tema aceasta.

– Ar folosi la ceva dacă ţi-aş spune că doctorul Ellerton însuşi a fost de acord să joace în spectacol.

A uitat pentru o clipă de păr şi s-a holbat la mine:

– *Ce?*

– Vrea să joace partea posterioară a Berthei.

Bertha, Poneiul dansator era o creaţie de pânză a copiilor de la cercul de artă. Apărea în câteva scheciuri din spectacol, dar numărul ei principal era dansul din coadă pe melodia „Back în the Saddle Again” a lui Gene Autry. (Coada era controlată de un cordon mânuit de cel care alcătuia partea din spate a poneiului.) Oamenii de la ţară, despre care nu se prea poate afirma că ar fi renumiţi pentru simţul lor sofisticat al umorului, se prăpădeau de râs la vederea căluţului.

Sadie a izbucnit în hohote de râs. Îmi dădeam seama că o doare, dar nu se putea abţine. S-a lăsat pe speteaza canapelei, ţinându-şi palma la frunte, ca şi cum ar fi încercat să-şi împiedice creierul să explodeze.

– În regulă, a spus când a putut să vorbească iarăşi. Te las să faci spectacolul, doar ca să văd asta.

S-a încruntat din nou la mine.

– Dar o să se întâmple la repetiţiile cu costume. N-ai să reuşeşti să mă urci pe scenă ca să se holbeze toată lumea la mine şi să-şi spună la ureche „Uite la biata fată”. Ne-am înţeles?

– Absolut, am spus şi am sărutat-o.

Trecusem de un prim obstacol. Următorul era să-l conving pe cel mai renumit chirurg plastician din Dallas să vină la Jodie în cuptorul lui iulie şi să ţopăie pe scenă în rolul de posterior al unui ponei confecţionat din cincisprezece kilograme de pânză groasă. Deoarece nu discutasem cu el despre aşa ceva.

N-am avut nicio problemă. Ellerton s-a luminat la faţă ca un copil atunci când i-am împărtăşit ideea mea.

– Ba chiar am şi ceva experienţă, mi-a zis. Nevastă-mea îmi tot spune de ceva ani că sunt un cur de cal.

2

Ultimul obstacol s-a dovedit a fi locul punerii în scenă. Pe la mijlocul lui iunie, chiar pe vremea când Lee era dat afară de pe platforma de încărcare din New Orleans, unde lucrase, pentru că încercase să împartă marinarilor de pe USS *Wasp* pliante pro-Castro, Deke a venit la Sadie. I-a sărutat obrazul cel bun (întotdeauna şi-l ferea pe celălalt când avea musafiri) şi m-a întrebat dacă vreau să ies cu el la o bere.

– Du-te, mi-a spus Sadie. O să fiu în regulă.

Am mers cu maşina lui Deke până la o bodegă cu aer condiţionat îndoielnic, numită Prairie Chicken, cincisprezece kilometri la vest de oraş. Era miezul după-amiezii, localul era pustiu cu excepţia a doi beţivi singuratici de la bar, iar tonomatul era stins. Deke mi-a dat un dolar.

– Eu fac cinste, tu aduci berea. Ce zici?

Am adus două halbe cu Buckhorns de la bar.

– Dacă ştiam că o să vii cu Buckies, m-aş fi dus eu, mi-a reproşat Deke. Chestia asta are gust de pişat de cal.

– Mie îmi place, i-am spus. Oricum, aveam senzaţia că tu bei doar acasă. Parcă ziceai că „În barurile de pe aici coeficientul de dobitoci e prea mare pentru gustul meu.”

– De fapt, nici n-am chef să beau.

Acum, că Sadie nu mai era prin preajmă, mi-am dat seama că fierbea de furie.

– În schimb, am chef să-i trag una în nas lui Fred Miller şi un şut în curul cu dantelă al Jessicăi Caltrop.

Cunoşteam numele acestea şi feţele ataşate de ele, dar, fiind un simplu truditor pe salariu, nu avusesem niciodată ocazia să stau de vorbă cu niciuna din persoanele respective. Miller şi Caltrop reprezentau două treimi din Consiliul Director al liceului Denholm.

– Dar de ce să te limitezi doar la ei? am zis. Dacă tot eşti însetat de sânge, spune-mi şi ce i-ai face lui Dwight Rawson. Nu aşa îl cheamă pe celălalt?

– Rawlings îl cheamă, a spus Deke indispus, şi îi dau notă de trecere. E de partea noastră.

– Nu pricep ce vrei să spui.

– Nu ne lasă să folosim sala de sport pentru *Jamboree*. Chiar dacă e vorba despre miezul verii şi oricum stă nefolosită.

– Glumeşti?

Sadie îmi spusese că anumite persoane din oraş s-ar putea să fie împotriva ei şi nu o crezusem. Dragul şi tăntălăul de Jake Epping care încă se mai agăţa de fanteziile SF ale secolului douăzeci şi unu.

– Aş vrea eu. Au spus că sunt probleme legate de asigurarea contra incendiilor. Le-am spus că nu au avut asemenea probleme când a fost vorba să organizăm un spectacol de binefacere pentru o elevă care fusese victimă a unui accident, iar madam Caltrop aia – muiere al naibii de încăpăţânată şi veştejită ce e – zice: „Da, Deke, dar a avut loc în timpul *anului şcolar*.” Sigur că au probleme, mai ales

referitoare la modul în care o angajată a liceului s-a ales cu faţa sfârtecată de smintitul cu care fusese măritată. Le e teamă ca povestea să nu ajungă în ziare, sau, Doamne fereşte, la unul din posturile TV din Dallas.

– Dar cum ar putea să aibă vreo importanţă? l-am întrebat. El… Iisuse, Deke, nici măcar nu era *de aici!* Era din *Georgia!*

– Pentru ei nu contează. Ce contează, după mintea lor, e că a *murit aici* şi le e frică să nu se răsfrângă negativ asupra şcolii. Asupra oraşului. Şi asupra lor.

Mi-am dat seama că începusem să vorbesc pe un ton plângăreţ, deloc atrăgător pentru un bărbat în floarea vârstei, dar nu mă puteam controla.

– N-are absolut niciun sens!

– Ar concedia-o dacă ar putea, doar ca să scape de ruşine. Şi, de vreme ce nu pot, speră să plece singură înainte ca elevii să vadă ce i-a făcut Clayton. Asta e, în toată splendoarea, ipocrizia de căcat a oraşelor micuţe, băiete. Pe la douăzeci de ani, Fred Miller făcea orgii de două ori pe lună în bordelurile din Nuevo Laredo. Ba chiar mai des, dacă reuşea să capete de la taică-său un avans la alocaţie. Şi ştiu dintr-o sursă foarte sigură că, atunci când Jessica Caltrop era doar Jessica Trapp din Sweetwater Ranch, s-a îngrăşat foarte tare când avea vreo şaisprezece ani şi a slăbit la loc nouă luni mai târziu. Mă bate gândul să le spun că am memoria mai lungă decât afurisitele lor de nasuri albastre şi că aş putea să-i fac de râs dacă aş vrea. Nici măcar n-ar trebui să mă forţez prea mult.

– Dar nu o pot învinovăţi pe Sadie pentru nebunia fostului ei soţ… sau pot?

– Maturizează-te, George. Te porţi uneori de parcă ai fi fost născut într-un şopron. Sau într-o ţară unde oamenii gândesc normal. Pentru ei totul se *rezumă* la sex. Pentru indivizi ca Fred şi Jessica întotdeauna este vorba despre sex. Probabil că îşi închipuie şi că Alfalfa şi Spanky din *The Little Rascals* îşi petrec timpul liber în spatele hambarului,

gâdilând-o pe Daria prin anumite părţi, în timp ce Buckwheat îi încurajează. Şi când se întâmplă o asemenea nenorocire, vina este mereu a femeii. Niciodată nu vor recunoaşte că aşa gândesc, dar în adâncul lor cred că bărbaţii sunt nişte fiare, iar femeile care nu îi pot îmblânzi… ei, fie de capul lor, băiete, fie de capul lor. Doar că de data asta n-am să-i las să câştige.

– Va trebui s-o faci, i-am spus. Dacă nu, toată tevatura asta poate ajunge la urechile lui Sadie. Şi este mult prea fragilă acum. Ar putea s-o dea peste cap cu totul.

– Mda, a mârâit el scoţându-şi pipa din buzunarul de la piept. Mda, ştiu. Mă descarc şi eu. Ellie a stat de vorbă ieri cu cei care au Grange Hall. Ne lasă bucuroşi să ţinem spectacolul acolo, şi au şi cincizeci de locuri în plus. Ştii, pentru că au balcon.

– Bravo, am răsuflat eu uşurat. Minţile limpezi triumfă.

– O singură problemă. Cer patru sute pentru ambele reprezentaţii. Dacă pun eu două sute, poţi tu să vii cu celelalte două? Dar să ştii că nu poţi să-ţi recuperezi banii din încasări pentru că toţi se vor duce la serviciile medicale de care beneficiază Sadie.

Ştiam foarte bine cât costă aceste servicii medicale; plătisem deja trei sute de dolari pentru partea din spitalizare pe care spanacul ăla de asigurare nu o acoperea. Cu toate bunele intenţii ale lui Ellerton, restul cheltuielilor vor creşte cu repeziciune. Şi, cu toate că încă nu ajunsesem la fundul sacului, îl vedeam deja.

– George? Ce zici?

– Juma-juma, am fost eu de acord.

– Atunci termină-ţi berea aia mizerabilă. Vreau să mă întorc.

3

Când am ieşit din bomba aia cu pretenţii de local, mi-a atras atenţia un anunţ din vitrină. Sus scria:

URMĂRIŢI LUPTA SECOLULUI PE UN CIRCUIT TV ÎNCHIS!
ÎN DIRECT DE LA MADISON SQUARE GARDEN!
TOM „THE HAMMER” CASE DIN DALLAS VS. DICK TIGER!
DALLAS AUDITORIUM JOI, 29 AUG.
BILETE ÎN AVANS DISPONIBILE AICI

Dedesubt, una lângă alta, erau fotografiile a doi bărbaţi bine făcuţi, dezgoliţi până la brâu, cu mâinile în mănuşile de box ridicate în poziţia binecunoscută. Unul era tânăr şi fără semne. Celălalt părea mult mai în vârstă şi dădea senzaţia că avusese nasul spart de mai multe ori. Dar numele lor m-au oprit. Le ştiam de undeva.

– Nici să nu te gândeşti, mi-a spus Deke clătinând din cap. Ai parte de mai mult sport dacă te uiţi la o luptă de câini între un pitbull şi un cocker. Un cocker *bătrân*.

– Pe bune?

– Tommy Case a avut întotdeauna o tonă de curaj, dar acum are un curaj de patruzeci de ani într-un trup de patruzeci de ani. A făcut burtă şi abia se mişcă. Tiger e tânăr şi e rapid. O să ajungă campion în vreo doi ani dacă impresarii n-o dau în bară. Între timp îl ţin în formă cu şuşe din astea.

Parcă era vorba despre meciul dintre Rocky Balboa şi Apollo Creed, dar de ce nu? Uneori viaţa este cea care imită arta.

Deke a continuat:

– Şi să dai bani ca să te uiţi la televizor într-o sală. Măi, măi, ce naiba o să mai născocească?

– O fi valul viitorului, am spus.

– Şi probabil că o să vândă toate biletele – cel puţin în Dallas –, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că Tom Case aparţine trecutului. Tiger o să-l mănânce de viu. Sigur îţi convine povestea asta cu Grange?

– Absolut.

4

A fost un iunie straniu. Pe de-o parte eram încântat să repet din nou cu trupa cu care pusesem în scenă spectacolul original. Era un déjà vu din cele mai bune soiuri. Pe de altă parte, mă întrebam din ce în ce mai des dacă avusesem vreodată intenţia să-l elimin pe Lee Harvey Oswald din ecuaţia istoriei. Nu puteam crede că îmi lipsea curajul – deja ucisesem cu sânge rece un om rău –, dar era incontestabil faptul că îl avusesem pe Oswald în cătare şi îl lăsasem în pace. Îmi spuneam că este vorba despre principiul incertitudinii, nu despre familia lui, însă o tot vedeam pe Marina în faţa ochilor, surâzând cu mâinile puse protector peste abdomen. Mă tot întrebam dacă nu cumva Oswald era, la urma urmelor, un laş şi atât. Mi-am amintit că se va întoarce în octombrie. Şi apoi, desigur, mă întrebam dacă asta avea să schimbe cumva lucrurile. Soţia lui va fi tot însărcinată, iar fereastra de incertitudine va fi tot deschisă.

Între timp, era recuperarea lentă a lui Sadie de care trebuia să am grijă, erau facturi care trebuiau plătite, formulare de asigurare care trebuiau completate (birocraţia la fel de enervantă în 1963, ca şi în 2011) şi erau şi repetiţiile. Doctorul Ellerton nu a putut lua parte decât la una, dar şi-a intrat extrem de repede în rol şi ne-a încântat pe toţi când a executat dansul din posteriorul poneiului Bertha. După repetiţia generală, mi-a spus că vrea să mai aducă un doctor în echipă, un specialist în chirurgie facială de la spitalul Mass General. I-am răspuns – cu o senzaţie de slăbiciune în inimă – că încă un chirurg mi se pare o idee excelentă.

– Vă puteţi permite? m-a întrebat. Mark Anderson nu-i ieftin.

– O să ne descurcăm, am spus eu.

Pe măsură ce seara primului spectacol se apropia, o tot invitam pe Sadie le repetiţii. Cu blândeţe, dar şi cu

fermitate, ea refuza de fiecare dată, în ciuda promisiunii anterioare că va asista măcar la o repetiţie cu costume. Ieşea rareori, şi atunci doar până în grădiniţa din spatele casei. Nu fusese nici la şcoală, nici în oraş din noaptea în care John Clayton îi tăiase ei obrazul, iar apoi îşi tăiase sieşi gâtul.

5

Mi-am petrecut dimineaţa şi prima parte a după-amiezii zilei de 12 iulie la Grange Hall, punând la punct ultimele amănunte pentru spectacol. Mike Coslaw, care intrase în rolul de producător la fel de uşor cum intrase în acela de actor de comedie burlescă, mi-a spus că se vânduseră toate biletele pentru reprezentaţia de sâmbătă seara, iar cele pentru spectacolul din această seară se vânduseră în proporţie de nouăzeci la sută.

– O să avem atâtea locuri în picioare cât să umplem sala, domnule A. Fiţi sigur de asta. Tot ce sper e ca io şi Bobbi Jill să n-o dăm în bară la bisuri.

– Bobbi Jill şi cu mine, Mike. Şi n-o s-o daţi în bară.

Toate astea erau lucruri bune. Un lucru mai puţin bun a fost că am trecut pe lângă maşina lui Ellen Dockerty tocmai când ajunsesem în faţa casei lui Sadie şi că am găsit-o lângă fereastra din living, cu lacrimi pe obrazul cel bun şi cu o batistă făcută ghemotoc în pumn.

– Ce e? am vrut să ştiu. Ce ţi-a spus?

Dar Sadie m-a surprins schiţând un zâmbet. Strâmb, dar cu un strop de farmec copilăresc.

– Nimic neadevărat. Nu-ţi face griji, te rog. Hai să-ţi pregătesc un sandvici şi să-mi povesteşti cum a fost.

Şi aşa am şi făcut. Şi bineînţeles că mi-am făcut griji, dar le ţineam pentru mine. Aşa cum ţineam şi toate părerile mele despre o anumită directoare de liceu cam prea băgăcioasă. La şase seara, Sadie mi-a inspectat ţinuta, mi-a refăcut nodul de la cravată şi mi-a scuturat nişte scame,

reale sau imaginare, de pe umerii sacoului sport pe care îl purtam.

– Să ai baftă.

Era îmbrăcată în blugi şi într-o bluză mai largă ce reuşea să-i mascheze cât de cât silueta mult prea slabă acum. Mi-am adus aminte de rochia frumoasă pe care o purtase la premiera cu *Jodie Jamboree.* În seara aceea fusese o rochie frumoasă cu o fată frumoasă în ea. Asta fusese atunci. În seara aceasta, când cortina se va ridica, fata – tot frumoasă pe o parte – va fi acasă şi se va uita la o reluare a filmului *Route 66.*

– Ce e? m-a întrebat.

– Mi-aş dori să fii şi tu acolo, atâta tot.

Am regretat vorbele astea imediat ce le-am rostit, dar nu făcusem prea mare rău. Zâmbetul i-a pălit puţin, apoi a revenit. Aşa cum se întâmplă cu soarele când trece pe după un nor micuţ.

– Tu *vei fi* acolo. Şi asta înseamnă că voi fi şi eu.

M-a privit cu un soi de timiditate sfioasă în ochiul pe care coafura Veronica Lake îl lăsa la vedere.

– Adică, dacă mă iubeşti.

– Te iubesc foarte mult.

– Da, aşa cred şi eu.

Mi-a sărutat colţul gurii.

– Şi eu te iubesc. Aşa că baftă şi mulţumeşte tuturor din partea mea.

– Aşa voi face. Nu ţi-e frică să stai aici singură?

– O să fiu în regulă.

Nu era chiar un răspuns la întrebarea mea, dar atât putea să ofere pentru moment.

6

Mike avusese dreptate când vorbise despre biletele vândute în ultima clipă. Cu o oră înainte de începerea spectacolului de vineri seara le epuizasem pe toate. Fix la

ora 8:00, Donald Bellingham, regizorul nostru secund, a micşorat luminile în sală. Mă aşteptam să simt o uşoară deziluzie după originalul aproape sublim cu bătaia cu frişcă de la final (pe care intenţionam să o repetăm doar sâmbătă, fiind cu toţii de acord să curăţăm scena de la Grange Hall – şi primele două rânduri de scaune – o singură dată), dar şi reprezentaţia aceasta a fost foarte bună. Mie, apogeul comediei mi s-a părut a fi dansul de nebun al căluţului. La un moment dat, partenerul doctorului Ellerton, cel care se ocupa de partea din faţă, un antrenor Borman aflat pe culmile entuziasmului, a dansat atât de sălbatic încât aproape că a scos-o pe Bertha de pe scenă.

Publicul a crezut că acele douăzeci, treizeci de secunde de împleticeală dezlânată printre luminile rampei au făcut parte din spectacol şi a aplaudat frenetic nesăbuita cutezanţă a interpreţilor. Eu, care cunoşteam adevărul, m-am pomenit prins într-un paradox emoţional care probabil că nu se va mai repeta niciodată. Stăteam în culise, alături de un Donald Bellingham aproape paralizat de spaimă, şi râdeam să-mi dau sufletul, în vreme ce inima-mi îngrozită îmi palpita în gât.

Armonia acelei seri a venit în timpul bisului. Mike şi Bobbi Jill s-au îndreptat, mână în mână, spre mijlocul scenei. Bobbi Jill s-a întors cu faţa la spectatori şi a spus:

– Domnişoara Dunhill înseamnă extrem de mult pentru mine, datorită sufletului ei bun, datorită dragostei ei creştineşti. M-a ajutat atunci când aveam nevoie de ajutor şi m-a făcut să îmi doresc să învăţ ceea ce vă vom arăta acum. Vă mulţumim tuturor pentru că aţi venit aici în această seară şi pentru că vă dovediţi dragostea voastră *creştinească*. Aşa este, Mike?

– Da, a spus tânărul. Sunteţi nemaipomeniţi.

S-a uitat la stânga scenei. I l-am arătat pe Donald care era aplecat peste pickup, cu braţul acestuia în mână, gata să dea drumul la muzică. De această dată însă, pentru că se

afla în public, tatăl lui Donald avea să ştie că fiul lui împrumutase unul din discurile sale de colecţie.

Glenn Miller, acel bombardier de mult dispărut, s-a lansat în „In the Mood”, iar pe scenă, în bătăile ritmice din palme ale spectatorilor, Mike Coslaw şi Bobbi Jill Allnut au izbucnit într-un Lindy mult mai frenetic decât reuşisem eu vreodată să dansez cu Sadie sau Christy. Dansul lor era tot numai bucurie şi entuziasm şi tinereţe, şi asta îl făcea minunat. Când l-am surprins pe Mike strângându-i mâna lui Bobbi Jill, comunicându-i astfel să facă o piruetă în partea opusă şi să îi treacă printre picioare, m-am pomenit înapoi în Derry, cu Bewie-cea-cu-blugii-Levie şi Richie-cel-cu-aricii.

Este parte din acelaşi întreg, mi-am spus. *Ecou atât de perfect încât nu-ţi poţi da seama care anume este vocea cea reală şi care este vocea-fantomă ce se întoarce.*

Preţ de o clipă totul mi-a devenit clar, şi când aşa ceva se întâmplă, lumea aproape dispare. Dar nu ştim toţi asta în adâncurile fiinţei noastre? Rămâne un mecanism perfect echilibrat de strigăte şi ecouri care pretind a fi arcuri şi roţi zimţate, un ceas al visurilor ce bate sub acel clopot misterios de sticlă pe care îl numim viaţă. În spatele lui? Sub el şi în jurul lui? Haos, furtuni. Bărbaţi cu ciocane, bărbaţi cu cuţite, bărbaţi cu pistoale. Femei care deformează ceea ce nu pot domina şi minimalizează cea ce nu pot înţelege. Un univers al groazei şi pierderii în jurul unei unice scene luminate unde muritorii dansează sfidând întunericul.

Mike şi Bobbi Jill au dansat în timpul lor, iar timpul lor era 1963, epocă a tunsorilor milităreşti, a televizoarelor de consolă şi a trupelor rock inventate în garaj. Au dansat în ziua în care preşedintele Kennedy a promis să semneze tratatul de interzicere a testelor nucleare şi le-a spus reporterilor: „nu am nici cea mai mică intenţie să permit forţelor noastre militare să se cufunde în mlaştina politicilor oculte şi a duşmăniilor străvechi din sud-estul Asiei.” Au dansat aşa cum dansaseră şi Bewie cu Richie, aşa cum

dansaserăm Sadie şi cu mine, şi au fost frumoşi şi i-am iubit nu în ciuda fragilităţii lor, ci pentru ea. Încă îi mai iubesc.

Finalul dansului a fost unul perfect, cu mâinile ridicate, respirând sacadat şi cu faţa la publicul ridicat în picioare. Aplauzele au răsunat patruzeci de secunde (uluitor cât de repede nişte resturi de la cina de ieri pot fi transformate în şuncă presată de primă calitate de magia scenei), după care Mike a cerut linişte. Într-un final a şi obţinut-o.

– Regizorul nostru, domnul George Amberson, doreşte să vă spună câteva cuvinte. A pus mult efort şi multă creativitate în acest spectacol, aşa că sper că îl veţi primi cum se cuvine.

Am ieşit la rampă în alt val de aplauze. I-am strâns mâna lui Mike şi am sărutat-o pe Bobbi Jill pe obraz. Tinerii au fugit de pe scenă. Am ridicat mâinile cerând linişte şi mi-am început discursul repetat cu grijă de mai multe ori. Prin care spuneam spectatorilor că Sadie nu poate fi alături de noi în seara aceasta, dar că le mulţumesc în numele ei pentru tot. Orice orator de valoare ştie că trebuie să-şi concentreze atenţia asupra unor anumiţi membrii din audienţă, iar eu m-am fixat pe o pereche din al treilea rând care semănau teribil de bine cu Ma şi Pa din filmul *American Gothic*. Erau Fred Miller şi Jessica Caltrop, acei membri din consiliul director care nu ne permiseseră să folosim sala de sport a liceului pe motivul că atacul căruia îi căzuse victimă Sadie era de prost gust şi că toată povestea trebuia ignorată pe cât posibil.

După doar patru propoziţii, am fost întrerupt de exclamaţii de surpriză. După care au urmat aplauzele – izolate la început, apoi transformându-se în furtună. Publicul s-a ridicat iarăşi în picioare. Habar n-am avut din ce cauză se aplaudă până când nu am simţit cum o mână îmi strânge uşor şi nesigur braţul. M-am întors şi am dat cu ochii de Sadie, care stătea alături de mine, îmbrăcată în rochia roşie. Îşi ridicase părul şi îl prinsese cu o clemă strălucitoare. Faţa – ambele părţi – era complet vizibilă. Şi

am fost şocat să văd că semnele nu erau chiar atât de îngrozitoare cum mă temusem că vor fi. S-ar putea să fie vreun adevăr universal în povestea asta, dar eram mult prea uluit ca să-l înţeleg. Sigur, era greu să te uiţi la scobitura aceea adâncă şi neuniformă şi la cusăturile decolorate ale cicatricelor. Şi la bucata moale de obraz şi la ochiul stâng, nefiresc de mare, care nu prea mai clipea în tandem cu cel drept.

Dar surâdea cu surâsul acela strâmb însă fermecător, iar în ochii mei ea era Elena din Troia. Am îmbrăţişat-o, m-a îmbrăţişat şi ea, râzând şi plângând în acelaşi timp. Sub rochie corpul îi vibra ca un cablu de înaltă tensiune. Când ne-am întors iarăşi spre spectatori, am văzut că toţi erau în picioare şi ovaţionau, mai puţin Miller şi Caltrop. Care s-au uitat în jur, au văzut că sunt singurii care mai stau pe poponeţ, şi s-au alăturat celorlalţi fără prea multă tragere de inimă.

– Mulţumesc, a spus Sadie când ropotele de aplauze s-au potolit. Vă mulţumesc din adâncul inimii. În mod special vreau să-i mulţumesc lui Ellen Dockerty care mi-a spus că dacă nu voi veni să vă privesc pe toţi în ochi, voi regreta tot restul vieţii. Şi îi mulţumesc cel mai mult lui…

A urmat o ezitare minusculă. Sunt convins că publicul nu a observat-o, prin urmare am fost singurul care am ştiut cât de aproape fusese Sadie de a spune numele meu real în faţa a cinci sute de oameni.

– … lui George Amberson. Te iubesc, George.

Ceea ce, fireşte, a înnebunit iarăşi spectatorii. În vremuri întunecate, când până şi înţelepţii sunt nesiguri, declaraţiile de dragoste au calitatea de a-i înflăcăra pe oameni.

7

La zece şi jumătate, Ellen a dus-o pe Sadie – care era epuizată – acasă. Mike şi cu mine am fost ultimii care am părăsit Grange Hall şi am ieşit în alee pe la miezul nopţii.

– Veniţi la petrecere, domnule A? Al ne-a promis că o să ţină restaurantul deschis până la două şi a adus şi nişte butoiaşe cu bere. N-are licenţă, dar nu cred că o să-l aresteze cineva.

– Nu, i-am spus. Sunt frânt. Ne vedem mâine seară, Mike.

M-am oprit mai întâi acasă la Deke. Stătea pe verandă în pijama şi fuma ultima pipă a zilei.

– O noapte deosebită, a zis el.

– Da.

– Tânăra a dat dovadă de mult curaj. O tonă.

– Aşa este.

– Ai să te porţi cum se cuvine cu ea, fiule?

– Am să încerc.

A dat din cap, aprobându-mă.

– Merită, după câte a pătimit cu ultimul. Şi deocamdată te porţi cum trebuie.

S-a uitat spre Chevroletul meu.

– Ai putea să-ţi iei maşina în seara asta şi s-o parchezi în faţa casei ei. După seara asta nu cred că ar mai bârfi cineva din oraş.

Poate că avea dreptate, dar mi-am spus că paza bună trece primejdia rea şi am plecat pe jos, aşa cum o făcusem în toate celelalte nopţi. Aveam nevoie de timp ca să-mi cern emoţiile. O tot vedeam în lumina scenei. Rochia roşie. Conturul delicat al gâtului. Obrazul neted… şi cel marcat.

Când am ajuns pe Bee Tree Lane şi am intrat, am văzut că sofaua extensibilă pe care dormeam eu nu era desfăcută. Am rămas nedumerit în loc, uitându-mă la ea, neştiind ce să înţeleg. Atunci Sadie m-a strigat – pe numele meu adevărat – din dormitor. Foarte încet.

Veioza era aprinsă, aruncând o lumină dulce pe umerii ei goi şi pe un obraz. Ochii ei erau strălucitori şi gravi.

– Cred că locul tău este aici, mi-a spus. Vreau să vii aici. Tu vrei?

M-am dezbrăcat şi m-am urcat în pat lângă ea. Mâna i s-a mişcat pe sub aşternuturi, m-a găsit şi m-a mângâiat.

– Ţi-e foame? Pentru că, dacă îţi este, am nişte tort.

– Sadie, mor de foame.

– Atunci, stinge lumina.

8

Noaptea aceea petrecută în pat cu Sadie a fost cea mai frumoasă din viaţa mea – nu pentru că i-a închis uşa lui John Clayton, ci fiindcă a deschis din nou uşa pentru noi.

După ce am făcut dragoste, am căzut în primul somn adânc după luni bune. M-am trezit la opt dimineaţă. Soarele era sus pe cer, formaţia Angels cânta la radioul din bucătărie „My Boyfriend's Back" şi simţeam miros de şuncă prăjită. Curând mă va chema la masă, dar nu acum. Nu chiar acum.

Mi-am împletit degetele sub cap şi am privit tavanul, mirat întrucâtva cât de prost – cât de orb aproape – am fost în ziua în care îl lăsasem pe Lee să se urce în autobuzul de New Orleans fără să schiţez niciun gest ca să-l împiedic. Trebuia să aflu dacă George de Mohrenschildt avusese mai mult de-a face cu atentatul împotriva lui Edwin Walker, sau dacă doar îl întărâtase pe omuleţul acesta labil? Ei bine, exista o modalitate destul de simplă de a răspunde la întrebarea asta.

Iar de Mohrenschildt cunoştea răspunsul, aşa că îl voi întreba pe el.

9

În dimineaţa aceea Sadie a mâncat cel mai bine de la nenorocirea cu Clayton şi nici eu nu m-am lăsat mai prejos. Împreună am ras şase ouă, pâine prăjită şi şuncă. După ce vasele au ajuns în chiuvetă şi ea îşi aprinsese o ţigară la a doua cană de cafea, i-am spus că vreau să o întreb ceva.

– Dacă vrei să vin şi la spectacolul de diseară, nu cred că voi mai reuşi performanţa şi a doua oară.

– Nu e asta. Dar dacă tot ai adus vorba, ce anume ţi-a spus Ellie?

– Că a venit vremea să nu-mi mai plâng de milă şi să mă alătur iar paradei.

– Cam dur.

Cu gestul reflex atât de des folosit în ultimul timp, Sadie şi-a netezit părul lipit de obrazul vătămat.

– Duduia Ellie nu-i faimoasă pentru delicateţe sau tact. M-a şocat când a dat năvală aici şi mi-a spus să încetez să-mi mai număr degetele? Da, m-a şocat. A avut dreptate? Da, a avut.

Pe neaşteptate, şi-a împins părul spre spate cu podul palmei.

– Aşa am să arăt de acum înainte, cu oarece ajustări, aşa că ar trebui să încep să mă obişnuiesc. Sadie va afla cât adevăr este în zicala aia care spune că frumuseţea e doar de suprafaţă.

– Despre asta vreau să stăm de vorbă.

– Bine, mi-a spus suflând fumul pe nări.

– Cum ar fi dacă te-aş putea duce într-un loc unde doctorii ar putea să repare stricăciunile de pe chipul tău – nu la perfecţie, însă mult mai bine decât ar putea-o face vreodată Ellerton cu echipa lui? Ai vrea să vii? Chiar dacă ai şti că nu ne vom mai putea întoarce aici niciodată?

S-a încruntat:

– Vorbim ipotetic?

– Nu.

Şi-a stins încet ţigara, trăgând de timp ca să poată cântări în minte cele auzite.

– E ca atunci când duduia Mimi s-a dus în Mexic pentru tratamentul acela experimental împotriva cancerului? Pentru că nu cred că…

– Vorbesc despre America, iubito.

– Atunci, dacă e America, nu înţeleg cum de nu putem să…

– Şi mai este ceva: *eu* s-ar putea să fiu nevoit să mă duc. Cu tine sau fără tine.

– Şi să nu te mai întorci niciodată? s-a speriat ea.

– Niciodată. Niciunul din noi nu s-ar mai putea întoarce din motive greu de explicat. Poate crezi că am înnebunit.

– Ştiu că nu, mi-a spus fără şovăială, deşi privirea îi era neliniştită.

– S-ar putea să trebuiască să fac un lucru considerat rău de oamenii legii. *Nu* este rău, dar nimeni nu va crede asta.

– Are… Jake, are vreo legătură cu ce mi-ai povestit despre Adlai Stevenson? Atunci când a zis chestia aia cu iadul care va îngheţa?

– Într-un fel. Dar este o problemă. Chiar dacă voi reuşi să fac ceea ce trebuie fără să fiu prins – şi cred că se poate – asta nu schimbă cu nimic situaţia ta. Chipul tău tot va avea cicatrice. Acolo unde te-aş putea duce există resurse medicale la care Ellerton doar visează.

– Dar nu am putea să ne întoarcem niciodată.

Nu vorbea cu mine, încerca să se dumirească.

– Nu.

Mai important încă, dacă ne-am fi întors în septembrie 1958, versiunea originală a lui Sadie Dunhill ar fi existat deja. Or, asta era o încurcătură atât de mare că nici nu voiam să mă gândesc la ea.

S-a ridicat şi s-a dus la fereastră. A rămas multă vreme acolo, cu spatele la mine. Am aşteptat.

– Jake?

– Da, iubito.

– Poţi să prevezi viitorul? Poţi, nu-i aşa?

Nu am răspuns.

Cu o voce mică m-a întrebat apoi:

– Ai venit din *viitor?*

Nu am răspuns.

S-a întors de la fereastră. Chipul îi era foarte palid.

– Aşa e, Jake?

– Da.

Şi m-am simţit ca şi cum de pe inimă mi s-ar fi luat o greutate de vreo cincizeci de kilograme. În acelaşi timp, eram şi înspăimântat. Pentru amândoi, dar mai ales pentru ea.

– De cât de… de departe?

– Iubito, chiar vrei…

– Da. *Cât de departe?*

– Aproape patruzeci şi opt de ani.

– Eu am… murit?

– Nu ştiu. Nu vreau să ştiu. Asta se întâmplă acum. Asta suntem noi.

A rămas pe gânduri. I se albise pielea din jurul semnelor roşii de pe faţă şi am vrut să mă duc la ea şi s-o iau în braţe, dar mi-a fost teamă să mă mişc. Dacă ţipa şi se ferea de mine?

– De ce ai venit aici?

– Ca să împiedic pe cineva să facă ceva. Îl voi omorî dacă va fi nevoie. Dacă mă pot convinge că merită să moară. Până acum n-am reuşit.

– Ce anume e acel ceva?

– Sunt destul de sigur că peste patru luni îl va asasina pe preşedinte. Îl va ucide pe John Kenn...

Am observat că încep să-i tremure genunchii, dar a reuşit să rămână în picioare până am ajuns lângă ea să o prind.

10

Am dus-o în dormitor şi m-am repezit în baie să aduc o compresă cu apă rece. Când m-am întors, avea ochii deschişi. M-a privit cu o expresie pe care nu am putut-o descifra.

– N-ar fi trebuit să-ţi spun.

– Poate că nu, a spus, dar nu s-a tras speriată când m-am aşezat pe marginea patului lângă ea şi a scos un oftat mic de plăcere când am început să-i mângâi obrajii cu compresa rece, ocolind partea vătămată care nu mai simţea absolut nimic în afară de durere surdă.

Când am terminat, s-a uitat la mine cu ochi gravi.

– Spune-mi un lucru care se va întâmpla. Ca să te cred. Ceva ca atunci cu Adlai Stevenson şi cu iadul care îngheaţă.

– Nu pot. Am studiat engleza, nu istoria americană. În liceu am învăţat istoria statului Maine – era o materie obligatorie –, dar nu ştiu aproape nimic despre Texas. Nu…

Şi atunci mi-am dat seama că totuşi ştiam ceva. Ştiam ce spune ultimul rând din secţiunea dedicată rezultatelor sportive din agenda lui Al Templeton, pentru că îl citisem de mai multe ori. *În caz că mai ai nevoie de un ultim transfer de fonduri,* scrisese el.

– Jake?

– Ştiu cine o să câştige meciul de box de la Madison Square Garden de luna viitoare. Se numeşte Tom Case şi o să-l facă knock-out pe Dick Tiger în runda a cincea. Dacă nu va fi aşa, ai tot dreptul să chemi oamenii în halate albe să mă ia. Dar, până atunci, poţi, te rog, să nu mai spui nimănui? Sunt prea multe în joc.

– Da, pot să fac asta.

11

După a doua reprezentaţie, aproape că mă aşteptam ca Deke sau Ellie să mă bage într-un colţ şi să-mi spună pe un ton grav că au primit un telefon de la Sadie care i-a anunţat că îmi pierdusem minţile. Dar nu s-a petrecut aşa ceva, iar când am ajuns acasă la Sadie am găsit pe masă un bileţel: *Trezeşte-mă, dacă ai chef de o gustare în miez de noapte.*

Încă nu era miezul nopţii şi ea nu dormea. Următoarele patruzeci de minute au fost foarte plăcute. După aceea, în întuneric, mi-a spus:

– Nu trebuie să iau nicio hotărâre acum, nu?

– Nu.

– Şi nu trebuie să mai vorbim acum despre asta.

– Nu.

– Poate după meciul ăla despre care mi-ai spus.

– Poate.

– Te cred, Jake. Nu ştiu dacă am înnebunit sau nu, dar te cred. Şi te iubesc.

– Şi eu te iubesc.

Ochii i-au lucit în întuneric – şi cel migdalat şi superb, şi cel căzut, care încă mai vedea.

– Nu vreau să păţeşti nimic şi nu vreau să faci rău cuiva dacă nu este neapărată nevoie. Şi niciodată din greşeală. Niciodată-niciodată. Promiţi?

– Da.

Era uşor. Din motivul acesta Lee Oswald mai era încă în viaţă.

– Şi o să fii prudent?

– Da. Voi fi foarte…

Mi-a închis gura cu un sărut.

– Pentru că indiferent de unde vii, pentru mine nu există viitor fără tine. Acum haide să dormim.

12

Am crezut că va relua discuţia a doua zi dimineaţă. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce sau cât de mult îi voi spune, dar în final, n-a fost nevoie să-i mai spun nimic, pentru că nu m-a întrebat nimic. În sensul acela. M-a întrebat în schimb ce încasări a avut Spectacolul de Binefacere Sadie Dunhill. Când i-am spus că un pic peste trei mii de dolari, împreună cu donaţiile din cutia amplasată la intrarea sălii, şi-a dat capul pe spate şi a scos un hohot bogat de râs, incredibil de frumos. Cele trei mii n-aveau cum să acopere toate cheltuielile cu operaţiile ei, dar valora un milion doar s-o aud râzând… şi să *nu* o aud spunând

ceva de genul *De ce să ne mai facem probleme când faţa mi se poate aranja foarte bine în viitor?* Pentru că nu eram convins că voia într-adevăr să vină cu mine, chiar dacă m-a crezut. Şi pentru că nu eram sigur că voiam să o iau cu mine.

Da, voiam să fiu cu ea. Să ne petrecem veşnicia muritorilor împreună. Dar poate că ar fi fost mai bine în 1963… şi în toţi anii pe care Dumnezeu sau soarta ni-i v-a da după 1963. Nouă poate ne-ar fi fost mai bine. Mi-o închipuiam complet pierdută în 2011, uitându-se cu groază şi nervozitate la fiecare pereche de pantaloni cu talia foarte joasă şi la fiecare ecran de calculator. Niciodată n-aş lovi-o şi n-aş ţipa la ea – nu, nu la Sadie – însă cu toate acestea s-ar putea transforma într-un fel de Marina Prusakova a mea personală, care va trăi într-un loc straniu, exilată pentru totdeauna din ţara ei.

13

Exista în Jodie o persoană care ştia cum aş fi putut să mă folosesc de ultima însemnare a lui Al. Freddy Quinlan, agentul imobiliar. Organiza partide de poker săptămânale la el acasă – cinci cenţi deschiderea, douăzeci şi cinci mâna – şi jucasem şi eu de câteva ori. În timpul uneia dintre ele, l-am auzit cum s-a lăudat că se pricepe foarte bine la două domenii sportive: fotbalul profesionist şi turneul de baschet al statului Texas. M-a primit la birou, doar pentru că era mult prea cald ca să jucăm golf.

– Despre ce vorbim, George? Despre un pariu mediu sau foarte mare?

– Mă gândesc la cinci sute de dolari.

A scos un fluierat subţire, apoi s-a lăsat pe speteaza scaunului împreunându-şi mâinile peste burtică. Era doar nouă dimineaţa, dar aparatul de aer condiţionat funcţiona la turaţie maximă. În respiraţia lui rece fluturau mormanele

de pliante şi broşuri cu proprietăţi de vânzare sau închiriere.

– Ăştia sunt bani serioşi, George. Îmi zici şi mie care-i pontul?

De vreme ce îmi făcea un serviciu – sau, măcar, speram că îmi va face – i-am spus. Sprâncenele i s-au ridicat atât de sus încât aproape că s-au unit cu linia părului.

– Măi, drace! De ce nu-ţi arunci mai bine banii la canal?

– Am o senzaţie, atâta tot.

– George, ascultă la tăticu'. Meciul dintre Case şi Tiger nu-i un eveniment sportiv, e doar un balon de încercare pentru chestia asta nouă de-i zice televiziune cu circuit închis. S-ar putea să fie câteva meciuri bune în deschidere, dar lupta principală e o glumă. Tiger va primi instrucţiuni să-l ducă pe amărâtul ăla vreo şapte sau opt runde şi abia după aia să-l pună la podea. Doar dacă nu…

S-a aplecat în faţă. De undeva, de sub fundul lui, scaunul a scos un *scârţâit* dizgraţios.

– Doar dacă nu cumva tu ştii ceva în plus.

S-a lăsat iarăşi pe spetează, cu buzele făcute pungă.

– Dar cum să ştii? Pentru numele lui Dumnezeu, doar trăieşti în *Jodie*. Dar, dacă, prin absurd, ai şti ceva, i-ai împărtăşi secretul unui prieten, nu-i aşa?

– Nu ştiu nimic, l-am minţit eu (foarte fericit să o fac). Nu-i decât o senzaţie, dar ultima oară când am mai simţit aşa ceva, am pariat că Pirates îi vor învinge pe Yankees şi am făcut un purcoi de bani.

– Foarte frumos, dar ştii vorba aia veche – chiar şi un ceas stricat tot arată ora exactă de două ori pe zi?

– Poţi sau nu să mă ajuţi, Freddy?

Mi-a aruncat un zâmbet liniştitor care părea a spune că fraierul îşi va pierde banii foarte curând.

– În Dallas există un tip care ar fi bucuros să-ţi accepte pariul. Îl cheamă Akiva Roth. Operează pe Greenville Avenue, la Faith Financial. A preluat afacerea de la taică-său, acum vreo cinci sau şase ani.

Şi-a coborât glasul.

– Lumea spune că are legături cu Mafia.

Şi-a coborât glasul şi mai mult.

– Carlos Marcello.

Exact de aşa ceva mă temeam, pentru că şi despre Eduardo Gutierrez se spunea acelaşi lucru. M-am gândit iarăşi la Lincolnul cu plăcuţe de Florida, parcat vizavi de Faith Financial.

– Nu prea vreau să fiu văzut într-un loc ca ăsta. S-ar putea să-mi doresc să mă întorc la catedră, şi deja mă am la cuţite cu două persoane din consiliul director.

– Ai putea să încerci la Frank Frati din Forth Worth. Are o casă de amanet.

Scârţ a făcut scaunul când s-a aplecat să se uite mai bine la mine.

– Ce e? Ce-am zis? Sau ai înghiţit o muscă?

– Nee. Doar că am cunoscut pe cineva cu acelaşi nume. Şi el avea o casă de amanet şi accepta pariuri.

– Probabil că provin amândoi din acelaşi clan de cămătari din România. În orice caz, ar putea să accepte o cotă de cinci la unu, mai ales la pierdere, aşa cum mergi tu. Oricum, n-o să primeşti cota reală. Sigur că nici Roth nu ţi-ar da-o, dar tot ar fi mai bine decât cu Frank Frati.

– Dar Frati nu are legături cu Mafia, nu?

– Cred că nu, dar cine poate şti? Agenţii de pariuri, chiar şi cei care se ocupă ocazional de aşa ceva, nu-s renumiţi pentru relaţiile lor oneste.

– Probabil ar trebui să-ţi urmez sfatul şi să-mi ţin banii.

Quinlan a părut îngrozit.

– Nu, nu, *nu*, să nu faci asta. Pariază pe echipa Bears la câştigarea campionatului de fotbal. Îţi garantez că o să-ţi iasă.

14

Pe 22 iulie, i-am spus lui Sadie că am nişte treabă în Dallas şi că îl voi ruga pe Deke să aibă grijă de ea. Mi-a răspuns că nu este nevoie şi că o să fie bine. Îşi recăpăta fosta personalitate. Încetul cu încetul, dar şi-o recăpăta.

Nu m-a întrebat nimic despre natura treburilor mele din Dallas.

M-am oprit mai întâi la First Corn, unde mi-am deschis caseta de valori şi am verificat de trei ori notiţele lui Al, ca să mă conving că îmi amintisem corect toate datele. Şi da, Tom Case avea să fie învingătorul surpriză, făcându-l knock-out pe Dick Tiger în runda a cincea. Probabil că Al luase rezultatul meciului de pe internet, pentru că plecase din Dallas – şi din senzaţionala perioadă a anilor şaizeci – cu mult înainte.

– Vă mai pot fi de folos cu ceva, domnule Amberson? m-a întrebat funcţionarul conducându-mă la uşă.

Ai putea să te rogi ca bunul meu prieten Al să nu fi înghiţit o găluşcă de minciuni vehiculate pe internet.

– Poate. Ştiţi unde pot găsi un magazin care închiriază costume? Trebuie să fac pe magicianul la ziua de naştere a nepotului meu.

După ce s-a uitat în Pagini Aurii, secretara domnului Link mi-a dat o adresă de pe Young Street. De acolo am cumpărat ce îmi trebuia. Şi mi-am dus cumpărăturile în apartamentul de pe West Neely – măcar să fie bun la ceva, de vreme ce tot plăteam chiria. Mi-am lăsat acolo şi pistolul, pe raftul de sus al dulapului. Am pus în torpedo atât microfonul, pe care îl scosesem din lampa de la etaj, cât şi magnetofonul japonez. Intenţionam să le arunc în pădure pe drumul de întoarcere în Jodie. Nu mai aveam nevoie de ele. Apartamentul de sus nu mai avea chiriaşi, iar casa era înfricoşător de tăcută.

Înainte să plec de pe Neely Street, m-am dus în curtea unde, cu doar trei luni în urmă, Marina îl fotografiase pe Lee cu puşca în mâini. Nu era nimic de văzut acolo, decât pământ bătătorit şi câteva buruieni mai temerare. Dar

tocmai când am dat să plec, am *observat* ceva, o sclipire roşie sub trepte. Morişca roşie de jucărie a unui copil. Am luat-o şi am pus-o tot în torpedoul maşinii, alături de microfon, dar pe ea nu am aruncat-o. Nu ştiu de ce.

15

După aceea, m-am oprit la ferma impozantă de pe Simpson Stuart Road, unde locuiau George de Mohrenschildt şi soţia sa, Jeanne. De îndată ce am văzut-o, am scos-o din discuţie pentru întâlnirea pe care o puneam la cale. În primul rând, nu aveam cum să fiu sigur când Jeanne va fi acasă şi când nu, iar discuţia trebuia să aibă loc doar între noi doi, fără martori. În al doilea rând, nu era suficient de izolată. Chiar alături se afla un liceu eminamente pentru elevi de culoare, Paul Quinn College, iar cursurile de vară probabil că începuseră. Nu am observat cârduri de copii, dar tot erau destui, pe jos sau pe biciclete. Iar asta nu era bine pentru scopul meu. Era foarte posibil ca discuţia noastră să devină zgomotoasă. Era foarte posibil să nu fie o discuţie în adevăratul sens al cuvântului – în sensul conferit de dicţionarul Merriam-Webster.

Şi atunci am observat ceva. Pe gazonul întins din faţa conacului familiei de Mohrenschildt, unde aspersoarele aruncau sprayuri graţioase de apă în aer şi creau curcubeie atât de mici că le puteai pune în buzunar. 1963 nu era an electoral, dar, la începutul lunii aprilie – chiar în preajma zilei în care cineva atentase la viaţa generalului Edwin Walker – deputatul din circumscripţia cinci murise în urma unui infarct. Aşa că, pe 6 august, urmau să aibă loc alegeri anticipate pentru locul său în Camera Reprezentanţilor.

Pe semnul de pe peluză scria: VOTEAZĂ JENKINS ÎN CIRCUMSCRIPŢIA CINCI! ROBERT „ROBBIE” JENKINS, CAVALERUL CEL ALB DIN DALLAS!

Şi, dacă era să mă iau doar după ce scriau ziarele, Jenkins chiar era un cavaler alb, un politician de dreapta,

care împărtăşea în totalitate opiniile lui Walker şi ale mentorului spiritual al lui Walker, Billy James Hargis. Robbie Jenkins susţinea cu ardoare autonomia statelor, învăţământ egal, dar segregat. Şi reinstituirea blocadei din timpul Crizei Rachetelor în jurul Cubei. Aceiaşi Cubă pe care de Mohrenschildt o numea *minunata insulă.* Pancarta aceea întărea sentimentul pe care deja îl aveam referitor la de Mohrenschildt. Nu era altceva decât un diletant care, în fond, nu nutrea absolut niciun crez politic. Va acorda sprijin oricui îl va amuza sau îi va aduce bani. Lee Oswald n-avea cum să-l facă bogat – era el însuşi atât de sărac încât, în comparaţie cu el, un şoarece de biserică ar fi părut milionar – însă devotamentul lui lipsit de orice haz faţă de socialism în combinaţie cu ambiţiile lui grandomane îi oferiseră lui de Mohrenschildt suficientă distracţie.

O concluzie era evidentă: Lee nu călcase niciodată pe această peluză şi nici nu murdărise covoarele acestei case cu tălpile lui de băiat sărac. Aceasta era cealaltă viaţă a lui de Mohrenschildt... sau una dintre celelalte vieţi. Simţeam că avea mai multe şi le păstra în diferite compartimente sigilate. Dar toate astea nu-mi răspundeau la întrebarea care mă frământa, şi anume: se simţise el oare atât de plictisit încât l-a însoţit pe Lee atunci când a încercat să-l asasineze pe monstrul fascist care era Edwin Walker? Nu-l cunoşteam suficient de bine ca să mă aventurez să fac o presupunere cât de cât corectă.

Dar voi afla. Eram hotărât sută la sută.

16

Pe afişul din vitrina casei de amanet a lui Frank Frati scria BINE AŢI VENIT LA MAGAZINUL DE CHITARE. Erau expuse o mulţime de asemenea instrumente: chitare acustice, electrice, cu douăsprezece corzi, şi una cu grif dublu care mi-a adus aminte de un clip al lui Mötley Crüe. Desigur că mai erau scoase la vânzare şi tot felul de

mărturii ale vieţilor falimentate – inele, broşe, coliere, aparate de radio. Femeia care m-a întâmpinat nu era grasă, din contră; nu purta rochie roşie şi mocasini, ci pantaloni largi şi bluză cu gulerul răsfrânt, dar trăsăturile îi erau la fel de impenetrabile ca acelea ale femeii pe care am întâlnit-o în Derry şi din gură mi-au ieşit aceleaşi cuvinte.

– Aş dori să discut cu domnul Frati o propunere de afaceri cu privire la anumite activităţi sportive.

– Nu mai spune? Adică despre un pariu, cum zicem noi pe aici?

– Eşti de la poliţie?

– Da, sunt ofiţerul Curry de la poliţia din Dallas. Nu-ţi dai seama după ochelarii de soare şi falca pătrată?

– Nu văd nici ochelari, nici falcă pătrată, doamnă.

– Pentru că sunt sub acoperire. Ce pariu vrei să faci în mijlocul verii, băiete? Nu-i nimic de pariat.

– Case–Tiger.

– Pe care din ei?

– Case.

Şi-a dat ochii peste cap şi a strigat peste umăr:

– Vino până aici, tati, te-ai pricopsit cu un fraier.

Frank Frati avea cam de două ori vârsta lui Chaz Frati, dar asemănarea dintre ei era evidentă. Erau rude, sigur că erau. Dacă aş fi spus că am pariat odinioară la domnul Frati din Derry, Maine, sunt convins că am fi pornit o discuţie despre cât de mică era lumea.

Dar m-am abţinut şi am trecut direct la negocieri.

– Pot să pun cinci sute de dolari pe Tom Case învingător împotriva lui Dick Tiger la Madison Square Garden?

– Bineînţeles, mi-a răspuns Frati. La fel de bine poţi să-ţi vâri un drug de fier fierbinte în poponeaţă, dar pentru ce ai vrea să faci una ca asta?

Fiica sa a scos un hohot scurt de râs, ca un lătrat.

– Ce cotă îmi dai?

S-a uitat la femeie. Ea şi-a ridicat mâinile. Două degete la stânga, unul la dreapta.

– Doi la unu? E ridicol.

– Viaţa e ridicolă, prietene. Du-te la o piesă de-a lui Ionesco, dacă nu mă crezi. Îţi recomand *Victimele datoriei.*

Măcar nu-mi spunea „frăţioare” cum o făcuse frăţiorul lui din Derry.

– Fii înţelegător, domnule Frati.

A luat o chitară Epiphone Hummingbird şi a început s-o acordeze. Uluitor de repede.

– Dă-mi motive să fiu, sau du-te în Dallas. E un loc acolo…

– Ştiu locul din Dallas. Prefer Fort Worth. Am locuit aici.

– Faptul că te-ai mutat dovedeşte mai multă minte decât pariul pe Tom Case.

– Dacă aş zice că va învinge Case prin knock-out în primele şapte runde? Ce cotă ar fi?

S-a uitat la fiica sa. Acum aceasta a ridicat trei degete de la stânga.

– Dar în primele cinci?

S-a gândit puţin şi a ridicat şi al patrulea deget. M-am hotărât să nu întind coarda mai departe. Mi-am notat numele în registru şi i-am arătat permisul auto, având grijă să astup cu degetul adresa mea din Jodie, exact la fel cum făcusem cu trei ani în urmă când pariasem pe Pirates la Faith Financial. Apoi i-am dat banii, cam un sfert din toate lichidităţile mele, şi am îndesat chitanţa în portofel. Două mii îmi vor ajunge ca să acopăr alte cheltuieli ale lui Sadie şi să mă ţină cât timp voi mai rămâne în Texas. În plus, nu îmi făcea plăcere să-l trag pe sfoară pe acest Frati, aşa cum nu-mi plăcuse să-l înşel nici pe Chaz, chiar dacă îl *pusese* pe Bill Turcotte pe urmele mele.

– Vin a doua zi după dans, i-am zis. Să-mi pregăteşti banii.

Fata a început să râdă şi şi-a aprins o ţigară.

– Nu asta i-a zis dansatoarea arhiepiscopului?

– Te cheamă cumva Marjorie?

A împietrit cu ţigara între degete şi fumul ieşindu-i printre buze.

– De unde ştii?

Mi-a observat expresia şi a râs.

– De fapt, mă cheamă Wanda, băiete. Sper să te pricepi mai bine la pariuri decât la ghicit nume.

Pe drumul spre maşină mi-am spus că şi eu sper acelaşi lucru.

Capitolul 25

1

În dimineaţa zilei de 5 august am stat cu Sadie până au pus-o pe o targă mobilă şi au dus-o în sala de operaţie. Acolo o aştepta doctorul Ellerton, împreună cu alţi doctori, suficienţi cât să formeze o echipă de baschet. Ochii ei erau lucioşi din cauza anesteziei pre-operatorii.

– Urează-mi noroc.

M-am aplecat şi am sărutat-o.

– Să ai parte de tot norocul din lume.

Operaţia a durat trei ore, după care au adus-o dormind dusă şi sforăind înapoi în rezervă – aceeaşi cameră, acelaşi tablou pe perete, aceeaşi canapea oribilă înghesuită în colţ. Obrazul stâng îi era acoperit cu un bandaj nou. Rhonda McGinley, asistenta cu umeri de fotbalist, m-a lăsat să stau cu ea până şi-a mai revenit puţin, lucru ce constituia o încălcare gravă a regulilor spitalului. Orele de vizită sunt mult mai stricte pe Tărâmul lui Demult. În cazul în care nu te simpatizează asistenta-şefă.

– Cum te simţi? am întrebat-o pe Sadie luând-o de mână.

– Mă doare. Şi mi-e somn.

– Atunci culcă-te la loc, iubito.

– Poate data viitoare…

Vorbele i s-au înecat în sforăit. Ochii i s-au închis, dar s-a forţat să-i deschidă iarăşi.

– … o să fie mai bine. Acolo de unde vii tu.

Apoi a adormit. Iar eu am avut altă temă de gândire.

Când m-am dus la cabinetul asistentelor, Rhonda mi-a spus că doctorul Ellerton mă aşteaptă la cantina de la parter.

– O s-o ţinem astăzi şi probabil şi mâine, a zis el. O infecţie este ultimul lucru pe care ni-l dorim. (M-am gândit

mai târziu la asta, bineînţeles – una dintre chestiile acelea care sunt nostime, dar nu tocmai.)

– Cum a mers?

– Cât de bine ne-am aşteptat, dar rănile pe care i le-a făcut Clayton sunt foarte grave. În timpul recuperării, am s-o programez la o a doua operaţie prin noiembrie sau decembrie.

Şi-a aprins o ţigară, a suflat fumul şi a continuat:

– Echipa de chirurgi e dată naibii şi facem tot ce ne stă în putere… dar există anumite limite.

– Da, ştiu.

Şi eram convins că mai ştiam şi altceva. Aici, cel puţin. Data următoare când Sadie va fi operată, nu va fi cu un bisturiu. Va fi cu laserul.

Acolo de unde veneam eu.

2

Economiile mărunte pe care le faci au uneori obiceiul să se întoarcă şi să te muşte de fund. Renunţasem la telefonul din apartamentul de pe Neely Street doar ca să economisesc opt sau zece dolari pe lună, iar acum aveam nevoie de el. Dar era un magazin mic, la vreo patru străzi distanţă, cu o cabină telefonică lângă frigiderul de Cola. Aveam numărul lui de Mohrenschildt notat pe o bucăţică de hârtie. Am băgat o fisă în aparat şi am format.

– Reşedinţa de Mohrenschildt, cu ce vă pot ajuta?

Nu era vocea lui Jeanne. Probabil era menajera – *de unde* aveau soţii de Mohrenschildt atâţia bani?

– Aş dori să vorbesc cu George, vă rog.

– Îmi pare rău, domnule, dar este la birou.

Am scos la iuţeală un pix din buzunarul de la piept.

– Îmi puteţi da numărul?

– Da, domnule. CHapel 5-6323.

– Mulţumesc.

L-am notat pe dosul palmei.

– Cine să-i spun că l-a căutat dacă nu reuşiţi să daţi de el, domnule?

Am închis. Senzaţia binecunoscută de frig începuse iar să mă învăluie. M-am bucurat. În momentele acelea chiar aveam nevoie de minte limpede şi rece.

Am pus altă monedă de douăzeci şi cinci de cenţi în telefon şi de această dată mi-a răspuns o secretară care mi-a spus că sunasem la Centrex Corporation. Am informat-o că doresc să vorbesc cu domnul de Mohrenschildt. Bineînţeles că ea a vrut să ştie în ce problemă.

– Spuneţi-i că este vorba despre Jean-Claude Duvalier, din Haiti, şi Lee Oswald. Spuneţi-i că este spre binele lui.

– Numele dumneavoastră, domnule?

Puddentane nu ţinea aici.

– John Lennon.

– Vă rog să aşteptaţi, domnule Lennon, să văd dacă poate vorbi.

Nu am ascultat muzică de aşteptare, ceea ce, în linii mari, era mai bine decât în timpul meu. M-am sprijinit de peretele încălzit de soare al cabinei şi am privit ţintă semnul pe care scria DACĂ FUMAŢI VĂ RUGĂM SĂ PORNIŢI VENTILATORUL. Nu fumam, dar tot i-am dat drumul. Fără prea mare folos.

Am auzit un clic suficient de tare ca să mă facă să tresar şi apoi glasul secretarei:

– Aveţi legătura, domnule de Mohrenschildt.

– Alo? cu vocea aceea jovială şi tunătoare de actor. Alo? Domnul Lennon?

– Alo? Linia asta este sigură?

– Ce vreţi să…? Sigur că este. O clipă. Să închid uşa.

A urmat o pauză, apoi s-a întors.

– Despre ce e vorba?

– Despre Haiti, prietene. Şi despre zăcăminte de petrol.

– Care-i treaba cu *Monsieur* Duvalier şi tipul ăla, Oswald?

Nu i se simţea niciun strop de îngrijorare în glas. Doar curiozitate bonomă.

– O, dar îi cunoşti mult mai bine, i-am zis. Haide, spune-le cum le spui de obicei, Baby Doc şi Lee.

– Sunt extrem de ocupat astăzi, domnule Lennon. Dacă nu îmi spuneţi despre ce este vorba, mă tem că va trebui să…

– Baby Doc îţi poate aproba trecerea în proprietate a terenurilor petrolifere din Haiti pe care le urmăreşti de cinci ani. Şi ştii asta; este mâna dreaptă a tatălui său, conduce gruparea paramilitară şi este succesorul direct la funcţia de preşedinte. Ţine la tine şi *noi* ţinem la tine…

De Mohrenschildt începuse să aducă mai mult cu un om adevărat şi mai puţin cu un actor.

– Când spui *noi*, vrei să zici…

– Noi *toţi* ţinem la tine, de Mohrenschildt, dar ne îngrijorează asocierea ta cu Oswald.

– Doamne, dar abia dacă-l cunosc! Nu l-am mai văzut de vreo şase sau opt luni!

– L-ai văzut în duminica Paştelui. I-ai dus un iepure de jucărie fetiţei lui.

O pauză foarte lungă. Apoi:

– Da. Aşa a fost. Uitasem.

– Ai uitat şi că a tras cineva în Edwin Walker?

– Da’ ce treabă am *eu* cu asta?

Aproape imposibil să nu crezi în indignarea lui nedumerită. Cuvânt cheie: *aproape*.

– Haide, haide, i-am spus eu. Doar l-ai acuzat pe Oswald.

– *Glumeam, fir-ar a dracului de treabă!*

Am tăcut câteva secunde, după care i-am zis:

– Ştii pentru ce companie lucrez eu, de Mohrenschildt? Îţi dau un indiciu – *nu este* Standard Oil.

La capătul celălalt al firului s-a aşternut tăcerea câtă vreme de Mohrenschildt procesa tot rahatul pe care i-l îndrugasem. Doar că *nu era* rahat, nu în întregime. Ştiusem despre iepurele de jucărie şi ştiusem despre glumele pe

care le făcuse în legătură cu tentativa eşuată a lui Oswald, după ce soţia lui observase puşca. Concluzia care se impunea era destul de evidentă. Compania mea era Compania, adică CIA, şi singura întrebare care îl frământa acum pe de Mohrenschildt – sau cel puţin aşa speram – era cât de mult interceptasem din viaţa lui atât de interesantă.

– Este o neînţelegere, domnule Lennon.

– Pentru tine, aşa ar fi bine să fie, pentru că nouă ni se pare că tu l-ai instruit să tragă. Ai tot dat din gură despre ce rasist e generalul Walker şi cum o să ajungă el un Hitler al Americii.

– Este complet fals!

Nu l-am băgat în seamă.

– Dar nu aspectul acesta ne preocupă. Grija noastră principală este că l-ai fi putut însoţi pe domnul Oswald în misiunea lui de pe zece aprilie.

– *Ach, mein Gott!* E o nebunie!

– Dacă îmi poţi dovedi asta – şi dacă promiţi să te ţii departe de labilul domn Oswald pe viitor…

– Pentru numele lui Dumnezeu, e în New Orleans!

– Taci din gură, i-am spus. Ştim unde este şi ştim ce face. Împarte pliante de solidaritate cu Cuba. Dacă nu o să înceteze, o să ajungă curând în puşcărie.

Şi chiar aşa o să se întâmple, în mai puţin de o săptămână. Unchiul lui, Dutz – cel asociat cu Carlos Marcello – îi va plăti cauţiunea.

– Se va întoarce în Dallas, dar tu nu trebuie să iei legătura cu el. Micuţul tău joc s-a terminat.

– Îţi spun că niciodată n-am…

– Terenurile acelea încă mai pot fi ale tale, doar cu condiţia să dovedeşti că nu ai fost împreună cu Oswald pe zece aprilie. Poţi face asta?

– Eu… stai să mă gândesc…

A urmat o pauză lungă.

– Da. Da, cred că pot.

– Atunci să ne întâlnim.

– Când?

– În seara asta. La nouă. Trebuie să raportez mai departe, iar şefii mei vor fi foarte supăraţi dacă ţi-aş da timp să-ţi fabrici un alibi.

– Vino la mine acasă. O s-o trimit pe Jeanne la film cu prietenele ei.

– Mă gândesc la alt loc. Şi nici nu ai nevoie de direcţiuni ca să ajungi acolo.

I-am spus ce aveam în minte.

– De ce tocmai acolo? m-a întrebat sincer nedumerit.

– Doar vino. Şi, dacă nu vrei să se supere foarte tare pe tine cei doi Duvalier, *père* şi *fils*, vino singur, prietene.

Şi am închis.

3

La şase fix am fost înapoi la spital, unde am stat cu Sadie o jumătate de oră. Avea mintea limpede acum şi spunea că durerile nu sunt aşa de mari. La şase şi jumătate i-am sărutat obrazul cel teafăr şi i-am zis că trebuie să plec.

– La treaba ta? m-a întrebat. La treaba ta cea adevărată?

– Da.

– Dar nu o să păţească nimeni nimic dacă nu este absolut necesar, da?

Am dat din cap.

– Şi nici din greşeală.

– Fii prudent.

– Ca şi cum aş merge pe ouă.

A încercat să zâmbească. Dar surâsul i s-a transformat în grimasă când i s-a întins pielea proaspăt jupuită de pe obrazul stâng. A privit peste umărul meu. M-am întors şi i-am văzut în prag pe Deke şi Ellie. Se îmbrăcaseră cu cele mai bune haine ale lor. Deke purta un costum dintr-o ţesătură subţire, de vară, şiret la guler şi pălărie de cowboy. Ellie avea o rochie din mătase roz.

– Dacă vrei, noi putem să mai aşteptăm, a spus Ellie.

– Nu, intraţi. Tocmai plecam. Dar nu staţi mult. E obosită.

Am sărutat-o pe Sadie de două ori – pe buzele uscate şi pe fruntea umedă. Apoi m-am dus la apartamentul de pe Neely Street şi am înşirat pe masă toate articolele cumpărate de la magazinul de costume. M-am deghizat încet şi cu trudă în faţa oglinzii din baie, citind mereu indicaţiile şi dorindu-mi ca Sadie să fie cu mine ca să mă ajute.

Nu mi-era teamă că de Mohrenschildt se va uita la mine şi îmi va spune *nu te cunosc de undeva?*; ci voiam să fiu sigur că nu îl va recunoaşte pe „John Lennon” şi cu altă ocazie. În funcţie de cât de sincer era, s-ar fi putut să fie nevoie de încă o întrevedere. Şi dacă aşa ar fi fost situaţia, voiam să-l iau prin surprindere.

Mai întâi mi-am lipit mustaţa. Era stufoasă şi mă făcea să semăn cu un proscris din westernurile regizate de John Ford. Apoi m-am dat cu fond de ten şi pe faţă, şi pe mâini ca să dau senzaţia că sunt ars de soare ca un fermier. Mai aveam şi ochelari cu rame din baga şi lentile din sticlă fără dioptrii. M-am gândit în treacăt dacă ar fi cazul să-mi vopsesc părul, nu credeam că aş fi putut face faţă unei asemenea analogii cu John Clayton. Aşa că mi-am îndesat pe cap o şapcă de baseball inscripţionată cu simbolul echipei San Antonio Bullets. Abia dacă m-am recunoscut eu însumi în oglindă când am terminat.

– Nimeni nu va păţi nimic dacă nu este absolut necesar, i-am spus străinului care se uita la mine. Nici din greşeală. Ne-am înţeles?

Străinul a dat din cap, însă ochii din spatele lentilelor false erau reci, impenetrabili.

Ultimul lucru pe care l-am făcut înainte să ies din casă a fost să-mi iau pistolul din dulap şi să mi-l pun în buzunar.

4

Am ajuns în parcarea pustie de la capătul străzii Mercedes cu douăzeci de minute mai devreme decât ora stabilită, dar de Mohrenschildt era deja acolo, cu fundul Cadillacului său ţipător înfipt în zidul de cărămidă al depozitului Montgomery Ward. Asta însemna că era nerăbdător. Excelent.

M-am uitat în jur, aproape aşteptându-mă să văd fetiţele cu coarda, dar, la ora asta erau bineînţeles acasă – probabil dormind şi visându-l pe Charlie Chaplin care e în Franţa, împreună cu cineva căruia nu-i tace clanţa.

Am parcat lângă balena de maşină a lui de Mohrenschildt, am coborât geamul, mi-am scos pe el mâna stângă şi i-am făcut un semn cu arătătorul. O clipă bărbatul a rămas pe loc, ca şi cum nu ştia ce să facă. Apoi s-a dat jos. Renunţase la mersul fălos. Părea înspăimântat şi făcea mişcări furişe. Şi asta era excelent. Într-o mână avea un dosar. Din cât de subţire era, mi-am dat seama că nu avea prea multe înăuntru. Speram doar să nu fie un obiect de recuzită. Însă dacă era, urma să dansăm, iar dansul nostru nu avea să fie un Lindy Hop.

A deschis portiera, s-a aplecat spre mine şi a spus:

– Ascultă, nu ai de gând să mă împuşti sau mai ştiu eu ce, nu-i aşa?

– Nu, i-am răspuns, sperând că vocea îmi sună plictisită. Ai fi putut să-ţi faci probleme dacă aş fi fost de la FBI, dar nu sunt şi tu ştii asta. Ai mai colaborat cu noi şi înainte.

Şi mă rugam la Dumnezeu ca să fi avut dreptate în această privinţă.

– Maşina are microfoane? *Tu* ai?

– Dacă ai grijă la ce vorbeşti, n-o să fie nevoie să-ţi faci probleme, nu-i aşa? Acum urcă.

S-a urcat în maşină şi a trântit portiera.

– Cu terenurile alea…

– Despre ele ai să discuţi altădată, cu altcineva. Petrolul nu e specialitatea mea. Specialitatea mea e să mă ocup de

cei care s-au purtat imprudent, iar relaţia ta cu Oswald este *foarte* imprudentă.

– Am fost curios, atâta tot. E un tip care a reuşit să ceară azil politic în Rusia, pentru ca, după aia, să re-emigreze în Statele Unite. Un mocofan semidoct, dar surprinzător de abil. În plus… şi-a dres el glasul. Am un prieten care vrea să i-o pună nevesti-sii.

– Ştim asta, l-am repezit, gândindu-mă la Bouhe – un alt George în aparent nesfârşita defilare de bărbaţi cu acest nume.

Cât de fericit aş fi să scap din camera de ecou a trecutului.

– Singurul meu interes este să mă asigur că nu ai niciun amestec în atentatul nereuşit împotriva lui Walker.

– Uită-te la asta. Am luat-o din albumul soţiei mele.

A deschis dosarul şi a scos o foaie de ziar pe care mi-a dat-o. Am aprins plafoniera maşinii, sperând să nu-şi dea seama că bronzul meu nu este altceva decât fond de ten. Dar, pe de altă parte, de ce mi-ar fi păsat? De Mohrenschildt ar fi crezut că este vorba despre un alt artificiu care ţinea de lucrul sub acoperire.

Foaia era din ziarul *Morning News,* din data de 12 aprilie. Cunoşteam rubrica. DIN ORAŞ era probabil mai citită de locuitorii din Dallas decât ştirile din ţară sau din lume. Erau o mulţime de nume tipărite cu aldine şi o sumedenie de poze înfăţişând bărbaţi şi femei în ţinute de seară. De Mohrenschildt încercuise articolul cu cerneală roşie până la jumătatea paginii. Nu aveai cum să nu-i recunoşti pe George şi Jeanne în fotografia de alături. El era în smoching şi îşi pusese rânjetul de gală, cel cu dinţi la fel de numeroşi ca şi clapele unui pian. Jeanne etala o suprafaţă foarte mare de decolteu, pe care a treia persoană de la masă o cerceta cu mare atenţie. Toţi trei ţineau ridicate pahare cu şampanie.

– Ăsta e ziarul de *vineri*, i-am spus. Atentatul asupra lui Walker a avut loc miercuri.

– Articolele astea apar mereu cu două zile mai târziu. Pentru că se ocupă cu viaţa de noapte, te prinzi? În plus… nu te uita doar la poză, *citeşte* şi ce scrie, omule, e chiar acolo, negru pe alb!

M-am uitat la articol, dar am ştiut că spune adevărul de îndată ce am citit numele celuilalt bărbat. Ecoul armonic a fost ca un acord reverberat de chitară.

> Rajahul local al petrolului George de Mohrenschildt împreună cu soţia Jeanne au închinat un pahar (sau o duzină!) la Carousel Club miercuri seara, sărbătorind ziua de naştere a acestei sexoase şi abţiguite doamne. Câţi ani a împlinit? Turturelele n-au vrut să ne spună, dar nouă nu ni se pare nici cu o zi peste douăzeci şi trei (glumim!). Gazdă le-a fost jovialul pontif al clubului Carousel, Jack Ruby, care le-a trimis la masă o sticlă de spumos şi li s-a alăturat pentru un toast. La mulţi ani, Jeanne, şi fie să te unduieşti încă mulţi de acum încolo!

– Şampania a fost o poşircă şi am fost mahmur până a doua zi la trei după-amiaza, dar a meritat, dacă eşti satisfăcut.

Eram. Eram şi fascinat.

– Cât de bine îl cunoşti pe individul ăsta, Ruby?

De Mohrenschildt a pufnit – tot snobismul lui nobiliar exprimat în aerul care i-a ţâşnit prin nările umflate.

– Nu prea bine şi nici nu am intenţia să-l cunosc. E un ovreiaş smintit care face cinste cu băutură poliţiştilor sperând ca ei să se uite în altă parte când îşi foloseşte pumnii. Şi tare-i mai place să se bată. Firea asta o să-l vâre în bucluc într-o bună zi. Lui Jeanne îi plac stripperii. O înfierbântă.

A ridicat din umeri ca şi cum ar fi vrut să spună că femeile nu pot fi înţelese.

– Eşti…

A privit în jos, a observat pistolul pe care îl ţineam în mână şi s-a întrerupt. A făcut ochii mari. Şi-a scos limba şi şi-a lins buzele. Apoi a băgat-o la loc în gură cu un leorpăit umed.

– Sunt satisfăcut? Asta voiai să mă întrebi?

L-am împuns cu ţeava armei şi m-am simţit foarte bine când l-am auzit cum icneşte. Crima îl schimbă pe om, ascultă la mine, îl face mai aspru, dar, în apărarea mea pot spune că insul ăsta merita cu vârf şi îndesat să treacă printr-o spaimă soră cu moartea. Marguerite era parţial vinovată pentru ceea ce devenise fiul ei cel mic, iar Lee însuşi era răspunzător în multe feluri pentru ce ajunsese – cu toate visurile alea găunoase de glorie –, dar şi de Mohrenschildt jucase un rol important în toată povestea asta. Să fi fost vorba despre un plan complicat urzit în străfundurile C.I.A? Nu. Pur şi simplu îl amuza să se amestece cu gloata. Aşa cum îl amuzau şi furia, şi dezamăgirea care se coceau în cuptorul personalităţii tulburate a lui Lee.

– Te rog, a şoptit de Mohrenschildt.

– Sunt satisfăcut. Dar ia aminte la ce-ţi spun, gură spartă ce eşti: nu ai să te mai întâlneşti niciodată cu Lee Oswald. Nu ai să mai vorbeşti niciodată cu el la telefon. Nu ai să pomeneşti nimic despre această discuţie nici soţiei lui, nici mamei lui, nici lui George Bouhe, nici altui emigrant. Ai înţeles?

– Da. Absolut. Oricum, mă cam plictisisem de el.

– Nici pe jumătate cât m-am plictisit eu de tine. Dacă aflu că ai vorbit cu Lee, am să te omor. *Capisce?*

– Da. Şi terenurile…?

– O să ia cineva legătura cu tine. Acum ieşi dracului din maşina mea.

Aşa a şi făcut. Cu maximă urgenţă. Când s-a urcat în maşina lui, mi-am scos iar mâna stângă pe geam. Acum nu i-am mai făcut semn să se apropie, ci i-am arătat spre Mercedes Street. Şi într-acolo s-a şi dus.

Am mai rămas ceva timp pe loc, privind tăietura din ziar pe care o uitase în graba lui cea mare de a se îndepărta de mine. Soţii de Mohrenschildt şi Jack Ruby cu paharele ridicate. Să fie, oare, acesta un indiciu că totuşi era vorba despre o conspiraţie? Probabil că tărtăcuţele care credeau

în ideea lunetiştilor ascunşi prin canale ar fi fost de acord, dar eu ştiam mai bine. Era doar un alt acord armonic. Acesta era Tărâmul lui Demult unde totul avea ecou.

Am simţit că închisesem fereastra de incertitudine a lui Al Templeton. Oswald se va întoarce în Dallas pe trei octombrie. În conformitate cu informaţiile din agenda lui Al, se va angaja ca lucrător la Texas School Book Depository pe la jumătatea lunii. Doar că asta nu se va mai întâmpla, pentru că, undeva între trei şi şaisprezece, aveam de gând să pun capăt vieţii lui nefericite şi periculoase.

5

Mi s-a permis să o scot pe Sadie din spital în dimineaţa zilei de 7 august. A tăcut pe drumul înapoi spre Jodie. Îmi dădeam seama că are dureri destul de mari, dar şi-a ţinut mâna pe piciorul meu aproape tot timpul. Când am trecut de intersecţia cu Highway 77, în dreptul panoului cu echipa Denholm Lions, m-a înştiinţat:

– În septembrie mă întorc la şcoală.

– Eşti sigură?

– Da. Dacă am fost în stare să apar în faţa întregului oraş la Grange, cred că nu voi avea probleme cu copiii din biblioteca liceului. În afară de asta, am senzaţia că avem nevoie de banii ăştia. În cazul în care nu ai vreo sursă de venit despre care nu ştiu, trebuie să fii aproape falit. Din cauza mea.

– Pe la sfârşitul lunii o să mai fac rost de ceva bani.

– De la meciul de box?

Am aprobat din cap.

– În regulă. Iar eu va trebui să ascult doar foarte puţină vreme toate şoaptele şi chicotelile elevilor. Pentru că o să vin cu tine atunci când va fi să pleci.

A făcut o pauză. Şi apoi:

– Dacă mai vrei.

– Sadie, asta e *tot* ce vreau.

Am intrat pe Main Street. Jem Needham tocmai terminase de livrat laptele. În faţa brutăriei, Bill Gavery aşeza sub o bucată de tifon pâinile proaspăt scoase din cuptor. Dintr-o maşină care a trecut pe lângă noi i-am auzit pe Jan şi Dean cântând despre cele două fete la fiecare băiat care există în Surf City.

– O să-mi placă acolo, Jake? Acolo de unde vii tu?

– Aşa sper, iubito.

– Cât de diferit este?

Am zâmbit.

– Benzina costă mai mult şi sunt mai multe butoane. Dar, în rest, este cam la fel.

6

Acel august a fost minunat, aproape ca o lună de miere. Curând am renunţat să mă mai prefac că locuiam cu Deke, cu toate că încă îmi mai lăsam maşina în faţa casei lui pe timpul nopţii.

Sadie se recupera cu paşi repezi în urma ultimei insulte pe care o suferise chipul ei şi apăruseră semne vizibile de ameliorare chiar dacă ochiul tot era căzut, iar obrazul încă îi mai era plin de cicatrice şi scobit acolo unde Clayton îl străpunsese până în cavitatea bucală. Ellerton şi echipa lui făcuseră o treabă bună cu mijloacele pe care le avuseseră la dispoziţie.

Citeam, stând unul lângă altul pe canapea, în vreme ce ventilatorul ne răvăşea părul – ea citea *The Group*, eu *Jude the Obscure.* Improvizam picnicuri în curtea din spatele casei, la umbra arborelui chinezesc de fistic şi beam tone de cafea cu gheaţă. Sadie a început din nou să reducă numărul de ţigări. Ne uitam la televizor la *Rawhide* şi la *Ben Casey* şi la *Route 66.* Într-o seară am mutat pe *The New Adventures of Ellery Queen,* dar am rugat-o să schimbe canalul pentru că, am spus eu, nu-mi plac filmele poliţiste.

Înainte de culcare, o dădeam grijuliu cu unguent pe chipul rănit şi, când ajungeam în pat… era minunat. Şi atât.

Într-o zi, în faţa băcăniei, am dat nas în nas cu acel membru al consiliului director, de o integritate absolută, Jessica Caltrop. Şi mi-a spus că trebuie să discute cu mine o clipă despre „un subiect delicat”, cum l-a numit ea.

– Despre ce anume este vorba, doamnă Caltrop, am întrebat-o. Pentru că am luat nişte îngheţată şi aş dori să ajung cu ea acasă înainte să se topească.

Mi-a aruncat un zâmbet atât de rece că ar fi putut să-mi congeleze instantaneu crema de vanilie.

– Acasă este cumva pe Bee Tree Lane, domnule Amberson? Cu nefericita domnişoară Dunhill?

– Iar asta e treaba ta pentru că…?

Zâmbetul a mai scăzut cu câteva grade.

– În calitatea mea de membru în consiliul director, trebuie să mă asigur că moralitatea cadrelor noastre didactice este ireproşabilă. M-ar îngrijora foarte tare dacă ai locui împreună cu domnişoara Dunhill. Adolescenţii sunt firi impresionabile. Imită ceea ce văd la cei mai în vârstă.

– Aşa crezi? După cincisprezece ani la catedră, aş fi spus că se uită cu atenţie la comportamentul adulţilor şi după aia o iau în direcţie opusă cât de repede îi ţin picioarele.

– Sunt convinsă că am putea purta o discuţie edificatoare pe tema părerii dumitale despre psihologia adolescentină, domnule Amberson, dar nu acesta este motivul pentru care vreau să vorbesc cu dumneata, oricât de mult m-ar stânjeni asta.

Nu părea absolut deloc stânjenită.

– Dacă trăieşti în păcat cu domnişoara Dunhill…

– În păcat, am întrerupt-o eu. Este un cuvânt interesant. Iisus a spus că acela fără de păcat să arunce primul piatra. Sau cea fără păcat. *Tu* eşti fără păcat, doamnă Caltrop?

– Nu discutăm despre mine aici.

– Dar am putea să discutăm despre tine. Eu aş putea discuta despre tine. De exemplu, aş putea să încep să pun

întrebări despre puiuţul de care te-ai descotorosit odinioară.

A tresărit ca pălmuită şi a făcut doi paşi înapoi spre zidul din cărămidă al pieţei. Eu am făcut doi paşi înainte, cu sacoşele în braţe.

– Este o aluzie jignitoare. Dacă încă ai mai preda, aş…

– Sigur că da, doar că nu mai predau, aşa că ascultă-mă cu mare atenţie. Am înţeles că ai făcut un copil când aveai şaisprezece ani şi locuiai în Sweetwater Ranch. Nu ştiu dacă tatăl a fost unul dintre colegii tăi, un vagabond, sau chiar propriul tău tată…

– *Eşti dezgustător!*

Corect. Şi uneori este *atât* de plăcut.

– Nu-mi pasă câtuşi de puţin cine a fost, dar îmi pasă de Sadie care a trecut prin mai multă durere şi disperare decât ai simţit în toată viaţa ta amărâtă.

Acum se lipise cu spatele de zid. Se uita în sus la mine cu ochi în care lucea teroarea. Într-un alt timp şi loc, poate mi-ar fi părut rău de ea. Dar nu acum.

– Dacă scoţi o singură vorbă despre Sadie, dacă spui *un singur cuvânt* indiferent cui, voi considera că este de datoria mea să aflu pe unde îţi este copilul şi voi da de veste întregului oraş. Ai priceput?

– Dă-te la o parte! Lasă-mă să trec!

– *Ai priceput?*

– Da! *Da!*

– Bine, am zis dându-mă înapoi. Trăieşte-ţi viaţa, doamnă Caltrop. Bănuiesc că e destul de cenuşie de pe vremea când aveai şaisprezece ani, dar şi destul de plină, căci te ţine ocupată cotrobăiala prin rufele murdare ale oamenilor. Dar dă-i înainte şi trăieşte-ţi-o. Şi lasă-ne în pace să ne-o trăim pe a noastră.

S-a retras speriată spre stânga, ştergând zidul din cărămidă cu hainele, în direcţia parcării din spatele pieţei. Ochii îi ieşiseră din orbite. Şi i-a ţinut în permanenţă aţintiţi asupra mea.

I-am surâs cu amabilitate:

– Înainte ca această conversaţie să devină ceva ce nu s-a petrecut niciodată, vreau să-ţi dau un sfat, micuţă doamnă. Din toată inima. O iubesc pe Sadie şi crede-mă că nu vrei să te pui cu un bărbat îndrăgostit. Dacă te bagi în treburile mele, sau ale lui Sadie, îmi voi da toată silinţa să te fac cea mai nefericită căţea ipocrită din Texas. Ai cuvântul meu de onoare.

A luat-o la fugă spre parcare. Mişcările îi erau stângace, ca ale unei persoane obişnuite doar cu mersul lent şi ţanţoş. Cu fusta ei cafenie, lungă până la jumătatea gambei, cu ciorapii opaci de culoarea pielii şi pantofii comozi, reprezenta spiritul acestei epoci. Părul îi scăpase din agrafele cocului. Eram convins că pe vremuri îl purtase liber, aşa cum le place bărbaţilor, dar asta se întâmplase cu foarte mult timp în urmă.

– Să ai o zi bună! am strigat după ea.

7

Când puneam cumpărăturile în frigider, Sadie a intrat peste mine în bucătărie.

– Ai întârziat cam mult. Începusem să mă îngrijorez.

– M-am oprit de vorbă cu cineva. Ştii cum e în Jodie. Mereu dai peste unul care are chef să stea la taclale.

A zâmbit. Zâmbea mult mai des acum.

– Eşti un drăguţ.

I-am mulţumit pentru compliment şi i-am spus că şi ea e o drăguţă. Mă întrebam dacă duduia Caltrop îi va povesti ce se întâmplase lui Fred Miller, celălalt membru al consiliului director al şcolii, erijat în ocrotitorul moralităţii oraşului. Dar nu credeam că o va face. Şi nu doar din cauză că ştiam povestea ei din tinereţe; ci pentru că o speriasem straşnic. Iar atitudinea asta funcţionase cu de Mohrenschildt şi a funcţionat şi cu ea. E o treabă murdară să sperii oamenii, dar cineva tot trebuie să o facă.

Sadie s-a apropiat şi m-a luat de gât:

– Ce-ai zice de un weekend la Candlewood Bungalows înainte de începerea şcolii? Ca pe vremuri? Cred că e o propunere foarte neobrăzată venind din partea lui Sadie, nu-i aşa?

– Păi, depinde, i-am răspuns luând-o în braţe. E vorba de un weekend obscen?

S-a îmbujorat, mai puţin zona din jurul cicatricelor. Carnea de acolo a rămas albă şi lucioasă.

– Cel mai dezmăţat, señor.

– Atunci, cu cât ajungem acolo mai repede, cu atât mai bine.

8

Nu a fost un weekend obscen, în afara cazului în care crezi – aşa cum toate femeile de genul Jessicăi Caltrop din lume par a fi convinse – că dragostea este ceva obscen. Adevărat că am petrecut cea mai mare parte a timpului în pat. Dar am petrecut multe ore şi afară. Sadie nu se mai sătura să se plimbe şi avea pe unde, căci pe coasta dealului din spatele motelului era un câmp deschis, plin cu o orgie de flori sălbatice de vară târzie. Aproape întreaga după-amiază de sâmbătă ne-am petrecut-o acolo. Sadie cunoştea numele unora dintre flori – pumnal spaniol, mac cu spini, ceva numit iarba ciorii –, iar la altele doar clătina din cap şi se apleca să le miroasă parfumul. Ne-am plimbat mână în mână, cu iarba înaltă mângâindu-ne blugii, în vreme ce nori uriaşi şi pufoşi navigau pe albastrul cerului. Pe câmp se fugăreau lumini şi umbre. Adia un vânt răcoros în ziua aceea, iar aerul nu mai mirosea deloc a rafinărie. Pe culmea dealului, ne-am întors şi ne-am uitat în jos. Cabanele se vedeau mici şi neimportante pe bucata de prerie însemnată din loc în loc cu copaci. Şoseaua părea o panglică.

Sadie s-a aşezat pe iarbă, şi-a adus genunchii la piept şi i-a prins cu braţele. M-am aşezat alături.

– Vreau să-ţi pun o întrebare, mi-a spus ea.

– Bine.

– Nu e despre… ştii tu, despre locul de unde vii… nu am puterea să mă gândesc acum la asta. Vreau să te întreb despre tipul pentru care ai venit aici. Cel despre care zici că o să-l omoare pe preşedinte.

M-am gândit.

– E un subiect delicat, iubito. Ţi-aduci aminte când ţi-am spus că în preajma mea se află o maşinărie mare plină cu dinţi ascuţiţi?

– Da…

– Şi ţi-am zis că nu vreau să stai lângă mine când meşteresc la ea. Deja ţi-am dezvăluit mai multe decât am intenţionat, şi probabil mai multe decât ar fi trebuit. Pentru că trecutul nu vrea să fie schimbat. Şi ripostează atunci când încerci. Iar cu cât este mai mare posibila schimbare, cu atât ripostează mai înverşunat. Nu vreau să păţeşti ceva.

– Deja am păţit, a şoptit ea.

– Mă întrebi dacă a fost vina mea?

– Nu, dragule, mi-a cuprins ea obrajii în palme. Nu.

– Păi, se poate să fi fost, măcar parţial. E o chestie care se numeşte efectul de fluture…

În faţa noastră zburătăceau sute de fluturi, ca pentru a-mi întări spusele.

– Ştiu ce este, m-a întrerupt ea. Ray Bradbury are o povestire despre asta.

– Da?

– Se cheamă „Vânătoare fatală”. Foarte frumoasă şi foarte tulburătoare. Dar Jake, Johnny era nebun cu mult dinainte de apariţia ta. L-am *părăsit* cu mult înainte de a te cunoaşte pe tine. Şi dacă tu n-ai fi apărut, poate ar fi apărut altcineva. Sunt sigură că n-ar fi fost la fel de drăguţ ca tine, dar n-aş fi avut de unde să ştiu asta. Timpul este un copac cu o sumedenie de ramuri.

– Ce vrei să ştii despre individul ăsta, Sadie?

– În primul rând de ce nu suni la poliţie – anonim, bineînţeles – şi nu le spui ce are de gând să facă.

Am rupt un fir de iarbă şi am început să-l mestec în vreme ce mă gândeam la întrebarea ei. Primul lucru care mi-a venit în minte a fost ce-mi spusese de Mohrenschildt în parcarea de la Montgomery Ward: *Un mocofan semidoct, dar surprinzător de abil.*

Era o apreciere corectă. Lee scăpase din Rusia atunci când se plictisise de ea; şi va fi la fel de abil să scape din Book Depository după ce îl va fi împuşcat pe preşedinte, în pofida răspunsului aproape imediat venit din partea poliţiei şi a serviciilor secrete. Bineînţeles că va fi un răspuns rapid; mulţi oameni vor vedea exact de unde au venit împuşcăturile.

Lee va fi interogat sub ameninţarea armei în sala de recreere de la etajul al doilea, chiar înainte ca preşedintele muribund să fie dus la spitalul Parkland. Poliţistul care l-a luat la întrebări îşi va aminti mai târziu că tânărul îi oferise răspunsuri logice şi convingătoare. De îndată ce maistrul Roy Truly îi va confirma că Ozzie Rabbit este angajat în echipa lui, îl va lăsa să plece şi se va repezi la etaj să depisteze sursa focurilor de armă. Puteai chiar să crezi că, dacă nu s-ar fi întâlnit apoi cu poliţistul Tippit, Lee nu ar fi fost prins încă multe zile sau săptămâni după atentat.

– Sadie, poliţiştii din Dallas vor şoca o lume întreagă cu incompetenţa lor. Aş fi nebun să am încredere în ei. S-ar putea chiar să nu ia în seamă un pont anonim.

– Dar de ce? De ce nu ar face-o?

– N-ar face-o acum, pentru că individul nici măcar nu este în Texas, şi nici nu are de gând să se întoarcă aici. Şi-a pus în cap să fugă în Cuba.

– *Cuba?* Dar de ce tocmai în *Cuba?*

Am clătinat din cap.

– Nu contează, pentru că nu o s-o facă. Se va întoarce în Dallas, dar fără vreun plan de a-l asasina pe preşedinte. Nici măcar nu are habar că John Kennedy va veni în Dallas.

Kennedy însuşi habar nu are, pentru că nu a fost încă planificată călătoria aceasta.

– Dar *tu* ştii.

– Da.

– Pentru că în timpul din care vii, toate lucrurile astea sunt în cărţile de istorie.

– În linii mari, da. Am aflat amănuntele de la prietenul care m-a trimis aici. Într-o bună zi îţi voi spune toată povestea, dar nu acum. Nu atâta vreme cât maşinăria cu toţi dinţii ăia ascuţiţi merge la turaţie maximă. Important este că dacă poliţia îl interoghează oricând înainte de jumătatea lunii noiembrie, va părea complet nevinovat, tocmai pentru că este.

Deasupra noastră s-a rostogolit umbra unui alt nor uriaş, coborând temperatura cu vreo trei, patru grade.

– Din ce ştiu, s-ar putea să nu fie hotărât s-o facă până în clipa când va apăsa pe trăgaci.

– Vorbeşti ca şi cum toate astea s-au întâmplat deja, s-a minunat ea.

– În lumea mea s-au întâmplat.

– Ce se întâmplă atât de important la jumătatea lui noiembrie?

– Pe şaisprezece, în ziarul *Morning News* se va publica ştirea despre coloana prezidenţială care va trece pe Main Street. L... tipul de care îţi spun va citi articolul şi îşi va da seama că maşinile vor trece chiar pe lângă locul unde lucrează. Probabil că îşi va închipui că este un mesaj din partea lui Dumnezeu. Sau poate din partea fantomei lui Karl Marx.

– Unde anume va lucra?

Iar am clătinat din cap. Era periculos să ştie. Bineînţeles că *tot* ce-i spusesem era periculos. Însă (am mărturisit-o înainte, dar merită să mă repet) ce uşurare să împărtăşesc şi altei persoane măcar o parte din ce ştiam.

– Dacă poliţiştii ar sta de vorbă cu el, s-ar putea să-l sperie şi să nu mai încerce.

Avea dreptate, dar ce risc îngrozitor de mare. Îmi asumasem deja unul mai mic atunci când am stat de vorbă cu de Mohrenschildt, însă acesta avea mintea fixată doar asupra terenurilor petrolifere. În plus, nu doar că îl speriasem – îl făcusem să facă pe el de frică. Credeam că îşi va ţine gura. Lee, pe de altă parte…

Am prins-o pe Sadie de mână.

– În momentul acesta pot să prevăd unde se va duce el tot aşa cum pot să prevăd unde merge un tren pentru că nu poate ieşi de pe şine. Odată ce intervin, odată ce *mă amestec*, doar Dumnezeu ştie ce se poate întâmpla.

– Şi dacă ai sta tu de vorbă cu el?

O imagine de coşmar mi s-a arătat în minte. L-am văzut pe Lee spunând poliţiştilor: *Un om pe care îl cheamă George Amberson mi-a vârât ideea asta în cap. Nici nu m-aş fi gândit la aşa ceva, dacă nu mi-ar fi spus el.*

– Nici asta nu cred că ar merge.

M-a întrebat cu o voce mică:

– Va trebui să-l ucizi?

Nu i-am răspuns. Ceea ce era, oricum, un răspuns în sine.

– Şi tu chiar eşti sigur că aşa se va întâmpla.

– Da.

– Aşa cum eşti sigur că Tom Case va câştiga meciul de pe douăzeci şi nouă.

– Da.

– Chiar dacă toată lumea care se pricepe la box spune că Tiger o să-l facă praf.

Am zâmbit.

– Ai început să citeşti paginile de sport din ziare.

– Da. Am început.

Mi-a luat firul de iarbă dintre buze şi şi l-a pus în gură.

– N-am fost niciodată la un meci de box. Vrei să mă duci?

– Dar nu e pe viu. E pe un ecran mare.

– Ştiu. Mă duci?

9

Erau destule femei frumoase în Dallas Auditorium în seara meciului, dar şi Sadie a atras multe priviri admirative. Se fardase cu multă grijă pentru această ocazie, dar chiar şi cel mai talentat machiaj nu putea decât să-i ascundă parţial rănile de pe chip, nu să i le ascundă cu totul. Rochia o ajuta mult. I se lipea de trup şi avea un decolteu adânc.

Tuşa de maestru o constituia pălăria de fetru pe care i-o dăduse Ellen Dockerty când îi spusese că o invitasem la meci. Era aproape identică cu cea purtată de Ingrid Bergman în ultima scenă din *Casablanca*. Înclinată nonşalant, îi scotea perfect în evidenţă trăsăturile… şi, bineînţeles, era înclinată spre stânga, aruncând un triunghi de umbră pe obrazul cu probleme, mascându-i-l mult mai bine decât orice machiaj. Când a ieşit din dormitor pregătită pentru inspecţie, i-am spus că este absolut divină. Expresia de uşurare de pe chip şi strălucirea emoţionată din ochi mi-au dovedit că ştia că nu încerc doar să o fac să se simtă bine.

Traficul a fost aglomerat spre Dallas şi, când, în cele din urmă, am ajuns, era în toi al treilea din cele cinci meciuri din deschidere – un negru uriaş şi un alb şi mai uriaş îşi cărau pumni cu mişcări lente, iar mulţimea ovaţiona. Nu unul, ci patru ecrane enorme atârnau deasupra podelei din lemn lăcuit unde echipa Spurs din Dallas juca (prost) în timpul sezonului de baschet. Imaginea era redată de un sistem de proiectoare multiple şi, deşi culorile erau mocirloase, aproape rudimentare, se vedea surprinzător de clar. Sadie era impresionată. Ca să spun adevărul, şi eu eram.

– Eşti agitat? m-a întrebat ea.

– Da.

– Chiar dacă…

– Chiar dacă. În 1960, când am pariat că echipa Pirates va câştiga campionatul de baseball, *am ştiut* că aşa va fi.

Acum depind cu totul de prietenul meu, care a luat rezultatul de pe internet.

– Ce Dumnezeu mai e şi aia?

– Science-fiction. Ca scrierile lui Ray Bradbury.

– Aha… bine.

Apoi şi-a vârât degetele în gură şi a fluierat:

– *Hei, tu ăla cu berea!*

Vânzătorul de bere, cu vestă, pălărie de cowboy şi curea cu ţinte argintii, ne-a vândut două sticle cu Lone Star (sticle din sticlă adevărată, nu din plastic) cu pahare din hârtie. I-am dat un dolar şi i-am spus să păstreze restul.

Sadie şi-a luat berea, şi-a ciocnit sticla de a mea şi mi-a spus:

– Noroc, Jake.

– Dacă am nevoie de noroc, înseamnă că sunt într-un rahat cât mine de mare.

Şi-a aprins o ţigară, adăugând şi fumul ei la voalul albăstrui din jurul reflectoarelor. Stăteam în partea ei dreaptă şi văzută de acolo arăta perfect.

Am bătut-o pe umăr şi, când s-a întors spre mine, am sărutat-o uşor pe buzele întredeschise.

– Puştoaico, i-am zis, ne va rămâne mereu Parisul.

A râs cu gura până la urechi.

– Poate cel din statul Texas.

Un oftat adânc s-a înălţat din public. Boxerul negru tocmai îl pusese în fund pe cel alb.

10

Meciul principal a început la nouă şi jumătate. Ecranele s-au umplut cu prim-planuri ale celor doi boxeri, şi mi s-a strâns inima atunci când l-am văzut pe Tom Case. Părul lui negru şi ondulat era înspicat cu alb. Avea un început de guşă. Burta i se bălăbănea peste marginea de sus a şortului. Dar cel mai tare m-au speriat ochii lui cumva derutaţi, care mijeau din două pungi umflate de ţesut

cicatrizat. Nu prea părea a-şi da seama unde se află. Cei o mie cinci sute de spectatori au aplaudat – în fond, Tom Case era de-al lor –, dar am auzit şi un cor de huiduieli destul de vajnice. Aşa cum stătea în colţul lui, prăbuşit pe taburet, cu mâinile înmănuşate pe corzile ringului, părea să fi pierdut deja meciul. Pe de altă parte, Dick Tiger era în picioare, ţopăind vioi şi executând mişcări de încălzire.

Sadie s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit:

– Nu arată prea bine, dragul meu.

Puţin spus. Arăta îngrozitor de rău.

Mai jos (acolo de unde ecranul se vedea probabil ca o faleză abruptă cu nişte figuri neclare proiectate pe ea) l-am observat pe Akiva Roth conducând o păpuşică înveşmântată într-un şal de nurcă şi cu ochelari de soare în stil Greta Garbo spre nişte locuri care ar fi fost chiar lângă ring, dacă lupta aceasta nu ar fi avut loc pe un ecran. În faţa noastră, un individ dolofan care pufăia dintr-un trabuc s-a întors spre noi şi a întrebat:

– Cu cine ţii, frumoaso?

– Cu Case! a răspuns Sadie curajoasă.

Dolofanul cu trabuc a început să râdă.

– Pot să zic că eşti miloasă. Vrei să pariezi zece dolari?

– Îmi dai patru la unu? Dacă Case îl lasă lat?

– *Case* să-l lase lat pe *Tiger!* Accept, cucoană.

I-a întins mâna. Sadie i-a strâns-o. Apoi s-a întors către mine cu un zâmbet impertinent jucându-i în acel colţ al gurii care îi funcţiona.

– Cam îndrăzneaţă mişcarea, am comentat eu.

– Nici vorbă, a spus. Tiger pierde în repriza cinci. Pot să văd în viitor.

11

Crainicul din ring, în smoching şi un kilogram de pomadă de păr s-a îndreptat ţopăind spre centru, a tras spre el un microfon argintiu spânzurat din tavan cu un cablu şi a

prezentat boxerii cu o voce de câine graseiat. S-a auzit imnul naţional. Bărbaţii şi-au scos pălăriile şi şi-au pus mâna pe inimă. Mi-o simţeam pe a mea zbătându-se cu o sută douăzeci de bătăi pe minut, poate chiar mai multe. În sală era aer condiţionat, dar mie îmi curgea transpiraţia pe ceafă şi mi se umeziseră subsuorile.

O fătucă în costum de baie s-a bâţâit de-a lungul şi de-a latul ringului cu o pancartă pe care era scrisă cifra *1.*

Clopotul a sunat. Tom Case s-a târât spre mijlocul ringului cu o expresie resemnată pe chip. Dick Tiger i-a ţopăit vesel în întâmpinare, a simulat o lovitură cu dreapta, apoi a executat un croşeu scurt de stânga ce l-a pus la podea pe Case la doar douăsprezece secunde de la începutul meciului. Mulţimile – cea de aici şi cea de la trei mii de kilometri depărtare, din Madison Square Garden – au scos un geamăt dezgustat. Din mâna pe care Sadie şi-o sprijinea pe pulpa mea parcă începuseră să iasă gheare când s-a încordat şi mi s-a înfipt în carne.

– Ia-ţi la revedere de la ăia zece dolari, frumoaso, a spus vesel durduliul cu trabuc.

Al, ce mama dracului ai avut în cap?

Dick Tiger s-a retras în colţul lui şi a rămas acolo săltând nonşalant pe vârfuri, în vreme ce arbitrul a început numărătoarea, mişcându-şi braţul dramatic în sus şi în jos. La trei, Case s-a mişcat. La cinci, s-a aşezat în fund. La şapte, s-a pus într-un genunchi. Şi la nouă, a fost în picioare şi şi-a ridicat mănuşile. Arbitrul i-a prins faţa în palme şi i-a pus o întrebare. Case i-a răspuns. Arbitrul a dat din cap, i-a făcut semn lui Tiger şi s-a dat la o parte.

Omul-Tigru, poate nerăbdător să ajungă la friptura care îl aştepta la restaurantul Sardi, s-a năpustit să ucidă. Case n-a încercat să-i scape – viteza îl părăsise cu multă vreme în urmă, probabil în timpul vreunui meci dintr-un orăşel de provincie, poate din Moline, Illinois, sau din New Haven, Connecticut – dar a reuşit să se acopere… şi să se prindă de adversar. Şi a făcut aproape numai asta, culcându-şi capul

pe umărul lui Tiger ca un dansator obosit de tangou şi lovind moale spatele acestuia. Mulţimea a început să huiduie. Când a sunat clopotul şi Case s-a târât spre colţul lui, cu mâinile atârnându-i pe lângă trup, a huiduit şi mai tare.

– Pute, frumoaso, a remarcat dolofanul.

Sadie m-a privit îngrijorată.

– Ce părere ai?

– Cred că măcar a terminat prima rundă.

Însă părerea mea *adevărată* era că ar trebui să înfigă cineva o furcă în târtiţa înmuiată a lui Case, pentru că mie mi se părea terminat.

Puicuţa în costum de baie şi-a făcut iar numărul, de această dată arătându-ne cifra *2*. Clopotul a sunat. Din nou Tiger a ţopăit şi Case s-a târât. Tipul meu a ţinut aproape pentru ca să se poată agăţa de celălalt la nevoie, dar am băgat de seamă că acum reuşea să evite croşeul de stânga care-l lăsase lat în prima repriză. Tiger lucra la burta boxerului mai în vârstă cu lovituri de dreapta ca de piston, dar Case probabil că încă mai avea ceva muşchi rămaşi sub toată celulita aia, pentru că nu păreau a-l afecta prea mult. La un moment dat, Tiger l-a îmbrâncit pe Case şi i-a făcut semn cu ambele mănuşi: *haide, haide.* Publicul l-a aclamat. Case s-a holbat, aşa că Tiger a fost cel care a înaintat. Case s-a agăţat imediat de el. Publicul a gemut. Clopotul a răsunat.

– Până şi bunică-mea s-ar lupta mai bine, a bombănit durduliul cu trabuc.

– Poate, a spus Sadie aprinzându-şi a treia ţigară de la începutul meciului, dar rămâne în picioare, nu?

– Nu multă vreme, dulceaţo. Cu prima ocazie când o să-l nimerească un croşeu de stânga, o să fie „caz închis”, a chicotit el la propriul joc de cuvinte.

În runda a treia am văzut tot eschive şi strângeri în braţe, dar în cea de-a patra, Case şi-a lăsat garda jos, iar Tiger a declanşat asupra capului său o rafală de lovituri şi

de stânga, şi de dreapta, sculând publicul de pe scaune. Şi prietena lui Akiva Roth se ridicase. Domnul Roth a rămas aşezat, dar şi-a dat totuşi osteneala să pipăie fundul păpuşicii cu mâna dreaptă împodobită cu multe inele.

Case se sprijinea de corzi şi încerca să-l nimerească pe Tiger cu lovituri de dreapta şi se pare că una dintre acestea şi-a atins ţinta. Cât de debilă ar fi fost, tot am văzut stropi de sudoare sărindu-i lui Tiger din păr atunci când şi-a scuturat capul. Pe chip i se întipărise o expresie uluită, care părea a întreba dar-de-unde-a-mai-venit-şi-asta. Apoi s-a apropiat iarăşi de adversar şi s-a apucat din nou de treabă. Dintr-o tăietură de lângă ochiul stâng a lui Case a început să curgă sângele şi numai gongul l-a oprit pe Tiger să nu transforme tăietura asta într-o rană serioasă.

– Auzi, frumoaso, dacă îmi dai acum ăia zece dolari, a spus umflatul cu trabuc, tu şi iubiţelul o să scăpaţi de aglomeraţie pe şosea.

– Uite ce zic eu, s-a răţoit Sadie. Îţi dau ocazia să anulezi pariul şi să faci economie de patruzeci de dolari.

Durduliul cu trabuc a izbucnit în râs:

– Şi frumoasă, *şi* cu tupeu. Dulceaţo, vino cu mine dacă elicopterul ăla cu care umbli se poartă urât cu tine.

În colţul lui Case, antrenorul îi oblojea frenetic ochiul rănit. A stors ceva dintr-un tub şi i l-a întins pe rană cu vârfurile degetelor. Mie mi se părea că e Crazy Glue, doar că nu cred că fusese inventat. Apoi l-a plesnit peste faţă cu un prosop ud. S-a auzit gongul.

Dick Tiger a atacat, parând cu dreapta şi lovind cu stânga. Case a evitat un croşeu de stânga şi, pentru prima dată de când începuse meciul, Tiger a lansat un upercut la capul boxerului mai bătrân. Case a reuşit să se tragă înapoi, atât cât să nu fie lovit în falcă, dar pumnul celuilalt l-a nimerit în maxilar. Forţa loviturii i-a strâmbat faţa într-o grimasă a groazei. S-a clătinat puternic şi s-a retras. Tiger s-a repezit la el. Mulţimea era iar în picioare, cerând sânge. Ne-am ridicat şi noi. Sadie îşi astupase gura cu palmele.

Tiger îl încolţise pe Case într-unul din cele două colţuri neutre şi îi turna lovituri şi cu stânga, şi cu dreapta. În faţa ochilor mei Case se înmuia, îi dispărea lumina din privire. Încă un croşeu de stânga, sau o salvă cu dreapta, şi se va stinge definitiv.

– PUNE-L JOS! a strigat durduliul iubitor de trabuc. PUNE-L LA PODEA, PĂMPĂLĂULE! RUPE-L!

Tiger a lovit jos, sub centură. Probabil nu dinadins, dar arbitrul a intervenit şi a oprit lupta. În timp ce îl avertiza pe Tiger, eu l-am urmărit pe Case ca să văd cum va folosi acest scurt respiro. Şi am observat cum pe faţă i se întipăreşte o expresie pe care am recunoscut-o. Era expresia lui Lee din ziua când îi făcuse scandal Marinei din cauza fermoarului stricat de la fustă. Apăruse atunci când Marina ripostase, acuzându-l că o adusese pe ea şi pe cea mică într-o *cooocină* şi apoi fluturându-şi mâna în dreptul urechii în gestul „ai înnebunit”.

Şi, brusc, pentru Tom Case, ziua aceasta a încetat să mai fie una dintr-un lung şir de umilinţe.

Arbitrul s-a dat la o parte. Tiger a atacat, dar acum Case i-a ieşit în întâmpinare. Ceea ce s-a întâmplat în următoarele douăzeci de secunde a fost lucrul cel mai entuziasmant, cel mai terifiant la care fusesem vreodată martor. Cei doi au stat nemişcaţi, lovindu-se în faţă, piept, umeri, burtă. Fără ţopăieli, fără eschive, fără joc de picioare. Ca doi tauri pe o păşune. Nasul lui Case s-a spart şi sângele a ţâşnit. Buza inferioară a lui Tiger s-a ciocnit de dinţi şi s-a despicat; sângele i s-a împrăştiat pe bărbie, făcându-l să semene cu un vampir după o masă copioasă.

Toată lumea din sală era în picioare şi urla. Sadie sărea în sus şi în jos.

Îi căzuse pălăria, dezvelind cicatricele. Dar nici n-a băgat de seamă. Nimeni n-a băgat de seamă. Pe ecranele uriaşe, al Treilea Război Mondial era în plină desfăşurare.

Case şi-a aplecat capul pentru a preîntâmpina o bazooka de dreapta şi am văzut cum Tiger se strâmbă de durere

când pumnul i se loveşte de osul ca de piatră. S-a dat un pas înapoi, iar Case l-a lovit cu un upercut monstruos. Tiger a întors capul, evitând să-l primească în plin, dar proteza i-a zburat din gură şi s-a rostogolit pe jos.

Case a atacat, lansând o serie de lovituri nimicitoare cu ambii pumni, care nu aveau nimic de-a face cu arta acestui sport, ci doar cu forţa brută şi furioasă. Tiger s-a dat înapoi, s-a împiedicat în propriile-i picioare şi a căzut. Case s-a aplecat deasupra lui, neştiind parcă ce să facă mai departe sau, poate, neştiind unde se află. Şi-a observat antrenorul care îi făcea semne disperate şi s-a retras greoi spre colţul său. Arbitrul a început iar să numere.

La patru, Tiger s-a ridicat într-un genunchi. La şase, a fost în picioare. Lupta s-a reluat după numărătoarea obligatorie până la opt. M-am uitat la ceasul mare din colţul ecranului şi am văzut că mai erau doar cincisprezece secunde până la încheierea reprizei.

Nu-i de ajuns, nu-i suficient timp.

Case a înaintat. Tiger şi-a aruncat croşeul spulberător de stânga. Case şi-a ferit capul, iar când pumnul adversarului i-a trecut razant pe lângă faţă, a lovit cu dreapta. Acum chipul lui Tiger s-a contorsionat şi a căzut fără să se mai ridice din nou.

Durduliul s-a uitat la rămăşiţele zdrenţuite ale trabucului, apoi l-a aruncat pe jos.

– Iisus a plâns!

– Da! a ciripit Sadie, aşezându-şi pe cap pălăria în acelaşi unghi insolent. Deasupra unui maldăr de clătite cu afine, iar discipolii au spus că sunt cele mai bune pe care le-au mâncat vreodată! Acum, plăteşte!

12

Când am ajuns înapoi în Jodie, 29 august tocmai ce devenise 30 august, dar amândoi eram mult prea agitaţi

pentru somn. Am făcut dragoste, apoi ne-am dus la bucătărie în chiloţi şi am mâncat plăcintă.

– Ei? Ce părere ai? am întrebat-o eu.

– Că n-o să mai merg în viaţa mea la alt meci de box. A fost pur şi simplu un măcel. Şi eu m-am ridicat în picioare şi am urlat cot la cot cu toată lumea. Câteva secunde, poate chiar un minut, mi-am dorit ca Tom Case să-l omoare pe filfizonul ăla plin de el. Şi după aia abia am aşteptat să ajung acasă şi să sar în pat cu tine. Doar că, Jake, de data asta n-a fost vorba de dragoste. A fost ceva ca o *fierbinţeală*.

N-am spus nimic. Uneori nu e nimic de spus.

S-a întins peste masă, mi-a cules o firimitură de pe bărbie şi mi-a vârât-o în gură.

– Spune-mi că nu e ură.

– Ce anume?

– Motivul pentru care simţi că trebuie să-l opreşti singur pe omul acela.

A văzut că voiam să zic ceva şi a ridicat mâna ca să mă oprească.

– Am auzit tot ce mi-ai spus, toate motivele, dar trebuie să mă convingi că sunt cu *adevărat* motive, că nu e vorba despre ce am văzut în ochii lui Case când Tiger l-a lovit în testicule. Te pot iubi dacă eşti un om simplu şi te pot iubi dacă eşti erou – deşi, nu ştiu din ce cauză, mi se pare ceva mai greu –, dar nu cred că aş putea iubi un justiţiar.

Mi-am amintit cum se uitase Lee la soţia lui atunci când nu era supărat pe ea. Mi-am amintit de conversaţia pe care o ascultasem când se bălăcea în baie cu fetiţa. Mi-am amintit de lacrimile lui din staţia de autobuz, când şi-a frecat nasul sub bărbia lui June, înainte de a pleca spre New Orleans.

– Nu e ură, am spus. Ce simt pentru el e…

Vocea mi s-a stins.

– Părere de rău pentru o viaţă ratată. Dar îţi pare rău şi de un câine bun care a turbat. Asta nu te împiedică să-l

împuşti.

M-a privit în ochi.

– Te vreau iarăşi. Dar acum din dragoste, bine? Nu pentru că tocmai ce am văzut doi oameni care s-au stâlcit în bătaie şi al nostru a câştigat.

– Bine, am răspuns. E bine.

Şi aşa a fost.

13

– Ia te uită, m-a întâmpinat fiica lui Frank Frati când am intrat în casa de amanet vineri pe la prânz. Dacă nu e zeul boxului cu accent de New England.

Mi-a aruncat un zâmbet strălucitor, după care şi-a întors capul şi a strigat:

– *Ta-taaa!* A venit tipul cu Tom Case!

Frati a apărut din casă.

– Bună ziua, domnule Amberson, mi-a spus. Mare ca viaţa şi fercheş ca Satana într-o seară de sâmbătă. Îmi închipui că te simţi tare bucuros astăzi, nu-i aşa?

– Sigur, i-am răspuns. De ce nu m-aş simţi? Am avut parte de o lovitură norocoasă.

– Eu sunt cel care a avut parte de o lovitură.

Din buzunarul de la spatele pantalonilor lui din gabardină cu turul lăsat a scos un plic puţin mai mare decât plicurile standard.

– Două miare. Poţi să-i numeri.

– E în regulă, i-am spus. Am încredere în tine.

A dat să-mi întindă plicul, apoi l-a tras înapoi şi s-a bătut peste bărbie cu el. M-a cântărit cu ochii lui albaştri, decoloraţi dar vicleni.

– Nu te interesează să laşi banii ăştia în joc? În curând începe campionatul de fotbal. Încep şi meciurile de baseball.

– Nu mă pricep deloc la fotbal, iar meciurile dintre Dodgers şi Yankees nu mă interesează. Dă-mi banii.

Mi i-a dat.

– Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu tine, i-am zis şi am ieşit.

Am simţit cum şi tatăl, şi fiica mă urmăreau cu privirea şi iarăşi m-a copleşit senzaţia aceea neplăcută de déjà vu, fără să-mi dau seama din ce cauză anume. M-am urcat în maşină, sperând să nu mă mai întorc niciodată în zona aceea din Fort Worth. Şi nici pe Greenville Avenue. Sau să mai pariez vreodată la un agent de pariuri cu numele Frati.

Acestea au fost cele trei dorinţe ale mele şi s-au îndeplinit toate.

14

Următoarea oprire am făcut-o pe Neely Street, la numărul 214. Îi telefonasem dinainte proprietarului şi îi spusesem că august va fi ultima lună când voi mai plăti chiria. A încercat să mă facă să mă răzgândesc, spunându-mi că e greu de găsit chiriaşi aşa buni ca mine. Probabil că era adevărat – poliţia nu fusese chemată niciodată din cauza mea, deşi făceau foarte adesea incursiuni prin zonă, mai ales la sfârşit de săptămână –, dar bănuiam că insistenţele lui se datorau mai ales faptului că erau prea multe apartamente libere şi prea puţini oameni care să le închirieze. Dallasul trecea printr-una din crizele lui periodice.

Pe drum, m-am oprit la First Corn şi mi-am umflat contul cu cele două mii primite de la Frati. Şi bine am făcut. Mai târziu, mult mai târziu, am realizat că aş fi pierdut cu siguranţă banii dacă i-aş fi avut la mine pe Neely Street.

Ideea era să verific în cele patru camere ale apartamentului şi să văd ce lucruri am uitat pe acolo, acordând o atenţie deosebită locurilor acelea misterioase unde se ascund tot felul de obiecte necesare, cum ar fi sub pernele canapelei, sub pat, sau în spatele sertarelor. Şi, bineînţeles, aveam de gând să-mi iau pistolul Police Special.

Aveam nevoie de el pentru atunci când îl voi rezolva pe Lee. Acum mă hotărâsem să-l omor de îndată ce se va întoarce în Dallas. Între timp, nu voiam să las în urmă nicio urmă de George Amberson.

Când mă apropiam de Neely, sentimentul că sunt blocat în camera de ecou a timpului a devenit foarte intens. Mă tot gândeam la cei doi Frati, unul cu o nevastă pe nume Marjorie, celălalt cu o fiică pe nume Wanda.

Marjorie: *Adică pariu, pe limba oamenilor obişnuiţi?*
Wanda: *Adică pariu, cum le zicem noi pe aici?*
Marjorie: *Sunt J. Edgar Hoover, fiule.*
Wanda: *Sunt ofiţerul Curry de la poliţia din Dallas.*

Şi ce-i cu asta? Era doar ecoul, atâta tot. Armonia. Efectul secundar al călătoriei în timp.

Totuşi, o sonerie de alarmă a început să-mi zbârnâie prin străfundurile minţii şi a urcat spre lobul frontal când am intrat pe Neely Street. Istoria se repetă, trecutul se armonizează cu sine însuşi, asta era ceea ce simţeam… dar parcă era *mai mult.* Când am oprit în faţa casei în care Lee îşi ticluise planul tâmpit de a-l asasina pe Edwin Walker, am dat atenţie soneriei de alarmă pentru că acum o auzeam de foarte aproape. Acum îmi zbiera în cap.

Akiva Roth la meciul de box. Dar nu singur. Cu el fusese o păpuşică cu ochelari de soare a la Greta Garbo şi cu un şal de nurcă. Cam nepotrivită nurca pentru luna august în Dallas, dar în sală era aer condiţionat şi – cum se zice în vremea mea – uneori merită să te dai mare.

Scoate-i ochelarii ăia întunecaţi. Ia-i nurca. Ce obţii?

Câteva clipe am rămas în maşină, ascultând ticăitul motorului care se răcea, fără să obţin nimic. Apoi mi-am dat seama că, dacă înlocuiam blana cu o bluză cu gulerul răsfrânt, o obţineam pe Wanda Frati.

Chaz Frati din Derry îl pusese pe urmele mele pe Bill Turcotte. Îmi trecuse prin minte gândul acesta… dar nu i-am dat ascultare. Şi rău am făcut.

Pe cine pusese Frank Frati din Fort Worth pe urmele mele? Păi, precis îl cunoştea pe Akiva Roth de la Faith Financial; în fond, Roth era iubiţelul fetei lui.

Şi, brusc, am simţit că îmi trebuie pistolul. Chiar atunci.

M-am dat jos din maşină şi am urcat repede treptele casei, cu cheile în mână. Căutam cheia potrivită când am auzit un camion urlând dinspre colţul cu Haines Avenue şi l-am văzut apoi oprindu-se în faţa numărului 214 şi cocoţându-se cu roţile pe trotuar.

M-am uitat în jur. Nimeni. Strada era pustie. Niciodată nu e nimeni când ai nevoie de ajutor. Nici măcar un trecător, darămite un poliţist.

Am vârât cheia în broască şi am descuiat uşa, gândindu-mă că o să le-o trântesc în nas – celor din camion, indiferent *cine erau* aceia – şi că voi suna la poliţie. Inhalam aerul fierbinte şi închis din apartament când mi-am adus aminte că nu aveam *telefon*.

Nişte bărbaţi masivi traversau în fugă peluza. Trei bărbaţi. Unul ţinea în mână o bucată de ţeavă înfăşurată în ceva.

Nu, de fapt erau suficienţi pentru o partidă de bridge. Al patrulea bărbat era Akiva Roth. El nu se grăbea. Urca încet aleea cu un zâmbet calm pe buze şi mâinile în buzunare.

Am trântit uşa. Am pus lanţul. Imediat a fost dărâmată cu o lovitură puternică. M-am repezit spre dormitor, dar n-am ajuns decât la jumătatea drumului.

15

Doi dintre bătăuşii lui Roth m-au târât în bucătărie. Al treilea era individul cu ţeava. Acum am văzut că era înfăşurată într-o bucată de postav închis la culoare. A pus-o cu grijă pe masa pe care mâncasem de nenumărate ori. Şi-a pus o pereche de mănuşi galbene din piele netăbăcită.

Roth se sprijinea de canatul uşii, zâmbind în continuare.

– Eduardo Gutierrez are sifilis, m-a anunţat el. I s-a urcat la creier. O să dea colţul în optâşpe luni, da’ ştii ceva? Nu-i pasă. Crede că o să se reîncarneze în emir sau alt căcat de ăsta. Ce părere ai?

E destul de riscant să răspunzi la replici fără logică – la petreceri, în mijloacele de transport în comun, la coada de bilete la film –, dar este şi mai *greu* să ştii ce anume trebuie să spui atunci când eşti imobilizat de doi haidamaci, în vreme ce al treilea se pregăteşte să te ia la bătaie. Aşa că nu am avut nicio părere.

– Chestia e că a ajuns să fie obsedat de tine. Ai câştigat pariuri pe care nu ar fi trebuit să le câştigi. Ai mai şi pierdut, dar Eddie G. are ideea smintită că ai pierdut dinadins. Pricepi? Şi după aia ai dat lovitura la derbi şi a înţeles că eşti, nu ştiu, un soi de şarlatan telepat care poate să vadă viitorul. Ştii că el ţi-a dat foc la casă?

N-am răspuns.

– *Apoi*, a continuat Roth, când viermişorii au început să-i mănânce creierii, a început să creadă că eşti un vârcolac, sau un diavol. Şi a dat de veste despre tine în tot sudul, vestul şi centrul ţării. „Căutaţi-l pe tipul ăsta, Amberson, şi prindeţi-l. Faceţi-i de petrecanie. Tipul nu e om, am mirosit asta pe el, dar n-am dat atenţie. Acum m-am îmbolnăvit şi sunt pe moarte. Şi doar din vina lui. E vârcolac sau diavol, sau ceva.” E nebun, pricepi? Are pitici pe creier.

N-am răspuns.

– Carmo, cred că prietenul nostru, Georgie, nu e atent la mine. Cred că a aţipit. Dă-i trezirea.

Bărbatul cu mănuşi galbene din piele mi-a tras un upercut tip Tom Case, pornind cu pumnul din dreptul şoldului lui şi izbindu-l de falca mea stângă. În capul meu a avut loc o explozie de durere crâncenă şi câteva clipe am văzut totul printr-o ceaţă stacojie.

– În regulă, acum pari niţeluş mai treaz, a comentat Roth. Unde rămăsesem? Aha, ştiu. Îţi povesteam cum s-a întâmplat de ai ajuns baubaul personal al lui Eddie G. Din

cauza sifilisului, cu toţii ştiam asta. Dacă nu erai tu, l-ar fi obsedat câinele vreunui frizer. Sau o fată care l-a masturbat prea tare la cinema când avea şaişpe ani. Trist, nu? Dar îi facem toţi pe plac pentru că Eddie e un tip tare simpatic. Omule, ştia atât de bine să zică bancuri, că te făcea să râzi cu lacrimi. Nici măcar n-am crezut că exişti cu adevărat. Şi după aia baubaul lui Eddie G. apare în Dallas şi intră la mine în prăvălie. Şi ce să vezi? Baubaul pariază că Pirates o să-i bată pe Yankees, deşi toată lumea ştie că aşa ceva n-are cum să se întâmple, şi în şapte meciuri ceea ce toată lumea care se pricepe la baseball ştie că nu-i posibil.

– A fost vorba de noroc, am spus cu o voce plină de câlţi din cauză că mi se umfla falca. Am pariat la impuls.

– Asta-i o prostie şi prostia se plăteşte întotdeauna. Carmo, sparge-i rotula prostului ăsta!

– Nu! am exclamat eu. Nu! Te rog, nu!

Carmo a zâmbit de parcă aş fi spus ceva nostim, a înşfăcat ţeava de pe masă şi m-a lovit în genunchi. Am auzit un pocnet. Ceva ca o articulaţie care trosneşte.

Durerea a fost insuportabilă. Mi-am muşcat buzele ca să nu urlu şi m-am lăsat moale în mâinile celor doi care mă ţineau. Bătăuşii m-au pus iar în picioare.

Roth stătea tot în pragul uşii, cu mâinile în buzunare şi pe buze cu zâmbetul calm şi fericit.

– În regulă. Super. Apropo, o să ţi se umfle. Nici nu-ţi închipui cât de tare. Dar, ce să-ţi fac, tu ai cerut-o, ai plătit şi acum ţi-o iei. Între timp, să revenim la fapte.

Huidumele care mă ţineau au început să râdă.

– Faptele sunt acestea: nimeni care se îmbracă aşa cum erai tu îmbrăcat în ziua când mi-ai intrat în prăvălie nu face aşa un pariu. Pentru unul cu ţoalele tale un pariu la impuls înseamnă zece dolari, hai, douăzeci, cel mult. Dar echipa Pirates a câştigat şi ăsta-i alt fapt. Şi încep să mă gândesc că poate Eddie G are dreptate. Nu că ai fi un vârcolac, sau diavol, sau de pe altă planetă, dar cum ar fi să ştii pe cineva

care ştie ceva? Cum ar fi că s-au vândut meciurile şi Pirates vor câştiga în şapte etape?

– Nimeni nu face aranjamente în baseball, Roth. Nu s-a mai pomenit aşa ceva de la Black Sox în 1919. Te ocupi de pariuri, ar trebui să ştii asta.

Şi-a ridicat sprâncenele.

– Ştii cum mă cheamă! Hei, poate că *eşti* de pe altă planetă. Dar n-am toată ziua la dispoziţie.

S-a uitat la ceas, ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească spusele. Era unul mare şi demodat, probabil un Rolex.

– Când ai venit să-ţi iei câştigul am încercat să văd unde stai, dar ţi-ai ţinut degetul peste adresa de pe permisul de conducere. Nu face nimic. Mulţi procedează aşa. M-am hotărât să uit toată povestea. Să fi trimis mai bine nişte băieţi să te prindă pe stradă şi să-ţi tragă o bătaie soră cu moartea, poate chiar să te omoare, pentru ca Eddie G – ce a mai rămas din el – să se liniştească? Pentru că m-ai uşurat de o mie două sute cu un pariu aiurea rău? Dă-o-ncolo de treabă, ce Eddie G nu ştie nu are cum să-i facă rău. În plus, dacă nu mai aude de tine, poate că o să înceapă să se gândească la altele. Poate o să-şi închipuie că Henry Ford e nevasta lui Moş Crăciun, sau cam aşa ceva. Carmo, iar nu mă ascultă şi *asta mă scoate din sărite!*

Carmo m-a izbit cu ţeava în burtă, chiar sub coaste, cu o forţă care aproape m-a paralizat. Tot abdomenul mi-a explodat de durere, parcă aveam înăuntru o bilă uriaşă de foc.

– Te doare, nu? a zis Carmo. Te-am lovit chiar în maţe.

– Cred că mi-ai rupt ceva, i-am spus eu.

Am auzit un sunet răguşit ca de locomotivă cu aburi şi mi-am dat seama că era gâfâitul meu.

– Sper că *da*, mi-a zis Roth. Te-am lăsat *să pleci,* nenorocitule! Te-am lăsat să pleci, în puii mei! Am uitat de tine! Şi după aia îţi faci apariţia în prăvălia lui Frank din Fort Worth ca să pariezi pe meciul Case–Tiger. Exact aceeaşi metodă de operare – bani mulţi pe ăl mai slab la cea

mai mare cotă pe care o poţi obţine. Şi de data asta spui şi *repriza exactă*. Aşa că uite cum o să facem, prietene: ai să-mi spui de unde ai ştiut. Dacă faci ce-ţi cer, am să-ţi fac nişte poze aşa cum eşti acum şi Eddie G o să fie mulţumit. Ştie că nu te poate omorî pentru că i-a spus Carlos să înceteze cu crimele şi de Carlos ascultă, chiar şi aşa bolnav cum e. Dar dacă vede ce futut eşti… au, dar nu eşti destul de futut. Mai fute-l, Carmo. Dă-i la meclă.

Prin urmare, Carmo a început să mă lovească peste faţă, iar ceilalţi m-au ţinut. Mi-a spart nasul, mi-a închis ochiul stâng, mi-a scos câţiva dinţi şi mi-a sfâşiat obrazul stâng. Iar eu îmi tot spuneam: *Am să leşin sau mă vor ucide. Oricum, durerea va înceta.* Dar nu am leşinat, iar Carmo s-a oprit la un moment dat. Răsufla greu şi mânuşile galbene erau pătate cu sânge. Prin ferestrele bucătăriei intra lumina soarelui care forma dreptunghiuri purpurii pe linoleumul decolorat.

– E mai bine acum, a constatat Roth. Adu-mi polaroidul din camion, Carmo. Hai, dă-i bice. Vreau să terminăm aici.

Înainte să iasă, Carmo şi-a scos mănuşile şi le-a pus pe masă lângă ţeava de plumb. Se desprinseseră fâşii de postav. Îmbibate în sânge. Mie îmi pulsa faţa, dar abdomenul era şi mai rău. Acolo fierbinţeala începuse să se întindă în toate direcţiile. Ceva nu era deloc în regulă.

– Te mai întreb încă o dată, Amberson. De unde ai ştiut de aranjament? Cine ţi-a zis? Vreau adevărul.

– Am ghicit, am răspuns, încercând să-mi spun că vocea îmi suna aşa cum sună cea a unui om foarte răcit.

Dar nu era aşa. Suna ca vocea unui om care tocmai ce fusese bătut de se căcase pe el.

A luat ţeava şi şi-a lovit-o uşor de podul palmei grase.

– Cine ţi-a zis, faţă de cur?

– Nimeni. Gutierrez avea dreptate. Sunt un diavol şi diavolii pot vedea viitorul.

– Încep să-mi pierd răbdarea.

– Wanda e prea înaltă pentru tine, Roth. Şi prea slabă. Când eşti deasupra, probabil că arăţi ca un broscoi râios care încearcă să babardească un buştean. Sau poate…

Chipul lui placid s-a încreţit de furie. A fost o transformare totală şi s-a petrecut în mai puţin de o secundă. A repezit ţeava la capul meu. Mi-am ridicat braţul stâng şi l-am auzit plesnind ca o nuia sub povara zăpezii. Când m-am lăsat moale, huidumele mi-au dat drumul şi m-am prăbuşit pe podea.

– Faci pe deşteptul, nu pot să-i sufăr pe ăia care fac pe deştepţii.

L-am auzit ca de la o mare depărtare. Sau de la o mare înălţime. Sau ambele. În cele din urmă, mă simţeam pe punctul de a leşina şi eram foarte recunoscător pentru asta. Dar am avut suficient timp cât să îl văd pe Carmo întors cu un aparat de fotografiat Polaroid. Era mare şi umflat, modelul unde obiectivul iese dintr-un fel de acordeon.

– Întoarce-l, a comandat Roth. Să-l prindem pe partea bună.

În vreme ce huidumele mă aranjau, Carmo i-a dat aparatul lui Roth, iar Roth i-a dat ţeava. Apoi Roth a ridicat aparatul la ochi şi mi-a spus:

– Păsărică, boule! Una pentru Eddie G…

Jac.

– … şi una pentru colecţia mea personală pe care nu o am încă, dar pe care mă gândesc să o încep acum…

Jac.

– … şi uite una pentru tine. Ca să ţii minte să răspunzi atunci când oamenii serioşi te întreabă ceva.

Jac.

A smuls din aparat cel de-al treilea instantaneu şi l-a aruncat spre mine. A aterizat în faţa mâinii mele stângi… pe care a călcat el apoi. Oasele s-au sfărâmat. Am scâncit şi mi-am tras mâna la piept. Îmi rupsese cel puţin un deget, sau poate chiar trei.

– Ar trebui să ţi-o imobilizezi în vreo şaizeci de secunde sau o să se umfle. Asta în cazul că o să mai fi treaz.

– Vrei să-l mai întrebăm ceva acum că e frăgezit? a întrebat Carmo.

– Îţi baţi joc de mine? Uită-te le el. Nici măcar nu mai ştie cum îl cheamă. Dă-l în pula mea.

A dat să plece, dar s-a întors.

– Hei, boule. Uite încă una ca să mă ţii minte.

Şi m-a lovit în tâmplă cu vârful pantofului. Probabil era din metal. Mii de rachete mi-au explodat în faţa ochilor. Apoi capul mi s-a conectat cu duşumeaua şi n-am mai ştiut nimic.

16

Nu cred că am stat multă vreme inconştient, pentru că nu mi se părea că dreptunghiurile de lumină de pe linoleum şi-ar fi schimbat poziţia. În gură aveam gust de cupru. Am scuipat pe jos sânge pe jumătate coagulat şi un fragment de dinte, hotărât să mă ridic în picioare. Am fost nevoit să mă ţin de unul dintre scaunele de bucătărie cu mâna care încă îmi mai funcţiona, apoi de masă (care aproape că s-a răsturnat peste mine), dar, în linii mari, a fost mai uşor decât mă aşteptam. Piciorul stâng îmi amorţise, iar cracul pantalonului mă strângea acolo unde genunchiul se umflase aşa cum prevăzuse Roth, însă credeam că ar fi putut fi mult mai rău.

M-am uitat pe fereastră ca să mă asigur că plecase camionul, apoi am pornit într-o călătorie lentă şi şchiopătată spre dormitor. Inima îmi făcea tumbe în piept. Fiecare dangăt al ei îmi zvâcnea în nasul spart şi îmi vibra în falca umflată, unde probabil că mi se frânsese maxilarul. Şi ceafa îmi pulsa. Gâtul mi-era ţeapăn.

Ar fi putut fi mult mai rău, mi-am reamintit când mă târâm în dormitor. *Eşti pe picioare, nu? Ia pistolul ăla blestemat, pune-l în torpedoul maşinii şi apoi du-te la*

camera de gardă. În general eşti bine. Poate mai bine decât e Dick Tiger în dimineaţa asta.

Şi tot aşa mi-am spus până când a fost momentul să întind mâna spre raftul dulapului. Atunci ceva parcă mi s-a rupt înăuntru… şi apoi durerea mi-a trecut prin abdomen ca un tăvălug. Focul mocnit din partea stângă s-a înteţit aşa cum se întâmplă atunci când arunci benzină peste cărbunii încinşi. Am atins patul pistolului, l-am întors, mi-am vârât un deget pe lângă trăgaci şi l-am tras de pe raft. A căzut.

Probabil că nici nu-i încărcat. M-am aplecat să-l ridic. Genunchiul stâng a dat un zbieret şi a cedat. M-am prăbuşit pe podeaua dormitorului şi durerea crâncenă din burtă m-a săgetat iarăşi. Cu toate acestea am reuşit să apuc arma şi să-i învârt butoiaşul. Era încărcată. Avea gloanţe în toate camerele. Am pus pistolul în buzunar şi am încercat să mă târăsc înapoi în bucătărie, însă genunchiul mă durea mult prea tare. Iar durerea din cap era încă şi mai groaznică, întinzându-şi tentaculele întunecate din grota ei mică de la ceafă.

Am reuşit să mă târăsc până la pat, cu mişcări de înotător. Apoi m-am ridicat, folosindu-mi mâna şi piciorul drept. Piciorul stâng m-a ţinut, dar genunchiul îşi pierdea capacitatea de flexare. Trebuia să plec de acolo. Cât mai repede.

Probabil că semănam cu Chester, ajutorul şchiop de şerif din *Gunsmoke*, pe când mă chinuiam să ies din dormitor, să ajung în bucătărie şi apoi la uşa dată de perete, plină de aşchii acolo unde fusese lovită. Acum chiar îmi aduc aminte că repetasem o replică din film: *Domnu' Dillon, domnu' Dillon, se întâmplă ceva la Longbranch!*

Am traversat veranda, m-am prins cu pumnul drept de balustradă şi am început să cobor cu spatele. Erau doar patru trepte, dar durerea de cap devenea mai fioroasă la fiecare pas. Parcă începusem să-mi pierd şi vederea periferică, iar ăsta n-avea cum să fie un lucru bun. Am încercat să întorc capul ca să-mi văd maşina, dar gâtul nu a

vrut să coopereze. În schimb, cu greu am reuşit să mă răsucesc cu tot trupul şi, când am avut Chevroletul în raza mea vizuală, mi-am dat seama că îmi va fi imposibil să conduc. Îmi va fi imposibil chiar şi să deschid portiera şi să pun pistolul în torpedo: atunci îmi va exploda iarăşi durerea fierbinte din partea stângă.

Mi-am scos cu mâini tremurânde pistolul din buzunar şi m-am întors. M-am ţinut de balustradă şi am reuşit să-l ascund sub una din trepte. M-am îndreptat iarăşi de mijloc şi am păşit încet pe alee îndreptându-mă spre stradă. *Cu paşi de copil,* mi-am tot repetat. *Cu paşi mici de copil.*

S-au apropiat doi puşti pe biciclete. Am încercat să le spun că am nevoie de ajutor, dar din gura mea umflată nu ai ieşit decât un *hhhhhaaa* uscat. Au schimbat o privire, apoi au început să pedaleze mai repede şi s-au îndepărtat evitându-mă.

Am făcut la dreapta (genunchiul umflat făcea ca mersul spre stânga să pară cea mai proastă idee din lume) şi am început să mă împleticesc pe trotuar. Vederea mi se îngusta tot mai mult; acum parcă mă uitam prin cătarea unui revolver sau printr-o gură de tunel. Şi asta mi-a amintit de coşul dărâmat de lângă turnătoria Kitchener din Derry.

Du-te pe Haines Avenue, m-am îndemnat. *Pe Haines Avenue e circulaţie. Trebuie să ajungi până acolo.*

Dar spre Haines Avenue mă duceam, sau în direcţie opusă? Nu-mi aduc aminte. Lumea din faţa ochilor mei se micşorase până la dimensiunile unui cerc cu diametrul de vreo zece centimetri. Capul îmi plesnea de durere; în maţe aveam un incendiu forestier. Iar când m-am prăbuşit, parcă am făcut-o cu încetinitorul, iar trotuarul mi s-a părut moale ca o pernă umplută cu puf.

Înainte să-mi pierd cunoştinţa, am simţit că mă împunge ceva. Ceva tare şi metalic. Apoi am auzit o voce ruginită venită parcă de la vreo zece kilometri înălţime:

– Hei! Hei, *băiete!* Ce ai păţit?

M-am întors. Cu ultimele puteri, dar m-am întors. Deasupra mea era bătrâna care mă făcuse laş atunci când am refuzat să intervin în scandalul dintre Lee şi Marina din Ziua Fermoarului. Cred că din ziua aia, pentru că, în ciuda caniculei de august, femeia era îmbrăcată tot cu cămaşa de noapte din flanel roz şi cu jacheta vătuită. În ziua aceea însă părul ei sculat mi-a amintit de Don King – ce-mi mai rămăsese din minte se gândea probabil tot la box – şi nu de Elsa Lanchester. Mă împunsese cu unul din picioarele cadrului ei ortopedic.

– O, Doamne, Dumnezeule, a exclamat bătrâna. Cine te-a bătut?

Povestea era lungă şi nu i-o puteam spune. Întunericul mă înconjura din toate părţile şi îl întâmpinam cu bucurie, pentru că durerea din cap mă ucidea. *Al a avut cancer la plămâni*, mi-a trecut prin gând. *Eu l-am avut pe Akiva Roth. Şi jocul s-a sfârşit de fiecare dată. Ozzie iese victorios.*

Nu şi dacă mai aveam un cuvânt de spus.

Adunându-mi toate puterile, m-am adresat chipului de deasupra mea, singura imagine luminoasă în negura care năvălea peste mine.

– Sună la… nouă-unu-unu…

– Ce-i aia ?

Desigur că nu avea de unde să ştie. Nouă-unu-unu nu se inventase încă. Am reuşit să mai şoptesc:

– La ambulanţă.

Cred că am şi repetat cuvântul, dar nu sunt sigur. Căci atunci m-a înghiţit întunericul.

17

De atunci mă tot întreb dacă maşina mi-a fost furată de copiii de pe stradă sau de huidumele lui Roth. Şi când anume s-a întâmplat asta. În orice caz, hoţii nu au distrus-o; Deke Simmons a ridicat-o din parcarea poliţiei din Dallas. Arăta mult mai bine decât mine.

Călătoria în timp este o aventură plină de ironii.

Capitolul 26

În cele unsprezece săptămâni care au urmat am trăit din nou două vieţi. Una despre care nu ştiam mai nimic – lumea exterioară – şi una pe care o cunoşteam mult prea bine. Lumea dinăuntrul meu, în care îl visam adesea pe Omul cu bilet galben.

În lumea exterioară, doamna cu cadrul ortopedic (Alberta Hitchinson; Sadie o găsise şi îi dusese un buchet de flori) a stat lângă mine pe trotuar şi a tot strigat până a apărut un vecin care a văzut despre ce e vorba şi a chemat o ambulanţă care m-a dus la spitalul Parkland. Doctorul care m-a îngrijit se numea Malcolm Perry, şi era acelaşi care, mai târziu, se va ocupa de John F. Kennedy şi de Lee Harvey Oswald, în clipele dinaintea morţii lor. A avut mai mult noroc cu mine, deşi existau şanse ca nici eu să nu scap.

Aveam dinţii sparţi, nasul spart, maxilarul spart, genunchiul stâng fracturat, braţul stâng fracturat, degete dislocate la mână şi răni abdominale. Suferisem şi o rană la cap, care îl îngrijora cel mai mult pe Perry.

Mi s-a povestit că m-am trezit şi am urlat când mi-au palpat abdomenul, dar nu-mi aduc aminte nimic despre asta. Mi s-a pus cateter şi imediat am eliminat ceea ce crainicii de ring ar fi numit „urină cu sânge”. Iniţial, semnele mele vitale au fost stabile, apoi au început să scadă. Mi s-a determinat grupa sanguină şi mi s-au dat patru unităţi de sânge bun… donat, mi-a spus mai târziu Sadie, de locuitorii din Jodie la sfârşitul lui septembrie. A trebuit să-mi spună povestea de mai multe ori, pentru că eu uitam întruna. Am fost pregătit pentru operaţie la abdomen, dar întâi mi s-a făcut un consult neurologic şi o puncţie în măduvă – căci în Tărâmul lui Demult nu există nici ecografii, nici tomografii.

Mi s-a mai povestit că am purtat o discuţie interesantă cu cele două asistente care m-au pregătit pentru puncţie. Le-am spus că soţia mea avea probleme cu băutura. O asistentă mi-a zis că vai ce rău şi m-a întrebat cum o cheamă. Le-am spus că e un peştişor pe nume Wanda şi am râs din toată inima. După care am leşinat din nou.

Splina îmi era făcută varză. Mi-au scos-o.

Cât încă eram tot inconştient, iar splina mea o apuca pe drumul pe care se duc toate organele paradite şi nu neapărat esenţiale, am fost mutat la Ortopedie. Acolo mi-au pus braţul în atelă şi piciorul în ghips. Mulţi oameni mi-au semnat ghipsul în săptămânile ce vor urma. Uneori recunoşteam anumite nume; de cele mai multe ori, însă, nu.

M-au ţinut sedat, cu capul imobilizat şi patul ridicat exact la treizeci de grade. Nu-mi dădeau fenobarbital pentru că aş fi fost prea conştient (deşi Sadie zice că mai mormăiam din când în când), ci pentru că se temeau ca nu cumva să mă trezesc brusc şi să-mi fac singur rău. În principiu, Perry şi ceilalţi doctori (a venit şi Ellerton să-mi monitorizeze progresele) se purtau cu capul meu stricat aşa cum te porţi cu o bombă neexplodată.

Nici până în ziua de azi nu am habar ce înseamnă hematocritele şi hemoglobina, dar ale mele au început să se ridice, iar asta a părut să bucure pe toată lumea. După trei zile mi-au mai făcut o puncţie. Aceasta a scos la iveală semne de sânge vechi, iar atunci când e vorba de măduva spinării, vechi e mai bun decât nou. A mai indicat şi că am o semnificativă traumă cerebrală, însă doctorii au refuzat să ia în calcul procedura de găurire a craniului cu ceva ca o bormaşină, deoarece ar fi fost o operaţie mult prea riscantă având în vedere toate bătăliile pe care corpul meu le purta pe alte fronturi.

Dar trecutul este încăpăţânat şi viclean şi se apără împotriva schimbării. La cinci zile după internare, carnea din jurul splenoctomiei se făcuse roşie şi ardea. Starea mea, care coborâse de la „critică” la „serioasă” după a doua

puncţie, a urcat fulgerător din nou la „critică”. În fişa mea scria că eram „sedat la indicaţiile domnului doctor Perry şi aveam reacţii neurologice minime”.

Pe şapte septembrie m-am trezit pentru scurtă vreme. Cel puţin, aşa mi s-a spus. O femeie, atrăgătoare în pofida chipului acoperit cu cicatrice, şi un bărbat în vârstă cu o pălărie de cowboy pe genunchi stăteau pe scaune lângă patul meu.

– Ştii cum te cheamă? m-a întrebat femeia.

– Puddentane, i-am răspuns. Întreabă-mă din nou şi-ţi voi răspunde la fel.

Domnul Jake George Puddentane Epping-Amberson a petrecut şapte săptămâni la spitalul Parkland, înainte de a fi mutat într-un sanatoriu – un mic complex unde erau găzduiţi oamenii foarte bolnavi – din nordul Dallasului. În aceste şapte săptămâni mi s-au administrat intravenos antibiotice pentru infecţia care îşi deschisese prăvălie acolo unde fusese cândva splina mea. Atelele de la braţ mi-au fost înlocuite cu un ghips lung care şi el s-a umplut cu nume pe care nu le ştiam. Puţin înainte de a pleca la Eden Fallows, aşa se numea sanatoriul, am trecut la nivelul de ghips mai scurt. Cam tot atunci un fizioterapeut a început să-mi tortureze genunchiul încercând să-l aducă la un stadiu asemănător cu mobilitatea. Mi s-a spus că am ţipat foarte mult, dar eu nu-mi aduc aminte.

Nu am nici cea mai mică îndoială că Malcolm Perry şi ceilalţi doctori de la Parkland mi-au salvat viaţa. Totodată, mi-au făcut şi un dar neintenţionat şi nedorit care m-a ţinut şi după ce ajunsesem la Eden Fallows. Acest dar a fost o a doua infecţie provocată de antibioticele pe care le pompaseră în mine ca să o învingă pe prima. Îmi amintesc ca prin ceaţă că am vomitat la greu şi că îmi petreceam parcă zile în şir cu fundul pe o ploscă. Îmi amintesc şi că, la un moment dat, mi-am spus*: Trebuie să mă duc la domnul Keene de la drogheria din Derry. Am nevoie de Kaopectate.* Dar cine era domnul Keene şi unde era Derry?

Mi-au dat drumul din spital când am început să reţin din nou hrana, dar eram deja de două săptămâni la Eden Fallows când mi s-a oprit diareea. Era cam pe la sfârşitul lui octombrie. Sadie (de obicei îmi aduceam aminte numele ei; alteori nu) mi-a adus un dovleac de hârtie cu ochi şi gură decupate. Îmi amintesc foarte limpede scena aceasta pentru că am urlat când l-am văzut. Erau urletele cuiva care uitase ceva esenţial.

– Ce e? m-a întrebat femeia. Ce e, iubitule? Ce s-a întâmplat? Kennedy? E vorba despre Kennedy?

– *O să-i omoare pe toţi cu un ciocan!* am strigat la ea. *În seara de Halloween! Trebuie să-l împiedic!*

– Pe cine? mi-a prins ea mâinile care băteau aerul. Pe cine să împiedici?

Dar nu am putut să-mi aduc aminte şi am adormit. Dormeam foarte mult, şi asta nu numai din cauza rănii de la cap care se vindeca încet. Mă simţeam epuizat şi ajunsesem o umbră a celui care am fost. În ziua caftelii avusesem peste nouăzeci de kilograme. Când am ieşit din spital şi am fost dus la Eden Fallows, abia dacă mai cântăream şaizeci şi opt.

Aceasta era viaţa exterioară a lui Jake Epping, un bărbat care fusese bătut măr şi care aproape murise în spital. Viaţa mea interioară consta din întuneric, voci şi fulgere de înţelegere: mă orbeau cu strălucirea lor şi dispăreau înainte să apuc să desluşesc peisajul la lumina lor. Eram pierdut în cea mai mare parte a timpului, dar din când în când se întâmpla să mă regăsesc.

Şi mă regăseam simţind că îmi este înfiorător de cald şi că o femeie îmi dădea în gură chipsuri de gheaţă, divin de reci. Era FEMEIA CU CICATRICEA, care uneori se numea Sadie.

Şi mă regăseam dându-mi seama că mă aflu pe canapeaua din colţul camerei de spital, fără să am nici cea mai mică idee cum am ajuns acolo, şi scoţând din mine tone de fecale apoase şi fierbinţi, în vreme ce toată faţa îmi pulsa

şi mă mânca, iar genunchiul zvâcnea. Îmi amintesc că îmi doream să mă ucidă cineva.

Şi mă regăseam încercând să mă dau jos din pat, pentru că aveam ceva extrem de important de făcut. Mi se părea că de mine depindea întreaga lume. BĂRBATUL CU PĂLĂRIA DE COWBOY era acolo. M-a prins înainte să apuc să cad şi m-a pus înapoi în pat.

– Nu încă, fiule, mi-a spus el. Încă nu ai putere.

Şi mă regăseam vorbind – sau încercând să vorbesc – celor doi poliţişti în uniformă care veniseră să-mi pună întrebări despre bătaia pe care o încasasem. Pe ecusonul unuia dintre ei scria TIPPIT. Am încercat să-i spun că e în pericol. Am încercat să-i spun să ţină minte data de 5 noiembrie. Luna bună, data proastă. Nu-mi puteam aminti data cea bună şi, de frustrare, am început să mă lovesc în capul meu cel prost. Poliţiştii s-au privit nedumeriţi. Cel care NU era TIPPIT a chemat o infirmieră. Infirmiera a adus un doctor. Doctorul mi-a făcut o injecţie şi am plutit departe de lumea aceasta.

Şi mă regăseam ascultând ce îmi citea Sadie, la început *Jude the Obscure,* apoi *Tess D'Uberville*. Ştiam poveştile astea şi mă simţeam mai liniştit să le ascult iar şi iar. La un moment dat, în timp ce ascultam *Tess*, mi-am amintit ceva.

– Am făcut-o pe Tessica Caltrop să ne lase în pace.

Sadie şi-a ridicat privirea din carte.

– Vrei să spui Jessica? Jessica Caltrop? Da? Cum? Ţii minte?

Dar nu ţineam. Amintirea dispăruse.

Şi mă regăseam uitându-mă la Sadie care stătea la fereastră, privea ploaia de afară şi plângea.

Dar în cea mai mare parte a timpului eram pierdut.

BĂRBATUL CU PĂLĂRIA DE COWBOY era Deke, dar o dată am crezut că e bunicul şi m-am speriat foarte tare, pentru că tata-mare Epping era mort şi…

Epping, *acesta* era numele meu. *Nu-l uita,* mi-am spus, dar nu am putut.

În câteva rânduri a venit să mă vadă O FEMEIE ÎN VÂRSTĂ CU RUJ APRINS. Uneori mă gândeam că o cheamă Duduia Mimi; alteori Duduia Ellie; o dată, chiar am fost convins că este Irene Ryan, care juca rolul bunicuţei Clampett în *The Beverly Hillbillies.* I-am spus că îmi aruncasem telefonul mobil într-un iaz.

– Acum doarme împreună cu peştii. Tare mi-aş dori să-l am la mine.

Au venit şi DOI TINERI. Sadie mi-a spus:

– Uite, sunt Mike şi Bobbi Jill.

Şi eu am aprobat-o:

– Mike Coleslaw.

TÂNĂRUL a zis:

– Destul de aproape, domnule A.

Apoi a surâs şi o lacrimă i-a alunecat pe obraz.

După aceea, când Sadie şi Deke veneau să mă viziteze la Eden Fallows, stăteam împreună pe canapea. Sadie mă lua de mână şi mă întreba:

– Cum îl cheamă, Jake? Niciodată nu mi-ai spus care este *numele* lui. Cum să-l oprim dacă nu ştim cine este sau unde se va afla?

I-am răspuns:

– Eu o să-l popesc.

Am încercat din toate puterile să pronunţ cuvântul aşa cum trebuie, am încercat aşa de tare, că începuse să mă doară ceafa, dar tot nu m-am lăsat:

– Să-l opresc.

– N-ai putea să opreşti nici măcar un gândac fără ajutorul nostru, a spus Deke.

Dar Sadie mi-era prea dragă, iar Deke era prea bătrân. În primul rând nici nu ar fi trebuit să-i spună. Dar poate că era în regulă, pentru că, oricum, nu credea.

– Omul cu bilet galben o să vă oprească dacă vă amestecaţi, le-am zis. Eu sunt singurul pe care nu-l poate opri.

– Cine este Omul cu bilet galben? m-a întrebat Sadie aplecându-se şi luându-mi mâinile într-ale ei.

– Nu mai ţin minte, dar nu mă poate opri pentru că nu sunt din lumea asta.

Dar mă *oprea*. El sau altceva. Doctorul Perry a spus că amnezia mea era superficială şi trecătoare şi a avut dreptate… dar până la un punct. Dacă mă străduiam prea tare să-mi amintesc lucrurile cele mai importante, începea să mă doară capul îngrozitor de tare, mersul meu şchiopătat se transforma în poticneală, iar vederea mi se înceţoşa. Cel mai mult mă deranja tendinţa de a adormi din senin. Sadie l-a întrebat pe doctorul Perry dacă nu cumva e vorba de narcolepsie. El a zis că probabil că nu, dar mie mi s-a părut că e cam îngrijorat.

– Se trezeşte atunci când îl strigi sau îl scuturi?

– Întotdeauna, i-a răspuns Sadie.

– Şi asta se întâmplă mai ales atunci când e supărat pentru că nu-şi poate aminti ceva?

Sadie i-a confirmat şi această presupunere.

– Atunci, sunt sigur că-i va trece, aşa cum îi trece şi amnezia.

În cele din urmă, încetul cu încetul, lumea mea interioară a început să se contopească cu cea exterioară. Numele meu era Jacob Epping. Eram profesor şi călătorisem cumva înapoi în timp ca să împiedic asasinarea preşedintelui Kennedy. Am încercat să resping gândurile acestea, însă ştiam mult prea multe despre anii dintre cele două epoci, iar ceea ce ştiam nu era o halucinaţie. Erau aduceri-aminte. Grupul Rolling Stones, audierile pentru suspendarea lui Clinton, World Trade Center în flăcări. Christy, fosta mea soţie chinuită şi chinuitoare.

Într-o seară, când mă uitam cu Sadie la serialul *Combat*, mi-am adus aminte ce îi făcusem lui Frank Dunning.

– Sadie, am omorât un om înainte să vin în Texas. Într-un cimitir. A trebuit s-o fac. Urma să-şi ucidă întreaga familie.

M-a privit fără să spună nimic, cu ochii mari şi gura căscată.

– Închide televizorul, am rugat-o. Tipul acela care îl joacă pe sergentul Saunders – nu-mi aduc aminte cum îl cheamă – o să fie decapitat de elicea unui elicopter. Te rog, Sadie, închide-l.

L-a închis şi s-a lăsat în genunchi în faţa mea.

– Cine o să-l omoare pe Kennedy? Şi unde se va afla când o va face?

Am încercat din răsputeri, fără să adorm de această dată, dar tot nu am reuşit să-mi amintesc. Călătorisem din Maine în Florida, asta îmi aminteam. În Fordul acela Sunliner, minunată maşină. Călătorisem din Florida la New Orleans şi, după ce am plecat din New Orleans, am venit în Texas. Mi-am adus aminte că ascultasem „Earth Angel” la radio când am traversat graniţa statului şi că mersesem cu o sută cincizeci la oră pe Highway 20. Mi-am amintit panoul cu TEXAS ÎŢI UREAZĂ BUN VENIT. Şi un altul care făcea reclamă la ceva ce se numea SONNY’S B-B-Q, 27 MI. După aceea, mi se rupea filmul. Apoi reveneau amintiri despre viaţa mea din Jodie. Amintiri mai vii despre cum dansasem swing cu Sadie şi cum stăteam alături de ea în pat la Candlewood Bungalows. Sadie mi-a spus că locuisem şi în Fort Worth, şi în Dallas, dar nu ştia unde; nu avea decât două numere de telefon care erau deconectate acum. Nici eu nu ştiam unde locuisem, deşi parcă una din adrese era pe Cadillac Street. S-a uitat pe hartă, dar nu exista nicio stradă cu numele acesta în niciunul dintre cele două oraşe.

Acum îmi aduceam aminte o mulţime de lucruri, dar nu şi numele asasinului sau locul unde se va afla când îl va ucide pe preşedinte. Şi de ce să-mi fi amintit? Căci trecutul îmi ascundea informaţiile acestea. Trecutul viclean.

– Asasinul are un copil, am spus. Cred că o cheamă April.

– Jake, vreau să te întreb ceva. S-ar putea să te enervezi, dar trebuie, din moment ce prea multe depind de asta – chiar soarta întregii lumi, după cum zici tu.

– Întreabă-mă, am îndemnat-o, neputând să-mi închipui că vreo întrebare de-a ei m-ar fi putut enerva.

– Mă minţi?

– Nu, i-am răspuns.

Şi era purul adevăr. Atunci.

– I-am spus lui Deke că trebuie să anunţăm poliţia. Mi-a arătat un articol în *Morning News* unde scria că până acum au fost deja două sute de ameninţări cu moartea şi informaţii despre potenţiali asasini. Deke zice că şi militanţii de dreapta din Dallas şi Fort Worth, şi cei de stânga din San Antonio încearcă să-l sperie pe Kennedy ca să nu mai vină în Texas. Mai spune şi că poliţia din Dallas transmite FBI-ului toate ameninţările şi ponturile astea şi nu se ia absolut *nicio măsură.* Zice că singura persoană pe care J. Edgar Hoover o detestă mai mult decât pe J.F.K. este fratele lui, Bobby.

Nu mă interesa câtuşi de puţin pe cine detesta J. Edgar Hoover.

– Mă crezi?

– Da, a oftat ea. Vic Morrow chiar o să moară?

Aşa îl chema pe actor. Bineînţeles.

– Da.

– Când filmează la serial?

– Nu, la alt film.

A izbucnit în plâns.

– Tu *să nu mor*i, Jake – te implor. Fă-te bine.

Aveam multe coşmaruri. Scenele erau diferite – uneori era o stradă pustie care semăna cu Main Street din Lisbon Falls, alteori era cimitirul unde îl împuşcasem pe Frank Dunning, sau bucătăria lui Andy Cullum, campionul de cribbage, dar cel mai adesea era restaurantul lui Al Templeton. Stăteam într-un separeu sub privirile celor din fotografiile de pe Peretele Celebrităţilor. Al era bolnav – era pe moarte –, dar ochii aveau o intensitate luminoasă.

– Omul cu bilet galben este întruchiparea trecutului neîndurător şi viclean, mi-a spus Al. Ştii asta, nu?

Da, ştiam.

– Şi-a închipuit că ai să mori în urma bătăii, dar n-a fost aşa. S-a gândit că ai să mori din cauza infecţiilor, dar nici asta nu s-a întâmplat. Acum îţi blochează amintirile – cele esenţiale – pentru că ştie că asta-i ultima lui speranţă de a te putea opri.

– Dar cum poate face asta? E mort.

Al a clătinat din cap.

– Nu, eu sunt mort.

– Cine este? *Ce* este? Şi cum poate să învie? Şi-a tăiat gâtlejul şi biletul s-a făcut negru! *Am văzut* cu ochii mei!

– Nu ştiu, prietene. Tot ce ştiu e că nu te poate opri dacă refuzi să te opreşti. *Trebuie să-ţi recapeţi amintirile.*

– Atunci ajută-mă! am strigat eu şi l-am apucat de mâna care semăna cu o gheară. Spune-mi numele tipului! Îl cheamă Chapman? Manson?

Ambele nume îmi păreau cunoscute, dar niciunul nu părea cel bun.

– *Tu m-ai vârât în povestea asta, tu să mă ajuţi!*

În acest moment al visului, Al deschide gura tocmai ca să mă ajute, dar intervine Omul cu bilet galben. Dacă suntem pe Main Street, iese prin vitrina de la Kennebec Fruit. Dacă suntem în cimitir, se ridică dintr-un mormânt deschis, aidoma unui zombie. Dacă suntem în restaurant, uşa se dă brusc de perete. Biletul înfipt la panglica pălăriei este atât de negru, încât pare o gaură dreptunghiulară făcută în lume. E mort şi descompus. Trenciul lui vechi e plin de argilă. În orbite i se zvârcolesc viermi.

– *Nu poate să-ţi spună nimic, pentru că e ziua plăţii duble!* urlă Omul cu bilet galben, care este acum Omul cu bilet negru.

Mă întorc înspre Al, însă Al s-a transformat într-un schelet dintre dinţii căruia atârnă o ţigară. Şi atunci mă trezesc, scăldat în sudoare. Îmi caut amintirile. Dar nu le găsesc.

Deke mi-a adus articolele din ziare despre apropiata vizită a lui Kennedy, sperând să-mi împrospăteze memoria. Degeaba. Într-o zi, când stăteam întins pe canapea (tocmai mă trezisem dintr-unul din episoadele subite de somn), i-am auzit certându-se din nou pe subiectul alertării poliţiei. Deke zicea că o informaţie anonimă nu ar fi luată în seamă, iar un nume n-ar face nimic altceva decât să ne bage pe toţi în bucluc.

– Nu-mi pasă! a strigat Sadie. Ştiu că tu crezi că s-a ţicnit, dar dacă are dreptate? Cum te-ai simţi dacă Kennedy ar pleca din Dallas înapoi la Washington într-o cutie?

– Drăguţa mea, dacă anunţi poliţia, Jake va avea probleme. Şi, din câte îmi spui, a omorât un om în New England înainte de a veni aici.

Of, Sadie, Sadie, de ce i-ai spus?

Ea a încetat să se mai certe, dar nu a renunţat. Uneori încerca să mă ia prin surprindere ca să-mi aducă amintirile la suprafaţă, aşa cum se zice că poţi vindeca pe cineva de sughiţ cu o sperietură zdravănă. Doar că pe mine nu m-a vindecat.

– Ce mă fac eu cu tine? m-a întrebat cu tristeţe.

– Nu ştiu.

– Încearcă să abordezi altfel problema. Încearcă să ajungi pe ocolite la ce ştiai.

– Am încercat. Cred că individul a fost în armată sau la puşcaşii marini.

M-am frecat la ceafă, unde durerea reîncepuse.

– Sau s-ar fi putut să fi fost în marină. La dracu', Christy, habar n-am.

– Sadie, Jake. Eu sunt Sadie.

– Nu aşa am spus?

A clătinat din cap şi a încercat să-mi surâdă.

Pe doisprezece, în marţea de după Ziua Veteranilor, *Morning News* a publicat un editorial amplu despre iminenta vizită a lui Kennedy şi despre semnificaţiile acesteia pentru oraş. „Majoritatea locuitorilor par pregătiţi

să-l întâmpine cu braţele deschise pe tânărul şi neexperimentatul preşedinte”, spunea articolul. „Emoţia este la cote maxime. Desigur, nu ar fi rău să fie însoţit de frumoasa şi carismatica lui soţie.”

– L-ai mai visat azi-noapte pe Omul cu bilet galben? m-a întrebat Sadie când a intrat pe uşă.

Îşi petrecuse ziua liberă în Jodie ca să ude florile şi să facă act de prezenţă, cum zicea ea.

Am clătinat din cap.

– Iubito, stai aici mai mult decât în Jodie. Ce faci cu serviciul?

– Duduia Ellie mi-a dat jumătate de normă. Mă descurc şi atunci când o să plec cu tine… dacă vom pleca… cred că vom trăi şi vom vedea ce va fi.

Şi-a ferit privirea şi şi-a făcut de lucru cu o ţigară. Am urmărit-o cum bate ţigara prea mult de măsuţa de cafea, cum se joacă cu chibriturile şi mi-am dat seama de un lucru care m-a demoralizat şi mai mult: şi Sadie avea îndoieli. Prevestisem un final paşnic pentru Criza Rachetelor, ştiusem că Dick Tiger va fi doborât în repriza a cincea… dar tot mai avea îndoieli. Şi n-o condamnam. Dacă rolurile ar fi fost inversate, şi eu m-aş fi îndoit.

Apoi s-a luminat la faţă:

– Dar am un înlocuitor al naibii de bun şi sunt sigură că-i ştii numele.

Am zâmbit:

– E…

Dar numele nu mi-l aminteam. Îl vedeam – chipul ridat şi ars de soare, pălăria de cowboy, şiretul de la gulerul cămăşii – însă în dimineaţa aceea de marţi nici măcar nu reuşeam să mă apropii de numele lui. Iar capul a început să mă doară la ceafă, acolo unde mă lovisem de podeaua din scânduri –, dar care podea, din care casă? Era oribil de frustrant să nu ştiu.

Kennedy vine în zece zile, iar eu nu-mi pot aminti nici numele bătrânului.

– Încearcă, Jake.

– *Încerc*, am spus. Încerc, Sadie!

– Stai aşa. Mi-a venit o idee.

Şi-a lăsat ţigara aprinsă într-unul din jghebuleţele scrumierei, s-a ridicat, a ieşit din cameră şi a închis uşa după ea. Apoi a deschis-o şi mi-a vorbit cu voce schimbată, morocănoasă şi profundă şi al naibii de comică, rostind exact aceleaşi cuvinte pe care mi le spunea bătrânul de fiecare dată când venea să mă vadă:

– Cum te simţi azi, fiule? Te hrăneşti bine?

– Deke, am spus. Deke Simmons. A fost căsătorit cu Duduia Mimi, dar ea a murit în Mexic. Şi noi i-am organizat un fel de parastas.

Şi durerea de cap îmi dispăruse. Pur şi simplu.

Sadie a aplaudat veselă şi mi-a oferit un sărut lung şi minunat.

– Vezi, mi-a spus apoi. Poţi. Nu e prea târziu încă. Cum îl cheamă, Jake? Care-i numele nemernicului ăla dement?

Dar nu mi-am putut aduce aminte.

Pe 16 noiembrie, *Times Herald* a publicat traseul coloanei prezidenţiale. Pornea din Love Field, de la capătul pieţei, unde Kennedy va vorbi în faţa membrilor Consiliului Cetăţenilor din Dallas şi a invitaţilor acestora. Scopul scurtului său discurs va fi acela de a saluta înfiinţarea Centrului de Cercetări Superioare şi de a felicita Dallasul pentru progresele economice făcute în ultimul deceniu, dar *Times Herald* era bucuros să-i informeze pe cei care încă nu ştiau că motivul real al prezenţei preşedintelui era unul politic. Texasul votase cu Kennedy în 1960, dar ’64 nu arăta prea bine pentru acesta, în pofida faptului că la bordul echipei îl avea pe un fost locuitor din Johnson City. Cinicii îl mai numeau pe vicepreşedinte Lyndon „Avalanşă”, aluzie la victoria acestuia destul de dubioasă din 1948, când îşi câştigase locul din Senat cu optzeci şi şapte de voturi. Povestea era veche, dar longevitatea poreclei spunea multe despre sentimentele confuze pe care texanii le nutreau faţă

de el. Sarcina lui Kennedy – şi a lui Jackie, bineînţeles – era să-i ajute pe Lyndon Avalanşă şi pe John Connaly, guvernatorul statului Texas, să-i înflăcăreze pe simpatizanţi.

– Uită-te, mi-a spus Sadie urmărind traseul cu vârful degetului. Cvartale şi cvartale din Main Street. Apoi Houston Street. Sunt clădiri înalte pe toată partea asta. O să fie pe Main Street? Pe undeva pe aici trebuie să fie.

N-o mai ascultam, pentru că văzusem altceva:

– Uite, Sadie, coloana va trece pe Turtle Creek Boulevard!

Ochii i s-au aprins:

– Acolo o să se întâmple?

Am clătinat nesigur din cap. Probabil că nu, dar ştiam *ceva* în legătură cu Turtle Creek Boulevard, ceva ce avea legătură cu omul pe care venisem să-l opresc. Pe când mă gândeam la asta, altceva a ieşit la suprafaţă.

– Urma să ascundă puşca şi să vină mai târziu după ea.

– S-o ascundă *unde?*

– Nu contează, pentru că s-a întâmplat deja. Asta a fost în trecut.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile, deoarece lumina din cameră devenise brusc prea puternică.

– Nu te mai gândi acum, mi-a spus şi a luat ziarul. Relaxează-te sau iar o să te apuce durerea de cap şi vei avea nevoie de medicamente. Şi te ameţesc prea tare.

– Da, i-am răspuns. Ştiu.

– Ai nevoie de cafea. Cafea tare.

S-a dus în bucătărie să o pregătească. Când s-a întors, sforăiam deja. Am dormit aproape trei ore şi poate că aş mai fi întârziat pe Tărâmul Somnului, dar m-a trezit scuturându-mă de umeri.

– Care e ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti despre drumul spre Dallas?

– *Nu-mi* amintesc nimic.

– Unde ai stat? La un hotel? Motel? Cameră cu chirie?

O clipă am văzut ca prin ceaţă o curte şi multe ferestre. Şi un portar? Poate. Apoi n-am mai văzut nimic. Iar durerea de cap revenise.

– Nu ştiu. Tot ce-mi aduc aminte e că am trecut graniţa statului pe Highway 20 şi am văzut acolo un panou cu reclamă la grătarele în aer liber. Dar asta a fost cu mulţi kilometri înainte de Dallas.

– Înţeleg, dar nu va trebui să ajungem până acolo, pentru că, dacă ai venit pe 20, ai rămas tot drumul pe 20, mi-a spus Sadie uitându-se la ceas. E târziu acum, dar mâine facem o plimbare de duminică.

– Probabil că n-o să meargă.

Dar tot am simţit un licăr de speranţă.

A rămas peste noapte cu mine şi în dimineaţa următoare am ieşit din Dallas pe ceea ce localnicii numesc Honeybee Highway, îndreptându-ne spre est, spre Louisiana. Sadie era la volanul Chevroletului meu, care mergea bine acum, pentru că îi fusese înlocuit contactul spart. Deke se ocupase de asta. Am mers până la Terrell, apoi am ieşit de pe 20 şi am întors în parcarea neasfaltată din faţa unei bisericuţe de la marginea drumului. Sângele Mântuitorului, spunea pancarta de pe iarba veştedă. Sub numele bisericii era trecut şi un mesaj cu litere aplicate. Ar fi trebuit să ne spună: AI CITIT ASTĂZI CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ATOTPUTERNICUL, dar unele din litere căzuseră, lăsând doar: AI CI IT ST I CU A UL LUI DU EZEU A L.

S-a uitat la mine cam neliniştită:

– Ai putea să conduci tu la întoarcere, iubire?

Eram sigur că da. Drumul era drept, iar maşina avea comenzi automate, adică nu era nevoie să-mi folosesc deloc piciorul ţeapăn. Singura problemă era…

– Sadie? i-am spus în vreme ce mă aşezam la volan pentru prima oară din august şi îmi potriveam scaunul.

– Da?

– Dacă adorm, apucă volanul şi scoate cheia din contact.

A zâmbit cam nervos:

– Crede-mă că aşa voi face.

M-am uitat în dreapta şi în stânga şi am ieşit din parcare. La început, nu am îndrăznit să merg mai repede de şaizeci şi cinci la oră, dar era duminică după-amiază şi eram aproape singuri pe şosea. Am început să mă relaxez.

– Limpezeşte-ţi mintea, Jake. Nu încerca să-ţi aminteşti ceva. Lasă să vină de la sine.

– Îmi doresc să fi condus Sunlinerul, am spus.

– Atunci imaginează-ţi că *este* Sunlinerul şi lasă-l să te poarte unde vrea el.

– Bine, dar…

– Fără dar. Ziua este frumoasă. Tu vii într-un loc nou şi nu trebuie încă să-ţi faci probleme despre asasinarea lui Kennedy pentru că asta se va întâmpla mai încolo. Peste ani mulţi.

Da, ziua era frumoasă. Şi nu, nu am adormit, chiar dacă eram destul de obosit – nu mai făcusem un drum aşa de lung de la bătaie. Gândurile mi se tot întorceau la bisericuţa de la marginea drumului. Foarte probabil o biserică pentru cei de culoare. Probabil că imnurile se cântau acolo într-un mod în care albii nu vor reuşi niciodată să cânte şi CU A UL LUI DU EZEU A L era presărat cu „aleluia” şi „Iisus fie lăudat”.

Acum intram în Dallas. Am făcut la stânga şi la dreapta – probabil mai mult la dreapta, pentru că încă mă mai durea braţul stâng şi nu puteam să întorc volanul. Nu după mult timp, m-am rătăcit pe nişte străduţe lăturalnice.

Gata, m-am rătăcit, mi-am spus. *Trebuie să mă îndrume cineva, aşa cum a făcut puştiul ăla în New Orleans. Spre hotelul Moonstone.*

Doar că hotelul nu se numise Moonstone, ci Monteleone. Iar hotelul unde am stat când am venit în Dallas se chema… se chema…

O clipă am crezut că voi pierde şi această amintire, aşa cum îmi dispărea din minte chiar şi numele lui Sadie uneori. Dar atunci l-am văzut pe portar şi am văzut ferestrele

sclipitoare care dădeau spre Commerce Street şi mi-am amintit.

Avusesem o cameră la hotelul Adolphus. Pentru că era aproape de…

Dar n-am mai reuşit. Partea asta încă era blocată.

– Iubitule? Eşti bine?

– Da, i-am răspuns. De ce?

– Ai tresărit.

– Din cauza piciorului. Mă cam doare.

– Nu ţi se pare cunoscut nimic din ce vezi?

– Nu, am spus. Nimic.

A oftat.

– Altă idee care dă greş. Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem. Vrei să conduc eu?

– Ar fi bine.

Am şchiopătat spre locul de lângă şofer, gândind: *Hotelul Adolphus. Să-ţi notezi când ajungi înapoi la Eden Fallows. Ca să nu uiţi.*

Când ne-am întors în cele trei camere micuţe, prevăzute cu rampe, pat de spital şi mânere de-o parte şi de alta a toaletei, Sadie mi-a spus că ar fi bine să mă întind puţin.

– Şi ia şi o pastilă.

M-am dus în dormitor, mi-am scos pantofii – chinuitoare operaţiune – şi m-am culcat. Dar nu am luat nicio pastilă. Voiam să am mintea limpede. Trebuia să am mintea limpede de acum înainte. Kennedy urma să sosească în Dallas peste cinci zile.

Ai stat la hotelul Adolphus pentru că era aproape de ceva. De ce anume?

Păi, se afla în apropierea traseului pe unde va trece coloana prezidenţială, aşa cum fusese el publicat în ziar, ceea ce reducea numărul clădirilor la… ce să vezi! Doar două mii. Ca să nu mai numărăm şi statuile, monumentele şi zidurile în spatele cărora s-ar fi putut ascunde un aşa-zis lunetist. Şi câte alei erau pe traseu? Zeci. Câte pasaje rutiere cu benzi pentru maşinile de pompieri şi puncte de

trecere pe West Mockingbird Lane, Lemmon Avenue, Turtle Creek Boulevard? Coloana auto a preşedintelui va trece pe lângă toate acestea. Câte încă mai erau şi pe Main Street şi pe Houston Street?

Trebuie să-ţi aminteşti ori cine este, ori de unde va trage.

Dacă îmi aminteam unul din aceste două lucruri, celălalt va veni singur. Ştiam asta. Dar gândurile îmi tot reveneau la biserica de pe şoseaua 20 în faţa căreia întorsesem maşina. Sângele Mântuitorului de pe Highway 20. Mulţi îl considerau pe Kennedy un mântuitor. Cu siguranţă că aşa îl văzuse şi Al Templeton. El a…

Ochii mi s-au făcut mari şi am uitat să respir.

În camera cealaltă a sunat telefonul şi am auzit-o pe Sadie răspunzând în şoaptă, deoarece credea că dorm.

CU A UL LUI DU EZEU A L.

Şi mi-am adus aminte de ziua când văzusem numele întreg al lui Sadie cu anumite litere şterse, aşa că tot ce putusem citi fusese Doris Dun. Acum mă aflam în faţa unui acord armonic de aceeaşi magnitudine. Am închis ochii şi am vizualizat semnul din faţa bisericii. Apoi m-am văzut pe mine acoperind DU EZEU. Până am obţinut: CUVÂNTUL LUI AL.

Însemnările lui Al. Aveam agenda lui!

Dar unde? Unde o pusesem?

Uşa de la dormitor s-a deschis. Sadie a băgat capul înăuntru.

– Jake? Dormi?

– Nu, i-am răspuns. Stau un pic liniştit.

– Ţi-ai adus aminte de ceva?

– Nu, am zis. Îmi pare rău.

– Mai avem timp.

– Da. Şi-mi amintesc în fiecare zi câte ceva.

– Iubitule, a sunat Deke. Circulă o virozăprin şcoală şi s-a îmbolnăvit şi el. M-a întrebat dacă pot să mă duc mâine şi marţi. Poate şi miercuri.

– Du-te, am spus. Dacă nu te duci, o să vină el, aşa bolnav cum e. Şi nu mai e tânăr. Cine ştie ce poate păţi.

Trei cuvinte se aprindeau şi se stingeau în mintea mea, ca un tub de neon.

CUVÂNTUL LUI AL. CUVÂNTUL LUI AL. CUVÂNTUL LUI AL.

S-a aşezat pe pat lângă mine.

– Sigur?

– O să fie bine. O să am şi musafiri. Mâine vin fetele ADA, ţii minte?

ADA însemna Asistente din Dallas Acasă. Iar treaba lor era să verifice dacă nu turbasem încă, ceea ce ar fi dovedit că am, totuşi, cheaguri de sânge pe creier.

– Sigur. La nouă. Am notat pe calendar, în caz că se întâmplă să uiţi. Şi doctorul Ellerton…

– Vine la prânz. Ţin minte.

– Bravo, Jake. *Bravo*.

– A spus că o să aducă sandviciuri. Şi suc. Vrea să mă pună la îngrăşat.

– *Trebuie* să fii pus la îngrăşat.

– Şi miercuri am terapie. Tortură a picioarelor de dimineaţă, tortură a braţelor după-amiaza.

– Nu-mi place să te las singur atât de aproape de… ştii tu.

– Dacă-mi vine ceva în minte, am să te sun, Sadie.

M-a apucat de mână şi s-a aplecat atât de mult că i-am putut mirosi parfumul şi aroma de tutun a respiraţiei.

– Promiţi?

– Da. Sigur.

– Mă întorc cel mai târziu miercuri seara. Şi dacă Deke nu poate veni joi, atunci biblioteca va trebui să stea închisă.

– Voi fi în regulă.

M-a sărutat uşor pe buze, s-a dus la uşă, apoi s-a întors iar spre mine.

– Aproape că sper ca Deke să aibă dreptate şi toată povestea asta să fie doar o halucinaţie de-a ta. Nu suport

ideea să ştim ce se va întâmpla, dar să nu putem face nimic. Că vom sta la televizor şi ne vom uita la manifestaţii când cineva…

– O să-mi amintesc, am asigurat-o.

– Aşa o să fie, Jake?

– Trebuie.

A dat din cap, dar şi cu jaluzelele lăsate îi puteam citi îndoiala de pe chip.

– Putem să luăm cina înainte să plec. Închide ochii şi lasă medicamentul să-şi facă treaba. Dormi puţin.

Am închis ochii, convins fiind că nu voi dormi. Şi nu mă deranja, pentru că trebuia să mă gândesc la Cuvântul lui Al. Nu după mult timp am simţit miros de mâncare. Miros bun, miros plăcut. Când ieşisem din spital, încă vomitând şi cu diareea chinuindu-mă la fiecare zece minute, orice miros îmi făcea greaţă. Acum îmi era mult mai bine.

M-a luat somnul. Al stătea în faţa mea, într-unul din separeurile restaurantului lui, cu boneta albă înclinată pe sprânceana stângă. Ştabii orăşelului de provincie ne priveau din fotografii, dar poza cu Harry Dunning nu mai era pe perete. Îl salvasem. Poate că a doua oară îl voi salva şi de Vietnam. N-aveam de unde să ştiu.

– *Omul cu bilet galben încă te mai reţine, prietene, nu-i aşa?* m-a întrebat Al.

– *Da. Aşa e.*

– *Dar acum eşti mai aproape.*

– *Nu suficient. N-am nici cea mai mică idee unde am pus afurisita aia de agendă a ta.*

– *Ai pus-o la loc sigur. Pentru că are valoare. Te ajută cumva ce-ţi spun?*

Am vrut să-i spun că nu, dar m-am gândit: *Cuvântul lui Al are valoare. Valoare. Pentru că…*

Am deschis ochii şi, pentru prima oară după multe săptămâni, un zâmbet larg mi-a încreţit faţa.

Era într-o cutie de valori.

S-a deschis uşa.

– Ţi-e foame? Am păstrat mâncarea la cald.

– Ce?

– Jake, ai dormit mai bine de două ore.

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am dat jos picioarele din pat.

– Atunci, haide să mâncăm.

Capitolul 27

1

17 noiembrie 1963 (duminică)

După ce am mâncat, Sadie a vrut să spele vasele, dar i-am spus să se ducă să-şi strângă lucrurile în valijoara ei albastră cu margini rotunjite.

– Dar genunchiul tău…

– Genunchiul meu o să reziste la câteva farfurii. Trebuie să ridici ancora acum dacă vrei să mai prinzi ceva somn la noapte.

Zece minute mai târziu, vasele erau spălate, vârfurile degetelor mele erau zbârcite, iar Sadie era la uşă. Niciodată nu mi s-a mai părut mai frumoasă ca atunci, cu valijoara în mână şi cu buclele încadrându-i obrajii.

– Jake? Spune-mi un lucru bun despre viitor.

Surprinzător de puţine lucruri mi-au venit în minte. Telefoanele mobile? Nu. Atentatele sinucigaşe? Probabil că nu. Calote polare care se topesc? Poate cu altă ocazie. Şi am rânjit brusc:

– Îţi dau două la preţ de unul. Războiul Rece s-a încheiat şi preşedintele este negru.

A dat să zâmbească, dar a văzut că nu glumesc. A căscat gura:

– Adică vrei să-mi spui că la *Casa Albă* e un *negru?*

– Da. Deşi, în vremea mea, asemenea persoane preferă să fie numite afro-americani.

– Nu glumeşti?

– Nu.

– Doamne, Dumnezeule!

– Exact aceste cuvinte au fost rostite de o mulţime de oameni a doua zi după alegeri.

– Şi face… face treabă bună?

– Părerile diferă. Dacă vrei să ştii ce părere am eu, îţi pot spune că mi se pare că face tot ce poate, având în vedere complexităţile situaţiei.

– Cu aceste cuvinte, cred că am să mă întorc în Jodie, a râs ea zăpăcită. Şi am să conduc ca prin ceaţă.

A coborât rampa, şi-a pus valiza în cufărul-portbagaj al Gărgăriţei şi mi-a aruncat un sărut. Când să se urce la volan, mi-am dat seama că nu o puteam lăsa să plece aşa. Nu eram în stare să alerg – doctorul Perry zicea că o să mai dureze opt luni, poate chiar un an, până aveam să mă mişc mai bine –, dar am coborât şchiopătând rampa cât de repede puteam.

– Stai, Sadie, stai puţin!

Domnul Kenopensky stătea în faţa căsuţei de alături, în scaunul lui cu rotile, încotoşmănat într-o jachetă groasă şi ţinând pe genunchi un aparat de radio Motorola cu baterii. Pe trotuar, Norma Whitten mergea încet spre cutia poştală de la colţ, folosind pentru deplasare două bastoane care aduceau mai mult a beţe de schi, decât a cârje. S-a întors şi ne-a făcut cu mâna, încercând să-şi modeleze partea împietrită a feţei într-un zâmbet.

În lumina amurgului, Sadie m-a privit întrebător.

– Vreau să-ţi mai spun ceva, i-am zis. Vreau să-ţi spun că eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată în viaţă.

A izbucnit în râs şi m-a îmbrăţişat:.

– Idem, bunul meu domn.

Ne-am sărutat multă vreme şi poate că ne-am fi sărutat şi mai mult dacă nu am fi auzit un sunet sec din dreapta noastră. Domnul Kenopensky ne aplauda.

– Ai să mă suni, da? Ai să mă… cum spui tu? Ai să mă ţii la curent?

– Aşa spun şi am să te ţin.

Nu aveam absolut nicio intenţie s-o ţin la curent. Şi nici pe Deke şi nici pe cei de la poliţie.

– Fiindcă nu poţi să faci asta de unul singur, Jake. Eşti mult prea slăbit.

– Ştiu, i-am răspuns gândind: *ar fi bine să nu fiu.* Sună-mă ca să ştiu că ai ajuns acasă cu bine.

Când maşina ei micuţă a dispărut după colţ, domnul Kenopensky mi-a zis:

– Să ai grijă să te porţi cum se cuvine, Amberson. Fata asta nu-i de lăsat.

– Ştiu.

Am rămas în faţa aleii cât să mă conving că doamna Whitten reuşeşte să se întoarcă de la cutia poştală fără să cadă. A reuşit.

M-am întors în casă.

2

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi iau inelul cu chei de pe bufet şi să mă uit la ele, mirându-mă, tot timpul acesta, de ce Sadie nu mi le arătase niciodată ca să-mi zgâlţâie puţin memoria… dar sigur că nu se putea gândi la toate. Pe inel erau douăsprezece chei. Habar nu aveam ce anume deschideau cele mai multe dintre ele, deşi eram aproape sigur că aceea purtând marca Schlage era de la uşa casei mele din… Sabattus? Credeam că aşa se numea orăşelul unde locuiam, însă nu eram foarte sigur.

Pe inel era şi o cheie micuţă. Inscripţionată cu FE şi 775. Bravo, era cheia de la o cutie de valori, dar de la ce bancă? First Commercial? Suna a nume de bancă, dar nu era ăsta.

Am închis ochii şi am privit în întuneric. Am aşteptat, aproape convins că voi vedea ceea ce voiam… şi aşa s-a şi întâmplat. Am văzut un carnet de cecuri într-un portofel din piele *falsă* de aligator. M-am văzut pe mine deschizându-l. A fost surprinzător de uşor. Pe prima pagină a carnetului era tipărit nu doar numele pe care îl purtam în Tărâmul lui Demult, ci şi ultima mea adresă oficială de acolo.

214 W. Neely St. Apartment 1 Dallas, TX

Mi-am spus: *De acolo mi-a fost furată maşina.*

Şi mi-am mai spus: *Oswald. Pe asasin îl cheamă Oswald Rabbit.*

Nu, sigur că nu. Era om, nu personaj de desene animate. Dar pe aproape.

– Vin după tine, domnule Rabbit, am şoptit. Tot vin eu după tine.

3

Telefonul a sunat puţin înainte de nouă şi jumătate. Sadie ajunsese cu bine acasă.

– Bănuiesc că nu ţi-ai mai adus aminte de ceva? Ştiu, sunt o pisăloagă.

– Nu. Iar tu eşti atât de departe de a fi pisăloagă cât e luna de pământ.

Şi, dacă puteam, intenţionam să o ţin tot atât de departe de Oswald Rabbit.

Ca să nu mai vorbesc de soţia lui, al cărei nume putea sau nu să fie Mary şi de fetiţa lui, despre care eram aproape sigur că se numea Aprilie.

– Ţi-ai bătut joc de mine când mi-ai spus că un negru e la Casa Albă, nu-i aşa?

Am zâmbit.

– Mai aşteaptă puţin şi ai să vezi şi singură.

4

18 noiembrie 1963 (luni)

Asistentele ADA, una în vârstă şi teribilă, cealaltă tânără şi drăguţă, au sosit la ora nouă fix. Şi-au făcut treaba. Când cea în vârstă a considerat că m-am strâmbat, m-am zvârcolit şi am gemut suficient, mi-a dat un pliculeţ din hârtie cu două pastile în el.

– Analgezice.

– Nu cred că…

– Ia-le, mi-a ordonat laconica femeie. Sunt gratis.

Mi le-am vârât în gură, le-am ascuns sub limbă, am înghiţit nişte apă, apoi m-am scuzat şi m-am retras la baie unde le-am scuipat.

M-am întors la bucătărie, iar asistenta în vârstă mi-a spus.

– Faci progrese. Nu exagera.

– Sigur că nu.

– I-au prins?

– Poftim?

– Pe ticăloşii care te-au bătut.

– A… încă nu.

– Ai făcut ceva ce nu se cuvenea?

I-am adresat cel mai aiurit zâmbet al meu, cel despre care Christy spunea că mă face să semăn cu un moderator de jocuri televizate drogat la maxim.

– Nu-mi aduc aminte.

5

Doctorul Ellerton a venit la prânz şi a adus sandviciuri uriaşe cu friptură de vită, cartofi prăjiţi crocanţi din care curgea grăsimea şi sucurile promise. Am mâncat cât am putut, ceea ce a fost chiar foarte mult. Îmi revenea pofta de mâncare.

– Mike flutură ideea de a pune în scenă alt spectacol de varietăţi, mi-a spus. Pentru tine, acum. Dar minţile înţelepte au avut câştig de cauză. Un orăşel atât de mic nu poate face faţă atâtor acţiuni caritabile.

Şi-a aprins o ţigară, a aruncat chibritul în scrumieră şi a tras fumul cu multă poftă.

– I-au prins pe ticăloşii care te-au folosit pe post de sac de box? Ce mai ştii?

– Nu ştiu nimic, dar mă îndoiesc că i-ar fi prins. Mi-au luat tot din portofel, mi-au furat maşina şi au tăiat-o.

– În fond, ce căutai în zona aia din Dallas? Nu e chiar un cartier select.

Păi, se pare că locuiam acolo.

– Nu-mi aduc aminte. Probabil că mă dusesem în vizită la cineva.

– Te odihneşti suficient? Nu-ţi forţezi genunchiul prea tare?

– Nu.

Deşi îl voi forţa destul de mult în curând.

– Tot adormi din senin?

– Nu aşa de des.

– Minunat. Cred că…

A sunat telefonul.

– Trebuie să fie Sadie, am zis. Mă sună în pauza de prânz.

– Oricum, eu trebuie s-o şterg. Mă bucur că ai început să te mai împlineşti, George. Salut-o pe frumoasa doamnă din partea mea.

Am salutat-o. Şi ea m-a întrebat dacă mi-am amintit ceva *pertinent*. Din exprimarea ei prudentă mi-am dat seama că vorbea din cancelaria şcolii – şi când va termina de vorbit cu mine va trebui să-i achite doamnei Coleridge costul convorbirii interurbane. Iar această doamnă, pe lângă atribuţiile de contabil, mai avea şi urechi foarte lungi.

I-am răspuns că nu, nu mi-am amintit nimic, dar că aveam de gând să trag un pui de somn şi că speram să-mi aduc aminte ceva când mă voi trezi. Am adăugat că o iubesc (şi slavă Domnului că am putut să spun şi ceva adevărat), am întrebat-o ce mai face Deke, i-am urat o după-amiază plăcută şi am închis. Dar nu am tras un pui de somn. Mi-am luat cheile de la maşină şi servieta şi am plecat spre centrul oraşului. Speram din tot sufletul ca la întoarcere servieta mea să fie plină.

6

Am condus încet şi cu grijă, dar genunchiul mă durea foarte tare când am intrat în banca First Corn şi am prezentat cheia de la caseta de valori.

Imediat bancherul meu mi-a ieşit în întâmpinare şi mi-am amintit brusc numele lui: Richard Link. Ochii i s-au mărit de uimire când m-a văzut că şchiopătez.

– Ce-aţi păţit, domnule Amberson?

– Am avut un accident de maşină.

Speram să nu fi citit articolul din rubrica de fapte diverse din *Morning News.* Nici eu nu-l citisem, dar se publicase ceva despre întâmplarea mea: Domnul George Amberson din Jodie, bătut şi tâlhărit, găsit fără cunoştinţă, transportat la spitalul Parkland.

– Mă refac binişor.

– Mă *bucur*.

Cutiile de valori erau la subsol. Am coborât treptele una câte una, ţopăind greoi. Ne-am folosit cheile, iar apoi Link mi-a dus caseta într-unul din cubicule. L-am aşezat-o pe o măsuţă foarte îngustă, apoi mi-a arătat un buton din perete.

– Când sunteţi gata, sunaţi-l pe Melvin. El vă va ajuta.

I-am mulţumit şi, după ce a plecat, am tras perdeaua care despărţea cubiculul de restul subsolului. Descuiaserăm cutia, dar capacul îi era încă închis. M-am uitat lung la ea, respirând sacadat. Înăuntru se afla viitorul lui John Kennedy.

Am deschis-o. Deasupra era un teanc de bani şi tot felul de chestii din apartamentul meu de pe Neely Street, inclusiv primul meu carnet de cecuri de la First Corn. Dedesubt, se afla un top de foi prinse cu două benzi elastice. Pe prima foaie fusese scris la maşină *LOCUL CRIMEI*. Nu exista şi numele autorului, dar ştiam că era lucrarea mea. Mai jos am găsit un caiet albastru: Cuvântul lui Al. L-am luat în mână, încredinţat că toate paginile din el sunt albe. Că Omul cu bilet galben le şterse.

Te rog, nu.

L-am deschis. De pe prima pagină, o fotografie se uita la mine. O faţă îngustă, deloc atrăgătoare. Buze curbate într-un zâmbet pe care îl ştiam bine – oare nu-l văzusem de atâtea ori cu propriii mei ochi? Genul de zâmbet care spune: *Eu ştiu ce o să se întâmple, tu nu ştii, amărâtule.*

Lee Harvey Oswald. Nenorocitul care urma să schimbe lumea.

7

Iar amintirile au dat năvală peste mine în cubiculul acela, pe când mă luptam să-mi recapăt respiraţia.

Ivy şi Rosette de pe Mercedes Street. Numele de familie: Templeton, ca al lui Al.

Fetiţele cu coarda: *Charlie Chaplin e în Franţa.*

Silent Mike (Holy Mike) de la magazinul de electronice.

George de Mohrenschildt sfâşiindu-şi cămaşa, ca Superman.

Billy James Hargis şi generalul Edwin A. Walker.

Marina Oswald, frumoasa ostatică a asasinului, în pragul uşii mele de la numărul 214 de pe West Neely: *Rog, scuze, văzut hubcik?*

Clădirea cu Texas School Book Depository.

Etajul şase, fereastra dinspre sud-est. Cu cea mai bună vedere la Dealey Piaza şi la Elm Street, în locul unde se îngemăna cu Triple Underpass.

M-au apucat frisoanele. Mi-am încrucişat braţele strâns peste piept. Şi durerea m-a săgetat în cel stâng – fracturat de ţeava înfăşurată în postav. Dar nu i-am dat atenţie. Eram bucuros. Mă conecta la lumea reală.

Când m-am oprit din tremurat, am încărcat în servietă manuscrisul romanului neterminat, preţiosul caiet albastru şi toate celelalte. Am întins mâna spre butonul care îl va chema pe Melvin, dar m-am răzgândit şi am mai verificat o dată fundul cutiei. Am găsit alte două obiecte. O verighetă ieftină cumpărată de la amanet pentru a da un aer de

veridicitate istoriei pe care am spus-o la magazinul de electronice. O morişcă de jucărie roşie care aparţinuse fetiţei soţilor Oswald (June, nu April). Am pus morişca în servietă, iar verigheta în buzunarul de ceas de la pantaloni. O voi arunca pe drumul spre casă. Dacă şi când va fi momentul, Sadie va primi una mult mai frumoasă.

8

O bătaie în geam. Apoi o voce:

– … bine? Domnule, eşti bine?

Am deschis ochii, fără să ştiu, la început, unde mă aflu. M-am uitat la stânga şi am văzut un poliţist de patrulă, în uniformă, care ciocănea în geamul Chevroletului meu. Şi atunci mi-am adus aminte. Cam pe la jumătatea drumului înapoi spre Eden Fallows, epuizat şi exaltat şi îngrozit, toate la un loc, am simţit cum mi se furişează iarăşi în minte senzaţia aceea de *am să adorm.* Am intrat imediat într-o parcare din apropiere. Asta se întâmplase pe la ora două. Acum, după lumina care începuse să scadă, trebuie să fi fost în jur de patru.

Am deschis fereastra şi am spus:

– Scuze, domnule ofiţer. Am simţit din senin că mi se face foarte somn şi mi s-a părut mai sigur să trag pe dreapta.

M-a aprobat din cap.

– Da, da. Aşa se întâmplă când tragi la măsea. Câte pahare ai băut înainte să te urci la volan?

– Niciunul. M-am lovit la cap acum câteva luni.

Mi-am răsucit gâtul ca să-i arăt locul unde nu-mi mai creştea părul.

A părut pe jumătate convins, dar tot mi-a cerut să-i suflu în nas. Numai aşa m-a crezut pe deplin.

– Arată-mi permisul, mi-a zis.

I l-am arătat pe cel emis de statul Texas.

– Doar nu te gândeşti să conduci tot drumul până în Jodie?

– Nu, domnule ofiţer. Doar până în zona de nord a Dallasului. Stau la sanatoriul Eden Fallows.

Începusem să transpir. Speram că, dacă va observa, îşi va zice că este reacţia normală a unuia care aţipise într-o maşină închisă într-o zi călduroasă de noiembrie. Şi mai speram – din tot sufletul – că nu va dori să se uite în servieta de pe banchetă. În 2011 aş fi putut să refuz o asemenea cerere, spunând că doar un pui de somn tras în maşina personală nu constituie un motiv întemeiat. A dracu', parcarea nici măcar nu era contorizată. Însă în 1963, un poliţist ar fi putut să mă perchiziţioneze pur şi simplu. Şi nu ar descoperi droguri, dar *ar găsi* bani aruncaţi de-a valma, un manuscris al cărui titlu conţinea cuvântul *crimă* şi un caiet plin cu aiureli năucitoare despre Dallas şi J.F.K. Şi atunci aş fi dus la cea mai apropiată secţie de poliţie pentru interogatoriu, sau înapoi la Parkland pentru evaluare psihiatrică?

Poliţistul a rămas câteva clipe lângă maşină, masiv şi cu faţa roşie, ca poliţiştii din ilustraţiile lui Norman Rockwell de pe coperta revistei *Saturday Evening Post*. Apoi mi-a dat permisul înapoi.

– În regulă, domnule Amberson. Întoarce-te la Eden Fallows şi îţi sugerez să nu mai ieşi cu maşina astăzi. Arăţi destul de ofilit, somn sau nesomn.

– Exact asta intenţionez să fac.

După ce am pornit, l-am văzut în oglinda retrovizoare cum mă urmărea cu privirea. Eram convins că o să adorm din nou chiar înainte să-i ies din câmpul lui vizual. Iar de această dată se va întâmpla fără nicio avertizare; pur şi simplu voi ieşi de pe carosabil, voi urca pe trotuar, secerând, probabil, un pieton sau trei, înainte de a mă opri în vitrina unui magazin de mobilă.

Când am parcat, în cele din urmă, în faţa căsuţei mele cu rampa care ducea la uşa de intrare, mă durea capul, îmi curgeau ochii, genunchiul îmi pulsa… Dar amintirile despre

Oswald erau clare. Mi-am aruncat servieta pe masa din bucătărie şi am sunat-o pe Sadie.

– Te-am sunat şi eu când am venit de la şcoală, dar nu mi-ai răspuns, mi-a zis ea. Am fost îngrijorată.

– Am fost alături să joc cribbage cu domnul Kenopensky.

Aceste minciuni erau necesare. Trebuia să ţin minte asta. Şi trebuia să le spun cât se poate de bine pentru că mă cunoştea.

– Bravo.

Apoi, fără nicio pauză şi fără să-şi schimbe modulaţia glasului:

– Cum îl cheamă? Care este numele asasinului?

Lee Oswald. Aproape îmi scosese cuvintele din gură.

– Nu… tot nu ştiu.

– Ai ezitat. Te-am auzit.

Am strâns receptorul atât de tare că mâna a început să mă doară, aşteptând să-i aud acuzaţiile.

– De data asta aproape l-ai avut pe limbă, nu-i aşa?

– Am simţit ceva, am răspuns eu cu prudenţă.

Am mai vorbit vreo cincisprezece minute, iar tot timpul m-am uitat la servieta în care se aflau însemnările lui Al. M-a rugat să îi mai dau un telefon pe seară. I-am promis că aşa voi face.

9

Am hotărât să deschid caietul albastru doar după programul de ştiri *Huntley-Brinkley Report*. La acest punct nu mă mai aşteptam să găsesc şi altceva extrem de valoros din punct de vedere practic. Însemnările finale ale lui Al erau schematice şi grăbite; probabil că nu-şi închipuise că Misiunea Oswald ar putea dura atâta vreme. Nici eu nu crezusem una ca asta. Efortul de a ajunge la jigodia aia antipatică a fost ca mersul anevoios pe un drum acoperit cu crengi căzute din copaci şi, în final, trecutul reuşise să se protejeze. Dar îl *oprisem* pe Dunning. Iar gândul acesta mi-

a dat speranţă. Întrevedeam deja liniile principale ale unui plan care s-ar fi putut să-mi permită să îl opresc pe Oswald fără să ajung la puşcărie sau pe scaunul electric de la Huntsville. Aveam nişte motive excelente pentru a-mi dori să rămân liber. Iar cel mai bun dintre acestea se afla acum în Jodie, probabil pregătindu-i supă de pui lui Deke Simmons.

Mi-am adunat cu atenţie toate lucrurile din micuţul apartament de handicapat. În afară de maşina de scris nu voiam să las nimic care să amintească de George Amberson în urma mea. Şi speram să nu fiu nevoit să plec mai devreme de miercuri, dar, dacă Sadie îmi va spune că Deke se simte mai bine şi că are de gând să vină de marţi seară, voi fi nevoit să grăbesc lucrurile. Dar unde mă voi ascunde până îmi voi face treaba? Bună întrebare.

Un sunet de trompetă a anunţat începutul ştirilor NBC. A apărut Chet Huntley.

– După ce şi-a petrecut weekendul în Florida, unde a luat parte la testarea rachetei Polaris şi a făcut o vizită tatălui suferind, preşedintele Kennedy a avut ocupată întreaga zi de luni, când a conceput cinci discursuri în nouă ore.

Pe ecranul televizorului, un elicopter, *Marine One*, ateriza în ovaţiile mulţimii. În următorul cadru, Kennedy, netezindu-şi părul cu o mână şi îndreptându-şi cravata cu cealaltă, se apropia de mulţimea strânsă să-l întâmpine înapoia unei bariere improvizate. Se afla mult înaintea agenţilor de la serviciile secrete, care aproape alergau pentru a putea ţine pasul. Fascinat, l-am urmărit cum s-a strecurat printr-o breşă din barieră şi a păşit printre oameni, strângând mâini la dreapta şi la stânga. Cuprinşi de panică, agenţii s-au grăbit după el.

– Aşa au stat lucrurile în Tampa, a continuat Huntley, unde Kennedy a strâns mâinile cetăţenilor vreme de zece minute. Le dă bătăi de cap celor care au misiunea de a-l proteja, dar puteţi vedea că mulţimilor le place acest lucru.

Şi îi place şi lui, David, căci, în ciuda aşa-zisei sale rezerve, pare a se bucura de solicitările politicii.

Acum Kennedy se îndrepta spre limuzină, strângând mâini în continuare şi acceptând îmbrăţişări ocazionale din partea doamnelor. Automobilul era decapotabil, identic cu acela care îl va duce de la Love Field la întâlnirea cu glonţul lui Oswald. Poate *chiar era* aceeaşi maşină. O clipă, filmul alb-negru neclar a surprins un chip cunoscut din mulţime. Încremenisem pe canapea urmărindu-l pe preşedintele Statelor Unite care dădea mâna cu fostul meu agent de pariuri din Tampa.

N-aveam cum să ştiu dacă Roth fusese sincer atunci când povestise despre sifilis, sau dacă doar repeta un zvon, dar Eduardo Gutierrez slăbise foarte mult, părul începuse să i se răărească, iar în ochi avea o privire derutată, de parcă nu ştia prea bine unde se află sau chiar cine anume este. Aidoma agenţilor lui Kennedy, şi bărbaţii care îl flancau purtau costume greoaie în ciuda temperaturilor ridicate din Florida. A fost doar o imagine fugară, camera îndreptându-se apoi asupra lui Kennedy care se îndepărta în maşina deschisă care îl făcea atât de vulnerabil, făcând cu mâna şi zâmbind.

Huntley iarăşi, cu un surâs mirat pe chipul colţuros.

– Ziua aceasta *a avut* şi o faţetă amuzantă, David. Atunci când preşedintele a intrat în sala de bal de la International Inn, unde urma să vorbească în faţa membrilor Camerei de Comerţ din Tampa… ei bine, ascultă şi tu.

Înapoi la reportaj. În momentul când a apărut Kennedy, un domn în vârstă, îmbrăcat cu pantaloni tirolezi şi pălăriuţă aşijderea, a început să cânte imnul prezidenţial la un acordeon mai mare decât el. Luat prin surprindere, preşedintele a tresărit puternic, apoi şi-a ridicat mâinile în semn de *ei, asta-i acum!* Şi atunci l-am văzut aşa cum ajunsesem să îl văd pe Oswald – ca pe un om în carne şi oase. Din cauza surprizei şi a gestului care a urmat, am

descoperit ceva mai frumos chiar decât simţul umorului: am descoperit înţelegerea faţă de absurdul vieţii.

Şi David Brinkley surâdea:

– În cazul în care Kennedy va fi reales, poate că domnul acela va fi invitat să cânte la balul inaugural. Probabil că o polcă, nu imnul prezidenţial. Între timp, la Geneva…

Am închis televizorul, m-am întors pe canapea şi am deschis caietul lui Al.

În timp ce îl răsfoiam, tot aveam în faţa ochilor gestul acela de surpriză. Şi zâmbetul. Simţul umorului. Simţul absurdului. Bărbatul de la fereastra etajului al şaselea al Book Depository nu avea nici de unul, nici de celălalt. Oswald dovedise asta în repetate rânduri, iar unui asemenea om nu trebuie să-i fie îngăduit să schimbe istoria.

10

Am fost uimit să văd că ultimele cinci pagini din caietul lui Al se ocupau cu mişcările lui Lee în New Orleans şi cu eforturile lui zadarnice de a ajunge în Cuba prin Mexic. Doar ultima se referea la evenimentele dinaintea asasinatului, iar însemnările de aici erau superficiale. Fără îndoială că Al ştiuse partea aceasta pe de rost şi probabil că-şi închipuise că, dacă nu îl voi elimina pe Oswald până în a treia săptămână din noiembrie, va fi, oricum, mult prea târziu.

03.10.63: O. înapoi în Texas. Separat de Marina. Ea stă la Ruth Paine, O. vizite mai ales în weekend. Ruth îi face rost lui O. de o slujbă la Book Dep printr-un vecin (Buell Frazier). Ruth spune că O. este „un tânăr destoinic”.

În timpul săptămânii O. stă în Dallas. La o pensiune.

17.10.63: O. începe lucrul la Dep. Mută cărţi, descarcă remorci etc.

18.10.63: O. face 24 ani. Ruth şi Marina îi fac o petrecere-surpriză. O. le mulţumeşte. Plânge.

20.10.63: I se naşte fata nr.2: Audrey Rachel. Ruth o duce pe Marina la spit. (Parkland) când O. e la muncă. Puşca ascunsă în garajul domiciliului Paine, înfăşurată în pătură.

O. primeşte vizite repetate ale agentului FBI James Hosty. Declanşează paranoia.

21.11.63: O. vine la Paine acasă. O imploră pe Marina să se întoarcă la el. M. refuză. Ultima picătură pt. O.

22.11.63: O. îşi lasă toţi banii pe bufet pt. Marina. Şi verigheta. Merge din Irving la Book Dep cu Buell Frazier. Pachet înfăşurat în hârtie maro. Buell întreabă ce e în el. „Bare de perdele pt. apartamentul meu cel nou" îi spune O. Probabil că puşca Mann-Carc e dezasamblată. Buell parchează la 2 străzi de Book Dep. 3 min de mers pe jos.

11:50 a.m.: O. construieşte cuibul de lunetist în colţul de SE de la et. 6, cu bucăţi de carton care să-l ascundă de muncitorii din partea cealaltă care fac duşumeaua cea nouă. Pauza de prânz. Rămâne singur. Toţi îl aşteaptă pe Preş.

11:55 a.m.: O. asamblează & încarcă Mann-Carc.

12:29p.m.: Coloana prezidenţială ajunge în Dealey Piaza.

12:30 p.m.: O. trage trei focuri. Al 3-lea îl omoară pe J.F.K.

Informaţia de care aveam nevoie – adresa pensiunii unde stătea Oswald – nu se afla în notiţele lui Al. Mi-am înfrânat pornirea de a azvârli caietul. În schimb, m-am ridicat, mi-am pus haina şi am ieşit. Era aproape întuneric, iar pe cer se înălţa o lună trei sferturi plină. La lumina ei l-am văzut pe domnul Kenopensky în scaunul lui cu rotile. În poală avea nelipsitul aparat de radio.

Am coborât rampa şi m-am îndreptat şchiopătând spre el.

– Domnule K? Vă simţiţi bine?

O clipă nu mi-a răspuns şi nici nu s-a mişcat. Şi am fost convins că murise. Apoi şi-a ridicat privirea la mine şi mi-a zâmbit.

– Ascultam muzica mea preferată. Seara se transmit melodii swing la KMAT şi mă duc înapoi în timp. Pe vremuri eram cel mai bun dansator de Lindy şi de „ţopăitul iepuraşului”, deşi n-ai mai zice asta acum. Nu că-i frumoasă luna?

Era frumoasă la greu. Ne-am uitat tăcuţi la ea ceva vreme, iar eu m-am gândit la ce aveam de făcut. Poate că nu ştiam unde anume era Lee în această seară, dar ştiam unde este *puşca* lui: în garajul lui Ruth Paine, înfăşurată într-o pătură. Ce-ar fi dacă m-aş duce acolo şi aş lua-o? S-ar putea nici să nu fie nevoie să sparg uşa. Acesta era Tărâmul lui Demult, când oamenii din centrul ţării nu-şi încuiau casele, darămite garajele.

Dar dacă Al se înşelase? În fond, nu nimerise nici ascunzătoarea dinaintea atentatului împotriva lui Walker. Şi chiar dacă *era* acolo…

– La ce te gândeşti, băiete? m-a întrebat domnul Kenopensky. Ai o mutră nefericită. Sper că nu ai probleme cu fata.

– Nu.

Cel puţin nu încă.

– Poţi să-mi dai un sfat?

– Da, domnule, sigur că pot. De asta mai sunt buni moşnegii când li se termină zilele de dănţuit şi de călărit.

– Să zicem că ştii că un om o să facă un lucru foarte rău. Că e absolut chitit să-l facă. Dacă l-ai împiedica o dată – cu vorba bună, de exemplu – crezi că ar mai încerca din nou, sau ar renunţa pentru totdeauna?

– Greu de spus. Te gândeşti poate că individul acela care a tăiat faţa fetei tale o să se întoarcă să-şi termine treaba?

– Cam aşa ceva.

– Imbecilul.

Nu era o întrebare.

– Da.

– Ăia cu ceva minte în cap înţeleg o aluzie, a spus domnul Kenopensky. Demenţii nu prea. Am văzut multe poveşti din astea pe vremea Mişcării fermierilor, înainte să apară electricitatea şi telefoanele. Îi ameninţi, se întorc, îi iei la bătaie, te atacă prin surprindere – mai întâi pe tine, apoi ţinta lor. Îi bagi la răcoare, aşteaptă să iasă. Cel mai sigur e să-i închizi pe viaţă într-un penitenciar. Sau să-i omori.

– Şi eu m-am gândit la fel.

– Nu-l lăsa să-i strice şi obrazul celălalt, dacă asta intenţionează. Ai o responsabilitate dacă ţii la ea atât de mult cât laşi să se vadă.

Cu siguranţă că aveam o responsabilitate, chiar dacă nu Clayton era problema. M-am întors în apartamentul meu modular, mi-am făcut o cafea tare şi m-am aşezat cu un carneţel în faţă. Planul îmi era mai limpede acum şi voiam să încep să-mi notez detaliile.

Dar n-am făcut decât nişte mâzgălituri. Şi am adormit.

Când m-am trezit, era aproape miezul nopţii şi mă durea obrazul pe care mi-l culcasem pe muşamaua în carouri de pe masa din bucătărie. M-am uitat la carneţel. Nu ştiam dacă făcusem desenul acela înainte de a adormi sau dacă mă trezisem suficient timp cât să-l fac. Pur şi simplu nu-mi aminteam.

Era o armă. Nu o puşcă Mannlicher-Carcano, ci un pistol. Pistolul *meu*. Cel pe care îl ascunsesem sub treptele de la numărul 214 de pe West Neely Street. Probabil că încă mai era acolo. *Speram* să mai fie încă acolo.

Urma să am nevoie de el.

11

19 noiembrie 1963 (marţi)

Sadie m-a sunat de dimineaţă şi mi-a spus că Deke se simte puţin mai bine, dar că vrea să-l determine să stea acasă şi ziua următoare.

– Altfel, s-ar putea să-i revină viroza. Dar îmi fac bagajul mâine dimineaţă înainte de a pleca la şcoală şi pornesc spre tine imediat ce se termină ora a şasea.

Ora a şasea se termina la unu şi zece. Ceea ce însemna că trebuia să fiu plecat din Eden Fallows pe la patru după-amiaza cel târziu. Numai să fi ştiut încotro.

– Abia aştept să te văd.

– Ai o voce cam morocănoasă. Te doare iarăşi capul?

– Puţin, am spus şi era adevărat.

– Întinde-te şi pune-ţi o compresă rece pe ochi.

– Aşa voi face.

Nu aveam nici cea mai mică intenţie să fac aşa ceva.

– Te-ai mai gândit?

De fapt, chiar mă gândisem. Mă gândisem că nu ar fi suficient să-i fur puşca lui Lee. Iar să-l împuşc acasă la Ruth Paine ar fi o decizie proastă. Nu doar pentru că probabil că aş fi prins. Dacă puneam la socoteală şi cei doi fii ai lui Ruth, în casă erau patru copii. Aş fi putut încerca, totuşi, dacă Lee ar fi venit pe jos de la staţia de autobuz, dar îl aducea cu maşina Buell Frazier, vecinul care îi făcuse rost de slujbă la cererea lui Ruth Paine.

– Nu, i-am răspuns. Încă nu.

– Ne va veni nouă o idee. Aşteaptă şi ai să vezi.

12

Am condus (încet, dar cu încredere tot mai mare) maşina traversând oraşul până pe West Neely, întrebându-mă mereu ce anume voi face dacă apartamentul de la parter se ocupase între timp. Probabil că voi cumpăra altă armă… Dar eu voiam acel pistol Police Special calibrul .38, fie şi numai pentru că avusesem unul exact la fel în Derry, iar misiunea aceea se dovedise un succes.

Prezentatorul ştirilor, Frank Blair, de la emisiunea *Today*, spunea că preşedintele Kennedy ajunsese la Miami unde a fost întâmpinat de o mulţime însemnată de *cubanos*. Unii ţineau pancarte pe care scria VIVA J.F.K., iar alţii aveau un banner care zicea: KENNEDY NE TRĂDEAZĂ CAUZA. Dacă nu se schimba nimic, mai avea de trăit doar şaptezeci şi două de ore. Oswald, care avea să-l depăşească doar cu foarte puţin, era probabil acum în Book Depository, poate încărcând cutii din carton într-unul din lifturi, poate în pauză, bând cafea.

S-ar putea să reuşesc să îl prind acolo – nu ar fi nevoie decât să urc scările şi să-l omor –, dar aş risca să fiu imobilizat de colegii lui. După ce l-aş rezolva, dacă am noroc. Înainte, dacă nu am. În oricare din aceste situaţii, data viitoare când o voi vedea pe Sadie Dunhill va fi din spatele unui geam din sticlă armată. Credeam că aş fi putut să renunţ la binele meu ca să îl pot opri pe Oswald – aş fi putut să *mă sacrific,* cum zic eroii. Dar nu voiam să se sfârşească aşa. O voiam şi pe Sadie a mea şi îmi voiam şi felia de tort.

Pe iarba din faţa casei de la numărul 214 de pe West Neely era instalat un grătar, iar pe balcon era un balansoar nou, dar jaluzelele erau trase şi nu era nicio maşină acolo. Am parcat, mi-am spus că tipii îndrăzneţi sunt şi frumoşi şi am urcat treptele spre uşa de la intrare. Mă aflam în acelaşi loc în care stătuse Marina pe 10 aprilie când mă vizitase şi am bătut la fosta mea uşă aşa cum bătuse ea atunci. Dacă îmi răspundea cineva, aveam să fiu Frank Anderson care încearcă să vândă *Enciclopedia Britannica* (eram prea bătrân ca să vând *Grit*). Dacă stăpâna casei îşi va exprima interesul, îi voi promite să revin a doua zi cu exemplarele.

Dar nu mi-a deschis nimeni. Poate stăpâna casei era la muncă. Poate era într-o vizită prin vecini. Poate era în dormitorul care fusese al meu şi dormea dusă după o beţie zdravănă. În fond, nu-mi păsa câtuşi de puţin unde era, atâta vreme cât apartamentul părea gol, iar strada era

pustie. Nu se zărea nici măcar doamna Alberta Hitchinson, santinela înarmată cu cadru ortopedic.

Am coborât treptele verandei, în maniera laterală pe care mi-o perfecţionasem, am pornit spre stradă, m-am întors ca şi cum aş fi uitat ceva şi m-am uitat sub trepte. Da, pistolul era tot acolo, pe jumătate îngropat în frunzele veştede. M-am aşezat în genunchiul cel zdravăn, l-am înşfăcat şi mi l-am vârât în buzunar. M-am uitat în jur şi nu am văzut pe nimeni. Am şchiopătat până la maşină, am pus arma în torpedo şi am plecat de acolo.

13

În loc să mă îndrept către Eden Fallows, m-am dus în centru, la un magazin de articole sportive, de unde am cumpărat o trusă de curăţat arme şi o cutie cu gloanţe. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca pistolul să nu tragă sau să-mi explodeze în faţă.

Apoi am oprit la hotelul Adolphus. Portarul mi-a spus că până săptămâna următoare nu aveau camere libere – toate hotelurile din Dallas erau pline din cauza vizitei preşedintelui – dar, după ce i-am dat un dolar, a fost mai mult decât foarte bucuros să-mi permită să-mi las maşina în parcarea hotelului.

– Dar trebuie să plecaţi pe la patru. Cam pe atunci vin clienţii cu camere rezervate.

Era deja miezul zilei. Şi până în Dealey Piaza nu erau mai mult de trei, patru cvartale, dar am mers foarte încet. Eram obosit şi capul mă durea rău, deşi luasem o pastilă. Texanii obişnuiesc să conducă cu claxoanele apăsate şi fiecare ţiuit îmi sfredelea creierul. Mă opream des să mă odihnesc, sprijinindu-mă de ziduri şi stând pe piciorul cel bun ca un cocostârc. Un taximetrist ieşit din schimb m-a întrebat dacă mă simt bine; l-am asigurat că da. Era o minciună. Eram supărat şi mă simţeam oribil. Un om cu un

genunchi nefuncţional nu ar trebui să poarte pe umeri viitorul lumii.

Mi-am aşezat fundul cu recunoştinţă pe aceeaşi bancă pe care am stat în 1960, la câteva zile după ce ajunsesem în Dallas. Ulmul, la umbra căruia stătusem atunci, astăzi îşi agita în vânt ramurile goale. Mi-am întins piciorul suferind, apoi m-am concentrat asupra clădirii cubice din cărămidă care adăpostea Book Depository. Ferestrele dinspre străzile Houston şi Elm scânteiau în soarele cu dinţi al după-amiezii. *Ştim un secret,* îmi spuneau ele. *O să ajungem celebre, mai ales sora noastră din colţul de sud-est al etajului al şaselea. O să ajungem celebre, iar tu nu ne poţi opri.* Întreaga clădire părea că emană un soi de ameninţare tâmpă. Şi oare doar eu aveam senzaţia asta? Poate că nu, căci am văzut câteva persoane care traversau Elm ca să nu fie nevoite să treacă prin faţa ei. Chiar acum Lee era înăuntru şi eram convins că multe din gândurile lui semănau cu ale mele. *Pot s-o fac? O voi face? Aceasta e soarta mea?*

Robert nu mai este fratele tău, i-am spus în gând. *Eu sunt fratele tău acum, Lee, fratele tău de arme. Doar că nu ştii încă.*

O locomotivă a şuierat din spatele clădirii. Un stol de porumbei speriaţi şi-au luat zborul. S-au rotit o dată pe deasupra reclamei Hertz de pe acoperiş, apoi s-au îndreptat spre Forth Worth.

Dacă l-aş omorî înainte de douăzeci şi doi, l-aş salva pe Kennedy, dar mai mult ca sigur că aş ajunge fie la închisoare, fie la balamuc pentru următorii douăzeci sau treizeci de ani. Dar dacă l-aş ucide *chiar* pe douăzeci şi doi? Poate atunci când îşi asamblează puşca?

Era teribil de riscant să aştept până atunci, şi încercasem din toate puterile să evit asta, dar acum credeam că se putea face şi că probabil era cea mai bună ocazie pe care o aveam. Ar fi fost mult mai bine dacă aş fi avut un coechipier care să mă ajute, dar nu exista decât Sadie şi nu voiam s-o implic. Nici măcar, mi-am dat eu

seama cu tristeţe, dacă asta ar fi însemnat moarte pentru Kennedy şi puşcărie pentru mine. Suferise destul.

Am pornit încet pe drumul înapoi spre hotel ca să-mi recuperez maşina. M-am uitat o ultimă dată peste umăr la Book Depository. Şi clădirea se uita la mine. Nu încăpea nicio îndoială. Şi *bineînţeles* că totul se va sfârşi acolo, fusesem tâmpit să-mi închipui altceva. Fusesem mânat spre matahala aia de cărămidă ca o vacă spre abator.

14

20 noiembrie 1963 (miercuri)

În zori m-am trezit brusc dintr-un vis pe care nu reuşeam să mi-l amintesc, cu inima bătându-mi cu putere.

Ştie.

Ce ştie?

Că ai minţit-o când i-ai spus că nu-ţi aduci aminte.

– Nu, am spus cu voce îngroşată de câlţii somnului.

Ba da. A avut grijă să te anunţe că va pleca încoace abia după ora a şasea, pentru că nu vrea să ştii că intenţionează să vină mult mai devreme. De fapt, s-ar putea să fie pe drum chiar acum. O să intre cam pe la jumătatea şedinţei tale de terapie de dimineaţă.

Nu voiam să cred aşa ceva, dar mi se părea inevitabil.

Unde aveam de gând să mă duc? Iar atunci, când stăteam pe marginea patului în zorii zilei de miercuri, răspunsul la această întrebare mi s-a părut inevitabil. De parcă subconştientul meu ar fi ştiut tot timpul că acolo voi ajunge. Trecutul rezonează, are ecouri.

Dar mai întâi trebuia să scriu ceva la maşina mea cea veche. Un bilet deloc plăcut.

15

20 noiembrie 1963

Dragă Sadie,

Te-am minţit. Şi cred că bănuieşti asta de ceva timp. Cred că ţi-ai pus în minte să vii mai devreme astăzi. De aceea nu mă vei mai vedea până după vizita lui J.F.K. în Dallas, de poimâine.

Dacă totul merge aşa cum sper eu, vom trăi mult şi fericiţi într-un alt loc. La început ţi se va părea straniu, dar cred că te vei obişnui. Te voi ajuta. Te iubesc şi de aceea nu te pot lăsa să iei parte la toată povestea asta.

Te rog să ai încredere în mine, să ai răbdare şi să nu te miri dacă ai să-mi citeşti numele şi ai să-mi vezi poza în ziare – probabil aşa se va întâmpla dacă lucrurile merg cum sper eu. Mai presus de toate nu încerca să dai de mine.

Cu toată dragostea, Jake

PS: Arde biletul acesta.

16

Mi-am împachetat viaţa de George Amberson şi am pus-o în portbagajul Chevroletului meu fiţos, am lăsat un bilet în uşă pentru terapeut şi am plecat cu inima grea şi plină de nostalgie. Sadie plecase din Jodie încă mai devreme decât îmi imaginasem eu – chiar înainte de răsăritul soarelui. Eu am ieşit din Eden Fallows la ora nouă. Ea a oprit în faţa căsuţei mele la nouă şi un sfert, a citit biletul care anula şedinţa de fizioterapie şi a intrat folosind cheia pe care i-o dădusem. De maşina de scris era sprijinit un plic cu numele ei. L-a deschis, a citit scrisoarea, s-a aşezat pe canapea în faţa televizorului stins şi a plâns. Încă mai plângea când a apărut terapeutul… dar arsese biletul aşa cum îi cerusem.

17

Mercedes Street era tăcută sub un cer mohorât. Nici fetiţele cu coarda nu se vedeau. Probabil că erau la şcoală, unde ascultau fascinate cum învăţătoarea le vorbeşte despre apropiata vizită prezidenţială. Aşa cum mă aşteptasem, semnul DE ÎNCHIRIAT era agăţat încă de balustrada rahitică. Pe el era trecut şi un număr de telefon. M-am dus până la parcarea depozitului Montgomery Ward şi am sunat din cabina aflată lângă platforma de încărcare. Nu mă îndoiam câtuşi de puţin că bărbatul care mi-a

răspuns cu un laconic „Da, Merritt aici” era acelaşi individ care închiriase apartamentul de la 2703 lui Lee şi Marinei. Îi aveam în faţa ochilor pălăria Stetson şi cizmele ţipătoare cu tigheluri mari.

I-am spus ce anume doresc, iar el a început să râdă în batjocură.

– Nu închiriez cu săptămâna. E o casă bună, amice.

– E o groapă de gunoi, l-am repezit. Am fost înăuntru. Ştiu cum e.

– Ia ascultă puţin…

– Nu, amice, ascultă *tu* puţin. Îţi dau cincizeci de dolari pentru un weekend în gaura aia de şobolan. Asta înseamnă aproape chiria pe o lună, iar începând de luni poţi să pui iar anunţul la vedere.

– Da’ de ce vrei să…

– Pentru că vine Kennedy şi toate hotelurile din Dallas şi Forth Worth sunt pline. Am bătut o cale lungă ca să apuc să îl văd şi nu am intenţia să dorm sub cerul liber în Fair Park sau în Dealey Piaza.

Am auzit scăpăratul unei brichete în vreme ce Merritt a făcut o pauză de gândire.

– Timpul trece, i-am spus. Tic-tac.

– Cum te cheamă, amice?

– George Amberson.

Îmi cam doream să mă fi mutat în casă fără acest telefon. Şi aş fi făcut-o, dar nu-mi doream să fiu vizitat de poliţia din Forth Worth. Mă îndoiam că locuitorilor de pe strada unde găinile erau aruncate uneori în aer pentru a marca sărbătorile importante le-ar fi păsat cât negru sub unghie că printre ei este unul care stă ilegal în casă, dar paza bună trece primejdia rea. Nu mă mai aflam în faţa castelului din cărţi de joc; locuiam în el.

– Ne întâlnim în faţă într-o jumătate de oră, hai, patruzeci şi cinci de minute.

– Te aştept înăuntru, i-am zis. Am cheie.

Din nou tăcere. Apoi:

– De unde o ai?

N-aveam de gând s-o pârăsc pe Ivy, chiar dacă acum stătea în Mozelle.

– De la Lee. Lee Oswald. Mi-a dat-o ca să-i ud florile.

– Pişăciosul ăla avea *flori?*

I-am închis telefonul în nas şi m-am întors la numărul 2703. Probabil motivat de curiozitate, temporarul meu proprietar a venit după numai cincisprezece minute. Aceeaşi pălărie Stetson, aceleaşi cizme fandosite, acelaşi Chrysler. Eu stăteam în prima cameră, ascultând fantomele celor care trăiau încă. Aveau multe de spus.

Merritt voia să mă tragă de limbă cu privire la Oswald – chiar era comunist? Am spus că nu, că era un băiat bun din Louisiana care lucra într-un loc de unde vineri se va vedea foarte bine coloana prezidenţială. Am mai spus că speram ca Lee să mă lase să stau şi eu acolo cu el.

– Al dracului Kennedy! aproape a urlat Merritt. Ăsta pe bune *e comunist*. Ar trebui să fie împuşcat.

– O zi bună îţi doresc, i-am zis deschizând uşa.

A ieşit, dar fără prea mare tragere de inimă. Individul ăsta se obişnuise cu chiriaşi care se ploconeau în faţa lui, cărora le era teamă de el. S-a întors spre zidul dărăpănat.

– Să laşi locul la fel de curat şi îngrijit cum l-ai găsit, m-auzi?

M-am uitat în jur la covorul zdrenţuit din living, la tencuiala crăpată şi la fotoliul şchiop.

– Nicio grijă, i-am răspuns.

M-am aşezat la loc şi am încercat să mă racordez iarăşi la lumea fantomelor: Lee şi Marina, Marguerite şi de Mohrenschildt. Dar am avut iarăşi una din crizele mele de somn. Când m-am trezit, am crezut că rimele pe care le aud veneau din visul avut înainte.

– *Charlie Chaplin e în FRAANŢA şi ţie nu-ţi tace CLANŢA!*

Dar n-au tăcut atunci când am deschis ochii. M-am dus la fereastră şi m-am uitat afară. Fetiţele erau puţin mai înalte

şi puţin mai mari, dar sigur că ele erau, Trio-ul cel Teribil. Cea care sărea acum coarda avea nişte pete pe faţă, deşi părea că mai are de aşteptat încă vreo patru ani până la acneea adolescenţei. Poate era rubeolă.

– *Am-bam-bus!*

– Ţine-te de urs! am şoptit eu şi m-am dus în baie să-mi dau cu apă pe ochi.

Robinetul a râgâit un şuvoi de apă cu rugină, dar destul de rece ca să mă trezească. La Timexul ieftin cu care îmi înlocuisem ceasul distrus am văzut că era ora două şi jumătate. Nu-mi era foame, dar trebuia să mănânc ceva, aşa că m-am dus cu maşina la restaurantul Bar-B-Q al domnului Lee. Apoi, la întoarcere, am oprit la o farmacie şi mi-am mai luat o cutie cu prafuri împotriva durerilor de cap. Mi-am cumpărat, de asemenea, două romane de John D. MacDonald.

Fetiţele cu coarda nu se mai vedeau. Iar Mercedes Street, de obicei destul de stridentă, era cufundată într-o linişte ciudată. *Ca înainte de ridicarea cortinei pentru actul patru,* mi-am spus. Am intrat în casă şi am încercat să mănânc, dar, deşi costiţele erau fragede şi picante, le-am aruncat aproape pe toate la gunoi.

18

Am încercat să dorm în dormitorul cel mare, dar umbra lui Lee şi a Marinei erau mult prea vii acolo. Înainte de miezul nopţii m-am mutat în dormitorul cel mic. Fetiţele desenate ale lui Rosette Templeton încă mai erau pe pereţi şi mi s-a părut că mă mai calmează imaginea bluzelor lor identice (Verde de Pădure trebuie să fi fost creionul preferat al lui Rosette) şi a pantofilor lor uriaşi şi negri. Mi-am spus că aceste fetiţe desenate ar face-o pe Sadie să zâmbească, mai ales cea cu diadema de Miss America.

– Te iubesc, draga mea, am şoptit şi am adormit.

19

21 noiembrie 1963 (joi)

Nu am avut nevoie de micul dejun aşa cum nu avusesem nevoie de cină cu o seară înainte, dar pe la 11:00 mi-am zis că trebuie neapărat să beau o cafea. Cam vreo tonă. Am înşfăcat unul din romanele cele noi – *Trânteşte uşa cea mare* se chema acesta – şi m-am repezit la Happy Egg pe Braddock Highway. Televizorul din spatele tejghelei era deschis şi am urmărit alte reportaje despre sosirea lui Kennedy în San Antonio unde urma să fie întâmpinat de Lyndon şi Bird Johnson. La festivităţi vor mai fi prezenţi şi guvernatorul John Connaly alături de soţia sa, Nellie.

Pe imaginile care îi înfăţişau pe soţii Kennedy traversând asfaltul bazei aeriene Andrews din Washington şi îndreptându-se către avionul prezidenţial vopsit în alb şi albastru, o corespondentă care părea că se va scăpa de urgenţă în chiloţi, vorbea despre noua coafură a lui Jackie, „scoasă în evidenţă de eleganta beretă neagră” şi despre linia fină a „costumului cu cordon, creaţie a designerului ei preferat, Oleg Cassini”. Poate Cassini era creatorul de modă preferat, dar eu ştiam foarte bine că doamna Kennedy mai avea şi altă ţinută la ea. Creată de Coco Chanel. Un taior din lână roz cu guler negru. Bineînţeles, purtat cu o tocă roz. Taiorul va merge destul de bine cu trandafirii pe care îi va primi la Love Field, dar mai puţin cu sângele care va împroşca fusta şi ciorapii şi pantofii.

20

M-am întors pe Mercedes Street şi am citit cele două romane. Am aşteptat ca trecutul neîndurător să mă strivească aşa cum faci cu o muscă enervantă sau să se prăbuşească acoperişul peste mine, sau să se deschidă pământul şi să înghită casa de la numărul 2703. Am curăţat pistolul, l-am încărcat, apoi l-am descărcat şi l-am curăţat

din nou. Aproape speram să fiu cuprins de unul dintre accesele mele subite de somn – măcar ar fi trecut timpul mai repede –, dar nici vorbă de aşa ceva. Minutele se târau ca melcul, înspre locul unde, fără voia lor, vor deveni ore, fiecare din acestea aducându-l şi mai aproape pe Kennedy de intersecţia dintre străzile Elm şi Houston.

Fără crize de somn astăzi, mi-am spus. *Asta va fi mâine. La momentul crucial voi cădea în neştiinţă. Iar când voi deschide ochii, fapta va fi fost făcută, iar trecutul va fi reuşit să se protejeze.*

S-ar putea. Ştiam că era foarte posibil. Şi dacă aşa vor sta lucrurile, va trebui să iau o hotărâre: să o găsesc pe Sadie şi să o iau de soţie, sau să mă întorc şi să iau totul de la început. Gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că nu era nicio hotărâre de luat. Nu aveam puterea să iau totul de la capăt. Într-un fel sau altul, asta era. Ultimul foc al vânătorului.

În seara aceea, familiile Kennedy, Johnson şi Connaly au luat cina în Houston, la un eveniment organizat de Liga Cetăţenilor Latino-Americani. Bucătăria a fost argentiniană: *ensalada rusa* şi tocana cunoscută sub numele de *guiso*. Jackie a ţinut discursul de după masă – în spaniolă. Eu am mâncat hamburgeri şi cartofi prăjiţi… sau, mai bine zis, am încercat să mănânc. După doar câţiva dumicaţi şi mâncarea asta a luat drumul coşului de gunoi din curte.

Terminasem ambele romane. Mi-a trecut prin minte să-mi scot manuscrisul din portbagaj, dar îmi făcea rău doar gândul de a-l citi. Aşa că, până s-a întunecat afară, n-am făcut nimic altceva decât să stau în fotoliul paradit şi să mă uit pe pereţi. Apoi m-am dus în dormitorul cel mic unde dormiseră şi Rosette Templeton, şi June Oswald. Mi-am scos pantofii, dar nu m-am dezbrăcat, şi m-am întins punându-mi sub cap perna scaunului din living. Lăsasem uşa deschisă şi nu stinsesem lumina din cealaltă cameră, aşa că puteam vedea fetiţele desenate cu bluze verzi. Ştiam că noaptea ce avea să vină va face ca ziua nesfârşită ce tocmai trecuse să

mi se pară scurtă; voi sta întins pe pătuţul cel mic, cât se poate de treaz, cu picioarele atârnând pe jos, până la prima geană de lumină a zilei de douăzeci şi doi noiembrie.

Şi a fost o noapte lungă. M-au chinuit întrebările şi regretele şi gândurile la Sadie. Cele mai rele. Dorul de ea era atât de puternic încât îmi provoca o suferinţă aproape fizică. La un moment dat, probabil mult după miezul nopţii (renunţasem să mă mai uit la ceas pentru că mişcarea lentă a acelor mi se părea prea deprimantă), am căzut într-un somn adânc şi fără vise. Dumnezeu ştie cât aş fi dormit dacă nu m-ar fi trezit cineva. Cineva care mă scutura cu blândeţe de mână.

– Haide, Jake. Deschide ochii.

Am făcut cum mi se spusese, deşi am fost absolut convins că încă mai dormeam şi că visam, atunci când am văzut persoana care stătea pe marginea patului lângă mine. Sigur că visam. Dar apoi am întins mâna, am atins blugii decoloraţi şi le-am simţit ţesătura sub palmă. Părul îi era prins în coadă, chipul nefardat, cicatricele de pe obrazul stâng clare şi unice. Sadie. Mă găsise.

Capitolul 28

1

22 noiembrie 1963 (vineri)

M-am ridicat şi am luat-o în braţe fără să mă gândesc la ce se petrecea. M-a îmbrăţişat şi ea, cât de tare a putut. Apoi am sărutat-o, bucuros să simt că e adevărată – amestecul de arome de tutun şi Avon. Rujul i se şterse; îl mâncase aproape pe tot din cauza agitaţiei. Am simţit parfumul şamponului, al deodorantului, amestecat cu izul uleios al transpiraţiei pe care o declanşează încordarea nervoasă. Şi am atins-o: şoldul şi sânul şi cicatricele de pe obraz. Da, era adevărată.

– Cât e ceasul? am întrebat, pentru că mi se oprise credinciosul Timex.

– Opt şi un sfert.

– Glumeşti? Nu se poate!

– Ba se poate. Şi este normal să te miri aşa. De câtă vreme n-ai mai dormit ca lumea, în afară de pierderile astea bruşte de cunoştinţă de câte două ore?

Încercam să mă obişnuiesc cu ideea că Sadie era aici, în casa din Fort Worth unde locuiseră Lee şi Marina. Dar cum era posibil? Pentru numele lui Dumnezeu, *cum?* Şi nu doar la asta mă gândeam. Kennedy era de asemenea în Forth Worth şi ţinea chiar acum un discurs la Texas Hotel în faţa membrilor Camerei de Comerţ din oraş.

– Am valiza în maşină, a spus ea. Mergem cu Broscuţa sau cu Chevroletul tău acolo unde trebuie să mergem? S-ar putea să fie mai bine dacă am lua Broscuţa. E mai uşor de parcat. Chiar şi aşa, s-ar putea să plătim o căruţă de bani pentru un loc dacă nu plecăm chiar acum. Speculanţii au ieşit deja pe traseu. I-am văzut când am venit.

– Sadie…

Mi-am scuturat capul încercând să-mi limpezesc gândurile şi am început să mă încalţ. Aveam multe gânduri în cap, o sumedenie, dar se învârteau ca bucăţile de hârtie într-un ciclon şi nu mă puteam agăţa de niciunul.

– Aici sunt, mi-a răspuns ea.

Da. Asta era problema.

– Nu se poate să vii cu mine. E prea primejdios. Am crezut că ţi-am explicat, dar poate că nu am fost suficient de clar. Trecutul te muşcă atunci când încerci să-l schimbi. Ţi se repede la beregată, dacă îi dai ocazia.

– Ai fost foarte clar. Dar nu poţi să faci singur ce ai de făcut. Priveşte realitatea în faţă, Jake. Ai pus două sau trei kilograme la loc, dar tot eşti slab ca o sperietoare de ciori. Şchiopătezi şi şchiopătezi *tare*. Trebuie să te opreşti să-ţi odihneşti piciorul la fiecare două, trei sute de paşi. Ce te faci dacă o să fie nevoie să o iei la fugă?

N-am spus nimic. Dar o ascultam în timp ce mi-am întors şi reglat ceasul.

– Şi nu asta e cel mai rău lucru. Tu – au! Ce faci?

O ciupisem de coapsă.

– Vreau să mă conving că eşti reală. Tot nu pot să cred.

Air Force One urma să aterizeze pe Love Field peste trei ore. Şi cineva îi va da lui Jackie Kennedy un buchet de trandafiri. În celelalte oraşe din Texas primise trandafiri galbeni, dar buchetul primit în Dallas avea să fie roşu.

– Sunt reală şi sunt aici. Ascultă-mă, Jake. Cel mai rău lucru nu e că nu ţi-ai recăpătat puterile. Cel mai rău lucru e că adormi fără să vrei şi pe neaşteptate. Te-ai gândit la problema asta?

Mă gândisem mult.

– Dacă trecutul este aşa de răuvoitor cum zici tu că este, ce crezi că se va întâmpla dacă vei reuşi să te apropii de omul pe care îl urmăreşti, înainte ca el să apuce să apese pe trăgaci?

Trecutul nu era tocmai răuvoitor, nu acesta era cuvântul potrivit, dar am înţeles ce vrea să spună şi nu puteam să o

contrazic.

– Nu ştii în ce te vâri.

– Ba ştiu foarte bine. Şi tu uiţi ceva extrem de important.

M-a apucat de mâini şi m-a privit în ochi.

– Nu sunt doar iubita ta, Jake… dacă asta sunt eu pentru tine…

– Şi tocmai de aia sunt atât de speriat că ţi-a trecut prin cap să vii aici.

– Spui că îl va împuşca cineva pe preşedinte, şi am motive să te cred, deoarece şi alte lucruri pe care le-ai prezis s-au dovedit a fi corecte. Până şi Deke este pe jumătate convins. „A ştiut că o să vină Kennedy aici înainte s-o ştie *Kennedy însuşi*”, spune el. „Inclusiv ziua şi ora. Şi a ştiut şi că Doamna o să vină cu el.” Dar te porţi de parcă ai fi singura persoană căreia îi pasă. Şi nu e aşa. Şi lui Deke îi pasă. Şi ar fi venit şi el dacă nu ar fi făcut iar treizeci şi nouă de grade. Şi *mie* îmi pasă. Nu l-am votat, dar sunt cetăţean american, iar asta îl face să-mi fie şi mie *preşedinte*. Sună fals, sună demagogic?

– Nu.

– Bine, a exclamat cu ochii aruncând fulgere. Pentru că nu am nici cea mai mică intenţie să las un dement să-l împuşte aşa cum nu am nici cea mai mică intenţie să adorm brusc.

– Sadie…

– Lasă-mă să termin. Nu avem mult timp, aşa că te rog să-ţi ciuleşti urechile. Sunt ciulite?

– Da, doamnă.

– Bun. *Nu scapi de mine.* Îţi repet: *nu*. Vin şi eu. Dacă nu mă iei cu maşina ta, te voi urmări cu Broscuţa.

– Iisuse Hristoase, am oftat, fără să ştiu dacă era un blestem sau o rugăciune.

– Dacă ne vom căsători vreodată, voi face tot ce îmi vei cere, atâta vreme cât te vei purta frumos cu mine. Am fost educată să cred că aceasta este îndatorirea unei soţii.

(*O, tu, copil al anilor şaizeci,* am gândit eu.)

– Sunt gata să las totul în urmă şi să te urmez în viitor. Pentru că te iubesc şi pentru că sunt convinsă că viitorul despre care vorbeşti există. Probabil că nu-ţi voi mai da niciodată un ultimatum, dar îţi dau unul acum. Faci treaba asta împreună cu mine sau nu o mai faci deloc.

M-am gândit la ce mi-a spus. M-am gândit bine. M-am întrebat dacă vorbea serios. Răspunsul era la fel de clar ca şi cicatricele de pe chip.

Între timp, Sadie se uita la fetiţele desenate pe perete.

– Cine crezi că le-a desenat? Nu sunt urâte deloc.

– Rosette le-a făcut, i-am răspuns. Rosette Templeton. S-a întors în Mozelle împreună cu mămica ei după ce tăticul a avut un accident.

– Şi atunci tu te-ai mutat în locul lor?

– Nu. M-am mutat vizavi. O familie pe nume Oswald s-a mutat aici.

– Jake, aşa îl cheamă? Oswald?

– Da. Lee Oswald.

– Vin cu tine?

– Am de ales?

A zâmbit şi mi-a luat chipul în mâini. Până nu i-am văzut zâmbetul acela de uşurare nu-mi dădusem seama cât de speriată fusese tot timpul.

– Nu, iubitule. Nu ai. De aceea i se spune ultimatum.

2

I-am pus valiza în Chevrolet. Dacă îl opream pe Oswald (şi nu eram arestaţi) putea să-şi ia Broscuţa după aceea şi să se întoarcă în Jodie, unde va arăta foarte firesc pe locul ei din faţa casei. Dacă lucrurile nu mergeau bine – dacă nu reuşeam să-l împiedicăm pe Lee, sau reuşeam, dar eram daţi în urmărire pentru asasinarea lui – eram nevoiţi să fugim. Şi puteam fugi mai repede, mai departe şi mai puţin observaţi într-un Chevy V-8, nu într-o Broscuţă Volkswagen.

A observat pistolul când mi l-am pus în buzunarul interior al hainei mele sport şi m-a atenţionat.

– Nu. În buzunarul exterior.

Am ridicat din sprâncene.

– Ca să pot ajunge la el dacă te hotărăşti din senin că ai obosit şi că trebuie să tragi un pui de somn.

Am coborât aleea din faţa casei. Sadie îşi petrecuse geanta pe umăr. Prognoza meteo anunţase ploaie, dar mie mi se părea că meteorologii meritau un cartonaş galben. Cerul se limpezea.

Înainte ca Sadie să se urce alături de mine în maşină, am auzit o voce care m-a întrebat:

– Prietena ta, domnule?

M-am întors. Era fetiţa cu acnee. Doar că nu era acnee, nu era nici rubeolă, şi nu aveam nevoie să o întreb de ce nu era la şcoală. Era vărsat de vânt.

– Da, prietena mea.

– E frumoaaasă. Fără… şi a scos un *câh*, care, în mod grotesc, mi s-a părut cumva fermecător… chestia aia de pe faţă.

Sadie i-a surâs. Respectul pe care îl simţeam în faţa prezenţei de spirit şi a curajului ei nebun nu mai cunoştea limite.

– Cum te cheamă, drăguţo?

– Sadie, a răspuns fetiţa cu coarda. Sadie Van Owen. Şi pe tine?

– N-ai să crezi, dar şi pe mine mă cheamă tot Sadie.

Fetiţa a măsurat-o cu o privire plină de toată neîncrederea care mustea pe Mercedes Street.

– Ba nu!

– Ba da. Mă cheamă Sadie Dunhill.

S-a întors apoi spre mine:

– Ce părere ai de coincidenţa asta, George?

Nu era o coincidenţă, din câte ştiam eu, dar nu aveam timp de discuţii.

– Domnişoară Sadie Van Owen, vreau să te întreb ceva. Nu-i aşa că ştii unde e staţia de autobuz de pe Winscott Road?

– Sigur, şi-a dat fetiţa ochii peste cap ca şi cum ar fi vrut să mă întrebe: *cât de tâmpită crezi că sunt?* Auziţi, voi aţi avut vărsat?

Sadie a dat din cap.

– Şi eu am avut, am spus, aşa că nu este nicio problemă. Ştii care autobuz ajunge în centrul Dallasului?

– Numărul Trei.

– La ce intervale vine Numărul Trei?

– Cred că la jumătate de oră, dar s-ar putea să fie la sfert. Da' ce treabă ai cu autobuzul când ai maşină? Când aveţi *două* maşini?

După expresia de pe chipul lui Sadie cea Mare, îmi puteam da seama că o frământă aceeaşi întrebare.

– Treaba mea. Şi apropo, ţine-te de urs.

Sadie Van Owen a zâmbit cu gura până la urechi:

– O ştii?

– De ani buni, i-am răspuns. Urcă-te, Sadie. Trebuie să pornim.

M-am uitat la ceasul meu cel nou. Nouă şi douăzeci.

3

– Spune-mi de ce te interesează autobuzele, mi-a cerut Sadie.

– Mai întâi spune-mi tu cum m-ai găsit.

– Când am ajuns la Eden Fallows şi nu te-am mai găsit, întâi am ars biletul, aşa cum m-ai rugat, apoi m-am dus să-l întreb pe bătrânul de alături dacă ştie ceva.

– Domnul Kenopensky.

– Da. Nu ştia nimic. Ajunsese şi terapeuta, care se aşezase pe treptele de la intrare. Nu era deloc bucuroasă că nu eşti acasă. Mi-a zis că făcuse schimb de tură cu

Doreen pentru ca Doreen să se poată duce să-l vadă pe Kennedy.

Staţia de pe Winscott Road era chiar în faţa noastră. Am încetinit ca să văd dacă era afişat vreun orar pe peretele adăpostului micuţ, dar nu, nu era. Am intrat într-un loc de parcare cam la o sută de metri mai în faţă.

– Ce faci?

– Fac rost de o poliţă de asigurare. Dacă autobuzul nu vine până la nouă, plecăm mai departe. Termină de povestit.

– Am sunat la toate hotelurile din centrul Dallasului, dar nimeni n-a vrut să stea de vorbă cu mine, atât de *ocupaţi* sunt. Şi atunci l-am sunat pe Deke şi el a sunat la poliţie. Şi le-a spus că ştie dintr-o sursă sigură că cineva o să-l împuşte pe preşedinte.

Mă uitam în oglinda retrovizoare după autobuz, dar auzind ce a făcut, m-am uitat şocat la Sadie. Şi, împotriva voinţei mele, m-am simţit şi cuprins de admiraţie faţă de Deke. Nu ştiam cât anume ajunsese să creadă din tot ce-i spusese Sadie, dar, oricum, se expusese unor riscuri foarte mari.

– Şi ce s-a întâmplat? A spus cum îl cheamă?

– N-a apucat. I-au închis telefonul în nas. Cred că aşa am început să te cred când spui că trecutul se apără. De fapt, pentru tine toată povestea asta e un fel de carte de istorie vie, nu-i aşa?

– Nu mai este.

A apărut un autobuz hodorogit, galben cu verde, pe care scria 3 MAIN STREET DALLAS 3. A oprit în staţie şi toate uşile s-au deschis pe balamale de acordeon. S-au urcat doi sau trei pasageri care, fără îndoială, aveau să călătorească în picioare. Când autobuzul a trecut pe lângă noi, am observat că era plin şi am mai văzut şi o femeie cu o sumedenie de insigne cu chipul lui Kennedy prinse la pălărie. Mi-a făcut veselă semne cu mâna şi, cu toate că privirile ni s-au întâlnit numai preţ de o secundă, i-am simţit emoţia, încântarea şi anticiparea.

Am băgat Chevroletul în viteză şi am pornit după autobuz. La spatele acestuia, parţial ascunsă de gazele maronii de eşapament, o tânără radioasă ne privea surâzătoare din reclama Clairol, spunându-ne că viaţa merită trăită dacă eşti blondă. Sadie a început să fluture mâna demonstrativ.

– Câh! Stai mai în urmă! Pute!

– Tu, care fumezi un pachet pe zi, spui asta? am exclamat, dar avea dreptate, duhoarea era insuportabilă.

În plus, nu mai era nevoie să mă ţin acum pe urmele lui, pentru că aflasem că fetiţa cu coarda nu se înşelase asupra numărului. Probabil avusese dreptate şi în legătură cu intervalele la care circula. În zile obişnuite s-ar fi putut să vină la fiecare jumătate de oră, doar că aceasta nu era o zi obişnuită.

– Şi am mai plâns, pentru că am crezut că ai plecat de tot. Mi-a fost teamă pentru tine şi te-am şi urât.

O înţelegeam, dar tot eram de părere că făcusem ceea ce trebuia, aşa că era mai bine să nu spun nimic.

– L-am sunat iarăşi pe Deke. M-a întrebat dacă ai spus vreodată ceva despre o ascunzătoare de-a ta, din Dallas, sau mai degrabă din Fort Worth. I-am zis că nu-mi aduc aminte aşa ceva. Şi el mi-a spus că poate ai scăpat vreun cuvânt când ai fost în spital, pentru că nu erai cu minţile la tine. Şi mi-a spus să mă gândesc bine. De parcă nu asta făceam. M-am întors la domnul Kenopensky, sperând că i-ai spus lui ceva. Şi deja se făcuse seară şi era ora mesei. Şi el a zis că nu-şi aduce aminte, dar chiar atunci a venit fiul lui care a adus friptură pentru cină şi m-au invitat să stau cu ei la masă. Şi domnul K a început să povestească – ştie o mulţime de întâmplări de pe vremuri…

– Ştiu că ştie.

În faţa noastră, autobuzul cotea înspre est, pe Vickery Boulevard. Am semnalizat şi l-am urmat, având, totuşi, grijă să rămân suficient de mult în spate, ca să nu ne sufocăm cu mirosul de motorină arsă.

– Am auzit vreo treizeci pe puţin. Despre văcari şi fermieri şi bandiţi.

– A fost cel mai bun lucru pe care l-am putut face atunci, să-l ascult şi să încetez să-mi storc creierii. Şi ştii cum se întâmplă atunci când te relaxezi, îţi vin în minte tot felul de lucruri. Şi când mă întorceam la tine acasă, mi-am adus brusc aminte că ai spus că ai pomenit despre locuinţa ta de pe Cadillac Street. Ştiai totuşi că nu acesta e numele corect, dar că era ceva asemănător.

– Of, Doamne, uitasem cu totul de asta.

– Era ultima mea şansă. L-am sunat iar pe Deke. N-avea hărţi acasă, dar ştia că sunt hărţi bune la bibliotecă. Aşa că s-a dus până acolo – probabil că şi-a scuipat plămânii de atâta tuse, că tot nu i-a trecut viroza – le-a luat şi m-a sunat din cancelarie. În Dallas, a găsit o Ford Avenue, un Chrysler Park şi câteva străzi Dodge. Dar niciuna dintre ele nu aveau aerul de Cadillac, dacă pricepi ce vreau să spun. Apoi a descoperit o Mercedes Street în Fort Worth. Şi am vrut să plec imediat într-acolo, dar mi-a spus că dacă aştept până dimineaţă, o să am mai multe şanse să-ţi găsesc maşina.

M-a strâns de braţ. Avea mâna rece.

– A fost cea mai lungă noapte din viaţa mea, om rău ce eşti. N-am pus geană pe geană.

– Lasă, că am compensat eu, deşi n-am adormit decât spre dimineaţă. Dacă n-ai fi apărut, probabil că aş fi dormit pe timpul asasinatului.

Cât de tare ar fi fost *asta?*

– Mercedes are patru cvartale. Şi m-am tot învârtit cu maşina în jurul lor. Şi la un moment dat am văzut că strada se termină într-o parcare de lângă o clădire mare care arată ca un magazin.

– Cam aşa şi e. E un depozit al Montgomery Ward.

– Şi tot nici urmă de tine. N-ai idee cum mă simţeam. *Atunci…*

Pe buze i s-a întins un zâmbet radios, în ciuda cicatricelor.

– Atunci am văzut Chevroletul cel roşu cu eleroanele alea aiurite care seamănă cu sprâncenele de femeie. Strălucitor ca o reclamă cu neon. Şi, de bucurie, am urlat şi am lovit cu pumnul în bordul Broscuţei până a început să mă doară mâna. Şi acum uite…

S-a auzit un bubuit din partea dreapta-faţă a maşinii şi ne-am pomenit că ne îndreptăm spre un felinar. De sub Chevrolet veneau nişte bufnituri surde. Am tras de volan. M-am speriat de cât de lipsit de reacţii era, dar am reuşit totuşi să evit să ne ciocnim frontal de stâlp. Dar partea din dreptul lui Sadie l-a şters, scoţând un scârţâit oribil de metal pe metal. Portiera ei s-a curbat înspre înăuntru şi am tras-o spre mine. Ne-am oprit cu capota atârnând deasupra trotuarului şi maşina înclinată înspre dreapta. *Asta n-a fost o pană de cauciuc,* mi-am spus. *Asta a fost o avarie care putea să ne omoare.*

Sadie s-a uitat înfricoşată la mine. Am început să râd. Aşa cum am arătat şi mai înainte, sunt momente când nu poţi face altceva.

– Bine ai venit în trecut, Sadie, i-am zis. Aşa se trăieşte aici.

4

N-a putut să coboare pe partea ei; portiera trebuia forţată cu o rangă. A trecut pe locul meu şi a coborât pe acolo. Câţiva trecători se opriseră să caşte gura. Nu prea mulţi.

– Doamne, ce s-a întâmplat? a întrebat o femeie cu un cărucior.

Mi-a devenit clar imediat ce am ajuns în faţa maşinii. Roata din dreapta pur şi simplu se desprinsese din locul ei. Zăcea la vreo zece metri în spatele nostru, într-o groapă din asfalt. Ciotul frânt al axului sclipea în soare.

– Mi-a explodat roata, i-am spus femeii cu cărucior.

– Vai de mine, a exclamat ea.

– Ce ne facem? mi-a şoptit Sadie.

– Ne-am făcut o poliţă de asigurare, acum o revendicăm. Mergem în staţia de autobuz.

– Valiza mea…

Da, mi-am dat eu seama. *Şi însemnările lui Al. Şi manuscrisele mele – romanul de tot căcatul care nu contează câtuşi de puţin şi jurnalul meu care este foarte important. Plus rezerva de bani.* M-am uitat la ceas. Nouă şi un sfert. La Texas Hotel, Jackie începuse să se îmbrace cu taiorul cel roz. După aproximativ o oră de discuţii, coloana prezidenţială se va îndrepta spre baza Carswell a Forţelor Aeriene Americane, unde se afla avionul uriaş. Având în vedere distanţa dintre Fort Worth şi Dallas, piloţii abia vor avea timp să ridice trenul, că vor şi trebui să aterizeze.

Am încercat să mă gândesc.

– Vreţi să daţi un telefon de la mine? ne-a întrebat femeia cu copilul în cărucior. Stau chiar vizavi.

S-a uitat mai bine la noi, observând cicatricele lui Sadie şi şchiopătatul meu.

– Sunteţi răniţi?

– Nu, n-am păţit nimic, i-am răspuns, luând-o pe Sadie de mână. Vreţi să fiţi bună să sunaţi la un service şi să le cereţi să remorcheze maşina? Ştiu că vă cerem mult, dar ne grăbim îngrozitor de tare.

– Şi *i-am spus* că mi se pare că se clatină, a intervenit Sadie, care îşi pusese accentul tărăgănat de Georgia. Slavă cerului că nu eram pe şosea.

Şoo-sea.

– E un service la vreo două străzi de aici, a arătat femeia înspre nord. Cred că aş putea să-l plimb pe acesta mic până acolo.

– O, ne-aţi salva viaţa, doamnă, a exclamat Sadie.

Şi-a scos portofelul din geantă şi i-a dat o bancnotă de douăzeci.

– Vă rog să le daţi banii ăştia din partea noastră. Ne pare rău că vă deranjăm aşa, dar dacă nu-l văd pe Kennedy, o să

mo-or.

Femeia cu căruciorul a zâmbit.

– O, Doamne, dar cu banii ăştia plătiţi *două* remorcări. Dacă aveţi şi o bucăţică de hârtie, vă scriu o chitanţă…

– Nu-i nevoie, am spus eu. Avem încredere în dumneavoastră. Dar poate ar fi bine să las un bileţel sub ştergător.

Sadie m-a privi întrebător… întinzându-mi un pix şi un carneţel cu un puşti saşiu desenat pe copertă. MAREA ZĂPĂCEALĂ, scria sub rânjetul lui larg. MAREA ŞI BUNA MOŢĂIALĂ.

Şi multe ecouri răsunau acum, dar nu aveam timp să mă gândesc la formularea aceea. Am scris la repezeală câteva cuvinte, am împăturit bucata de hârtie şi am pus-o sub lama ştergătorului.

5

– Jake? Te simţi bine?

– Da. Tu?

– M-a pocnit uşa şi probabil că o să am o vânătaie cam mare pe umăr, dar în rest sunt bine. Cred că n-aş mai fi fost aşa dacă ne izbeam de stâlpul ăla. Şi nici tu. Pentru cine era biletul?

– Pentru cine remorchează maşina.

Şi mă rugam la Dumnezeu ca persoana respectivă să facă ce îl rugam eu în bilet.

– O să ne gândim la asta când o să ne întoarcem.

Dacă o să ne întoarcem.

Următoarea staţie era la distanţă de jumătate de cvartal. Lângă stâlp aşteptau trei negrese, două femei albe şi un hispanic, amestec de rase atât de bine echilibrat încât puteai crede că este vorba despre castingul pentru *Lege şi ordine, brigada specială.* Ne-am alăturat lor. Eu m-am aşezat pe băncuţa din adăpost, lângă o a şasea femeie, o doamnă afro-americană ale cărei dimensiuni grandioase

erau împachetate într-o uniformă albă din vâscoză ce urla din toate cusăturile „Menajeră de Albi Bogaţi”. La piept avea prinsă o cocardă pe care scria ALĂTURI DE J.F.K. ÎN ’64.

– Probleme cu piciorul, domnule? m-a întrebat ea.

– Da.

În buzunarul de la haină aveam patru pliculeţe cu prafuri împotriva durerilor de cap. Am băgat mâna pe lângă revolver, am scos două, le-am desfăcut şi mi le-am vărsat în gură.

– O să-ţi nenoroceşti rinichii dacă iei medicamentele aşa, mi-a zis femeia.

– Ştiu. Dar trebuie să mă ţin pe picioare ca să-l văd pe preşedinte.

Pe faţă i-a înflorit un zâmbet larg.

– *Mie-mi* spui?

Sadie era pe bordură şi se uita nerăbdătoare după un Număr Trei.

– Autobuzele merg prost astăzi, a observat menajera, dar o să vină unul imediat. Nici vorbă să nu-l văd pe Kennedy, nu, domne’!

Ora nouă treizeci şi niciun autobuz, dar durerea din genunchi mi se redusese la o jenă surdă. Dumnezeu să binecuvânteze prafurile Goody.

Sadie a venit spre mine.

– Jake, poate ar trebui să…

– *Uite* un Trei, a spus menajera şi s-a ridicat în picioare.

Era o cucoană impresionantă, de culoarea ebonitei, mai înaltă decât Sadie cu cel puţin trei centimetri, cu părul îndreptat, des şi lucios.

– Bravo! O să mă opresc chiar în Dealey Piaza, ca să văd mai bine. Am şi nişte sanvişe în geantă. Şi o să mă audă el când o să strig?

– Sunt convins că o să te audă, i-am spus.

A izbucnit în râs.

– Pe cinstea mea că o să mă audă! Şi el, şi Jackie! Amândoi!

Autobuzul era plin, dar cei din staţie s-au îngrămădit şi ei. Sadie şi cu mine am fost ultimii care să ne urcăm, dar şoferul, supărat ca un agent de bursă în Vinerea Mare, a întins mâna spre noi.

– Ajunge! E plin! Sunt îngrămădiţi ca sardelele! Aşteptaţi-l pe următorul!

Sadie mi-a aruncat o privire disperată, dar înainte să apuc să zic ceva, doamna cea voluminoasă a intervenit în numele nostru:

– Nu, nu, lasă-i să urce. Bărbatul e şchiop de un picior, iar doamna are şi ea probleme după cum se vede. Şi ea e slabă, iar el e şi mai slab. Lasă-i să urce sau *te dau la o parte* şi mă pun eu la volan. Ştiu cum se conduce un autobuz. Taica m-a învăţat.

Şoferul s-a uitat în sus la ea, şi-a dat ochii peste cap şi ne-a făcut semn să ne urcăm. Când am vrut să pun monedele în automatul de bilete, l-a acoperit cu o mână cărnoasă.

– Lasă-le naibii de bilete, duceţi-vă în spatele liniei albe. Dacă puteţi.

A clătinat din cap cu tristeţe şi resemnare.

– În ruptul capului nu înţeleg de ce nu au suplimentat cursele de azi cu încă vreo zece autobuze.

A tras de mânerul cromat. S-au închis uşile şi în faţă, şi în spate. Frânele pneumatice s-au destins cu un şuierat lung şi am pornit. Încet, dar sigur.

Îngerul meu nu isprăvise cu noi. A început să se răţoiască la doi muncitori, unul alb şi unul negru, care stăteau în spatele şoferului, cu cutiile cu prânzul pe genunchi.

– Ridicaţi-vă şi lăsaţi-i să stea jos pe domnul şi pe doamna! Nu vedeţi că are un picior defect? Şi tot se duce să-l vadă pe Kennedy!

– Nu e nevoie, doamnă, am spus eu.

Nu m-a luat în seamă.

– Haide, sus, ce, aţi fost crescuţi în pădure?

S-au sculat de pe scaune şi şi-au croit drum cu coatele pe intervalul aglomerat. Muncitorul cel negru s-a uitat urât la menajeră:

– O mie nouă sute şaizeci şi trei şi *tot* dau locul meu unui alb.

– Taci, măi! i-a spus prietenul alb.

Negrul s-a uitat mai bine la mine. Nu ştiu ce anume a văzut, că mi-a arătat cele două locuri libere.

– Stai jos înainte să cazi de-a-mpicioarelea, Jackson.

M-am aşezat lângă geam. Sadie a mulţumit în şoaptă şi s-a aşezat alături. Autobuzul se legăna greoi ca un elefant bătrân care tot mai poate alerga dacă i se dă ocazia. Menajera stătea în picioare lângă noi, protejându-ne, parcă. Se ţinea de bară şi îşi balansa şoldurile la fiecare curbă. Şi avea ce să balanseze. M-am uitat iarăşi la ceas. Acele se grăbeau spre ora 10:00; curând vor trece peste. Sadie s-a înclinat spre mine, gâdilându-mă cu părul pe obraz şi pe gât.

– Unde ne ducem şi ce o să facem când vom ajunge acolo?

Am vrut să mă întorc spre ea, dar mi-am ţinut privirea înainte anticipând problemele. Anticipând următoarea lovitură. Acum eram pe West Division Street, care era şi Highway 180. Curând vom ajunge în Arlington, viitorul cartier general al echipei de baseball Texas Rangers, preferata lui George W. Bush. Dacă totul merge bine, vom ajunge la marginea Dallasului la zece şi jumătate, cu două ore înainte ca Oswald să pună primul glonţ în blestemata aia de puşcă italienească. Doar că atunci când încerci să schimbi trecutul, lucrurile merg rareori bine.

– Fă ce fac şi eu, i-am spus. Fii cu ochii în patru.

6

Am trecut pe la sud de Irving, unde soţia lui Lee îşi revenea după naşterea celui de-al doilea copil din urmă cu doar o lună. Călătoria era foarte înceată şi rău mirositoare. Jumătate din pasagerii din autobuzul plin până la refuz fumau. Afară (unde probabil că aerul era puţin mai respirabil), străzile se sufocau sub puhoiul de maşini. Pe geamul din spate al uneia era scris cu săpun TE IUBIM, JACKIE, iar pe al alteia IEŞI DIN TEXAS ŞOBOLAN COMUNIST. Autobuzul gâfâia şi se clătina. Cârduri din ce în ce mai numeroase de oameni aşteptau în staţii şi scuturau ameninţător pumnii când şoferul nici măcar nu încetinea.

La zece şi un sfert am intrat pe Harry Hines Boulevard şi am trecut pe lângă un semn care indica drumul spre aeroportul Love Field. Accidentul s-a petrecut la trei minute după aceea. Tot sperasem să nu se întâmple, dar îl aşteptasem, aşa că atunci când camionul cu benă a trecut pe roşu prin intersecţia dintre Hines şi Inwood Avenue, eram pregătit să îl întâmpin. Mai văzusem un asemenea accident pe drumul spre cimitirul Longwood din Derry.

Am apucat-o pe Sadie de ceafă şi i-am împins capul pe genunchi.

– *Jos!*

O secundă mai târziu am fost aruncaţi în porţiunea dintre scaunul şoferului şi zona pasagerilor. Geamurile s-au spart. S-a auzit scrâşnetul metalului. Cei din picioare au fost aruncaţi urlând înainte, într-un maldăr de membre, genţi şi pălării de sărbătoare. Muncitorul cel alb, cel care spusese *Taci, măi,* era încovoiat peste automatul de bilete din capătul intervalului. Menajera cea uriaşă dispăruse pur şi simplu, îngropată sub o avalanşă de trupuri.

Lui Sadie îi sângera nasul şi avea o contuzie sub ochiul drept, care se umfla ca aluatul de pâine. Şoferul căzuse peste volan. Parbrizul din faţă se spărsese, dar prin el nu se vedea strada, ci o bucată de metal pe care înfloriseră pete de rugină. *ĂRI PUBLICE DALL.* Mirosul înţepător al bitumului fierbinte pe care îl transporta era foarte puternic.

Am întors-o pe Sadie cu faţa la mine.

– Ai păţit ceva la cap? Ţi-e bine?

– Sunt bine, doar puţin zguduită. N-aş fi fost bine dacă n-ai fi ţipat atunci când ai ţipat.

Gemete şi strigăte de durere se auzeau din grămada din faţa autobuzului. Un bărbat, probabil cu braţul rupt, s-a extras dintre ceilalţi pasageri prăbuşiţi şi l-a scuturat pe şofer, care s-a rostogolit jos de pe scaun. Din mijlocul frunţii îi ieşea un ciob de sticlă.

– O, Hristoase! a exclamat bărbatul cu braţul rupt. Cred că a murit!

Sadie a ajuns până la individul care se lovise de automatul pentru bilete şi l-a adus la scaunele noastre. Era alb la faţă şi gemea. Mi-am dat seama că se lovise cu testiculele de aparat; avea înălţimea potrivită. Prietenul lui negru m-a ajutat s-o ridic pe menajeră, dar nu cred că am fi reuşit dacă femeia n-ar fi fost pe de-a întregul conştientă şi nu ar fi făcut ea mare parte din treabă. Căci discutăm despre o sută cincizeci de kilograme în viu. Sângera la greu dintr-o rană de la tâmplă, iar uniforma aceasta nu avea să-i mai fie vreodată de folos. Am întrebat-o dacă se simte bine.

– Cred că da, dar mi-am luat una zdravănă în cap. Maamă!

În spatele nostru, tumultul se înteţea. Foarte curând se va transforma în panică. I-am cerut lui Sadie să se ţină cu braţele de mijlocul meu. Poate că eu ar fi trebuit să mă sprijin de ea, dacă aş fi stat să mă gândesc la halul în care mi-era genunchiul, dar instinctul e instinct.

– Trebuie să-i ajutăm pe oamenii ăştia să iasă din autobuz, i-am zis muncitorului negru. Roteşte mânerul.

A încercat, dar nu a reuşit să-l mişte.

– E blocat!

M-am gândit că e o aiureală. M-am gândit că trecutul îl blochează. Şi nici nu îl puteam ajuta să tragă de el. Nu aveam decât o mână sănătoasă. Menajera – cu uniforma îmbibată de sânge pe o parte – m-a împins din drum,

aproape răsturnându-mă. Am simţit cum slăbeşte strânsoarea braţelor lui Sadie, dar s-a încleştat la loc. Pălăria menajerei se strâmbase, iar voalul era pătat cu sânge. Efectul era decorativ într-o manieră sinistră: parcă erau bobiţe de ilice. Şi-a aranjat pălăria la unghiul corespunzător, apoi a apucat mânerul din crom al uşii, alături de muncitorul cel negru.

– Am să număr până la trei şi o să tragem de nenorocitul ăsta, i-a ordonat ea. Gata?

Bărbatul a dat din cap.

– Unu… doi… *trei!*

Au tras… mai degrabă, *ea* a tras, atât de tare că i s-a descusut rochia la umăr. Uşile s-au deschis. Din spate s-au auzit urale lipsite de vlagă.

– Mulţu… a început Sadie, dar eu mă pusesem deja în mişcare.

– Repede. Înainte să ne calce în picioare. Nu-mi da drumul.

Am coborât primii din autobuz. Am întors-o pe Sadie cu faţa spre Dallas.

– Haide.

– Jake, oamenii ăia au nevoie de ajutor!

– Şi sunt convins că ajutorul e pe drum. Nu te uita în urmă. Uită-te numai înainte, pentru că de acolo o să vină necazurile următoare.

– Ce necazuri? Câte mai sunt?

– Câte poate arunca trecutul peste noi, i-am răspuns.

7

Douăzeci de minute ne-au trebuit ca să parcurgem patru străzi de la locul unde autobuzul cu Numărul Trei îşi dăduse obştescul sfârşit. Genunchiul mi se umflase rău. Pulsa cu fiecare bătaie a inimii. Ne-am oprit lângă o bancă şi Sadie mi-a spus să mă aşez.

– N-avem timp.

– Stai jos, domnule.

M-a împins pe neaşteptate, iar eu m-am prăbuşit pe băncuţa pe care se afla o reclamă de pompe funebre. Sadie a dat energic din cap, aşa cum face orice femeie care a rezolvat o sarcină neplăcută, apoi s-a îndreptat cu hotărâre spre mijlocul bulevardului Harry Hines, scotocind în geantă. Am uitat pentru moment de chinul din genunchi, căci inima mi-era ocupată să mi se caţere în gât şi să se oprească.

O maşină a trecut razant pe lângă ea, claxonând. A reuşit s-o evite virând la mai puţin de jumătate de metru. Fără să oprească, şoferul a ameninţat-o cu pumnul, apoi, considerând că merită şi un compliment adiţional, i-a arătat degetul mijlociu. Am strigat la ea să se întoarcă pe trotuar, dar nici nu s-a uitat la mine. Şi-a scos portofelul, cu maşinile vâjâind pe lângă ea, dându-i părul pe spate şi dezvelindu-i obrazul cu cicatrice. Era calmă ca o dimineaţă senină de primăvară. A găsit ce căutase, a pus portofelul la loc în geantă, apoi a ridicat o bancnotă verde deasupra capului. Parcă era o majoretă la o competiţie importantă între licee. Şi a început să ţipe:

– Cincizeci de dolari! Cincizeci de dolari ca să ajung în Dallas! Main Street! Main Street! Trebuie să-l văd pe Kennedy! Cincizeci de dolari!

N-o să meargă, mi-am spus. Doar o să fie călcată de trecutul încăpăţânat şi vicle…

Un Studebaker mâncat de rugină a urlat din frâne oprindu-se în faţa ei. Motorul zăngănea şi păcănea. O orbită goală se căscase în locul unuia dintre faruri. Din maşină a coborât un bărbat în maiou şi pantaloni lăbărţaţi. Pe cap (îndesată până la urechi) avea o pălărie de cowboy din fetru verde, cu o pană la bandă. Rânjea. Rânjetul îi etala dantura cu cel puţin şase dinţi lipsă. I-am aruncat doar o privire şi m-am gândit: *încep problemele.*

– Coană, eşti nebună, i-a zis cowboyul cu Studebaker.

– Vrei sau nu cincizeci de dolari? Du-ne la Dallas.

Bărbatul s-a uitat chiorâş la bancnotă, la fel de nepăsător ca şi Sadie la maşinile care dansau şi claxonau pe lângă ei. Şi-a scos pălăria, şi-a bătut-o de pantalonii care-i atârnau pe şoldurile aschilambice, apoi şi-a pus-o înapoi pe cap, îndesând-o iarăşi până când borul i-a atins vârfurile urechilor clăpăuge.

– Coană, aia nu-i cincizeci, e zece.

– Restul e în portmoneu.

– Atunci, ce-ar fi să-l iau?

I-a înşfăcat geanta voluminoasă de una din curele. M-am dat jos de pe trotuar, dar mi-am dat seama că n-o să reuşesc să intervin la timp. Şi chiar *dacă* ajungeam la ei, probabil că m-ar fi bătut de mi-ar fi sunat apa-n cap. Aşa slăbănog cum era, tot era mai zdravăn decât mine. Şi avea şi două braţe bune.

Dar Sadie nu s-a dat bătută. Trasă în direcţii opuse, geanta se deschisese, căscând o gură a agoniei. A băgat mâna înăuntru şi a scos un cuţit de bucătărie care mi se părea cunoscut. L-a lovit pe individ, despicându-i pielea antebraţului. Tăietura începea de la încheietura mâinii şi se ducea până la cutele murdare de la cot. Omul a urlat de durere şi surpriză, a dat drumul curelei şi s-a dat înapoi, holbându-se la ea.

– Căţea nebună, m-ai tăiat!

S-a repezit la portiera lăsată deschisă a maşinii care îşi continua ritualul sinucigaş. Sadie a făcut câţiva paşi înspre el lovind aerul cu cuţitul. Părul îi căzuse în ochi. Buzele i se strânseseră într-o linie aprigă. Caldarâmul se umpluse de sângele care curgea din braţul cowboyului cu Studebaker. Maşinile continuau să treacă pe lângă ei. Nu mi-a venit să-mi cred urechilor când am auzit pe cineva încurajând-o:

– *Atinge-l, cucoană!*

Cowboyul cu Studebaker s-a retras către trotuar, nescăpând cuţitul din ochi. Fără să mă privească, Sadie a spus:

– Ai legătura, Jake.

N-am înţeles pentru moment, apoi mi-am adus aminte de pistol. L-am scos din buzunar şi l-am îndreptat spre el.

– Îl vezi, texanule? E încărcat.

– Eşti la fel de nebun ca ea.

Îşi ţinea acum braţul la piept, colorând maieul cu sânge. Sadie s-a repezit la maşină şi a deschis portiera din dreapta. S-a uitat la mine peste capotă şi mi-a făcut un semn nerăbdător. Nu crezusem că o puteam iubi mai mult, dar atunci mi-am dat seama cât de mult mă înşelasem.

– Ar fi trebuit ori să iei banii, ori să nu te opreşti, am zis. Haide, să-ţi văd mersul. Acum, sau îţi vâr un glonţ în picior, de n-o să mai poţi merge deloc.

– Eşti o jigodie ordinară, a comentat el.

– Da, sunt. Şi tu eşti un hoţ împuţit pe cale să fie împuşcat.

Am tras trăgaciul. Cowboyul cu Studebaker n-a stat să vadă dacă vorbeam serios. A făcut stânga-mprejur şi s-a grăbit pe Hines înspre vest, cu capul în pământ şi cu braţul strâns la piept, înjurând şi lăsând o dâră de sânge după el.

– Şi să nu te opreşti până nu ajungi la aeroport! am strigat după el. Mai ai cinci kilometri! Salută-l pe preşedinte!

– Urcă-te în maşină, Jake. Hai să plecăm până nu vine poliţia.

M-am urcat la volanul Studebakerului, strâmbându-mă de durere la protestele genunchiului umflat. Avea schimbător de viteze standard şi pedale, ceea ce însemna că trebuia să-mi folosesc piciorul vătămat pe ambreiaj. Am dat scaunul înapoi cât de mult se putea, auzind zgomotele foşnite ale gunoaielor strivite pe bancheta din spate, şi am pornit.

– Cuţitul, am spus. E…

– Cel cu care m-a tăiat Johnny, da. Şeriful Jones mi l-a înapoiat după anchetă. A crezut că-i al meu şi probabil a avut dreptate, dar nu-i din casa de pe Bee Tree. Sunt aproape sigură că Johnny l-a adus din casa noastră din

Savannah. De atunci îl port cu mine mereu. Pentru că vreau să am ceva cu care să mă apăr pentru orice eventualitate…

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Iar asta este o eventualitate, nu-i aşa? Este cea mai clară eventualitate din toate.

– Pune-l la loc în geantă.

Am apăsat ambreiajul, îngrozitor de rigid, şi am reuşit să trec maşina în viteza a doua. Înăuntru mirosea ca într-un coteţ de găini care n-a mai fost curăţat de cel puţin zece ani.

– O s-o umplu toată de sânge.

– Nu contează, pune-l la loc. Nu poţi să te fâţâi pe aici cu un cuţit în mână, mai ales când e aşteptat preşedintele. Iubita mea, ai fost mai mult decât vitează.

A ascuns cuţitul şi a început să se frece la ochi cu pumnii, ca o fetiţă care şi-a julit genunchii.

– Cât e ceasul?

– Unşpe fără zece. Kennedy aterizează pe Love Field în patruzeci de minute.

– Totul e împotriva noastră, a şoptit ea. Nu-i aşa?

I-am aruncat o privire şi am spus:

– Acum înţelegi.

8

Reuşisem să ajungem pe North Pearl Street când a explodat motorul Studebakerului. De sub capotă ieşea abur dens. Ceva metalic se lovea de asfalt. Sadie a scos un strigăt de supărare, s-a lovit cu pumnul de picior şi a folosit câteva cuvinte urâte, dar eu eram aproape fericit. Nu mai trebuia să mă mai chinuiesc cu ambreiajul. Am pus schimbătorul de viteze în poziţie neutră şi am lăsat maşina care fierbea în clocote să ruleze singură în josul străzii. S-a oprit în faţa unei alei pe macadamul din faţa căreia erau vopsite cuvintele NU BLOCAŢI, dar această infracţiune mi s-a părut

nesemnificativă după un atac cu o armă letală şi furtul unei maşini.

Am coborât şi am şontâcăit până la trotuar. Sadie ajunsese deja acolo.

– Acum cât e? m-a întrebat ea.

– Unşpe douăzeci.

– Până unde trebuie să mergem?

– Texas School Book Depository este pe colţul dintre Houston şi Elm. Cinci kilometri. Poate mai mult.

Nici nu apucasem să rostesc cuvintele când am auzit zgomot de avioane deasupra noastră. Am ridicat ochii şi am văzut *Air Force One* venind la aterizare.

Sadie şi-a dat părul pe spate cu un gest obosit.

– Şi acum ce facem?

– Acum o să mergem pe jos.

– Ia-mă de umeri. O să te sprijin eu.

– N-am nevoie, iubito.

Dar după două străzi, am avut nevoie.

9

Am ajuns la intersecţia dintre North Pearl şi Ross Avenue la unsprezece treizeci, exact când Boeingul 707 al lui Kennedy oprea în faţa oficialităţilor venite să-l întâmpine pe preşedinte. Printre acestea se afla şi femeia cu buchetul de trandafiri roşii. Colţul din faţa noastră era dominat de catedrala Santuario de Guadalupe. Pe trepte, lângă o statuie reprezentând o sfântă cu braţele întinse, stătea un om, cu cârjele din lemn sprijinite într-o parte, şi cu o oală smălţuită în partea cealaltă. De oală sprijinise o bucată de carton pe care scrisese ÎS OLOG *TARE!* VĂ ROG DAŢI CE PUTETI FIŢI BUNI SAMARITENI DUMNEZEU VĂ IUBEŞTE.

– Unde sunt cârjele *tale*, Jake?

– În dulapul din dormitor de la Eden Fallows.

– Ţi-ai uitat *cârjele?*

Femeile se pricep de minune la întrebările retorice, nu-i aşa?

– Nu prea le-am folosit în ultima vreme. Mă descurc destul de bine pe distanţe mici.

Explicaţia asta a sunat ceva mai bine decât dacă aş fi recunoscut că nu mă gândisem decât la cum să plec cât mai repede din complexul de sănătate înainte ca ea să ajungă acolo.

– Ţi-ar prinde bine acum.

A alergat cu agilitate de invidiat spre treptele catedralei şi i-a spus ceva cerşetorului. Când am reuşit să ajung şi eu, deja erau în faza negocierilor.

– Un set de cârje ca astea costă nouă dolari şi tu vrei cincizeci pe *una?*

– Am nevoie măcar de una ca să ajung acasă, a sunat explicaţia lui logică. Iar prietenul tău pare a avea nevoie teribilă de una.

– Şi cum rămâne cu Dumnezeu care ne iubeşte şi cu bunul samaritean?

– Păi, uite cum rămâne, i-a răspuns cerşetorul frecându-şi gânditor bărbia ţepoasă. Dumnezeu vă iubeşte cu *adevărat*, dar eu nu sunt decât un biet olog. Dacă nu vă plac condiţiile mele, faceţi ca fariseii şi treceţi pe trotuarul celălalt. Eu aşa aş face în locul vostru.

– Sunt convinsă. Dar dacă ţi le-aş lua, pur şi simplu, om lacom de bani ce eşti?

– Cred că ai putea să mi le iei, dar atunci Dumnezeu nu te-ar mai iubi, a răspuns izbucnind în hohote de râs ciudat de vesele pentru un invalid. Şi o ducea mai bine cu dantura decât cowboyul cu Studebaker, dar nu cu mult mai bine.

– Dă-i banii, am spus. N-am nevoie decât de una.

– Sigur c-o să i-i dau. Dar nu-mi place să fiu futută la bani.

– Coniţă, asta-i o ocară la adresa tuturor bărbaţilor, dacă nu te superi că-ţi spun.

– Ai grijă cum vorbeşti, l-am repezit. Doamna e logodnica mea.

Unsprezece patruzeci.

Cerşetorul nu mi-a dat atenţie. Se uita la portofelul lui Sadie.

– E plin de sânge. Te-ai tăiat la bărbierit?

– Nu încerca să te angajezi încă la emisiunea *Sullivan*, drăgălaşule, că nu aduci a Alan King.

Sadie a scos bancnota de zece dolari folosită să oprească traficul, plus alte două de câte douăzeci.

– Na, i-a spus. Am rămas lefteră. Eşti satisfăcut?

– Ai ajutat un biet invalid, i-a răspuns cerşetorul. *Tu* ar trebui să fii satisfăcută.

– Ei bine, nu sunt! a ţipat Sadie. Şi sper să-ţi cadă ochii din capul ăla urât!

Cerşetorul mi-a aruncat o privire ironică, de mascul aflat deasupra sâcâielilor cotidiene.

– Mai bine du-o acasă, Sunny Jim, cred că-i începe chestia lunară.

Mi-am proptit cârja sub braţul drept – cei care au avut norocul să nu aibă probleme ortopedice probabil cred că este suficientă una singură, dar nu este aşa – şi am prins-o pe Sadie de cot cu cealaltă mână.

– Haide. Nu mai e timp.

Când ne-am îndepărtat, Sadie s-a plesnit cu palma peste fundul îmbrăcat în blugi, s-a uitat peste umăr şi a strigat:

– Pupă-l!

Iar cerşetorul i-a răspuns:

– Adu-l aici şi apleacă-l spre mine, iubiţico, şi ţi-l pup gratis!

10

Am mers pe North Pearl... sau, mai degrabă Sadie a mers, iar eu am ţopăit în cârjă. Era de o sută de ori mai bine cu ea, dar nici vorbă să reuşim să ajungem la

intersecţia dintre Houston şi Elm înainte de douăsprezece şi jumătate.

În faţă, deasupra trotuarului, era un eşafodaj de schelărie. Am împins-o pe Sadie pe stradă.

– Jake, *de ce…*

– Pentru că o să cadă pe noi. Crede-mă pe cuvânt.

– Ne trebuie o maşină. Avem *nevoie*… Jake? De ce te-ai oprit?

Mă oprisem pentru că viaţa este un cântec, iar trecutul se armonizează. De obicei, armoniile nu înseamnă nimic (sau aşa credeam eu atunci), dar din când în când, călătorul cutezător pe Tărâmul lui Demult se poate folosi de câte una. M-am rugat din tot sufletul ca acum să fie una din ocaziile acestea.

Parcat în colţul dintre North Pearl şi San Jacinto era un Ford Sunliner decapotabil din 1954. Al meu fusese roşu, iar acesta era albastru ca noaptea de vară, dar… poate…

M-am dus repede la el şi am încercat portiera. Încuiată. Bineînţeles. Uneori îţi mai surâde norocul, dar să-ţi şi râdă cu toată gura? Niciodată.

– Ai de gând să legi firele?

Habar nu aveam cum să fac una ca asta şi bănuiam că e mai greu decât mă lăsaseră să înţeleg personajele din serialul *Bourbon Street Beat.* Dar ştiam cum să-mi ridic cârja şi să o lovesc de mai multe ori cu mânerul de geam, până când l-am crăpat. Nimeni nu ne-a văzut pentru că nu era nimeni pe stradă. Toată acţiunea se desfăşura înspre sud-est. De acolo veneau în valuri spre noi urletele mulţimii strânse pe Main Street în aşteptarea sosirii preşedintelui Kennedy.

Geamul s-a deformat. Am întors cârja şi l-am pocnit cu vârful îmbrăcat în cauciuc. Unul dintre noi va trebui să stea în spate. Adică, dacă îmi ieşea treaba. Pe vremea când fusesem în Derry, îmi făcusem o copie după cheia de la contactul Sunlinerului şi o prinsesem cu bandă adezivă de torpedo, sub toate hârtiile pe care le ţineam acolo. Poate şi

proprietarul acestei maşini făcuse la fel. Poate această anume armonie se întindea până într-acolo. Slabe şanse… dar şi şansele ca Sadie să mă găsească pe Mercedes Street fuseseră atât de slabe că vedeai prin ele şi, totuşi, aşa se întâmplase. Am deschis torpedoul acestui Sunliner şi am început să pipăi înăuntru.

Armonizează-te, ticălosule. Te rog, armonizează-te. Dă-mi o mână de ajutor, măcar de data asta.

– Jake? Ce te face să crezi…

Degetele mi s-au împiedicat de ceva şi am scos o cutie de dropsuri. Înăuntru nu era o cheie, erau patru. Nu ştiam la ce folosesc celelalte trei, dar nu aveam nici cea mai mică îndoială cu privire la cea care îmi trebuia. O puteam recunoaşte şi pe întuneric, doar după formă.

Doamne, cât mai iubeam maşina asta.

– Bingo, am exclamat şi aproape am căzut când Sadie s-a repezit să mă îmbrăţişeze.

– Condu tu, iubito. Eu stau în spate să-mi odihnesc piciorul.

11

Am avut suficientă minte ca să-i spun că nu trebuie să încercăm să o luăm pe Main Street; mai mult ca sigur că era blocată cu bariere şi maşini de poliţie.

– Mergi pe Pacific cât de departe poţi să ajungi. După aia încearcă pe străduţele laterale. Ai grijă să auzi mereu mulţimea din stânga. Cred că o să fie bine.

– Cât mai avem?

– O jumătate de oră.

De fapt, mai erau doar douăzeci şi cinci de minute, dar „o jumătate de oră” mi se părea că sună mai bine. În plus, nu voiam să încerce vreo cascadorie şi să avem un accident. Mai aveam timp – teoretic, cel puţin – dar încă o oprire neprevăzută şi eram terminaţi.

Sadie nu a făcut nicio cascadorie, dar a condus ca la curse. Am dat peste un copac căzut de-a latul uneia dintre străzi (bineînţeles că aşa trebuia să se întâmple), dar ea s-a urcat pe trotuar şi ne-am continuat drumul. Am ajuns până la intersecţia dintre North Record Street şi Havermill. Nu am putut merge mai departe de acolo, deoarece ultimele două cvartale din Havermill – până la intersecţia cu Elm – nu mai existau. Se transformaseră într-o parcare uriaşă. Un bărbat cu un fanion portocaliu ne-a făcut semn.

– Cinci dolari, ne-a cerut. La două minute de mers pe jos până pe Main Street, aveţi tot timpul din lume.

Deşi s-a uitat cam nesigur la cârja mea când a spus asta.

– Chiar că sunt lefteră, a zis Sadie. N-am minţit.

Mi-am scos portofelul şi i-am dat omului cei cinci dolari.

– Pune-o în spatele Chryslerului acela. Vezi cum te porţi cu ea.

Sadie i-a aruncat cheile.

– Parcheaz-o frumos şi sigur. Haide, iubitule.

– Hei, nu pe acolo! a strigat tipul de la parcare. Pe acolo e Elm! Trebuie să ajungeţi pe Main! Pe acolo vine!

– Ştim ce facem! i-a răspuns Sadie.

Speram să aibă dreptate. Ne-am strecurat printre maşinile parcate, Sadie în frunte, eu în spate, contorsionându-mă şi bocănind cu cârja, încercând să nu mă lovesc de oglinzile maşinilor şi să ţin pasul cu ea. Auzeam acum şuierul locomotivelor şi zăngănitul vagoanelor de marfă de la platforma de încărcare din spatele clădirii unde se afla Book Depository.

– Jake, lăsăm o mulţime de urme.

– Ştiu. Am un plan.

Exagerare cât casa, dar suna încurajator.

Am ieşit pe Elm şi i-am arătat clădirea de vizavi.

– Acolo. Acolo e.

A aruncat o privire la cubul îndesat şi roşu cu ferestre ce se uitau fix la noi şi s-a întors spre mine cu ochii mari de

spaimă. Foarte detaşat, am văzut că i se făcuse pielea de găină.

– Jake, e *îngrozitoare!*

– Ştiu.

– Dar… *ce are?*

– Totul. Trebuie să ne grăbim, Sadie. Nu mai avem timp.

12

Am traversat Elm în diagonală, eu străduindu-mă să alerg în cârjă. Cea mai mare parte a mulţimii se afla pe Main Street, dar foarte mulţi oameni umpleau şi Dealey Piaza şi se strânseseră pe Elm în faţă la Book Depository. Stăteau înghesuiţi pe trotuar până mai departe, la Triple Underpass. Fete ridicate pe umerii prietenilor lor. Copii, care în curând vor striga de spaimă, îşi mânjeau voioşi feţele cu îngheţată. Am observat un bărbat care vindea cornete şi o femeie cu un coc bufant care împărţea poze cu „Jack” şi Jackie în ţinute de seară la preţul de un dolar bucata.

Când am ajuns în umbra clădirii, eram ud de transpiraţie, subsuoara îmi răcnea de durere din cauza presiunii constante a patului cârjei, iar genunchiul stâng îmi era prins într-o chingă de foc. Abia dacă mai puteam să îl îndoi. Am privit în sus şi am văzut angajaţii de la Book Depository aplecându-se peste ferestre. N-am văzut pe nimeni în colţul de sud-est de la etajul al şaselea, dar Lee era cu siguranţă acolo.

M-am uitat la ceas. Douăsprezece şi douăzeci. Ne puteam da seama de avansul coloanei prezidenţiale după valurile de urale de pe Lower Main Street.

Sadie a încercat uşa şi mi-a aruncat o privire feroce.

– E încuiată!

Am văzut înăuntru un negru cu un fes pe cap, pus şmechereşte pe o sprânceană. Fuma. Al nu făcuse economie de notiţe marginale, iar pe la sfârşit – aproape ilizibil –

mâzgălise şi numele câtorva dintre colegii lui Lee. Nu-mi dădusem osteneala să le învăţ, pentru că nu le vedeam rostul. Lângă unul din numele acestea – precis cel al negrului cu fes – Al scrisese: *Primul suspect (probabil pentru că e negru).* Era un nume neobişnuit, dar tot nu mi-l puteam aminti, fie din cauză că huidumele lui Roth mi-l scoseseră din cap cu bătaia (împreună cu alte amintiri), fie din cauză că nu-i acordasem suficientă atenţie din capul locului.

Sau pur şi simplu din cauză că trecutul era încăpăţânat şi viclean. Şi mai conta, oare? Nu mi-l aduceam aminte şi gata. Nu era pe nicăieri.

Sadie a lovit cu pumnii în uşă. Negrul cu fes s-a uitat impasibil la ea. A tras din ţigară şi i-a făcut un semn cu mâna: d*u-te, cucoană, pleacă de aici.*

– *Jake, fă ceva! TE ROG!*

Douăsprezece şi douăzeci şi unu.

Un nume neobişnuit, da, dar *de ce?* Şi am fost surprins să-mi dau seama că ştiam.

– Pentru că e nume de fată, am spus.

Sadie s-a întors spre mine. Avea obrajii îmbujoraţi, mai puţin în locul unde cicatricea ieşea în evidenţă ca un cârcel alb de floare.

– Ce?

Pe neaşteptate, m-am apucat să lovesc în geamul uşii.

– *Bonnie!* am strigat eu. *Hei, Bonnie Ray! Dă-ne drumul! Îl ştim pe Lee! Lee! LEE OSWALD!*

A înregistrat numele şi a traversat holul cu pas atât de agale că m-a scos din minţi.

– Nu ştiam că sfrijitul ăla mic *are prieteni*, ne-a spus Bonnie Ray deschizând uşa şi dându-se la o parte când noi ne-am năpustit înăuntru. Probabil că e în camera de odihnă şi se uită la preşedinte cu toţi…

– Ascultă-mă, i-am zis. Nu sunt prietenul lui şi el nu e în camera de odihnă. E la etajul şase. Cred că vrea să-l împuşte pe preşedinte.

Negrul a izbucnit în hohote vesele de râs. A aruncat ţigara pe jos şi a strivit-o cu talpa bocancului.

– Pişeciosul ăla mic nu are sânge în el nici cât să înece nişte pisoi abia fătaţi. Nu face nimic altceva decât să stea într-un colţ şi să citească *cărţi*.

– Îţi spun că…

– Eu urc până la doi. Puteţi să veniţi cu mine, dacă vreţi. Dar nu mai vorbiţi prostii despre Leela. Aşa îi zicem noi, Leela. Auzi, să-l împuşte pe preşedinte! Dooamne!

Ne-a făcut un semn cu mâna şi s-a îndepărtat.

I-am spus în gând: *Locul tău este în Derry, Bonnie Ray. Acolo se pricep de minune să nu vadă ce e chiar în faţa ochilor lor.*

– Pe scară, i-am spus lui Sadie.

– Liftul ar fi…

Sfârşitul oricărei şanse care ne-a mai rămas, asta ar fi.

– S-ar bloca între etaje. *Pe scară.*

Am luat-o de mână şi am tras-o într-acolo. Scara era foarte îngustă, cu stâlpi mici din lemn care susţineau treptele strâmbate şi tocite de anii mulţi de trafic. La stânga era o balustradă din fier ruginit. La piciorul scării, Sadie s-a întors spre mine:

– Dă-mi pistolul.

– Nu.

– N-ai să ajungi la timp. Eu da. *Dă-mi pistolul.*

Şi aproape că i l-am dat. Nu că aş fi simţit că doar eu merit să-l port; acum, când momentul de cumpănă venise cu adevărat, nu mai avea nicio importanţă cine anume îl oprea pe Oswald, atâta vreme cât *cineva* îl oprea. Însă eram doar la un pas distanţă de maşinăria criminală a trecutului şi în ruptul capului nu voiam să risc să o las pe Sadie să facă pasul acesta înaintea mea, ca să fie strivită de vârtejul lamelor şi roţilor dinţate.

Am zâmbit, apoi m-am aplecat spre ea şi am sărutat-o.

– Haide să ne luăm la întrecere, i-am spus şi am început să urc.

I-am mai strigat peste umăr:

– Dacă adorm, al tău e!

13

– Sunteţi nebuni, l-am auzit pe Bonnie Ray reproşându-ne pe ton destul de blajin.

Apoi am auzit zgomot uşor de paşi când Sadie a început să urce în urma mea. M-am sprijinit de cârjă în dreapta, aproape sărind, şi m-am tras cu mâna de balustradă în stânga. Pistolul din buzunarul hainei se legăna şi mi se lovea de şold. Genunchiul îmi urla. L-am lăsat să urle.

Când am ajuns pe palierul de la etajul al doilea, am furişat o privire la ceas. Douăsprezece şi douăzeci şi cinci. Ba nu; şi douăzeci şi şase. Auzeam cum vuietul mulţimii se apropie, ca un val pe punctul de a se sparge de stânci. Coloana prezidenţială trecuse de intersecţiile dintre Main şi Ervay, Main şi Akard, Main şi Field. În două minute – trei, cel mult – va ajunge pe Houston Street, va face la dreapta şi va trece pe lângă vechiul tribunal al Dallasului cu douăzeci şi cinci de kilometri la oră. Din momentul acela, preşedintele va fi o ţintă sigură. Văzuţi prin luneta ataşată carabinei Mannlicher-Carcano, soţii Kennedy şi Connaly probabil că păreau la fel de mari ca actorii de pe ecranul de la cinematograful în aer liber din Lisbon Falls. Dar Lee va mai aştepta puţin. Nu avea nicio intenţie să se sinucidă; voia să scape cu viaţă şi liber. Dacă va trage prea devreme, agenţii de securitate aflaţi în maşina din fruntea coloanei, ar vedea fulgerul împuşcăturii şi ar deschide focul asupra lui.

Va aştepta până când maşina agenţilor şi limuzina preşedintelui vor face la stânga pe Elm. Nu era doar un lunetist; era un ticălos care trage pe la spate.

Mai aveam încă trei minute.

Sau poate doar două şi jumătate.

Am atacat treptele dintre etajele doi şi trei, ignorând complet durerea din genunchi, forţându-mă să înaintez, ca un maratonist aproape de sfârşitul cursei foarte lungi. Ceea ce, fireşte, chiar eram.

De sub noi, l-am auzit pe Bonnie Ray strigând ceva care conţinea expresiile *nebunu' ăla* şi *zice că Leela o să-l împuşte.*

Pe la mijlocul drumului spre etajul a treilea, am simţit cum Sadie mă bate pe spate, ca un jocheu care îşi îndeamnă calul să alerge mai repede, dar a rămas repede în urmă. Am auzit-o cum gâfâie şi mi-am spus *prea multe ţigări, draga mea.* Nu mă mai durea genunchiul; durerea fusese pentru moment acoperită de un val de adrenalină. Îmi ţineam piciorul stâng cât de ţeapăn puteam, lăsând cârja să-şi facă treaba.

Am cotit pe palier. Am început să urc spre etajul al patrulea. Acum gâfâiam şi eu, iar treptele păreau tot mai abrupte. Ca un munte. Patul cârjei cerşetorului era lipicios din cauza transpiraţiei. Capul îmi zvâcnea; urechile îmi ţiuiau împreună cu uralele mulţimii de pe stradă. Am deschis larg ochiul imaginaţiei şi am văzut cum se apropie coloana prezidenţială: mai întâi maşina de protecţie, apoi limuzina flancată de motociclete Harley-Davidson ale Departamentului de Poliţie din Dallas, conduse de poliţişti cu ochelari de soare şi căşti albe prinse cu curele pe sub bărbie.

Alt cot. Cârja alunecă, apoi îşi revine. Urc iarăşi. Bufniturile cârjei. Mirosul dulce al rumeguşului de la reparaţiile făcute la etajul al şaselea: muncitorii înlocuiesc şipcile parchetului. Dar nu şi pe partea unde stă Lee. Lee are colţul de sud-est numai pentru el.

Am ajuns pe palierul de la etajul cinci şi am ocolit balustrada o ultimă dată, cu gura căscată ca să înghită cât mai mult aer, cu cămaşa transformată într-o cârpă îmbibată de transpiraţie şi lipită de pieptul care se zbuciuma să

respire. Stropi de sudoare mi-au intrat în ochi, înţepându-mă şi am clipit des ca să-i îndepărtez.

Treptele de la etajul şase erau blocate de trei cutii cu cărţi pe care scria HĂRŢI RUTIERE şi CĂRŢI DE CITIRE PENTRU CLASELE A 4-A ŞI A 5-A. M-am proptit pe piciorul drept şi am izbit vârful cârjei într-una din ele, împingând-o cât acolo. O auzeam pe Sadie în spate. Ajunsese între etajele patru şi cinci. Deci se părea că avusesem dreptate să păstrez arma, deşi cine şi-ar fi dat seama? Dar judecând după propria mea experienţă, alergi mai repede atunci când ştii că ai fost însărcinat cu responsabilitatea fundamentală de a schimba viitorul.

M-am strecurat prin breşa pe care reuşisem s-o fac între cutii. Dar pentru asta a trebuit să-mi las o secundă toată greutatea pe piciorul stâng. Care a scos un urlet cumplit de durere. Am gemut şi m-am prins repede de balustradă ca să nu mă prăbuşesc în jos pe trepte. M-am uitat la ceas. Douăsprezece şi douăzeci şi opt. Dar dacă mergea în urmă? Mulţimea ovaţiona.

– Jake… grăbeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu…

Sadie, tot între patru şi cinci.

Am urcat ultimele trepte, iar vuietul mulţimii a început să se topească într-o tăcere deplină. Când am ajuns sus, nu mai auzeam decât hârâitul respiraţiei mele şi loviturile fierbinţi de ciocan ale inimii mele suprasolicitate.

14

Etajul al şaselea al Texas Book School Depository era o zonă rectangulară întunecată, din loc în loc cu stive de cutii de cărţi, ca nişte insule. Luminile ardeau acolo unde se înlocuia parchetul. Erau însă stinse în partea unde Lee Harvey Oswald avea de gând să intre în istorie în mai puţin de o sută de secunde. Şapte ferestre dădeau spre Elm Street, cele cinci din mijloc mari şi semicirculare, cele două din margini dreptunghiulare. Era întuneric lângă casa

scării, dar înspre stradă, etajul era învăluit într-o lumină difuză. Datorită prafului de rumeguş, razele de soare care intrau oblic pe ferestrele de aici păreau pline de substanţă. Însă erau blocate în colţul de sud-est de o baricadă din cutii de carton. Cuibul lunetistului se întindea pe diagonală de la nord-vest la sud-est.

În spatele baricadei, la fereastră, în plină lumină a soarelui, stătea un bărbat cu o puşcă. Cu umerii încovoiaţi, uitându-se atent afară. Fereastra era deschisă. O adiere blândă îi ciufulea părul şi îi răvăşea gulerul cămăşii. A început să ridice arma.

Am alergat spre el, mai mult târându-mi picioarele, făcând slalom printre grămezile de cutii, cu mâna în buzunar după pistol.

– *Lee!* am strigat. *Opreşte-te, nemernicule!*

A întors capul şi s-a uitat la mine, cu ochii mari de uimire, cu gura căscată. O clipă, nu era nimeni altcineva decât Lee – omul care râsese şi se jucase cu Junie în baie, care îşi îmbrăţişa uneori soţia şi o săruta pe chipul ridicat spre el – apoi, buzele subţiri s-au strâmbat într-un rânjet care i-a dezvelit dinţii de sus. Şi când s-a întâmplat asta, s-a transformat în ceva monstruos. Poate nu crezi, dar îţi jur că aşa a fost. A încetat să mai fie om şi a devenit fantoma demonică ce va bântui America de acum înainte, pervertindu-i puterea şi distrugându-i toate bunele intenţii.

Dacă îl lăsam.

Peste noi a năvălit iarăşi vuietul mulţimii, zgomotul asurzitor făcut de mii de oameni care aplaudau şi ovaţionau şi strigau cât îi ţineau puterile. I-am auzit şi i-a auzit şi Lee. Ştia ce înseamnă: acum ori niciodată. S-a întors la fereastră şi şi-a proptit patul puştii în umăr.

Eu aveam pistolul, acelaşi cu care îl împuşcasem pe Frank Dunning. Nu doar *asemănător*, în clipa aceea era acelaşi pistol. Aşa am crezut atunci şi aşa cred şi acum. Percutorul s-a agăţat în căptuşeala hainei, dar am smuls arma cu putere, sfâşiind materialul.

Am tras. Doar că prea sus, sfărâmând cadrul ferestrei din care au explodat aşchiile, însă atât a fost de ajuns pentru salvarea vieţii lui John Kennedy. Căci Oswald a tresărit puternic atunci când a auzit focul tras de mine, iar glonţul de 200 de grame din carabina lui Mannlicher-Carcano nu şi-a nimerit ţinta, spărgând, în schimb, un geam al tribunalului.

De jos se auzeau ţipete uluite. Lee s-a întors iarăşi spre mine, cu chipul transformat într-o mască a furiei, a urii şi a dezamăgirii. A ridicat din nou puşca, însă, de data aceasta, nu va mai ţinti la preşedintele Statelor Unite. A armat carabina – *clic-clac* – iar eu am tras din nou. Şi am ratat din nou, chiar dacă mă aflam la mai puţin de doisprezece metri distanţă de el. Am văzut cum cămaşa i se mişcă, dar atâta tot.

Cârja mi s-a lovit de o stivă de cutii, mi-am pierdut echilibrul, am lovit aerul cu mâna în care ţineam pistolul, încercând să mi-l recapăt, dar nici vorbă de aşa ceva. O fracţiune de secundă mi-am amintit cum Sadie căzuse la propriu în braţele mele în ziua când ne-am cunoscut. Şi am ştiut ce urma să se întâmple. Istoria nu se repetă, ci se armonizează, şi de obicei răsună cu muzica diavolului. Acum *eu* m-am împiedicat, iar asta a schimbat absolut totul.

– *Jos, Sadie!* am urlat, dar vorbele mi s-au pierdut în lătratul puştii lui Oswald.

Am auzit glonţul trecând pe lângă mine. Am auzit-o pe Sadie ţipând.

Apoi au fost şi alte focuri de armă. De afară. Limuzina preşedintelui demarase în trombă şi se îndrepta spre Triple Underpass cu viteză ameţitoare. Cele două cupluri dinăuntru se lăsaseră pe vine şi se ţineau unii de alţii. Dar maşina cu agenţii de securitate rămăsese la capătul străzii Elm, în apropiere de Dealey Piaza. Poliţiştii de pe motociclete se opriseră în mijlocul străzii, asaltaţi de cel puţin patruzeci de oameni care le arătau fereastra de la

etajul şase, unde se vedea limpede un bărbat slăbuţ cu cămaşă albastră.

Am auzit un ropot, ca cel făcut de grindină în noroi. Erau gloanţele care nu nimeriseră fereastra şi se loviseră de cărămizile de deasupra sau din lateral. Dar majoritatea şi-au atins ţinta. Am văzut cum cămaşa lui Lee se umflă de parcă ar fi suflat vântul pe dinăuntrul ei – vânt roşu, care-i găurea pânza: deasupra sfârcului drept, în dreptul sternului, în zona buricului. Al patrulea glonţ i-a lovit gâtul. Sub impactul loviturilor, începuse să danseze ca o marionetă în lumina ceţoasă, plină cu praf de rumeguş, dar rânjetul acela hidos nu i s-a şters nicio secundă de pe chip. Crede-mă când îţi spun că acum, la final, nu mai era om; era altceva. Acel ceva care intră în noi atunci când ascultăm de comenzile îngerilor noştri întunecaţi.

Un glonţ a lovit lampa din tavan, a spart becul şi i-a imprimat mişcare de scrânciob. Apoi un alt glonţ i-a despicat fruntea, exact la fel cum glonţul lui Lee despicase fruntea lui Kennedy în lumea din care vin eu. S-a prăbuşit peste baricada de cutii, împrăştiindu-le în toate părţile.

Strigăte de jos. Cineva care răcnea:

– A căzut, l-am văzut când a căzut!

Paşi care aleargă, urcă treptele. Am împins pistolul spre trupul lui Lee. Am avut măcar atâta prezenţă de spirit cât să-mi dau seama că, dacă aş fi fost găsit cu o armă în mână aş fi fost bătut zdravăn, dacă nu chiar omorât de oamenii care urcau acum pe scară. Am vrut să mă ridic, dar genunchiul n-a mai vrut să mă ţină. Mai bine. Poate că nu puteau să mă vadă din Elm Street, dar dacă m-ar fi văzut, ar fi tras şi în *mine*. Aşa că m-am târât spre locul unde zăcea Sadie, sprijinindu-mă în mâini şi trăgându-mi piciorul stâng ca pe o ancoră.

Partea din faţă a bluzei era îmbibată cu sânge, dar am reuşit să văd rana. Exact în mijlocul pieptului, deasupra sânilor. Din gură îi curgea sânge. Se îneca. Mi-am trecut

mâinile pe sub ea şi am ridicat-o. Nu şi-a luat nicio clipă ochii de la mine. Îi străluceau în semiîntunericul ceţos.

– Jake, a şoptit răguşit.

– Nu, iubito, nu vorbi.

Nu m-a luat în seamă – dar când o făcuse vreodată?

– Jake, preşedintele!

– E bine.

De fapt, nu văzusem că e teafăr, dar l-am văzut pe Lee tresărind tocmai atunci când a tras asupra lui, iar asta era suficient pentru mine. Şi indiferent cum ar fi stat lucrurile, tot i-aş fi spus lui Sadie că e bine.

A închis ochii, apoi i-a deschis la loc. Paşii se auzeau acum de foarte aproape, la etajul cinci şi pornind pe ultimul rând de trepte spre etajul şase. De jos se auzeau ţipetele de spaimă şi tulburare ale mulţimii.

– Jake?

– Ce e, iubito?

Mi-a surâs:

– Cum am mai dansat!

Când au ajuns Bonnie Ray şi ceilalţi, stăteam cu ea în braţe pe jos. Au trecut în goană nebună pe lângă mine. Nu ştiu câţi erau. Poate patru. Sau opt. Sau doisprezece. Nu m-am uitat la ei. O ţineam în braţe, cu capul lipit de pieptul meu şi o legănam. Moartă. Sadie a mea. În cele din urmă, tot căzuse în maşinăria criminală a trecutului.

N-am fost niciodată ceea ce se cheamă un plângăcios, dar nu crezi că bărbatul care a pierdut femeia pe care o iubeşte ar trebui să plângă? Aşa ar fi normal. Doar că eu nu am plâns.

Pentru că ştiam ce trebuie să fac.

Partea a VI-a
Omul cu biletul verde

Capitolul 29

1

Nu pot spune că am fost arestat, ci am fost reţinut şi dus la secţie cu o maşină de poliţie. Pe ultima parte a drumului, o mulţime de oameni – unii dintre ei reporteri, majoritatea oameni obişnuiţi – au bătut în geamurile maşinii şi s-au uitat înăuntru. Ca de foarte departe mă întrebam dacă aveam să fiu scos cu forţa din maşină şi linşat pentru că încercasem să-l împuşc pe preşedinte. Ce mă interesa cel mai mult era cămaşa mea plină de sânge. Voiam să mi-o scot; dar voiam şi să o port pentru totdeauna. Era sângele lui Sadie.

Niciunul dintre cei doi poliţişti din faţă nu m-a întrebat absolut nimic. Bănuiesc că aşa li se spusese. Şi chiar dacă mi-ar fi pus *vreo întrebare,* nu le-aş fi răspuns. Mă gândeam. Puteam să mă gândesc pentru că simţeam iarăşi cum mă învăluie frigul. M-am îmbrăcat în el ca într-o armură. Puteam să rezolv asta. Voi rezolva asta. Dar mai întâi trebuia să port nişte discuţii.

2

M-au dus într-o cameră albă ca zăpada. Doar cu o masă şi trei scaune tari. M-am aşezat pe unul. Afară sunau telefoanele şi un telex clincănea. Oamenii se fâţâiau de colo-colo vorbind tare, strigând uneori, râzând alteori. Râsetele

lor aveau accente isterice. Aşa râd cei care ştiu că au scăpat ca prin urechile acului dintr-un dezastru. Că au fentat glonţul, ca să zic aşa. Poate la fel a râs şi Edwin Walker în noaptea de zece aprilie când dădea interviuri şi-şi scutura cioburile din păr.

Aceiaşi poliţişti care mă aduseseră de la Book Depository m-au perchiziţionat şi mi-au luat lucrurile. I-am întrebat dacă îmi pot lăsa cele două plicuri cu prafuri pentru durerile de cap. Cei doi s-au consultat între ei, apoi le-au desfăcut şi au turnat prafurile pe masa scrijelită cu iniţiale şi arsă cu mucuri de ţigări. Unul dintre ei şi-a înmuiat un deget în gură, a gustat praful şi a fost de acord.

– Vrei şi apă?

– Nu.

Am luat praful în căuşul palmei şi mi l-am turnat în gură. Era amar. Dar nu mă deranja asta.

Unul dintre poliţişti a ieşit. Celălalt mi-a cerut cămaşa însângerată, pe care mi-am scos-o şi i-am dat-o cu multă părere de rău. Apoi i-am spus:

– Ştiu că e probă, dar poartă-te cu respect cu ea. Sângele vine de la femeia pe care am iubit-o. Poate că asta nu înseamnă nimic pentru tine, dar femeia asta m-a ajutat să opresc asasinarea preşedintelui Kennedy, şi asta ar trebui să însemne ceva.

– Vrem doar să aflăm grupa de sânge.

– Bine. Dar s-o treci pe chitanţa cu obiectele mele personale. O vreau înapoi.

– Sigur.

Celălalt poliţist s-a întors cu o flanelă de corp albă. Semăna cu cea purtată de Oswald – pe care *ar fi purtat-o* în timpul meu – în fotografiile judiciare făcute imediat după arestarea lui la Texas Theatre.

3

Am intrat în camera de interogatoriu la ora unu şi douăzeci. Cam o oră mai târziu (nu pot spune cu exactitate, pentru că nu era niciun ceas acolo, iar Timexul meu cel nou îmi fusese luat împreună cu toate celelalte lucruri), aceiaşi doi poliţişti mi-au adus un vizitator. De fapt, o veche cunoştinţă: doctorul Malcolm Perry, cărând după el o geantă medicală uriaşă din piele neagră. L-am privit cu uimire moderată. Venise să mă vadă la secţia de poliţie pentru că nu trebuia să fie la spitalul Parkland, unde să culeagă bucăţele de glonţ şi fragmente de os din creierul lui John Kennedy. Fluviul istoriei începuse deja să curgă pe vadul cel nou.

– Bună, doctore.

A dat din cap:

– Domnule Amberson.

Ultima oară când ne întâlnirăm îmi spusese George. Şi, dacă m-aş fi îndoit câtuşi de puţin că eram suspect, atitudinea lui mi-ar fi confirmat bănuielile. Dar nu mă îndoiam. Mi se mai întâmplase asta şi ştiam ce urmează. Probabil că Bonnie Ray Williams le spusese deja ce ştia.

– Înţeleg că te-ai lovit la genunchi.

– Da, din păcate.

– Să ne uităm.

A încercat să-mi ridice cracul pantalonului, dar nu a putut. Încheietura era mult prea umflată. Când a scos din geantă un foarfece, ambii poliţişti au făcut un pas înainte cu armele scoase din toc. Le-au ţinut cu ţeava în jos, cu degetele lângă trăgaci. Doctorul Perry i-a privit uşor mirat, apoi mi-a tăiat pantalonul pe la cusătură. S-a uitat, a pipăit, mi-a scos lichid cu un ac hipodermic. Mi-am încleştat maxilarele şi am aşteptat să se termine. Apoi a scotocit în geantă şi a scos un bandaj elastic şi mi-a bandajat strâns genunchiul. Parcă m-am simţit mai bine.

– Pot să-ţi dau ceva pentru durere, dacă domnii ofiţeri nu au ceva împotrivă.

Ei nu aveau nimic împotrivă, dar eu aveam. Mă aştepta cea mai importantă oră din viaţa mea – şi din viaţa lui Sadie. Nu voiam să am minţile îngălate de la analgezice atunci când va veni.

– Ai nişte prafuri Goody pentru dureri de cap?

Perry a strâmbat din nas de parcă simţise un miros urât.

– Am aspirină Bayer şi Empirin. Empirinul e puţin mai puternic.

– Atunci dă-mi din ăsta. Doctore Perry?

Şi-a ridicat ochii spre mine.

– Sadie şi cu mine nu am făcut nimic rău. Ea şi-a dat viaţa pentru ţară…

Iar eu mi-aş fi dat viaţa ca s-o salvez pe a ei. Dar n-am apucat.

– Dacă este adevărat, sunt primul care îţi mulţumeşte. În numele întregii ţări.

– Preşedintele. Unde e acum? Ştii ceva?

Doctorul Perry i-a întrebat pe poliţişti din ochi. S-au uitat unul la celălalt şi unul a răspuns:

– A plecat la Austin, unde o să ţină un discurs la cină, exact aşa cum era programul. Nu ştiu dacă dă dovadă de curaj nebun sau dacă e doar nebun pur şi simplu.

Poate, mi-am spus, *o să se prăbuşească* Air Force One, *omorându-l şi pe Kennedy, şi pe toţi ceilalţi aflaţi la bord. Poate o să facă un infarct sau o să aibă un atac cerebral care o să-i fie fatal. Poate alt ucigaş de două parale o să-i despice capul cel frumos cu un glonţ.* Era posibil ca trecutul încăpăţânat şi viclean să lucreze şi împotriva schimbărilor nu numai împotriva agentului care le provoacă? Nu ştiam. Şi nici nu-mi păsa prea mult. Îmi făcusem treaba. Din momentul acela, ce urma să se întâmple cu Kennedy nu mai era în responsabilitatea mea.

– Am auzit la radio că Jackie nu e cu el, mi-a spus Perry cu glas scăzut. A trimis-o la ferma vicepreşedintelui din Johnson City. I se va alătura la sfârşitul săptămânii, aşa cum a fost stabilit. Dacă spui adevărul, George…

– Cred că este suficient, doctore, a spus unul din poliţişti.

Pentru mine era; redevenisem George pentru Mal Perry.

Doctorul Perry, înzestrat cu doza obişnuită de aroganţă profesională, l-a ignorat.

– Dacă spui adevărul, îţi prevăd o călătorie la Washington în viitorul foarte apropiat. Şi foarte posibil o ceremonie de acordare a medaliei în Rose Garden.

După ce a plecat, am rămas iarăşi singur. Dar nu tocmai; Sadie era cu mine. *Cum am mai dansat,* mi-a spus chiar înainte să plece din lumea aceasta. Dacă închideam ochii, o puteam vedea aliniată cu celelalte fete, scuturându-şi umerii şi dansând Madison. În amintirea aceasta a mea, Sadie râdea, părul îi flutura în jurul capului, iar chipul îi era perfect. Tehnicile din 2011 ale chirurgiei estetice ar fi reparat mare parte din stricăciunile pe care i le făcuse John Clayton, dar m-am gândit că exista o tehnică şi mai bună. În cazul în care aveam şansa să o folosesc.

4

Am fost lăsat să fierb în suc propriu încă două ore înainte ca uşa camerei de interogatoriu să se deschidă din nou. Au intrat doi bărbaţi. Unul cu mutră de baset sub o pălărie Stetson albă s-a prezentat ca fiind căpitanul Will Fritz de la Poliţia din Dallas. Avea o servietă – dar nu servieta mea, aşa că totul era în ordine.

Celălalt avea maxilare proeminente, ten de beţiv şi păr negru scurt, care lucea de prea mult tonic. Avea ochii pătrunzători, iscoditori şi puţin îngrijoraţi. A scos o legitimaţie din buzunarul interior al hainei şi mi-a arătat-o.

– James Hosty, domnule Amberson. FBI.

Ai toate motivele să fii îngrijorat, i-am spus în gând. *Tu aveai misiunea să-l supraveghezi pe Lee, nu este aşa, agent Hosty?*

Will Fritz a început:

– Vrem să vă punem câteva întrebări, domnule Amberson.

– Bine, am răspuns. Şi eu vreau să ies de aici. Oamenii care salvează viaţa preşedintelui Statelor Unite nu ar trebui să fie trataţi ca nişte criminali.

– Uşurel, a intervenit agentul Hosty. Ţi-am trimis un medic, nu? Şi nu orice medic, ci medicul tău *personal*.

– Întrebaţi-mă, le-am spus.

Şi m-am pregătit să dansez.

5

Fritz şi-a deschis servieta şi a scos o pungă din plastic cu o etichetă lipită pe ea. Înăuntru era pistolul meu calibrul .38.

– Am găsit arma asta lângă baricada de cutii ridicată de Oswald, domnule Amberson. Credeţi că a fost pistolul lui?

– Nu. Ăsta-i un Police Special. Este al meu. Lee a avut tot un .38, dar model Victory. Dacă nu îl avea asupra lui, probabil că îl veţi găsi acolo unde locuia.

Fritz şi Hosty au schimbat priviri uluite, apoi s-au uitat iarăşi la mine.

– Deci recunoşti că îl cunoşteai pe Oswald, a spus Fritz.

– Da, dar nu foarte bine. Dacă aş fi ştiut unde stă, m-aş fi dus acolo peste el.

– Întâmplător, a spus Hosty, a închiriat o cameră pe Beckley Street, unde s-a înregistrat sub numele de O.H. Lee. Se pare că mai avea şi un nume fals. Alek Hidell. Pentru corespondenţă.

– Nevasta şi copilul nu erau cu el? l-am întrebat.

Hosty a zâmbit larg. Fălcile i s-au întins cam o jumătate de kilometru în ambele direcţii.

– Cine pune întrebările aici, domnule Amberson?

– Amândoi, m-am înfuriat eu. Mi-am pus viaţa în primejdie ca să-l salvez pe preşedinte, iar logodnica mea şi-

a *sacrificat-o* pe a ei, aşa că mi se pare că am tot dreptul să pun întrebări.

Apoi am aşteptat să văd cât de dur aveau să-mi răspundă. Dacă erau duri pe bune, însemna că chiar credeau că fusesem amestecat în toată povestea. Dacă mă luau mai uşurel, însemna că nu cred, dar vor să fie siguri.

Cu un deget bont Fritz a învârtit pe masă punga cu pistolul înăuntru.

– O să-ţi spun cum s-ar fi putut să se petreacă lucrurile, domnule Amberson. Nu zic că *aşa a fost*, dar e treaba dumitale să ne convingi de asta.

– Bine. I-aţi anunţat pe părinţii lui Sadie? Locuiesc în Savannah. Ar trebui să-i anunţaţi şi pe Deacon Simmons şi pe Ellen Dockerty din Jodie. Erau ca nişte părinţi pentru ea.

M-am gândit puţin la cele spuse.

– Pentru amândoi. Voiam să-l rog pe Deke să fie cavaler de onoare la nunta noastră.

Fritz nu mi-a dat atenţie.

– S-ar fi putut ca dumneata şi fata să fiţi mână în mână cu Oswald şi poate că la sfârşit te-a apucat frica.

Bine cunoscuta teorie a conspiraţiei. Nu ar trebui să lipsească din nicio casă.

– Poate că ţi-ai dat seama în ultima clipă că eşti pe punctul de a-l împuşca pe cel mai puternic om din lume, a spus şi Hosty. A fost un moment în care ţi s-au limpezit minţile. Aşa că l-ai împiedicat. Dacă astfel au stat lucrurile judecătorii vor fi foarte indulgenţi cu tine.

Sigur. Indulgenţă exprimată prin patruzeci, poate chiar cincizeci de ani de macaroane cu brânză în închisoarea Leavenworth, în loc de moartea pe scaunul electric al statului Texas.

– Atunci de ce nu am fost împreună cu el, agent Hosty? În loc să bat cu pumnii în uşă ca să mi se dea drumul înăuntru?

Hosty a ridicat din umeri. *Tu să-mi spui.*

– Şi dacă puneam la cale un asasinat, ar fi trebuit ca tu să mă fi văzut cu el. Pentru că ştiu că îl supravegheai.

M-am aplecat peste masă.

– De ce nu l-ai oprit *tu*, Hosty? Asta era misiunea *ta*.

S-a tras înapoi de parcă aş fi ridicat pumnul la el. Fălcile i se înroşiseră.

Câteva clipe durerea mi s-a transformat într-un soi de plăcere duşmănoasă.

– FBI-ul nu-l slăbea din ochi pentru că a fugit în Rusia, a fugit înapoi în Statele Unite, apoi a încercat să fugă în Cuba. Împărţea pliante pro-Castro la colţul străzii de luni de zile înainte de spectacolul horror de azi.

– De unde ştii? a lătrat Hosty.

– Pentru că mi-a spus el. Şi după aia? Vine la Dallas exact preşedintele care a încercat absolut orice ca să-i facă de petrecanie lui Castro. Iar în clădirea unde lucrează, Lee are locuri în rândul întâi pentru parada motorizată. Ai ştiut toate astea şi nu ai făcut nimic.

Fritz se holba consternat la Hosty. Şi sunt convins că Hosty regreta până şi faptul că poliţistul se afla în încăpere, dar ce putea face? Era secţia lui Fritz.

– Nu l-am considerat o ameninţare, a răspuns băţos Hosty.

– Ei bine, asta a fost cu siguranţă o greşeală. Ce scria în biletul pe care ţi l-a dat, Hosty? Ştiu că Lee te-a căutat la birou şi ţi-a lăsat un bilet când nu te-a găsit acolo, dar nu a vrut să-mi spună ce scria înăuntru. Mi-a aruncat zâmbetul ăla de du-te-dracului şi atât. Vorbim despre cel care a omorât-o pe femeia pe care o iubesc, aşa că mi se pare că am dreptul să ştiu. Ţi-a spus că are de gând să facă ceva ce va capta atenţia întregii lumi? Pun pariu că da.

– N-a fost nimic de genul ăsta!

– Atunci arată-mi biletul. Te provoc.

– Orice comunicare din partea domnului Oswald este problema Biroului.

– Nu cred că *ai putea* să mi-l arăţi. Pun pariu că e făcut scrum şi aruncat la veceu, aşa cum a ordonat domnul Hoover.

Şi dacă nu era încă aşa, cu siguranţă că va fi curând. Scria în notiţele lui Al.

– Dacă eşti nevinovat, a spus Fritz, spune-ne de unde îl cunoşteai pe Oswald şi de ce aveai o armă asupra ta.

– Şi de ce doamna avea un cuţit de bucătărie plin de sânge, a adăugat Hosty.

La replica asta am văzut roşu în faţa ochilor.

– *Doamna avea sânge peste tot!* am strigat la ei. *Pe haine, pe pantofi, în geantă! Ticălosul a împuşcat-o în piept, sau n-aţi observat?*

Fritz:

– Calmează-te, domnule Amberson. Nimeni nu te acuză de nimic.

Şi în subtext: *încă*.

Am inspirat adânc.

– Aţi stat de vorbă cu doctorul Perry? Trebuie să fi discutat ceva cu el, că doar l-aţi trimis să mă examineze şi să-mi oblojească genunchiul. Ceea ce înseamnă că aţi aflat că am mâncat o bătaie soră cu moartea în august. Cel care a ordonat să fiu bătut – şi care a luat parte la acţiune – este un agent de pariuri pe nume Akiva Roth. Nu cred că a avut intenţia să mă rănească atât de tare, dar probabil că am făcut pe nebunul cu el şi l-am înfuriat. Nu pot să-mi aduc aminte. Din ziua aia nu-mi mai aduc aminte o grămadă de lucruri.

– De ce nu ai depus plângere?

– Pentru că am fost în comă, domnule detectiv Fritz. Şi nu mi-am mai amintit nimic atunci când am ieşit din ea. Când *am început* să-mi aduc aminte – o parte din ce s-a întâmplat – mi-am amintit că Roth a spus că e în cârdăşie cu un agent din Tampa cu care colaborasem pe vremuri şi cu un mafiot pe care îl cheamă Carlos Marcello. Şi atunci mi s-a părut că e riscant să fiu văzut că merg la poliţie.

– Adică vrei să zici că Departamentul de Poliţie din Dallas este corupt?

Nu mi-am putut da seama dacă mânia lui Fritz era reală sau prefăcută, dar nici că mi-ar fi păsat.

– Vreau să zic că mă uit la *Incoruptibilii* şi ştiu că Mafia nu iubeşte delatorii. Mi-am cumpărat armă ca să mă apăr – aşa cum spune dreptul meu de cetăţean conform celui de-al Doilea Amendament – şi am ţinut-o mereu la mine.

Am arătat spre punga cu proba.

– Arma aia.

– De unde ai cumpărat-o? a fost curios Hosty.

– Nu-mi aduc aminte.

– Amnezia asta e foarte convenabilă, nu? a remarcat Fritz. Ca o idee dintr-un serial, din *The Secret Storm* sau din *As the World Turns.*

– Vorbiţi cu Perry, am repetat. Şi mai uitaţi-vă o dată la genunchiul meu. Mi l-am nenorocit la loc urcând şase etaje ca să salvez viaţa preşedintelui. Şi voi avea grijă să povestesc asta ziariştilor. Aşa cum le voi spune şi că recompensa pentru că mi-am făcut datoria de american a fost un interogatoriu într-o cămăruţă sufocantă, fără să primesc nici măcar un pahar cu apă.

– Vrei apă? m-a întrebat imediat Fritz şi am înţeles că eram pe drumul cel bun, dar trebuia să am grijă să nu fac niciun pas greşit.

Preşedintele scăpase de la moarte ca prin urechile acului. Cei doi bărbaţi din faţa mea – ca să nu-l mai pomenesc şi pe comandatul Poliţiei din Dallas, Jesse Curry – se vor afla sub presiune enormă ca să iasă la rampă cu un erou. Din moment ce Sadie era moartă, numai pe mine mă mai aveau.

– Nu, am răspuns. Dar o Cola mi-ar prinde bine.

6

Pe când îmi aşteptam Cola, m-am gândit la vorbele lui Sadie: *Lăsăm o mulţime de urme.* Era adevărat. Dar poate aş reuşi să mă folosesc de asta. Doar în cazul în care un anumit şofer al camionetei de remorcări auto de la o anumită staţie Esso din Forth Worth făcuse ce-i cerusem în biletul lăsat sub ştergătorul Chevroletului.

Fritz şi-a aprins o ţigară şi a împins pachetul peste masă spre mine. Am clătinat din cap şi l-a luat înapoi.

– Spune-ne de unde îl ştii.

Le-am spus că l-am întâlnit pe Lee pe Mercedes Street şi că am făcut cunoştinţă. Că îi ascultam elucubraţiile sforăitoare despre relele Americii fascisto-imperialiste şi despre minunatul stat socialist pe cale de a se dezvolta în Cuba. Cuba reprezenta idealul, îmi spunea el. Rusia a intrat pe mâna unor birocraţi de nimic, motiv pentru care el o părăsise. În Cuba era Unchiul Fidel. Lee nu spunea direct că Unchiul Fidel calcă pe apă, dar sugera asta.

– Mi-am dat seama că e nebun, dar îmi plăcea familia lui.

Asta era adevărat. Îmi *plăcea* familia lui, şi *credeam* că e nebun.

– În fond, cum a ajuns un pedagog de profesie ca dumneata să locuiască în haznaua aia din Fort Worth? m-a întrebat Fritz.

– Încercam să scriu un roman. Şi nu puteam să mă concentrez câtă vreme predam la şcoală. Mercedes Street e o groapă de gunoi, dar măcar e ieftină. Am crezut că lucrul la carte o să dureze cam un an aşa că trebuia să trag de bani. Şi când mă apucau bâzdâcii încercam să-mi închipui că locuiesc într-o mansardă pe malul stâng al Senei.

– Când vorbeşti despre bani te referi şi la cei obţinuţi din pariuri? a spus Fritz.

– Mă prevalez de Amendamentul Cinci, am răspuns eu.

Will Fritz a izbucnit în râs.

– Aşa deci, l-ai cunoscut pe Oswald şi te-ai împrietenit cu el, a continuat discuţia Hosty.

– E un mod de a spune că *m-am împrietenit.* Nu te împrieteneşti cu nebunii. Cel puţin eu nu o fac.

– Spune mai departe.

– Lee şi-a luat familia şi s-a mutat de acolo; eu am rămas. Apoi într-o zi, din senin, am primit un telefon de la el. Mi-a zis că stătea cu Marina pe Elsbeth Street în Dallas. Mi-a mai zis că era un cartier mai bun, că apartamentele de închiriat sunt multe şi ieftine. Le-am povestit apoi lui Fritz şi Hosty că mă săturasem deja de Mercedes Street, aşa că am venit în Dallas, am luat prânzul cu Oswald la Woolworth's şi după aia am făcut o plimbare prin zonă. Am închiriat apartamentul de la parter de la numărul 214 de pe West Neely Street, iar când s-a eliberat apartamentul de la etaj, l-am anunţat pe Lee. I-am întors serviciul, adică.

– Soţiei lui nu-i plăcea pe Elsbeth Street. Casa de pe West Neely Street nu era departe şi era mult mai drăguţă. Aşa că s-au mutat acolo.

Habar nu aveam cât de bine aveau de gând să verifice povestea asta, cât de reală părea cronologia faptelor sau ce anume le-ar putea spune Marina. Însă nu mă interesa nimic din toate astea. Aveam nevoie de timp. Doar atât. Iar o poveste măcar pe jumătate plauzibilă mi l-ar putea oferi, mai ales că agentul Hosty avea toate motivele să se poarte cu mănuşi cu mine. Căci, dacă aş fi spus ce ştiam despre relaţia lui cu Oswald, şi-ar fi putut petrece restul carierei în Fargo.

– Apoi s-a întâmplat ceva ce mi-a atras atenţia. În aprilie, în ajun de Paşte. Stăteam la masa din bucătărie şi lucram la carte, când o maşină simandicoasă, cred că un Cadillac, a oprit în faţa casei şi din ea au coborât un bărbat şi o femeie. Bine îmbrăcaţi. Aduseseră un iepure din pluş pentru June. Ea e…

– Ştim cine este June Oswald, mi-a tăiat-o Fritz.

– S-au dus la etaj şi l-am auzit pe tipul ăsta – avea accent nemţesc şi o voce tunătoare – l-am auzit că zice „Lee, cum de nu l-ai nimerit?"

Hosty s-a aplecat spre mine, cu ochii cât de mari se puteau face pe faţa lui buhăită.

– *Ce?*

– M-ai auzit. Aşa că m-am uitat în ziar şi ghici ce? Cu patru sau cinci zile înainte, cineva trăsese într-un general în retragere. Un extremist de dreapta. Exact genul de individ pe care nu-l putea suferi Lee.

– Şi ce ai făcut?

– Nimic. Ştiam că are un pistol – mi-l arătase într-o zi –, dar în ziar scria că tipul care a tras în Walker avusese o puşcă. În plus, pe atunci aveam grijă de prietena mea. M-aţi întrebat de ce avea un cuţit în geantă. Răspunsul e foarte simplu – era speriată. Şi ea a fost atacată, dar nu de domnul Roth. Ci de fostul ei soţ. A desfigurat-o.

– Am văzut cicatricele, a spus Hosty. Ne pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, Amberson.

– Mulţumesc, am răspuns, gândind în acelaşi timp: *nu arăţi că ţi-ar părea.* Cuţitul pe care îl avea era acelaşi pe care fostul – John Clayton îl chema – l-a folosit când a tăiat-o. Îl avea în permanenţă la ea.

Mi-am adus aminte când a spus *Pentru orice eventualitate.* Mi-am adus aminte când a spus *Aceasta e cea mai clară eventualitate dintre toate.*

Mi-am acoperit faţa cu mâinile. Au aşteptat. Le-am lăsat pe genunchi şi am continuat cu vocea fără intonaţie care amintea de detectivul Joe Friday. „Doar faptele, doamnă.”

– Mi-am păstrat locuinţa de pe West Neely, dar vara mi-am petrecut-o în Jodie ca să pot avea grijă de Sadie. Am cam renunţat şi la ideea cu cartea şi mă gândeam să mă reangajez la liceul Denholm Consolidated. Şi am dat nas în nas cu Akiva Roth şi huidumele lor. Şi am ajuns şi eu în spital. Când m-au externat, m-au trimis la un complex de sănătate care se numeşte Eden Fallows.

– Îl ştiu, a intervenit Fritz. Cu asistenţă medicală la domiciliu.

– Da, iar Sadie era asistenta-şefă. Am avut grijă de ea după ce soţul ei a rănit-o; a avut grijă de mine după ce Roth şi asociaţii lui m-am bătut de m-au rupt. Aşa se petrec lucrurile. Fac… nu ştiu cum să vă explic… un soi de armonie.

– Lucrurile se petrec cu un rost, a rostit Hosty cu gravitate şi, preţ de o fracţiune de secundă, am simţit că-mi vine să mă reped la el peste masă şi să-i iau la pumni faţa roşie şi puhavă.

Nu pentru că nu ar fi avut dreptate. După umila mea părere, lucrurile se petrec *într-adevăr* dintr-un anumit motiv, dar *ne place* nouă motivul acesta? Rareori.

– Pe la sfârşitul lui octombrie, doctorul Perry mi-a permis să încep să conduc pe distanţe mici.

Asta era o minciună sfruntată, dar poate că nu-l vor interoga pe Perry chiar atât de curând… ba chiar s-ar putea să nu-l interogheze deloc dacă se vor hotărî să investească în mine ca fiind autenticul erou american.

– M-am dus marţi în Dallas ca să-mi vizitez fostul apartament de pe West Neely. Dintr-o toană. Voiam să văd dacă reuşesc să-mi amintesc ceva.

Şi într-adevăr fusesem pe West Neely, dar ca să-mi recuperez arma de sub trepte.

– După aceea, m-am hotărât să mănânc la Woolworth, ca pe vremuri. Şi pe cine credeţi că văd acolo, dacă nu pe Lee, care se îndopa cu peşte şi pâine de secară. M-am aşezat lângă el şi l-am întrebat cum o mai duce şi atunci mi-a spus că FBI-ul îl hărţuieşte pe el şi pe soţia lui. Mi-a zis: „O să le dau o lecţie ticăloşilor ăstora ca să nu se mai pună cu mine, George. Uită-te la televizor vineri după prânz că s-ar putea să vezi ceva interesant.”

– Dumnezeule mare, a exclamat Fritz. Ai făcut legătura cu vizita preşedintelui?

– La început, nu. Nu l-am urmărit pe Kennedy atât de îndeaproape; sunt republican.

Astea au fost două minciuni la preţ de una.

– În plus, Lee a trecut direct la subiectul lui preferat.

– Cuba, a ghicit Hosty.

– Corect. Cuba şi viva Fidel. Nici măcar nu m-a întrebat de ce şchiopătez. Era complet absorbit în nebunelile lui, înţelegeţi? Dar aşa era Lee. I-am făcut cinste cu o bucată de plăcintă – e aşa de bună aia de la Woolworth şi ieftină, doar douăzeci şi cinci de cenţi – şi l-am întrebat unde lucrează. Mi-a spus că la Book Depository pe Elm Street. Şi mi-a zis asta cu un rânjet larg, de parcă era cea mai bună afacere din lume să descarci camioane şi să muţi cutii de colo-colo. Vorbele lui îmi intrau pe o ureche şi îmi ieşeau pe cealaltă, am continuat eu, pentru că mă durea piciorul şi pentru că mă apucase una din migrenele mele. M-am întors la Eden Fallows şi am tras un pui de somn. Dar când m-am trezit, mi-am adus aminte de glumiţa tipului cu accent german când l-a întrebat cum de nu a nimerit. Am dat drumul la televizor şi toată lumea vorbea despre vizita preşedintelui. Şi atunci am început să mă îngrijorez. Am săpat prin ziarele din living şi am dat de ruta coloanei oficiale şi am văzut că trece chiar pe lângă Book Depository.

– M-am perpelit toată ziua de miercuri.

Acum se aplecaseră peste masă, sorbindu-mi fiecare cuvânt. Hosty lua notiţe fără să se uite în carneţel. Mă întrebam dacă va fi în stare să le citească după aceea.

– Ba îmi spuneam: *Dar dacă o s-o facă*. Ba: *Nici vorbă, numai gura e de Lee.* Ba una, ba alta, tot aşa am ţinut-o. Ieri dimineaţă am sunat-o pe Sadie, i-am spus toată povestea şi am întrebat-o ce părere are. Ea i-a dat telefon lui Deke – Deke Simmons, cel despre care am spus că-i ţine loc de tată – şi după aia m-a sunat înapoi. Mi-a spus că ar trebui să anunţ poliţia.

Fritz a spus:

– Nu vreau să te fac să suferi mai mult, fiule, dar dacă ai fi făcut asta, prietena ta ar mai fi în viaţă.

– Stai aşa. Nu ai auzit toată povestea.

Şi desigur că nici eu nu o auzisem; o fabricam pe măsură ce vorbeam.

– I-am spus şi ei, şi lui Deke că nu vreau nicio poliţie, pentru că, dacă Lee era nevinovat, chiar că ar fi fost terminat. Trebuie să înţelegeţi că tipul era vai de mama lui. Mercedes Street era o hazna, iar West Neely abia dacă arăta mai bine, dar pe mine nu mă deranja – sunt singur şi aveam cartea la care lucram. Şi ceva bani la bancă. Lee, pe de altă parte… avea o nevastă frumoasă şi două fetiţe, a doua fiind nou-născută, şi se străduia din toate puterile să le ofere un acoperiş deasupra capului. Nu era un om rău…

Când am spus asta, am simţit nevoia să-mi pipăi nasul, să văd dacă nu cumva crescuse.

– … dar era un ratat de talie mondială, scuzaţi-mă că sunt atât de dur. Ideile lui trăsnite nu-i permiteau să rămână într-o slujbă mult timp. Obişnuia să-mi spună că, dacă îşi găsea ceva de lucru, FBI-ul avea grijă să şi-l piardă. Mi-a spus că aşa s-a întâmplat cu slujba lui de la imprimerie.

– Prostii, m-a întrerupt Hosty. Băiatul dădea vina pe toată lumea pentru necazurile pe care el însuşi le făcea. Dar sunt de acord cu nişte lucruri pe care le-ai spus, Amberson. Era un ratat de talie mondială şi mi-a părut rău de soţia şi fetiţele lui. Chiar mi-a părut al naibii de rău.

– Aşa zici? Bravo ţie. Oricum, acum avea o slujbă şi nu voiam să şi-o piardă din vina mea, dacă doar vorbea gura fără el… chestie la care se pricepea de minune. I-am spus lui Sadie că mă duc la Book Depository mâine – adică azi – ca să văd ce face. Mi-a spus că vrea să vină cu mine. I-am zis că nu, că dacă lui Lee chiar îi fila o lampă şi avea de gând să facă ceva rău, ea va fi în primejdie.

– Ţi s-a *părut* că i-ar fi filat o lampă atunci când te-ai întâlnit cu el? m-a întrebat Fritz.

– Nu, mi s-a părut foarte calm, dar aşa era mereu, i-am răspuns şi m-am aplecat către el. Vreau să mă asculţi acum foarte atent, domnule detectiv Fritz. Ştiam că Sadie vrea să

vină cu mine indiferent ce i-aş spune eu. Mi-am dat seama după cum mi-a vorbit. Aşa că am plecat dracului de acolo. Am făcut-o ca s-o protejez. Pentru orice eventualitate.

Iar aceasta este cea mai clară eventualitate din toate, mi-a şoptit acea Sadie care se afla în capul meu. Şi care va continua să trăiască acolo până când o voi vedea din nou în carne şi oase. Jur că aşa se va întâmpla, indiferent de ce o să fie.

– M-am gândit să stau peste noapte la un hotel, dar toate erau arhipline. Atunci mi-am adus aminte de Mercedes Street. Predasem cheia de la numărul 2706, unde am stat eu, dar mai aveam cheia de la 2703, de vizavi, unde a stat Lee. Mi-a dat-o chiar el ca să-i ud florile.

– Avea *flori?* s-a mirat Hosty.

Dar eu nu-l scăpam din ochi pe Will Fritz.

– Sadie s-a speriat când nu m-a mai găsit în Eden Fallows. S-a speriat şi Deke. Şi a sunat la poliţie. Nu doar o dată, ci de mai multe ori. Şi de fiecare dată, poliţistul care i-a răspuns, i-a zis să termine cu tâmpeniile şi i-a închis în nas. Nu ştiu dacă s-a obosit cineva să înregistreze apelurile astea, dar Deke vă va putea confirma şi nu are niciun motiv să mintă.

Acum Fritz se făcuse roşu ca focul.

– Dacă ai şti câte ameninţări cu moartea am primit…

– Sunt convins. Şi atâtea capete deştepte. Aşa că nu-mi spune că Sadie ar mai fi încă în viaţă dacă am fi anunţat poliţia. Nu-mi spune aşa ceva, bine?

Nu a mai scos un cuvânt.

– Cum te-a găsit? m-a întrebat Hosty.

Aici nu mai trebuia să mint şi nu am făcut-o. Apoi m-au întrebat despre drumul de pe Mercedes Street din Fort Worth până la Book Depository în Dallas. Această parte a poveştii mele era cea mai riscantă. Nu că mi-aş fi făcut probleme în legătură cu cowboyul cu Studebaker; Sadie îl rănise, de acord, dar doar după ce el încercase să-i fure geanta. Maşina lui fusese oricum pe moarte şi aveam

senzaţia că nici nu va raporta furtul. Bineînţeles că mai furasem şi altă maşină, dar, având în vedere urgenţa misiunii noastre, eram aproape convins că poliţia nu va face un caz din asta. Presa ar crucifica-o dacă ar face aşa ceva. Mă îngrijora însă Chevroletul roşu, cu eleroane ca sprâncenele de femeie. S-ar fi putut găsi explicaţii pentru valizele noastre din portbagaj; mai petrecusem weekenduri la Candlewood Bungalows şi înainte. Dar dacă s-ar fi uitat la caietul lui Al… nici măcar nu voiam să mă gândesc la una ca asta.

La uşă s-a auzit o bătaie uşoară şi unul dintre poliţiştii care mă aduseseră la secţia de poliţie şi-a vârât capul înăuntru. La volanul maşinii şi apoi, când îmi cotrobăise prin lucruri împreună cu partenerul lui, mi se păruse dur şi periculos, ca poliţiştii cu care am fost obişnuiţi din filme. Dar acum, văzându-l aşa de speriat şi cu ochii scoşi din orbite de emoţie, mi-am dat seama că nu are mai mult de douăzeci şi trei de ani şi că încă se mai luptă cu acneea pubertăţii. În spatele lui, multe persoane – în uniformă sau nu – îşi întindeau gâturile ca să mă vadă mai bine. Fritz şi Hosty s-au întors iritaţi spre nepoftit.

– Domnilor, îmi cer scuze că vă întrerup, dar domnul Amberson este căutat la telefon.

Roşeaţa s-a urcat iar pe fălcile lui Hosty.

– Tinere, aici are loc un interogatoriu. Nu-mi pasă nici dacă la telefon e preşedintele Statelor Unite ale Americii.

Poliţistul a înghiţit în sec. Se vedea cum mărul lui Adam îi urcă şi coboară ca o maimuţă pe băţ.

– Eee… domnilor, *chiar este* preşedintele Statelor Unite la telefon.

Deci, până la urmă, s-a dovedit că le păsa.

7

M-au dus în biroul comandantului Curry. Fritz mă ţinea dintr-o parte, Hosty din cealaltă. Pentru că ei îmi susţineau

greutatea, aproape că nu mai şchiopătam deloc. Pe coridor erau reporteri, camere TV şi reflectoare care ridicaseră temperatura la aproape patruzeci de grade. Indivizii aceştia – o treaptă peste paparazzi – nu ar fi avut ce să caute într-o secţie de poliţie în urma unei tentative de asasinat, dar nu eram absolut deloc mirat. Pe o altă axă a timpului, se buluciseră aici şi după arestarea lui Oswald şi nu îi dăduse nimeni afară. Din câte ştiam, nici măcar nu se gândise cineva la asta.

Cu chipuri împietrite, Hosty şi Fritz îşi croiau vitejeşte drum prin mulţime. Eram toţi trei asaltaţi cu întrebări. Hosty a strigat:

– Domnul Amberson va da o declaraţie la încheierea discuţiei cu autorităţile!

– *Când?* l-a întrebat cineva la fel de tare.

– Mâine, poimâine, poate săptămâna viitoare!

Gemetele reporterilor l-au făcut pe Hosty să zâmbească.

– Poate *luna* viitoare! Acum este aşteptat la telefon de preşedintele Kennedy, aşa că *daţi-vă la o parte!*

Şi s-au dat la o parte, clămpănind ca un stol de coţofene.

Singurul dispozitiv de răcire a temperaturii din biroul comandantului Curry era ventilatorul de pe raft, dar chiar şi aerul învârtit era o binecuvântare după camera pentru interogatoriu şi cuptorul cu microunde al presei. Un receptor mare şi negru era aşezat pe sugativa de pe birou. Alături se afla un dosar pe a cărui copertă era scris la maşină LEE H. OSWALD. Era subţire.

Am luat receptorul:

– Alo?

Vocea nazală, cu accent de New England, de la celălalt capăt, mi-a trimis fiori pe şira spinării. Vocea bărbatului care acum ar fi zăcut pe o lespede de morgă dacă nu am fi fost eu şi cu Sadie.

– Domnule Amberson? Jack Kennedy la telefon. Am… ăăă… am înţeles că soţia mea şi cu mine vă datorăm… ăăă…

vieţile noastre. Am înţeles şi că aţi pierdut pe cineva foarte drag.

Drag pronunţat *daag*, aşa cum fusesem obişnuit să-l aud.

– Numele ei era Sadie Dunhill, domnule preşedinte. Oswald a împuşcat-o.

– Îmi pare foarte rău pentru… ăăă… pierderea dumneavoastră, domnule Amberson. Pot să vă spun… ăăă… George?

– Dacă doriţi.

Gândind: *Nu port această conversaţie. Este doar un vis.*

– Sunt convins că ţara ei îi va mulţumi… iar ţie îţi va oferi condoleanţe. Permite-mi… ăăă… să fiu primul care să-ţi prezint mulţumirile şi condoleanţele mele.

– Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

Mi se pusese un nod în gât şi abia dacă mai puteam vorbi. I-am văzut ochii, atât de strălucitori, când se stingea în braţele mele, *Jake, cum am mai dansat.* Se sinchisesc, oare, preşedinţii de asemenea lucruri? Au idee, măcar, ce înseamnă ele? Poate doar cei mai buni. Poate acesta este motivul pentru care sunt în funcţie.

– Mai… ăăă… mai este cineva care doreşte să îţi mulţumească, George. Soţia mea nu este acum aici, dar… ăăă… are de gând să-ţi telefoneze diseară.

– Domnule preşedinte, nu ştiu unde voi fi diseară.

– Te va găsi ea. E foarte… ăăă… hotărâtă atunci când vrea să mulţumească cuiva. Acum, spune-mi, George, cum te simţi?

I-am zis că mă simt bine, ceea ce era o minciună. Mi-a promis că o să ne vedem la Casa Albă foarte curând, iar eu i-am mulţumit, dar nu credeam că va avea loc vreodată o vizită de-a mea la Casa Albă. În tot timpul acestei conversaţii fantastice, când ventilatorul îmi răcorea chipul transpirat, iar uşa vitrată strălucea în lumina supranaturală a reflectoarelor camerelor de filmat de pe coridor, trei cuvinte îmi răsunau în minte:

Sunt în siguranţă. Sunt în siguranţă. Sunt în siguranţă.

Preşedintele Statelor Unite sunase din Austin ca să-mi mulţumească pentru că i-am salvat viaţa, iar eu eram în siguranţă. Puteam să fac ceea ce trebuia.

8

La cinci minute după încheierea discuţiei mele suprarealiste cu John Fitzgerald Kennedy, Hosty şi Fritz m-au scos pe scările din spate în garajul unde Oswald ar fi fost împuşcat de Jack Ruby. Atunci fusese plin cu oamenii care aşteptau să urmărească transferul asasinului la închisoarea districtuală. Acum era pustiu şi nu se auzea decât sunetul paşilor noştri. Paznicii mei m-au dus cu maşina la hotelul Adolphus şi nu m-a surprins absolut deloc să mă pomenesc în aceeaşi cameră pe care o ocupasem când venisem pentru prima dată în Dallas. Roata se învârteşte, se spune, şi cu toate că niciodată nu am fost în stare să înţeleg cine anume sunt acei înţelepţi care „spun” asta, trebuie să mărturisesc că au dreptate atunci când vine vorba despre călătoria în timp.

Fritz m-a informat că poliţiştii de la uşă şi cei din holul de la parter erau postaţi acolo doar pentru a-mi asigura protecţia şi pentru a ţine presa la distanţă. (Mda, sigur.) Apoi mi-a strâns mâna. Mi-a strâns mâna şi agentul Hosty şi mi-a strecurat o bucăţică de hârtie împăturită.

– Odihneşte-te, mi-a spus. O meriţi.

După ce au plecat, am despăturit hârtia. Era o pagină din carneţelul lui. Mâzgălise pe ea trei propoziţii, probabil în timpul convorbirii mele cu „Jack” Kennedy.

Telefonul e ascultat. Vin diseară la 9. Arde biletul şi aruncă-l la WC.

L-am ars, aşa cum Sadie îl arsese pe al meu, apoi am deşurubat receptorul telefonului. Înăuntru, printre cabluri, era un cilindru micuţ, albastru, nu mai mare decât o baterie AA. M-am amuzat să văd că pe el scria ceva în japoneză şi m-am gândit la amicul meu, Silent Mike.

L-am deşurubat, l-am pus în buzunar, am asamblat la loc receptorul şi am format zero. Telefonista de la celălalt capăt a făcut o pauză lungă atunci când mi-a auzit numele. Tocmai voiam să închid şi să formez din nou, când a început să plângă şi să se bâlbâie spunându-mi cât de recunoscătoare îmi este pentru că îl salvasem pe preşedinte. Dacă îmi poate fi de folos cu ceva, a zis, dacă îmi poate fi de folos *oricine* din personalul hotelului, nu trebuia decât să le spun, numele ei era Marie şi ar face *orice* ca să-mi dovedească recunoştinţa.

– Ai putea începe prin a-mi face o legătură cu Jodie, i-am spus şi i-am dat numărul lui Deke.

Telefonul a uruit de două ori şi Deke a răspuns. Avea vocea răguşită şi îngroşată, ca şi cum viroza i se agravase.

– Dacă eşti tot un blestemat de reporter…

– Nu sunt reporter, Deke. Sunt George.

Am făcut o pauză mică, şi apoi:

– Jake.

– O, Jake, a spus cu tristeţe şi a început să plângă.

Am aşteptat, strângând receptorul atât de tare, că începuse să mă doară mâna. Îmi zvâcneau tâmplele. Ziua era pe sfârşite, dar lumina care pătrundea prin ferestre era încă destul de puternică. Din depărtare am auzit un bubuit de tunet. În cele din urmă, m-a întrebat:

– Eşti bine?

– Da. Dar Sadie…

– Ştiu. Au dat la ştiri. Am auzit când mă duceam la Fort Worth.

Deci femeia cu căruciorul şi şoferul camionului de tractare de la staţia Esso făcuseră ce îi rugasem. Slavă Domnului. Nu că mi s-ar mai fi părut important acum, când îl ascultam pe bătrânul acesta distrus încercând să-şi stăpânească lacrimile.

– Deke, crezi că eu sunt de vină? Te-aş înţelege.

– Nu, a spus în cele din urmă. Nici Ellie nu crede că tu eşti de vină. Când Sadie îşi punea ceva în minte, nu se lăsa

până nu ducea la capăt ce şi-a propus să facă. Şi dacă te-a găsit pe Mercedes Street din Fort Worth, eu sunt cel care am trimis-o acolo.

– Acolo m-a găsit.

– Lepădătura aia a împuşcat-o? La ştiri aşa zic.

– Da. A vrut să mă împuşte pe mine, dar din cauza piciorului meu bolnav… M-am împiedicat de o cutie şi am căzut. Era chiar în spatele meu.

– Iisuse, a exclamat, cu voce mai puternică. Dar a murit făcând ce trebuie. La asta am să mă gândesc. La asta trebuie să te gândeşti şi tu.

– N-aş fi ajuns niciodată acolo dacă n-ar fi fost ea. Dacă ai fi putut s-o vezi… cât de hotărâtă era… cât de curajoasă…

– Iisuse, a repetat Deke cu un oftat. Suna foarte, foarte bătrân acum. A fost adevărat. Tot ce ai spus. Tot ce a spus ea despre tine. Chiar vii din viitor, nu-i aşa?

Ce mult m-am bucurat că microfonul era în buzunarul meu. Nu prea credeam că avuseseră timpul necesar să planteze dispozitive de ascultare în cameră, dar tot mi-am făcut mâinile căuş la gură şi mi-am coborât glasul.

– Să nu spui nimic despre povestea asta nici poliţiei, nici reporterilor.

– Doamne, Dumnezeule, nici vorbă!

Părea indignat doar de ideea în sine.

– N-ai mai apuca în veci să vezi lumina zilei!

– Ne-ai luat bagajele din portbagajul Chevroletului? Chiar după ce…

– Sigur. Am ştiut că e ceva important, pentru că imediat ce am auzit ştirile, mi-am dat seama că eşti suspect.

– Cred că o să fiu în regulă, am spus, dar te rog să umbli în servieta mea şi… ai un crematoriu?

– Da, în spatele garajului.

– În servietă e un caiet albastru. Arde-l în crematoriu. Faci asta pentru mine? *Şi pentru Sadie. Amândoi ne bazăm pe tine.*

– Da. Aşa am să fac. Jake, îmi pare rău pentru pierderea ta.

– Şi mie pentru a ta. A ta şi a duduii Ellie.

– Nu-i corect! a izbucnit el. Nu-mi pasă că *e vorba* de preşedinte, nu-i corect!

– Nu, i-am răspuns. Nu este. Dar Deke… n-a fost vorba doar despre preşedinte. E vorba despre toate lucrurile rele care s-ar fi întâmplat dacă el ar fi murit.

– Cred că trebuie să te cred pe cuvânt. Dar mi-e greu.

– Ştiu.

Vor ţine o adunare comemorativă pentru Sadie la liceu, aşa cum au ţinut pentru Duduia Mimi? Bineînţeles. Posturile de televiziune vor trimite echipe de transmisie şi nu va mai exista niciun ochi neînlăcrimat în America. Dar când se vor fi terminat toate, Sadie tot moartă va fi.

Doar dacă nu făceam eu ceva. Asta ar însemna să trec iarăşi prin toate, dar aş face-o pentru Sadie. Chiar dacă la petrecere mi-ar arunca o privire şi şi-ar spune că sunt prea bătrân pentru ea (deşi m-aş da peste cap ca s-o fac să se răzgândească). Dar acum exista şi un avantaj: ştiam că Lee acţionase singur, aşa că nu va mai trebui să aştept multă vreme până să-l expediez pe lumea cealaltă.

– Jake? Mai eşti la telefon?

– Da. Şi ţine minte să-mi spui George când vorbeşti despre mine, da?

– Fii fără grijă. Oi fi eu bătrân, dar mintea încă îmi funcţionează. Am să te mai văd?

Nu dacă agentul Hosty îmi va spune ce vreau să aud, mi-am spus.

– Dacă nu ne vom mai vedea înseamnă că totul s-a sfârşit cu bine.

– În regulă. Jake… George… a spus… a spus ceva la sfârşit?

Nu aveam de gând să-i spun care fuseseră ultimele cuvinte ale lui Sadie. Asta era ceva personal, dar îi puteam oferi ceva. Şi el îi va spune lui Ellie, iar Ellie va spune

tuturor prietenilor lui Sadie din Jodie. Avusese mulţi prieteni.

– A întrebat dacă preşedintele e bine. Când i-am zis că da, a închis ochii şi s-a stins.

Deke a început iarăşi să plângă. Mie îmi vibra întreaga faţă. Lacrimile ar fi fost o uşurare, dar ochii îmi erau uscaţi ca piatra.

– Rămâi cu bine, am şoptit. Rămâi cu bine, bătrânul meu prieten.

Am pus uşor receptorul în furcă şi am rămas o vreme nemişcat, privind prin fereastră la lumina roşie a amurgului din Dallas. *Cer roşu noaptea, bucuria marinarului,* sună zicătoarea… dar am auzit un alt bubuit de tunet. Cinci minute mai târziu îmi recăpătasem stăpânirea de sine. Am ridicat receptorul şi am format iarăşi zero. I-am spus lui Marie că am de gând să mă întind puţin şi am rugat-o să mă trezească la opt. Am mai rugat-o şi să nu mă deranjeze nimeni până atunci.

– Problema asta e deja rezolvată, mi-a răspuns surescitată. Comandantul poliţiei a dat ordin să nu primiţi niciun telefon.

Vocea i-a coborât o treaptă.

– Era nebun, domnule Amberson? Adică, *trebuie* să fi fost nebun, dar părea că e?

Mi-am amintit privirea piezişă şi rânjetul demonic.

– O, da. Părea nebun. Ora opt, Marie. Nimic până atunci.

Am închis înainte să mai apuce să spună ceva. Apoi mi-am scos pantofii (cel stâng a ieşit greu şi m-a durut tare), m-am întins pe pat şi mi-am acoperit ochii cu braţul. Am văzut-o pe Sadie dansând. Am văzut-o pe Sadie spunându-mi să intru, bunule domn, îţi place tortul? Am văzut-o în braţele mele, în ochi cu ultima strălucire a vieţii.

M-am gândit la vizuina de iepure şi la faptul că fiecare drum prin ea reprezenta o resetare completă.

Într-un final am adormit.

9

Hosty mi-a bătut în uşă fix la ora nouă. I-am deschis, iar el a intrat cu pas agale. Într-o mână ducea o servietă (dar nu servieta *mea*, ceea ce era foarte bine). În cealaltă avea o sticlă de şampanie, de foarte bună calitate, Moët et Chandon, cu o fundă cu roşu, alb şi albastru la gât. Părea foarte obosit.

– Amberson, m-a salutat el.

– Hosty, i-am răspuns eu.

A închis uşa, apoi mi-a arătat telefonul. Am scos microfonul din buzunar. A dat din cap.

– Mai sunt şi altele? l-am întrebat.

– Nu. Microfonul ăla e al Poliţiei din Dallas, iar acum cazul este al nostru. Din ordinul direct al lui Hoover. Dacă te întreabă cineva de microfon, să spui că l-ai găsit singur.

– Bine.

Mi-a arătat sticla de şampanie.

– Cu complimente din partea conducerii hotelului. Au insistat să ţi-o aduc. Ai chef să închini în cinstea preşedintelui Statelor Unite?

N-aveam chef să închin în cinstea nimănui când frumoasa mea Sadie zăcea pe o lespede la morga districtuală. Reuşisem, iar reuşita avea gust de cenuşă.

– Nu.

– Nici eu, dar mă bucur al naibii de tare că trăieşte. Vrei să-ţi spun un secret?

– Sigur.

– L-am votat. Cred că sunt singurul din FBI care l-a votat.

N-am răspuns.

Cu un oftat lung de uşurare, Hosty s-a tolănit într-unul din cele două fotolii din cameră. Şi-a pus servieta la picioare, apoi s-a uitat pe eticheta sticlei.

– 1958. Probabil că amatorii de vin ştiu dacă a fost un an bun sau nu, dar mie îmi place mai mult berea.

– Şi mie.

– Înseamnă că o să-ţi placă sticlele de Lone Star pe care ţi le-au păstrat la restaurant. O cutie întreagă şi o scrisoare prin care ţi se promite câte o cutie pe lună pentru tot restul vieţii. Şi şampanie. Am văzut pe puţin zece sticle. Ţi le-au trimis absolut toţi, de la Camera de Comerţ din Dallas până la Consiliul Local al Turismului. Mai ai şi un televizor color marca Zenith, nedespachetat încă, un inel cu sigiliu din aur masiv cu chipul preşedintelui pe el de la Calloway's Fine Jewelry, un bon pentru trei costume noi de la Dallas Menswear şi tot felul de alte chestii, inclusiv o cheie a oraşului. Conducerea a rezervat o cameră la etajul unu unde să-ţi depoziteze toate cadourile şi cred că până mâine dimineaţă va mai rezerva încă una. Şi mâncarea! Oamenii îţi aduc prăjituri, plăcinte, mâncare gătită, friptură de vită la cuptor, pui fript şi suficientă mâncare mexicană cât să dai într-o diaree care să te ţină cinci ani. Le facem vânt, dar, crede-mă că nu vor să plece. Sunt şi femei strânse în faţa hotelului şi… să zicem că până şi „Jack" Kennedy ar fi invidios pe tine, cu toată reputaţia lui de fustangiu. N-o să-ţi vină să crezi câte detalii picante despre viaţa lui sexuală are directorul meu în dosare.

– Te-ar putea surprinde capacitatea mea de a crede.

– Dallasul te iubeşte, Amberson. La dracu', ţara întreagă te iubeşte.

A început să râdă. Râsul i s-a înecat într-un acces de tuse. Când i-a trecut, şi-a aprins o ţigară. Apoi s-a uitat la ceas.

– Cu începere de la ora şapte fără nouă minute, din seara de douăzeci şi doi noiembrie, 1963, ai devenit prinţul Americii.

– Dar tu, Hosty? Tu mă iubeşti? Directorul Hoover mă iubeşte?

După un singur fum, şi-a lăsat ţigara în scrumieră, apoi s-a aplecat spre mine şi m-a ţintuit cu privirea. Ochii lui

erau îngropaţi în cute de grăsime, şi obosiţi, dar, cu toate acestea, erau foarte sclipitori şi alerţi.

– Uită-te la mine, Amberson. Priveşte-mă în ochi. Şi spune-mi că nu ai fost complicele lui Oswald. Şi spune-mi adevărul pentru că mă pricep să recunosc o minciună.

Având în vedere eşecul lui răsunător cu Oswald, n-am crezut că se pricepe, dar am crezut că el crede asta. Aşa că mi-am încrucişat privirea cu a lui şi am răspuns:

– Nu am fost.

O clipă a rămas mut. Apoi a oftat, s-a sprijinit de speteaza fotoliului şi şi-a luat ţigara.

– Nu. Nu ai fost.

A scos fumul pe nări şi a continuat:

– Atunci, pentru cine lucrezi? Pentru C.I.A.? Poate pentru ruşi? Eu nu prea cred, dar directorul crede că ruşii şi-ar sacrifica bucuroşi un agent sub acoperire doar ca să împiedice un asasinat care ar declanşa un incident internaţional. Poate chiar Al Treilea Război Mondial. Mai ales când lumea va afla despre perioada petrecută de Oswald în Rusia.

A pronunţat *Rusiia*, întocmai cum făcea teleevanghelistul Hargis în emisiunile sale. Poate că asta era ideea lui Hosty despre ce înseamnă o glumă.

Am răspuns:

– Nu lucrez pentru nimeni. Sunt un om obişnuit, Hosty.

Şi-a îndreptat ţigara spre mine:

– Ţine-ţi vorba.

Şi-a deschis servieta şi a scos un dosar mai subţire decât cel despre Oswald pe care îl observasem pe biroul comandantului Curry. Acesta era dosarul meu care se va îngroşa… dar nu atât de repede cum ar face-o în computerizatul secol douăzeci şi unu.

– Înainte de Dallas ai fost în Florida. În oraşul Sunset Point.

– Da.

– Ai fost profesor suplinitor în şcolile din Sarasota.

– Corect.

– Înainte de asta, credem că ai fost o perioadă în… în Derren? Derren, Maine?

– Derry.

– Unde te-ai ocupat cu ce anume?

– Unde mi-am început lucrul la carte.

– Aha. Şi înainte de asta?

– Pe aici şi pe acolo, peste tot.

– Cât de multe ştii despre mine şi Oswald, Amberson?

Nu i-am răspuns.

– Nu face pe sfiosul. Suntem între noi.

– Ştiu destul de multe cât să pot provoca necazuri şi ţie, şi directorului tău.

– Dacă?

– Să zicem aşa. Cantitatea de necazuri pe care am să ţi le fac va fi direct proporţională cu cantitatea de necazuri pe care ai să mi le faci tu mie.

– Este corect să spun că în acest caz ai putea să inventezi anumite lucruri pe care nu le ştii… în defavoarea noastră?

Nu i-am răspuns.

A continuat ca şi cum ar fi vorbit pentru sine:

– Nu mă miră că te-ai apucat de o carte. Ar fi trebuit să continui, Amberson. Probabil că ar fi fost un bestseller. Pentru că eşti al naibii de bun când e vorba de inventat lucruri, recunosc asta. Ai fost foarte credibil astăzi. În plus, ştii anumite chestii pe care nu trebuie să le ştii, fapt pentru care noi am ajuns la concluzia că eşti departe de a fi un cetăţean obişnuit. Haide, cine te-a pus? Angleton, de la C.I.A? El a fost, nu-i aşa? Al dracului vulpoi.

– Nu m-a pus nimeni să fac nimic, am spus, şi probabil că nu ştiu atât de multe pe cât îţi închipui. Dar da, ştiu suficient ca să pun FBI-ul într-o lumină proastă. De exemplu, cum mi-a spus Lee că *te-a anunţat* că are de gând să-l împuşte pe Kennedy.

Hosty şi-a strivit ţigara cu atâta forţă încât a stârnit o artezianã de scântei. Unele i-au aterizat pe mână, dar nu a părut să-i pese.

– Asta-i o minciună ordinară!

– Ştiu, i-am replicat. Şi o s-o spun fără să clipesc. Dacă ai să mă obligi. Ce zici, Hosty, ţi-a venit ideea să scapi de mine?

– Scuteşte-mă de clişeele din benzile desenate. Nu omorâm oameni.

– Spune asta fraţilor Diem din Vietnam.

S-a uitat la mine aşa cum te uiţi la un şoarece aparent inofensiv care te muşcă pe nepusă masă. Cu colţi mari şi ascuţiţi.

– De unde ştii că America are ceva *de-a face* cu fraţii Diem? Ziarele scriu că avem mâinile curate.

– Să nu ne abatem de la subiect. Chestia e că acum sunt mult prea celebru ca să mă omori. Sau greşesc?

– Nimeni nu vrea să te omoare, Amberson. Şi nimeni nu vrea să găsească inadvertenţe în povestea ta.

A scos un hohot de râs ca un lătrat lipsit de umor.

– Dacă ne-am apuca să facem asta, totul ar ieşi la iveală. Atât de subţire e.

– Plăsmuirile la moment erau specialitatea ei, am spus.

– Ce zici?

– H.H. Munro. Mai bine cunoscut sub numele Saki. Povestirea se numeşte „Fereastra deschisă”. Citeşte-o. E plină de învăţăminte despre arta de a crea aiureli pe loc.

S-a uitat atent la mine, cu îngrijorare în ochii mici şi vicleni.

– Nu te înţeleg deloc. Asta mă nelinişteşte.

La vest, înspre Midland, unde sondele de petrol funcţionează fără oprire, iar exploziile de flăcări umbresc stelele, a mai bubuit un tunet.

– Ce vrei de la mine? l-am întrebat.

– Cred că atunci când vom încerca să aflăm unde ai fost înainte de Darren, sau Derry, sau cum se cheamă locul ăla…

nu vom găsi nimic. Ca şi cum ai fi apărut din văzduh.

Ce a spus a fost atât de aproape de adevăr, că mi-a tăiat răsuflarea.

– Vrem să te întorci acolo de unde ai venit. Scandalul de presă va da naştere la obişnuitele speculaţii fantasmagorice şi teorii ale conspiraţiei, dar îţi putem garanta că imaginea ta nu va avea de suferit. Asta în cazul în care îţi pasă de asemenea chestii. Iar Marina Oswald îţi va confirma povestea la virgulă.

– Să înţeleg că deja ai vorbit cu ea.

– Înţelegi bine. Ştie că va fi deportată dacă nu cooperează. În plus, domnii de la presă nu au apucat să te vadă prea bine; fotografiile din ziarele de mâine vor fi destul de neclare.

Ştiam că are dreptate. Presa mă văzuse doar pe scurtul drum de pe coridor spre biroul comandantului Curry, iar Fritz şi Hosty, masivi amândoi, mă ţineau de braţe, împiedicându-i astfel pe fotografi să mă surprindă din cele mai bune poziţii. În plus, îmi ţinusem capul în jos din cauza luminii puternice. În Jodie existau o mulţime de fotografii în care apăream – chiar şi un portret în anuarul liceului de pe vremea când fusesem profesor cu normă întreagă – dar, în această eră de dinaintea fişierelor foto, sau chiar a faxurilor, pozele mele vor fi găsite şi publicate probabil abia marţea sau miercurea viitoare.

– Uite o poveste pentru tine, a spus Hosty. Îţi plac poveştile, nu-i aşa? Ca „Fereastra deschisă”?

– Sunt profesor de engleză. Ador poveştile.

– Tipul acesta, George Amberson, e atât de copleşit de durere din cauza morţii iubitei lui…

– Logodnicei.

– Corect, logodnicei. Mai bine, chiar. E atât de copleşit de durere, că se eschivează de la toate manifestările şi, pur şi simplu, dispare. Nu vrea publicitate, şampanie gratis, medalii de la preşedinte sau parade cu confetti. Nu vrea decât să plece şi să jelească în singurătate. E genul de

poveste care merge la sufletele americanilor. Se fac mereu filme de genul acesta. Doar că, în loc să se numească „Fereastra deschisă”, se numeşte „Un erou modest”. Şi mai există şi un agent FBI bucuros să susţină fiecare cuvinţel şi chiar să citească o declaraţie pe care ai s-o laşi în urmă. Cum ţi se pare?

Mi se părea mană cerească, dar nu am lăsat să se vadă.

– Eşti al naibii de convins că pot să dispar.

– Toţi suntem.

– Şi chiar eşti sincer atunci când spui că n-o să sfârşesc pe fundul fluviului Trinity, la ordinele directorului vostru?

– Sigur că da.

Mi-a zâmbit. A vrut să mă liniştească, însă mi-a adus aminte de o replică din anii adolescenţei: *Nu-ţi face griji, n-o să rămâi însărcinată, am avut oreion la paisprezece ani.*

– Pentru că s-ar putea să las o asigurare, agent Hosty?

I-a zvâcnit o pleoapă. Singurul indiciu că vorbele mele îl neliniştiseră.

– Credem că poţi să dispari pentru că suntem de părere că… hai să spunem că, atunci când ieşi din Dallas, ai să-ţi chemi ajutoare.

– Fără conferinţă de presă?

– E ultimul lucru pe care ni-l dorim.

Şi-a deschis iarăşi servieta. A scos un carneţel cu file galbene. Mi l-a dat, împreună cu un pix pe care l-a scos din buzunarul de la piept.

– Scrie-mi o scrisoare, Amberson. O s-o găsesc mâine dimineaţă când am să vin cu Fritz să te iau, dar poţi să te adresezi „Tuturor celor interesaţi”. Şi fii convingător. Fii *foarte convingător.* Poţi să faci asta?

– Sigur că pot, am răspuns eu. Plăsmuirile de moment sunt specialitatea mea.

Mi-a rânjit fără să pară amuzat şi a luat sticla de şampanie.

– Poate că o să încerc nişte licoare din asta cât te ocupi tu cu plăsmuirile. Dar ţie nu-ţi dau. Te aşteaptă o noapte

grea. Cum se zice, ai un drum lung înainte de a te duce la culcare.

10

Am scris cu grijă, dar nu a durat mult. Mi-am spus că, într-un asemenea caz (nu că ar fi fost vreodată în istoria lumii un asemenea caz), mai concis este mai bine. M-am axat pe ideea cu eroul modest a lui Hosty. Eram foarte bucuros că apucasem să mă odihnesc câteva ore. Chiar dacă somnul îmi fusese presărat cu vise triste, mintea îmi era relativ limpede.

Până când am terminat de scris, Hosty ajunsese deja la al treilea pahar. Scosese şi nişte lucruri din servietă şi le înşirase pe măsuţa de cafea. I-am întins carneţelul, iar el a început să citească. Afară a bubuit iarăşi un tunet, iar fulgerul a luminat scurt cerul nopţii, dar furtuna mi se părea încă destul de departe.

În vreme ce agentul îmi citea compunerea, am examinat articolele de pe măsuţă. Timexul meu, singurul obiect care nu îmi fusese restituit cu celelalte efecte personale când părăsisem secţia de poliţie, habar nu am din ce motiv. O pereche de ochelari cu ramă din baga. I-am luat în mână şi mi i-am pus la ochi. Lentilele erau din sticlă obişnuită. O cheie cu un butoiaş găurit în loc de zimţi. Un plic cu aproximativ o mie de dolari în bancnote uzate de douăzeci şi cincizeci. O plasă pentru păr. Şi o uniformă albă din două piese – pantaloni şi tunică. Materialul era la fel de subţire ca povestea mea.

– Scrisoarea e bună, mi-a spus Hosty lăsând jos carneţelul. Tristă. Parcă ai fi Richard Kimball din *Evadatul*. Urmăreşti serialul?

Văzusem filmul cu Tommy Lee Jones, dar nu mi se părea necesar să pomenesc asta.

– Nu.

– Aşa deci, vei fi un fugar, dar vei fugi doar de presă şi de publicul american care va dori să ştie totul despre tine, de la ce fel de suc bei la micul dejun, până la măsura chiloţilor. Eşti o poveste senzaţională, Amberson, dar nu eşti treaba poliţiei. Nu ţi-ai împuşcat iubita; nici măcar pe Oswald nu l-ai împuşcat.

– Am încercat. Ea ar fi în viaţă dacă l-aş fi nimerit.

– Pe chestia asta nu trebuie să te învinovăţeşti prea mult. Acolo, sus, e mult spaţiu şi un pistol de calibrul .38 nu prea nimereşte de la distanţă.

Adevărat. Trebuia să ajungi la cincisprezece metri. Aşa mi se spusese de mai multe ori. Dar nu am comentat. M-am gândit că scurta mea cunoştinţă cu agentul special FBI, James Hosty, era aproape de final. Şi, de fapt, abia aşteptam să se termine.

– Eşti curat. Tot ce trebuie e să ajungi într-un loc de unde ai tăi să te ia şi să te ducă pe tărâmul vostru de nicăieri. Poţi s-o faci?

Tărâmul de nicăieri era, în cazul meu, o vizuină de iepure care să mă ducă patruzeci şi opt de ani în viitor. Presupunând că vizuina de iepure mai era încă unde o lăsasem.

– Cred că o să fiu în regulă.

– Aşa să fie, pentru că, dacă încerci să ne faci vreun rău, o să ţi-l întoarcem înmiit. Domnul Hoover… să spunem că domnul director nu este un om prea iertător.

– Spune-mi cum ies din hotel.

– Te îmbraci cu uniforma asta de ajutor de ospătar, îţi pui ochelarii şi fileul pentru păr. Cheia e de la liftul de serviciu. O să ajungi la nivelul B-1. Traversezi bucătăria şi ieşi pe uşa din spate. Mă urmăreşti?

– Da.

– Te aşteaptă o maşină a Biroului. Te urci în spate. Nu vorbeşti cu şoferul. Nu e de la serviciul pentru închirieri limuzine. Cobori la autogară. Şoferul îţi dă unul dintre cele trei bilete pe care le are: Tampa, la unsprezece-patruzeci;

Little Rock, la unsprezece-cincizeci; sau Albuquerque, la douăsprezece şi douăzeci. Nu vreau să ştiu pe care îl alegi. Tot ce trebuie *tu* să înţelegi este că acolo se încheie parteneriatul nostru. De acolo este treaba ta să te dai la fund. Treaba ta şi a celor pentru care lucrezi, bineînţeles.

– Bineînţeles.

A început să sune telefonul.

– Dacă e vreun isteţ de ziarist care a reuşit să sune în cameră, scapă de el, mi-a zis Hosty. Şi dacă sufli vreo vorbă despre mine, îţi tai gâtul.

Mi-am zis că glumeşte, dar nu eram foarte sigur. Am ridicat receptorul:

– Nu ştiu cine e la telefon, dar sunt foarte obosit acum şi…

Vocea uşor voalată de la capătul celălalt mi-a spus că nu o să mă reţină mult. Lui Hosty i-am murmurat *Jackie Kennedy.* A dat din cap şi şi-a mai turnat din şampania mea. M-am întors cu spatele la el, de parcă aşa aş fi fost în stare să-l împiedic să asculte ce vorbeam.

– Doamnă Kennedy, nu era nevoie să sunaţi, i-am spus, dar sunt onorat să vă aud.

– Am vrut să vă mulţumesc pentru ceea ce aţi făcut, mi-a replicat ea. Ştiu că soţul meu v-a mulţumit deja în numele nostru, dar… domnule Amberson…

Prima Doamnă a izbucnit în plâns.

– Am vrut să vă mulţumesc în numele copiilor noştri, care au putut să le ureze noapte bună mamei şi tatălui lor în seara asta.

Carolyn şi John-John. Până în clipa aceea nu mă gândisem deloc la ei.

– Cu foarte multă plăcere, doamnă Kennedy.

– Am aflat că tânăra care a murit trebuia să vă devină soţie.

– Aşa este.

– Trebuie că aveţi inima frântă. Vă rog, primiţi condoleanţele mele – nu sunt mare lucru, ştiu asta, dar sunt

tot ce vă pot oferi într-o asemenea situaţie.

– Vă mulţumesc.

– Dacă aş putea schimba ceva… dacă aş putea cumva să dau timpul înapoi…

Nu, a oprit-o gândul meu. *Asta-i treaba mea, duduiţă Jackie.*

– Înţeleg. Vă mulţumesc.

Am mai vorbit puţin. Discuţia asta a fost mult mai dificilă decât cea avută cu Kennedy de la secţia de poliţie. Pe de-o parte pentru că atunci mi se păruse că visez, iar acum nu, dar mai ales din cauza spaimei încă prezente în vocea lui Jacqueline Kennedy. Părea să fi înţeles cât se poate de bine că scăpaseră ca prin urechile acului. Soţul ei nu păruse conştient de asta. Păruse a crede că fusese binecuvântat cu noroc şi, chiar cu nemurire. Mi-amintesc că, pe la sfârşitul conversaţiei, am rugat-o să îl convingă pe soţul ei să nu mai circule în maşină deschisă câtă vreme va mai fi preşedinte.

Mi-a spus să contez pe ea şi mi-a mai mulţumit încă o dată. Încă o dată i-am răspuns că a fost plăcerea mea, apoi am închis. Când m-am întors, am văzut că rămăsesem singur în cameră. Hosty plecase în timp ce vorbeam cu Jacqueline Kennedy. Tot ce mai rămăsese ca semn al prezenţei sale erau două mucuri de ţigară în scrumieră, un pahar cu şampanie băut pe jumătate şi un alt bileţel aşezat lângă carnetul cu scrisoarea adresată „tuturor celor interesaţi”.

Aruncă microfonul înainte să ajungi la autobuz, scria în el. *Şi dedesubt: Mult noroc, Amberson. Îmi pare extrem de rău pentru pierderea pe care ai suferit-o. H*

Poate că îi părea, dar părerile de rău sunt ieftine, nu crezi? Părerile de rău sunt atât de ieftine.

11

M-am deghizat în ajutor de ospătar şi am coborât la B-1 cu un lift în care mirosea a supă de pui, sos de friptură şi

whisky Jack Daniel’s. Când s-au deschis uşile, am traversat cu pas iute bucătăria aburindă şi înmiresmată. Nu cred că m-a băgat cineva în seamă.

Am ieşit pe o alee unde doi boschetari căutau printr-o pubelă de gunoi. Nici ei nu s-au uitat la mine, cu toate că şi-au ridicat privirea când un fulger a brăzdat cerul. La gura aleii, aştepta un Ford banal cu motorul pornit. M-am urcat pe bancheta din spate şi am luat-o din loc. Bărbatul de la volan a spus un singur lucru înainte să oprim la autogara Greyhound:

– Stă să plouă.

Mi-a arătat cele trei bilete, ca mâna de poker a unui nefericit. L-am luat pe cel spre Little Rock. Mai aveam de aşteptat cam o oră. Am intrat în magazinul de cadouri şi mi-am cumpărat o valiză ieftină. Dacă totul mergea bine, la sfârşit voi avea ce să pun în ea. Nu îmi trebuiau prea multe; aveam o mulţime de haine în casa mea din Sabattus şi, cu toate că acel domiciliu al meu era la aproape cincizeci de ani în viitor, speram să ajung acolo în mai puţin de o săptămână. Paradox de care Einstein s-ar fi îndrăgostit. Dar nu mi-a trecut nicio clipă prin mintea-mi obosită şi îndurerată că – din cauza efectului de fluture – aproape sigur casa respectivă nu îmi va mai aparţine. În cazul în care încă mai exista.

Am cumpărat şi ediţia specială a ziarului *Muci Herald.* Conţinea o singură fotografie, poate făcută de un profesionist, cel mai probabil însă de un trecător norocos. În ea, Kennedy era aplecat peste femeia cu care vorbisem la telefon mai devreme, femeia care nu avusese nicio pată de sânge pe taiorul roz când s-a dezbrăcat de el în seara aceasta.

John F. Kennedy îşi apără soţia cu propriul trup în vreme ce limuzina prezidenţială se îndepărtează în viteză de ceea ce ar fi putut fi o catastrofă naţională. Deasupra, titlul era scris cu litere foarte mari. Avea loc, pentru că era un singur cuvânt:

SALVAT!

Am deschis la pagina a doua şi am dat cu ochii de altă fotografie. În aceasta era Sadie, incredibil de tânără, incredibil de frumoasă. Surâdea. Iar surâsul ei părea a spune: *Am toată viaţa înainte.*

Aşezat pe unul dintre scaunele cu şipci de lemn, în vreme ce călătorii nocturni se agitau pe lângă mine şi copiii plângeau şi soldaţii cu saci kaki pe umăr râdeau şi oamenii de afaceri discutau în contradictoriu şi megafoanele de deasupra anunţau sosirile şi plecările, am împăturit cu grijă marginile fotografiei, ca să o pot rupe din ziar fără să o stric. Am reuşit şi am privit-o timp îndelungat, apoi mi-am pus-o în portofel. Am aruncat restul ziarului. Nu mă interesa nimic din ce scria în el.

La unsprezece şi douăzeci de minute s-a anunţat îmbarcarea pentru autobuzul de Little Rock şi m-am alăturat mulţimii îngrămădite la poarta respectivă. În afară de faptul că purtam ochelarii falşi, nu am încercat deloc să-mi ascund chipul, dar nimeni nu a manifestat vreun interes special faţă de mine; nu eram nimic altceva decât o celulă din reţeaua de vase sangvine a companiei Tranzit America, la fel de importantă ca oricare alta.

Astăzi v-am schimbat vieţile, le-am spus în gând privindu-i pe cei încă treji la acest miez de noapte, dar gândul nu mi-a adus nici un sentiment de triumf, nici de uimire. Parcă era golit de orice încărcătură emoţională, fie ea pozitivă sau negativă.

M-am urcat în autobuz şi m-am aşezat mai la spate. În faţa mea erau mai mulţi tineri în uniformă care probabil se duceau la baza aeriană de la Little Rock. Dacă nu aş fi făcut ce am făcut în ziua aceea, unii dintre ei ar fi murit în Vietnam. Alţii s-ar fi întors acasă schilodiţi. Şi acum? Cine poate şti?

Autobuzul a pornit la drum. Când am ieşit din Dallas, tunetul se auzea şi mai tare, iar fulgerele erau şi mai

puternice, dar ploaia tot nu începuse. Când am ajuns la Sulphur Springs, ameninţarea furtunii rămăsese în urmă şi pe cer erau zeci de mii de stele, strălucitoare ca fulgii de gheaţă şi de două ori mai reci. Le-am privit un timp, apoi m-am lăsat pe spate, am închis ochii şi am ascultat cum roţile uriaşului autobuz muşcă din asfaltul şoselei interstatale 30.

Sadie, cântau roţile. *Sadie, Sadie, Sadie.*

În cele din urmă, cam după ora două dimineaţa, am adormit.

12

În Little Rock, mi-am cumpărat bilet pentru autobuzul de la prânz spre Pittsburgh, cu o singură oprire în Indianapolis. Am luat micul dejun în bufetul autogării, alături de un bătrân care mânca acompaniat de un aparat de radio portabil. Era mare şi acoperit cu tot soiul de discuri lucioase. Bineînţeles că ştirea principală era tot tentativa de asasinat… şi Sadie. Sadie era o ştire foarte, foarte importantă. Urma să aibă parte de funeralii naţionale, de înhumare în Cimitirul Naţional din Arlington. Existau speculaţii conform cărora J.F.K. însuşi avea să rostească câteva cuvinte. În alte ştiri, cu legătură directă cu povestea principală, se spunea că George Amberson, logodnicul domnişoarei Dunhill, tot din Jodie, Texas, urma să apară în faţa presei pentru declaraţii la ora zece dimineaţa, dar acest eveniment fusese amânat pentru după-amiază – fără a se oferi vreun motiv. Hosty îmi punea pe tavă toate ocaziile posibile ca să pot fugi. Bravo mie. Şi bravo lui, desigur. Şi bravo şi scumpului său director.

– Preşedintele şi eroicii lui salvatori nu constituie singura ştire care ne vine din Texas în această dimineaţă, a mai spus radioul moşului, iar eu am înţepenit cu ceaşca de cafea la jumătatea drumului între farfurioară şi buze. În gură îmi revenise gustul acru pe care ajunsesem să-l recunosc. Un psiholog l-ar fi numit *presque vu* – senzaţia pe care o au

oamenii uneori când ceva uluitor este pe punctul de a se petrece –, dar denumirea pe care i-o dădeam eu era mult mai umilă: armonie.

– În toiul unei furtuni puternice, în jurul orei unu dimineaţa, o tornadă extrem de ciudată a lovit oraşul Fort Worth, distrugând un depozit al Montgomery Ward şi vreo zece locuinţe. S-au înregistrat două decese, iar patru persoane sunt date dispărute.

Nu aveam nicio îndoială că două din casele distruse erau cele de la numerele 2703 şi 2706 de pe Mercedes Street; un vânt furios le ştersese ca pe o ecuaţie greşită.

Capitolul 30

1

În ziua de douăzeci şi şase noiembrie, puţin după ora prânzului, am coborât din ultimul autobuz la staţia Minot Avenue din Auburn, statul Maine. După mai mult de optzeci de ore de călătorie neîntreruptă decât de scurte perioade de somn agitat, mă simţeam ca o născocire a propriei mele imaginaţii. Era frig. Dumnezeu îşi curăţa gâtul şi scuipa din când în când fulgi de zăpadă din cerul cenuşiu şi murdar. Îmi cumpărasem o pereche de blugi şi nişte cămăşi albastre din batist cu care să înlocuiesc uniforma de bucătărie, dar tot eram îmbrăcat prea subţire. Cât trăisem în Texas uitasem cât de aspră poate fi vremea din Maine, dar corpul meu şi-a amintit-o de îndată şi a început să tremure. Aşa că mai întâi şi mai întâi m-am dus la magazinul de haine bărbăteşti al lui Louie, unde am găsit un cojoc din piele de oaie pe măsura mea pe care l-am arătat vânzătorului.

Acesta a lăsat deoparte ediţia din *Lewiston Sun* ca să se ocupe de mine şi mi-am văzut fotografia – da, chiar cea din anuarul liceului Denholm Consolidated – pe prima pagină a ziarului. UNDE ESTE GEORGE AMBERSON? voia să ştie titlul. Vânzătorul a înregistrat tranzacţia în casa de marcat şi mi-a mâzgălit chitanţă. Am bătut cu degetul în poza din ziar.

– Unde crezi că o fi individul?

Vânzătorul s-a uitat la mine şi a ridicat din umeri:

– Nu-i trebuie publicitate şi nu pot să zic că-l acuz pentru asta. Şi eu o iubesc foarte mult pe nevastă-mea şi, dacă ar fi să moară din senin, n-aş vrea să-mi apară poza în ziare şi nici să-mi dea moaca plânsă la televizor. Dumneata ai vrea una ca asta?

– Nu, i-am răspuns. Cred că nu.

– Dacă aş fi în locul lui, n-aş mai da ochii cu nimeni până în 1970. Aş aştepta până s-ar stinge tot tărăboiul acesta. Ce zici, vrei şi o căciulă la haină? Am primit ieri nişte căciuli din flanel, cu urechi bune şi groase.

Aşa că am cumpărat şi o căciulă. Apoi, cu valiza în mâna cea bună, am şchiopătat cele două străzi până la staţia de autobuz. O parte din mine voia să se întoarcă la Lisbon Falls chiar în clipa aceea ca să verific dacă vizuina de iepure mai este la locul ei. Dar dacă ar fi tot acolo, n-aş fi în stare să mă stăpânesc şi aş folosi-o; dar, după cinci ani petrecuţi pe Tărâmul lui Demult, partea mea raţională ştia că nu sunt pregătit să întâmpin atacul dezlănţuit a ceea ce devenise, în mintea mea, Tărâmul din Viitor. Mai întâi trebuia să mă odihnesc. Să mă odihnesc ca lumea, nu să moţăi, cum am făcut în autobuz, înconjurat de copii care plângeau tare şi de bărbaţi ameţiţi de băutură care râdeau şi mai tare.

Lângă trotuar erau parcate patru sau cinci taxiuri, în ninsoarea care se înteţise. M-am urcat în primul, bucurându-mă de răsuflarea caldă a radiatorului. Taximetristul s-a întors spre mine, un ins grăsuţ, cu o insignă pe care scria FIRMĂ AUTORIZATĂ pe borul pălăriei boţite. Nu-l mai văzusem niciodată în viaţa mea, dar am ştiut că, atunci când va da drumul la radio, va fi pe postul WJAB din Portland; şi, atunci când îşi va scoate ţigările din buzunarul de la piept, pachetul va fi unul de Lucky Strike. Uite aşa se învârteşte roata.

– Încotro, şefule?

I-am spus să mă ducă la motelul Tamarack, pe autostrada 196.

– Aşa să fie.

A deschis radioul şi acolo formaţia Miracles cânta „Mickey’s Monkey”.

– Dansurile astea moderne! a mârâit taximetristul, scoţându-şi ţigările. Nu-s bune de nimic decât să-i înveţe pe puşti cum să se zbânţuie şi să dea din fund.

– Dansul este viaţă, am spus eu.

2

Era o altă persoană la recepţie, dar mi-a dat aceeaşi cameră. Bineînţeles că aceeaşi. Preţul era un pic mai mare, iar televizorul fusese înlocuit cu unul nou, dar acelaşi anunţ era proptit de antena de pe el: NU FOLOSIŢI POLEIALA! Recepţia era tot mizerabilă. Iar în program nu erau buletine de ştiri, ci doar seriale.

L-am închis. Am pus semnul cu NU DERANJAŢI pe uşă. Am tras draperiile. Apoi m-am dezbrăcat şi m-am târât în pat – unde, cu excepţia unui drum împleticit până la baie ca să-mi golesc vezica – am dormit douăsprezece ore. Când m-am trezit, era miezul nopţii, curentul era întrerupt, şi afară bătea un vânt puternic dinspre nord-vest. O semilună strălucitoare călătorea pe cer. Am mai luat o pătură din dulap şi am mai dormit încă cinci ore.

Când m-am trezit iar, zorile scăldau motelul Tamarack în umbrele şi culorile clare ale unei fotografii de *National Geographic.* Maşinile parcate în faţa căsuţelor erau îmbrăcate în chiciură şi mie îmi ieşeau aburi din gură. Am încercat telefonul, fără să mă aştept să funcţioneze, dar mi-a răspuns imediat un tânăr care suna încă pe jumătate adormit. Sigur, mi-a spus el, telefoanele mergeau şi îmi va chema cu dragă inimă un taxi – unde voiam să merg?

La Lisbon Falls, i-am spus. La intersecţia dintre Main Street şi Old Lewiston Road.

– La The Fruit? m-a întrebat el.

Fusesem plecat atâta timp, încât o clipă nu am priceput ce spune. Apoi mi-am adus aminte.

– Da. La Kennebec Fruit.

Mă duc acasă, mi-am spus. *Dumnezeu să mă ajute, mă duc acasă.*

Doar că nu era adevărat – 2011 nu însemna acasă şi, oricum, voi sta acolo foarte puţin – presupunând că voi putea ajunge acolo. Poate doar câteva minute. Acum, Jodie era acasă. Sau va fi de îndată ce va ajunge şi Sadie acolo.

Sadie, fecioara. Sadie, cea cu picioare lungi şi păr lung şi predilecţie de a se împiedica de orice e în drum… însă, în momentul crucial, eu am fost cel care a căzut.

Sadie, cu chipul neatins.

Ea însemna acasă.

3

Taxiul din dimineaţa aceea era condus de o femeie solidă cam la cincizeci de ani, încotoşmănată într-un hanorac negru şi vechi şi purtând pe cap o şapcă de baseball cu efigia echipei Red Sox, în locul pălăriei cu insigna pe care să scrie FIRMĂ AUTORIZATĂ. Când am făcut la stânga, pe 196, spre Lisbon Falls, mi-a zis:

– Aţi auzit ştirile? Pun pariu că nu. N-a fost curent pe aici, aşa-i?

– Ce ştiri? am întrebat-o, deşi în oase mi se strecurase deja o convingere îngrozitoare: Kennedy era mort. Nu ştiam dacă într-un accident, din cauza unui infarct, sau chiar în urma unui asasinat, dar era mort. Trecutul era încăpăţânat, iar Kennedy era mort.

– Cutremur în Los Angeles, mi-a răspuns, pronunţând *Las Angle-ees.* Oamenii zic de ani de zile că o să cadă California în ocean şi se pare că au dreptate.

A clătinat din cap cu dezaprobare şi a continuat:

– N-o să spun că-i din cauza depravării în care se trăieşte acolo – toate vedetele alea de film –, dar sunt o baptistă credincioasă şi n-o să spun nici că nu-i aşa.

Acum treceam pe lângă cinematograful în aer liber din Lisbon. Pe frontispiciu scria: ÎNCHIS PENTRU IARNĂ. VĂ AŞTEPTĂM CU MAI MULTE PREMIERE ÎN ’64!

– Cât de rău a fost?

– Se spune că au murit şapte mii, dar când auzi o asemenea cifră, ştii că o să fie şi mai mulţi. S-au prăbuşit mai toate podurile şi şoselele s-au făcut bucăţi şi sunt incendii peste tot. Se pare că partea din oraş unde trăiau

negrii a ars în întregime. Negrii! Nu-i un nume idiot pentru un cartier? Adică, chiar pentru unul în care trăiesc negrii? Negrii! Uau!

Nu i-am răspuns. Mă gândeam la Rags, cățelul meu de pe vremea când aveam nouă ani şi locuiam în Wisconsin. Aveam voie să mă joc cu el în curte dimineaţa, până când apărea autobuzul care mă ducea la şcoală. Îl învăţam să şadă, să facă aport, să se rostogolească, chestii de-astea. Şi el prindea foarte repede – cățel isteţ! Îl iubeam tare mult.

Când venea autobuzul, trebuia să închid poarta curţii înainte de a mă urca în el. Rags se culca mereu pe pragul de la bucătărie. Mama urma să îl cheme şi să-i dea micul dejun, după aceea îl ducea pe tata la gara locală. Întotdeauna ţineam minte să închid poarta – sau, cel puţin, nu-mi aduc aminte *să fi uitat* vreodată dar într-o zi, când m-am întors de la şcoală, mama mi-a zis că Rags a murit. Ieşise pe stradă şi îl călcase un camion. Niciodată, nici măcar o dată, nu mi-a reproşat în cuvinte, dar mi-a reproşat cu privirea. Pentru că şi *ea* îl iubise pe Rags.

– L-am închis înăuntru, aşa cum am făcut mereu, am zis printre lacrimi, şi – aşa cum spun – am crezut că aşa am făcut.

Poate pentru că o făcusem *mereu*. În seara aceea, l-am îngropat în curte împreună cu tata. *Poate că nu e voie să facem asta*, mi-a spus el, *şi e bine să păstrăm secretul.*

În noaptea aceea am rămas treaz multă vreme, obsedat de ceea ce nu-mi puteam aminti şi îngrozit de ceea ce probabil că făcusem. Ca să nu mai spun că mă simţeam vinovat. Şi sentimentul acela de vină a durat un an sau poate mai mult. Dacă mi-aş fi putut aminti cu exactitate, ori una, ori alta, sunt sigur că mi-ar fi trecut mai repede. Dar nu am putut. Închisesem poarta sau nu? Iar şi iar mă întorceam la acea ultimă dimineaţă din viaţa cățelului meu din care singura amintire clară era cum aruncam bucata de piele şi strigam: „Aport, Rags, aport!”.

La fel am simţit şi în taxi pe drumul spre Lisbon Falls. Mai întâi, am încercat să-mi spun că a existat întotdeauna un cutremur la sfârşitul lui noiembrie 1963. Doar că era una din acele ştiri de presă care mi-au scăpat – ca tentativa de asasinat împotriva lui Edwin Walker. După cum îi spusesem lui Al Templeton, absolvisem facultatea de engleză, nu pe cea de istorie.

Nu ţinea. Dacă un cutremur de o asemenea magnitudine s-ar fi întâmplat în acea Americă în care trăisem înainte să trec prin vizuina de iepure, cu siguranţă că aş fi ştiut. Au existat dezastre mult mai mari – acel tsunami din Oceanul Indian care omorâse peste două sute de mii de oameni în 2004 –, dar şapte mii de morţi erau mulţi pentru America, de două ori mai mulţi decât cei care pieriseră în atentatele de la unsprezece septembrie.

Apoi m-am întrebat dacă nu cumva ar fi fost posibil ca faptele mele din Dallas să fi provocat ceea ce pretindea femeia aceasta zdravănă că s-ar fi întâmplat în Los Angeles. Singurul răspuns care îmi venea în minte era efectul de fluture, dar cum să se fi întâmplat atât de *repede?* Nu se putea. Nici vorbă. Nu exista nicio legătură imaginabilă între cele două evenimente.

Cu toate acestea, o parte adâncă a minţii mele îmi şoptea: *Tu ai făcut asta. Tu ai făcut posibilă moartea lui Rags fie pentru că ai lăsat poarta curţii deschisă, fie pentru că nu ai tras-o suficient de bine ca să se blocheze... şi l-ai omorât. Tu şi cu Al aţi tot dat din gură despre cât de nobil ar fi să salvaţi vieţile miilor de soldaţi din Vietnam, dar aşa arată prima ta contribuţie reală la Noua Istorie: şapte mii de morţi în L.A.*

Dar nu se putea. Şi chiar dacă…

Nu există inconveniente, mă asigurase Al. *Dacă lucrurile iau o întorsătură nasoală, poţi să retragi totul. E la fel de uşor ca atunci când ştergi un cuvânt obscen de pe tab…*

– Domnu’? a spus şoferiţa. Am ajuns.

S-a întors şi s-a uitat mirată la mine.

– Am ajuns de trei minute. Dar e cam devreme pentru făcut cumpărături. Sunteţi sigur că aici aţi vrut să ajungeţi?

Eram sigur că aici *trebuia* să fiu. Am plătit cât indica contorul, apoi am adăugat şi un bacşiş generos (în fond erau banii FBI-ului), i-am urat o zi bună şi am coborât.

4

Lisbon Falls mirosea la fel de urât ca înainte, dar măcar curentul nu era întrerupt; semaforul intermitent de la intersecţie clipea, bălăngănindu-se în rafalele vântului din nord-vest. Kennebec Fruit avea luminile stinse, iar din vitrină lipseau în continuare merele, portocalele şi bananele ce urmau a fi expuse mai târziu. Pe semnul agăţat de uşă scria VOM DESCHIDE LA 10 A.M. Câteva maşini au trecut pe Main Street şi câţiva pietoni se grăbeau spre treburile lor, cu gulerele hainelor ridicate. Totuşi, vizavi, fabrica Worumbo lucra la capacitate maximă. Chiar de acolo unde mă aflam şi tot puteam auzi *şaaa-ŞUUUUŞ-ul* războaielor industriale de ţesut. Apoi am mai auzit şi altceva: cineva mă striga, deşi nu pe vreunul din cele două nume ale mele.

– Jimla! Hei, Jimla!

M-am întors spre fabrică gândind: *S-a întors. Omul cu bilet galben s-a întors din morţi, întocmai ca preşedintele Kennedy.*

Doar că era şi nu era Omul cu bilet galben, aşa cum taximetristul care mă luase de la autogară era şi nu era acelaşi cu cel care mă dusese din Lisbon Falls la motelul Tamarack în 1958. Cu excepţia faptului că cei doi şoferi erau *aproape* identici, deoarece trecutul se armonizează, iar omul de peste stradă era asemănător cu cel care îmi ceruse un dolar pentru că era ziua plăţii duble la casa verde. Era mult mai tânăr decât Omul cu bilet galben, iar trenciul lui negru părea mai nou şi mai curat… dar era *aproape* acelaşi trenci.

– Jimla! Aici!

Îmi făcea semne disperate. Vântul i-a zburătăcit poalele hainei, care a lovit semnul de pe lanţ, făcându-l să se legene ca semaforul intermitent din intersecţie. Dar tot am reuşit să citesc ce scria pe el: TRECEREA INTERZISĂ PÂNĂ LA REPARAREA CONDUCTEI.

Au trecut cinci ani, mi-am zis, *şi amărâta aia de ţeavă e tot spartă.*

– Jimla! Nu mă face să vin la tine!

Probabil că putea să vină; sinucigaşul lui predecesor fusese în stare să se ducă până la magazinul cu băuturi. Însă eram sigur că dacă o apucam şchiopătând, dar suficient de repede pe Old Lewiston Road, această nouă variantă va avea ghinion. Poate că m-ar putea urmări până la Red & White, de unde Al îşi făcuse proviziile de carne, dar dacă eu aş fi reuşit să ajung până la Titus Chevron sau la Jolly White Elephant, m-aş fi putut întoarce cu faţa la el să-i dau cu tifla. Era forţat să rămână în apropierea vizuinii de iepure. Dacă nu ar fi fost aşa, probabil că m-aş fi întâlnit cu el în Dallas. Eram convins de asta, la fel de convins cum sunt că forţa gravitaţiei ne împiedică să plutim prin aer.

Şi, ca şi cum ar fi vrut să-mi dea dreptate, a strigat iar:

– Jimla, *te rog!*

Disperarea pe care i-am citi-o pe chip era aidoma vântului: subţire, dar implacabilă.

M-am uitat la stânga şi la dreapta după maşini, am văzut că nu trecea niciuna şi am traversat. Pe când mă apropiam de el, am mai observat şi alte două deosebiri. Ca şi predecesorul său, purta o pălărie din fetru, doar că a lui era curată. Şi, întocmai ca în cazul predecesorului său, din panglica pălăriei ieşea un bilet colorat, ca permisul de liberă trecere al vreunui reporter de modă veche. Numai că acest bilet nu era galben şi nici portocaliu şi nici negru.

Era verde.

5

– Slavă Domnului! a exclamat.

Mi-a luat o mână într-ale sale şi mi-a strâns-o. Avea pielea aproape la fel de rece ca aerul începutului de iarnă. Mi-am tras uşor mâna înapoi. Nu sesizam niciun pericol în atitudinea lui, ci doar acea disperare subţire, dar insistentă. Cu toate că şi aceasta ar fi putut reprezenta un pericol în sine; ar fi putut fi la fel de tăioasă ca şi cuţitul folosit de John Clayton pe faţa lui Sadie.

– Cine eşti? l-am întrebat. Şi de ce îmi spui Jimla? Jim LaDue e departe, domnule.

– Nu ştiu cine e Jim LaDue, mi-a răspuns Omul cu bilet verde. M-am ţinut departe de povestea ta cât de mult…

S-a întrerupt. Trăsăturile feţei i s-au schimonosit. Şi-a dus mâinile la tâmple şi a apăsat, de parcă ar fi vrut să-şi împiedice creierii să iasă dinăuntru. Însă atenţia îmi era captată mai mult de biletul înfipt în panglica pălăriei. Culoarea acestuia nu era prea stabilă. O clipă s-a tulburat şi s-a învolburat, amintindu-mi de protecţia ecranului de la calculatorul meu care apare după vreo cincisprezece minute de mers în gol. Verdele s-a vălurit în galben de canar. Apoi, când şi-a îndepărtat încet mâinile de la tâmple, a redevenit verde. Dar poate nu un verde la fel de intens ca la început.

– M-am ţinut departe de povestea ta cât de mult a fost posibil, a reluat bărbatul cu trenci negru, dar nu a fost cu *desăvârşire* posibil. În plus, sunt atât de *multe* poveşti noi acum. Din cauza ta şi a prietenului tău, bucătarul, situaţia s-a *împuţit* atât de tare.

– Nu pricep absolut nimic, i-am spus, dar nu era în întregime adevărat.

Îmi cam dădeam seama ce e cu biletul pe care îl purta omul acesta (şi înaintaşul lui cu creierii înecaţi în băutură). Biletele de la pălărie erau ca semnele distinctive pe care le poartă cei ce lucrează în centrale nucleare. Doar că, în loc să măsoare radiaţiile, biletele monitorizau… ce? Sănătatea psihică? Verde, eşti bine. Galben, ai început să o iei pe

arătură. Portocaliu, e momentul să chemi oamenii în halate albe. Şi când biletul tău se face negru…

Omul cu bilet verde mă urmărea cu atenţie. Când îl văzusem de vizavi, mi se păruse de vreo treizeci de ani. De aproape, arăta cam de vreo patruzeci şi cinci. Însă, atunci când te apropiai suficient de mult ca să îl poţi privi în ochi, părea mai bătrân decât veşnicia şi cu minţile duse rău de tot.

– Eşti un soi de paznic? Păzeşti vizuina de iepure?

A zâmbit… sau, mai degrabă, a încercat să zâmbească.

– Aşa îi spunea prietenul tău.

A scos un pachet de ţigări din buzunar. Fără nicio etichetă pe el. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva, nici în Tărâmul lui Demult, nici în cel din Viitor.

– E singura care există?

A scos şi o brichetă şi şi-a aprins ţigara apărând flacăra de vânt cu mâinile făcute căuş. Aroma era dulceagă, ca de marijuana, nu de tutun. Dar nu era marijuana. Deşi nu mi-a spus, cred că era un amestec de ierburi medicinale. Poate nu cu mult diferit de prafurile mele pentru migrene.

– Mai sunt câteva. Închipuie-ţi un pahar cu suc de ghimbir care a fost uitat nebăut.

– Da…?

– După două sau trei zile, aproape tot acidul a dispărut, dar au mai rămas câteva bule. Vizuina de iepure, aşa cum îi spui tu, nu e deloc un fel de gaură. E o bulă. Iar în ceea ce priveşte chestia cu păzitul… nu. Nu chiar. Ar fi frumos, dar nu putem face prea multe fără a înrăutăţi lucrurile. Asta-i necazul cu călătoria prin timp, Jimla.

– Numele meu este Jake.

– Bine. Noi veghem, Jake. Uneori avertizăm. Aşa cum Kyle a încercat să-l avertizeze pe prietenul tău, bucătarul.

Deci nebunul avea un nume. Unul cât se poate de normal. Kyle, pentru Dumnezeu! Înrăutăţea situaţia, tocmai pentru că o făcea să pară mai reală.

– N-a încercat *niciodată* să-l avertizeze pe Al! N-a făcut nimic altceva decât să-i ceară un dolar ca să-şi cumpere vin ieftin!

Omul cu bilet verde a tras din ţigară şi a privit la asfaltul crăpat, încruntându-se, de parcă pe jos era scris ceva, iar el se străduia să citească. *Şaaa-ŞUUUUŞ*, şopteau războaiele de ţesut.

– Ba da, la început a încercat, mi-a spus. În felul lui. Dar prietenul tău era mult prea entuziasmat de lumea nouă pe care o descoperise ca să-i dea atenţie. Şi apoi, Kyle s-a şubrezit. E… cum se spune? Un risc profesional. Ceea ce facem ne supune unei tensiuni mentale enorme. Ştii din ce cauză?

Am clătinat din cap.

– Gândeşte-te o clipă. Câte prospecţiuni şi drumuri la cumpărături a făcut prietenul tău bucătar *înainte* să-i vină ideea de a se duce în Dallas ca să-l oprească pe Oswald? Cincizeci? O sută? Două sute?

Am încercat să-mi amintesc de cât timp se afla restaurantul lui Al în curtea fabricii, dar nu am fost în stare.

– Poate chiar mai multe.

– Şi ce ţi-a zis? Că fiecare drum era primul?

– Da. O resetare completă.

A scos un hohot obosit de râs:

– Sigur că aşa a zis. Oamenii cred doar ceea ce văd. Şi, totuşi, ar fi trebuit să fie mai prevăzător. *Tu* ar fi trebuit să fii mai prevăzător. Fiecare drum îşi creează propria poveste incredibilă, şi, atunci când ai mai multe poveşti, acestea ajung să se încurce între ele. I-a trecut vreodată prietenului tău prin cap să-şi pună problema cum de poate cumpăra iar şi iar aceeaşi carne? Sau de ce lucrurile aduse din 1958 nu dispar la următorul drum?

– L-am întrebat şi eu. Nu ştia, aşa că a preferat să nu se mai gândească la asta.

A dat să zâmbească, dar zâmbetul s-a transformat într-un rictus. Şi din nou verdele biletului din pălărie a început

să se topească. A tras un fum lung din ţigara cu aromă dulceagă. Culoarea a revenit şi s-a mai stabilizat.

– Mda, a ignorat tocmai evidenţa. Asta facem cu toţii. Chiar şi după ce a început s-o ia razna, Kyle a ştiut că drumurile lui la magazinul de băuturi îi făceau mai mult rău, dar tot se ducea acolo, indiferent de consecinţe. Şi nu-l pot învinovăţi. Sunt convins că vinul îi mai alina suferinţa. Mai ales spre sfârşit. Poate că lucrurile ar fi stat mai bine dacă nu ar fi fost în stare să ajungă la magazinul acela, dacă ar fi fost în afara cercului, dar nu a fost. Şi, de fapt, cine poate şti? Aici nu există vină, Jake. Nu există condamnare.

Bine de ştiut, dar doar pentru că astfel puteam vorbi despre subiectul ăsta dement ca doi oameni pe jumătate raţionali. Nu pentru că sentimentele lui ar fi însemnat ceva pentru mine; tot mai aveam de gând să fac ceea ce trebuia să fac.

– Cum te cheamă?

– Zack Lang. Din Seattle.

– Seattle, *din ce timp?*

– Această întrebare nu are relevanţă pentru discuţia noastră.

– Te doare să fii aici, nu?

– Da. Nici sănătatea mea mentală nu va mai dura mult, dacă nu mă întorc. Iar efectele reziduale vor rămâne cu mine pentru totdeauna. E mare rata sinuciderilor printre cei din soiul meu, Jake. E foarte mare. Oamenii – iar noi *suntem* oameni, nu extratereştri sau fiinţe supranaturale, dacă asta ţi-ai închipuit – nu sunt făcuţi să aibă în cap mai multe variante ale realităţii. Nu e ca atunci când îţi foloseşti imaginaţia. Nu e deloc aşa. Suntem pregătiţi pentru ceea ce facem, desigur, dar tot simţi cum îţi roade fiinţa. Ca un acid.

– Deci fiecare călătorie *nu este* o resetare completă.

– Este şi nu este. Rămân *reziduuri*. De fiecare dată când prietenul tău, bucătarul…

– Numele lui era Al.

– Da, cred că am ştiut, dar a cam început să mă lase memoria. E ca Alzheimerul, doar că *nu este* Alzheimer. E din cauză că mintea noastră nu se poate abţine să nu încerce să împace toate aceste straturi subţiri ale realităţii. Poveştile creează multiple imagini ale viitorului. Unele clare, altele înceţoşate. Poate de asta Kyle a crezut că numele tău este Jimla. Probabil că l-a auzit într-una din poveşti.

Nu l-a auzit, mi-am spus. *L-a văzut. Pe un panou din Texas. Poate chiar l-a văzut prin ochii mei.*

– Habar nu ai cât de norocos eşti, Jake. Pentru tine călătoria în timp este un lucru simplu.

Nu este deloc simplu, i-am replicat în gând.

– Au *existat* paradoxuri, i-am spus. De tot felul. Nu-i aşa?

– Nu. Nu este cuvântul corect. *Reziduuri*. Nu ţi-am spus mai adineauri?

Nu părea deloc sigur că-mi spusese.

– Deteriorează maşinăria. Şi, în cele din urmă, vine un moment când pur şi simplu… se opreşte.

Mi-am adus aminte de explozia motorului Studebakerului pe care Sadie şi cu mine îl furasem.

– Nu a fost chiar atât de rău să tot cumpere carne din 1958, a continuat Zack Lang. O, da, a provocat probleme pe axa timpului, dar au fost probleme suportabile. Apoi au început schimbările *mari*. Iar salvarea lui Kennedy a fost cea mai mare dintre toate.

Am încercat să spun ceva, dar nu am fost în stare.

– Începi să înţelegi?

Nu complet, dar îmi dădeam seama de schema generală şi mă speria de moarte. Viitorul era format din poveşti incredibile, care atârnau una de alta ca pe o sfoară. Viitorul era ca o marionetă pe sfori. Doamne, Dumnezeule.

– Cutremurul… eu *l-am provocat*. Când l-am salvat pe Kennedy, eu… Ce-am făcut? Am sfâşiat continuum-ul timp-spaţiu?

Cuvintele astea ar fi trebuit să sune foarte aiurea, dar nu a fost aşa. Au sunat foarte solemn. Începuse să-mi zvâcnească tot capul.

– Acum trebuie să te întorci, Jake, mi-a spus el cu blândeţe. Trebuie să te întorci şi să vezi exact ce ai făcut. Ce urmări a avut munca ta asiduă şi bine intenţionată.

Nu i-am răspuns. Fusesem destul de neliniştit la gândul întoarcerii, iar acum eram şi speriat. Există, oare, vreo frază mai de rău augur decât *trebuie să vezi exact ce ai făcut*? Nu-mi venea niciuna în minte.

– Du-te. Uită-te în jur. Stai puţin acolo. Dar foarte puţin. O să se petreacă o catastrofă dacă lucrurile nu sunt îndreptate.

– Cât de mare?

A vorbit cu calm:

– Ar putea distruge totul.

– Lumea? Sistemul solar?

Am simţit nevoia să mă sprijin cu mâna de peretele uscătoriei.

– Galaxia? Universul?

– Mai mult.

A făcut o pauză, dorind să fie convins că înţeleg. Culoarea biletului de la pălărie s-a tulburat, s-a făcut galbenă, apoi a redevenit verde.

– Însăşi realitatea.

6

M-am dus spre lanţ. Semnul cu TRECEREA INTERZISĂ PÂNĂ LA REPARAREA CONDUCTEI a scârţâit în bătaia vântului. M-am uitat peste umăr la Zack Lang, acel călător prin timp de nu se ştie când. M-a privit şi el, inexpresiv, cu poalele trenciului fluturându-i peste coapse.

– Lang! Armoniile… eu le-am provocat pe toate. Aşa este?

Poate că a încuviinţat din cap. Nu sunt sigur.

Trecutul se împotrivea schimbării pentru că schimbarea distrugea viitorul. Schimbarea crea…

Mi-am adus aminte de o reclamă veche la casetele audio Memorex, cu o fotografie a unui pahar din cristal spart de vibraţia sunetului. Prin simplu efect armonic.

– Şi cu fiecare schimbare pe care am reuşit s-o fac, au sporit şi blestematele astea de armonii. *Acesta* este adevăratul pericol, nu-i aşa? Armoniile astea afurisite.

Niciun răspuns. Poate că ştiuse, dar a uitat; poate că nu ştiuse niciodată.

Uşurel, mi-am zis… aşa cum făcusem şi cu cinci ani în urmă, când încă nu-mi apăruseră primele fire de păr alb. *Ia-o uşurel.*

Am trecut pe sub lanţ, iar genunchiul meu stâng a schelălăit, apoi am rămas nemişcat câteva clipe, cu peretele verde al uscătoriei în stânga mea. Acum nu exista nicio bucată de beton care să-mi indice locul unde începeau treptele invizibile. Cât de departe de lanţ fuseseră? Nu-mi puteam aminti.

Am înaintat încet, încet, cu tălpile pantofilor scrâşnind pe asfaltul crăpat. *Şaaa-ŞUUUUŞ, şaaa-ŞUUUUŞ,* spuneau războaiele de ţesut… şi, după al şaselea pas, şoapta lor a început să aducă a *prea-MUUUULT, prea-MUUUULT.* Încă un pas. Şi încă unul. Curând voi ajunge la capătul uscătoriei, în curtea de dincolo de ea. Treptele nu mai erau. Bula se spărsese.

Am mai făcut un pas, şi chiar dacă acolo nu era nicio treaptă, o clipă mi-am văzut pantoful dublat. Era pe asfalt, dar era şi pe linoleumul de un verde murdar. Alt pas, iar acum eu eram dublat. Mare parte din trupul meu se afla lângă uscătoria fabricii Worumbo, la sfârşitul lui noiembrie 1963, dar o altă parte din mine se afla altundeva, însă nu în cămara restaurantului lui Al.

Cum ar fi fost să nu ajung în statul Maine, să nu ajung nici măcar pe Pământ, ci într-o altă dimensiune stranie?

Într-un loc cu un cer nebun şi roşu şi cu un aer care să-mi otrăvească plămânii şi să-mi oprească bătăile inimii?

M-am uitat din nou în urmă. Lang stătea unde îl lăsasem, cu haina fâlfâindu-i în vânt. Cu chipul la fel de inexpresiv. *Eşti pe cont propriu,* părea, totuşi, a-mi spune faţa aceea goală. *Nu pot să te oblig să faci nimic.*

Adevărat, dar dacă nu aş fi trecut prin vizuina de iepure în Tărâmul din Viitor, nu aş mai fi putut să mă întorc pe Tărâmul lui Demult. Iar Sadie ar rămâne moartă pentru totdeauna.

Am închis ochii şi am reuşit să mai fac un pas. Pe neaşteptate, nările mi s-au umplut de un iz slab de amoniac şi de alt miros, mult mai neplăcut. După ce ai traversat ţara în spatele unui autobuz Greyhound, acest al doilea miros este inconfundabil. Este aroma deloc atrăgătoare a unei toalete care are nevoie de ceva mai mult decât un simplu odorizant Glade lipit pe perete.

Cu ochii tot închişi, am făcut încă un pas şi am auzit acel pocnet ciudat în cap. I-am deschis. Mă aflam într-o toaletă mică şi împuţită. Nu exista vas de veceu; fusese scos, iar în locul lui rămăsese doar fantoma murdară a fundaţiei. În colţ era un săpun dezodorizant, decăzut de la strălucirea albastră iniţială la un gri apatic. Pe el mişunau puzderii de furnici. Colţul prin care ieşisem eu era înconjurat de ambalaje din carton cu sticle şi bidoane goale. Mi-a adus aminte de cuibul de lunetist al lui Lee.

Am dat câteva cutii la o parte şi mi-am croit drum în încăperea îngustă. Am vrut să mă duc la uşă, dar m-am întors şi am pus la loc cutiile. Nu avea niciun rost să cadă cineva în vizuină din greşeală. Apoi am păşit afară, înapoi în anul 2011.

7

Fusese întuneric ultima oară când trecusem prin vizuina de iepure, aşa că bineînţeles că şi acum era întuneric,

pentru că nu trecuseră decât două minute. Dar, chiar şi prin beznă am reuşit să observ că foarte multe se schimbaseră în decursul acestor două minute. La un moment dat, în ultimii patruzeci şi opt de ani, fabrica arsese din temelii. Din ea nu mai rămăseseră decât câteva ziduri înnegrite de fum, un coş industrial prăbuşit (care în mod inevitabil mi-a amintit de cel pe care îl văzusem la turnătoria Kitchener din Derry) şi câteva grămezi de moloz. Nici urmă de magazinul cu articole de iarnă, Your Maine Snuggery, nici urmă de L.L. Bean Express, sau vreo altă prăvălie de lux. Doar ruinele unei fabrici pe malul râului Androscoggin. Nimic altceva.

În noaptea aceea de iunie când pornisem în misiunea de cinci ani pentru salvarea lui Kennedy, temperatura fusese plăcută. Acum era înfiorător de cald. Mi-am scos cojocul din piele de oaie pe care îl cumpărasem în Auburn şi l-am aruncat în baia rău-mirositoare. Când am închis iar uşa, am văzut anunţul de pe ea: TOALETĂ DEFECTĂ! FĂRĂ WC! CONDUCTĂ SPARTĂ!

Preşedinţii frumoşi şi tineri mureau şi preşedinţii frumoşi şi tineri trăiau, tinerele frumoase trăiau, iar apoi mureau, dar se pare că ţeava spartă de sub curtea vechii fabrici Worumbo este veşnică.

Lanţul era tot acolo. M-am îndreptat spre el pe lângă aripa clădirii din zgură murdară ce înlocuise uscătoria. După ce am trecut pe sub lanţ şi m-am dus în faţă, am văzut că era un magazin părăsit al cărui nume era Quik-Flash. Vitrinele fuseseră sparte şi toate rafturile furate. Locul nu mai era nimic altceva decât o carcasă în care o singură lampă de veghe, cu bateria pe terminate, bâzâia ca o muscă muribundă lângă un oblon de iarnă. Pe ceea ce mai rămăsese din duşumea, cineva scrisese cu spray: PLEACĂ DIN ORAŞ ARĂBOI ÎMPUŢIT.

Am traversat curtea cu asfaltul spart. Dispăruse şi parcarea unde muncitorii îşi lăsaseră maşinile odinioară. În locul ei nu se construise nimic; era doar un dreptunghi gol,

plin cu sticle sparte, bucăţi de asfalt vechi şi smocuri indiferente de buruieni. De ele atârnau prezervative folosite, ca serpentinele după o petrecere. Am ridicat privirea căutând stelele, dar nu am văzut niciuna. Cerul era acoperit cu nori joşi, suficient de subţiri cât să permită unei raze nehotărâte de lună să treacă printre ei. Lumina intermitentă de la intersecţia dintre Main Street şi Route 196 (cunoscută în vechime sub numele de Old Lewiston Road) fusese înlocuită cu un semafor care acum era stins. Nicio problemă; nu trecea nicio maşină din nicio direcţie.

Fruit Kennebec dispăruse. Pe locul lui se căsca gura unei pivniţe. Peste stradă, acolo unde în 1958 fusese casa verde cu băuturi şi unde ar fi trebuit să se înalţe o bancă în 2011, era ceva ce se numea Cooperativa Alimentară a Provinciei Maine. Dar şi vitrinele acestei clădiri erau sparte, iar bunurile care vor fi fost înăuntru fuseseră furate de multă vreme. Locul era la fel de pustiu ca şi Quik-Flash.

Ajunsesem la jumătatea drumului prin intersecţia goală când am împietrit la auzul unui zgomot fluid, asurzitor. Singurul lucru pe care mi-l puteam imagina că ar putea face aşa ceva ar fi fost un avion din gheaţă care se topeşte când sparge bariera sunetului. O clipă mi s-a cutremurat pământul sub tălpi. Alarma unei maşini a râgâit scurt. Câinii au început să latre, apoi s-au liniştit, unul câte unul.

Cutremur în Los Angel-ees, mi-am spus. *Şapte mii de morţi.*

Lumina unor faruri a inundat Route 196 şi m-am refugiat grăbit pe trotuar. Maşina cu pricina era un autobuz micuţ şi pătrăţos pe parbrizul căruia era o plăcuţă luminată indicând traseul: RUTA OCOLITOARE. Mi s-a părut cunoscut, dar nu ştiu de ce. Cred că îmi aducea aminte de vreo armonie. Pe acoperişul autobuzului erau câteva dispozitive care se roteau şi care aduceau a părţi dintr-un sistem de ventilaţie. Turbine eoliene, poate? Să fie posibil? Şi nici nu se auzea vreun sunet de motor cu combustie, ci doar un zbârnâit electric stins. Am urmărit autobuzul cu

privirea până când a dispărut şi semiluna de lumină aruncată pe stradă de unicul stop de pe spate.

Aşa, care va să zică, motoarele pe benzină fuseseră înlocuite în această variantă a viitorului – această *sfoară*, ca să folosesc termenul lui Zack Lang. Iar acesta era un lucru bun, nu-i aşa?

Posibil, dar aerul pe care îl respiram avea un miros greu, un miros mort, iar în urma lui rămânea o dâră olfactivă ce mi-a amintit de felul în care mirosea în copilăria mea transformatorul trenuleţului Lionel atunci când îl suprasolicitam. *Trebuie să-l opreşti şi să-l laşi să se odihnească niţel,* obişnuia să-mi spună tata.

Pe Main Street mai erau câteva firme care păreau cumva mai vioaie, dar cea mai mare parte a străzii era un haos de ruine. Trotuarul era spart şi îngropat în gunoaie. Am văzut vreo cinci, şase maşini parcate iar acestea erau fie hibrizi cu motoare şi pe benzină şi electrice, fie erau prevăzute cu dispozitive cu elice pe capotă. Una era o Honda Zephyr; alta o Takuro Spirit; alta un Ford Breeze. Toate păreau vechi, iar vreo două fuseseră vandalizate. Însă toate aveau pe parbrize nişte autocolante roz scrise cu litere negre destul de mari ca să le pot citi şi în întuneric: PROVINCIA MAINE – O CARTELĂ DE ALIMENTE LA FIECARE AUTOCOLANT.

Un grup de puşti pierdeau vremea pe cealaltă parte a străzii, râzând şi vorbind foarte tare.

– Hei! i-am făcut eu atenţi. Biblioteca mai e deschisă?

S-au uitat la mine. Am observat sclipirea de licurici a jarului de la ţigări… Doar că aroma care a plutit până la mine era cu siguranţă marijuana.

– Du-te-n pulele noastre de-aici! m-a invitat unul din ei.

Altul s-a întors cu spatele, şi-a dat jos pantalonii şi mi-a arătat fundul.

– Dacă găseşti vreo carte aici, a ta să fie!

Au izbucnit în râs şi au plecat mai departe discutând cu voci scăzute şi uitându-se peste umăr, la mine.

Nu m-a deranjat că mi s-a arătat fundul – nu era pentru prima dată –, dar nu-mi plăceau privirile acelea furişe, iar şoaptele cu atât mai puţin. Parcă era ceva conspirativ în atitudinea lor. Jake Epping nu prea credea asta, dar George Amberson era sigur; George trecuse prin multe şi George a fost cel care s-a aplecat, a luat de pe jos două bucăţi mari de beton şi le-a îndesat în buzunarele din faţă ale pantalonilor ca să-i poarte noroc. Jake a zis că e o prostie, dar nu s-a împotrivit.

Cartierul comercial (atâta cât mai rămăsese din el) se termina brusc o stradă mai încolo. Am văzut o bătrână mergând repede şi aruncând priviri speriate la băieţii care acum erau mai departe, pe cealaltă parte a Main Street. Purta o basma şi ceva ca o mască de oxigen, din aceea pe care o folosesc cei cu bronhopneumopatie cronică sau emfizem pulmonar în stadiu avansat.

– Doamnă, ştiţi cumva dacă biblioteca…

– Lasă-mă în pace!

Ochii îi erau înspăimântaţi şi ieşiţi din orbite. Luna a ieşit o clipă printr-o crăpătură în nori şi am văzut că faţa îi era acoperită cu răni. Cea de sub ochiul drept îi mâncase carnea până la os.

– Lasă-mă în pace, că am permis cu ştampila Consiliului, aşa că am voie să circul la ora asta! Mă duc să-mi văd sora! Ajunge că sunt băieţii ăia răi care vor începe curând vandalismele. Dacă pui mâna pe mine, am să sun alarma şi o să vină un poliţist!

Mă cam îndoiam de asta.

– Doamnă, vreau doar să ştiu dacă biblioteca e…

– E închisă de ani de zile şi nu mai e nicio carte înăuntru! Acum se ţin întruniri ale Urii acolo. Lasă-mă în pace, îţi zic, ori sun după poliţist!

Şi-a văzut grăbită de drum, uitându-se peste umăr la fiecare câteva secunde ca să se încredinţeze că nu o urmăream. Am lăsat-o să capete suficient avans cât să se simtă în largul ei, apoi am continuat să merg pe Main

Street. Genunchiul meu îşi revenea după efortul pe care îl făcusem urcând scara de la Book Depository, dar tot mai şchiopătam şi încă voi mai şchiopăta destul timp de acum înainte. În câteva case se vedeau lumini arzând în spatele draperiilor, dar eram destul de sigur că nu erau produse de Centrala Electrică a statului Maine. Erau lanterne Coleman, iar, în câteva cazuri, lămpi cu gaz. Dar majoritatea caselor erau cufundate în beznă. Unele erau doar nişte ziduri carbonizate. Pe unul dintre ele era desenată o zvastică nazistă, iar pe altul, cineva scrisese cu spray cu vopsea cuvintele ŞOBOLAN JIDAN.

Ajunge că sunt băieţii ăia răi care vor începe curând vandalismele.

Şi… chiar spusese întruniri ale Urii?

În faţa uneia dintre case care părea mai întreagă – vilă de lux în comparaţie cu restul – am observat un stâlp pentru priponit caii aidoma celor din westernuri. Şi acolo chiar fuseseră legaţi cai adevăraţi. Când noaptea s-a luminat din nou, într-una din convulsiile acelea difuze, am văzut pe jos grămăjoare de balegă de cal, unele chiar proaspete. Aleea era barată cu o poartă. Luna intrase iar în nori, aşa că nu am putut să citesc ce scria pe grilajul din fier, dar nici nu era nevoie. Ştiam ce scrie: TRECEREA INTERZISĂ.

De undeva, din faţă, am auzit un singur cuvânt:

– Idiotule!

Vocea care îl rostise nu era tânără, ca vocile băieţilor violenţi, şi venea parcă de pe partea străzii pe care mă aflam eu, nu de vizavi. Individul cu pricina părea scos din sărite. Şi mai părea că vorbeşte cu sine însuşi. M-am îndreptat spre locul de unde se auzise exclamaţia.

– *Imbecilule!* a strigat vocea exasperată. *Boule!*

Era cam la o stradă distanţă de mine. Dar, înainte să apuc să ajung acolo, am auzit şi un bocănit metalic, iar vocea de bărbat a strigat:

– Căraţi-vă! Mucoşi afurisiţi! Căraţi-vă până nu-mi scot pistolul!

Ameninţarea a fost întâmpinată cu râsete batjocoritoare. Băieţii cu marijuana. Iar vocea care a răspuns aparţinea precis celui care îmi arătase fundul.

– Singurul pistol pe care îl ai la tine e în pantaloni şi pe pariu că nu mai are ţeavă!

Alte hohote de râs. Urmate de un *baaaang* ascuţit şi metalic.

– Nenorociţilor, mi-aţi stricat o roată!

În vocea bărbatului se strecurase o nuanţă de teamă.

– Nu, nu, rămâneţi pe partea voastră!

Norii s-au despicat iarăşi. Luna s-a furişat printre ei. La lumina ei nesigură, am văzut că vocea aparţinea unui bătrân aflat într-un scaun cu rotile. Se afla pe la jumătatea uneia dintre străzile care se intersectau cu Main-Goddard, dacă numele nu se schimbase. Una dintre roţi se înţepenise într-o groapă, făcând scaunul să se încline uşor spre stânga, aidoma unui beţiv. Băieţii traversau strada îndreptându-se spre el. Puştiul care mă îndemnase să mă duc în pulele lor avea în mână o praştie cu o piatră de dimensiuni considerabile în ea. Ceea ce mi-a explicat bocăniturile.

– Ai niscaiva dolari vechi, tataie? De fapt, ai niscaiva dolari noi sau niscaiva conserve?

– Nu! Şi dacă nu aveţi bunul simţ să mă ajutaţi să ies din groapa asta, măcar plecaţi de-aici şi lăsaţi-mă în pace!

Dar puştii o luaseră razna, ca nişte animale sălbatice, şi nici prin cap nu le trecea să facă ce îi rugase. Aveau de gând să îi fure tot ce avea la el, indiferent cât de lipsit de valoare ar fi fost, să-l bată, poate, dar cu siguranţă să-l răstoarne cu totul.

Jake şi George şi-au unit forţele şi amândoi au văzut roşu în faţa ochilor.

Toată atenţia băieţilor turbaţi era îndreptată asupra boşorogului din scaunul cu rotile, aşa că nu m-au văzut scurtând drumul în diagonală spre ei – la fel cum o făcusem

în School Depository. Braţul stâng încă nu-mi funcţiona la parametri normali, dar dreptul era în formă, mult întărit în urma celor trei luni de şedinţe de fizioterapie, mai întâi la spitalul Parkland, apoi în Eden Fallows. Şi încă mai aveam ceva din acurateţea care mă consacrase în liceu ca cel mai bun apărător de la baza a treia din meciurile de baseball. De la zece metri am azvârlit una din bucăţile de beton şi l-am lovit pe Băiatul Fund Gol chiar în piept. A scos un ţipăt de durere şi surpriză. Şi toţi băieţii, cinci la număr, s-au întors spre mine. Atunci am văzut că aveau chipurile desfigurate, la fel ca femeia speriată pe care o întâlnisem mai devreme. Cel cu praştia, Domnişorul Du-te-n Pulele Noastre, arăta cel mai rău. Avea o gaură în locul unde ar fi trebuit să-i fie nasul.

Am trecut a doua bucată de beton din stânga în dreapta şi am aruncat-o în băiatul cel mai înalt, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni atât de mari încât şi-i sumesese până aproape de capul pieptului. A ridicat un braţ ca să se apere. Bucata de beton l-a lovit, făcându-l să scape pe jos ţigara cu marijuana. Mi-a aruncat o singură privire, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a luat-o la goană. Băiatul Fund Gol l-a urmat. Mai rămăseseră doar trei.

– *Goneşte-i, fiule!* a chirăit bătrânul din scaunul cu rotile. *Pe Dumnezeul meu, ei au cerut-o!*

Eram convins că ei o ceruseră, dar erau mai mulţi, iar eu nu mai aveam muniţie. Atunci când ai de-a face cu adolescenţii, singura metodă prin care poţi avea câştig de cauză este să nu-ţi arăţi teama, ci doar furia justificată a adultului. Şi să nu baţi în retragere, ceea ce am şi făcut. Cu mâna dreaptă l-am apucat pe Domnişorul Du-te-n Pulele Noastre de piepţii tricoului lui zdrenţuit şi i-am smuls praştia cu stânga. S-a holbat la mine, fără să opună rezistenţă.

– Laşule, l-am congratulat ridicându-mi faţa spre… fără să mă impresioneze lipsa nasului.

Mirosea a transpiraţie şi a droguri şi a jeg.

– Cât de laş trebuie să fii ca să te iei de un bătrân într-un scaun cu rotile?

– Cine eşti…

– Sunt ticălosul de Charlie Chaplin şi m-am dus în Franţa, iar ţie ar trebui să-ţi tacă clanţa. Cară-te de aici.

– Dă-mi…

Ştiam că-mi cere praştia, aşa că l-am lovit în frunte cu ea, reuşind să-i rup coaja uneia dintre răni, care a început să supureze. Probabil că îl durea ca dracu', pentru că ochii i s-au umplut de lacrimi. Mi s-a făcut greaţă şi mi s-a făcut şi milă de el, dar am încercat să nu arăt ce simţeam.

– Nu-ţi dau nimic, laşule, doar şansa de a te căra de aici înainte să-ţi smulg coaiele de nimic de pe scrotul tău bolnav şi să ţi le îndes în gaura unde ţi-a fost nasul. O singură şansă. Profită de ea.

Am inspirat adânc, apoi i-am urlat în faţă, într-o arteziană de decibeli şi scuipat:

– *Fugi!*

M-am uitat după ei, simţind deopotrivă ruşine şi exaltare. Vechiul Jake se pricepuse de minune să-i domolească pe zurbagii de pe coridoarele liceului în după-amiezile de vineri dinaintea vacanţelor. Dar cam atât. Noul Jake, însă, era o parte din George, iar George trecuse prin foarte multe.

Din spatele meu s-a auzit un acces de tuse care m-a dus cu gândul la Al Templeton. După ce s-a liniştit, bătrânul mi-a zis:

– Dom'ne, merită să suport cinci ani pietre la rinichi doar ca să-i văd pe ordinarii ăia cum spală putina. Nu ştiu cine eşti, dar mi-a mai rămas nişte scotch Glenfiddich în cămară – licoare adevărată, nu făcătură – şi dacă mă scoţi din groapa asta şi mă împingi până acasă, îţi fac cinste.

Doar o rază slabă de lună se strecura printre zdrenţele norilor şi la lumina ei i-am văzut chipul. Avea o barbă lungă şi albă şi o canulă în nări, dar, chiar şi după cinci ani, nu mi-

a fost absolut deloc greu să-l recunosc pe cel care mă vârâse în tot rahatul ăsta.

– Bună, Harry, i-am spus.

Capitolul 31

1

Tot pe Goddard Street locuia. L-am împins pe rampă spre uşă şi acolo a scos un mănunchi impresionant de chei. Avea nevoie de toate. Uşa de la intrare avea patru broaşte.

– E cu chirie sau e a ta?

– O, e a mea, mi-a răspuns. Atâta câtă este.

– Bravo ţie.

Înainte stătuse cu chirie.

– Tot nu mi-ai spus de unde ştii cum mă cheamă.

– Mai întâi, hai să bem paharul ăla. Mi-ar prinde bine.

Am intrat într-un salonaş care ocupa jumătate din casă. Mi-a cerut să mă opresc, scoţând sunetul cu care se opresc caii, şi a aprins o lanternă Coleman. La lumina ei, am observat că mobila era ceea ce se numeşte îndeobşte „veche, dar rezistentă”. Pe jos era un covor împletit foarte frumos. Pe pereţi nu era nicio diplomă a cursurilor pentru adulţi şi, bineînţeles, nicio compunere înrămată purtând titlul „Ziua care mi-a schimbat viaţa”, dar erau o sumedenie de icoane catolice şi fotografii. Nu m-am mirat atunci când am recunoscut unele din chipurile din ele. În fond, îi cunoscusem pe toţi oamenii aceia.

– Încuie uşa, te rog.

Am închis-o, lăsând în spatele nostru tulburătorul loc care era acum Lisbon Falls şi am încuiat broaştele.

– Şi zăvorul, dacă nu te superi.

L-am răsucit şi am auzit un clinchet metalic greu. Între timp, Harry îşi mâna scaunul prin salonaş aprinzând acelaşi tip de lămpi lungi cu gaz pe care mi-am amintit vag că le mai văzusem în casa bunicii mele, Sarie. Era o lumină mai plăcută decât lucirea alb-incandescentă a lămpii Coleman

şi, când am stins-o, Harry Dunning mi-a încuviinţat iniţiativa cu un semn din cap.

– Cum te numeşti, domnule? Numele meu îl cunoşti deja.

– Jake Epping. Bănuiesc că nu-ţi trezeşte niciun fel de amintiri, nu-i aşa?

S-a gândit puţin, apoi a clătinat capul.

– Ar trebui?

– Probabil că nu.

Mi-a întins mâna care îi tremura uşor dând semne de paralizie incipientă.

– Chiar şi aşa, mă bucur să te cunosc. Puteam să dau de belea.

I-am strâns bucuros mâna. Bună, prieten nou. Bună, prieten vechi.

– Bine, acum, că am rezolvat problema asta, putem bea cu conştiinţa împăcată. Să aduc licoarea de malţ.

S-a îndreptat spre bucătărie, învârtindu-şi roţile scaunului cu mâini încă puternice, în ciuda tremuratului. Scaunul era prevăzut cu un motoraş, dar fie că era stricat, fie că Harry voia să economisească bateria. M-a privit peste umăr.

– Nu ai de gând să-mi faci vreun rău, nu-i aşa?

– Nu, Harry, i-am zâmbit eu. Sunt îngerul tău păzitor.

– Al dracului de ciudat, a comentat el. Dar ce nu e ciudat zilele astea?

A intrat în bucătărie. Curând s-au aprins şi alte lumini. Lumini blânde, galben-portocalii. Aici, în casă, întreaga atmosferă era blândă şi primitoare. Dar afară… în lume…

Ce mama dracului făcusem?

2

– Pentru ce bem? am întrebat când am avut amândoi paharele în mâini.

– Pentru vremuri mai bune. Îţi convine, domnule Epping?

– Îmi convine de minune. Şi spune-mi Jake.

Am ciocnit. Am băut. Nu-mi aminteam ultima dată când băusem ceva mai tare decât berea Lone Star. Scotchul mi-a uns gâtlejul ca mierea fierbinte.

– Nu e curent? l-am întrebat uitându-mă la lămpile din jur. Le scăzuse nivelul, probabil ca să facă economie la gaz.

A făcut o figură acră:

– Nu eşti de pe-aici, nu?

Întrebare pe care o mai auzisem şi înainte, din gura lui Frank Anicetti, proprietarul magazinului Fruit Kennebec. Cu ocazia primei mele incursiuni în trecut. Atunci spusesem o minciună. Acum n-am mai vrut să mint.

– Nu prea ştiu cum să-ţi răspund la asta, Harry.

A ridicat din umeri, ca şi cum răspunsul meu nu îl interesa prea tare.

– Ar trebui să avem curent electric trei zile pe săptămână, iar azi e una din zilele acelea, dar l-au luat la şase seara. Cred în compania de electricitate a Provinciei cum cred în Moş Crăciun.

Pe când mă gândeam la vorbele lui, mi-am adus aminte de autocolantele pe care le văzusem pe maşini.

– De câtă vreme e Maine parte din Canada?

Mi-a aruncat o privire care spunea „ei, dar cât de nebun poţi să fii”, însă mi-am dat seama că toată situaţia îi făcea plăcere. Bizareria ei şi, de asemenea, *normalitatea* ei. M-am întrebat de cât de multă vreme nu mai purtase o conversaţie reală cu cineva.

– Din 2005. Dar ce ai? Te-ai lovit la cap?

– Chiar aşa.

M-am dus lângă scaunul lui, m-am pus în genunchiul care se îndoia fără să protesteze şi fără să mă doară şi i-am arătat locul de la ceafă unde nu-mi mai creştea părul.

– Am luat o bătaie zdravănă acum câteva luni…

– Aha. Te-am văzut că şchiopătezi când te-ai repezit la puştii ăia.

– … şi nu-mi aduc aminte o mulţime de lucruri.

Pe neaşteptate, podeaua a început să se mişte sub noi. Flăcările lămpilor cu gaz au tremurat. Fotografiile de pe pereţi s-au legănat şi un Iisus din ghips de vreo cincizeci de centimetri s-a clătinat spre marginea poliţei pe care era aşezat. Părea un individ mânat de gânduri sinucigaşe dar, având în vedere situaţia existentă, nu-l puteam condamna.

– Zguduieli, a spus Harry pe un ton neutru când podeaua s-a liniştit. Îţi aduci aminte de ele, nu-i aşa?

– Nu.

M-am ridicat şi l-am împins pe Iisus lângă Fecioara Maria.

– Mulţumesc. Deja mi s-au spart vreo şase discipoli când au căzut de pe etajera din dormitor. Îmi pare rău de ei. Îi aveam de la mama. Zguduielile sunt trepidaţii ale pământului. Sunt o grămadă, dar cutremurele mari se întâmplă în Midwest şi în apropiere de California. Şi în Europa şi în China, desigur.

– Adică lumea îşi ancorează bărcile în Idaho?

Eram tot în faţa căminului şi mă uitam la fotografiile înrămate.

– Încă nu-i aşa de rău, dar… ştii că au dispărut patru insule japoneze, nu?

L-am privit îngrozit.

– Nu.

– Trei au fost doar nişte insuliţe, dar a pierit şi Hokkaido. A căzut în ocean acum patru ani de parcă ar fi fost un lift. Oamenii de ştiinţă spun că e o chestie care are de-a face cu scoarţa terestră, a continuat el pe ton indiferent. Şi mai spun că, dacă nu va înceta, până prin 2080 va dezmembra planeta. Tot atunci şi sistemul solar va avea *două* centuri de asteroizi.

Mi-am băut restul de scotch dintr-o singură înghiţitură şi, o clipă, am văzut dublu din cauza lacrimilor de crocodil ale alcoolului. Când încăperea s-a solidificat la loc, am arătat spre o poză unde era Harry cam pe la vârsta de cincizeci de ani. Era tot în scaunul cu rotile, dar arăta bine

sănătos, cel puţin de la brâu în sus. Pantalonii i se încreţeau pe picioarele micşorate. Lângă el se afla o femeie cu o rochie roz care mi-a adus aminte de taiorul purtat de Jackie Kennedy la 22.11.63. Mama mă învăţase să nu spun niciodată despre o femeie că are o „faţă obişnuită”; toate femeile sunt „drăguţe”, îmi mai spusese ea. Femeia aceasta era drăguţă.

– Soţia ta?

– Da, da. Poza a fost făcută la aniversarea de douăzeci şi cinci de ani a căsătoriei noastre. A murit doi ani mai târziu. Multă lume a murit atunci. Politicienii ar spune că din cauza bombelor atomice – douăzeci şi opt sau douăzeci şi nouă de la Infernul din Hanoi din ’69 încoace. Insistă pe chestia asta până se învineţesc la faţă, dar toată lumea ştie că nici cancerul şi nici bubele nu au fost atât de rele pe la noi până când centrala nucleară Vermont Yankee n-a căpătat Sindromul Chinezesc. Şi asta s-a petrecut după ani buni de proteste pentru închiderea ei. „O, nu”, ziceau, „nu vor fi cutremure mari în Vermont, nici vorbă să se întâmple aşa ceva aici, în Regatul lui Dumnezeu; nu vor fi decât zguduielile şi trepidaţiile obişnuite”. Mda. Şi uite ce s-a întâmplat.

– Vrei să spui că a explodat un reactor în Vermont?

– Şi a împrăştiat radiaţii peste New England şi Quebec-ul de sud.

– Când a fost asta?

– Jake, îţi baţi joc de mine?

– Deloc.

– Nouăsprezece iunie 1999.

– Îmi pare rău de soţia ta.

– Mulţumesc, fiule. A fost o femeie bună. O femeie încântătoare. Nu merita să i se întâmple aşa ceva.

Şi-a şters încet ochii cu mâneca.

– N-am mai vorbit despre ea de foarte multă vreme, de fapt n-am mai vorbit *cu nimeni* de foarte multă vreme. Să-ţi mai torn puţin?

Mi-am îndepărtat un pic degetele. Nu aveam de gând să zăbovesc prea mult aici; trebuia să pricep foarte repede toată istoria asta fictivă, tot acest *întuneric*. Aveam o mulţime de treburi, cea mai importantă fiind readucerea la viaţă a minunatei mele iubite. Asta va presupune o altă şuetă cu Omul cu bilet verde. Şi nu voiam să fiu cherchelit atunci, dar nu avea cum să-mi facă rău încă un păhărel. Aveam nevoie de el. Aveam senzaţia că îmi îngheţaseră toate emoţiile, ceea ce probabil că era un lucru bun, pentru că mi se învârtea capul.

– Ai paralizat în timpul Ofensivei Tet? l-am întrebat, gândind: *Bineînţeles că atunci ai paralizat; dar ar fi putut fi mai rău; în ultimul ciclu ai murit.*

O clipă, a părut să nu înţeleagă ce îl întreb, apoi chipul i s-a luminat:

– Dacă mă gândesc *mai bine*, cred că da. Doar că noi îi spuneam Marele Futai de la Saigon din 1968. Am căzut cu elicopterul. Am avut noroc. Majoritatea celor de la bord au murit. Unii erau diplomaţi, alţii doar nişte puşti.

– Ofensiva Tet din ’67, l-am corectat. Nu din ’68.

– Ai dreptate. Nici nu te născuseşi pe atunci, dar ai citit în cărţile de istorie.

– Nu.

L-am lăsat să-mi mai toarne puţin scotch în pahar, doar atât cât să acopere fundul, şi i-am spus:

– Ştiu că în noiembrie 1963 s-a încercat asasinarea preşedintelui Kennedy. Mai departe, nu mai ştiu absolut nimic.

A clătinat amuzat din cap:

– E cel mai ciudat caz de amnezie de care am auzit vreodată.

– A fost reales?

– În faţa lui Goldwater? Sigur că da.

– Şi l-a păstrat pe Johnson vicepreşedinte?

– Bineînţeles. Kennedy avea nevoie de Texas. Şi l-a căpătat. Guvernatorul Connaly a trudit pentru el ca un sclav

în timpul campaniei, indiferent cât de mult dispreţuia conceptul de Nouă Frontieră impus de Kennedy. I se spunea Girul Complicaţiilor. Din cauza celor întâmplate în Dallas atunci. Sigur nu ştii povestea asta? N-ai învăţat la şcoală?

– Tu ai trăit-o, Harry. Povesteşte-mi.

– Cu plăcere, mi-a răspuns el. Stai jos. Nu te mai uita la pozele alea. Dacă nu ştii că John Kennedy a fost reales în ’64, cu siguranţă n-ai de unde să-i cunoşti pe membrii familiei mele.

O, Harry, a şoptit gândul meu.

3

Când eram mic – la patru ani, poate chiar trei – un unchi beţiv mi-a spus „Scufiţa Roşie”. Dar nu varianta standard, din cărţile cu poveşti, ci aceea care nu poate fi ascultată de copiii sub 12 ani decât cu acordul părinţilor, plină de ţipete, sânge şi bufnituri făcute de toporul pădurarului. Până în ziua de azi îmi aduc foarte bine aminte cum mi-a povestit-o unchiul meu, deşi doar câteva detalii mi-au rămas vii în memorie: colţii lupului dezgoliţi într-un rânjet sclipitor, de exemplu, şi bunicuţa plină de sânge extrasă din burta lui căscată. Aceasta este modalitatea prin care încerc să-ţi spun să-ţi iei adio de la *Scurtă istorie alternativă a lumii spusă de Harry Dunning lui Jake Epping,* în cazul în care la aşa ceva te aşteptai. Vei cunoaşte, în schimb, groaza care m-a cuprins când am aflat cât de mult s-au înrăutăţit lucrurile. Şi vei cunoaşte şi dorinţa imperativă de a mă întoarce cât mai repede ca să le îndrept.

Totuşi, trebuie să scot în evidenţă anumite aspecte. De pildă, căutarea lui George Amberson prin lumea întreagă. Fără rezultat – George era de negăsit întocmai ca judecătorul Carter, cel a cărui dispariţie a născut atât de multe legende începând din anii treizeci – dar, în cei patruzeci şi opt de ani trecuţi de la tentativa de asasinat din

Dallas, Amberson devenise o figură aproape mitică. Salvator sau parte a conspiraţiei? Se organizau congrese pentru dezbaterea acestei dileme şi, pe când îl ascultam pe Harry povestindu-mi partea aceasta, mi-a fost imposibil să nu mă gândesc la toate teoriile conspiraţiei care răsăriseră în acea variantă a istoriei în care Lee izbândise. După cum am aflat, deja, dragii mei elevi, trecutul se armonizează.

Kennedy se aştepta să obţină o victorie răsunătoare împotriva lui Barry Goldwater în ’64; dar a câştigat doar la o diferenţă de patruzeci de voturi reprezentative, limită pe care doar partizanii fanatici ai Partidului democrat o puteau considera onorabilă. La începutul acestui al doilea mandat al său, a reuşit să înfurie şi votanţii de dreapta şi instituţia armatei spunând că Vietnamul de Nord „este mai puţin periculos pentru democraţia noastră decât inegalitatea rasială din şcolile şi oraşele noastre”. Nu a retras în întregime trupele americane, dar le-a restricţionat la Saigon şi în jurul acestuia pe suprafaţă numită – ce surpriză! – Zona Verde, aidoma celei din jurul Bagdadului din altă variantă a istoriei. În loc să trimită trupe numeroase acolo, a doua administraţie Kennedy a trimis sume uriaşe de bani. În binecunoscuta manieră americană de rezolvare a problemelor.

Marile reforme ale drepturilor civile din anii şaizeci nu au mai avut loc niciodată. Căci Kennedy nu era Lyndon B. Johnson şi – culmea! – în calitate de vicepreşedinte, Johnson nu putea să-l ajute. Republicanii şi democraţii de dreapta au obstrucţionat lucrările Parlamentului timp de o sută zece zile; un membru chiar a murit acolo în timp ce-şi ţinea discursul şi a devenit unul dintre eroii cu convingeri de dreapta. Când Kennedy a cedat, în cele din urmă, a făcut o remarcă spontană care avea să-l urmărească până la moartea sa din 1983: „America Albă şi-a umplut casa cu vreascuri; acum o să ia foc.”

Apoi au venit tulburările rasiale. În timp ce Kennedy era ocupat cu ele, armatele nord-vietnameze au invadat

Saigonul, iar omul care mă vârâse în toată povestea asta a rămas paralizat în urma prăbuşirii unui elicopter pe puntea unui portavion american. Opinia publică s-a întors împotriva lui J.F.K.

La o lună după căderea Saigonului, a fost asasinat Martin Luther King în Chicago. S-a dovedit că asasinul era un agent FBI extrem de dur, pe nume Dwight Holly. Înainte de a fi ucis, la rândul lui, acesta a declarat că acţionase la ordinele lui Hoover. Chicago a luat foc. La fel şi alte vreo douăsprezece oraşe americane mari.

George Wallace a fost ales preşedinte. Pe atunci cutremurele deveniseră deja foarte serioase. Wallace nu avea ce face în privinţa lor, aşa că s-a mulţumit să înăbuşe tulburările din Chicago cu bombe incendiare. Asta, mi-a povestit Harry, s-a întâmplat în iunie 1969. Un an mai târziu, preşedintele Wallace i-a trimis un ultimatum lui Ho Şi Min: ori laşi Saigonul să devină un oraş liber, aşa cum este Berlinul, ori Hanoiul va deveni un oraş mort, aşa cum este Hiroşima. Unchiul Ho a refuzat propunerea. S-a înşelat, însă, dacă îşi închipuia că Wallace merge la cacealma. La data de nouă august 1969, Hanoiul a devenit un nor radioactiv, exact la douăzeci şi patru de ani din ziua în care Harry Truman a aruncat peste Nagaski bomba atomică poreclită „Grasul”. Vicepreşedintele Curtis LeMay s-a ocupat personal de misiune. Într-un discurs în faţa naţiunii, Wallace a spus că aceasta a fost voinţa lui Dumnezeu. Majoritatea americanilor îi împărtăşeau părerea. Wallace se plasa foarte sus în sondaje, însă a existat măcar un individ care nu a fost de acord cu el. Se numea Arthur Bremer şi, pe cincisprezece mai 1972, l-a împuşcat mortal pe Wallace, în timp ce acesta se afla într-un centru comercial din Laurel, Maryland, fiind în campanie electorală pentru realegerea în funcţia de preşedinte.

– Cu ce fel de armă?

– Mi se pare că a fost un revolver de calibrul .38.

Sigur că da. Poate modelul Police Special, dar cel mai probabil Victory, acelaşi fel de armă care îi curmase viaţa poliţistului Tippit pe o altă axă a timpului.

Din momentul acesta am cam început să pierd şirul. Din momentul acesta gândul *trebuie să îndrept asta, să îndrept asta, să îndrept asta, să îndrept asta* a început să-mi sune în minte ca bătăile unui gong.

Hubert Humphrey a fost ales preşedinte în ’72. Cutremurele au devenit încă şi mai grave. Rata sinuciderilor la nivel mondial a urcat brusc. A înflorit fundamentalismul de toate soiurile. Drept consecinţă, a înflorit şi terorismul. A început războiul dintre India şi Pakistan; pe cer s-au văzut alţi nori în formă de ciupercă. Bombay nu a devenit Mumbai niciodată. În schimb, a devenit cenuşă radioactivă într-un vânt aducător de cancer.

La fel s-a întâmplat şi cu Karachi. Şi ostilităţile au încetat doar atunci când Rusia, China şi Statele Unite au promis că vor bombarda ambele ţări beligerante într-un asemenea hal încât le vor duce înapoi la nivelul Epocii de Piatră.

În 1976, Reagan a repurtat o victorie răsunătoare împotriva lui Humphrey care nu a fost în stare să câştige nici măcar în statul său natal, Minnesota.

Două mii de persoane au comis o sinucidere în masă în Jonestown, Guyana.

În luna noiembrie a anului 1979, studenţii iranieni au atacat ambasada americană din Teheran şi au luat peste două sute de ostatici, nu doar şaizeci şi şase. Titluri mari ale acestei victorii curgeau la televiziunea iraniană. Reagan învăţase destule de pe urma Infernului din Hanoi ca să ţină bombele nucleare în burta avioanelor şi în buncăre, dar a trimis foarte multe trupe. Bineînţeles că ostaticii rămaşi au fost măcelăriţi şi o grupare teroristă nouă, autointitulată Baza – sau Al-Qaida în arabă – a început să pună bombe ici, colo, pretutindeni.

– Nenorocitul de Reagan ştia să dea din gură ca nimeni altul, dar habar nu avea cu ce se mănâncă terorismul

islamic, a adăugat Harry.

Beatleşii s-au reunit şi au organizat un Concert pentru Pace. Un atentator sinucigaş din public şi-a detonat vesta şi a omorât trei sute de spectatori. Paul McCartney a fost rănit la ochi şi a orbit.

Orientul Mijlociu a izbucnit în flăcări la scurt timp după aceea.

Rusia s-a prăbuşit.

Un anumit grup – probabil nişte fanatici intransigenţi din rândurile ruşilor din exil – s-a apucat să vândă armament nuclear grupărilor teroriste, inclusiv Bazei.

– Prin 1994, a continuat Harry cu vocea lui uscată, din terenurile petrolifere de acolo nu a mai rămas decât sticlă neagră. Din aceea care străluceşte în întuneric. Dar tot de atunci au cam încetat atentatele teroriste. Cineva a detonat o servietă cu încărcătură nucleară în Miami acum vreo doi ani, dar pagubele nu au fost prea însemnate. Adică, sigur că o să mai treacă încă şaizeci sau optzeci de ani până când o să se mai poată ţine petreceri pe South Beach şi bineînţeles că Golful Mexic e ca o supă stricată, dar n-au murit de otrăvirea cu radiaţii decât zece mii de oameni. Şi oricum, la vremea aceea, nu mai era problema noastră. Statul Maine a votat să facă parte din Canada, iar preşedintele Clinton s-a bucurat să ne spună drum bun şi cale bătută.

– Bill Clinton e preşedinte?

– Doamne, nu. Urma să fie nominalizat în 2004 fără prea multe bătăi de cap, dar a făcut un infarct la convenţie şi a murit. I-a luat locul nevastă-sa. *Ea* e preşedinte.

– Şi face treabă bună?

Harry a dat din mână.

– Nu prea rea… dar nu poţi să impui legi cutremurelor. Şi, în cele din urmă, astea o să ne termine.

De undeva de deasupra am auzit iarăşi zgomotul acela fluid. Mi-am ridicat ochii. Harry nu s-a mişcat.

– Ce-i asta? l-am întrebat eu.

– Fiule, mi-a răspuns, se pare că nu ştie nimeni. Oamenii de ştiinţă se tot contrazic, dar în cazul acesta cred că preoţii sunt mai aproape de adevăr. Ei spun că îl auzim pe Dumnezeu care se pregăteşte să dărâme toate lucrările făcute de mâinile Lui, aşa cum Samson a dărâmat templul filistinilor.

A băut restul de scotch. O roşeaţă timidă i se urcase în obrajii lipsiţi de rănile provocate de radiaţii.

– Înclin să le dau dreptate în această privinţă.

– Dumnezeule Atotputernic, am exclamat eu.

M-a privit în ochi.

– Ai auzit suficientă istorie, fiule?

Suficientă cât să mă ţină o viaţă.

4

– Trebuie să plec, i-am zis. O să fii bine?

– Până când n-o să mai fiu. La fel ca toată lumea.

S-a uitat la mine cu atenţie.

– Jake, de unde ai apărut? Şi de ce mama dracului simt că te-aş cunoaşte?

– Poate pentru că întotdeauna ne cunoaştem îngerii păzitori.

– Rahat!

Voiam să plec de acolo. Mai ales pentru că bănuiam că viaţa mea după următoarea resetare avea să fie cu mult mai simplă. Dar în primul rând pentru că omul din faţa mea era un om bun care suferise teribil de mult în toate cele trei încarnări ale sale. M-am apropiat de cămin şi am luat în mână una dintre fotografiile înrămate.

– Ai grijă să n-o scapi, mi-a zis Harry oarecum iritat. E familia mea în ea.

– Ştiu.

I-am pus fotografia în mâinile noduroase şi pătate de ani, fotografie alb-negru care, după uşoara neclaritate a imaginii, probabil că fusese făcută cu un aparat Kodak.

– Tatăl tău a făcut-o? Te întreb pentru că el nu e în poză.

S-a uitat iar mirat la mine, apoi şi-a coborât ochii la fotografie.

– Nu, mi-a răspuns. Ne-a făcut-o o vecină în vara lui 1958. Atunci mama şi tata erau deja despărţiţi.

M-am întrebat dacă vecina fusese cea pe care o văzusem fumând o ţigară şi alternând spălatul automobilului familiei cu stropitul câinelui familiei. Cumva eram sigur că ea fusese aceea. De undeva, din adâncul minţii mele, ca un sunet care urcă la suprafaţă dintr-o fântână adâncă, am auzit incantaţia fetiţelor care săreau coarda: *Am-bam-bus, ţine-te de urs.*

– Avea o problemă cu alcoolul. Pe vremea aia nu era mare lucru, majoritatea bărbaţilor obişnuiau să bea, dar rămâneau sub acelaşi acoperiş cu nevestele lor. Doar că tata devenea violent la băutură.

– Sunt convins, am spus eu.

S-a uitat iarăşi la mine, cu mai multă atenţie, apoi mi-a zâmbit. Îi dispăruseră mare parte din dinţi, dar zâmbetul îi rămăsese destul de plăcut.

– Nu prea cred că ştii despre ce vorbeşti. Câţi ani ai, Jake?

– Patruzeci, i-am răspuns, deşi eram sigur că arătam mult mai în vârstă în noaptea aceea.

– Asta înseamnă că te-ai născut în 1971.

De fapt, în 1976, dar nu aveam cum să-i spun asta fără să discut despre cei cinci ani pierduţi în vizuina de iepure, ca Alice în Ţara Minunilor.

– Cam aşa, am spus. Fotografia asta a fost făcută la casa voastră de pe Kossuth Street.

Am folosit pronunţia obişnuită în Derry: *Coşut*.

Am pus apoi degetul pe figura lui Ellen, aflată la stânga mamei ei, gândindu-mă la varianta adultă cu care vorbisem la telefon, să-i spunem Ellen no. 2. Şi gândindu-mă inevitabil la Ellen Dockerty, varianta armonică pe care o cunoscusem în Jodie.

– Nu-ţi dai seama din poză, dar avea părul de culoarea morcovilor, nu-i aşa? O Lucille Ball în miniatură.

Harry se holba la mine cu gura căscată, incapabil să scoată vreun sunet.

– S-a făcut actriţă? Sau altceva tot din industria divertismentului. Radio sau TV?

– Prezintă o emisiune la postul CBC al Provinciei Maine, a şoptit el. Dar cum de…

– Iar acesta e Troy… şi Arthur, cunoscut sub numele de Tugga… şi aici eşti tu, cu braţul mamei în jurul umerilor, am surâs eu continuând. Exact aşa cum a intenţionat Dumnezeu.

Măcar dacă ar fi rămas aşa. Măcar.

– Eu… tu…

– Tatăl tău a fost omorât, nu-i aşa?

– Da.

Canula din nas i se strâmbase şi a împins-o la loc cu gestul moale al cuiva care visează cu ochii deschişi.

– A fost împuşcat mortal în cimitirul Longview când punea flori la mormintele părinţilor lui. La câteva luni după ce a fost făcută poza asta. Poliţia a arestat un bărbat pe nume Bill Turcotte…

Au! Nu mă aşteptasem la una ca asta.

– … dar avea un alibi solid şi i-au dat drumul în cele din urmă. Asasinul nu a fost prins niciodată.

Mi-a apucat mâinile într-ale lui.

– Domnule… fiule… Jake… ştiu că e o nebunie, dar… tu l-ai omorât pe tata?

– Nu vorbi prostii.

Am luat fotografia şi am agăţat-o la loc pe perete.

– M-am născut abia în 1971, ai uitat?

5

Am coborât încet Main Street, înapoindu-mă la fabrica dărâmată şi la magazinul Quik-Flash părăsit din faţa ei.

Mergeam cu capul în pământ, fără să mă uit după Fără Nas sau Fund Gol sau restul băieţilor din gaşcă. Îmi ziceam că, dacă se aflau cumva prin apropiere, vor avea grijă să mă ocolească, îşi închipuiau că sunt nebun. Probabil că eram.

Toţi suntem nebuni în locul acesta, îi spusese lui Alice Pisica de Cheshire. Apoi a dispărut. Mai puţin rânjetul. Din câte îmi aduc aminte, rânjetul a mai rămas puţin.

Înţelegeam mai multe acum. Nu totul. Şi mă îndoiam că Oamenii cu bilete înţelegeau totul (iar după ce îşi petreceau ceva vreme la datorie, nu mai înţelegeau aproape nimic), dar observaţia asta nu mă putea ajuta la hotărârea pe care o aveam de luat.

Când am trecut pe sub lanţ, am auzit o explozie din depărtare. Nu am tresărit. Probabil că acum erau multe explozii. Exploziile apar atunci când oamenii încep să-şi piardă speranţa.

Am intrat în toaleta din spatele magazinului părăsit şi m-am împiedicat în cojocul meu din oaie. L-am împins cu piciorul din drum – nu voi avea nevoie de el acolo unde mă duc – şi m-am îndreptat încet spre stiva de cutii care semăna atât de mult cu cuibul de lunetist al lui Lee.

Ale dracului armonii.

Am dat câteva la o parte ca să pot ajunge în colţ, apoi le-am reclădit cu atenţie în urma mea. Am înaintat cu paşi foarte mici, gândindu-mă iarăşi la ce trebuie că simte un om aflat în vârful unei scări pe beznă deplină. Doar că acum nu era nicio treaptă, ci doar dublarea aceea ciudată a piciorului meu. Am mai înaintat puţin, am văzut cum partea de jos a trupului mi se tulbură, apoi am închis ochii.

Alt pas. Şi altul. Acum simţeam căldura soarelui pe picioare. Alţi doi paşi şi razele lui mi-au înroşit căptuşeala neagră a pleoapelor. Încă un pas şi am auzit pocnetul mic din cap. Când a dispărut, am fost înconjurat de *şaaa-ŞUUUUŞ, şaaa-ŞUUUUŞ-ul* războaielor de ţesut.

Am deschis ochii. Duhoarea toaletei abandonate fusese înlocuită de mirosul mizerabil al fabricii de ţesături care

funcţiona la capacitate maximă într-un an când Agenţia pentru Protecţia Mediului nu fusese încă inventată. Sub tălpi aveam asfalt crăpat, nu linoleum zdrenţuit. La stânga mea erau lăzile mari din metal pline cu cupoane de ţesturi şi acoperite cu pânză groasă. La dreapta mea era uscătoria. Era ora unsprezece şi cincizeci şi opt de minute în dimineaţa zilei de nouă septembrie 1958. Harry Dunning era din nou copil. Carolyn Poulin era la şcoală, poate ascultând profesorul sau poate visând cu ochii deschişi la vreun băiat sau la expediţia de vânătoare pe care o va face cu tatăl ei peste două luni. Sadie Dunhill, încă necăsătorită cu Domnul Mătură, locuia în Georgia. Lee Harvey Oswald era cu unitatea sa în Marea Chinei de Sud. Iar John F. Kennedy era un tânăr senator din Massachusetts, visând la preşedinţia Statelor Unite.

Mă întorsesem.

6

M-am dus la lanţ şi am trecut pe sub el. Dincolo, am rămas o clipă perfect nemişcat, repetând ce anume aveam de gând să fac. Apoi m-am îndreptat spre capătul uscătoriei. Imediat după colţ, sprijinindu-se de perete, mă aştepta Omul cu bilet verde. Însă acum biletul lui Zack Lang nu mai era verde. Căpătase o nuanţă de ocru nămolos, pe undeva între verde şi galben. Trenciul absurd pentru vremea caldă era murdar, iar pălăria din fetru, elegantă odinioară, avea un aspect ponosit şi cumva înfrânt. Obrajii foarte bine bărbieriţi înainte, erau acum plini de ţepi… iar unii dintre ţepi erau albi. Ochii îi erau congestionaţi. Nu se apucase încă de băutură – cel puţin, nu mirosea încă – dar nu mai avea mult. În fond, casa verde era în interiorul micului său cerc de acţiune. În plus, probabil că suferea tare din cauza tuturor axelor de timp pe care le ţinea în cap. Erau foarte rele trecuturile multiple, dar cum te simţi

oare atunci când se adaugă şi viitoarele multiple? Oricine şi-ar îneca suferinţa în băutură, dacă ar avea-o la îndemână.

Petrecusem o oră în anul 2011. Poate puţin mai mult. Cât de mult a însemnat asta pentru *el?* Nu ştiam. Nu *voiam* să ştiu.

– Slavă Domnului, a exclamat, întocmai ca mai devreme.

Dar când s-a întins să-mi apuce mâna, m-am tras înapoi. Acum avea unghiile lungi şi murdare. Îi tremurau degetele. Acelea erau mâinile – şi trenciul şi pălăria şi biletul din panglica pălăriei – unui beţiv în devenire.

– Ştii ce ai de făcut, mi-a spus.

– Ştiu *ce vrei* tu să fac.

– Ce vreau eu nu are nicio importanţă. Nici ce vrei tu. Trebuie să te duci înapoi o ultimă oară. Dacă totul merge bine când ai să te întorci, ai să ieşi prin restaurant. Va fi demolat curând şi atunci se va sparge bula care a provocat toată nebunia asta. E o minune că a rezistat deja atâta timp. Trebuie să închizi cercul.

S-a întins iarăşi spre mine. De această dată am făcut mai mult decât doar să mă trag înapoi; m-am răsucit pe călcâie şi am luat-o la fugă spre parcare. A pornit după mine. Din cauza genunchiului meu bolnav, a reuşit să se apropie mai mult decât ar fi reuşit probabil în mod normal. L-am auzit chiar în spate atunci când am trecut pe lângă Plymouthul Fury care era duplicatul maşinii pe care o văzusem, dar nu o luasem în seamă, într-o noapte în curtea de la Candlewood Bungalows. Apoi am ajuns la intersecţia dintre Main Street şi Old Lewiston Road. Pe trotuarul de vizavi, eternul rocker rebel îşi sprijinea gheata de peretele magazinului Kennebec Fruit.

Am traversat şinele în goană, temându-mă ca nu cumva genunchiul să mă trădeze şi să alunec pe zgură. Însă Lang a fost cel care s-a împiedicat şi a căzut. I-am auzit ţipătul – un croncănit trist şi disperat – şi pentru o clipă mi-a fost milă de el. Tare grea misiune avea omul acesta. Dar nu am

lăsat mila să mă încetinească. Imperativele iubirii sunt extrem de crude.

Se apropia expresul de Lewiston. M-am împleticit în intersecţie şi şoferul şi-a răcnit claxonul la mine. M-am gândit la alt autobuz, plin cu oameni care se duceau să-l vadă pe preşedinte. Şi pe doamna preşedintelui, desigur, cea în taior roz. Trandafirii stăteau pe scaune între ei. Trandafiri roşii, nu galbeni.

– *Jimla, întoarce-te!*

Şi avea dreptate. La urma urmei, eu eram Jimla, monstrul din coşmarul micuţei Rosette Templeton. Am şchiopătat pe lângă Kennebec Fruit, având acum un avans considerabil în faţa Omului cu bilet ocru. Aveam de gând să câştig această cursă. Eram Jake Epping, profesor de liceu; eram George Amberson, romancier aspirant; eram Jimla, care punea în pericol întreaga lume cu fiecare pas pe care îl făcea.

Dar am continuat să alerg.

M-am gândit la Sadie, înaltă şi calmă, şi frumoasă, şi am continuat să alerg. Sadie, care era predispusă la accidente şi care se va împiedica de un om rău, pe nume John Clayton. Din cauza lui îşi va răni mai mult decât doar fluierul piciorului. *Lumea pierdută din cauza dragostei* – era Dryden sau Pope?

M-am oprit gâfâind lângă Titus Chevron. Peste drum, proprietarul non-conformist al magazinului Jolly White Elephant îşi fuma pipa şi mă urmărea cu privirea. Omul cu bilet ocru se oprise în gura aleii din spatele prăvăliei Kennebec Fruit. Se pare că doar până acolo putea să meargă.

Şi-a întins mâinile spre mine, dându-mi o senzaţie neplăcută. Apoi a căzut în genunchi şi şi-a împreunat mâinile în faţă, ceea ce a fost cumplit.

– *Te implor, nu face asta! Precis ştii care e preţul!*

Ştiam, dar tot m-am grăbit mai departe. Pe colţul de lângă biserica St Joseph se afla o cabină telefonică. Am

intrat în ea, am închis uşa, am răsfoit cartea de telefon şi am pus o fisă în aparat.

Când a venit taxiul, şoferul fuma Lucky Strike, iar aparatul de radio transmitea muzica postului WJAB.

Istoria se repetă.

Note finale

30.09.1958

M-am ascuns în căsuţa nr. 7 de la motelul Tamarack.

Mi-am plătit camera cu bani dintr-un portofel din piele de struţ pe care mi-l dăduse un prieten vechi. Banii rămân, aşa cum rămâne şi carnea cumpărată de la supermarketul Red & White şi aşa cum rămân şi cămăşile cumpărate de la Mason’s Menswear. Dacă fiecare călătorie în trecut ar fi o resetare completă, nu ar trebui să se întâmple aşa, dar nu este o resetare completă, aşa că se întâmplă. Banii nu erau de la Al, dar agentul Hosty mă lăsase să fug, ceea ce s-ar putea să fie un lucru bun pentru întreaga lume.

Sau nu. Habar n-am.

Mâine va fi întâi octombrie. În Derry, copiii familiei Dunning aşteaptă cu nerăbdare Halloweenul şi se gândesc cum se vor costuma. Ellen, drăgălaşa nostimă cu părul roşu, vrea să fie Prinţesa Varătoamnă Iarnăprimăvară. Nu va avea ocazia. Dacă mă duc azi în Derry, aş putea să-l omor pe Frank Dunning şi să-i redau copilei Halloweenul, dar n-o voi face. Şi n-o să mă duc nici în Durham, să o salvez pe Carolyn Poulin de glonţul rătăcit al lui Andy Cullum. Întrebarea este: mă voi duce în Jodie? Nu pot să îl salvez pe Kennedy, este exclus, dar este, oare, istoria viitoare a lumii atât de şubredă încât să nu permită ca doi profesori de liceu să se întâlnească şi să se îndrăgostească unul de celălalt? Să se căsătorească, să danseze pe cântece ale Beatleşilor, ca „I Want to Hold Your Hand” şi să ducă o viaţă banală?

Habar n-am, habar n-am.

S-ar putea ca Sadie nici să nu vrea să aibă de-a face cu mine. Căci nu vom mai avea treizeci şi cinci, respectiv douăzeci şi opt de ani; acum eu aş avea patruzeci şi doi… sau şi trei. Şi arăt şi mai în vârstă. Dar cred în dragoste,

înţelegi? Dragostea este o magie unică, ce transcende totul. Nu cred că e scrisă în stele, dar cred că sângele cheamă alt sânge şi mintea cheamă altă minte şi inima cheamă altă inimă.

Sadie dansând Madison, cu obrajii îmbujoraţi, râzând.

Sadie cerându-mi să o sărut iarăşi.

Sadie întrebându-mă dacă vreau să intru şi să capăt o felie de tort.

Un bărbat şi o femeie. Cer prea mult?

Habar n-am, habar n-am.

Ai să mă întrebi ce am făcut aici, acum că mi-am scos aripile de înger păzitor. Am scris. Am un stilou – mi l-au dăruit Mike şi Bobbi Jill, îţi aminteşti de ei cu siguranţă – şi m-am dus la un magazinaş de pe marginea drumului de unde mi-am cumpărat zece rezerve. Cerneala este neagră, în consonanţă cu starea mea de spirit. Am mai cumpărat şi douăzeci şi patru de caiete groase şi le-am umplut pe toate, mai puţin unul. Lângă magazinul acela se află Western Auto, de unde mi-am cumpărat o lopată şi un cufăr din oţel cu cifru. Pe toate cumpărăturile astea am plătit şaptesprezece dolari şi nouăsprezece cenţi. Pot, oare, articolele acestea să transforme lumea în ceva întunecat şi murdar? Ce se va întâmpla cu vânzătorul, al cărui drum prestabilit a fost schimbat, doar prin scurta noastră tranzacţie, de la ceea ce ar fi fost dacă nu i-aş fi intrat în magazin?

Habar n-am, dar iată ce *ştiu* cu siguranţă: odată am dat unui tânăr din echipa de fotbal a liceului şansa de a străluci ca actor, iar prietena lui a fost desfigurată. Ai putea spune că nu a fost vina mea, dar ştim mai bine, nu-i aşa? Fluturele îşi întinde aripile.

Timp de trei săptămâni am scris de dimineaţă până seara în fiecare zi. Uneori douăsprezece ore. Alteori paisprezece. Stiloul alerga şi tot alerga pe hârtie. În unele seri m-am dus la cinematograful în aer liber din Lisbon Falls, unde cei fără locuri se bucurau de reducere: treizeci

de cenţi. Mă aşezam pe câte un scaun pliant în faţa bufetului cu gustări, aproape de locul de joacă pentru copii. Am văzut iar *Lunga vară fierbinte.* Am văzut *Podul de pe râul Kwai* şi *Pacificul de Sud.* Am vizionat UN REGAL EXTRAÎNGROZITOR constând din filmele *The Fly* şi *The Blob.* Şi, în tot acest timp, mă întrebam ce anume schimb. Şi dacă striveam un gândac mă întrebam ce schimb. Mă întrebam ce anume schimb pe parcurs de zece ani. Sau douăzeci. Sau patruzeci.

Habar n-am, habar n-am.

Iată alt lucru pe care îl *ştiu*. Trecutul este încăpăţânat şi tare din acelaşi motiv pentru care carapacea unei broaşte ţestoase este tare: deoarece carnea vie de dedesubt este moale şi lipsită de apărare.

Şi încă ceva. Numeroasele opţiuni şi posibilităţi din viaţa noastră de zi cu zi sunt muzica pe care dansăm. Sunt aidoma coardelor unei chitare. Atinge-le şi vei crea un sunet plăcut. O armonie. Dar apoi începe să adaugi coarde. Zece, o sută, o mie, un milion. Pentru că ele se multiplică! Harry nu a ştiut ce era sunetul acela fluid, dar eu cred că ştiu; este sunetul făcut de o armonie prea mare creată de mult prea multe coarde.

Ia un Do de sus cu o voce bună şi puternică şi vei sparge un pahar de cristal. Ascultă suficient de tare la combina ta stereo tonurile armonice corecte şi vei sparge ferestrele. Pe cale de consecinţă asta înseamnă (sau, cel puţin, mie mi se pare că înseamnă) că dacă pui suficiente coarde la instrumentul timpului, poţi sparge realitatea.

Dar resetarea este *aproape* completă de fiecare dată. Sigur, rămân reziduuri. Aşa susţine Omul cu bilet ocru şi eu îl cred. Dar dacă nu fac nicio schimbare *importantă*… dacă nu fac nimic altceva decât să mă duc la Jodie şi să mă întâlnesc din nou cu Sadie pentru o primă dată… dacă se va întâmpla să ne îndrăgostim din nou unul de celălalt…

Şi vreau ca asta să se întâmple şi cred că s-ar putea întâmpla. Sângele cheamă sânge, inima cheamă altă inimă.

Ea va dori să aibă copii. Prin urmare, şi eu. Şi îmi spun că un copil în plus sau în minus nu ar avea cum să schimbe situaţia. Sau, nu ar avea cum să schimbe *prea mult* situaţia. Sau doi copii. Chiar trei. (În fond, era Epoca Familiilor Numeroase.) Vom trăi liniştiţi. Nu vom face valuri.

Numai că fiecare copil este un val.

Fiecare respiraţie a noastră este un val.

Trebuie să te duci înapoi o ultimă oară, mi-a spus Omul cu bilet ocru. *Trebuie să închizi cercul. Ce vrei tu nu are nicio importanţă.*

Pot oare să mă gândesc să pun lumea în pericol, poate chiar realitatea însăşi, de dragul femeii pe care o iubesc? Nebunia lui Lee ar părea un picnic la iarbă verde în comparaţie cu această idee.

Omul cu biletul înfipt în panglica pălăriei mă aşteaptă lângă uscătoria fabricii. Îl simt. Poate că nu-mi trimite unde telepatic, dar mie aşa mi se pare. *Întoarce-te. Nu trebuie să fii Jimla. Încă mai poţi redeveni Jake. Poţi să fii băiatul cel bun, îngerul cel bun. Nu te mai gândi să-l salvezi pe preşedinte; salvează lumea. Fă-o cât încă mai este timp.*

Da.

O voi face.

Probabil că o voi face.

Mâine.

Mâine nu va fi prea târziu, nu-i aşa?

01.10.1958

Tot la motelul Tamarack. Încă mai scriu.

Cea mai rea este nesiguranţa care mă frământă în legătură cu Clayton. La Clayton m-am gândit când am pus ultima rezervă de cerneală în credinciosul meu stilou şi la el mă gândesc şi acum. Cred că aş putea renunţa dacă aş şti că o va lăsa în pace. Dacă mă extrag din ecuaţie, se va mai înfiinţa John Clayton acasă la Sadie, pe Bee Tree Lane? Poate faptul că ne-a văzut împreună a fost picătura care i-a umplut paharul. Însă o urmărise în Texas *înainte* de a şti

despre relaţia noastră şi, dacă o va face din nou, poate o să-i taie gâtul, nu doar obrazul. Nici Deke, nici eu nu vom fi acolo să-l oprim. Asta e sigur.

Dar poate că *a ştiut*, totuşi, despre noi. Poate că Sadie a scris unei prietene din Savannah, iar prietena a spus altei prietene şi, tot aşa, vestea că Sadie are o relaţie cu un tip – cu unul care nu cunoaşte necesitatea imperioasă a măturii – s-ar fi putut să ajungă la urechile fostului. Şi dacă niciunul din toate lucrurile astea nu se va petrece pentru că eu nu voi fi acolo, înseamnă că Sadie va fi în regulă.

Domniţa sau tigrul?[{3}]

Habar n-am, habar n-am.

Vine toamna.

06.10.1958

Aseară m-a dus la cinematograful în aer liber. Era ultimul weekend din sezon. Luni, vor pune pe poartă un anunţ care va spune ÎNCHIS PE DURATA IERNII şi ceva de genul VOM ADUCE DE DOUĂ ORI MAI MULTE FILME BUNE ÎN ’59! Ultimul spectacol a constat dintr-un desen animat cu Bugs Bunny şi alte două filme de groază, *Macabre* şi *The Tingler.* Mi-am ocupat locul obişnuit pe scaunul pliant şi m-am uitat la *Macabre* însă fără să fiu atent. Era frig. Am bani de haină, dar acum mi-e teamă să cumpăr orice. Mă tot gândesc la schimbările pe care le-aş putea declanşa.

Când s-a terminat primul film, m-am dus, totuşi, la bufet. Voiam să-mi iau cafea fierbinte. (Îmi spuneam: *N-am cum să schimb prea multe doar printr-o ceaşcă de cafea.* Şi răspunzându-mi: *N-ai de unde şti.*) Când am ieşit, am observat că era doar un singur copil pe locul de joacă, unde, cu o lună în urmă, fuseseră puzderie. O fetiţă, cu jachetă de blugi şi pantaloni de un roşu aprins. Sărea coarda. Semăna cu Rosette Templeton.

– *Fluturaş*, din floare-n floare, intona ea. Zbori bătând din aripioare! Stai, opreşte-te o clipă, să mă sui pe o aripă,

să mă duci departe-n zări, să mai văd şi alte ţări!

N-am mai putut să rămân acolo. Tremuram mult prea tare.

Poeţii poate că sunt capabili să ucidă întreaga lume în numele iubirii, dar nu oamenii obişnuiţi şi neînsemnaţi ca mine. Presupunând că vizuina de iepure se află la locul ei, mâine am să mă întorc. Dar înainte…

Nu cumpărasem doar cafea de la bufet.

07.10.1958

Cufărul de la Western Auto e pe pat, deschis. Lopata e în dulap (n-am nici cea mai vagă idee la ce s-a gândit femeia de serviciu când a văzut-o). Cerneala din ultima rezervă a stiloului e pe ducă, dar nu mă deranjează; mai am de scris doar două sau trei pagini. Apoi voi pune acest manuscris în cufăr şi îl voi îngropa lângă iazul unde mi-am aruncat odinioară telefonul mobil. Îl voi îngropa adânc în solul moale şi negru. Poate că îl va găsi cineva cândva, în viitor. Poate chiar tu vei fi acel cineva. În cazul în care *există* un viitor şi în cazul în care tu vei *exista*. Voi afla curând asta. Îmi tot spun (cu speranţă, cu teamă) că astea trei săptămâni petrecute la Tamarack nu au putut schimba prea multe. Al a trăit patru ani în trecut şi s-a întors într-un prezent intact… deşi recunosc că m-am întrebat despre o eventuală relaţie între el şi holocaustul de la World Trade Center şi marele cutremur din Japonia. Îmi tot spun că nu există nicio legătură… dar întrebarea rămâne.

Ar mai trebui să-ţi spun că pentru mine anul 2011 nu mai reprezintă prezentul. Philip Nolan a fost Omul Fără Ţară; eu sunt Omul Fără Timp. Şi cred că aşa voi rămâne. Chiar dacă 2011 este tot acolo unde l-am lăsat, voi fi doar un străin aflat în vizită.

Pe birou, lângă mine, e o carte poştală cu fotografia unor maşini strânse în faţa unui ecran uriaş. Singura carte poştală pe care o au în bufetul de la cinematograful în aer liber din Lisbon Falls. Am scris mesajul şi am scris şi adresa:

Domnului Deacon Simmons, Liceul Jodie, Jodie, Texas. Începusem să scriu „Liceul Denholm Consolidated”, însă mi-am dat seama că nu se va numi aşa decât anul viitor, sau peste doi ani.

Am scris: *Dragă Deke, Când va veni noua bibliotecară a liceului, ai grijă de ea. Va avea nevoie de un înger păzitor, mai ales în aprilie 1963. Crede-mă, te rog.*

Nu, Jake, îl aud şoptind pe Omul cu bilet ocru. *Dacă este scris ca John Clayton să o omoare şi nu o va face, se vor petrece alte schimbări… şi, aşa cum ai văzut cu ochii tăi, schimbările nu sunt niciodată pozitive. Indiferent cât de bine intenţionat ai fi.*

Dar e vorba de Sadie! mă răţoiesc la el şi, cu toate că niciodată nu am fost ceea ce se cheamă un plângăcios, acum încep să-mi curgă lacrimile. Şi lacrimile mă dor, lacrimile mă ard. *E vorba de Sadie şi eu o iubesc! Cum să pot sta deoparte când ştiu că s-ar putea s-o omoare?*

Răspunsul este la fel de inflexibil ca trecutul însuşi: *Închide cercul.*

Aşa că rup în bucăţi cartea poştală şi pun bucăţile în scrumieră şi le dau foc. Nu există alarmă de fum care să trâmbiţeze lumii despre fapta mea. Nu există decât şuieratul răguşit al suspinelor mele. E ca şi cum aş fi ucis-o cu propriile mele mâini. Nu peste multă vreme, voi îngropa cufărul cu manuscrisul şi mă voi întoarce în Lisbon Falls, iar Omul cu bilet ocru va fi cu siguranţă nespus de bucuros să mă vadă. Nu voi lua taxiul; vreau să merg pe jos până acolo, în lumina stelelor. Cred că vreau să-mi iau rămas-bun. În realitate, inimile nu se frâng. Măcar de-ar face-o.

Dar acum nu plec nicăieri decât până în pat, unde îmi voi culca obrajii uzi pe pernă şi mă voi ruga la Dumnezeul în care nu prea cred să-i trimită lui Sadie a mea un înger păzitor care s-o ajute să trăiască. Şi să iubească. Şi să danseze.

Rămas-bun, Sadie.

Nu m-ai cunoscut niciodată, dar te iubesc, draga mea.

Cetăţean al secolului (2012)

1

Cred că acum nu mai există bodega unde funcţiona Patria Burgerului Dodoloţ, înlocuită fiind de un L.L. Bean Express, dar nu sunt sigur; nu m-am obosit să caut pe internet. Tot ce ştiu este că încă se mai afla la locul ei când m-am întors din aventurile mele. Şi exista şi lumea din jurul ei.

Cel puţin, deocamdată.

Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Bean Express pentru că aceea a fost ultima mea zi în Lisbon Falls. M-am întors la casa mea din Sabattus, m-am odihnit, apoi mi-am pus lucrurile în două valize, mi-am luat şi motanul şi am pornit spre sud. M-am oprit să pun benzină într-un orăşel din Massachusetts care se numea Westborough şi am considerat că este un loc destul de bun pentru cineva fără perspective deosebite şi fără aşteptări de la viaţă.

Prima noapte am stat la Westborough Hampton Inn. Aveam Wi-Fi în cameră. M-am conectat la internet, cu inima bătându-mi atât de tare, încât începuseră să-mi ţopăie o sumedenie de picăţele în faţa ochilor, şi am intrat pe site-ul ziarului *Morning News* din Dallas. După ce am tastat numărul cardului meu de credit (din mai multe încercări, pentru că degetele îmi tremurau îngrozitor de tare), am reuşit să accesez arhiva. Am găsit la data de 11 aprilie 1963 articolul despre agresorul necunoscut care trăsese asupra lui Edwin Walker, dar nu am găsit nimic despre Sadie la data de 12 aprilie. Nici săptămâna următoare, sau cealaltă. Am continuat să caut.

Am găsit relatarea care mă interesa în ediţia din data de 30 aprilie.

2

BOLNAV PSIHIC ÎŞI RĂNEŞTE FOSTA SOŢIE ŞI SE SINUCIDE
De Ernie Calvert

(JODIE) Deacon „Deke” Simmons, în vârstă de 77 de ani şi Ellen Dockerty, directoare a Liceului Denholm Consolidated au ajuns prea târziu duminică seara pentru a împiedica rănirea foarte gravă a lui Sadie Dunhill, însă situaţia ar fi putut fi mult mai gravă pentru îndrăgita bibliotecară de 28 de ani.

Douglas Reems, şeriful din Jodie, ne-a declarat: „Dacă Deke şi Ellie nu ar fi sosit chiar atunci, mai mult ca sigur că domnişoara Dunhill ar fi fost ucisă.”

Cei doi profesori veniseră să aducă o porţie de ton şi budincă. Niciunul dintre ei nu a dorit să vorbească despre intervenţia lor curajoasă. Simmons a zis doar: „Păcat că nu am ajuns mai devreme.”

În conformitate cu spusele şerifului Reems, Simmons l-a doborât la pământ pe mult mai tânărul John Clayton, din Savannah, Georgia, după ce domnişoara Dockerty aruncase cu caserola după el şi-i abătuse atenţia în altă parte. Simmons a reuşit să-i smulgă din mână un revolver micuţ. Atunci Clayton a scos cuţitul pe care îl folosise ca să-i despice obrazul fostei sale soţii şi şi-a tăiat gâtul. Simmons şi domnişoara Dockerty au încercat în zadar să-i oprească sângerarea. Clayton a fost declarat mort chiar la locul incidentului.

Domnişoara Dockerty i-a spus şerifului Reems că este posibil ca John Clayton să-şi fi urmărit fosta soţie de luni întregi. Personalul de la Liceul Denholm Consolidated fusese prevenit asupra faptului că fostul soţ al domnişoarei Dunhill s-ar putea să fie periculos şi domnişoara Dunhill însăşi le pusese la dispoziţie o fotografie a lui Clayton, însă directoarea Dockerty spune că bărbatul se deghizase.

Domnişoara Dunhill a fost transportată cu o ambulanţă la spitalul Parkland Memorial din Dallas, unde starea ei a fost declarată mulţumitoare.

3

Câtuşi de puţin plângăcios, aşa sunt eu, dar în noaptea aceea am recuperat timpul pierdut cu ochii uscaţi. În noaptea aceea am plâns până m-a luat somnul şi, pentru prima oară după foarte mult timp, somnul mi-a fost profund şi odihnitor.

În viaţă.

Sadie trăia.

Însemnată pe viaţă, fără doar şi poate, dar în viaţă.

În viaţă, în viaţă, în viaţă.

4

Lumea era tot la locul ei şi încă se mai armoniza… sau poate că eu *o făceam* să se armonizeze. Cred că ne obişnuim să creăm armonia aceasta. M-am angajat ca suplinitor în sistemul de învăţământ din Westborough, apoi am reuşit să ajung să predau cu normă întreagă. Nu m-a mirat absolut deloc faptul că directorul de la liceul din oraş era un încrâncenat fan al fotbalului, pe nume Borman… la fel cum se numea un anumit antrenor glumeţ pe care îl cunoscusem altădată, altundeva. O vreme am păstrat legătura cu vechii mei prieteni din Lisbon Falls, apoi am renunţat. *C'est la vie!*

Am verificat iarăşi arhiva ziarului *Morning News* din Dallas şi am descoperit o notă micuţă în ediţia din 29 mai 1963: BIBLIOTECARA DIN JODIE PĂRĂSEŞTE SPITALUL. Era foarte scurtă şi complet lipsită de informaţii esenţiale. Nimic despre starea ei şi nimic despre planurile ei de viitor. Şi nicio fotografie. Rândurile înghesuite la pagina 20 între anunţuri de mobilă la mâna a doua şi reclame la centre comerciale volante nu sunt niciodată însoţite de fotografii. Aceasta este una din marile axiome ale vieţii, la fel cum întotdeauna sună telefonul când eşti la budă sau în duş.

În anul de după întoarcerea mea pe Tărâmul lui Acum, m-am ferit să intru pe anumite site-uri sau să caut anumite subiecte pe internet. Am fost tentat să o fac? Bineînţeles. Dar internetul este o sabie cu două tăişuri. La fiecare lucru plăcut pe care îl găseşti – cum ar fi faptul că femeia pe care o iubeşti i-a supravieţuit fostului soţ dement – există alte două care au puterea de a te răni. Cel care caută informaţii despre altcineva ar putea să afle că persoana respectivă a murit într-un accident. Sau de cancer la plămâni apărut în urma fumatului. Sau s-a sinucis, în cazul acestei anume

persoane cel mai probabil cu o combinaţie de alcool şi somnifere.

Sadie singură, fără nimeni care să o lovească peste obraji ca s-o trezească, fără nimeni care să o bage în duşul rece ca gheaţa. Dacă aşa se întâmplase, nu voiam să ştiu.

Am folosit internetul ca să-mi pregătesc cursurile, ca să aflu ce filme rulează în oraş şi, o dată sau de două ori pe săptămână, ca să văd ultimele filme online. Ce nu am făcut, însă, a fost să caut alte informaţii despre Sadie. Dacă Jodie ar fi avut propriul ziar, cred că aş fi fost mai tentat, dar nu avusese vreunul în trecut şi cu siguranţă că nu avea nici acum, când acelaşi internet strangula presa scrisă. În plus, mai există şi zicala aceea veche: *Nu te uita pe gaura cheii dacă nu vrei să te superi.* Şi oare exista în istoria omenirii vreo gaură mai mare decât internetul?

Scăpase cu viaţă după povestea cu Clayton. Mi-am spus că ar fi mai bine ca tot ce ştiu despre Sadie să se sfârşească aici.

5

Şi aşa ar fi rămas lucrurile, dacă în clasa mea de avansaţi nu ar fi fost transferată o elevă nouă. În aprilie 2012; se poate să fi fost chiar la 10 aprilie, data celei de-a patruzeci şi noua aniversare a tentativei eşuate de asasinat asupra lui Edwin Walker. Se numea Erin Tolliver, iar familia ei se mutase în Westborough din Kileen, Texas.

Cunoşteam bine numele acesta. Kileen, de unde cumpărasem prezervative de la un farmacist cu un rictus murdar şi complice. *Să nu încalci legea, fiule*, mă sfătuise el. Kileen, unde Sadie şi cu mine petrecuserăm multe nopţi dulci la Candlewood Bungalows.

Kileen, care avea un ziar intitulat *The Weekly Gazette.*

În a doua săptămână de când se afla în oraş, deja noua mea elevă din grupa de avansaţi îşi făcuse câteva prietene noi, vrăjise câţiva băieţi şi părea că se adaptează de

minune. Am întrebat-o dacă *The Weekly Gazette* mai apărea. I s-a luminat chipul:

– Aţi fost în Kileen, domnule Epping?

– Acum foarte multă vreme, i-am răspuns – afirmaţie care nici nu ar fi clintit acul vreunui detector de minciuni.

– Mai apare încă. Mama obişnuia să spună că o cumpără doar ca să împacheteze peştele în ea.

– Şi mai are rubrica „Ce mai e nou în Jodie”?

– Are câte o rubrică de ştiri locale din fiecare orăşel de la sud de Dallas, a chicotit Erin. Cred că o puteţi găsi şi pe internet, dacă vreţi să aflaţi ceva, domnule Epping. Internetul are *de toate.*

Avea dreptate în această privinţă, iar eu am reuşit să mă abţin exact o săptămână. Uneori gaura cheii este mult prea ispititoare.

6

Planul meu era simplu: intru pe internet în arhiva ziarului (presupunând că *The Weekly Gazette* avea aşa ceva) şi dau căutare pentru numele lui Sadie. Ştiam că nu e bine ce fac, dar, fără să vrea, Erin Tolliver îmi stârnise sentimente care începuseră să se mai domolească şi ştiam că nu-mi voi găsi liniştea dacă nu verific. S-a dovedit, însă, că nici nu aveam nevoie de arhivă. Căci am găsit ceea ce căutam nu în rubrica „Ce mai e nou în Jodie”, ci chiar pe prima pagină a ziarului.

JODIE ÎŞI ALEGE CETĂŢEANUL SECOLULUI LA MANIFESTĂRILE CENTENARE DIN IULIE spunea titlul. Iar fotografia de dedesubt… avea optzeci de ani acum, dar sunt chipuri pe care nu le uiţi niciodată. Se poate ca fotoreporterul să-i fi sugerat să încline puţin capul, ca să ascundă obrazul stâng, dar Sadie a privit direct în aparat. Şi, de ce nu? Acum cicatricea, rana provocată de un bărbat aflat de foarte mulţi ani pe lumea cealaltă, era veche. Mie mi se părea că-i conferă chipului ei o anumită forţă morală,

dar, desigur, eu sunt subiectiv. În faţa ochiului îndrăgostit, până şi semnele de vărsat de vânt sunt frumoase.

La sfârşitul lui iunie, după încheierea anului şcolar, mi-am făcut valiza şi am pornit încă o dată spre Texas.

7

Crepusculul unei zile de vară în oraşul Jodie, Texas. E puţin mai mare decât în 1963, dar nu cu mult. Acum e o fabrică de cartoane pe Bee Tree Lane, unde locuise Sadie Dunhill odinioară. Frizeria a dispărut, iar benzinăria unde îmi alimentam Sunlinerul a fost înlocuită cu un magazin 7-Eleven. În locul unde Al Stevens servea altădată burgerii Pronghorn şi cartofii Mesquite apăruse un fast-food Subway.

S-au încheiat toate discursurile de comemorare a o sută de ani de atestare istorică a oraşului Jodie. Cel ţinut de femeia aleasă de Societatea de Istorie şi de Consiliul Local pentru titlul de Cetăţean al Secolului a fost încântător de scurt; cel al primarului a fost dezlânat, dar instructiv. Aşa am aflat că Sadie a deţinut, la rândul ei, un mandat de primar, precum şi patru mandate în Legislativul Statului Texas, dar aceste lucruri sunt nesemnificative în comparaţie cu restul. Activităţile ei caritabile, eforturile ei neprecupeţite de ridicare a nivelului calităţii educaţiei din Liceul Durham Consolidated şi anul când a participat, ca voluntar, la ajutarea victimelor uraganului Katrina, în New Orleans. Programul pentru elevii orbi de la Biblioteca Statului Texas, iniţiativa de îmbunătăţire a asistenţei medicale pentru veterani şi eforturile necontenite (chiar la optzeci de ani) de a obţine o mai bună îngrijire pentru nevoiaşii cu afecţiuni mentale. În 1996 i s-a oferit prilejul de a candida pentru Congresul Statelor Unite, dar a refuzat, spunând că are multe de făcut acasă.

Nu s-a recăsătorit niciodată. Nu a plecat niciodată din Jodie. E tot înaltă, cu trupul neafectat de osteoporoză. Şi e

tot frumoasă, iar părul alb îi ajunge până la talie.

Acum discursurile s-au terminat, iar Main Street a fost închisă traficului. La fiecare capăt al ei câte un banner anunţă:

DANS ÎN AER LIBER, DE LA 7 LA MIEZUL NOPŢII! VENIŢI CU TOŢII!

Sadie este înconjurată de prieteni, iar pe unii dintre aceştia mi se pare că îi recunosc, aşa că mă îndrept spre podiumul DJ-ului din faţa locului unde fusese Western Auto, iar acum este o farmacie naturistă Walgreen. Individul care se foieşte cu discuri şi CD-uri are vreo şaizeci şi ceva de ani, părul cărunt şi rar şi o burtă cât toate zilele, însă aş recunoaşte oriunde ochelarii aceia cu ramele roz.

– Bună, Donald, îi spun. Văd că tot cu muzicile, discurile şi acusticele te ocupi.

Donald Bellingham îşi ridică ochii la mine şi zâmbeşte:

– Niciodată nu merg la evenimente fără ele. Te cunosc de undeva?

– Nu, îi răspund eu, o cunoşti pe mama. A fost la un bal unde ai pus tu muzica pe la începutul anilor şaizeci. Mi-a povestit că şterpeliseşi plăcile tatălui tău.

Râde cu gura până la urechi:

– Şi dracu’ m-a luat pe chestia asta. Cum o chema pe mama ta?

– Andrea Robertson, îi spun, alegând numele la întâmplare.

Andrea era cea mai bună elevă a mea din ciclul al doilea de literatură americană.

– Sigur, mi-aduc aminte de ea, zice, dar zâmbetul său nesigur dovedeşte contrariul.

– Bănuiesc că nu mai ai niciunul dintre discurile vechi.

– O, Doamne, sigur că nu. Nu le mai am de mult. Dar am pe CD-uri tot felul de melodii vechi. Să înţeleg că vrei un cântec anume?

– Da. Dar este ceva special.

Râde:

– Toate sunt speciale.

Îi explic ce doresc şi Donald, la fel de îndatoritor ca întotdeauna, consimte. Când dau să mă întorc spre locul unde femeia pe care am venit s-o văd primeşte un pahar de punci de la primar, Donald strigă după mine:

– Nu ţi-am reţinut numele.

– Amberson, îi spun peste umăr. George Amberson.

– Şi vrei să pun melodia la opt şi un sfert?

– Fix. Timpul este esenţial, Donald. Să sperăm că va coopera. Cinci minute mai târziu, Donald Bellingham bombardează Jodie cu „At the Hop”, iar dansatorii umplu strada în blândeţea amurgului de Texas.

8

La opt şi zece, Donald pune un cântec lent al lui Alan Jackson pe care pot dansa şi adulţii. Sadie este singură pentru prima oară de la terminarea discursurilor şi mă apropii de ea. Inima îmi bate atât de tare încât sunt convins că nu mai are mult şi o să-mi sară din piept.

– Duduie Dunhill?

Se întoarce surâzând şi privind un pic în sus spre mine. E ea înaltă, dar eu sunt şi mai înalt. Întotdeauna am fost.

– Da?

– Mă numesc George Amberson. Vreau să vă spun cât de mult vă admir pe dumneavoastră şi toate lucrurile frumoase pe care le-aţi făcut.

Zâmbetul ei devine puţin nedumerit.

– Vă mulţumesc, domnule. Nu vă ştiu, dar numele dumneavoastră mi se pare cunoscut. Sunteţi din Jodie?

Nu mai pot călători în timp şi cu siguranţă că nu pot citi gândurile, cu toate astea ştiu ce-i trece prin minte. *Aud numele acesta în vis.*

– Şi da, şi nu, îi răspund şi adaug fără să o las să continue: îmi puteţi spune ce anume v-a determinat să vă

dedicaţi viaţa comunităţii?

Din surâsul ei n-a mai rămas decât o umbră în colţul buzelor.

– Şi vreţi să ştiţi asta pentru că…?

– Din cauza asasinatului? Din cauza asasinării lui Kennedy?

– De ce… cred că da, într-un fel. Vreau să cred că m-aş fi implicat oricum în serviciul public, dar cred că atunci a început. În urma evenimentului acela, Texasul a rămas cu o aşa o…

Mâna stângă i se ridică involuntar la obraz, apoi coboară la loc.

– … aşa o cicatrice. De unde vă cunosc, domnule Amberson? Pentru că *vă cunosc.* Sunt sigură.

– Mai pot să vă pun încă o întrebare?

Mă priveşte cu nedumerire crescândă. Mă uit la ceas. Opt şi paisprezece. Momentul e aproape. Doar dacă Donald nu uită… dar nu cred că va uita. Ca să parafrazez versurile unui cântec vechi din anii cincizeci, anumite lucruri trebuie să se întâmple.

– Serata dansantă Sadie Hawkins din 1961. Pe cine aţi luat cu dumneavoastră ca să-i supravegheaţi pe copii când mama antrenorului Borman şi-a fracturat şoldul? Mai ţineţi minte?

Rămâne cu gura căscată. Apoi o închide încet. Primarul şi soţia lui se apropie de noi, văd că suntem cufundaţi în conversaţie şi schimbă direcţia. Suntem în propria noastră capsulă; doar Jake şi Sadie. Ca odinioară.

– Cu Don Haggarty, spune. A fost ca şi cum l-aş fi luat să mă ajute pe idiotul satului. Domnule Amberson…

Înainte să mai apuce să termine, prin cele opt difuzoare uriaşe bubuie vocea lui Donald Bellingham:

– În regulă, Jodie, iată acum un tunet din trecut, o minune de melodie, ne-ntrecută şi mult cerută!

Şi auzim sunetul dulce al alămurilor de la începutul cântecului unei orchestre de mult dispărute:

Di-da-daaa… da-di-da-da-daaam…

– Dumnezeule, „In the Mood”, exclamă Sadie. Dansam pe vremuri pe melodia asta.

Îi întind mâna.

– Haideţi. Veniţi să dansăm.

Râde, clătinând din cap:

– Mă tem că au cam trecut timpurile când dansam swing, domnule Amberson.

– Dar încă mai puteţi să valsaţi. Cum zicea Donald altădată: „Haideţi, daţi din picioare până la alienare.” Şi, vă rog, spuneţi-mi George.

În mijlocul străzii, cuplurile dansează cum pot şi cum ştiu. Unele chiar încearcă mişcări de lindy, însă niciunul dintre ele nu poate dansa swing aşa cum dansam eu şi cu Sadie pe vremuri. Nici pe departe.

Îmi ia mâna ca o femeie într-un vis. Căci *este* într-un vis şi într-un vis sunt şi eu. Iar ca toate visele frumoase, şi acesta va fi unul foarte scurt… dar, cu cât este visul mai scurt, cu atât este mai *frumos*, nu-i aşa? Da, cred că da. Pentru că, atunci când timpul a trecut, nu-l mai poţi da înapoi.

Felinare colorate de petrecere atârnă deasupra străzii, galbene şi roşii şi verzi. Sadie se împiedică de scaunul cuiva, dar eu sunt pregătit pentru asta şi o prind de braţ.

– Scuze, sunt neîndemânatică, îmi spune.

– Aşa ai fost mereu, Sadie. Este una dintre trăsăturile care te fac adorabilă.

Înainte să apuce să-mi pună vreo întrebare, îmi petrec uşor braţul în jurul taliei ei. Mă prinde şi ea, cu ochii ridicaţi într-ai mei. Luminile îi alunecă pe obraji şi îi strălucesc în privire. Ne prindem de mâini, degetele îşi găsesc instinctiv locul, iar mie mi se pare că anii cad de pe noi, aidoma unei haine mult prea grele şi mult prea strâmte. În clipa aceea am o singură speranţă mai fierbinte: că nu a fost chiar atât de ocupată şi că a găsit măcar un om bun, unul care să fi

aruncat la gunoi mătura blestemată a lui John Clayton odată pentru totdeauna.

Muzica îi acoperă şoapta, dar eu o aud – întotdeauna am auzit-o:

– *Cine eşti,* George?

– Cineva pe care l-ai cunoscut într-o altă viaţă, iubito.

Şi muzica ne învăluie, muzica alungă anii, şi dansăm.

2 ianuarie 2009 – 18 decembrie 2010
Sarasota, Florida Lovell, Maine

Cuvânt de încheiere

A trecut aproape o jumătate de secol de când John Kennedy a fost asasinat în Dallas, însă două întrebări tot nu şi-au găsit răspuns: într-adevăr Lee Oswald a fost cel care a apăsat pe trăgaci şi, dacă da, a acţionat singur? Nimic din ce am scris în 11.22.63. J.F.K. nu vine cu răspunsuri la aceste întrebări, deoarece călătoria în timp nu este decât o fantezie interesantă. Dar dacă şi voi, aidoma mie, vreţi să ştiţi de ce întrebările acestea mai persistă, cred că vă pot oferi eu un răspuns satisfăcător, format din două cuvinte: Karen Carlin. Nu doar o notă de subsol a istoriei, ci o notă de subsol la o notă de subsol. Cu toate acestea…

Jack Ruby avea în Dallas o cârciumă cu program de striptease, care se numea Carousel Club. Acolo dansa Carlin, al cărei nume de scenă era Little Lynn. În noaptea de după asasinat, Ruby a primit un telefon de la domnişoara Carlin, căreia îi mai trebuiau douăzeci şi cinci de dolari ca să îşi poată plăti chiria pe luna decembrie şi avea nevoie disperată de un împrumut ca să nu ajungă în stradă. Vrea s-o ajute?

Jack Ruby, care avea altele pe cap, s-a răstit la ea (adevărul este că numai aşa ştia să comunice Jack Strălucitorul din Dallas). Era oripilat de faptul că preşedintele pe care îl diviniza fusese ucis chiar în oraşul lui şi folosea orice ocazie pentru a se plânge prietenilor şi rudelor de tragedia doamnei Kennedy şi a copiilor ei. Ruby era profund îndurerat la gândul că Jackie va trebui să se reîntoarcă în Dallas pentru procesul lui Oswald. Spunea că văduva va deveni un spectacol naţional. Că se vor folosi de durerea ei pentru a-şi vinde gazetele de scandal.

Doar dacă nu se întâmpla cumva ca Lee Oswald să se îmbolnăvească brusc de moarte cronică.

Pe Jack îl cunoşteau toţi poliţiştii de la Departamentul de Poliţie din Dallas, fie doar din vedere. Venea adesea acolo însoţit de „soţia” lui – cum o alinta pe Sheba, micuţa căţeluşă basset care îl însoţea pretutindeni. Împărţea permise de intrare liberă în clubul lui, iar atunci când poliţiştii îi onorau invitaţia, le făcea cinste cu băutură. Aşa că nimeni nu i-a dat atenţie în ziua de sâmbătă, douăzeci şi trei noiembrie, când a apărut la secţie. Ruby l-a văzut pe Oswald când a fost scos în faţa presei, unde şi-a declarat nevinovăţia şi şi-a etalat ochiul învineţit. Ruby era înarmat (da, iată un alt pistol de calibrul .38, un Colt Cobra de această dată), şi era hotărât să-l împuşte pe Oswald cu el. Dar încăperea era ticsită; Ruby a fost împins mult în spate; apoi Oswald a fost luat de acolo.

Aşa că Ruby s-a lăsat păgubaş.

Duminică spre prânz, s-a dus până la ghişeul Western Union, situat cam la două străzi distanţă de sediul central al Poliţiei, şi i-a expediat „Micuţei Lynn” un mandat poştal pentru suma de douăzeci şi cinci de dolari. Apoi s-a dus până la secţie. Presupunea că Oswald fusese deja transferat la închisoarea districtuală, aşa că a fost tare surprins să descopere mulţimea adunată în faţa clădirii. Reporteri, care de transmisie şi obişnuiţii gură-cască. Transferul nu avusese loc conform planului.

Ruby avea pistolul la el şi Ruby s-a strecurat în garaj. Fără probleme. Chiar l-au salutat unii dintre poliţişti, iar el le-a răspuns la salut. Oswald se afla tot la etaj. În ultimul moment le ceruse paznicilor să-i permită să îşi pună un pulover, deoarece cămaşa îi era găurită. Ocolul făcut pentru a lua puloverul a durat doar trei minute, dar a fost suficient – viaţa se schimbă cât ai bate din palme. Ruby l-a împuşcat pe Oswald în abdomen. Când a fost pus la pământ de poliţişti, Jack Strălucitorul a apucat să strige: „Hei, băieţi, sunt Jack Ruby! Mă cunoaşteţi toţi!”

Asasinul a murit la scurtă vreme după aceea la spitalul Parkland, fără să dea vreo declaraţie. Datorită unei

stripteuse care avea nevoie de douăzeci şi cinci de dolari şi unui fudul tembel care a vrut un pulover, Oswald nu a fost niciodată judecat pentru crima comisă şi nu a avut niciodată o şansă reală de a vorbi. Ultima sa declaraţie despre rolul jucat în evenimentele din 22.11.63 a fost „Sunt un ţap ispăşitor”. Controversele despre adevărul spuselor lui nu au încetat nici până în ziua de azi.

La începutul romanului, Al, prietenul lui Jake Epping, apreciază probabilitatea ca Oswald să fi acţionat singur la 95%. După ce am citit un vraf cât mine de înalt de cărţi şi articole pe această temă, aş zice că această probabilitate se situează pe undeva pe la 98%, poate chiar 99%. Deoarece toate relatările asupra cazului, inclusiv cele scrise de teoreticienii conspiraţiei, spun aceeaşi simplă poveste americană: un omuleţ violent, ahtiat după celebritate, care se află la locul potrivit în momentul potrivit pentru a-şi îndeplini visul. Să fi fost infime şansele ca lucrurile să se fi întâmplat aşa cum s-au întâmplat? Da. La fel sunt şi şansele de a câştiga la loterie, însă cineva câştigă în fiecare zi.

Cele mai folositoare surse pe care le-am citit atunci când m-am pregătit să scriu acest roman consider că au fost *Case Closed* de Gerald Posner, *Legend* de Edward Jay Epstein (lectură plăcută, dar cam sonată, în stilul lui Robert Ludlum), *Oswald’s Tale* de Norman Mailer şi *Mrs. Paine’s Garage* de Thomas Mallon. Această din urmă carte reprezintă o analiză strălucită a teoreticienilor conspiraţiei şi a nevoii lor acerbe de a găsi o noimă într-un eveniment aproape întâmplător. Şi cartea lui Mailer este remarcabilă. El declară că s-a lăsat atras în acest proiect (care include interviuri extinse cu ruşii care i-au cunoscut pe Lee şi pe Marina în Minsk) nutrind convingerea că Oswald a fost victima unei conspiraţii, doar că la sfârşit a ajuns să creadă, fără tragere de inimă, că plicticoasa Comisie Warren a avut dreptate: Oswald acţionase de unul singur.

Unei persoane raţionale i-ar veni foarte, foarte greu să fie de altă părere. Aşa ne spune şi Briciul lui Occam –

explicaţia cea mai simplă este, de obicei, cea bună.

Am fost profund impresionat – şi zguduit – atunci când am recitit *Moartea unui preşedinte* a lui William Manchester. Nu are absolut deloc dreptate în unele privinţe, cade în capcanele prozei bombastice (de exemplu, atunci când spune că Marina Oswald avea „ochi de linx”), analiza pe care o face asupra motivelor lui Oswald este şi superficială şi ostilă, dar această uriaşă lucrare a lui, publicată la numai patru ani după acea teribilă oră a prânzului din Dallas, a fost cea mai apropiată în timp de momentul asasinatului, scrisă atunci când majoritatea martorilor erau încă în viaţă, iar amintirile lor erau încă proaspete. Înarmat cu aprobarea condiţionată a lui Jacqueline Kennedy, Manchester a reuşit să stea de vorbă cu toată lumea şi, cu toate că descrierea urmărilor evenimentului este mult prea pompoasă, naraţiunea lui este înfiorătoare şi vie, aidoma filmului lui Zapruder pus în cuvinte.

Mă rog… *aproape* toată lumea a stat de vorbă cu el. Marina nu a vrut să-l întâlnească, şi s-ar putea ca tratamentul aspru la care a supus-o în carte să fi avut ceva de-a face cu refuzul ei. Marina (care mai trăieşte încă şi azi) a profitat de şansa oferită de mişelia făcută de soţul ei, şi cine ar putea s-o condamne? Amintirile ei se regăsesc în cartea *Marina and Lee*, de Priscilla Johnson McMillan. Nu prea cred în adevărul mărturiilor ei (în cazul în care nu există şi alte surse care să le confirme), dar apreciez – deşi fără entuziasm, recunosc – aptitudinile ei de supravieţuitoare.

Iniţial, am vrut să scriu acest roman încă din 1972. Am amânat însă proiectul deoarece documentarea pe care o presupunea era demoralizant de vastă pentru un profesor cu normă întreagă. Şi a mai fost un motiv: chiar şi la nouă ani după eveniment, rana era încă mult prea proaspătă. Mă bucur că am aşteptat. Când m-am hotărât, în cele din urmă, să pornesc la acest drum, mi s-a părut firesc să apelez la

ajutorul vechiului meu prieten Russ Dorr. El mi-a oferit un minunat sistem de date şi informaţii pentru o altă carte, *Under the Dome,* şi a făcut şi de această dată cu brio faţă situaţiei. Acum, când scriu acest cuvânt de încheiere, sunt înconjurat de maldăre de materiale documentare, dintre care cele mai valoroase sunt înregistrările filmate făcute de Russ în timpul călătoriilor noastre exhaustive (şi istovitoare) în Dallas şi de teancul înalt de o jumătate de metru de email-uri primite ca răspuns la toate întrebările pe care le-am pus, de la partidele ligii de baseball din 1958, la dispozitivele folosite la mijlocul secolului pentru interceptarea convorbirilor. Russ a fost cel care a reperat locuinţa lui Edwin Walker, care se întâmplă să se afle pe traseul coloanei prezidenţiale din 22.11 (trecutul se armonizează), şi tot Russ a găsit – după ce a verificat diferite arhive din Dallas – presupusa adresă la care locuia în 1963 acel om extrem de ciudat, George de Mohrenschildt. Şi, fiindcă veni vorba, unde anume s-a aflat domnul de Mohrenschildt în noaptea de 10 aprilie 1963? Probabil că nu era la Carousel Club, dar chiar dacă a avut un alibi pentru tentativa de asasinat împotriva generalului, eu unul nu am fost în stare să îl descopăr.

Nu-mi place că sunt nevoit să vă plictisesc cu discursul meu de Premii Oscar – şi pe mine mă enervează scriitorii care fac asta – dar mai sunt câteva persoane în faţa cărora doresc să îmi scot pălăria. În primul şi în primul rând, Gary Mack, custode al Muzeului de la Etajul Şase. Mi-a răspuns la un miliard de întrebări, câteodată chiar de două sau de trei ori înainte ca eu să reuşesc să stochez informaţiile în tărtăcuţa mea seacă. Turul pe care l-am făcut în Texas School Book Depository a fost o necesitate sinistră, pe care el a înseninat-o cu remarcabilul său simţ al umorului şi cunoştinţele sale enciclopedice.

De asemenea, se cuvin mulţumiri următorilor: Nicola Longford, director executiv al Muzeului de la Etajul Şase, şi Megan Bryant, director al Colecţiilor şi Proprietăţii

Intelectuale. Brian Collins şi Rachel Howell lucrează în cadrul Departamentului de Istorie al Bibliotecii Publice din Dallas şi mi-au dat ocazia să vizionez nişte documentare vechi (unele chiar destul de nostime) care înfăţişau oraşul în anii 1960–1963.

Am colaborat şi cu Susan Richards, cercetător la Societatea de Istorie din Dallas, şi cu Amy Brumfield, David Reynolds şi cu personalul hotelului Adolphus. Martin Nobles, locuitor vechi al Dallasului, ne-a purtat pe mine şi pe Russ cu maşina prin oraş. Ne-a dus la Texas Theatre, clădire închisă acum, dar încă nedărâmată, unde a fost capturat Oswald, ne-a dus la fosta locuinţă a lui Edwin Walker, ne-a dus pe Greenville Avenue (nu chiar atât de înfiorătoare cum era odinioară cartierul „roşu” din Fort Worth) şi pe Mercedes Street, unde nu mai exista numărul 2703. Într-adevăr, fusese făcut una cu pământul de o tornadă… dar nu în 1963. Şi îi sunt recunoscător şi lui Mike „Silent Mike” McEachern, care mi-a permis să-i folosesc numele.

Doresc să-i mulţumesc lui Doris Kearns Goodwin şi soţului ei, fostul asistent personal al lui Kennedy, Dick Goodwin, pentru că mi-au suportat curiozităţile referitoare la cele mai cumplite lucruri care s-ar fi putut întâmpla în cazul în care Kennedy ar fi trăit. Ei mi-au dat ideea de a-l face pe George Wallace al treizeci şi şaptelea preşedinte… Dar cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai plauzibil mi se părea totul. Fiul meu, romancierul Joe Hill, mi-a adus în atenţie câteva consecinţe ale călătoriei prin timp la care nu mă gândisem. Tot el s-a gândit la o încheiere mai bună. Joe, eşti cel mai tare.

Şi doresc să-i mulţumesc soţiei mele, care nu are încotro şi este întotdeauna primul cititor al cărţilor mele, dar şi cel mai dur şi onest critic pe care îl cunosc. Susţinătoare înflăcărată a lui Kennedy, l-a văzut în carne şi oase nu cu mult înainte de moartea lui şi nu a uitat niciodată asta. Extrem de încăpăţânată, Tabitha este (nu mă surprinde şi

nu ar trebui să vă surprindă nici pe voi) de partea teoreticienilor conspiraţiei.

Am prezentat greşit anumite evenimente? Da. Am schimbat altele ca să se potrivească povestirii mele? Sigur. De exemplu, este adevărat că Lee şi Marina au fost la o petrecere de bun sosit organizată în cinstea lor de George Bouhe, la care au participat majoritatea emigranţilor ruşi din zonă, şi este adevărat că Lee îi detesta pe toţi aceşti indivizi din clasa mijlocie care îşi întorseseră spatele Mamei Rusii, doar că petrecerea respectivă a avut loc cu trei săptămâni mai târziu decât în carte. Şi, cu toate că este adevărat că Lee, Marina şi micuţa June au locuit la numărul 214 pe West Neely Street, habar nu am cine a locuit în apartamentul de la parter, dacă realmente a locuit cineva acolo. Dar pe acela l-am vizitat (plătind douăzeci de dolari pentru acest privilegiu) şi mi s-a părut că ar fi păcat să nu folosesc configuraţia locului. Şi ce loc mic şi deznădăjduit era.

Dar, mai ales, am respectat adevărul.

Vor fi unii care vor obiecta spunând că am tratat cu excesivă duritate Dallasul. Daţi-mi voie să fiu de altă părere. Naraţiunea la persoana întâi a lui Jake Epping mi-a permis chiar să mă port mai frumos decât ar fi meritat acest oraş aşa cum era el în 1963. În ziua când Kennedy a aterizat pe Love Field, Dallasul era un loc odios. Steagurile confederate erau înălţate aşa cum se cuvine; steagurile americane fluturau cu susul în jos. Unii dintre cei aflaţi la aeroport ţineau pancarte pe care scria AJUTAŢI-L PE J.F.K. SĂ DISTRUGĂ DEMOCRAŢIA. Nu cu mult înainte de ziua aceea de noiembrie, atât Adlai Stevenson, cât şi Lady Bird Johnson au fost scuipaţi de alegătorii din Dallas. Lady Bird Johnson a fost scuipată de gospodine din clasa de mijloc.

Astăzi este ceva mai bine, dar pe Main Street încă mai sunt anunţuri care spun INTERZIS ACCESUL CU ARME ÎN BAR. Acesta este un cuvânt de încheiere, nu un editorial, însă am păreri foarte ferme despre acest subiect, mai ales

având în vedere actualul climat politic al ţării mele. Dacă doriţi să aflaţi la ce poate duce extremismul politic, priviţi cu atenţie cadrul 313 din filmul lui Zapruder, unde capul lui Kennedy explodează.

Înainte de a încheia, doresc să mai mulţumesc cuiva: regretatului Jack Finney, unul dintre marii scriitori de povestiri şi de literatură fantasy ai Statelor Unite. În afară de *The Body Snatchers*, a mai scris şi *Time and Again* care, după umila mea părere, este cea mai nemaipomenită poveste despre călătoria în timp. La început, am vrut să-i dedic lui această carte, dar, în luna iunie a anului trecut, în familia noastră a sosit o nepoţică minunată, aşa că am ales-o pe Zelda.

Jack, sunt convins că m-ai înţelege.

Stephen King
Bangor, Maine

{1} *The House of 7 Tables* în original. Joc de cuvinte având la bază cartea lui Nathaniel Hawthorne T*he House of 7 Gables (Casa cu şapte frontoane)* (n. red.).

{2} Fraţii Orville şi Wilbur Wright sunt consideraţi inventatorii aeroplanului (n. red.).

{3} *The Lady and the Tiger* – povestire a lui Frank Stockon despre alegerile imposibile (n. tr.).